

Giới thiệu Tam Giác Mùa Hè

Truyện Tam Giác Mùa Hè của tác giả Giải Tổng thuộc thể loại hiện đại, đô thị, nữ chính 19 tuổi, nam chính 31 tuổi, tình yêu duy nhất cả đời. Bằng ngòi viết của mình tác giả đã làm cho câu chuyện thêm thú vị hơn với những tình tiết vui nhộn, dễ thương.

Tam giác mùa hè' là một tam giác tưởng tượng của bầu trời đêm, với các đỉnh là sao Ngưu Lang, sao Deneb và sao Chức Nữ. Hai đỉnh Ngưu Lang, Chức Nữ là hai ngôi sao nằm ở hai bên bờ của dải Ngân Hà. Đỉnh còn lại sao Deneb là chiếc cầu ô thước nối liền đôi bờ Chức Nữ Ngưu Lang mãi mãi không rời.

Cũng như Tần Liệt và Từ Đồ, Niễn Đạo Câu hoang vu hẻo lánh đã làm chiếc cầu đưa họ đến bên nhau trong những ngày mùa hè vàng rom nắng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Rời khỏi Hồng Dương ba năm, khi lần nữa đặt chân trở lại mảnh đất này, Tần Liệt đã coi bỏ dáng vẻ hào nhoáng xa hoa ngày nào. Anh mặc chiếc quần Jean và chiếc áo thun T-shirt giản dị, mưa nắng đã làm cho vai áo phai màu, dưới chân là đôi giày leo núi màu đen, tuy là kiểu dáng của nhiều năm về trước, nhưng khi khoác trên người anh, vẫn không thể nào trói buộc được nét tự do phóng khoáng đầy mạnh mẽ của người đàn ông này.

Anh đứng ở lối ra sân ga, híp mắt ngẩng đầu nhìn lên trời, mây xám ngắt một màu bàng bạc, không có ánh mặt trời, chẳng thể nào so được với cái ngăn ngắt xanh trong veo của núi đồi. Tần Liệt móc từ trong túi quần ra một gói nhỏ, nhón tay lấy quả táo tàu khô ném vào miệng, má trái phồng lên, có thể thấy rõ động tác đang nhai. Anh đứng đó một lúc, hờ hững lật qua lật lại cái gói trên tay, rồi dứt lại vào túi quần.

Hồng Dương đã đổi khác rất nhiều, những mái nhà lợp tôn cũ kỹ đối diện nhà ga trước kia đã được thay bằng những tòa nhà cao tầng nối tiếp nhau san sát, làn đường mở rộng, đã sớm không còn dáng vẻ của năm đó.

Tần Liệt băng qua đường, đi dọc con phố hai vòng mới tìm thấy một bộ điện thoại công cộng, anh nhét hai đồng xu vào rồi ấn một dãy số.

Không lâu sau, điện thoại được kết nối, anh cất giọng trầm ổn: “Từ tổng, tôi đến rồi.”

Bên kia nghe thấy giọng nói của anh, cười sang sảng niềm nở: “Chờ tôi, tôi sẽ cho người qua đón cậu.”

Một tháng trước, hai người họ đã liên lạc với nhau, Từ Việt Hải biết mục đích chuyến đến thăm lần này của Tần Liệt. Trước đây, Tần Liệt và ông ta thường làm việc với nhau, anh đã giúp ông ta giành được không ít dự án khó nhằn, Từ Việt Hải rất tán thưởng tài năng của anh, ngoài quan hệ khách hàng đối tác, thỉnh thoảng còn uống với nhau vài chén, cũng có thể xem như bạn cũ. Mấy năm trước, ba Tần Liệt qua đời, anh nói phải trở về quê, Từ Việt Hải vô cùng tiếc nuối nhưng cũng chỉ có thể tôn trọng quyết định của anh.

Thế nhưng lần gặp lại này, dáng vẻ bên ngoài của Tần Liệt khiến ông ta khá bất ngờ.

Tần Liệt hờ hững cười, chủ động vươn tay ra: “Từ tổng, đã lâu không gặp.” Bất luận có khoác lên người thứ gì, thì nét anh tuấn cương nghị trên khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, dáng người cao lớn thẳng tắp, làn da màu đồng rắn rỏi đầy nam tính, cho dù có đứng trong góc khuất vẫn khiến người ta phải ngoái lại nhìn.

Từ Việt Hải quan sát một lượt, khẽ dùng lực siết tay Tần Liệt, tay còn lại vỗ vỗ cánh tay anh, tiếng ‘bốp bốp’ vang lên chắc nịch, cứng cáp.

Ông ta không khỏi ngẩng đầu nhìn: “Vạm vỡ như chiến binh.”

Tần Liệt cười.

“Vào trong nói chuyện.” Từ Việt Hải đưa anh vào nhà hàng: “Chuyện sửa đường, chính quyền huyện đã phê duyệt chưa?”

Tần Liệt nói: “Đã thông qua.”

“Tốt rồi!” Ông ta cảm thán.

“Có điều,” Tần Liệt cân nhắc một lúc rồi chậm rãi nói: “Ngân sách của huyện chỉ hỗ trợ một phần chi phí làm mặt đường bê tông và gia cố tường bao. Phần còn lại dân làng phải tự huy động. Trước hết cần phải làm nền móng thật chắc chắn.”

Bọn họ ngồi trong một gian phòng riêng.

“Tài chính khó khăn?”

Tần Liệt hơi cúi đầu, nét mặt hiếm khi khó xử, ừm một tiếng.

Từ Việt Hải đầy sáng khoái thẳng thắn: “Cần bao nhiêu? Phần còn lại tôi ra, xem như là đóng góp, làm chuyện tốt xây dựng thôn làng.”

Ông ta hào phóng một cách đáng kinh ngạc, Tần Liệt hoàn toàn không nghĩ tới tình huống này, không khỏi đưa mắt nhìn.

“Chỉ là...”

Từ Việt Hải nói được một nửa liền ngừng lại.

Có người tiến vào, lần lượt bê thức ăn đặt lên bàn, bốn món mặn một món canh, không nhiều, nhưng đều được làm từ những nguyên liệu đắt đỏ khó tìm. Lúc nhân viên phục vụ lui ra, Từ Việt Hải cầm đôi đũa trên tay chậm rãi nói: “Điều kiện chỗ các cậu rất khó khăn gian khổ đúng không?”

Mấy lời này không đầu không đuôi, Tần Liệt thoáng ngừng một lúc: “Ở thời gian dài, không thấy vậy.” Ngờ khi có phần hồ hững băng quơ.

Từ Việt Hải đốt điều thuốc, cũng đưa qua cho anh một điếu: “Tôi đang gặp chút rắc rối phiền lòng.”

Động tác của Tần Liệt khẽ khựng lại, một giây sau lập tức khôi phục như lúc đầu, ngậm điếu thuốc lên miệng, hai má anh lõm vào, lâu rồi không hút loại thuốc cao cấp này, rít vào chẳng có mùi vị gì. Anh nhẹ nhàng thở ra, xuyên qua làn khói mỏng nhìn về phía người đối diện: “Từ tổng khách khí, có việc gì cứ nói.”

Từ Việt Hải thờ dãi: “Là chuyện nhiều tập của nha đầu Tư Đồ kia.”

Tần Liệt mím môi không nói gì.

“Để con bé đi theo cậu một thời gian.” Từ Việt Hải nói tiếp: “Tôi đưa nó qua đó, nhân tiện cậu giúp tôi dạy dỗ đưa nó về khuôn khổ được không?”

Khói thuốc và hơi nóng của nước trà bốc lên lằng đằng hòa quyện vào nhau. Tần Liệt tựa người vào ghế, bả vai hơi nghiêng xuống, khoát cánh tay lên mép bàn, ngón trỏ khẩy một cái, tàn thuốc nhẹ tênh rơi xuống gạt tàn.

Chút rắc rối phiền lòng. Trước mắt anh mơ hồ hiện lên một dáng hình.

Qua một lát, “Được.” Anh hỏi: “Cần ở lại bao lâu?”

Từ Việt Hải không trả lời, đưa tay bấm remote mở tivi lên, hai mắt chăm chú vào đó, con người liên tục thay đổi màu sắc theo ánh phản quang trên màn hình, ánh mắt mơ hồ không có tiêu cự. Trên tivi đang đưa tin một ngôi sao nữ tự sát, các tin đồn thất thiệt lan tràn, báo chí truyền thông cũng đưa ra rất nhiều phỏng đoán; mấy ngày qua, tivi, internet thay nhau phát tới phát lui tin tức này.

“Nửa năm.” Cuối cùng ông ta cũng lên tiếng: “Có thể lâu hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tam giác mùa hè (Liệt Đồ) – Chương 2

Tháng Tư 29, 2017 ~ Tồn Cội

Tháng ba.

Một chiếc Jeep đen lao như vũ bão trên đường núi, trong khoang xe ngập tiếng rock metal nặng. Từ Đồ tay nắm vô lăng, chân phải giẫm sát mức chân ga, khoe miệng đuôi máy cong vênh lên, người quen đều biết, cô nàng đang hết mực hưng phấn.

Đậu Dỉ ngồi ở vị trí phụ lái, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, hai tay bám chặt cửa xe, vừa lơ dại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngũ quan liên co rút giật giật không yên, lập tức xoay đầu vào. Hắn nhìn thấy một bên là vực sâu thăm thẳm, chưa có dấu vết khai phá, đầy cành khô cỏ mục rơi xuống con suối heo hút quanh co chảy xuyên qua bên dưới; bên còn lại cũng chẳng khá khẩm gì với những tảng đá hình thù quái dị, bên trên phủ đầy rong rêu góm ghềnh.

Chỉ cần liếc một cái đã đủ khiến người ta ấn tượng sâu sắc về cái nơi hoang vu hẻo lánh đầy kinh dị này. Hắn thiết hồi hận đã đáp ứng Từ Việt Hải tháp tùng cô tới đây.

Đậu Dĩ nhìn về phía Từ Đồ, lần nữa nài nỉ: “Đề anh lái cho, Đồ Đồ.”

Từ Đồ hạ cửa sổ phía bên mình xuống hết mức, gió đầu xuân còn mang theo hơi lạnh lùa vào thổi loạn xạ mái tóc ngắn màu hồng nhạt của cô, những sợi tóc dường như cũng có sinh mệnh, phấp phật cuộn theo gió đùa giỡn.

Từ Đồ quay đầu nhìn hắt, đôi mắt đen lầy: “Anh nói gì?” Giọng nói của cô lẫn vào trong tiếng gió rít.

Lúc này, Đậu Dĩ mới dời ánh mắt đi, đưa tay tắt nhạc: “Anh lái cho.”

Bên tai chỉ còn tiếng gió vi vu đơn điệu. Từ Đồ nhú mày xem thường: “Sợ sao?”

“Em nói thử coi! Đây là đường núi đó, bà cô của tôi.” Đậu Dĩ có chút quẩn quáo: “Khúc cua phía trước quá nguy hiểm, tầm nhìn bị hạn chế, nếu làn xe đối diện có xe tải chạy tới, với tốc độ này của em mất luôn cái mạng nhỏ đó, biết không?”

Đây là lần đầu tiên Từ Đồ lái xe trên đường núi quanh co thế này, bán tín bán nghi liếc nhìn hắt, hứ một cái, rốt cuộc vẫn ngoan ngoãn nghe lời giảm tốc độ xuống.

Gió không còn lùa mạnh như lúc nãy, chỉ nhẹ nhàng mơn man trên da, trong xe vô cùng yên tĩnh.

Đậu Dĩ duỗi duỗi mấy ngón tay cứng đờ: “Đúng là đòi mạng mà. Anh thiệt hối hận đã đưa em đến đây.”

Cô thản nhiên đáp lại: “Đáng đời.”

“Em nói gì?” Đậu Dĩ nghe không rõ, nhích người lại gần cô.

Ánh mắt Từ Đồ nhìn thẳng về phía trước, âm điệu không đổi: “Không phải anh muốn lấy lòng ông ấy sao.”

“Con bé xấu xa, nói vậy cũng nghe được hả!” Đậu Dĩ vờ gõ vào đầu cô, tí từng nói: “Lấy lòng ông ấy, còn không phải vì em sao.”

Cô cười lạnh: “Không cần phải lời kéo làm quen với tôi, anh là anh, tôi là tôi. Tôi đồng ý với Từ Việt Hải ngây ngốc ở đây nửa năm, sau này tôi muốn lên trời ông ấy cũng đều không xen vào.” Từ Đồ chu miệng thổi mấy sợi tóc lòa xòa bên má, nhìn hắt nhoen miệng cười: “Cho nên, lấy lòng cũng vô dụng.” Dáng vẻ giao hoạt, ranh mãnh tựa tinh linh, chẳng khác nào mấy tiểu bá vương ngang ngược điều võ dương oai.

Đậu Dĩ vờ như không nghe thấy, vô cùng thông minh vòng vo tam quốc đôi đũa tãi: “Nơi quý quái này không phải cho người ở mà.”

Cô miễn cưỡng hừ một tiếng.

“Từ Đồ,” Đậu Dĩ nghiêm nghị nói: “Nếu em không muốn, bây giờ chúng ta quay về. Anh sẽ giải thích với chú Từ.”

Từ Đồ nói: “Tôi không về.”

“Em thích ở đây?”

“Không thích.” Cô nhún nhún vai: “Nhưng tạm thời xem ra cũng không còn cách nào tốt hơn.”

Nửa câu sau Đậu Dĩ nghe không hiểu, không khỏi quay đầu nhìn cô. Từ Đồ đang tập trung xem thiết bị dẫn đường, ngón tay chọc chọc mấy cái, đôi mày xinh nhú chặt lại. Mười lăm phút trước, trên đó hiển thị còn cách huyện Phần Vũ ba mươi cây số, không biết trục trặc ở đâu, bây giờ lộ trình cũng y như vậy không giảm xuống tạo nào.

Từ Đồ thô lỗ chửi bậy một tiếng, ló đầu ra ngoài cửa sổ. Vượt qua khúc ngoặt, bên sườn núi có một chiếc xe công nông đang thông thả lác lác tiến về phía trước.

Ngồi phía sau thùng xe là một phụ nữ, trang điểm theo phong cách người thành phố, mặc quần bò và chiếc áo khoác đồ rục như lửa, mái tóc đuôi ngựa dài được tết rất tỉ mỉ, môi mỏng, hai mắt nhỏ hẹp, đang ôm chặt bả vai, biếng nhác nghiêng người tựa vào thành xe.

Từ Đồ quét mắt, giẫm chân ga đuổi theo, cô điều chỉnh tốc độ cho xe bám sát vào, chống khuỷu tay lên bệ cửa sổ.

“Chị gái,” cô khẽ nhắc cảm, khinh bạc cười: “Muốn hỏi thăm chị một chỗ.”

Chỉ là cách xưng hô hết sức bình thường, nhưng toát ra từ miệng cô như ẩn chứa đôi chút đùa cợt. Người phụ nữ kia theo bản năng nhú mày lại, về mặt lãnh đạm: “Chỗ nào?”

“Thôn Lạc Bình huyện Phần Vũ đi thế nào?”

Đối phương thoáng ngập ngừng: “Cô cũng muốn đi Lạc Bình?”

Từ Đồ không để ý tới câu chữ cô ta nói, đáp lại: “Vâng.”

“Đến huyện Phần Vũ, thôn Lạc Bình còn cách rất xa.”

Từ Đồ nói: “Không sao, đến Phần Vũ trước.”

Ánh mắt của người phụ nữ đó dừng lại trên người Từ Đồ, đảo lên đảo xuống: “Đường ở đó rất hẹp, xe này của cô không vào được đâu.”

“Xe không vào được, tôi tự đi vào.” Từ Đồ cho xe bò với tốc độ máy cày: “Cô biết đường sao?”

Đối phương quan sát đánh giá diện mạo của Từ Đồ, khuôn mặt nhỏ nhắn, trang điểm tông màu khói rất đậm, mặc áo ba lỗ trắng bên ngoài khoác hờ chiếc jacket, một bên áo khoác rơi xuống lộ ra bờ vai trắng nõn nuột nà; mái tóc nhuộm hồng bị gió thổi rối to.

Cô ta nhìn thật kỹ lần nữa, khi Từ Đồ nói chuyện đầu lưỡi lóe sáng lên, thì ra là đính kim cương trên lưỡi... nhìn sao cũng thấy giống một con nhóc côn đồ.

Cô ta miễn cưỡng đưa tay chỉ chỉ cho có lệ: “Chạy thẳng hết đường núi phía trước, ra tới quốc lộ, đi theo bảng hướng dẫn là được.”

Từ Đồ dời mắt nhìn theo hướng cô ta chỉ, quả nhiên nhìn thấy biển báo hướng về phía quốc lộ.

“Cảm ơn, chị gái.” Từ Đồ ngoảnh đầu nhìn cô ta huyết sáo, cái miệng giảo hoạt: “Chiếc xe tuyệt thật, vô cùng mát mẻ.”

Không đợi đối phương kịp nói lời nào, cô nàng nâng cửa kính lên, brum một tiếng, nháy mắt bỏ xa chiếc công nông.

Hướng San hít phải một ngụm khói, mùi hăng hắc khiến cô ta ho khan không ngừng. Lúc ngẩng đầu lên, đường núi phía trước trống trải không một bóng người. Cô ta cắn răng, chẳng hiểu sao thấy vô cùng bức dọc.

Đến đầu thị trấn, xe quả thật không cách nào vào được, đành phải đậu lại ven đường. Đậu Dĩ giúp cô kéo hành lý đến chỗ tấm vách đá đã hẹn trước đó đứng đợi.

Mặt trời đã treo nơi đầu núi, hơi nóng còn lại cuối ngày dần tàn đi, khi những làn gió núi lửa qua mới thật sự cảm nhận được cái lạnh khác biệt của nơi này. Từ Đồ kéo cao dây kéo áo khoác chôn cắm trong đó, rồi ngồi gác chân lên và li hành lý lấy di động ra chơi game.

Đậu Dĩ nhìn đồng hồ: “Khi nào người chú Từ nhờ mới tới?”

“Không biết.”

“Đúng là không đáng tin,” Đậu Dĩ mặc áo sơ mi và quần jean Armani, không có chỗ ngồi, đứng bên cạnh Từ Đồ cứ luân phiên đổi chân trụ cho đỡ mỏi: “Nếu không gọi điện cho chú Từ hỏi thử xem?”

Từ Đồ uể oải nói: “Anh gấp thì về trước đi.”

“Không gấp,” hần vội vàng trả lời: “Anh đi qua chỗ đổi điện mua hai chai nước.”

Từ Đồ không lên tiếng.

Anh ta băng qua con đường đầy bùn đất, phía đối diện có một tiệm tạp hóa đã cũ nát. Thị trấn vốn không lớn, dời mắt lướt qua con phố đã thấy ngay điểm cuối, dọc bên đường có những quầy hàng rong bày bán rau dưa và những vật dụng thông thường. Ở nơi thâm sơn cùng cốc này, nhà cửa thưa thớt nằm rải rác xa xa, bầu không khí như nhuộm đắm một màu bị lãng quên.

Đậu Dĩ nhú nhú mày, cầm hai chai nước bước ra khỏi tiệm tạp hóa, lúc đi ra nhìn thấy ánh mắt Từ Đồ đang chăm chú nhìn mình từ bên kia đường, cô không nghịch điện thoại nữa, đang ôm cánh tay như mộng lung suy nghĩ điều gì.

Hần đi qua, thuận tay xoa xoa đỉnh đầu cô: “Lại đang nghĩ tới chuyện xấu xa gì nữa hả?” Đậu Dĩ hết sức tự nhiên vận nắp chai nước đưa qua cho cô.

Từ Đồ không cảm, ngẩng đầu hỏi: “Anh còn bao nhiêu tiền?”

Hần không kịp phản ứng.

Cô nói thêm: “Trong bóp có bao nhiêu tiền mặt?”

“Hơn hai ngàn. Chỉ còn trong thẻ.”

Từ Đồ rút ngón tay cái, nghĩ nghĩ: “Cho tôi mượn tiền mặt, khi nào về Hồng Dương sẽ trả gấp đôi.”

“Em xem anh là người ngoài hả!” Hạn không hỏi cô mượn làm gì, trực tiếp móc bóp ra ném qua cho cô, nửa đùa nửa thật: “Không cần trả tới trả lui, quá sĩ nhục tình cảm hai ta.”

Nào ngờ mong đợi ra đi không hẹn ngày trở lại, chẳng có câu trả lời nào bay về, Từ Đồ căn bản không nghe thấy lời hắn nói. Cô nàng móc hết tiền mặt ra, ném bóp trả về, cúi đầu chu miệng loẹt xoẹt đếm đếm rồi chia làm hai phần, một phần nhét vào túi quần...

Đậu Dĩ nhìn động tác của cô: “Phần còn lại làm gì?”

Cô vừa khom người cúi gầy vừa nói: “Phòng ngừa vạn nhất.”

“Chú Từ cất hết tiền của em rồi hả?”

“Ừm.”

Mâu thuẫn giữa hai cha con này đã thâm căn cố đế, tích lũy theo năm tháng như một vòng tuần hoàn ác tính, lúc đầu Từ Việt Hải tìm mọi cách cố xoa dịu bầu không khí, nhưng Từ Đồ luôn thể hiện rất rõ sự chống đối của mình, nhìn thấy hắn như nhìn thấy kẻ thù giai cấp, dần dà Từ Việt Hải cũng bỏ cuộc, chỉ đề ý tới việc ăn uống của cô, còn những chuyện khác rất ít khi hỏi đến. Trước kia, cô toàn dùng thẻ phụ* của Từ Việt Hải, lần này gây họa không nhỏ, hắn giận đến tím mặt tím mày, cất hết thẻ, đóng gói sẵn hành lý cho cô, trực tiếp ném thẳng tới cái nơi hoang vu hẻo lánh này.

(*Thẻ tín dụng phụ: là thẻ do chủ thẻ chính đăng ký phát hành bổ sung cho người khác nhằm chia sẻ tiện ích thẻ tín dụng của mình tới các thành viên trong gia đình hay bạn bè.)

Mà lần này, Từ Đồ ngoài ý muốn không phản kháng câu nào, xét theo tình hình hiện giờ, tạm thời rời khỏi Hồng Dương có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất.

Đậu Dĩ nhìn cô loay hoay cất tiền, hắn vận nắp chai nước khoáng lại: “Vậy em tính nửa năm tới làm thế nào?”

Từ Đồ đang khom người: “Ông ấy muốn chơi với tôi, để xem mệnh ông ấy cứng hay mệnh tôi cứng.”

“Dù sao chú Từ cũng là ba em...”

“Mau về đi!” Cô khoát khoát tay muốn đuổi người.

Đậu Dĩ há miệng, đang tính tiếp tục khuyên vài câu, đã thấy cô dời sự chú ý đi nơi khác.

Từ xa có hai chiếc xe chạy tới, tiếng động cơ ồn ào náo động làm dậy lên cả thị trấn nhỏ. Ngón tay Từ Đồ còn đang luồn trong dây gầy, cô cứ ngồi yên như thế, cái đầu nhỏ hơi nghiêng lên.

Xe dừng cách Từ Đồ không xa, bánh xe hướng về phía mũi chân cô. Trong tầm mắt hiện ra một đôi chân vững vàng chống xuống đất, khoanh khắc bàn chân vừa chạm xuống, bụi bay tán loạn. Trên đôi giày leo núi đó có chút bụi bẩn bám vào, mặc chiếc quần rằn ri cũ, ống quần nhét vào bên trong giày.

Ánh mắt Từ Đồ tiếp tục lướt trên người đàn ông đó, anh lấy tay khỏi tay lái, duỗi xuống lôi ống quần ra ngoài, trên mặt vài nơi gấu quần có hẳn những nếp nhăn. Bàn tay anh dày rộng thô ráp, làn da màu lúa mạch vô cùng trắng kiện khỏe mạnh.

“Cô là Từ Đồ?” Âm thanh trầm đục, chậm rãi.

Từ Đồ vẫn ngồi yên không nhúc nhích, ánh mắt dời khỏi bàn tay kia. Chút tia nắng cuối ngày còn sót lại bao phủ quanh anh, tầm mắt đang ở dưới thấp khiến Từ Đồ không nhìn thấy rõ được biểu cảm trên gương mặt, trong cái chớp chòn giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối, không quá khó để nhận ra những đường nét cơ thể đầy vạm vỡ. Dáng người to lớn cường tráng, sừng sững bất động, cho dù chỉ ngồi yên trên mô tô, cũng hệt như một ngọn núi đang áp xuống đỉnh đầu cô.

Từ Đồ ngồi thẳng dậy, màu đỏ nơi đường chân trời rơi vào hai gò má ửng hồng, cái dáng người tựa như khuynh đảo cả thế giới của anh không còn phủ hết tầm mắt cô nữa.

Ánh mắt cô lần nữa tìm qua đó, dừng lại một hồi, lần này đã nhìn rõ được mặt anh.

Tần Liệt lặp lại: “Từ Đồ?”

Cô thất thần giây phút, rất nhanh sau đó đã lấy lại sự bình thản tự nhiên: “Anh là ai?”

“Tần Liệt.” Hoàn toàn chẳng có chút nhiệt tình nào, vẻ mặt hờ hững lạnh nhạt, qua loa lướt nhìn cô.

Từ Đồ mút ngón tay cái: “Tần Liệt...” Hàm răng xinh xắn vừa nhứ nhứ cắn ngón tay vừa nghiền ngẫm tên anh: “Anh chính là người Từ Việt Hải phái đến sao?”

“Đợi một lát.” Anh không nhìn cô, duỗi tay tắt máy xe rồi chỉ ngón cái về phía sau: “Cậu ta là A Phu.”

Cái này có thể xem như giới thiệu ngắn gọn, cũng không để cho hai người có cơ hội chào hỏi, anh hỏi A Phu: “Mấy giờ Hương San tới?”

A Phu lái một chiếc xe ba bánh, thùng xe phía sau không lớn lắm, bên trên có để hai cái sọt tre. Tương tá của anh ta so với Tần Liệt còn đồ sộ hơn, theo cô ước chừng chắc gần khoảng gấp rưỡi, da đen thui, khuôn mặt điển trai, dáng vẻ chất phác thật thà, mang đến cho người ta cảm giác trung thành một cách vô tội vạ.

Hắn gãi gãi đầu: “Trước đó cô ấy liên hệ với bọn Triệu Việt, em không rõ lắm.”

Lúc này Tần Liệt mới nhớ tới chuyện vụn vặt đó, bàn tay sờ soạng túi quần một hồi, nhét tay vào rút ra một tờ giấy dùng để vắn thuốc lá nhăn nhúm: “Triệu Việt đưa cho anh số điện thoại này, chú hỏi thử xem.”

A Phu cầm lấy, bước xuống xe đi qua phía tiệm tạp hóa đối diện.

Từ Đồ liếc hắn một cái: “Còn có người sắp tới sao?”

“Ừm.” Giọng mũi phát ra một âm tiết đơn giản.

“Ai vậy?”

Đợi một hồi, không nhận được câu trả lời, nghĩ anh không nghe thấy, Từ Đồ lớn tiếng hỏi lại lần nữa.

Lúc này Tần Liệt mới đáp lại: “Giáo viên.”

Anh cũng không nhìn cô, ánh mắt ném thẳng về phía tiệm tạp hóa đối diện. Mặt trời đã lặn, ánh nắng chìm về sau đỉnh núi, chỉ còn lại một màu than chì xám xịt.

Chẳng mấy chốc, A Phu đã sai bước trở lại.

Tần Liệt: “Cô ấy nói sao?”

A Phu nói: “Chị ấy bảo, đoạn đường vừa ra khỏi hẻm núi có tai nạn giao thông, đường bị chặn lại, chị ấy không qua được.”

Chân mày Tần Liệt khẽ nhíu: “Chỗ đó không dễ khai thông.”

A Phu nhún vai: “Đợi thôi.”

Từ Đồ lắng nghe hai người nói chuyện, chưa kịp mở miệng, người bên cạnh đã mất hết kiên nhẫn: “Các anh sắp xếp kiểu gì vậy? Trời tối rồi, càng lúc càng lạnh, còn phải đợi bao lâu nữa?”

Tần Liệt quét mắt liếc nhìn hắn.

Từ Đồ nghiêng đầu nhìn Đậu Dĩ: “Anh còn chưa đi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đậu Dĩ tức giận nghiêng người về phía Từ Đồ, nhích nhích sát lại gần, điều chỉnh âm lượng xuống mức thấp nhất chỉ đủ để hai người nghe thấy, lè nhèo bày tỏ sự bất mãn của mình.

“Em nói xem, em đúng là con sói mặt trắng vô tình bạc nghĩa mà! Là anh đưa em tới đây đúng không? Còn chưa kịp ăn cơm đã đuổi anh đi.”

“Đứng thẳng dậy nói chuyện.” Từ Đồ đẩy đầu hắn ra: “Cái nơi heo hút này có gì ngon mà đòi ăn, đợi về Hồng Dương rồi tụ tập.”

“Không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào chứ.”

Từ Đồ nói: “Có mấy tháng thôi, nhanh lắm, tới lúc đó còn phải gọi thêm đám Tiểu Nhiên và Vương Hạo nữa.”

Đậu Dĩ vẫn không muốn đi, kiêu có nói: “Anh sợ em con gái một thân một mình không an toàn, hai người đàn ông kia đều là mấy tay cao lớn thô kệch, anh không yên tâm.”

Từ Đồ nghe thấy mấy lời này, không nhìn được liếc mắt nhìn về phía hai người đó, bọn họ đang ngồi trên xe của mình, khoảng cách rất gần, âm lượng của Đậu Dĩ không lớn không nhỏ, vô cùng vừa khéo cho người ta nghe thấy. Người đàn ông tên A Phu phụng phịu xụ mặt xuống, ánh mắt nhìn Đậu Dĩ chằm chằm, trái lại, người kia chỉ chống khuỷu tay lên tay lái, hơi khom người, nghiêng đầu về phía đám đông, căn bản không thèm quan tâm tới bên này.

Từ Đồ nhíu mày: “Vậy ra anh không tin tưởng Từ Việt Hải?”

“Không phải.” Đậu Dĩ vội vàng phủ nhận.

“Vậy thì mau về đi, tối rồi, đường núi không an toàn.”

Do dự một hồi, hai mắt hắn bỗng sáng ngời, tựa như rốt cuộc cũng đã tìm ra được cái có để vịn vào: “Không phải bọn họ vừa nói sao, đoạn đường phía trước xảy ra tai nạn xe cộ đã bị ngăn lại, xem ra anh quả thật không cách nào đi được.”

Từ Đồ mút ngón tay cái, nghĩ tới cuộc đối thoại lúc nãy của hai người kia, chợt nghe thấy A Phu lên tiếng: “Vào núi và đi ra là hai con đường khác nhau.”

Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn.

A Phu nói tiếp: “Không ảnh hưởng gì tới việc cậu về đâu.”

Đậu Dĩ hít một hơi, tức giận trừng mắt nhìn A Phu.

Khóe miệng A Phu khẽ cong lên mỉm cười, dùng ánh mắt quyết không khoan nhượng giống hệt Đậu Dĩ đáp lễ lại.

Giằng co một hồi, Đậu Dĩ chiến bại, tìm tòi tìm lui không ra lý do, lải nhải dẫn Từ Đồ hết chuyện này đến chuyện khác còn hơn cha dặn dò con gái. Nhấn nại của Từ Đồ tụt tụt dần xuống vạch đỏ, nhứ chặt hàng chân mày xinh xắn cố nhẫn nhịn nghe cho xong, chợt thấy người trên mô tô ngồi thẳng dậy, sau đó là âm thanh khởi động xe.

Theo bản năng cô nhìn qua, Tần Liệt lên tiếng: “Hai người cứ nói chuyện, khi nào xong đến tiệm mì cuối đường tìm chúng tôi.”

Mấy lời này là nói với Từ Đồ, nhưng không đợi cô trả lời, hai người đã lái xe đi xa. Từ Đồ thu hồi tầm mắt, lạnh giọng hỏi: “Anh có xong chưa?”

“...” Đậu Dĩ: “Xong rồi.”

Sao Đậu Dĩ có thể không nghe ra Từ Đồ sắp bùng phát, cuối cùng nhìn đôi mắt cô: “Anh đi đây.” Hắn rề rề bước lùi về phía đầu thị trấn, lại nói tiếp: “Nhớ chăm sóc bản thân.”

Từ Đồ tụt hết kiên nhẫn, khoát khoát tay: “Đi thôi, đi thôi.”

Rốt cuộc Đậu Dĩ cũng rời đi, dáng hình nhanh chóng hòa vào bóng tối. Đêm của núi rất nồng đậm, như có nét mực vẩy mạnh vào không trung, trong tíc tắc xóa tan hết ranh giới giữa trời và đất.

Từ Đồ đưa mắt nhìn một vòng thị trấn, ngã tư đường vẫn ồ ào náo nhiệt như cũ, những tiếng rao hàng thay nhau cất lên hết lượt này đến lượt khác, các quầy hàng lục tục lên đèn. Những ngọn đèn vàng lơ lửng giữa không trung góp mình điểm xuyết cho bóng đêm, chút ánh sáng le lói vượt qua tiếng ồn ào mang đến chút cảm giác trống trải khi đêm sắp về trên núi đồi.

Cô ngăn người đứng đó một hồi, kiễng mũi giày đá đá vào va li hành lý, buồn bực ngồi lên trên. Thị trấn nói lớn không lớn, nhưng trước mặt có đến mấy tiệm mì, ai biết bọn họ vào chỗ nào, bảo cô sao tìm được?

Bên kia, hai người gọi hai bát mì lớn, A Phu cầm cái muỗng nhỏ múc ít ớt khô cho vào cái bát đang nghi ngút khói trộn đều lên, rồi nghiêng đầu xuống miệng bát xì xụp húp một hớp nước lèo thịt bò nóng hôi hổi, toàn thân đều sáng khoái.

Hắn hỏi: “Thật sự không đợi cô bé kia sao?”

“Ăn đi.” Tần Liệt cầm đũa gắp mấy sợi mì: “Đã nói với cô ấy địa điểm, đói bụng tự nhiên sẽ tới đây.”

A Phu nhìn nhìn: “Anh nên đối xử với cô ấy nhiệt tình một chút.”

“Là sao?”

“Gương mặt nghiêm nghị cứng nhắc, một cô bé sao không bị dọa chứ.” A Phu cười tươi rói, nói đùa: “Đến em nhìn còn thấy sợ.” Nói xong tiếp tục vùi đầu ăn mì, lúc bát mì vơi bớt hơn phân nửa, nhiệt trong cơ thể được bức ra, tầng tầng mồ hôi túa trên trán.

“Tôi vốn như vậy.”

A Phu thoáng dừng đũa, ngẫm nghĩ hồi lâu mới biết anh nói chuyện vừa nãy, hẳn vui đầu xuống, hướng mặt vào bát mì: “Em sẽ đi một vòng quanh chợ.”

Tần Liệt: “Làm gì?”

“Xem có bán ô mai không... Cô ấy muốn ăn.” Hắn đáp ứng một hồi.

Khóe miệng Tần Liệt khẽ cong lên nụ cười như có như không, đã biết còn vờ hỏi: “Ai muốn ăn?”

A Phu rồi rầm: “Còn có thể là ai chứ, Tiểu Ba.” Nói xong gãi gãi ót: “Chỗ của chúng ta lẫn qua lộn lại chỉ có mấy món như vậy... đổi khẩu vị.”

Tần Liệt không có hứng thú với mấy chuyện đó, chỉ nói: “Thuận đường nhớ mua đủ rau dưa luôn.”

“Dạ.”

Năm phút sau, hai người ăn xong, A Phu ra xe của mình nổ máy đi trước, Tần Liệt đứng đó chốc lát rồi quay lại tấm vách đá ở đầu thị trấn. Xa xa, anh nhìn thấy phía đối diện tiệm tạp hóa, một dáng hình nhỏ bé đang ngồi trên va li hành lý nghịch điện thoại, đầu cúi rất thấp, cơ hồ cả cái cằm đều chui hết vào cổ áo, mái tóc màu hồng nhạt đã được nét mực của bóng đêm nhuộm trở lại màu sắc ban đầu, chỉ có khuôn mặt nhấp nháy chột sáng chột tối theo ánh đèn của màn hình.

Anh tắt máy xe, thuận miệng hỏi: “Cô không đói sao?”

Từ Đồ không trả lời, cuộn tay thành quả đấm nhỏ áp lên miệng thở hít hà, ngón tay cứng đờ, gió núi như xuyên qua mọi kẽ hở chui vào trong xương tủy.

Cô hỏi anh: “Còn phải đợi bao lâu nữa vậy?”

“Không rõ.” Tần Liệt lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp kim loại to cỡ lòng bàn tay, nhín chút thời gian nhìn cô: “Nếu lạnh phía sau có áo khoác.”

Từ Đồ thuận theo lời anh nói nhìn qua, chỗ ngồi phía sau xe mô tô có một cái áo được ràng bằng dây thừng, nhăn nhúm, đen thui, căn bản không cách nào nhìn ra được màu sắc và kiểu dáng ban đầu.

Cô không nhúc nhích. Tần Liệt cũng không muốn khuyên, anh mở chiếc hộp kim loại, lấy từ bên trong ra một tờ giấy ván thuốc.

Từ Đồ không tiếp tục chơi trò chơi nữa, nương theo ánh sáng mờ ảo nhìn qua, chiếc hộp kim loại được chia làm hai ngăn gọn gàng, một bên là giấy ván thuốc, một bên là thuốc lá sợi. Giấy ván thuốc có hình chữ nhật, nằm trong bàn tay to rộng của anh dường như có vẻ hết sức nhỏ gọn.

Tần Liệt gấp một rãnh nhỏ dọc theo tờ giấy, dùng hai đầu ngón tay nhón một ít thuốc lá sợi cho vào, một tay khép giữ, tay kia quăn mép giấy lại miết dọc theo chiều dài. Từ Đồ không khỏi chăm chú nhìn theo nhất cử nhất động của anh, anh vẽ tròn thành hình điều thuốc, rút bỏ những sợi thuốc dư nhô ra ngoài, đưa đầu lưỡi lướt nhẹ dọc theo thân thuốc, hoàn hảo dán mép giấy lại, cầm điều thuốc đưa lên miệng, răng cắn giữ lấy.

Từ Đồ miệng đắng lưỡi khô, không khỏi cuộn đầu lưỡi lên chạm vào viên kim cương đính trên đó.

“Thuốc lá sợi?” Cô hỏi.

Tần Liệt châm lửa, khẽ ‘ừm’ một tiếng trong cổ họng.

“Captain Black hay là Mac Baren?”

(Nhãn hiệu thuốc lá sợi tự cuốn của Mỹ và Đan Mạch.)

Anh có đôi chút ngạc nhiên nhìn cô, không khỏi đưa mắt quét từ trên xuống dưới vài giây: “Cô biết sao?”

“Có hút qua hai lần.”

“Không phải.” Tần Liệt thu hồi ánh mắt lại, nâng cằm về phía trước: “Loại giá rẻ, mười đồng một cân.”

Từ Đồ theo hướng đó nhìn qua, phía trước chỉ có duy nhất tiệm tạp hóa nằm đối diện kia, đèn ngoài hiện sáng hơn những nơi khác rất nhiều, khuếch tán từ trên xuống dưới, tỏa ra ánh sáng ấm áp và dễ chịu. Dưới bệ cửa sổ có đê hai bao đay, thuốc lá sợi dây áp ở bên trong nhô cả ra ngoài, bên trên có cắm một cái bảng đề: ‘Thuốc lá sợi tự nhiên 100%, mười đồng một cân, mua một cân tặng nửa cân.’

Quả đúng là hàng giá rẻ.

Từ Đồ hỏi: “Hút được không?” Ý đồ rất rõ ràng.

Anh trả lời: “Cũng được.”

Cho là anh không hiểu, cô hỏi lại: “Có ngon không?”

“Được.”

Từ Đồ khựng lại mấy giây, sau đó nói trắng ra: “Cho tôi một điều.”

Thế nhưng người nọ hồ hững cất hộp kim loại vào túi quần, nhìn sang chỗ khác, hơi cúi đầu thở ra mấy vòng khói.

Cô nhìn anh chằm chằm, nửa ngày sau, hừ nhẹ một câu: “Đúng là giả cầm giả điếu.”

Đợi đến khi hút xong điều thuốc, Tần Liệt khóa xe, đứng thẳng dậy đi qua tiệm tạp hóa đối diện. Anh cất tiếng gọi ‘ông chủ’, có một người đàn ông thấp bé lọt thỏm trong chiếc áo khoác đi ra, hai bên quen biết nhau đứng ở cửa nói chuyện hồi lâu, ông ta cân thuốc, sau đó túm lại thành một gói lớn nhét vào tay anh.

Từ Đồ theo bản năng đưa tay sờ sờ túi, thuốc lá của cô đã để trên xe của Đậu Dĩ không có lấy ra, trong túi quần chỉ còn lại chiếc bật lửa nhựa. Cô hít sâu một hơi, nhảy từ trên vali hành lý xuống, đi qua theo.

Ông chủ nhìn thấy cô, không nhận được đảo tới đảo lui hai mắt quan sát, cười tít mắt hỏi: “Em gái nhỏ, muốn mua gì nào.”

Tần Liệt ngoảnh đầu nhìn cô, quay lại nói với ông chủ: “Đi cùng.”

“Chà chà, thì ra là quen biết nha.”

Từ Đồ không thèm nhìn ông ta: “Có bán thuốc lá không?”

“Có, có.” Ông chủ bảo cô vào bên trong: “Trong nhà có.”

Tiệm tạp hóa này rất nhỏ, chẳng chứa được mấy người, miễn cưỡng dựa vào tường có thể kê được một dãy kệ để ít bánh mì, chân giò hun khói, trứng muối và mấy loại thực phẩm thông thường, chỉ có thuốc lá là đặt bên dưới quầy tủ kính tính tiền. Từ Đồ nhìn lướt qua, tất cả được gom lại đặt trong một góc nhỏ, cũng chẳng có mấy loại, không có thứ cô thường hút, cô khảy khảy ngón tay lên mặt tủ: “Thương hiệu hàng đầu đó hả?”

Ông chủ rướn cổ nhìn qua: “Hong Thập Sơn á. Có.”

(Hong Thập Sơn là thương hiệu thuốc lá của tập đoàn Hồng Thập được Tổng cục kiểm dịch kiểm tra giám sát chất lượng Quốc gia Trung Quốc trao tặng danh hiệu ‘Thương hiệu hàng đầu Trung Quốc’.)

“Lấy hai gói.”

“Được được, có ngay.” Ông ta vội vàng đáp lại một tiếng, rồi khom lưng gập người xuống gầm tủ lấy cây thuốc ra đặt lên bàn.

Từ Đồ xé mở lớp giấy kiếng bên ngoài, lấy ra một gói.

Ông chủ nói: “Em gái, tổng cộng một trăm bốn mươi đồng.”

Từ Đồ ngâm một điều trên môi, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ: “Một trăm tư.”

Tần Liệt nhìn vào, lúc ánh mắt hai người giao nhau, mới xác định là cô đang nói với mình.

“Tôi không có.”

Cô nhếch miệng cười đầy cổ quái: “Thế nào, không nói tới com, thuốc lá cũng tiếc rẻ không cho, một trăm đồng cũng không có sao?”

Hai người đứng cách cửa sổ mắt đối mắt một hồi, Tần Liệt quay đầu đi trước, thở nhẹ một hơi rồi nói: “Tiền đưa A Phu đi mua thức ăn.”

“Xem ra Từ Việt Hải chưa đưa đủ tiền cho anh.”

Tần Liệt không nói gì, lấy ra một lát hạt cau cho vào miệng, đưa lưng về phía cô.

(Nhai hạt cau có tác dụng ngăn ngừa rủi ro bị ung thư vòm miệng khi sử dụng thuốc lá.)

“Tía anh.” Cô mắng thầm một tiếng, tức nghẹn cả đêm không phát ra được, cô hung hăng lấy điều thuốc khỏi miệng nhét lại vào hộp thuốc lá, vỗ vỗ lên mặt quầy: “Không mua.”

Ông chủ kinh ngạc đến ngây người: “Vậy sao được, em gái nhỏ ơi, cô đã mở bao bì ra rồi mà.”

“Không có tiền.”

Đôi mắt ông chủ tiệm đảo đầu xoay tròn như đang diễn hành liếc qua liếc lại giữa hai người, rõ ràng lúc nãy hắn nhìn thấy trong túi Tần Liệt có mấy tờ màu đỏ*, vậy mà cất không đưa ra, có lẽ quan hệ không mấy thân thiết. Ánh mắt liền đảo lại trên người Từ Đồ, em gái nhỏ này làn da trắng như tuyết, căng mịn sáng bóng cơ hồ không nhìn thấy lỗ chân lông, toàn thân toát ra hương thơm ngát, rõ ràng là tiểu thư sống trong nhung lụa đến từ thành phố. Nói không có tiền, ai tin.

(Tờ màu đỏ: từ 100 tệ)

Hắn đẩy đẩy gói thuốc lá đã bị khui vỡ về phía trước: “Thế này đi, em gái nhỏ,” hắn nói: “Chuyện thế này ở thị trấn của chúng tôi gặp không ít, cô cứ cầm thuốc đi, trên người cô có thứ gì không dùng, đưa cho tôi xem như trao đổi là được.”

Từ Đồ nhú nhú hàng chân mày xinh xắn: “Lấy cái gì trao đổi?”

Ánh mắt của ông chủ trượt xuống, dừng lại nơi tay trái cô, trên đó đang cầm một chiếc di động. Hắn nửa đùa nửa thật nói: “Nhân tiện thế này vậy, dù sao vào núi cũng không có tín hiệu. Cô và A Liệt quen biết nhau, xem như tôi chịu thiệt một chút, đưa cho cô thêm một gói thuốc nữa.”

“U chà, xem ra ông hào phóng hơn anh ta nhiều.”

Ông chủ không nghe ra tốt xấu, đắc ý nói: “Chứ sao.”

Từ Đồ bình thần nhìn hẩn, mắt không chớp lấy một cái, nhìn nhìn cho tới khi đôi phương quán quáo lên. Cô chống khuỷu tay lên mặt quầy: “Không phải người ta đều nói các bác nông dân cần cù chất phát, thông minh dũng cảm nhất trên đời sao? Rốt cuộc hôm nay cũng đã được mở mang tầm mắt, quả là đây trí tuệ, mưu trí đến bụng dạ cũng chưa không nổi phát hết ra ngoài.” Bàn tay chống lên cằm, liếc mắt nhìn ra ngoài: “Lấy một đôi một, tính liên kết với nhau lừa tiền sao?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng chậm rãi, nơi khóe miệng treo nụ cười hững hờ, hai mắt mở to tròn xoe, cái đồng tử đen lấy chiếm hết gần hai phần ba con mắt; ánh sáng trong nhà vốn mờ mờ ảo ảo, chút ánh sáng khan hiếm đó như đã bị hút hết vào đôi mắt trong veo, phảng phất bên trong ẩn giấu rất nhiều linh khí, nhẹ nhàng chớp chớp mấy cái, ánh mắt vừa ngây thơ vô tội vừa chứa đầy tà khí.

Ông chủ gượng gạo đằng hắng cổ họng: “Giỡn chơi, giỡn chơi thôi, điều thuốc này xem như tặng cô, mấy điều còn lại trong gói tôi bán lẻ là được.”

Từ Đồ nói: “U chà, tôi đâu dám chiếm món hời này.” Nói xong tạm ngừng một hồi, cô nàng đột nhiên thu lại nụ cười, giẫm một chân lên chiếc ghế bên cạnh, rút từ trong vớ ra hai tờ màu đỏ, ném qua: “Thối tiền.”

Ông chủ: “...”

Từ Đồ khiêu khích liếc nhìn Tần Liệt, anh cũng đang nhìn về phía cô, cơ hàm khẽ chuyển động thong thả nhai hạt cau, không đếm xỉa gì đến màn náo nhiệt vừa rồi, cũng chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

Cô cầm điều thuốc đi ra ngoài, khen tặng một câu: “Đồ nhà quê.” Âm điệu vắn to gần hết đề xi ben, chẳng biết nói cho ai nghe.

Hơn tám giờ tối, những quầy hàng rong ven đường đã dọn về gần hết. A Phu lái xe trở lại, thùng xe phía sau đầy ắp rau cải, hẩn mơ hồ cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn, nên cũng không dám nhiều lời.

Tần Liệt hỏi: “Mua đủ chưa?”

A Phu ‘ừm’ một tiếng: “Hường San vẫn chưa tới sao anh?”

“Chưa.”

“Trời càng lúc càng tối, chúng ta đi đường đêm không an toàn.”

Tần Liệt nghĩ ngợi một lúc: “Xe không thông, cô ấy không thể nào tới được. Hai người đợi ở đây, tôi đi đón một chuyến.”

Hẻm núi Hiệp Linh cách Phần Vũ không tính là xa, khoảng hơn mười cây số, nếu chạy với tốc độ nhanh, đi về mất khoảng gần một tiếng đồng hồ.

Gió đêm lạnh cắt da cắt thịt, Từ Đồ dần không chống đỡ nổi nữa, cô mở hành lý tính tìm một bộ quần áo giữ ấm, lật đi lật lại, bên trong toàn là trang phục mùa hè, không thứ nào có thể dùng được. Lừa giận trong lòng nhích nhích rồi phụt lên, cô nàng đứng dậy đá một phát vào va li: “Con mẹ nó, còn phải đợi bao lâu hả?”

A Phu sừng sốt nghệt mặt ra: “Sắp rồi.” Hẩn nói theo bản năng: “Hay là cô mặc áo của tôi?”

“Không cần.”

A Phu biết điều không nói thêm gì nữa, hai người im lặng ngồi chờ.

Thị trấn nhỏ bỗng chốc như rơi vào tĩnh mịch, bóng đèn trên các quầy hàng đã vụt tắt, người bán người mua cũng không còn. Chỉ có tiếng gió rít, không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng có tiếng động cơ mô tô truyền đến từ phía đầu thị trấn.

Từ Đồ co rụt vai ngồi đó, nhìn bọn họ từ từ tới gần.

Ngồi sau xe là một phụ nữ, hai tay vòng qua thắt lưng người phía trước, dán sát vào.

Trên người cô ta mặc chiếc áo khoác nhún nhún nhìn không ra màu sắc lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hương San ngồi sau xe, cầm vùi trong cổ áo, gò má áp chặt vào lưng Tần Liệt ở phía trước, xe ngừng lại, cánh tay vẫn giữ chặt thắt lưng anh như cũ, không chịu buông ra.

Xung quanh là một màu tối đen như mực, ngoài đèn xe, hầu như không còn nguồn ánh sáng nào khác.

Từ Đồ neho mắt lại, cố gắng quan sát người ngồi phía sau, tóc đuôi ngựa buộc cao, mặt nhỏ dài, dưới móng là chiếc váy màu đỏ.

Cô không phản ứng gì, thu hồi ánh mắt: “Đi thế nào?”

Tần Liệt chống một chân xuống đất, vặn để xe nổ máy, tay lái khẽ nghiêng qua, nguồn sáng yếu ớt rọi lên khuôn mặt Từ Đồ.

Hương San mơ mơ hồ hồ nhìn gương mặt đó, có chút sùng sốt trở mặt ra: “Là cô?”

Lúc này, Từ Đồ mới hướng ánh mắt tới cô ta: “Ồ... là chị sao!” Cô ra vẻ ngạc nhiên cười nói: “Tôi nói, ngồi đây đợi cả đêm, thì ra là một chị gái xinh đẹp, cũng đáng mà.”

Không nói tới cái âm dương quái khí trong lời nói của cô, chỉ riêng tiếng hô lớn đầy châm chọc đó cũng đã đủ chói tai, Hương San gai mắt nhăn mặt nhủ thầm, không nói gì nữa.

“Hai người biết nhau sao?” A Phu gãi gãi ót.

“Trên đường có gặp qua một lần.” Hương San trả lời lầy lẹ, rút cuộc gò má cũng rời khỏi lưng Tần Liệt, ngẩng đầu lên hỏi: “Bây giờ chúng ta về luôn sao?”

Hiển nhiên là người quen cũ, âm điệu nhỏ nhẹ dịu dàng hơn không ít.

Tần Liệt ưỡn thẳng lưng ra phía trước, động tác rất nhỏ này vẫn khiến cho Hương San cứng đờ một hồi, rút cuộc giữa hai người cũng đã có khoảng cách, cô ta buông tay ra đổi thành nắm áo của anh.

Anh nói với A Phu: “Cậu chờ cô ấy, tôi đi trước mở đường, cậu theo sau.”

A Phu lên tiếng đáp lại, nhấc chân bước lên xe, đầu ngoảnh tí ra sau: “Mau lên đây.”

Từ Đồ ngốc người nhìn một xe đầy rau cải và khoai tây, liền hỏi Tần Liệt: “Anh bảo tôi ngồi ở đâu?”

“Tìm một chỗ.” Tần Liệt lướt mắt nhìn Từ Đồ, đồng thời vặn tay ga, trong tiếng động cơ nổ ù ù, chậm rãi lướt qua trước mặt cô.

Đèn hậu nhanh chóng lóe sáng lên, Từ Đồ ảm ức nhảy lên thùng xe, đặt móng ngồi trên sọt khoai tây, thân thể cứng đờ, xương cụt bị cấn đến phát đau. Cô nằng nập nhòm chỉ ngồi tựa nửa người, nghiêng răng nhếch miệng khẽ rửa một câu, lùm mảy củ khoai tây vương vãi làm đau móng mình ném ra khỏi xe cho hả giận.

Xe lăn bánh với tốc độ rất nhanh, mang theo tầng tầng gió lạnh, chẳng mấy chốc đã chạy ra khỏi huyện Phàn Vũ.

Đi được nửa đường, A Phu cởi áo khoác ngoài đưa cho Từ Đồ, lần này cô nàng không từ chối, duỗi tay khoác lên người, vạt trước để mở, ngả người ra sau nằm lên đống rau cải, cuối cùng cũng tìm được một tư thế tương đối thoải mái.

Lúc cô bất chợt ngước mắt lên, trong bóng đêm sâu thẳm là ánh sáng lấp lánh của những vì tinh tú như một biển kim cương vô tận rót đầy vào bầu trời, đẹp như trong những giấc mơ không có thật, Từ Đồ ‘ồ’ một tiếng ngẩn ngẩn, nghệt mặt ra đầy kinh ngạc, không nói nên lời.

Nền trời đen một màu mực tinh khiết, trải dài mệnh mạng bất tận, lướt hết tầm mắt cũng chẳng thể tìm thấy điểm dừng, những ngôi sao dày đặc như không còn khe hở, phát ra những tia sáng rực rỡ. Đôi mắt Từ Đồ rạng ngời hơn cả những ánh sao, hàng mi dài rậm cong vút đỏ bóng như cánh quạt xuống làn da trắng ngần, nổi bật lên chiếc mũi cao thanh tú.

Giữa cái mệnh mạng đó, họ đang đi trên đường, nhưng chẳng khác nào những hạt bụi nhỏ bé.

Đồ Đồ hít một hơi thật sâu, hơi thở lạnh lạnh của núi đồi xông vào khoang mũi, tạm thời quẳng hết ra khỏi đầu tất cả những chuyện không vui.

“Đẹp quá.” Cô khẽ thì thầm.

Nửa lộ trình đầu tiên, đường xá khá êm ái, Từ Đồ lọt thỏm trong chiếc áo khoác, ngheo đầu sang một bên, cơ hồ mơ màng lim dim ngủ. Chẳng bao lâu sau, thùng xe xích lư chao đảo nghiêng trái nghiêng phải, trán của cô đập mạnh vào thành xe, đột nhiên bị đau như trời giáng, khiến Từ Đồ lập tức tỉnh táo, còn chưa kịp phản ứng, cơ thể như mất trọng lượng bị ném cao lên, rồi rớt bịch xuống.

A Phu nghiêng đầu, áy náy nói: “Đường phía trước không dễ đi, cô ngồi cho chắc.”

Từ Đồ xoa xoa cái mông cần khoai tây: “Còn bao lâu nữa?”

“Khoảng hai mươi phút nữa... Ngồi chắc vào.”

Thân xe lại bần bật run lên, thấy kiểu này không có cách nào ngủ được nữa, Từ Đồ ngồi thẳng người dậy, nương theo ánh trăng quan sát xung quanh, cô đã nhận ra sự khác biệt ở đoạn đường này. Vốn là đường núi bằng phẳng quanh co uốn lượn, lúc này lồi lõm đủ loại ổ gà, đá sỏi và cỏ dại phủ đầy, hai bên là vách đá dựng đứng như chọc thẳng lên trời, tầm nhìn bỗng chốc trở nên thu hẹp lại.

“Đây là đâu vậy?” Cô vỗ vỗ lưng A Phu.

A Phu nói: “Niễn Đạo Cầu.”

“Nhất định phải đi qua chỗ này sao? Không thể đi đường lớn được à?”

“Đi Lạc Bình chỉ có một con đường duy nhất này.” A Phu nghiêng đầu nói: “Bây giờ có thể xem như dễ đi, không thể nào đo được với những ngày trời mưa, bùn đất lầy lội không có chỗ đặt chân, bánh xe lún vào không gỡ ra được. Nếu gặp phải mưa lớn, sau vài ngày đêm, núi sạt đá lở đất đá trôi từ trên xuống, những tình huống bất ngờ khủng khiếp nhất đều có thể xảy ra.

“Vậy sao không có ai sửa đường?” Khoai tây phía dưới mông lại xóc nảy không yên, cô mò ra một củ, bên ngoài đã mọc một cái mầm trắng rất dài, bị nhiễm độc không thể ăn được nữa. Từ Đồ cũng hết như vừa này, thuận tay ném xuống đường.

Còn chưa kịp nghe thấy A Phu trả lời, bên cạnh đột nhiên có người quát lên: “Cô ném cái gì vậy?”

Vốn dĩ Từ Đồ ngồi xoay lưng về phía A Phu, ánh mắt chỉ có thể nhìn thấy phần đường đã qua. Bây giờ Tần Liệt luôn đi trước, không biết từ khi nào đã rút lại phía sau, bám sát theo bên cạnh thùng xe, ánh đèn pha rọi sáng con đường phía trước, cả khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối, giọng nói trầm thấp.

“A Phu, dừng xe lại.”

A Phu ngưng trong giây lát, quay đầu qua nhìn, thuận theo ý anh từ từ giảm tốc độ xuống ngừng lại, tắt máy xe.

Tiếng động cơ vừa tắt xuống, bốn bề tĩnh mịch không một âm thanh, trên đường núi tối đen như mực, chỉ có ánh đèn xe lạng lẹ về nên những hướng ánh sáng khác nhau.

Tần Liệt bước tới, từ trên cao nhìn xuống cô: “Vừa rồi cô ném gì?” Suốt cả đêm, cuối cùng anh cũng đã bộc lộ cảm xúc, ánh mắt nghiêm nghị sắc bén bắn thẳng về phía cô áp sát lại gần, dưới ánh đèn tranh sáng tranh tối, nét mặt anh âm trầm đến đáng sợ.

Hồi lâu sau, Từ Đồ mím mím môi: “Khoai tây.”

“Đi xuống nhặt về.” Tần Liệt lạnh giọng ra lệnh.

Từ Đồ nói: “Khoai tây mọc mầm rồi, không thể ăn được.”

“Tôi bảo cô đi nhặt về.” Thanh âm của anh tăng lên mấy nấc, tuyệt đối không cho phép nhiều lời. Sự trầm tĩnh uy nghiêm này tạo nên một áp lực vô hình, có lẽ suốt cả đoạn đường anh luôn trầm mặc ít nói khiến cho não bộ của cô tiếp nhận sai thông tin, đáng vẻ hiện tại này của anh, khiến cho tim cô không khỏi thỉnh thoảng run lịch bịch.

Căng thẳng giằng co, cầm cự một hồi, Từ Đồ cắn môi dùng mảnh gỗ đầu lên ngênghien chiến ánh mắt của anh, nhưng ánh mắt kia quá hung dữ khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, chưa tới hai giây, cô nằng Từ Đồ loạng choạng thu binh đảo ánh mắt về, rống trả: “Nhặt thì nhặt, anh hét cái gì.”

Cô nhảy xuống xe, hung hăng sức thò đẩy anh một cái: “Đồ nhà quê.” Không đợi anh phản ứng, bước nhanh về phía con đường vừa đi qua.

Xe đã chạy được một đoạn, ánh sáng yếu ớt, khoai tây chẳng khác gì hòn đá, không biết đã lăn tới chỗ nào, căn bản không cách gì tìm được.

A Phu nhìn nhìn một hồi, hướng về phía Tần Liệt mỉm cười: “Cô bé con mà, anh chấp nhặt cô ấy làm gì, cũng không nên lãng phí thời gian trên đường, hay là em quay lại kêu cô ấy về.”

Ánh mắt Tần Liệt chăm chú nhìn bóng lưng cô, không lên tiếng.

A Phu biết anh đồng ý, liền phóng nhanh mấy bước đuổi theo Từ Đồ: “Cô đừng bướng bỉnh nữa, lần sau đừng ném như vậy. Về nào.”

“Không phải đi đào khoai tây sao, về cái gì?” Cô đưa chân đá bay mấy viên sỏi nhỏ, không nhanh không chậm đi thẳng tới phía trước quyết không lui binh.

A Phu đuổi cánh tay ngăn cô: “Đừng tùy hứng nữa mà, về nhanh thôi, tôi nói cho cô biết, ngọn núi này đêm xuống có rất nhiều chó sói, chuyên tha mấy cô bé con.”

Từ Đồ ‘phốc’ một tiếng cười ra mặt: “Ngài làm như tôi là con nít ba tuổi vậy!” Cô nằng dựng ngón trỏ trước mặt A Phu, rồi bẻ cong lại xoay tròn cổ tay: “Tôi mười chín.”

(Từ Đồ làm theo ngôn ngữ ký hiệu dành cho người câm điếc: số 19: dựng thẳng ngón trỏ tay phải, rồi xoay cổ tay cho lòng bàn tay hướng sang trái đồng thời co ngón trỏ lại.)

A Phu bói rồi đỏ bừng mặt, chỉ biết nói: “Mười chín cũng là trẻ con.”

Từ Đồ nhìn hẩn, ghét bỏ ‘hứ’ một tiếng.

Hẩn nói: “Cô đến từ thành phố nên không hiểu, một phân ở đây chúng tôi còn chia ra làm hai hoa. Cũng đừng trách Liệt ca tức giận, trong núi không thể nào so được với thành phố lớn nơi cô ở, ở đây khoai tây cũng là thứ quý giá.” A Phu liếc nhìn cô một cái: “Cô có thể làm bánh nhân đậu, còn làm được lờng khô.”

(*1 phân = 1/100 tệ: đơn vị tiền tệ nhỏ nhất)

Từ Đồ lăm bầm: “Khoai tây mọc mầm không thể nào ăn được.”

“Khoét bỏ đi phần đó rồi thì cũng như nhau.” Hẩn xoay đầu nhìn theo hướng đèn xe: “Đường không tốt, Liệt ca quay lại bám theo phía sau, sợ đồ bị xóc nảy rơi xuống, cô trái lại, còn cố ý ném đi.”

Từ Đồ bị ghen, không hé môi.

Đứng được mấy giây, cô nàng vịn vẹo lẹo đi theo A Phu trở lại. Tần Liệt ngồi trên xe Minsk hút thuốc, không nhìn bọn họ, Hường San ôm vai đứng một bên, mặt mũi tối sầm nhìn Từ Đồ.

Mấy người đều yên lặng đứng đó đợi Tần Liệt lên tiếng.

Từ Đồ biếng nhác liếc mắt sang chỗ khác, ánh đèn khuếch tán trước đầu xe, soi tỏ những hạt bụi bé nhỏ lơ lửng trôi nổi trong không gian, có lẽ chỉ chờ khi gió lặng không giữ nổi thân mình sẽ rơi xuống đất, hòa vào vô tận; mang đến cho người ta cảm giác tĩnh lặng đầy cô độc. Cô nhìn đồng hồ, chưa đến chín giờ, giờ này ở Hồng Dương còn đang hoang ca náo nhiệt, vậy mà nơi này chỉ có hoang vu tịch lặng, không còn chút sự sống nào.

Đợi một hồi cuối cùng Tần Liệt cũng hút xong điếu thuốc, anh khởi động xe: “Đi thôi.”

Mọi người mới ngồi lên xe, chuẩn bị tiếp tục hành trình.

Tần Liệt nghiêng đầu: “Ném hết bao nhiêu?”

Từ Đồ ngắc ngứ một hồi, gặm gặm ngón tay: “Mấy củ.”

“Mấy củ là mấy củ?”

Cô nàng ngẫm nghĩ một lúc: “Sáu bảy củ.”

“...” Hồi lâu sau, rốt cuộc Tần Liệt cũng đã điều chỉnh lại được hơi thở, dùng một tông ngang đơ không chút cảm xúc: “Hai người đổi chỗ cho nhau.” Anh đưa tay chỉ về phía Từ Đồ: “Cô ngồi sau tôi.”

Hường San không vui, ngồi ngúng nguẩy cọ tới cọ lui không chịu leo xuống, cắn môi nhìn bóng lưng trước mặt, nhìn nhìn một hồi hết cách đành phải lẹ mọ bước xuống.

Khoảnh khắc hai người lướt qua nhau, trong mắt Hường San tràn đầy vẻ khinh miệt chán ghét.

Sao Từ Đồ lại không nhìn ra, cô nàng nhoen miệng cười toe nói: “Xin lỗi nha, chị gái xinh đẹp, khiến chị phải chịu khổ thay tôi rồi.”

Hường San nhú chặt mày, vẻ mặt lạnh nhạt: “Lần sau đừng như vậy là được.”

Từ Đồ không để ý cô ta nói gì, cuối cùng cũng leo lên xe ngồi yên vào chỗ của mình, nhìn đồng hồ nhìn tây một hồi mới phát hiện ra khoảng cách giữa hai người không phải gần bình thường mà, trong lòng có tiếng ưm... ồ... ồ ồ, tầm nhìn không còn thấy được gì khác, trái phải trên dưới đều là tấm lưng dày rộng cao ngất thẳng tắp của anh. Hai người ngồi trên một đường ngang, cô chỉ cao tới đầu vai anh.

Từ Đồ hừ lạnh, lăm bầm ‘y hết bỏ tót’.

Cô nàng không muốn chạm vào người phía trước, khom người cong cong như cánh cung, hai tay tiêu sái nhét vào trong túi áo khoác. Tần Liệt không báo trước tiếng nào, vịn tay ga, bánh xe giật nảy lên, trán Từ Đồ đập thẳng vào lưng anh.

Đầu óc choáng váng, không đợi cô kịp phản ứng, chiếc xe đã nhanh chóng lao về phía trước, Từ Đồ hoảng hồn, cơ thể theo quán tính ngã ra sau, suýt chút nữa đã bị văng xuống đất, theo bản năng vô thức cô duỗi tay túm chặt áo Tần Liệt.

Từ Đồ rống lớn: “Khốn kiếp, anh cố ý hả.”

Gió lạnh gào thét rít lên từng hồi, âm thanh của cô hồn nhiên tan vào gió, Tàn Liệt thờ ơ, căn bản không có chút phản ứng.

Chỗ áo của anh bị Từ Đồ dày xéo trong tay nhăn nhúm biến dạng, cô nàng nghiêng răng rít lên: “Tía anh, chờ biết tay tôi.”

Đường sá quanh co xóc nảy, lực phủ ngũ tạng của cô cơ hồ đã đảo lộn đầu xuống chân chân lên đầu, cả ngày chưa ăn cơm, dạ dày trống rỗng, những ngụm nước chua không nhin được cứ trào lên cổ họng. Đầu vầng mắt hoa, đói rét khổ cực, Từ Đồ cảm thấy hai mươi phút còn lại này dường như đã mọc cánh dài hơn bình thường rất nhiều, chụp chụp hoài không tới.

Mãi đến khi xung quanh xuất hiện vài ngôi nhà thưa thớt nằm rải rác cách nhau xa xa, tốc độ xe hoãn chậm lại, cô mới biết đã vào tới Lạc Bình.

Thôn trang im ắng, đến nửa bóng người cũng không thấy, nơi này không có trò vui tiêu khiển gì, mặt trời mọc thì thức dậy đi làm, mặt trời lặn thì về nhà đi ngủ, thời gian làm việc và nghỉ ngơi khá quy luật. Từ Đồ ngồi sau xe quét hai mắt nhìn một vòng xung quanh, cánh vật và bóng đêm đã hòa thành một thể, không nhìn ra được gì.

Mấy phút tiếp theo, sau khi băng qua một cánh đồng trống trải bạt ngàn, rẽ mấy khúc cua, hai chiếc xe mới lần lượt dừng lại. Từ Đồ nhảy xuống, trước mặt là một khoảng sân rất rộng, có ánh sáng lờ mờ xuyên qua khe hở cánh cửa sắt đã cũ lọt ra ngoài.

A Phu tiến lên gõ cửa, gọi to: “Triệu Việt, Tiểu Ba, có còn ai thức không?”

Bên trong có người đáp lại, theo sau là tiếng những bước chân lẫn vào nhau.

Cổng sắt kéo kẹt mở ra, nhưng lộ ra đầu tiên lại là một cái đầu nhỏ.

Cô bé con vui mừng hơn hờ chạy nhanh đến ôm lấy đuôi Tàn Liệt: “Ba!”

Anh xoa đầu cô bé, chậm rãi hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

“Chờ ba mà!”

Tàn Liệt hiếm khi nở nụ cười. Chợt có người kêu: “Duyệt Duyệt.”

Cô bé ngẩng đầu lên, lướt qua cánh tay anh nhìn ra phía sau, ánh mắt thoát cái sáng lấp lánh: “Mẹ!”

Từ Đồ đứng phía sau mọi người nhú nhú mày, nhìn thấy một màn này không khỏi liếc liếc Tàn Liệt, lại nhìn nhìn Hường San. Chưa đứng được mấy giây, bọn họ đã đẩy xe vào sân, Từ Đồ không đi theo, tính đi tới gốc cây lớn đằng kia hút thuốc rồi mới vào.

Cách cổng chừng mười mét có một gốc cổ thụ rất to ba người ôm không xuể, những rễ nhánh cắm chặt xuống mặt đất; tán lá xum xuê phủ xèo cả một vùng rộng lớn; nhìn xa trông như một lực sĩ đang cánh tay khổng lồ nâng đỡ bầu trời. Từ Đồ cong chân ngồi lên rễ cây, kẹp thuốc trên tay, quan sát cảnh vật ở nơi xa lạ này, dường như có thần giao cách cảm, bỗng nhiên cảm thấy có luồng nguy hiểm đang tiến lại gần, một bàn tay thô to từ phía sau bắt ngờ bịt miệng cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Từ Đồ bị người ở phía sau kéo lê đi mấy thước, cách nơi phát ra ánh sáng ngày càng xa, chỉ cảm thấy bàn tay to lớn trên mặt mình khá dùng sức, từ cơ thể người nọ truyền tới một mùi ngay ngáy dường như đã cách ngày không tắm rửa, miệng dán sát bên tai cô, phát ra những tiếng cười ngô nghê.

Trái tim Từ Đồ như sắp vọt ra khỏi cổ họng, cho dù bình thường cô làm xằng làm bậy thế nào đi nữa, nhưng khi đột nhiên đối mặt với tình huống nguy hiểm ở một nơi hoang vu heo lánh thế này cũng không tránh khỏi cảm giác khủng hoảng. Thân thể căng cứng mấy giây, cô cong khuỷu tay nện vào ngực đối phương. Nhưng dường như người nọ không cảm thấy đau, cánh tay giữ thất lưng cô, lùi ra sau thêm mấy bước, trong miệng lẩm bẩm, không biết đang nói gì.

Hai chân Từ Đồ quẩy đạp loạn xạ trong không trung, cào mạnh móng tay lên mu bàn tay hần, cổ họng phát ra tiếng ô ô kêu cứu. Chưa đến mấy giây sau, có tiếng chó sủa liên hồi, sau đó có người gầm lên: “Lư Xuân Sơn, buông cô ấy ra.”

Cơ thể người đó cứng đờ, nghe thấy tiếng la càng lúc càng lớn, liền ôm Từ Đồ chạy thật nhanh ra xa. Tiếng chó sủa và tiếng bước chân ngày càng tiến sát lại gần, Tàn Liệt lao tới đá một cú lên lưng người đàn ông đó, anh dùng sức rất mạnh khiến cho hai người ngã sấp mặt về phía trước, giữa trời đất tối đen mịt mù, người nọ té chổng đê lên người Từ Đồ. Từ Đồ chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng lại chen nhau đôi chỗ, ngực trái kê trúng tảng đá, truyền đến một trận đau nhói.

Cô đau đến hàm răng cũng run lên, lẩm bẩm rửa một câu.

Nhưng còn chưa kịp xuyết xoa xong một tiếng, đã bị người nọ túm cổ áo xách lên, hai chân lơ lửng giữa không trung, bay lượn nửa vòng, cuối cùng toàn bộ cơ thể đã bị kẹp trong khuỷu tay Tần Liệt. Khoang mũi tràn ngập hơi thở đơn điệu và thanh sạch của anh, mùi hương đó rất dễ chịu không cách nào diễn tả được nhưng cũng không lạ lẫm, vừa nẩy ngồi sau xe anh, suốt cả đoạn đường đều phảng phất nơi đầu chóp mũi.

Từ Đồ mím chặt môi.

Tần Liệt nghiêm giọng nói: “Luu Xuân Sơn, đừng ra ngoài gây chuyện nữa, mau về nhà ngủ đi.”

Từ Đồ ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn thấy rõ dáng vẻ của người nọ, anh ta mặc quần dài và chiếc áo chần bông đã cũ sòn, râu ria xồm xoàm bện cả vào mái tóc lòa xòa rũ xuống phía trước, trời tối đen như mực, không thấy rõ được khuôn mặt nhưng khi nhếch miệng cười để lộ ra hàm răng rất trắng.

Luu Xuân Sơn đứng dậy, khua tay múa chân loạn xạ, con chó đứng bên cạnh Tần Liệt nghe răng grừ grừ hừ nhẹ, có vẻ nóng lòng muốn xông ra trận.

Tần Liệt ra lệnh: “Đại Tráng, ngồi xuống.”

Con chó liền nghe theo lệnh chủ thu nanh lại, đưa đầu liềm liềm hai bên mép, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thân thể Tần Liệt cũng dần thả lỏng, thanh âm cũng ôn hòa hơn rất nhiều, nhìn người đàn ông kia nói: “Đi thôi, hơn nửa đêm rồi, đừng chạy loạn bên ngoài nữa.”

Không biết Luu Xuân Sơn có hiểu được không, anh ta hi hi cười ngây ngô, vừa lui về phía sau vừa nói những lời rất vô nghĩa: “Độc chết người, độc chết các người...”

Tình huống thế này trước đây cũng đã từng xảy ra, hầu hết người dân trong thôn đều biết, gặp hấn thì lượm cục đá khế hù dọa là xong, cũng may Luu Xuân Sơn chỉ là đầu óc có vấn đề, chẳng bao giờ hại ai, nên mọi người cũng không thấy có gì nghiêm trọng.

Đội bóng dáng người kia khuất vào đêm tối, Tần Liệt liền thả Từ Đồ xuống, thuận thế lui về sau mấy bước. Lúc này bọn họ đã đi rất xa, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi ánh sáng, nhất thời vô cùng yên tĩnh, phảng phất có thể nghe thấy tiếng hít thở hỗn loạn của Từ Đồ.

Tần Liệt không khỏi lướt mắt nhìn cô, hai người quay trở về, cả đoạn đường im lìm không ai nói tiếng nào, khi gần đến cổng nghe thấy A Phu hô to: “Liệt ca, không sao chứ.”

Anh ném ánh mắt qua: “Không sao.”

“Vậy em về trước đây, có chuyện gì mai nói.”

“Đi đi.” Anh đưa mắt nhìn A Phu rồi đi, sau đó quay lại nhìn cô lần nữa, khẽ hát cảm: “Không còn sớm nữa, vào ngủ đi.”

Từ Đồ không hé môi, ngẩng cao đầu đứng trước mặt anh, bàn tay không thêm che giấu áp lên trước ngực.

Thấy cô bất động, anh hỏi: “Bị thương sao?”

“Anh nói thử xem?” Ngực khí của Từ Đồ đầy hung hăng.

Ngoài dự đoán của cô, Tần Liệt buột miệng hỏi: “Bị thương ở đâu rồi?”

Những ngón tay nhỏ nhắn trắng ngần của Từ Đồ vẫn đang che trước ngực, cho thấy rất rõ vị trí bị thương, cô cắn môi, những cơn đau từ chỗ đó cứ âm ỉ truyền tới, chẳng giảm bớt chút nào, không dám xoa, cũng không dám đụng vào.

Từ Đồ nhìn anh chằm chằm, nghiêng răng thả ra mấy chữ: “Đã biết hấn giữ chặt tôi, anh còn đá hấn.”

Tần Liệt khẽ lướt mắt qua ngực cô, nhưng ánh mắt rất nhanh đã dời đi chỗ khác, nửa giây sau, anh thả lại một câu: “Đến đây rồi cũng đừng yếu đuối quá, đừng một chút có gì nghiêm trọng chứ.”

“Như thế nào mới tính là nghiêm trọng?” Từ Đồ hung hăng hỏi lại.

Anh xoa người định đi.

“Ảnh hưởng đến trở mã có tính không?”

Môi dưới Tần Liệt giật giật, hiển nhiên Từ Đồ không nhận được câu trả lời. Cô đi tới phía trước mấy bước, hừ giọng cười nói: “Tôi phát hiện con người anh rất thú vị, thời điểm mấu chốt, có phải đều giả vờ bị ỉ tai không? Vừa rồi tôi hỏi anh không nghe thấy sao?”

Khuôn mặt Tần Liệt không chút biểu cảm, chỉ nói: “Người đàn ông đó bị điên, sau này cách xa anh ta một chút.” Nói xong kêu Đại Tráng một tiếng, không quan tâm tới Từ Đồ nữa, xoa người đi.

Từ Đồ bùng bùng lửa giận, nhìn chằm chằm bóng lưng kia hồi lâu: “Tất cả đều là đồ đàn độn.”

...

Cả ngày hôm nay, không có lấy một chuyện suông sẻ, sau khi trở về căn phòng được mọi người bố trí, Từ Đồ nhìn ra ngoài, cả khoảng sân chỉ còn ánh sáng mờ nhạt, cô không quan sát nữa, kéo hành lý vào, đổ ập người xuống giường ngủ thiếp đi.

Khoảng nửa đêm, Từ Đồ giật mình thức giấc, là vì đói mà tỉnh, bụng réo ầm muốn tạo phản, thêm vào đó vết thương ở ngực cũng mơ hồ râm ran đau, cô lặn qua lộn lại trên giường, muốn lần nữa đi vào giấc ngủ rất khó, quờ quạng lấy điện thoại ra xem đồng hồ, mới mười một giờ đêm. Trong bóng tối, Từ Đồ mở to mắt, nghĩ đến thường ngày, giờ này còn đang chơi bài chơi game trong vũ trường, khó trách không ngủ được.

Chưa tới một giây sau, Từ Đồ xoay người xuống giường, bật đèn lên, chậm rãi bước thong dong ra cửa.

Đèn trong sân vẫn còn mờ sáng, cô quan sát một lượt xung quanh, mơ hồ hình dung ra cấu trúc tổng thể của ngôi nhà. Khoảng sân rất rộng, ở giữa có đặt cái bàn dài và băng ghế, sát trong góc có một cái giếng bơm tay, bên cạnh là bệ xi măng xây cao có để mấy cái mẹt củ cải phơi khô và nắm nui. Từ Đồ khom lưng kẻ sát lại gần đưa mũi ngửi ngửi, nhả mặt khịt mũi ghét bỏ, tiếp tục tìm kiếm nhà bếp. Cái sân này kỳ thật rất đơn giản, đối diện là cửa cổng, ba mặt còn lại là những gian phòng, mỗi phòng có một cửa lớn ra vào và một cửa sổ, hầu như tất cả các cánh cửa đều đang đóng kín.

Từ Đồ lần lượt đẩy nhẹ từng cái ra, cuối cùng, cánh cửa của căn phòng có mái thấp ở phía Tây cũng hé ra một khe hở, tìm không thấy công tắc điện, cô mò mẫm đi vào. Ánh trăng mỏng manh treo nơi đầu non rọi qua khe cửa sổ dát lên chút ánh sáng bàng bạc, mắt dần dần thích nghi với bóng tối, Từ Đồ nhìn ra đây là nhà bếp. Vật dụng trong bếp rất đơn sơ, nhưng vô cùng gọn gàng ngăn nắp, nồi niêu xoong chảo chén bát đều được xếp đặt rất ngay ngắn, bếp lò sạch sẽ tinh tươm, mấy sọt tre đựng rau cải và khoai tây vừa mua hôm nay được đặt trong góc, toàn bộ đều là thực phẩm tươi sống, bếp lạnh nồi không, đến cả nửa cái bánh bao cũng không thấy.

Từ Đồ ôm bụng đi ra, định trở về phòng nhai mì tôm sống cho đỡ đói, lúc đi tới góc rẽ liền đứng lại, thì ra, hai dãy nhà không có thông liền nhau, chính giữa là một khoảng trống rộng cỡ hai người qua lọt, có ánh sáng thừa thớt xuyên qua từ phía sau, cùng với tiếng nước chảy yếu ớt.

Đầu ngón chân Từ Đồ vòng vo chuyển hướng, nhưng chưa kịp bước qua đó, đã nhìn thấy một người đang lau tóc đi ra.

Từ Đồ kinh ngạc, ánh mắt không kìm chế được bắt gặp đảo một vòng từ trên xuống dưới.

Tần Liệt chỉ mặc một chiếc quần dài màu đen rộng rãi nhìn rất phong trần, thắt lưng hơi trễ xuống phía dưới, hai đường chéo V-line bắt đầu từ xương hông cực kỳ sắc nét mạnh mẽ. Phần thân trên để trần, dưới ánh trăng bàng bạc, làn da phủ một tầng hơi nước mỏng lung, dưới bắp vai nở nang là lồng ngực vạm vỡ, cơ bắp của cánh tay săn chắc với những đường gân gồ ghề đầy nam tính, vùng bụng phẳng lì, thắt lưng nhỏ hẹp, chiếc rốn ở giữa khám thật sâu. Một cánh tay anh đang đặt trên đỉnh đầu, vẫn đang tiếp tục lau tóc, hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, bước chân khựng lại.

Hai người nhìn nhau mấy giây: “Có việc gì sao?” Tần Liệt hạ cánh tay xuống, giữ cái áo ba lỗ đang cầm trên tay kia ra, nhanh chóng xoay người mặc vào.

Nháy mắt, cái áo đã che kín hết phong cảnh phía trước cơ thể anh, chỉ còn lộ ra hai cánh tay trắng kiện.

Từ Đồ cảm thấy có hơi nóng đang từ từ bốc lên khuôn mặt mình, liền dời ánh mắt đi, tự an ủi: “Phí công nhìn, ai mà chẳng vậy.”

“Không có gì,” Cô đáp lại.

Tần Liệt không nói gì nữa đi thẳng qua.

Từ Đồ quay đầu lại: “Đợi đã,” ánh mắt cô nàng cũng nói gót theo giọng nói nhìn anh: “Có chút chuyện.”

Anh dừng lại, vắt khăn lên vai, hơi nghiêng người nhìn sang, đợi cô nói tiếp.

Từ Đồ hỏi: “Còn gì ăn không? Tôi đói bụng.”

Tần Liệt hướng ánh mắt ra xa, ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: “Giờ này, chắc là không có.”

Lúc nào anh cũng nói chuyện với cái ngữ điệu điềm tĩnh lạnh lùng, không chứa đựng bất kỳ cảm xúc gì, Từ Đồ nghe xong bỗng dưng vô duyên vô cớ nổi lửa giận. Từ trước tới giờ đi chơi trong nhóm bạn, vì xuất thân và hoàn cảnh gia đình, cô luôn là trung tâm, được người ta vây quanh như sao tôn ánh trăng, không thể nào chịu nổi thái độ hờ hững lãnh đạm này.

Từ Đồ hừ lạnh một tiếng: “Đây là lòng hiếu khách của các anh sao? Tôi từ nơi xa xôi ngàn dặm chạy tới đây, ở Phần Vũ hứng hết gió đêm tây bắc không nói, còn đựng phai người điên. Bấy giờ đói bụng, cũng không có một miếng cơm để ăn sao?”

“Cô là khách?”

Từ Đồ ghen hòng.

Tần Liệt nói: “Đây không phải là khách sạn hay khu nghỉ mát, bất cứ khi nào cô muốn gọi cơm cũng có, lúc ăn tối đã làm gì?”

Từ Đồ lập tức đáp trả: “Lúc ăn cơm anh không gọi tôi.”

Tần Liệt thoáng khựng lại một lúc, có chút nhớ lại, nhớ tới buổi tối anh và A Phu ăn mì thịt bò, có gọi Từ Đồ nhưng cô không tới.”

Anh nhắc lại lần nữa: “Sau này đến giờ cơm thì phải ăn, qua thời gian đó không có ai đợi đâu, đừng chờ người khác phải sốt ruột đi mời mình.” Nói xong đưa ngón tay chỉ chỉ: “Có thể qua phía bên kia tắm rửa, phải nhớ chú ý tiết kiệm nước. Sáng mai, sáu giờ là ăn cơm.”

“Còn nữa,” Tần Liệt đi mấy bước, quay đầu lại nói tiếp: “Lư Xuân Sơn là người điên, chuyện xảy ra hôm nay là ngoài ý muốn, cô chấp nhận với anh ta cũng chẳng ít gì, sau này lỡ như nhìn thấy thì cứ tránh đi.”

Từ Đồ cảm nín, không phản bác được câu nào, vừa rồi còn thề son hẹn sắt với lòng sẽ nghĩ ra kế sách trả đũa anh một phen cho hả dạ, nhưng bây giờ tất cả những lời anh đều đúng đắn như vậy, nhất thời nghẹn đờ, căn bản không tìm ra được lý do đánh trả, cứ hết như những uất ức cô đã chịu suốt đêm qua đều là chuyện bé xé ra to.

Cô nàng Từ Đồ tức quá, loẹt soẹt dép hùng hổ lao nhanh tới, hung hăng giơ hai tay tính đẩy anh ra để vọt về phía trước, nào ngờ sau lưng Tần Liệt như có camera quan sát, anh khẽ nghiêng người qua, bàn tay to rộng giơ một phát tóm gọn ngay hai cổ tay bé xiu của Từ Đồ, dùng sức nhấc lên. Hai tay Từ Đồ bị anh nắm chặt giơ lên cao, gót chân nhấc khỏi mặt đất, toàn bộ cơ thể bất giác áp sát vào anh, trên người anh vẫn còn sót lại hương bồ kết thoang thoảng.

Từ Đồ cắn cắn môi dưới: “Anh buông ra.”

Tần Liệt lại nhấc lên cao hơn: “Sau này có chuyện gì dùng miệng nói, đừng có động tay động chân.”

Cô nàng uốn éo loạn xạ muốn gãy xuống, nhón mũi chân đá vào cẳng chân anh, Tần Liệt ung dung né sang một bên. Một tay anh giữ chặt hai tay cô, tay còn lại túm lấy chân cô xách trở về phòng ném vào: “Ngủ đi.”

Cửa phòng ầm một cái đóng sập lại.

“Anh...” Từ Đồ đưa chân đá lên cửa một phát, hơi thở từ từ dịu xuống: “... tía anh!”

Cô nàng đứng trân trân nhìn cánh cửa một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy chẳng rõ mùi vị gì, lớn ngần này chưa bao giờ bị đối xử như vậy, đối đến nỗi bụng dán vào lưng, cổ tay đau, ngực đau, đập vào mắt là hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, bên cạnh không có lấy một người thân, bạn bè... Từ Đồ xoay người tựa vào cửa, cắn cắn ngón tay cái, tự cười giễu, cho dù ở Hồng Dương thì thế nào, cái năm mười sáu tuổi khi Hàn Giai Mai qua đời, không phải cô cũng chỉ còn lại một mình sao?

Nghĩ vậy, Từ Đồ bỗng nhiên cảm thấy ung dung, cô bước vào trong, lấy từ va li hành lý ra một hộp mì ăn liền, không tìm thấy nước nóng, cô bóp vụn mì, ném vào miệng rệu rạo nhai. Đèn trong phòng đã được bật sáng, Từ Đồ đưa mắt quan sát mấy vòng, có giường, có tủ, có bàn học, tất cả đều đã bạc màu thời gian nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể thấy vô cùng gọn gàng sạch sẽ.

Ăn chưa được mấy miếng, đột nhiên nghe thấy cửa phòng vang lên hai tiếng gõ, dùng lực vừa phải, khoảng giữa có ngắt nhịp thoáng dừng lại một chút, không nhanh cũng không chậm.

Từ Đồ thả mì tôm xuống, chưa tới hai giây, đứng dậy mở cửa ra.

Bên ngoài không có bóng người nào, cô xoay đầu nhìn trái nhìn phải, lúc đóng cửa lại, chột nhìn thấy trên mặt đất có đặt một cái bát sứ trắng, bên trong là cái bánh bao to cỡ nắm tay, không có thức ăn gì khác, bên cạnh là cái phích nước nóng vô làm bằng kim loại sơn màu đỏ.

Từ Đồ lại đảo mắt nhìn xung quanh một lần nữa, khoe miệng không khỏi cong vẹo, cúi xuống nhặt đồ lên rồi đóng cửa lại.

Đêm đầu tiên đặt chân tới Lạc Bình, cô lăn qua lộn lại đến tờ mờ sáng mới ngủ, lúc tỉnh dậy, trong sân không có một bóng người, chỉ có con chó đang nằm bò sấp ra đất, vểnh cao lỗ tai cảnh giác nhìn nhất cử nhất động của cô.

Mặt trời lặn về tây, tích dương đỏ rực treo dài nơi đường chân trời, nhuộm ánh chiều tà lên mòm núi phía xa xa hóa thành bức tranh thủy mặc như thơ như họa, lộng lẫy đến xao xuyến lòng người. Từ Đồ hí mắt lại nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ chiều. Cô không chỉ bỏ lỡ bữa sáng, mà bất hạnh bay luôn bữa cơm trưa.

Từ Đồ phát ngốc đứng ngơ một hồi, mặc áo khoác vào bước ra khỏi sân.

Đi dạo một vòng thang lang trong thôn, lúc trở về, sắc trời đã nhá nhem tối.

Cô đẩy cổng lớn ra, rề rề bước vào.

Trong sân khá đông người, thấy Từ Đồ đi vào, tất cả đều dừng động tác lại nhìn về phía cổng.

Từ Đồ chớp chớp mắt, quét một vòng xung quanh, có bốn cô bé nhỏ, ngoài ra còn có một người đàn ông và hai người phụ nữ. Thêm mấy tay cao to vạm vỡ đang ngồi xung quanh cái bàn dài ở bên cạnh nói chuyện rôm rả, Tần Liệt ngồi chính giữa, lúc này cũng đang giương mắt nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tần Liệt nhìn cô hồi lâu, đứng dậy, hướng lòng bàn tay ra ngoài, giờ hai ngón lên ngoắc ngoắc.

Từ Đồ ngo ra một lát rồi rì rì bò tới. Cô đứng bên cạnh chiếc bàn dài, hai tay nhét vào trong túi áo khoác: “Có chuyện gì?”

Thật ra, Tần Liệt cũng một phần quan tâm cô, tối qua cô nàng không tẩy đi lớp trang điểm, ngủ dậy không chịu rửa mặt, chẳng những mí mắt bên trên mà cả bông mắt phía dưới cũng đen sì một mảng, tuy làn da trắng mịn trong suốt như bạch ngọc nhưng kết hợp với mái tóc ngắn màu hồng khói đang bung xõa lù xù và hai con mắt lem nhem đen nhem thì quả thật không dám khen tặng, nhìn chẳng khác gì yêu nữ.

Tần Liệt ‘haizz’ một tiếng thở dài, cất lời: “Hôm qua muộn quá, nhân lúc hôm nay có mặt đông đủ mọi người, tôi làm quen một chút.”

“Ồ.” Cô hồ hững không thèm để ý đáp lại.

Đầu tiên Tần Liệt giới thiệu: “Đây là lão Triệu, trưởng thôn.”

Ánh mắt Từ Đồ đáp xuống cái bàn, ngồi bên cạnh vị trí của anh là một người đàn ông trung niên, đội chiếc mũ xám tro, mặc áo màu trắng, là kiểu áo sẫm tay dài, loại trang phục truyền thống của người địa phương.

Trưởng thôn nghi hoặc nhìn Từ Đồ, sau đó lập tức phản ứng, cúi đầu khom lưng vờn tay ra: “Vị này chính là thiên kim tiểu thư của Từ tổng đây sao?” Nói xong dùng ánh mắt hỏi dò Tần Liệt, Tần Liệt không nhúc nhích, ông ta đã thò người ra trước, hận không thể dán cả cơ thể lên Từ Đồ: “Xin chào, xin chào, Từ tổng quả là đại ân nhân của chúng tôi, nếu không có ông ấy, đừng nói là sửa đường, ngay cả khơi thông một cái cống cũng không đủ tiền... Nghe nói cô đến, nơi hoang vu hẻo lánh này của chúng tôi không có thứ gì tốt để thết đãi, nhưng cô cần gì cứ nói với A Liệt, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức đáp ứng.”

Thôn trưởng nói xong nhìn Tần Liệt, hy vọng anh có thể nói thêm đôi ba câu êm tai phụ họa vào, nhưng Tần Liệt im thinh không nói gì, hần sốt ruột trừng mắt nhìn anh. Tay giờ hơn nửa ngày, thấy cô không có ý định bắt lại, không thể làm gì khác hơn lúng túng ho nhẹ mấy tiếng, thu tay lại chùi chùi vào ống quần.

Thôn trưởng còn đang muốn tiếp tục tăng bốc mấy câu lấy lòng, Tần Liệt không cho ông ta cơ hội, hướng về phía Từ Đồ tiếp tục giới thiệu: “A Phu. Tối qua đã chở cô.”

Ánh mắt Từ Đồ lần lượt đảo theo tay anh, nhìn thấy A Phu, hần ngồi bên cạnh mấy người trẻ tuổi, quần áo giản dị mộc mạc, nước da trắng kiện khỏe mạnh, cũng giống như Tần Liệt, đều có vóc dáng cao lớn, cơ thể rắn chắc.

Anh giới thiệu sơ qua: “Hứa Bàn Nhi, Thường Huy.” Rồi nâng cằm lên hướng sang phía bên kia: “Đó là Vĩ ca.”

Từ Đồ thoáng sững người, cổ mím chặt môi không cười, cánh môi hồng xinh xắn như căng ra thành một đường thẳng: “Xin chào, Vĩ ca.*”

(*‘Vĩ ca’ đọc tương tự như ‘Viagra’.)

Tần Liệt nhú nhú mày, ánh mắt cảnh cáo, chỉ vào người đàn ông thấp gầy đang ngồi ở phía xa hơn: “Triệu Việt, giáo viên tình nguyện.”

Triệu Việt nhìn cô gật đầu một cái. Hần là điển hình của người miền Nam, tính cách thận thung, vóc người nhỏ nhắn, đeo một cặp kính cận, mặc áo sơ mi trắng đơn giản nhưng gọn gàng, ống tay áo cuộn từng nếp ngay ngắn lên đến khuỷu tay. Hần là người phụ trách câu lạc bộ tình nguyện ‘Sức trẻ’, ‘Sức trẻ’ là một câu lạc bộ được thành lập tự phát, thông qua việc tuyển mộ trên mạng, hàng năm hần đều dẫn theo các tình nguyện viên đến Lạc Bình ở lại một thời gian.

Mấy hôm trước cũng vừa đến, nghe nói lần này sẽ ở lại khá lâu, khoảng nửa năm.

Từ Đồ khẽ mỉm cười: “À.”

“Vĩ kia cũng là giáo viên tình nguyện, Tiểu Ba.” Tần Liệt dừng lại một chút, xoay chuyển ánh mắt: “Hương San, cô đã gặp qua.”

Từ Đồ phản ứng chậm nửa nhịp: “Ồ.”

Giới thiệu xong, anh dời ánh mắt sang chỗ khác, nói một câu đơn giản: “Cô ấy là Từ Đồ.”

Mọi người nhìn mặt nhau, xem như đã quen biết. Tần Liệt không quản tới cô nữa, ngồi xuống chỗ của mình, tiếp tục nói chuyện với mấy người trẻ tuổi kia.

Từ Đồ đứng đứng một hồi, vô cùng buồn chán đưa tay khảy khảy mấy lọn tóc ngắn sau gáy, ném ánh mắt vào cái bọc xi măng cao ở cách đó không xa. Mấy cô bé con đang đùa giỡn với nhau, thấy ánh mắt Từ Đồ nhìn mình liền lén lút quan sát lại, lúc ánh mắt đụng vào nhau, có đũa le lưỡi, có đũa

rút vai cười ngây ngô, rồi đồng loạt dời ánh mắt đi.

Cô cảm thấy buồn cười, hỏi Tần Liệt: “Mấy cô nhóc kia thì sao?”

Tần Liệt và những người kia đang thảo luận chi tiết việc sửa đường, đầu cũng không ngẩng lên, phớt lờ ném cô nàng sang một bên.

Từ Đồ hậm hực, chậm rãi thong thả bước qua đó: “Bé con, mấy nhóc đang làm gì vậy?”

Các cô bé liền ngừng động tác lại, nhưng không có ai lên tiếng trả lời, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Từ Đồ, ánh mắt trong trẻo ngây thơ đầy hiếu kỳ, không chứa đựng sự khôn ngoan sắc sảo như những đứa trẻ thành phố, nhưng vô cùng thật thà chất phác.

Từ Đồ thừ thà cười cười.

“Sao lại không lễ phép vậy nè?”

Đang sau có một giọng nói vang lên, Từ Đồ quay đầu lại, cô gái vừa nãy được giới thiệu là giáo viên tình nguyện Tiểu Ba đi tới, dịu dàng nói với mấy cô bé: “Mau chào chị nào.”

Mấy cô bé con ngượng nghịu hồi lâu, xấu hổ cất tiếng: “Chào chị.”

Từ Đồ lấy kẹo bạc hà trong túi áo ra chia cho mấy cô nhóc ăn.

Tiểu Ba nói: “Hôm qua mọi người về khuya quá, sợ em mệt nên không gọi em dậy. Đói bụng lắm phải không, bây giờ có thể ăn com ngay.”

Cô gái trước mặt có chiều cao tương tự Từ Đồ, tết tóc đuôi ngựa, lộ ra cái trán trơn bóng, tuy diện mạo không xinh đẹp nổi bật, nhưng từng đường nét trên khuôn mặt kết hợp với nhau vô cùng tinh tế sáng sủa, nhìn sao cũng thấy hợp mắt, tóm lại là mang đến cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái dễ chịu.

Từ Đồ trả lời: “Em không đói.”

Tiểu Ba mỉm cười, dường như không biết làm thế nào để nói chuyện tiếp, đưa ngón tay lên cọ cọ mũi mình: “Vây, chị đi giúp chị Hường San nấu com.”

“Chị tới đây bao lâu rồi?”

Tiểu Ba chuẩn bị đi, nghe thấy cô nói chuyện liền xoay người lại, mỉm cười trả lời: “Cũng gần một năm, vốn dĩ đã đi rồi, các nhóm tình nguyện viên luân phiên nhau thay đổi, nhóm mới cũng đã đến, chỉ là chị không bỏ được mấy đứa nhỏ này.”

Khi cô ấy nói những lời này, khuôn mặt tràn ngập nụ cười dõi mắt nhìn mấy cô bé con đang hồn nhiên ăn kẹo, ánh mắt hiền lành, giữa hai đầu chân mày toát ra một sự dịu dàng thủy mị chan chứa tình thương.

Từ Đồ rất thích người con gái này: “Chị Tiểu Ba, chị dạy gì vậy?”

Tiểu Ba ngạc nhiên nhìn về phía cô, cách xưng hô này thật bất ngờ, ngoài dự đoán của mọi người, nhìn cách ăn mặc khác biệt của Từ Đồ, vốn cho rằng cô là tiểu thư chẳng dễ gì tiếp xúc với người khác, nào ngờ gần gũi hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng. Tiểu Ba đáp lại: “Chị dạy toán và ngữ văn, thỉnh thoảng dạy thêm những thứ về tự nhiên và âm nhạc... Em thì sao?”

Cô mỉm cười: “Chưa biết ạ.”

Hai người đứng một lúc, ánh mắt của Từ Đồ dừng lại trên người mấy đứa trẻ, các cô bé rất vui, vì một cái kẹo bạc hà mà đùa giỡn cười với nhau đến toét cả miệng.

“Mấy cô bé đó là con ai vậy ạ?”

Tiểu Ba ‘à’ một tiếng, chỉ hai bé gái lớn nhất trong nhóm: “Đó là Tiểu Yến và Song Thu, nhà của hai đứa ở cách đây rất xa, mỗi ngày đến trường đều phải băng qua hai ngọn núi lớn, lại là con gái. Tần đại ca lo lắng, nên mới để bọn chúng ở lại nơi này.”

“Cô bé kia là Viên Bình Bình,” Tiểu Ba tiến sát lại gần Từ Đồ, khẽ nói: “Ba năm trước, ba của con bé và ba của Lư Phương Phương đã bị một trận sạt lở núi chôn vùi dưới Niễn Đạo Cầu, trở thành trẻ mồ côi, sau đó ở luôn lại nơi này. Nhưng Lư Phương Phương còn có ông nội, hai ông cháu đùm bọc nhau sống ở thôn Lạc Khất, không có trở lại đây.”

“Cô bé kia là Tần Tử Duyệt, con gái của Tần đại ca. Chắc em chưa biết đúng không?”

Từ Đồ lắc đầu: “Bây giờ em mới biết.”

So với những đứa trẻ cùng lứa tuổi, Tần Tử Duyệt có vẻ khá gầy gò ốm yếu, làn da vàng vọt như sáp, ngồi xổm ở đó chỉ thấy một cái đầu rất to, tóc tết thành hai bím sừng dê, nhìn cô cười khúc khích, khuôn mặt không biết giống ai, rất thông minh hoạt bát, vô cùng xinh đẹp.

Từ Đồ thoáng ngáp ngừng: “Vây, Tần Liệt và Hường San...”

Vừa mở miệng thốt ra tới đó, đột nhiên bên kia có người cắt ngang lời nói của cô, mấy người đàn ông ngồi ở cái bàn dài đứng dậy, sắc trời cũng không còn sớm, họ đã quyết định xong phương án cuối cùng nên chuẩn bị đi về.

A Phu lên tiếng gọi: “Tiểu Ba, lại đây.”

Từ Đồ thấy sắc mặt Tiểu Ba thoát cái trở nên đỏ ửng, mím mím môi rồi bỏ cô đứng đó cúi đầu chạy tới, ánh mắt của A Phu vẫn luôn dõi theo cô ấy mãi đến khi cô ấy đứng trước mặt mình.

Chiều cao giữa hai người chênh lệch nhau rất nhiều, ánh mắt A Phu rủ xuống, trong đôi đồng tử đó chứa đựng đầy nét mềm mại dịu dàng.

Không biết bọn họ nói với nhau những gì, A Phu đưa cho cô ấy một túi giấy nhỏ, lại thì thầm thêm mấy câu mới lưu luyến rời đi.

Cuộc đối thoại cứ thế bị gián đoạn, những lời Từ Đồ muốn hỏi rốt cuộc vẫn không kịp thốt ra.

Bên kia bê thức ăn lên bàn, mấy đứa bé reo hò phấn khởi chạy tới ngồi xuống. Tiểu Ba cất tiếng gọi Từ Đồ, mọi người ngồi vây thành một vòng tròn quanh chiếc bàn dài.

Trên núi không có nhiều thức ăn, chỉ có một đĩa khoai tây xào, một khay rau cải, ở giữa là đĩa thịt heo kho cải trắng. Hầu như mọi người đều gấp rau dưa, không ai động tới mấy lát thịt mỏng lẽo tèo thưa thớt đó, Tiểu Ba chia ra gấp vào bát cho mấy đứa nhỏ.

Từ Đồ ăn mấy miếng rau luộc, cô không đụng đến khoai tây, cơm trong bát còn thừa hơn phân nửa, cô đặt đĩa xuống.

Tần Từ Duyệt ngồi bên cạnh cô, đôi mắt to tròn xuôi theo bát cơm dôi ra ngoài, len lén nhìn cô.

Từ Đồ chống cằm: “Ăn ngon không?”

Tâm tư nhỏ bị phát hiện, Tần Từ Duyệt lè lưỡi: “Ngon lắm.”

Cô mỉm cười trêu chọc con bé: “Vậy thì em ăn cơm cho ngoan đi, nhìn chị làm gì?” Trên bàn ăn không có ai nói chuyện, không khí rất ngọt ngào, Từ Đồ gõ nhẹ lên mặt bàn: “Em có từng ăn sô cô la chưa?”

“Đương nhiên là ăn rồi,” Tần Từ Duyệt ngẩng đầu, hớn hờ khoe: “Sô cô la ngọt lắm ngon ời là ngon, lần nào mẹ đến cũng mang cho em rất nhiều.”

Tần Liệt thoáng ngừng đũa, nhìn sang hướng bên này, chung quy không nói lời nào, lại cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

Từ Đồ nói: “Lát nữa tới phòng của chị chơi không? Trong phòng chị có rất nhiều sô cô la.”

Hai mắt Tần Từ Duyệt sáng ngời: “Thật sao ạ?”

“Đương nhiên.”

Cô bé con cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng như ngọc: “Chị, cái đó của chị thật đẹp.”

Từ Đồ xuôi theo ánh mắt của cô bé cúi đầu xuống, trên cổ cô đeo một sợi dây chuyền có mặt hình con gấu đang lúng lẳng trước ngực, là món quà có một năm Đầu Dì đi Pháp mua về.

Cô nâng sợi dây chuyền lên: “Em nói cái này hả?”

“Dạ.”

“Thích thì tặng cho em.”

Cô bé chưa kịp trả lời, Hường San ngồi bên cạnh đã nhỏ nhẹ ngăn cản: “Duyệt Duyệt, im lặng ăn cơm đi, mẹ đã dạy con, lúc ăn cơm không được nói chuyện mà.”

Tần Từ Duyệt rất nghe lời cô ta, không dám nhìn qua phía Từ Đồ nữa, vùi đầu xuống nghiêm túc ăn cơm.

Từ Đồ thu nụ cười nơi khóe miệng lại, thả cái mặt con gấu xuống trước ngực, cô đứng dậy: “Mọi người cứ từ từ dùng cơm.”

“Đội đã,” trầm mặc suốt cả buổi tối, Tần Liệt hiếm hoi nói mấy câu: “Cô còn chưa ăn xong.”

“Không đói bụng, được chưa.” Cô nói.

Tần Liệt vẫn không ngẩng đầu lên, gấp một ít rau thả vào bát: “Những lời tối qua, tôi không nói lại lần thứ hai.”

Từ Đồ nhướn chân mày: “Bánh bao kia thế nào, không phải anh đưa sao?”

Bầu không khí im lặng đến kỳ lạ trong vài giây, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cô, Hường San siết chặt đôi đũa trong tay, khóe môi không khỏi nhếch lên căng cứng.

Tần Liệt lại như không nghe thấy, anh ăn phần của anh, không đáp lại cũng chẳng thêm để ý tới cô.

Từ Đồ xem thường, quay đầu xoay người rời đi.

Cô đi rồi, không khí trên bàn ăn càng trở nên ngột ngạt, không ai nói lời nào, chỉ vùi đầu ăn cơm của mình.

Hường San ngồi đối diện với Tần Liệt, cô ta có phần không tập trung, cứ liên tục liếc mắt nhìn anh, thấy Tần Liệt đặt bát đũa xuống, vội đứng dậy nói: “Đề em xối com cho anh nha.”

“Không cần, tôi no rồi.” Tần Liệt cúi đầu, cầm gói thuốc lá lấy ra một điếu.

Hường San gượng gạo rút tay về, cứng nhắc ngồi xuống, đồ ăn trong bát không còn mùi vị gì nữa, khoang miệng chua chát vô cùng khó chịu.

Cô ta không biết phải làm thế nào để bù đắp lại sai lầm, vẫn hồi trái tim anh.

Mấy năm qua, đều phải mượn danh nghĩa tình nguyện viên mới có thể quang minh chính đại trở lại bên cạnh người đàn ông này, mỗi lần rời đi với sự lạnh nhạt ơ thờ của anh, lại tự nhủ rằng, trái tim dù băng giá đến mấy cũng sẽ có một ngày tan chảy ra, hướng chỉ những năm tháng song hành bên nhau trước đây đâu dễ gì xóa nhòa, cho dù cô ta đã làm sai, thì ít ra vẫn còn tình cũ.

Thời gian là chiếc thẻ đánh bạc quý giá duy nhất mà cô ta có, để có thể bước vào canh bạc tình cảm của anh, cô ta cược toàn bộ, cược rằng anh đối với cô ta còn có chút lòng nhân từ.

Không nói thêm gì nữa, Hường San cúi đầu xuống, yên lặng ăn hết từng hột cơm trong bát.

Mọi người trên bàn lần lượt rời đi, chỉ còn lại Tiểu Ba và Hường San thu dọn bát đũa.

Tần Tử Duyệt lùa hết đũa cơm cuối cùng vào miệng, sốt ruột muốn đi chơi với Yến Tử và Song Thu, hấp tấp nhảy xuống khỏi băng ghế dài.

“Đi chậm thôi.” Tần Liệt chau mày: “Duyệt Duyệt, con lại đây trước đã.”

Tần Tử Duyệt quệt mu bàn tay lên miệng, ngoan ngoãn đi qua.

Tần Liệt giữ dưới nách cô bé nhấc lên, đặt cô bé ngồi trên đầu gối mình: “Đã nói với con bao nhiêu lần là không được chạy rồi?” Anh véo mũi cô bé: “Sao lại không nhớ vậy chứ?”

Cô bé con cười rụt cổ. Anh đưa ngón tay cọ cọ mũi cô bé, cân nhắc hồi lâu rồi nói: “Sau này gọi là dì Hường San, không thể gọi là mẹ được.”

“Vì sao ạ?”

“Con cũng biết, cô ấy vốn không phải là mẹ con.”

Đứa trẻ tám chín tuổi đã có thể hiểu được mọi chuyện, đối với thân thể của cô bé Tần Liệt chưa từng giấu diếm, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện cho đến giờ, cô bé cũng hiểu được mối quan hệ giữa bọn họ.

Tần Tử Duyệt mở to đôi mắt, viên mắt phỉ hồng: “Con không được gọi như vậy nữa sao?”

“Đúng rồi.”

“Nhưng ba cũng không phải là ba con.” Nói xong, đôi mắt cô bé con ầng ậc nước: “Con có thể gọi ba là ba, vì sao không được phép gọi dì ấy là mẹ chứ?”

Tần Liệt: “...”

Cô bé sụt sịt mũi: “Vì sao mẹ không thể ở lại đây? Vì sao mọi người lại muốn tách ra? Không thể giống như trước kia, ba người chúng ta mãi mãi ở bên cạnh nhau sao?”

Tần Liệt cứng họng không trả lời được. Hầu như năm nào nhìn thấy Hường San, cô bé đều hỏi đi hỏi lại những vấn đề này. Anh biết một đứa trẻ luôn khao khát và ý lại tình thương của người mẹ, cho dù không cùng huyết thống, nhưng sống gần gũi bên nhau ba bốn năm trời, ngay từ lúc còn nhỏ con bé đã gửi gắm hết phần tình cảm này cho người phụ nữ đó.

Anh khom lưng ngồi đó, ánh mắt hướng về phía nhà bếp, nhìn Hường San giãy lát. Hình ảnh ấy, anh đã từng rất quen thuộc.

Cô bé khóc đến không thở ra hơi, giọng nói cũng đứt quãng: “... Con muốn... ở cùng với hai người.”

Tần Liệt chợt tỉnh táo lại, vuốt vuốt lưng cô bé: “Được rồi, Duyệt Duyệt, con đã hứa với ba những gì? Không khóc nữa... đừng kích động.”

Anh kiên nhẫn dỗ dành, Tần Từ Duyệt hít sâu mấy hơi, hồi lâu sau mới bình tĩnh lại: “Vậy mẹ cũng sẽ ở lại đây với chúng ta sao?”

Ánh mắt của cô bé đầy mong đợi.

Tần Liệt lau nước mắt cho con bé, thân hình bé nhỏ ngồi trên đùi anh, dường như không có chút trọng lượng nào, yếu ớt đến như vậy.”

Anh rút cuộc không cách nào nhẫn tâm được, lấp lửng mơ hồ ‘ừm’ một tiếng.

Bóng tối phủ trùm xuống mặt đất, đêm trở nên tĩnh mịch khôn cùng.

Qua thật lâu, Tần Liệt nhìn vào gian phòng khác trong sân, bên trong truyền ra tiếng nhạc rock chất chứa, khiến cho đêm nay ồn ào hơn thường ngày rất nhiều, nhưng bên tai anh chỉ nghe thấy giọng nói của cô bé con không chịu nghe theo, không buông tha.

Rất lâu sau, âm nhạc mới ngừng lại.

Từ Đồ lễ thất lưng nhức mỏi, đứng dậy đi tới đi lui trong phòng cho thư giãn gân cốt, lúc đứng trước tấm gương, cô nàng ngây ngốc nghệt mặt ra, bị chính bộ dạng ma quái của mình hù dọa.

Chín giờ, cô lấy quần áo đi tắm rửa.

Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn vàng treo lơ lửng phía trên chiếc bàn dài, khi những con gió nhẹ thoảng qua, ánh sáng lung linh lay động theo chiều gió khiến cho cả khoảng sân như được thổi hồn vào khẽ nhún nhảy đung đưa theo.

Từ Đồ loẹt quẹt lê dép đi ra khoảng sân phía sau, nơi đó người ta dùng mấy tấm ván gỗ dựng lên thành một nhà tắm đơn giản nhưng kín đáo, có ánh đèn xuyên qua khe hở nhỏ hẹp lọt ra ngoài, bên trong vang lên tiếng nước chảy tí tách.

Hiển nhiên có người đang sử dụng nhà tắm.

Từ Đồ xoay người định rời đi, lại nghe thấy có người nhắc đến tên mình. Bước chân liền khựng lại.

Tiếng của người phụ nữ: “Nhìn cách ăn mặc của cô gái đó y hệt một đứa trẻ hư hỏng, Duyệt Duyệt, thường ngày con không được tới gần cô ta, sẽ bị nhiễm theo thói hư tật xấu, biết không?”

“Chị gái đó xinh đẹp lại tốt bụng lắm!” Giọng nói của cô bé con vô cùng hồn nhiên ngây thơ, khi nói chuyện còn mang theo âm mũi nồng đậm: “Mẹ không thích chị ấy sao?”

Cách hồi lâu sau: “Không thích.” Cô ta hỏi lại: “Vậy Duyệt Duyệt có thích không?”

“Thích lắm!” Cô bé con buột miệng nói ra, nhưng cách mấy giây sau, dè dặt hỏi lại: “Con nói thích, có phải mẹ không vui không?”

Người phụ nữ nửa thật nửa đùa nói: “Đúng vậy, không vui!”

“Vậy thì con không thích nữa, con cũng sẽ ghét chị ấy.” Cô bé vội vàng trả lời như thế, trong giọng nói chứa đầy sự lo lắng bất an, sợ người ta không hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mấy ngày nay, Tần Liệt bận tới mệt tới mũi cả người xoay như bòng bụ, vừa đi lên thị trấn tiến hành các thủ tục xây dựng, vừa bố trí công việc cho đội thi công mới thành lập rồi thuê máy xúc, xe nâng. Người trong thôn rất coi trọng việc này, lão Triệu ở nhà ngắm nghĩ mất mấy ngày, chọn được một phong pháo đỏ rực trên đó có chữ ‘vạn sự tốt lành’, để đốt mừng ngày khởi công ở Niễn Đạo Câu.

Tờ mờ sáng hôm nay, nam nữ già trẻ đều thức dậy từ rất sớm hối hả kéo nhau đến cổng làng xem náo nhiệt; đường sửa rồi, việc đi lại thuận tiện, cuộc sống sẽ đỡ khó khăn vất vả hơn. Những cụ già đi gần hết đời người, chờ đợi biết bao lần trăng mọc rồi trăng tàn, nắng lên rồi nắng tắt, đi xuyên qua những giọt nước mắt khóc con khi đất đá đổ ập xuống, rốt cuộc cũng đã đợi được đến ngày này, trên những khuôn mặt già nua chẳng chịt nếp nhăn chỉ thấy nụ cười tươi rói.

Lạc Bình nghèo khó, hoang vu hẻo lánh, đường xá hiểm trở, nằm khuất mình sâu trong con núi, rất ít điều kiện tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Ở lại nơi này hầu hết là người già và trẻ nhỏ, thanh niên trai tráng đến tuổi lao động phần lớn đều ra ngoài học hành, làm việc.

Lần sửa đường này, Tần Liệt đã tập hợp mấy thanh niên khỏe mạnh đáng tin cậy trở về, thành lập nên một đội thi công tạm thời.

Sáu giờ sáng, tiếng pháo nổ rung trời.

Từ Đồ vẫn còn đang trong giấc mộng, cô khẽ nhú hai hàng chân mày, lật người lại, rút gối ra đè lên đầu.

Những âm thanh hỗn loạn phiền chết người vẫn không ngừng vang lên như cũ, thêm vào đó là tiếng chiêng trống và tiếng kèn xô-na* cao vút.

(*Kèn xô-na là một loại kèn dân tộc còn gọi là kèn 'tỏa nốt' có miệng loa rộng. Âm thanh tiếng kèn xô-na có thể ngân vang rất xa. Nó đã từng là một trong những loại nhạc cụ được yêu thích nhất trên vùng hoàng thổ, nhưng do ngày càng có nhiều phương thức giải trí mà nhu cầu thưởng thức của con người hiện đại đối với kèn xô-na đã giảm sút, người thổi kèn xô-na cũng ngày một ít đi, và những bài hát được phổ từ kèn xô-na cũng không còn.)

Cô tung gối ra, nhìn chằm chằm lên nóc nhà màu trắng, ánh mắt đã dần tỉnh táo lại. Sau khi nằm ngậy người trên giường thêm mấy giây, Từ Đồ phóng xuống giường, để chân trần chạy tới cái cửa sổ phía đối diện giường đẩy mạnh ra: "Có để người ta ngủ không hả."

Tiếng nhạc vui vẻ rộn ràng át đi hết tiếng cô nàng la hét.

"Một đám nhà quê đáng ghét..." cô nàng phóng thêm mấy đề xi ben, gào to lên lần nữa.

Đáp trả lại là tiếng kèn nhộn nhịp tung bùng, tiếng la hét đó hoàn toàn tan vào hư không, vô dụng rồi. Cô nàng Từ Đồ tức giận thở phì phò, ngực phập phồng lên xuống một lúc, đưa tay vén tóc, đứng bật dậy lấy chậu đựng nước đi ra ngoài rửa mặt.

Trời vẫn chưa sáng tỏ, mờ mờ ảo ảo trong tầm mắt là một màu than chì xanh xám, nơi mồm núi phía xa xa dần viền lên một nét mực óng vàng, chỉ sau vài giây ngắn ngủi, mặt trời chuyển mình lộ đỉnh đầu tròn xoe ra.

Từ Đồ thu ánh mắt lại, đứng yên đó ngẫm nghĩ một hồi, nhớ lại cách bình thường Tiểu Ba hay làm để lấy nước. Cô đi tới cái khạp đựng nước trong góc sân, lấy cái ca múc một ít nước đổ vào họng giếng, hai tay nắm giữ tay cầm từ từ ấn xuống, chỉ thấy nước mòi trong họng giếng tuột hết, không có chút phản ứng gì.

Cô lại đi ra khạp múc nước, lặp đi lặp lại mấy lần, mãi đến khi trên vầng trán nhỏ nhắn túa ra lớp mồ hôi mỏng, một dòng sông nước trong veo dừng mãnh tuôn ra khỏi vòi, chảy vào chậu rửa mặt.

(Giếng bơm tay mà Từ Đồ vật vã với nó đây.)

"Đúng là độc đáo, chẳng dễ chút nào." Cô lẩm bẩm một câu rồi ngồi xổm xuống bệ xi măng đánh răng, Từ Đồ mặc chiếc váy cotton sọc đen trắng thùng thình, cổ áo rộng để lộ ra xương quai xanh xanh xắn. Mái tóc lâu rồi không cắt tia chấm chút, tóc mai hai bên che kín hơn phân nửa lỗ tai, phần chân tóc vừa mọc ra đã trở lại màu đen nguyên thủy, có mấy lọn tóc mất trật tự cứ dựng thẳng lên, là do đêm qua ngủ lộn lộn quá sức thoải mái.

Từ Đồ nửa nhắm nửa mở mơ mơ màng màng xoẹt xoẹt bàn chải, hoàn toàn là đáng về biếng nhác đầy ngốc nghếch, mãi tới khi hắt một vốc nước lạnh ngắt lên rửa mặt, rốt cuộc cô nàng mới thật sự tỉnh táo.

Không biết từ khi nào, tiếng ồn ào náo nhiệt ngoài đầu thôn đã dừng lại. Rửa mặt xong, cô nàng vẽ viền mắt, đánh màu nền lên toàn bộ bóng mắt rồi đánh thêm một màu đậm hơn vào góc mí thoa đều nhẹ vào trong; sau đó chải mascara đen đậm lên làn mi vốn đã dài rậm cong vút... Làm xong hết mọi thứ, cô nàng đã không còn là mình của lúc nãy nữa.

Từ Đồ hắt chậu nước ra phía ngoài sân.

Đúng lúc đó có người đi qua, 'a' to một tiếng khiếp đảm.

Từ Đồ cũng bị tiếng la đó làm cho hoảng hồn, cái chậu rửa mặt tụt khỏi tay, lăn cun cút mấy vòng trên mặt đất, lắc lư mấy cái, đứng yên.

Cô đưa mắt lên nhìn: "A, xin lỗi, tôi không nhìn thấy có người."

Hương San ném tay của Tần Từ Duyệt ra, giận dữ thở hỗn hển giữ giữ nước trên người. Vừa rồi chậu nước đó vô cùng chính xác hắt lên người cô ta, bên dưới ống quần ướt một mảng lớn.

Tần Từ Duyệt vội vàng ngồi xổm xuống, giúp cô ta lau nước: "Ôi, ống quần bị ướt rồi."

Hương San bực dọc hất tay cô bé ra: "Không việc gì."

Từ Đồ xoa xoa chóp mũi, vừa há miệng định giải thích, Hương San đột nhiên giẫm mạnh chân hùng hổ đi đến trước mặt cô, âm thanh đầy hằn học: "Có người đổ nước như vậy hả? Cái sân lớn như thế, là để cho tạt nước vào người ta sao? Nước này của cô là cái quái gì vậy, khó ngửi chết đi được, đúng là buồn nôn." Cô ta ghét bỏ hất hất tay, sau đó hạ thấp giọng nói thêm mấy chữ: "Vô giáo dục."

Từ Đồ nghe xong mấy lời đó, nuốt hết những lời vừa muốn nói vào, như cười như không cất lời: "Không chỉ khó ngửi thôi đâu, còn có thứ khác nữa."

"Cái gì?"

Từ Đồ nói: “Tôi có bệnh truyền nhiễm, dấu hiệu hơn mười năm nay rồi, nước rửa mặt này sao có thể sạch sẽ được, chị gái tốt bụng mau thay quần áo khác đi, có lẽ bệnh viện còn có thể cứu kịp chị.”

“Cô...” Gương mặt Hường San sung huyết đỏ bừng, hồi lâu sau mới nói: “Bớt gọi tôi là chị đi.”

Lông mày của cô nàng nhướng lên: “Vậy thì gọi là gì chứ? Di xinh đẹp? Di tốt bụng sao?”

Từ Đồ đang ở vào những năm tháng đẹp nhất thanh xuân, cho dù có bột phấn son tô cũng không thể nào che đi được làn da trong suốt không tì vết tựa như được chạm khắc từ loại bạch ngọc thượng đẳng, khi ánh mặt trời đùa nghịch khẽ lướt qua đôi gò má trắng hồng, thân được collagen phẳng phất muốn tuôn trào ra ngoài, non mềm tươi mịn khiến người ta chỉ biết ngắm tắc. Mà Hường San đã bước qua tuổi ba mươi, làn da đã không còn được như trước, bình thường không dám nhủ mày hay cười to, sợ chỉ một động tác rất nhỏ cũng sẽ làm hằn sâu thêm vết tích năm tháng, cho dù sử dụng không ít mặt nạ cao cấp, cũng không thể nào lấy lại được thời gian đã qua.

Cô ta rất nhạy cảm với chuyện này, cơ hồ nghiêng chặt răng nói: “Cô nhìn tôi không vừa mắt chứ gì! Rốt cuộc tôi đã chọc cô chuyện gì hả?”

Từ Đồ nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Mấy câu này hẳn là tôi hỏi chị mới phải.”

Hường San siết chặt nắm tay, nhất thời không nghĩ ra cách nào đánh trả lại cô.

Bên cạnh có một giọng nói nho nhỏ: “Chị ơi, đừng cãi nhau với mẹ em nữa.” Tần Từ Duyệt một tay kéo góc áo của Hường San, nửa thân hình nho nhỏ núp phía sau cô ta, đôi mắt mở to sợ hãi nhìn Từ Đồ.

Từ Đồ nhớ tới những lời đêm đó đứng bên ngoài nhà tắm nghe được, chẳng muốn để ý tới người phụ nữ này nữa, ngược lại, đối với cô bé con thì có chút hờn giận, trừng to mắt lên: “Làm như chị thích cãi nhau lắm vậy.” Nói xong hừ một tiếng, giọng nói trái lại đầy nét hờn mát trẻ con.

Giằng co mấy giây, Từ Đồ xoay người định đi, bỗng từ phía sau có người bước tới: “Đều đứng ở đây làm gì?”

Tần Từ Duyệt ngẩng đầu, chạy tới kéo tay anh.

Tần Liệt xoa xoa đầu cô bé, vừa cúi đầu hỏi: “Quần bị ướt sao?”

Cô bé liếm liếm môi, cứ đảo mắt nhìn ba người lớn, không nói tiếng nào.

Tần Liệt cũng không hỏi thêm nữa, dắt tay cô bé đi vào trong sân.

Hường San bình tĩnh lại, lúc này mới thấy không chỉ riêng cô ta, mà cả quần áo của Tần Từ Duyệt cũng bị ướt.

Cô ta ra về sợ hãi, vội bước nhanh tới phía trước mấy bước, ôm vai Tần Từ Duyệt: “Em đưa Duyệt Duyệt đi thay quần áo.” Cô ta dịu dàng mỉm cười: “Vừa rồi đi vào, không cẩn thận bị Từ Đồ tạt trúng.”

Tần Liệt thoáng đưa mắt liếc nhìn Hường San, ống quần của cô ta ướt sũng, bết sát vào người, anh ngừng lại một lúc, cuối cùng vẫn nhắc nhở một câu: “Cô cũng thay đồ đi, ở trên núi mà bị cảm cúm bất tiện lắm.”

Hường San tựa như được quan tâm mà sững sốt, mặt mày giãn ra không còn căng cứng như lúc nãy nữa: “Cô ta cũng không phải cố ý, cái này thay ra là được.” Khi nói chuyện đã hoàn toàn đáp lên một gương mặt khác.

Nói xong mỗi người đi theo hướng của mình. Từ Đồ xem nhiều đó là đủ rồi, lăm bậm độc thoại: “Thật đúng là hội diễn.”

“Cái gì?” Anh hỏi bằng một tông ngang đơ.

Từ Đồ thu ánh mắt lại, thấy Tần Liệt đang nghiêng người lờm lờm mình, cô nàng ngoài tươi rói như hoa đồng nội ngào ngạt gió xuân nhưng trong bụng rửa thầm: “Khen vợ của anh đầm ấm, dịu dàng chứ... gì.”

Tần Liệt mặc kệ cô, chỉ nói: “Nhặt chậu rửa mặt lên, đi vào ăn cơm.” Anh bước tới phía trước hai bước, dừng lại nói tiếp: “Lần sau đổ nước nhớ nhìn xem có người không.”

Giọng điệu có chút máy móc, theo kiểu nhắc cho có vậy thôi, còn nghe hay không là chuyện của cô.

Từ Việt Hải nhờ anh dạy dỗ cô, nhưng bản tính khó dời, anh cũng tự nhận mình không có năng lực này, nửa năm trôi qua rất nhanh, trong khoảng thời gian này bảo đảm cho cô được an toàn khỏe mạnh, cũng coi như không phụ sự ủy thác của Từ Việt Hải.

Sau này, cầu đã nên hình, đường đã nên lối, cô có nên người hay không, chẳng có chút quan hệ gì với anh.

Một lúc sau, Từ Đồ thay quần áo xong từ trong phòng đi ra. Trước giờ cô nàng chỉ bò dậy khỏi giường khi trời chiều đã đổ nắng, đồng hồ sinh học hoạt động không giống với người bình thường, lúc này bụng dạ đang ầm ục bất mãn, đi chưa được ba bước đã ngáp không biết bao nhiêu lần.

Tần Liệt đang ngồi ăn cơm ở cái bàn dài, mấy đứa bé con ngồi bên phía đối diện, những người khác đang rửa mặt dọn dẹp, mỗi người tự loay hoay làm chuyện của mình.

Từ Đồ đi tới ngồi xuống bên cạnh Tần Liệt, nhìn trên bàn, chỉ có bánh bao và dưa chuột muối.

Anh đang cúi đầu ăn cháo, quét mắt liếc nhìn cô: “Cháo ở trong bếp, tự vào lấy.”

Từ Đồ không nhúc nhích, chống cằm nhìn anh.

Chưa được bao lâu, Tần Liệt không vui nhú mày: “Chuyện gì?”

“Vừa rồi, tôi mới cãi nhau với vợ anh mấy câu ở ngoài cửa.”

Cách xưng hô này thật sự vô cùng chói tai, nhưng anh cũng mệt phải nói nhiều với cô, Tần Liệt cảm thấy, nhất thời không lên tiếng.

Cô nàng Từ Đồ tiếp tục kiểm chuyện: “Không tức giận sao?”

“Chuyện đó liên quan tới tôi hả?”

“Cô ta là vợ anh, có người cãi nhau với vợ anh, chẳng lẽ anh không tức giận?”

Tần Liệt hừ cười một tiếng, đặt bát đĩa xuống, khuỷu tay khoác lên trên mép bàn, hơi nghiêng người, bờ vai thoáng lướt qua cô, cất giọng hờ hững hỏi: “Cô muốn biết cái gì?”

Hai mắt Từ Đồ tròn xoe đảo tới đảo lui như trái banh trong lòng quay sở xổ, giọng nói hạ tông sát đất khẽ thì thầm: “Không phải hai người đã ly hôn rồi chứ?”

Khi nói chuyện, cô nàng rướn cái đầu sát lại gần anh, khoảng cách gần gũi hơn khá nhiều so với thường ngày, các dây thần kinh đầy kích động, hết như đang nói chuyện gì đó bí mật sống còn, hàng lông mi dày cộp nặng nề cứ chớp chớp không ngừng, mí mắt lại tô quét màu nâu khói. Cái dung nhan này quả thật anh thường thức không nổi.

Nhưng hai cái đồng tử lại đen láy sáng lấp lánh đẹp hơn cả tinh tú trên trời, phản chiếu trong đó là hình ảnh của anh.

Tần Liệt thu lại nụ cười, cầm bát lên: “Đừng hỏi vợ vẫn nữa.”

“Hiếu kỳ!”

Sau đó, cô hỏi gì, Tần Liệt cũng đều vờ như không nghe thấy.

“Lại già điếc.” Từ Đồ bĩu môi, đuôi tay nhón một miếng dưa leo muối trong đĩa đưa lên miệng, hương vị tươi mát chậm rãi tan ra, không quá mặn, một chút vị chua chua cũng vừa đủ. Cô nàng đưa ngón tay lên mút chung với dưa leo, gật gật đầu: “Ngon tuyệt.”

Tần Liệt nhìn thấy cảnh này, khàn giọng nói: “Cái tật này của cô là gì vậy chứ.”

“Còn anh thì sao biết không?”

“Cô nói đi.” Anh khẽ cau mày.

“Tôi nghĩ anh ngoài tứ chi kiện toàn, còn lại chỗ nào cũng có vấn đề. Vừa điếc vừa mù.”

Từ Đồ liếm liếm môi, cánh tay lẩn nữa đuôi tới phía cái đĩa, ngón tay nhón một cái, chỉ túm được không khí.

Bàn tay to lớn của Tần Liệt tóm lấy tay cô, giữ lơ lửng cách cái đĩa hai ba xăng ti mét.

Xương cốt cô mảnh mai, da thịt mềm mịn như nước, anh chỉ nắm nhẹ một cái, cả bàn tay nằm lọt thỏm trong tay anh, từ mu bàn tay truyền đến xúc cảm mãnh liệt, cứng rắn, thô ráp, mang theo cả nhiệt độ ổn định vững vàng của anh.

Ánh mắt hai người không hẹn mà gặp bất ngờ chạm vào nhau, bàn tay Tần Liệt thoáng khựng lại, như đang nắm một miếng bọt biển êm ái mềm mại tích đầy nước.

Xúc cảm trong lòng bàn tay đột nhiên truyền đến đầu trái tim, anh vội ném tay cô ra, cổ tay cô không nặng không nhẹ đập xuống mép bàn.

Từ Đồ: “Ư?”

“Đi lấy dưa đi.”

Từ Đồ không đi lấy dưa, cô không có thói quen ăn sáng, lê thất lưng kiệt sức trở về phòng ngủ bù.

Vừa đặt lưng một cái đã nằm luôn đến chiều, lúc thức dậy trong sân không còn bóng người nào, cô đi ra góc sân trêu chọc con Đại Tráng một hồi, con Đại Tráng xem cô như kẻ địch, nhe răng trừng mắt nhìn cô, bộ dạng sẵn sàng phản công bất cứ khi nào.

Từ Đồ bật cười khúc khích: “Cái đồ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng đáng ghét.”

Cô nàng không có việc gì làm, trên người sắp mọc ra rôm rạ luôn rồi. Đến Lạc Bình được mấy ngày, cái sân này ngoại trừ buổi tối, suốt thời gian còn lại cơ hồ không có chút hơi người, không có internet di động chẳng khác nào đồ trang trí, ngay cả mấy game offline cũng đã chơi đi chơi lại không biết bao nhiêu lần.

Quả thật là nhà tù mà.

Từ Đồ đi loanh quanh mấy vòng, rồi mở cửa thông thả bước ra khỏi sân.

Nơi này có thể xem như vị trí trung tâm trong làng, cây cổ thụ bên cạnh với những chiếc rễ nhánh mọc dài xuống đất tạo ra những khoảng trống như một cánh cổng mời người ta vào không gian trong lành để chịu dưới tán lá xum xuê của mình, mấy bà mấy cô trải chiếu bên dưới vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm với nhau, lủi rủi không ngừng.

Thời tiết mỗi ngày một ẩm hơn, bà cụ Lục hàng xóm ngồi dưới chân tường phơi nắng, đôi mắt bà bị đục thủy tinh thể, tuổi đã hơn tám mươi, hầu như không còn đi lại được nữa, bà cụ cứ ngồi đó đợi đợi cho đến khi con trai đi làm về rồi cổng vào nhà.

Từ Đồ đến gần, ngồi xuống đất bên cạnh bà cụ.

Bà cụ Lục cảm nhận được có người, khẽ quay đầu: “Ai vậy?”

“Con là Từ Đồ, Lục bà bà.”

Bà bà suy nghĩ một lúc: “Là cô bé con mới đến ở bên cạnh à.” Bà cụ nói chuyện thẳng thừng: “Không có chuyện gì làm sao?”

Từ Đồ khoanh tay đặt lên hai đầu gối, chống cằm lên tay không nói tiếng nào.”

Lục bà bà nói tiếp: “Không có việc gì làm thì ngồi đây với bà bà một lúc.”

Từ Đồ như có như không ‘dạ’ một tiếng.

Khi ánh mặt trời rọi những tia nắng vào bức tường được đắp lên từ đất đỏ bazan, cái mảng vàng ươm của nó càng sáng bừng lộng lẫy, một già một trẻ yên lặng ngồi đó, không ai nói gì, nhưng động tác và cảm xúc lại giống nhau đến lạ, hình ảnh này thật yên bình và đẹp để biết bao.

Cũng như mấy hôm trước, Từ Đồ ngồi đó hơn nửa canh giờ, rồi lên tiếng tạm biệt Lục bà bà, đứng dậy đi ra khoảng sân phía sau. Đằng sau có trường học, là ngôi trường tiểu học duy nhất của những ngọn núi quanh vùng, điều kiện còn rất nhiều thiếu thốn, một dãy phòng tường đất mái bằng, đại khái khoảng chừng bảy tám lớp học, phía trước là khoảng sân chơi không lớn lắm, ở giữa là bụi kéo cò rất đơn sơ.

Có lớp đang học ngữ văn, tiếng đọc bài vang lên lanh lảnh.

Các cửa sổ đều mở rộng, Từ Đồ đi tới, đưa mắt nhìn lần lượt các phòng học, bỗng bước chân khựng lại.

Giờ học vẽ của các em lớp hai, bọn trẻ không có lấy một cây bút nguyên vẹn thẳng thớm, có những chiếc bút chì màu dài chưa tới một đốt tay, ngắn đến không còn cầm được.

Đúng lúc đó, Hường San đang đứng bên cạnh cửa sổ, cô ta khom lưng chỉ vào bức tranh của một cô bé: “Em vẽ như vậy không đúng, mặt trời phải màu vàng, em lại vẽ thành màu xanh dương.”

Cô bé nói: “Mặt trời màu xanh dương, mùa hè mọi người sẽ không còn bị nóng nữa ạ.”

Hường San lắc đầu: “Mặt trời có hình dạng gì, em nghiêm túc quan sát rồi sao?”

“Lẽ nào cô đã từng quan sát?” Từ Đồ nắm chặt ngón tay cái, cười hỏi.

Hường San giật mình, bị âm thanh đột nhiên xuất hiện khiến cho cô ta sợ đến run người.

Từ Đồ gác hai tay lên bệ cửa sổ, khom người chống cằm lên tay, mông cong ra phía sau.

Lòng ngực của Hường San phập phồng: “Cô muốn gì?”

“Không có gì ah.” Từ Đồ nói: “Tôi chỉ cảm thấy, dạy trẻ con không nhất thiết phải nề hà khuôn mẫu đâu ra đấy như vậy, để cho bọn chúng phát huy tư duy sáng tạo cũng tốt mà.”

“Cô biết cái gì.” Hường San lạnh nhạt liếc nhìn.

Từ Đồ nhún nhún vai nghiêng đầu, mấy đứa trẻ trong phòng học đều đang chăm chú nhìn cô, những đôi mắt to tròn trong veo tinh khiết, đen láy.

Còn đang tính nói thêm mấy câu, phía sau có người kêu: “Từ Đồ.”

Cô ngoảnh đầu lại.

Tần Liệt đứng dưới ánh mặt trời, mặc áo thun đen và chiếc quần rằn ri, một tay anh nhét vào trong túi, một tay thả lỏng tự nhiên dọc theo người, giữa ngón trỏ và ngón cái gò lên những đường cong mạnh mẽ, mấy đầu ngón tay khẽ nắm lại.

Tần Liệt vừa đi ngang qua, đã nhìn thấy một cái móng vênh cong ngoài cửa sổ. Anh giơ tay về phía cô, ngón tay ngoắc ngoắc: “Lại đây.”

Từ Đồ liếc môi, đứng yên một lúc không thêm nhúc nhích, rồi cuộc cũng từ từ bỏ qua.

Tần Liệt hỏi: “Cô định tới đây quậy cái gì?”

Cô xem thường, nhỏ giọng nói: “Sao đi tới chỗ nào cũng gặp anh vậy.”

Tần Liệt nheo mắt lại nhìn cô, rồi lướt dần tầm mắt ra xa, ô cửa sổ của lớp hai có vô số cái đầu nhỏ xếp chồng lên nhau, đang hào hứng xem náo nhiệt. Anh nghiêm mặt lại, nâng cánh tay lên, chỉ vào bên trong lớp học cảnh cáo, không cần nói tiếng nào, đám nhóc kia sợ hãi đứng thẳng dậy, lui đầu vào trong, nháy mắt đã ngồi lại vào chỗ của mình.

Từ Đồ cầm nín: “Hung dữ như vậy!” Lại nhiều chuyện: “Anh là hiệu trưởng hả?”

Tần Liệt không trả lời cô, chỉ đuổi người: “Mau về đi.”

Đầu óc cô nàng xoay chuyển cực nhanh: “Vậy tìm cho tôi việc gì làm đi, tôi chán tới mọc rêu rồi.”

“Cô?”

“Đúng vậy, tôi.”

“Cô có thể làm gì.” Anh chỉ trả lời cho có lệ, căn bản không cho là thật.

“Đừng xem thường người khác, được không!” Thấy anh muốn đi, Từ Đồ vội xông lên ngăn ở phía trước: “Tôi nói thật mà!”

Hai người nhìn nhau vài giây.

Tần Liệt dứt tay vào túi quần, nghĩ ngợi một hồi: “Sửa đường và nấu ăn trong nhà bếp, cô chọn một cái đi.”

P/s: cô nàng Từ Đồ này ngoài mạnh trong yếu, cái mặt lúc nào cũng đắc ý như thế, thật ra chỉ là con bê con đằm đầu cứng bậy, đầu kiêu gì lại bò tót.

– Chi tiết lấy nước mỗi trong lu này khá dễ thương, thể hiện người trong thôn không thờ ơ với Từ Đồ để cô phải tự lấy nước. Và Từ Đồ cũng không phải một tiểu thư không đụng ngón tay, nước có sẵn nhưng cô vẫn tự mình lấy như mọi người, rất hòa đồng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tuy Từ Đồ cảm thấy ý nghĩ này của anh thật buồn cười nhưng nét mặt của Tần Liệt hoàn toàn không có vẻ gì là đang nói đùa.

Cô nàng tiêu hóa mấy giây: “Có lựa chọn thứ ba không?”

Từ Đồ mờ to mắt, ngẩng đầu nhìn anh. Thân hình anh cao lớn, khi đứng trước mặt cô cơ hồ đã che khuất hết tầm mắt, ba bốn giờ chiều nắng vẫn còn đang dạo chơi vùng rắc, mặt trời ẩn nấp sau lưng anh, có tia nắng rớt qua khe hở giữa cánh tay và thắt lưng làm sáng bùng lên làn da rám nắng chắc nịch.

Tần Liệt đưa tay cọ sống mũi: “Nói xem cô có thể làm được gì?”

“Giáo viên.”

Tần Liệt im lặng, nhìn chằm chằm cô một hồi, từ trong khoang mũi như có như không bật ra mấy tiếng: “Cô không làm được.” Nói xong anh đi thẳng ra ngoài, chân sải từng bước rất dài, hoàn toàn không quan tâm gì đến cảm nhận của người đang ngăn tồ te phía sau.

Từ Đồ lịch bịch chạy theo: “Không phải chỉ là một cộng một bằng hai thôi ư, sao tôi lại không làm được chứ?”

“Cô tự biết sức mình, đừng hỏi tôi.”

Từ Đồ không phục: “Tôi nói tôi có thể làm được.”

Anh hỏi thẳng: “Trình độ của cô là gì?”

Từ Đồ nghẹn họng.

“Tốt nghiệp trung học? Hay vẫn chưa tốt nghiệp trung học?” Giọng nói của anh hồ hững nhẹ tênh.

“Anh đây là kỳ thị cấp bậc.”

Tần Liệt cười nhẹ một tiếng cũng không nhìn cô, lấy một lát cau cho vào miệng nhai.

Từ Đồ quyết đeo bám không tha: “Tôi có thể dạy cái khác.”

“Dạy cái gì?” Tần Liệt đứng lại hỏi.

Lần này, anh đặt câu hỏi quá nhanh khiến cho Từ Đồ không kịp phản ứng, ngón cái đang đặt ngang trong lòng bàn tay vô thức siết chặt lại thành quyền.

Có cơn gió nhẹ nhàng lướt qua mái tóc anh thổi bay những sợi tóc đen nhánh, trước mắt cô là tà áo anh khẽ lay động.

Từ Đồ lơ đãng nhìn về phía Tần Liệt, nhẹ giọng nói: “Tôi tưởng anh còn nhớ.”

“Gì cơ?”

“Không có gì.”

Tần Liệt nghiêm túc nhìn cô một hồi: “Vẫn nên cân nhắc đề xuất của tôi đi.”

Hai người một trước một sau rời khỏi sân trường, từ vị trí cửa sổ rốt cuộc không còn quan sát được gì nữa, Hường San vẫn đứng đó nhìn theo rất lâu, ngón tay không tự chủ siết chặt lại, viên phấn trong lòng bàn tay ‘rắc’ một tiếng, gãy đôi.

Từ Đồ trở về lại tiếp tục đánh thêm một giấc, giữa buổi Tiểu Ba có vào gọi ăn cơm nhưng không đánh thức được cô nàng, lúc tỉnh dậy đã hơn tám giờ tối.

Đồng hồ sinh học so với lúc ở Hồng Dương còn rối tinh rối mù loạn xì ngầu hơn.

Từ Đồ xoa bóp hai vai, xoay lắc cổ mấy cái, chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, xương cốt đau nhức cứ như vừa mới lao động chân tay vất vả nặng nhọc. Trong phòng không bật đèn, ánh sáng từ sân xuyên qua khe cửa sổ tiến vào, thời tiết đã dần ấm lên, mở cửa sổ ra, bên ngoài truyền đến tiếng cười đùa của mấy cô bé con.

Từ Đồ xỏ giày đi ra, Tiểu Ba vẫn còn đang ngồi viết giáo án ở chiếc bàn dài trong sân, nhìn thấy cô, khoe mắt liền cong lên mỉm cười.

Từ Đồ vén vén tóc ngồi xuống, lừ đừ thờ dài một hồi.

“Còn buồn ngủ hả?” Cô ấy cười hỏi.

“Sao cứ buồn ngủ hoài, không chịu tỉnh.”

Tiểu Ba nhún mày: “Do thói quen thôi, em còn nhỏ, giờ giấc như vậy không tốt cho sức khỏe.”

Nhưng tâm tư của Từ Đồ không đặt vào chuyện này: “Chị Tiểu Ba, còn cơm không.”

“Còn, có để phần cho em đây.” Cô ấy đặt cây bút trên tay xuống: “Để chị đi hâm nóng lại.” Giờ giấc kiểu này, cũng chỉ có Tiểu Ba là có lòng để dành cơm cho cô.

Từ Đồ xúc động: “Cảm ơn chị.”

Buổi tối ăn bánh bao và canh khoai tây củ cải, còn có một đĩa nhỏ thịt muối xông khói còn sót lại từ mùa đông.

Cả ngày hôm nay, Từ Đồ chưa có miếng cơm nào trong bụng, lúc này đói đến hai mắt nỏ đom đóm, không còn kén chọn gì nữa, vội vàng nhón tay tách cái bánh bao ra, nhét thịt muối vào ăn ngon lành, canh cũng húp không ít.

Tiểu Ba chống cằm nhìn cô: “Ăn chậm thôi, coi chừng nghẹn.” Càng ngày, cô ấy càng thích Từ Đồ, cảm thấy cô gái nhỏ này mặt lạnh tim nóng, nếu không tiếp xúc nhiều có lẽ không thể nào nhìn thấy được sự chân thật ẩn giấu bên trong. Tiểu Ba cất lời: “Mấy ngày qua em gầy đi không ít, thỉnh thoảng đến

nơi này, nhất định là ăn uống không quen.”

Từ Đồ nhoen miệng cười: “Bây giờ không phải thịnh hành trào lưu ốm mới đẹp sao ạ.”

“Con gái phải có chút da thịt mới đẹp.” Tiểu Ba cong khóe môi: “Sau này, dù thức ăn có không ngon, em cũng phải cố ăn nhiều một chút.”

Trong miệng Từ Đồ đang nhét đầy thức ăn: “Dạ, đã biết.”

Loáng một cái cô đã ăn xong bữa tối, Tiểu Ba đứng dậy định thu dọn, Từ Đồ giữ vai cô ấy lại: “Để em, chị làm việc của chị đi.”

Tiểu Ba lại ngồi xuống, hướng về phía phòng bếp hô lên: “Để đó, sáng mai chị rửa cho.”

Từ Đồ cho bát vào chậu, đổ nước vào rồi rửa tay đi ra, cô chỉ có thể làm được tới trình độ này, mấy chuyện rửa chén bát trước giờ cô chưa từng làm qua.

Bên cạnh bếp chính là phòng của Tần Liệt, từ cửa sổ phòng anh có chút tia sáng ảm đạm lọt ra ngoài, cửa ra vào chỉ khép hờ, bên trong hoàn toàn yên ắng, dường như không có người.

Từ Đồ đứng trước cửa một hồi lâu rồi cẩn thận đẩy cánh cửa ra khẽ bước vào. Trước mặt là hành lang tối om, cách đó mấy bước còn có một cánh cửa khác cũng đang khép hờ, cô đẩy nhẹ ra, ánh sáng rọi rõ hơn đôi chút, lúc này mới nhìn thấy Tần Liệt đang ngồi trên chiếc ghế kế bên giường, bàn làm việc trước mặt bày đầy giấy tờ và tiền mặt.

Anh thả lỏng người tựa lưng vào ghế, dáng vẻ có đôi chút biếng lười, hoàn toàn không giống cái người lúc nào cũng bảo thủ cứng đờ của trước giờ. Một tay anh khoát trên bàn, tay còn lại buông hờ bên người, khói thuốc vẫn vút lượn lơ nơi kẽ tay.

Hình ảnh đó như đang dừng lại trong một khuôn hình bất động, chẳng thể biết anh đang nghĩ gì.

Từ Đồ không kim được bất giác ngắm nhìn thật lâu, cố giữ cho cổ họng không phát ra tiếng động.

Đột nhiên thân hình anh khẽ nhúc nhích, cánh tay giơ lên, há miệng ngậm điếu thuốc, lúc nghiêng đầu nhìn thấy người đang đứng phía sau, anh kinh ngạc sững người ra mấy giây.

Từ Đồ chấp hai tay sau lưng, chậm rãi bước vào: “Đang làm gì vậy?”

Đây là lần đầu tiên cô vào phòng anh, cũng không có gì khác so với những căn phòng còn lại, đồ đạc được xếp đặt không theo quy luật nào, cũng không toát lên tính cách gì đặc thù, hết thấy đều bình thường, là một nơi ở miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn cho một người đàn ông độc thân.

Tần Liệt hỏi: “Có chuyện gì?”

Cô đi đến bên cạnh bàn làm việc: “Tính sổ sách sao?”

Tần Liệt cũng theo ánh mắt cô cúi đầu nhìn xuống, một đồng tiền giấy lẻ tẻ, từng mục từng khoản chi đều được anh ghi chép cẩn thận vào một quyển sổ. Anh không nói gì, khảy tay gạt tàn thuốc, điếu thuốc chỉ còn lại một mẩu ngắn, anh dùng ngón cái và ngón trỏ giữ lấy đưa lên miệng rít mạnh một hơi cuối cùng rồi dụi vào gạt tàn dập tắt.

Cả căn phòng như bị bao phủ bởi một màn sương mù lằng đằng, Từ Đồ liếm liếm môi, mỗi lần nhìn thấy anh hút thuốc, cơn nghiện thuốc lá lại trở dậy. Cô lấy từ trong túi quần ra một điếu thuốc, đưa mắt nhìn xung quanh: “Mượn bật lửa.”

Nét mặt Tần Liệt sa sầm chẳng có lấy một tia cười, trước giờ anh không có thiện cảm với phụ nữ hút thuốc.

Từ Đồ cũng không quan tâm đến tâm tư của đối phương, vừa châm thuốc vừa nói: “Đó là Từ Việt Hải đưa sao? Không ít như vậy chứ, hay chỉ là số lẻ?”

Hiển nhiên Tần Liệt không trả lời.

“Rốt cuộc ông ấy đưa cho anh bao nhiêu vậy?” Cô khom người kè sát lại, bát quái hỏi.

“Không phải chuyện cô cần quan tâm.” Tần Liệt nói tiếp: “Muốn gì thì nói đi.”

Từ Đồ khẽ hừ một tiếng, đứng thẳng dậy: “Tôi muốn ra thị trấn, phải đi như thế nào?”

“Lái mô tô.”

Từ Đồ tên tò: “Tôi không biết lái.”

“Vậy thì không còn cách nào khác.” Anh vói tay thu dọn đồ đạc trên bàn.

Từ Đồ chậm rãi hút thuốc: “Các anh có ai đi ra đó, cho tôi quá giang một đoạn.”

“Muốn mua gì liệt kê ra, cuối tháng tôi sẽ đem về.”

“Băng vệ sinh.”

Động tác của Tần Liệt thoáng khựng lại, nghiêng đầu nhìn cô, đập vào mắt anh là đôi đồng tử đen như mực; đồng tử của cô rất to, tròn xoe, đen lay láy; lúc chăm chú nhìn đối phương cổ vờ ra vẻ thành khẩn, đôi mắt đó ngân ngấn nước như chỉ chờ một câu khế từ chối sẽ vỡ bờ mà tuôn ra, chẳng thể nào phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Từ Đồ há dạ hỏi: “Biết công dụng của băng vệ sinh không?”

Tần Liệt không hề rảnh.

“Không tiện mua giùm sao?”

Anh im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Có gì tiện hay không. Còn cần gì nữa không?”

Từ Đồ nhú nhú mày: “Có chứ!” Cô nàng nói tiếp: “Sữa dưỡng thể, muốn loại tinh dầu ô liu màu xanh, không có thì thay bằng loại khác có hương thơm dịu nhẹ cũng được; nơi này hoang vu hẻo lánh, nhãn hiệu không nổi tiếng cũng không sao. Một bộ đồ lót, áo lót lấy size 75B, loại full cup, đừng lấy loại có ren và satin; không lấy gong cứng, lấy loại mút mềm, đệm mỏng, phải thông thoáng; sắp tới mùa hè, tốt nhất là màu trắng hoặc màu nude.” Cô nàng liệt kê hàng loạt yêu cầu chỉ trong một hơi, cũng chẳng cần ngừng lại hít thở: “À, đúng rồi, băng vệ sinh không lấy mặt lưới, chọn loại bông mềm, lấy hiệu...”

“Tôi lúc đó gọi cô.”

Lời nói của Từ Đồ đột nhiên bị cắt ngang, trong lòng cô nàng hí hửng như hoa nở, ngoài mặt ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời: “Ừm.”

Bầu không khí ngừng đọng ở khoảnh khắc vì điều này, trong không gian nhỏ hẹp, dường như người ta cần phải nói với nhau điều gì đó, nhưng cả hai đều im lặng không ai nói lời nào. Từ Đồ kẹp đầu thuốc nơi đầu ngón tay hồi lâu, cứ để yên như vậy không đưa lên miệng hút, tàn thuốc dần tích tụ thành một đoạn dài, vừa định chào một tiếng rồi đi ra, bỗng nghe thấy ngoài sân có người gọi to tên mình.

Đêm hôm khuya khoác, lão Triệu trưởng thôn khoác hờ cái áo ngoài, thở hồng hộc chạy tới: “Nhanh nhanh, điện thoại của Từ tổng, đầu bên kia vẫn còn đang chờ máy.” Cả thôn chỉ có một mình nhà ông ấy có điện thoại bàn.

Từ Đồ nhàn nhả hỏi: “Từ tổng nào ạ.”

Lão Triệu sững người ra: “Là Từ tổng, Từ Việt Hải. Ba của ngài đó.”

Từ Đồ hừ lạnh, không nhin được chăm chọc: “Nửa đêm nửa hôm, lão nhân gia ông ấy còn chưa ngủ, tinh thần sức lực cũng thật dồi dào mà.” Nói xong, cô xoay người vào trong, lúc quay lại nhìn thấy trên bục xi măng cao, mấy cô bé con đang hồn nhiên chơi đùa với nhau, bốn đứa thay phiên bế một con búp bê vải đã cũ rách, không biết được quyền tặng từ năm nào.

Từ Đồ bước qua đó.

Mấy cô bé vẫn chưa quen thuộc với cô, thấy cô đi qua liền vui đầu xuống, tự động im bất không nói tiếng nào.

Từ Đồ nhảy lên bục xi măng, xếp bằng ngồi bệt xuống bên cạnh: “Mấy đứa đang chơi gì vậy? Cho chị xem với.”

Không có đứa nào lên tiếng. Thu Song đón lấy con búp bê từ tay Tần Từ Duyệt, môi vênh lên rạng rỡ. Tần Từ Duyệt dịch dịch người ra sau, ngồi xa hơn một chút, ý định giữ khoảng cách với cô không thể rõ ràng hơn.

Từ Đồ liếc con bé, bĩu môi hừ một tiếng.

Lão Triệu cũng đi theo tới, đứng ở phía sau sốt ruột không yên: “Tôi đã nói với Từ tổng đi qua đây tìm cô, nãy giờ lâu quá rồi, ông ấy sẽ lo lắng.”

“Nói con không có ở đây đi ạ.” Từ Đồ điềm nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, nói xong tiếp tục quay qua nói với mấy cô bé con: “Cái này cũ quá rồi, chị làm cho mấy đứa cái mới, chịu không?”

Nghe cô nói vậy, đám nhóc sùng sốt trừng to mắt, hoàn toàn bơ luôn thôn trưởng. Thu Song rụt rè hỏi: “Thật ạ? Chị biết làm thật sao?”

Từ Đồ nhú mày: “Chị không nói dối bao giờ.”

Mấy cô bé con cười rộ lên.

Từ Đồ nói: “Ai có kim chỉ, kéo? Ai có cúc áo nào?”

Tiểu Yến xung phong nhận việc: “Em đi tìm kim chỉ và kéo.”

“Em có cúc áo.” Thu Song giờ bàn tay bé xiu lên thật cao.

Từ Đồ cũng trở về phòng của mình, lão Triệu đi theo mấy bước, với tay ‘ò ời’ mấy tiếng, thấy không có tác dụng gì, cuối cùng phui phui tay lên đùi tiu nghỉ đi về.

Từ Đồ vui đầu tìm miệt mài hồi lâu, lôi từ trong đáy hành lý ra mấy đôi tất bông trắng tinh chưa sử dụng.

Làm búp bê bằng tất kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần cắt bỏ phần cạp trên, chia phần tất còn lại làm ba phần, cắt đôi dọc một phần ba phía mép tất bên dưới, tạo chút đường lượn cong để làm hai chân búp bê. Lộn trái, khâu mép lại chừa ra một lỗ nhỏ, nhồi bông vào cho căng tròn rồi khâu kín lại. Sau đó khâu một đường chỉ vòng quanh khoảng một phần ba phần thân trên để làm đầu búp bê. Lấy hạt cúc đính lên làm hai mắt, thêu cái miệng bằng chỉ đỏ là xong. Nếu thích có thể lấy thêm những miếng vải khác màu làm thành áo, váy, nón...

Bình thường, Từ Đồ chẳng khác nào một hồn thể ma vương, suốt ngày hết hát karaoke thì nhún nhảy nghịch loạn, đâu có chỗ nào giống một cô nương biết may vá thêu thùa, nhưng mỗi khi bắt tay vào làm những món đồ thủ công thế này, luôn ra dáng dấp của một thợ chuyên nghiệp, động tác vô cùng linh hoạt khéo léo.

Nhưng sau khi đã hoàn thành xong các bước, khâu lại hoàn chỉnh, đến lúc nhồi ruột bông lại có vấn đề. Ở nông thôn, bông chỉ được dùng vào những việc chính đáng, cho dù có sẵn trong nhà, cũng sẽ không cho phép cô sử dụng để làm đồ chơi như thế này.

Từ Đồ cũng không muốn làm phiền người khác, cô trở về phòng, lấy từ trong ngăn tủ ra một cái chăn mùa đông, cắt dọc một bên mép, nhét tay vào lôi ra một vốc ruột bông óng ánh. Lúc đi ra đến cửa, lại quay vào lấy từ trong hành lý ra một chiếc áo thun T-shirt màu đỏ.

Lúc nhìn thấy ba con búp bê xinh đẹp đầy sống động đứng trên bục xi măng, mấy cô bé reo hò nhảy múa, thích không muốn buông tay, cứ ôm chặt lấy.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủn, quan hệ đã trở nên thân thiết vô cùng. Thu Song và Bình Bình ngồi dán móng sát bên cạnh Từ Đồ, mở miệng ra là chị ơi chị ơi, cơ thể ảm áp tựa hẳn vào người cô, không còn chút cảm giác xa lạ nào như lúc mới đầu.

Từ Đồ nhoen miệng cười tươi rói: “Nếu có màu nước, mấy đứa có thể vẽ quần áo cho nó theo tưởng tượng của mình.”

“Như vậy nhất định sẽ tuyệt lắm.” Bình Bình ngẩng đầu nói.

“Đương nhiên rồi.” Từ Đồ lại lấy một chiếc tất, cầm kéo thuần thục cắt bỏ phần cạp trên.

Cô bé lại hỏi: “Chị ơi, chị học ở đâu vậy?”

Hai tay Từ Đồ thoảng khựng lại, nhưng rất nhanh sau đó đã lấy lại sự thông thả ban đầu: “Mẹ chị.”

“Vậy nhất định bà làm đẹp hơn chị rồi.”

Từ Đồ thở dài: “Đúng vậy.”

Món cuối cùng cô làm một con thỏ tai dài, cô cố ý để dành hai hạt cúc màu đỏ để làm mắt, dùng chỉ đen khâu thành cái miệng nhoen cười, sau đó cắt một miếng vải đỏ làm khăn quàng, cuối cùng đính thêm một cái nơ con bướm lên trán.

Con thỏ này có phần tinh xảo và đẹp hơn mấy con búp bê kia một chút.

Từ Đồ hướng mắt lên, lướt nhìn Tần Từ Duyệt, con bé ngồi ở góc xa nhất, ánh mắt ngập tràn hâm mộ, nhưng vẫn cố gắng ngồi yên đó không tiến lại gần.

Từ Đồ lắc lư con thỏ nhỏ trong tay: “Cho em nè.”

Ánh mắt Tần Từ Duyệt nhìn chằm chằm một hồi, mím chặt môi, lắc lắc đầu.

“Em không muốn chơi sao?”

“... Em không cần.”

“Sao thế?” Từ Đồ nhìn con bé: “Mấy nhóc kia đều có.”

“... Mẹ sẽ không vui.”

Từ Đồ khẽ phì cười, tự nhủ mình hào phóng rộng lượng, không cần chấp nhặt với một cô bé con làm gì, nói tiếp: “Cô ấy đâu có biết là ai cho em đúng không? Em cứ lên chơi thôi.”

Sắc mặt cô bé dần thả lỏng, nhích nhích tới phía trước: “Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, em không nói, tất cả mọi người cũng không nói, sao cô ấy biết được chứ.”

Khoe môi Tần Từ Duyệt cong thật cong, cô bé giờ cánh tay lên, nhẹ nhàng chạm vào cái tai dài của con thỏ.

Từ Đồ khích lệ: “Cầm đi.”

Cô bé vừa muốn cầm lấy, phía sau có người hô lên: “Duyệt Duyệt, lại đây nào.”

Tần Từ Duyệt giật mình, lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Hường San đang đứng ở cửa phòng, nhìn cô bé mỉm cười đưa tay ngoắc ngoắc.

Từ Đồ cũng nhìn theo qua, cô ta đứng trong vùng tối không có ánh sáng, cảm giác không giống trước đó, dường như vừa tắm xong, tóc xõa tung vén qua một bên vai, trên người mặc một chiếc váy Wraparound dài tay, đắp chéo phần thân trên từ cổ xuống eo, tạo thành chữ V khoét sâu trước ngực. Tuy đang vào mùa xuân, nhưng đêm trên núi gió về không khí rất lạnh, cách ăn mặc này hiển nhiên vừa xinh đẹp lại ‘động’ lòng người.

Từ Đồ bĩu môi, bỗng trước mắt có cái bóng vụt qua, Tần Từ Duyệt đã hấp ta hấp tấp chạy tới đó.

Hường San cúi người xuống, kề sát vào tai con bé thì thầm mấy câu.

Tần Từ Duyệt liên tục gật đầu thật mạnh, cái bím tóc sừng dê tung tủy không ngừng, rồi vội vàng chạy đến căn phòng ở góc sân.

Từ Đồ hướng mắt nhìn theo cái bím tóc vung vẩy của con bé, là phòng của Tần Liệt.

Chẳng mấy chốc, cô bé con đã kéo tay Tần Liệt ra, lôi thẳng tới căn phòng vừa rồi.

Hai căn phòng ở góc đối nhau, phải đi dọc hết cả khoảng sân, lúc bước ngang qua cái bàn dài, ánh sáng của ngọn đèn vàng lơ lửng giữa không trung rơi lên khuôn mặt anh, chỉ nhìn thấy trên đó nét lãnh đạm hững hờ, nhất thời không cách nào đoán được tâm trạng của anh lúc này.

Từ Đồ khịt mũi xem thường, hành động của Hường San đã thể hiện quá rõ tâm tư của cô ta. Cô cúi đầu, vắn vế con thỏ tai dài trên tay, đột nhiên bật cười, cuộc sống có phần nhàm chán vô vị, kiếm chút trò vui tiêu khiển cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trong phòng chỉ có chiếc đèn vàng lơ lửng, trải qua năm tháng bóng thủy tinh đã bị ố màu phát ra ánh sáng mờ mờ, mang đến cho người ta một cảm giác mộng lung mơ hồ.

Tần Liệt bị Tần Từ Duyệt kéo thẳng một đường tới phòng của con bé, dáng người anh cao lớn, lúc bước đến cửa phải khẽ khom lưng rồi vén rèm đi vào.

Người bên trong phòng đang sắp xếp lại chăn mền, lưng đưa ra cửa, nghe thấy tiếng động liền xoay người lại.

Hường San vờ như không biết: “Duyệt Duyệt, về rồi à...” Lời nói vừa thốt ra một nửa, cô ta nhìn về phía Tần Liệt, cố tình há hốc miệng làm ra vẻ hết hồn.

Bước chân Tần Liệt lập tức khựng lại, mặc cho Tần Từ Duyệt lôi kéo thế nào cũng không nhúc nhích. Đây là căn phòng của mấy đứa nhỏ Thu Song, Bình Bình; Hường San và Tiểu Ba ở phòng bên cạnh. Tần Từ Duyệt cứ quẩn lấy anh đòi kể chuyện cổ tích trước khi đi ngủ, hoàn toàn không nghĩ vừa bước vào đã đụng phải Hường San.

“Cô đang ở đây sao.” Tần Liệt nói: “Vậy thì cô kể chuyện cho con bé nghe đi.”

Nói xong, anh xoay người rồi đi, Hường San hấp tấp bước theo mấy bước, rồi đứng lại cúi đầu nháy mắt với Tần Từ Duyệt.

Tần Từ Duyệt vội phản ứng, đuổi theo ôm chặt đùi anh: “Ba đừng đi, con muốn nghe ba kể chuyện.”

Tần Liệt cúi đầu, xoa tóc con bé: “Ngủ sớm nào, mai còn phải đi học.”

“Ba kể chuyện xong, con sẽ ngủ liền.”

Tần Liệt đáp lại: “Không được.”

“Vậy thì mẹ kể, ba ngồi bên cạnh nghe với con.” Hai mắt con bé ngân ngấn nước, ngẩng đầu bất động nhìn anh.

“Để đi Hường San ở với con, ba về phòng trước.”

Cô bé nghe thấy anh gọi Hường San như vậy, lập tức mím chặt môi, chưa tới mấy giây sau nước mắt đã tràn ra: “Ba đã hứa với con...” Cô bé nói khóc liền khóc, nước mắt lộp độp rớt xuống, hai bả vai bé xù cũng run lên, chẳng mấy chốc tiếng nấc bắt đầu đứt quãng dường như không thờ được.

Hường San vội vàng ngồi xổm xuống, vuốt lưng cho con bé, không quên nhẹ giọng dỗ dành. Cô ta ngẩng đầu nhìn anh: “Bằng không thì... đợi con bé ngủ rồi anh hãy đi?”

Tần Liệt không để mắt tới cô ta, chỉ cúi đầu nhìn Tần Tử Duyệt.

Con bé vẫn đang nắm chặt tay anh không chịu buông, Hường San để con bé nằm lên giường, rồi thuận thế nghiêng người chống tay lên đầu nằm ở bên trong.

Hường San mặc váy dài, tư thế này khiến cho đường cong ở eo, hông lồi lõm rõ rệt, áo khoét sâu cổ chữ V dường như không chống đỡ nổi bộ ngực nhấp nhô trùng điệp như núi đồi, phong cảnh trước sau như một đầy là lời mời gọi, chỉ cần khẽ cử động, mùi hương mị mị toàn thân liền phả vào mặt người ta.

Tần Liệt không ngồi trên giường, anh kéo cái ghế ngồi bên cạnh, ngón trỏ tay trái bị Tần Tử Duyệt nắm chặt lấy, kể từ khi bước vào phòng anh không hề nhìn Hường San lấy một lần, lúc này chỉ hờ hững cúi đầu nhìn xuống đất.

Khóe mắt của Tần Tử Duyệt vẫn còn ngân ngấn nước, cô bé nghiêng đầu nhìn Hường San: “Hôm nay mẹ sẽ kể chuyện gì ạ?”

Hường San hướng mắt lên, hai người chỉ cách nhau một cô bé con ở giữa, không khí lạnh lùng vừa rồi cũng dịu đi không ít: “Kể chuyện ‘Thỏ và Sói’ nha.”

“‘Thỏ và Sói’ ả? Con chưa nghe bao giờ!”

“Nhắm mắt lại nào.” Giọng nói của Hường San đầy nhẹ dịu dàng: “Ngày xưa có một con thỏ, thích con sói, nó lấy hết can đảm chủ động đi thổ lộ, nhưng con sói từ đầu đến cuối chưa từng để nó vào mắt, lúc nào cũng là thái độ hờ hững chẳng quan tâm. Vậy mà con thỏ chưa một lần bỏ cuộc, vẫn luôn cam tâm tình nguyện đuổi theo con sói, tình cảm dành cho con sói ngày càng sâu, tích lũy theo năm tháng... Rốt cuộc có một ngày...”

Tần Tử Duyệt lắng nghe, mơ mơ màng màng câu hiểu câu không, nhưng vẫn cổ vũ hỏi tới: “Có một ngày thế nào ạ?”

“Rốt cuộc có một ngày, sói miễn cưỡng chấp nhận thỏ, nhưng con thỏ vẫn rất vui, cảm thấy như nằm mơ.”

“Woa, sau đó thì sao ạ?”

“Nó và sói đi trong thế giới của mình, nó từng nghĩ rằng nó là con thỏ hạnh phúc nhất trên thế gian này, cũng nguyện vì thế mà từ bỏ tất cả mọi thứ. Nhưng rất lâu sau này, có một lần đi ngang qua nông trường, nông trường với đủ loại cà rốt óng vàng rực rỡ...”

Hường San thoáng dừng lại, lên giường mắt nhìn Tần Liệt, móng tay vô thức bám chặt vào kẽ tay.

Mí mắt Tần Tử Duyệt ngày càng trĩu nặng sụp xuống, Tần Liệt khẽ rút tay ra, cô bé lại lập tức nắm thật chặt: “... Sau đó... thế nào?”

“Tính cách của sói lúc nào cũng hờ hững lạnh nhạt như không có trái tim, cùng với lúc đó con thỏ như bị ma trên quỷ ám, nó đồng ý ở lại với ông chủ nông trường, bạt ngàn núi đồi là cà rốt cho nó ăn, cuộc sống giàu sang dư dả, nhưng dần dần, nó thường nhớ đến con sói, nhớ đến những tháng ngày chúng nó ở bên nhau. Cuối cùng con thỏ cũng tỉnh ngộ, từ bỏ tất cả mọi thứ đi tìm sói...”

Nói tới đây, rốt cuộc Hường San không nói được nữa, cô ta ngồi dậy, nhìn thẳng về phía Tần Liệt.

Tần Liệt hoàn toàn không lên tiếng, trong phòng chỉ có sự tĩnh lặng đến vô tình, có thể nghe thấy rất rõ tiếng hít thở của cô bé con đang say ngủ. Hường San chậm rãi cúi đầu, hồi lâu sau cất lời: “Anh nói, sói có tha thứ cho con thỏ không?”

Tần Liệt đưa mắt nhìn những vết bẩn ố vàng nơi góc tường, cuối cùng cũng cử động, thấy Tần Tử Duyệt đã ngủ, liền nhẹ nhàng rút ngón tay ra: “Muộn rồi, hai người ngủ đi.”

Anh thu chân đứng dậy, về mặt thờ ơ lãnh đạm, chẳng thể nào nhìn ra được có còn chút gì lưu luyến với đối phương.

Hường San nhảy xuống giường ngăn anh lại: “Con thỏ đối với cà rốt là nhu cầu bản năng, phạm lỗi, cũng không đến mức không thể tha thứ phải không?” Cô ta ngẩng đầu lên, ngữ khí gần như là van xin.

Nơi đáy mắt đen láy của Tần Liệt chỉ có sự điềm tĩnh, phẳng lặng như mặt hồ chẳng chút gợn sóng, hồi lâu sau anh cất lời: “Không thể tha thứ.”

Trái tim Hường San run lên: “Vì sao?”

“Không có người đàn ông nào chấp nhận được sự phản bội.”

Hường San cắn chặt đôi môi nhợt nhạt không còn tí huyết sắc, dứt khoát nói thẳng ra: “Chuyện năm đó, chỉ mình em có lỗi thôi sao? Em hỏi anh một câu, mấy năm ở bên nhau, rốt cuộc anh có từng yêu em không?”

Tần Liệt đáp lại bằng sự im lặng đến vô tình, lách qua cánh tay cô ta đi ra ngoài.

Trái tim cô ta như chìm thẳng xuống đáy cốc, cười gượng một tiếng, lại bước nhanh ra chắn trước mặt anh: “Nếu như khi đó người theo đuổi tận cùng, quyết không buông không phải là em, thậm chí là bất kỳ người phụ nữ nào, em nghĩ anh đều có thể chấp nhận.” Cô ta nhìn thẳng vào mắt anh: “Bởi vì anh căn bản không biết yêu là gì, sống cả đời với ai cũng chẳng có gì quan trọng.”

Ngực Hường San phập phồng: “Em nói rất đúng phải không?” Không cần anh trả lời, cô ta nói tiếp: “Thế nên, chúng ta đều có lỗi, tại sao không thể tha thứ cho em?”

Tần Liệt trầm mặc vài giây: “Hai chuyện đó khác nhau.”

Anh không muốn dây dưa nữa, duỗi mạnh tay gạt cô ta sang một bên bước ra ngoài.

Hường San đột nhiên tỉnh táo lại mới thấy hối hận vì vừa rồi bản thân quá kích động, chuyện cũ năm xưa căn bản chẳng còn ý nghĩa gì với anh, cơ thể cô ta liền mềm nhũn bổ nhào vào lòng anh giữ chặt không buông.

“Được rồi, không nói những chuyện đó nữa.”

Giống như dòng nước bị con đập chắn ngang lòng sông, một khi đã phá vỡ tuôn tràn sẽ không cam lòng quấn quanh nơi chón cũ.

Cô ta bám lấy cổ Tần Liệt, kiễng chân, tìm kiếm đôi môi anh.

Tần Liệt nghiêng đầu tránh đi, Hường San lập tức hôn lên cổ anh.

Mùi hương và xúc cảm rất lâu rồi không được chạm đến, khiến mỗi cô ta không ngừng run rẩy, càng muốn cướp đoạt vơ vét nhiều hơn. Tần Liệt đẩy mạnh ra, những đầu ngón tay cô ta càng bám víu chặt lại, nước mắt rớt xuống suột qua cổ anh, cơ hồ không còn khống chế được cảm xúc: “Tha thứ cho em... Tần Liệt, bất luận thế nào, em sai rồi... Có thể trở lại như trước được không?”

Cô ta cuống cuồng nói năng hỗn loạn không đầu không cuối: “Thời đại học chúng ta đã ở bên nhau, cho dù anh không yêu em thì cũng đã hẹn hò năm năm lẻ năm mươi tám ngày... Khi đó, em còn nhỏ không hiểu chuyện, đi sai đường, bây giờ ăn năn hối hận, lẽ nào tình cảm năm năm cũng không thể bù đắp được sao?” Có lẽ sự ân hận và cả những uất ức tích tụ đã lâu vỡ tràn bờ mang đến cho cô ta một sức mạnh khổng lồ, Hường San dồn hết sức lực dán chặt lên người anh, trước ngực là một luồng hơi nóng hâm hấp.

Tần Liệt nghiêng răng, bóp chặt vai cô ta đẩy mạnh ra, hai bên nhất thời giăng co, vai áo cô ta rơi xuống, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Ánh mắt anh trầm xuống sắc lạnh, môi mím chặt lại.

Đương lúc đó, bóng đèn trên đỉnh đầu đột nhiên tắt phụt, phù đen hết tầm nhìn, ngoài cửa sổ cũng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Tần Liệt nhú mày xoay người đi ra.

Tựa như có được điểm báo, thêm vào đó bóng tối thường khiến con người ta trở nên táo bạo, những ý nghĩ điên cuồng trời dậy, nhân khoảnh khắc ngắn ngủi anh còn đang ngây người kinh ngạc, cô ta túm chặt bàn tay anh đặt lên bộ ngực đầy đặn của mình: “Anh vẫn còn cảm giác với em, đúng không?” Vừa nói tay vừa nhanh chóng trượt xuống lần mò phía bên dưới.

Vừa chạm tới khóa quần, Tần Liệt lập tức tóm ngay lại: “Hãy tự trọng.”

Bầu không khí ngưng trệ.

“... Em không quên được anh.” Gắng gượng trơ lì đến cực hạn, cơ thể Hường San nháy mắt mềm nhũn, gối đầu lên ngực anh nhưng tay vẫn dùng sức rất mạnh bầu chặt không buông.

Tần Liệt nhú chặt mày, nắm lấy cả vai cô ta.

Bầu không khí trở nên đông đặc không cách nào diễn tả được, khiến cho mấy giây ngắn ngủi này não bộ anh không kịp xử lý. Nhưng đúng vào thời khắc đó, trước mắt bỗng lóe lên một luồng sáng mỏng mảnh, lay động theo chiều gió bước ra từ bóng tối, căn phòng dần được thấp sáng lên, phản chiếu phía sau là khuôn mặt của Từ Đồ.

Hường San hoảng hồn thét lên một tiếng, cũng đã nhận ra cô.

Một tuồng kịch hạ màn, mọi người quay về với thực tại.

Bầu không khí nháy mắt liền biến đổi.

Từ Đồ cười tươi rói: “U chà, hai người đang bận rộn sao!” Cô nàng giơ cao ngón nắn trên tay trái lên, tay còn lại làm tượng trưng cho có xòe mấy ngón tay che mắt đám nhóc con, rồi hạ thấp giọng thì thầm ra vẻ đang nói chuyện gì đó vô cùng hệ trọng: “Mấy đứa không được nhìn lung tung, không phù hợp cho thiếu nhi.”

Thu Song đứng ở phía ngoài cùng, đang ngo nguậy không yên.

Mấy ngón tay Từ Đồ khép chặt lại: “Xùy xùy, đã không cho nhìn, nhóc còn ráng nhìn!”

“Em không có nhìn mà.” Thu Song uất ức nói.

“Không nghe lời gì hết!”

Từ Đồ giữ chặt ngon nển trên tay, đi tới phía trước do thám tình hình, hết mực ân cần thấu hiểu lên tiếng: “Hai người cứ từ từ tiếp tục, không cần gấp, tôi dẫn mấy đứa nhóc này ra cửa đợi.”

Mặc dù cái miệng nói năng một cách đầy hiểu chuyện như thế, nhưng cơ thể thì bất động không nhúc nhích, chớp chớp mắt đứng đó xem náo nhiệt một hồi rồi hướng về phía Tần Liệt hỏi: “Mười phút có đủ không?”

Sắc mặt Tần Liệt đen thùi, nhưng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Không đủ sao!?” Ánh mắt Từ Đồ đầy cổ quái: “VẬY...”

“Chuyện gì?” Tần Liệt cắt ngang lời cô nàng, đẩy Hường San ra, thuận tay vơ cái áo khoác thầy qua cho cô ta.

Từ Đồ nói: “Cũng không có chuyện gì. Không phải đột nhiên bị cúp điện sao, tôi sợ mấy đứa nhóc té ngã nên mới đưa chúng về phòng.” cô nàng cười toe liếc mắt nhìn hai người: “Ai dè tới không đúng lúc. Nếu không thì tôi đưa mấy đứa nó đến phòng tôi ngủ một đêm?”

“Không cần.” Sắc mặt Tần Liệt càng nghe càng đen: “Đề đèn cây lại, kêu mấy đứa vào ngủ đi.”

“Ờ.” Cô đưa cây nển cho tiểu Yến: “Chị đi nha.”

“Tôi cũng đi đây.”

Bên người xẹt qua một luồng gió, Hường San vội giơ tay bắt lấy, nhưng trống không chẳng thể nắm giữ được gì.

Tần Liệt lướt qua Từ Đồ, vừa ra tới cửa, sải mạnh chân bước thật nhanh.

Hường San lùi lại dựa vào mép bàn, cắn chặt răng, trong mắt nổi lên đầy căm hận liếc nhìn Từ Đồ chằm chằm.

Từ Đồ nương theo ánh nến đang đưa lay động nhìn người phụ nữ đang đứng trong góc phòng, mái tóc dài buông xõa tán loạn trên bờ vai, khuôn mặt còn vương vất nước mắt như những cánh hoa lê dính hạt mưa, dù nhếch nhác chặt vật vẫn thướt tha yêu kiều như cũ.

Quan sát một hồi, mùi nước hoa nồng nặc xông vào mũi, cô nàng hắt hơi một cái, xoa xoa mũi, vừa đi ra ngoài vừa nói thầm: “Xịt nhiều quá...”

Từ Đồ huyết sáo thông thả đi ra, ánh sáng trong phòng mờ ảo, vừa bước ra ngoài thu vào mắt là cả một trời sao lấp lánh, ánh trắng trắng muốt như muốn rụng xuống treo nơi đầu non.

Cô hít một hơi thật sâu, mùi hương thanh khiết trong lành này dễ chịu hơn rất nhiều.

Bên khước mắt chợt lóe lên một bóng đen, cô bị dọa giật mình, quay đầu lại thấy Tần Liệt đang đứng tựa người vào tường, ánh mắt sắc lạnh nhìn qua.

Từ Đồ phì phì vỗ ngực, có thể cảm giác rất rõ áp suất xung quanh anh càng lúc càng tiến gần, thấy tình hình không ổn, cô nàng thức thời đánh vồng sang một bên: “Muộn thế này còn chưa ngủ sao? Tôi đi ngủ trước đây, ngủ ngon.”

“Cô đứng lại đó.” Anh trầm giọng nói lớn.

Từ Đồ không còn cách nào khác đành phải đứng lại, chỉ cảm thấy phía sau có một đôi mắt đang chằm chằm nhìn mình, như có cái gai đâm vào lưng.

Cô chột dạ xoay người lại: “Gì cơ?”

“Tại sao lại mất điện, mẹ nó, bật lên cho tôi.” Anh nói từng chữ từng chữ một, âm điệu bằng phẳng chẳng chút gọn sóng, thậm chí cũng không nổi giận, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh chửi thề.

Trái tim Từ Đồ không khỏi roi lột đập, cô nàng cắn cắn ngón tay cái: “Điện bị cúp, không liên quan gì tới tôi.”

Nhìn bên ngoài vẫn còn lác đác ánh đèn, Tần Liệt hắt cằm: “Tuồng tôi bị mù sao?”

Cô kiên cường chống đỡ, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao tôi phải nghe lời anh chứ.”

Tần Liệt không nói thêm gì, tiến nhanh đến phía trước định tóm cô.

Từ Đồ lẹ như sóc ba chân bốn cẳng ù té chạy, còn chưa phóng được mấy bước, cổ tay đã bị anh tóm lại kéo qua.

Cô nàng mắt kiểm soát hệt trôn xoay thêm nửa vòng, hai chân lao đảo trần cụng mạnh vào lồng ngực rắn chắc của Tần Liệt, còn chưa kịp đứng vững đã bị anh túm lấy cánh tay giờ cao lơ lửng giữa không trung.

Từ Đồ: “Đau!”

“Vậy thì mới nhớ lâu.” Ngờ diệu của anh lạnh lùng, vừa nói vừa dùng sức nhấc cao hơn.

Con thỏ nhỏ cũng bắt đầu nổi sung, giờ chân đạp mạnh vào cẳng chân anh, cái tay còn tự do kia cũng không hề rảnh rỗi, thăm hỏi đầy đủ trên cổ và cánh tay Tần Liệt.

Nhìn cảnh cô nàng quậy điên đảo, Tần Liệt sững người mấy giây, mắt thấy không thể khống chế được, anh nắm luôn cái cổ tay nhỏ nhắn còn lại ngoặc ra sau, lưng Từ Đồ đụng vào vách tường, không để cho cô có thời gian phản ứng, anh ép người sát lại, hai tay anh giữ lấy tay cô giờ lên thật cao, đè chặt vào tường.

Từ Đồ ngo ngoáy đầu ngón chân, vặn vẹo uốn éo nhưng không cựa quậy được.

Sau một phen đánh xáp lá cà, hơi thở của hai người bắt đầu hỗn loạn, khoảng cách cận kề, có thể lắng nghe rõ hơi thở của nhau, nhưng vì cả hai đều đang tức giận, nên không phát hiện ra tư thế này có gì bất thường.

Một lúc sau, Từ Đồ ngoan ngoãn lại, không nháo nhào cắn bậy nữa, chỉ là cái miệng không nhịn được khiêu khích: “Đây là không ngủ được, lấy tôi ra trút giận sao?”

Tần Liệt cũng thuận theo đáp trả lại: “Liều lĩnh đâm vào đầu súng, chịu thôi.”

“Anh...” Từ Đồ cố phản kháng.

Tần Liệt lại tăng sức ở tay, nhấc cô lên cao hơn, đến một độ cao nhất định, không tránh khỏi va chạm thân thể, rốt cuộc anh cũng nhận ra sự bất thường, cơ thể cứng đờ, vội lui về phía sau nửa bước, nhưng tay vẫn giữ chặt không buông.

Hai người đứng đối mặt nhau trong bóng tối một hồi, Tần Liệt ép chặt giọng nói: “Trước sáng mai mở điện lên cho đàng hoàng, đừng có khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi.”

Dáng vẻ Từ Đồ đầy chặt vật, đưa mắt nhìn anh, phảng phất ngửi thấy hương thơm thoang thoang của xà phòng: “Anh làm gì được tôi?”

Âm điệu âm trầm, Tần Liệt thông thả nói: “Tôi có trăm ngàn cách khiến cô phải nghe lời.”

“Anh dám?”

“Cứ thử xem.”

Tần Liệt buông tay, một câu thừa cũng không có, xoay người đi thẳng.

Đêm nay, mười giờ Từ Đồ mới trở về phòng, y hệt như chẳng có việc gì xảy ra mở nhạc lên, bò lăn ra giường cầm điện thoại chơi game.

Trò chơi này cô đã qua cửa rất nhiều lần, màn nào cần dùng đạo cụ gì cơ hồ không cần suy nghĩ, cột máu của quái vật liên tục tụt thẳng xuống đáy, màn hình cứ hiện lên thông báo tiến vào cửa tiếp theo. Cô không chơi nữa, ném điện thoại qua một bên, ngã chổng vó nằm một hồi.

Lúc rạng sáng, cô nàng ngồi dậy leo xuống giường vọt ra phía sân sau tám một phút, rồi đi về phòng chui vào chăn ngủ.

Do ban ngày ngủ tới trưa trời trưa trật, lúc này lăn qua lộn lại muốn rớt khỏi giường cũng không cách nào đi vào giấc ngủ, càng lăn càng tỉnh.

Cảm giác thời gian bò qua thật chậm, cô quờ quạng mò di động, màn hình sáng lên, nhìn vào thấy mới hai giờ sáng. Cái đêm này thiệt dài mà.

Từ Đồ phiền chán túm túm mấy sợi tóc, rốt cuộc không chịu nổi nữa, lê dép đi ra ngoài.

Cô nàng buồn bực: “Đồ xấu xa!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mưa Hè* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Con thỏ tai dài ngày hôm đó Từ Đồ cầm về, đến giờ vẫn ném ở bệ cửa sổ trong phòng không ngó ngang gì tới, chỉ để có mấy hôm mà bên trên đã phủ một lớp bụi.

Tối thứ sáu, cô không có việc gì làm, đứng loay hoay bên cửa sổ một hồi, chợt nhớ mình cũng từng có một con như vậy, là tự tay mẹ cô Hàn Giai Mai đã làm, bà làm từ chiếc bút tất màu xanh dương có sọc trắng, nhỏ hơn cái này một chút, làm bằng tay vô cùng tinh tế khéo léo, chẳng khác gì búp bê bày bán ở cửa hàng.

Sau khi Hàn Giai Mai qua đời ngay trong nhà, Từ Việt Hải đưa cô đến một ngôi nhà mới, có lẽ đã bị thất lạc trên đường vận chuyển, không bao giờ còn nhìn thấy nữa...

Từ Đồ ngáp một cái, ném con thỏ trong tay xuống, xoắn xoắn tóc.

Đúng lúc đó, cửa phòng vang lên hai tiếng gõ, tiết tấu trầm lắng từ tốn.

Từ Đồ liếc nhìn về hướng cửa, thoát cái đã đoán được người đứng bên ngoài là ai. Cô đứng yên tại chỗ một hồi rồi đi ra mở cửa.

Tần Liệt đứng sang một bên: “Ngày mai đi ra thị trấn, cô có đi không?”

Từ trần náo loạn chẳng vui vẻ gì lần trước, Tần Liệt vẫn luôn xem cô như không khí, bây giờ chủ động nói chuyện, quả là hiếm lạ đáng kinh ngạc mà.

Từ Đồ tựa người vào khung cửa: “Đi chứ, đương nhiên đi.”

“Vậy thì phải dậy sớm, bây giờ chuẩn bị xong đợi tôi.”

“Sớm vậy sao?”

Tần Liệt không nói gì, mặt lạnh như thần nhìn cô.

Từ Đồ thức thối biết thân biết phận, trước khi anh kịp mở miệng, nhanh chóng lên tiếng ‘ờ ờ’.

Cô sợ thức dậy muộn, cố ý để đồng hồ báo thức thật sớm, nhưng hôm sau chờ đến chuyển trời cũng không thấy tăm hơi Tần Liệt đâu.

Mãi đến sau giờ cơm trưa anh mới xuất hiện, hôm nay trường học được nghỉ nên mọi người có mặt đông đủ ở nhà, tiếng hò hét loạn xạ kiểu nào cũng có. Từ Đồ ghen một bụng tức, ngồi ở chiếc bàn dài, đúng lúc thấy anh từ bên ngoài đi vào.

Tần Liệt xách áo khoác trên tay, trên người chỉ mặc chiếc áo ba lỗ màu đen, cơ bắp ở cánh tay và xương cốt bên chặt vào nhau, cường tráng chắc nịch, lúc bước đi mang đến cho người ta cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Anh hệt như không nhìn thấy cô, sai bước lướt qua, dường như cảm nhận được có gì đó không đúng, liền quay đầu nhìn Từ Đồ, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Sáng nay công trường có việc, tôi phải đi qua đó một chuyến.”

“Rồi sao?”

Lúc này, Tần Liệt đã xoay người lại, đứng đối mặt với cô nói: “Cô muốn ngày mai đi...” Anh thoáng dừng lại: “Hay là đi bây giờ.”

Từ Đồ ngồi xếp bằng trên ghế, biết suy nghĩ trong đầu anh, cố tình trả lời: “Bây giờ.”

Tần Liệt nói: “Quay về có lẽ trời tối rồi.”

“Trời tối thì lạc đường sao?”

Tần Liệt liếc nhìn cô một cái thật sâu, không nói thêm bất cứ gì khác: “Vậy thì đợi tôi mười phút, đi tắm rửa.”

Từ Đồ đảo mắt một vòng. Ánh mặt trời rọi thẳng vào người anh, toàn thân bóng loáng, mồ hôi từ hầu kết trượt xuống ngực, đọng phải cổ áo chui vào trong thấm lên một tầng dây ướt đầm. Chiếc áo ba lỗ đơn giản ôm sát người, mồ hôi thấm ướt, có thể thấy rất rõ những đường nét vạm vỡ của cơ thể.

Hai mắt anh hơi rù xuống, khiến cho cái nếp mí bình thường luôn ẩn náu khi anh quắc mắt trừng cô lộ ra rất rõ, lông mi ngắn rậm dày, màu con ngươi sâu không thấy đáy; cánh mũi phẳng phiu, sống mũi như dao khắc, khi ánh sáng lướt qua vẽ nên một đường cao ngất thẳng tắp; những giọt mồ hôi đang túa ra trên trán càng làm nổi bật lên sự dẻo dai đầy ắp năng lượng, vô cùng nam tính.

Mãi đến khi anh xoay người đi, Từ Đồ mới phát hiện ra mình đã dán mắt nhìn chằm chằm anh rất lâu.

Có lẽ ánh mặt trời quá dư dả, nung khuôn mặt Từ Đồ nóng bừng lên, cô không biến sắc dời ánh mắt đi, ngồi đó đợi anh.

Tần Liệt tắm rất nhanh, dường như không cần dùng đến mười phút, lúc đi ra đã thay một bộ đồ sạch sẽ gọn gàng, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, những giọt

nước nơi đuôi tóc lóe sáng trong nắng.

Thời tiết đã ấm lên không ít, Tần Liệt vẫn xách theo chiếc áo khoác như trước giờ. Anh sai bước không ngừng: “Đi thôi.”

Từ Đồ đứng dậy đuổi theo.

Đây là lần đầu tiên cô đi ra ngoài kể từ khi đến Lạc Bình, hôm đến nơi này trời đã tối mịt, tầm nhìn không rõ, căn bản không cách nào phân biệt được phương hướng.

Từ Đồ ngồi yên sau xe mô tô, nghiêng đầu qua vai anh nhìn ra phía trước, gió mạnh cứ liên tiếp quạt vào mặt khiến cô phải nhắm tịt hai mắt lại. Ra khỏi thôn, là một con đường núi heo hút, gió cuộn tung từng lớp đắp bazan, cả con đường chỉ có mùi mật màu vàng của hoàng thổ, đến nửa bóng người cũng không thấy.

Đi xa về phía trước thêm khoảng hai cây số là tới Niễn Đạo Câu, đến giờ Từ Đồ mới nhìn thấy rõ được nơi này, hai bên là vách đá cheo leo dựng thẳng đứng lên trời, kẹp ở giữa một khoảng trống rất hẹp, lối đi này căn bản không thể gọi là đường, cỏ dại phủ đầy, cây cối rậm rạp mọc hoang um tùm. Nhóm người A Phu đang dùng cưa điện đốn cây, từ trong hẻm núi gấp ghềnh hiểm trở mở ra một con đường đi về phía trước.

Tần Liệt thả tốc độ chậm lại, lên tiếng chào hỏi bọn họ rồi chạy thẳng qua.

Đoạn đường phía sau rút cuộc cũng đã dễ đi trở lại, chạy thêm khoảng gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tới huyện Phàn Vũ.

Hôm nay là ngày họp chợ, ồn ào náo nhiệt hơn thường ngày rất nhiều.

Tần Liệt băng xuyên qua chợ, rẽ phải, lái xe đến một con ngõ nhỏ không có tên. Trước mặt hiện ra một khoảng sân được bao bọc bởi hàng rào tre xung quanh, trên mặt đất phơi đầy các loại cây thuốc Đông y, cánh cửa đẩy ra, có một bà cụ lưng còng tóc bạc phơ đang đi vào trong nhà.

“Thím, chú La có ở nhà không ạ?”

Bà cụ chậm chạp quay đầu lại, nheo mắt nhìn ra bên ngoài, cười to: “Là A Liệt đó à, lâu rồi không thấy tới... Có, chú của mi đang ở trong nhà đây.”

Tần Liệt ‘dạ’ một tiếng, thu ánh mắt lại nhìn Từ Đồ: “Muốn mua gì thì đến chợ mua, lát nữa quay lại tìm tôi.”

Cô giờ cao điện thoại di động tìm tín hiệu: “À.”

“Có biết đường không?”

Từ Đồ lại xoay sang hướng khác, không tập trung: “Ừm.”

Thấy tình hình này, hai hàng lông mày Tần Liệt nhíu lại, muốn dặn dò thêm mấy câu, ngẫm lại không cần thiết, cuối cùng không nói gì nữa, khóa xe đi vào nhà.

Nơi này tín hiệu không tốt, Từ Đồ quay tới quay lui đủ hướng, cuối cùng trèo thẳng lên bức tường gạch phía đối diện, loay hoay một hồi mới thấy trang web từ từ mờ ra.

Cô vội vàng nhập vào mấy từ khóa, nhìn chăm chăm tốc độ hiển thị đang bò lê bò lếch, chưa tới mấy giây mà lòng bàn tay đã rịn đầy mồ hôi.

Từ Đồ hít một hơi thật sâu, ngồi xồm xuống, chăm chú đọc từng chữ một.

Bài báo đưa tin ngôi sao Hoàng Vi tự sát, sự việc xảy ra cách đây một tháng trước, đã khiến cho giới giải trí chấn động xôn xao, đến giờ sức nóng vẫn còn chưa giảm xuống. Trên đó thù ư đủ thứ, nói cô ta vì bị tung tin phẫu thuật thẩm mỹ, không chịu nổi áp lực dư luận mới dẫn đến tự sát. Thêm vào đó còn có người thổi phồng rằng, sau khi rơi xuống, bộ ngực silicon lệch sang một bên, mũi, cằm và rất nhiều bộ phận khác trên cơ thể đã méo mó biến dạng, nhưng hoàn toàn có thể khẳng định cô ta thật sự đã phẫu thuật thẩm mỹ.

Ngon tay Từ Đồ thoáng khựng lại, tin tức này trước khi đi Lạc Bình cô đã xem qua, sau khi đến đây trong thôn không có tín hiệu, nên không có cách nào theo dõi tiếp diễn biến.

Lần này đi ra thị trấn, cũng chỉ vì lo nghĩ tới chuyện này.

Từ Đồ lại nhìn thấy tin tức mới nhất vừa được cập nhật, liền click vào. Nội dung trên đó cũng lặp lại bài báo kia, trong giới truyền thông đầy bát quái hỗn loạn, có những người coi cái chết của người khác chẳng có gì to tát, họ bối mớic lật tung hết cuộc sống riêng tư của Hoàng Vi lên, cũng hư hư thật thật tung ra những người tình bí mật của cô ta.

Từ Đồ mím môi, kế tiếp xuất hiện một bức ảnh, là bóng lưng của một người đàn ông mặc âu phục, tóc lưa thưa, dáng người bệ vệ giàu có, dù không nhìn thấy được khuôn mặt, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, cô cũng biết người đàn ông đó là ba cô, Từ Việt Hải.

Từ Đồ cũng không thấy có gì bất ngờ.

Cô đọc tiếp những thông tin bên dưới, trên đó viết, vị tiếp theo có lai lịch không nhỏ, chẳng kém gì vị bên trên, là người tình trước đây của Hoàng Vi, gọi

là Cao tiên sinh, ông tổng của tập đoàn Lăng Diệc Hồng Dương. Mấy năm gần đây, việc kinh doanh phát triển rất rộng, hơn nữa vô cùng bí ẩn khó hiểu, người này làm ăn lẫn lộn cả hai giới chân chính và phi pháp.

Bài báo này ngờ vực suy đoán đủ thứ, bên cạnh việc ẩn đi thông tin thật của đối phương, rất nhiều nội dung cũng chỉ viết lấp lửng mập mờ vô cùng ba phải.

Từ Đồ chẳng mấy quan tâm, ngón tay trượt lên màn hình, trên đó xuất hiện ảnh chụp của một người đàn ông, cũng là chụp góc xéo, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt nghiêng mờ nhạt, vóc dáng cao gầy, tóc chải chuốt vào nếp, đại khái khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi.

Từ Đồ nheo mắt nhìn thật kỹ, đột nhiên nhận ra người đàn ông này, đầu óc nổ tung, tóc gáy trên người bất giác dựng thẳng hết lên.

...

Bà cụ đưa Tần Liệt ra đến cửa, còn đứng đó cười nói thêm dăm ba câu mới xoay người đi vào nhà.

Tần Liệt xách một túi lớn đựng đầy mấy gói giấy thuốc sắc, sai chân đi ra sân, lúc ngẩng đầu lên, bước chân bỗng khựng lại.

Từ Đồ đang rụt vai ngồi xổm ở đầu tường, mái tóc hồng khói lòa xòa bay trong gió, vì đang cúi đầu nên cái màu nâu sẫm trên mí mắt càng rõ ràng hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng ngần, đôi môi vô thức khẽ mím lại.

Cô không thấy anh, cứ cúi đầu nhìn chăm chăm điện thoại không nhúc nhích, vô cùng yên tĩnh, loại trạng thái này có chút hiếm thấy.

Tần Liệt thở phì một hơi, lắc đầu, nhưng khóe môi lại bất giác cong lên mỉm cười.

Anh đi tới phía trước mấy bước, gọi: “Từ Đồ.”

Từ Đồ mơ màng xoay đầu lại, phản xạ có điều kiện ‘ạ?’ một tiếng, vẻ mặt có chút ngốc nghếch thừ ra.

“Cô muốn lên trời sao?”

Nhìn thấy người gọi mình là anh, lúc này cô mới hoàn hồn, linh khí dần trở về trong đôi mắt tinh nghịch: “Vậy thì phải xem anh có bắc thang cho tôi không.”

Tần Liệt thâm trầm nhìn cô: “Dưới đất rộng như vậy không ngồi, phải chạy lên trên đó.”

“Bên dưới không có tín hiệu.”

“Trên đó thì có?” Anh ngược mắt nhìn cô.

“... khá hơn một chút.”

Mặt Tần Liệt căng ra, lạnh giọng nói: “Xuống đây cho tôi.”

Từ Đồ liếm liếm môi, lướt tay khóa màn hình điện thoại lại, ngó ngó xung quanh, lúc này mới phát hiện ra mình đã leo lên rất cao. Nhìn thấy bên cạnh cột nhà có cột một con lừa, dáng vẻ ngốc nghếch đang phe phẩy đuôi vui đầu ăn cỏ, kẻ sát tường là một chiếc xe đạp cũ và một chiếc xe gắn máy đã bị hỏng, cách đó khoảng hai mét có một mô đất nhỏ, chính là chỗ vừa rồi cô đệm nó tèo lên.

Từ Đồ muốn đứng dậy, nhưng chưa kịp động dậy, dưới chân đã mềm nhũn, giống như có hàng trăm con kiến đang bò lúc nhúc.

“... Sao vậy?”

Từ Đồ rối rắm “Tê chân.”

“... Có thể xuống được không?”

“Được.” Cô chống hai tay lên tường, duỗi từng chân xuống, đặt mông ngồi lên đầu tường.

Nhưng chỉ vừa mới nhúc nhích, hai chân đã bủn rủn không có chút sức, kèm theo cảm giác vừa đau như kim châm vừa ngứa râm rứt, không cách nào động dậy được.

Đồ Đồ phùng má tròn xoe mắt, nhòai người ra phía trước nhìn Tần Liệt: “Giúp tôi được không?”

Tần Liệt: “...”

Anh vốn không muốn đụng tay vào, muốn để cô phải nhớ thật lâu, chỗ nào có thể lên, phải xuống bằng cách nào. Nhưng khi nhìn thấy cô ngồi đung đưa ở cái nơi chênh vênh đó, khuôn mặt bé xíu nhũn hết lại, vẻ mặt không giống như đang trêu chọc người khác, lơ lơ như té xuống, nặng nề gì đi nữa, cũng không có cách nào giải thích với Từ Việt Hải.

Tần Liệt ngai phiền phức.

Vì vậy anh nhú mày, dang rộng tay ra: “Nhanh đi.”

Từ Đồ duỗi hai tay, trườn dọc theo cánh tay rắn chắc đó bò đến vai anh, ôm chặt lấy. Khoảnh khắc đó, tim cũng liền kề.

Tần Liệt giữ dưới nách cô, khẽ dùng chút sức nhấc lên, bế cô từ trên cao xuống, nhưng hết như đựng trứng củ khoai lang nóng, nhanh chóng buông tay muốn thả luôn xuống đất.

Nhưng Từ Đồ đã lập tức cong chân lại, hai cánh tay níu chặt bắp tay phải của anh, đu trên người anh, không chịu đứng xuống.

Giữa hai người chỉ còn có chút khoảng cách, Tần Liệt hoàn toàn dựa vào sức mạnh ở cánh tay để chống đỡ: “Cô lại muốn gì nữa?”

“Thả xuống đằng kia...” Cô bĩu môi, bảo anh để mình lên gò đất bên cạnh: “Tôi không đi được, qua đó ngồi một lúc.”

Tần Liệt nén giận, lúc buông tay ra gần như là ném bỏ.

Từ Đồ đau đến xuyết xoa, cảm thấy hình như xương cụt cũng sắp nứt ra rồi: “Anh không thể dịu dàng hơn một chút với phụ nữ sao?” Thấy Tần Liệt căn bản không thèm để ý, lại nhỏ giọng hăm dọa: “Đồ nhà quê bảo thủ, gọi anh như vậy đúng là không uất ức chút nào mà.”

Hai người cứ như vậy đợi một hồi, Tần Liệt tựa người vào xe, lấy từ trong túi quần ra hộp đựng thuốc lá, chuẩn bị vắn thuốc.

Hai cái đồng tử của Từ Đồ lóe sáng lên, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Anh hơi khom người về phía trước, dáng đứng như cung tên đang được kéo căng, một chân duỗi hờ, chân kia hơi gấp lại, khẽ cúi đầu, ngón tay vờ chặt giấy vắn thuốc.

Chân Từ Đồ đã hết khó chịu, hỏi băng quơ: “Thuốc Đông y mua cho ai vậy?”

Tần Liệt liếc nhìn cô một cái, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, mảnh giấy nhỏ mỏng manh đó để mặc cho anh thao túng, ngón tay thô ráp khép mép giấy lại, vờ thành vòng, nó liền cam tâm tình nguyện trở thành hình dạng anh muốn.

Mấy giây sau, đến đầu anh cũng không thèm nâng lên: “Tần Từ Duyệt.”

“Con bé?” Từ Đồ nhú mày: “Bệnh gì vậy?”

Lần này anh không trả lời, ánh mắt có phần lệch khỏi quỹ đạo, cũng không đưa điều thuốc lên miệng, đầu ngón tay cứ vô thức vờ tròn.

Từ Đồ đứng dậy bước lại gần, nhẹ nhàng rút điều thuốc ra khỏi tay anh.

Tần Liệt ngược mắt lên, cất giọng trầm thấp: “Đưa đây.”

Từ Đồ lui về sau một bước, trên thân thuốc còn một góc tam giác chưa khép mép lại, cô nhanh chóng đưa lên miệng, lè đầu lưỡi non mịn ra lướt qua mấy cái, rồi hết mực tự nhiên trả về.

Cô nhón miệng cười: “Nè.”

Tần Liệt mím chặt môi, ánh mắt âm u nhìn chăm chăm cô một hồi lâu.

Từ Đồ đã thèm thường thuốc lá của Tần Liệt rất lâu rồi, biết anh sẽ không lấy lại, trực tiếp ngậm lên miệng: “Cảm ơn!” Cô duỗi tay: “Cho mượn bật lửa.”

Thuốc lá vắn tay không nhẹ nhàng như các loại thuốc lá thông thường, mùi rất nồng, nhưng đã ghiền, khá tuyệt, Từ Đồ hài lòng thỏa dạ, đuôi chân mày cũng vô thức nhếch lên.

Môi Tần Liệt khẽ giật giật, rốt cuộc cũng dời ánh mắt đi: “Mua đồ xong chưa? Xong rồi thì về.”

Cô nói: “Tôi quên mang tiền rồi, hay là anh cho tôi mượn trước?”

Anh nhú mày.

Từ Đồ vội nói: “Về sẽ trả lại cho anh.”

Mắt thấy trời sắp chuyển thành một màu tối, Tần Liệt không muốn tốn nhiều thời gian, lấy từ trong túi quần ra số tiền còn lại, rút một tờ màu đỏ đưa qua: “Cô nhanh nhận một chút.”

“Một trăm sao đủ.”

“... Vậy thì bao nhiêu?”

Cô nàng nhanh tay lẹ mắt, chớp hết số tiền còn lại trên tay anh: “Keo kiệt.”

Mãi một lúc sau, động tác trên tay Tần Liệt vẫn không đổi, cứng đờ, đưa mắt nhìn ra phía đằng xa, con ngõ nhỏ không một bóng người, cô nàng đã véo rất nhanh chẳng còn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Cuối phố có tiệm ‘mì sợi Lan Châu’ gia đình, ông chủ là người dân tộc Hồi, nhiều năm trước đã đưa mẹ và vợ con đến buôn bán rồi sinh sống luôn ở thị trấn nhỏ này.

Thời điểm nhá nhem tối, không khí trong quán vô cùng ồn ào náo nhiệt, không gian khá chật hẹp, đông nghịt từ trong ra ngoài là đủ dạng thực khách đến ăn mì. Từ Đò đứng ở cửa hồi lâu, thấy có người quẹt quẹt miệng chuẩn bị đứng dậy, hai mắt cô sáng ngời, hướng ra phía ngoài phất tay một cái, sau đó nhanh chóng nhấc chân qua ngòi xuống trước.

Tần Liệt bước xuống xe, khóa lại rồi đi vào, anh khẽ cau mày, vẻ mặt không còn chút kiên nhẫn nào.

Lúc này, mặt trời đã lặn về gần chân núi, trong tiệm đã mở đèn từ sớm nhưng vẫn rất u ám. Tần Liệt đi tới ngòi xuống phía đối diện cô, mặt lạnh đơ không nói câu nào.

Từ Đò gọi một tiếng ‘ông chủ’ rồi quay đầu hỏi Tần Liệt: “Tôi có thể gọi thêm một phần thịt bò không?”

“Cò đủ tiền thì cứ gọi.”

Cô nàng liền đáp lại: “Không phải còn dư hai chục đồng sao.”

“Cò cảm thấy còn dư lại rất nhiều?”

Từ Đò không thèm để ý tới mấy lời chế giễu của anh, rút từ bên cạnh ra đôi đũa dùng một lần, tách ra, vô cùng nhảm chán chà xát hai chiếc vào nhau: “Cái nơi rách nát này, không đến mức hai bát mì thịt bò hết với giá trên trời chứ.”

Tần Liệt nghiêng người hướng ra ngoài, chống khuỷu tay lên mặt bàn, thản nhiên nói: “Cái nơi rách nát này là nơi cò sẽ ở lại đó.”

Từ Đò xem thường hừ một tiếng: “Cái nơi gì vắng tới mức một bãi phân chim cũng không thấy, cái gì cũng không có, anh làm như tôi muốn tới đây lắm vậy, nếu không phải vì Hoàng Vi...” Cô nói giữa chừng, đột nhiên khựng lại, ngậm chặt miệng.

Tần Liệt quay đầu nhìn cô, nhíu mày hỏi: “Nếu không cái gì?”

“Không có gì.” Cô đột nhiên cảm thấy buồn bực trong lòng, dừng lại một lúc rồi nhướn chân mày nhìn anh: “Không phải chỉ nợ anh ba trăm đồng sao! Cần gì tức giận cau có cho mũi không còn là mũi, mắt không còn là mắt như vậy chứ? Về tới nhà tôi sẽ trả lại cho anh, một xu cũng không thiếu.”

Tần Liệt cười nhạt một tiếng, không thèm để ý tới cô.

Hai người ngồi đối mặt nhau một lúc, mì được bê ra, cả hai im lặng cầm đũa lên ăn, không ai nói câu nào.

Mặc dù mùi vị không thể nào so sánh được với sơn hào hải vị, nhưng kể từ lúc đến đây, trong bụng hầu như chỉ có chút váng mỡ, một bát mì thịt bò thế này quả là rất đã ghiền.

Từ Đò ăn một mạch hơn nửa bát, trên chóp mũi tứa ra những giọt mồ hôi óng ánh, cô rút một miếng khăn giấy xì mũi, tranh thủ ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Tốc độ của Tần Liệt rất nhanh, bát mì kia đã sắp thấy đáy, nhưng không giống như người đang ông thò kẹch đang ngón nga ngón nghiêng ăn như hổ đói bên cạnh, cũng không chậm rãi ung dung như giới đàn ông tỉnh anh trong thành phố. Động tác gấp mì của anh vô cùng gọn gàng dứt khoát, không tạo ra bất kỳ âm thanh khó nghe nào, ánh mắt hơi rù xuống, khi nhai, huyết thái dương và các cơ trên mặt mờ hồ chuyển động, lúc nuốt xuống, cái hầu kết càng trượt lên trượt xuống rõ ràng hơn.

Từ Đò làm như không có việc gì, điềm nhiên dờ mắt đi, lần nữa cầm đũa lên: “Này!”

Tần Liệt ăn xong, men theo miệng bát húp một ngụm nước lèo.

Cô liếm liếm môi: “Gọi anh đó.”

Thấy anh vẫn không thèm để ý tới mình, Từ Đồ nhón mũi chân đá vào giày anh: “Này!”

“Nói đi.”

“...” Cô chọc chọc mấy sợi mì, ngáp ngừng hồi lâu mới mở miệng: “Hôm đó anh nói... có thể đi đến trường học phụ giúp, còn tính không?”

Tần Liệt lấy khăn giấy lau miệng, rù mắt hỏi: “Nghĩ kỹ chưa?”

“Nói cho cùng, tôi không thể nào đi sửa đường được.” Cô nhoeo miệng cười toe, kê sát người vào cạnh bàn hướng về phía anh: “Có trả thù lao không?”

“Không có.”

“Từ Đồ: “...”

“Đừng có mơ tưởng đến mấy thứ xa vời đó, căn tin không thiếu người, cho cô đến đó là vì thấy cô suốt ngày chỉ chơi bồi lêu lổng, tăng thêm một việc chi bằng bớt đi chút phiền phức... Còn muốn trả tiền sao?” Tần Liệt hừ một tiếng, khề hắt cảm bảo cô mau ăn cho xong: “Ăn nhanh lên.”

Từ Đồ hậm hực: “Anh đừng có xem thường người khác.”

Tần Liệt thông thả quần điều thuốc, ngậm vào miệng, lấy bật lửa châm lên, xoay đầu ra ngoài chậm rãi hút.

Từ Đồ nói tiếp: “Mai tôi đi.”

Anh nhìn cô, xoay người lại rút một tờ khăn giấy trải ra trên bàn, cong ngón trỏ khẩy tàn thuốc lên đó: “Có một điều kiện.”

“Hôm đó anh không nói vậy.”

“Bây giờ nói cũng không muộn.”

Từ Đồ trừng to hai mắt nhìn anh.

Tần Liệt nghiêng đầu, thỉnh thoảng quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới: “Đem hết mấy cái màu xanh xanh đỏ đỏ sặc sỡ trên mặt kia lau cho sạch sẽ đi.”

“Như vậy không được, không trang điểm tôi không có cảm giác an toàn.”

Tần Liệt cười cười: “Như thế này đúng là rất an toàn.”

(Ý Tần Liệt nói cô nàg trang điểm ma chê quỷ hờn, không ai nhìn không nổi nên an toàn đó.)

“Gi cơ?”

Anh không lập lại, dụi tắt đầu thuốc đứng dậy nói: “Tôi đứng bên ngoài đợi cô, trời không còn sớm đừng lè mề nữa.”

Từ Đồ mắt liếc thấy anh đã đi ra ngoài, ở trong này quăng đôi đũa xuống, nhìn bát mì nở phình trước mặt không còn khẩu vị nữa, cô xé lớp giấy kiếng gói Hồng Tháp Sơn vừa mới mua, xoay người mượn bật lửa của ông chủ ngồi bên cạnh, vắt cổ chân lên đầu gối, không nhanh không chậm rít một hơi.

Đến khi cô bước ra ngoài, bóng tối nhá nhem đã phủ đầy mặt đất, những quầy hàng rong bên đường đang chuẩn bị dọn dẹp đi về, đèn cũng đã được nhóm lên.

Tần Liệt sai chân bước lên xe, khởi động máy, nghiêng đầu ra sau: “Lên.”

Xe một đường lẩn bánh chạy đi, băng qua ngã tư người buôn người bán hỗn loạn, càng về sau càng trở nên tĩnh lặng, chẳng mấy chốc đã ra khỏi Phàn Vũ.

Đã bước vào tháng Tư nhưng nhiệt độ khi đêm về vẫn rất lạnh, gió cọ xát vào hai gò má mang theo cái lạnh buốt khiến người ta hoàn toàn tỉnh táo.

Đi được hơn nửa chặng đường, đến giao lộ nơi giao nhau của mấy lối đi nhỏ, Tần Liệt rẽ vào, chưa kịp tăng tốc, đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng lịch phịch, trong không gian yên tĩnh càng trở nên hết sức rõ ràng.

Anh giảm tốc độ cho xe dừng lại.

Từ Đồ hỏi: “Sao vậy ạ?”

Tần Liệt ngồi xổm xuống kiểm tra, gỡ từ vỏ xe ra một miếng đinh sắt, anh im lặng một hồi: “Thùng lốp.”

Từ Đồ vuốt vuốt mái tóc rối bời, ngẩn người hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Tần Liệt ngồi chồm hổm, khuỷu tay gác trên đầu gối, nhìn cây đinh ước lượng, không biết đang nghĩ gì mà hai hàng lông mày khóa chặt lại.

Từ Đồ lấy điện thoại ra, tín hiệu chấp chờn lúc lên lúc xuống, nhưng gọi một cú điện thoại nhờ giúp đỡ thì không thành vấn đề.

Tần Liệt ngăn lại: “Khoan đã.” Anh đứng dậy nhìn dọc theo con đường, chợt phát hiện nơi khúc cua có ánh sáng mờ mờ phát ra: “Đi đến phía trước thử xem sao.”

Hai người đẩy xe tới phía trước, nhìn qua phía bên kia đường thấy hiện ra một tiệm sửa xe lưu động, hai người đàn ông cao lớn đang vá vỏ một chiếc xe máy cày.

Từ Đồ hớn hờ nhướn mày: “Đúng là cầu được ước thấy.” Nói xong liền rào bước qua đó.

Tần Liệt liền xách cô lại: “Cô có tiền sao?”

Từ Đồ ngây ra, Tần Liệt hạ tầm mắt, bây giờ càng nhìn cô nàng này càng thấy phát hờn, anh duỗi tay rút gói Hồng Tháp Sơn đang nhô khỏi miệng túi quần cô: “Đứng yên đó.”

Tần Liệt đi tới, lên tiếng chào hỏi hai tay đàn ông cao lớn kia, đối phương nhìn thấy anh, liền đứng dậy hỏi: “Sửa xe hả?”

Tần Liệt đưa gói thuốc qua, cũng lấy cho mình một điếu ngậm lên miệng, bật lửa châm thuốc cho đối phương rồi nói: “Giữa đường xe bị cán đinh, đang không biết làm thế nào, may mắn gặp được tiệm sửa xe ở đây.” Tần Liệt lơ đãng đánh giá hai người đàn ông kia một lượt, đều là những khuôn mặt xa lạ, khẩu âm cũng không giống người địa phương, anh kẹp điếu thuốc giữa hai kẽ ngón tay, chỉ chỉ phía sau: “Vá xe bao nhiêu tiền?”

Gã đàn ông cao lớn trả lời: “Một trăm đồng.”

Tần Liệt liếc nhìn hần một cái: “Giá này cao quá.”

Đối phương hoàn toàn chẳng có chút kiên nhẫn: “Rốt cuộc có vá hay không?”

“Có thể bớt không?”

“Không.” Hần ta xoay người toan bước đi.

Tần Liệt ngăn lại: “Thế này vậy, vừa rồi tôi ra ngoài dùng hết tiền rồi, chỉ có gói Hồng Tháp Sơn mới mua này, anh cầm đỡ được không?”

Gã đàn ông lắc đầu: “Không được, một gói này không đủ.”

“Một gói Hồng Tháp Sơn cũng sáu bảy mươi đồng...” Anh dừng lại một lát: “Nếu không thì thế này, anh cho tôi mượn đồ nghề, tôi tự sửa lấy.”

Gã đàn ông nghĩ nghĩ, cảm thấy mới mua bán này quá hời, chẳng cần phải động tay động chân, tự nhiên được một gói thuốc từ trên trời rơi xuống, vì thế hần ta khoát khoát tay: “Đẩy xe lại đi.”

Tần Liệt nói cảm ơn nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, đưa điếu thuốc lên miệng rít mấy hơi. Anh lướt mắt quan sát một vòng quanh xung tiệm, lại vô thức nhìn cái người đang đứng bên cạnh xe mô tô ở phía đằng xa. Tần Liệt dụi tắt đầu thuốc, giờ tay xách mở đồ nghề của gã đàn ông kia đi ra chỗ xe đang dựng, cởi áo khoác ném cho Từ Đồ.

Từ Đồ cũng ngồi xổm xuống bên cạnh anh, về mặt hiếu kỳ: “Anh cũng biết sửa xe sao?”

Tần Liệt vờ như không nghe thấy, vô cùng thuần thục kê giả đỡ vào nâng bánh xe sau lên.

Ông chủ xe máy cày đang chờ vá vỏ xe, rảnh rỗi không có gì làm liền đi tới bắt chuyện: “Xe của chú cũng bị cán đinh hả?”

Tần Liệt thoăn thoắt không ngại tay, tranh thủ ngẩng đầu nhìn ông ta, cười nói: “Vâng, bị ngay lổm rổm kia.”

“Trùng hợp vậy, xe máy cày của tôi cũng bị nổ vỏ ngay chỗ đó.”

Tần Liệt thoáng dừng tay, thản nhiên nói: “Đường ở chỗ chúng ta không tốt, không có cách nào.”

“Giờ, trên đường có một cây đinh, vừa khéo nhắm ngay tôi cán trúng.” Ông ta chế giễu nói: “Xem ra lát nữa về tôi phải mua vé số... Người anh em, chú đang tự sửa hả?”

Tần Liệt chưa kịp lên tiếng trả lời, gã đàn ông sửa xe đã hô lớn, ‘máy cày vá xong rồi’, người nọ không nói thêm gì nữa, ‘ới’ một tiếng rồi hấp tấp rời đi.

Từ Đồ đợi đến nhàm chán, trải áo khoác của anh xuống đất rồi ngồi lên, Tần Liệt lười quản để mặc cô muốn làm gì thì làm, chỉ liếc nhìn một cái rồi xoay đi, sau đó không thèm ngẩng đầu lên nữa. Đúng lúc đó, trong tiệm lại có thêm mấy chiếc xe máy ị ạch đất tới, hầu hết đều là bị cán đinh thùng vỏ, quả là thời điểm ăn nên làm ra, hai gã đàn ông kia bận tới mất tới mũi.

Từ Đồ thu ánh mắt lại: “Tôi nhớ lần trước không thấy ở đây có tiệm sửa xe.”

Tần Liệt nhìn cô: “Có ý gì?”

Từ Đồ nói: “Lúc trước tôi có xem tin tức, trên đó nói mấy tiệm sửa xe vì lợi nhuận đã tính toán sẵn đoạn đường, nhân lúc đêm tối không có người, rải đinh xuống mấy điểm đó... Sau khi báo chí đưa tin, cảnh sát đã kiểm tra camera giám sát trên các tuyến đường, điều tra rất lâu mới làm sáng tỏ được chuyện này.” Cô ngồi xếp bằng hai chân, cơ thể nghiêng hẳn về phía trước, nhích sát vào anh thì thầm: “Nơi hồn hậu chất phác này, sẽ không có bọn làm ăn bất lương chứ?”

Về mặt Từ Đồ đầy trịnh trọng, hai mắt tròn xoe không chớp đợi anh trả lời, Tần Liệt trầm mặc nửa ngày, lúc mở miệng lại là: “Cô cũng xem tin tức.”

“Sùỵ!” Từ Đồ trừng to mắt.

Tần Liệt mỉm cười, nụ cười này không chứa đựng bất kỳ hàm ý gì, dường như tâm trạng đang vui vẻ, nói cũng nhiều hơn: “Lòng người khó dò, chẳng lẽ có thể phân chia theo địa phương xứ sở sao? Nhìn người đừng chỉ nhìn dáng vẻ bên ngoài, sẽ không thể nào thấy được chân tướng sự thật.”

Từ Đồ nhăn mặt, nhướn chặt hai hàng chân mày xinh xắn: “Nói vậy, anh đã sớm nhìn ra sao?”

Tần Liệt không trả lời câu hỏi đó mà chỉ nói: “Lo làm tốt chuyện của mình đi.” Vừa nhắc nhở: “Đưa cái kềm cho tôi.”

Từ Đồ đưa qua cho anh, về mặt lăm chuyệ nói: “Nè, chuyện này có gì đó không đúng nha, sao anh có thể hờ hững vậy chứ!”

“Thế nào mới không hờ hững?”

“Phải làm chút gì đó.” Từ Đồ chống cằm, nghĩ nghĩ một hồi: “Hay là báo cảnh sát?”

“Báo cảnh sát?” Anh liếc cô: “Nơi này không có camera, cô có gì chứng minh định là do bọn họ rải không?”

“Vậy thì cũng phải vạch trần, dạy dỗ bọn chúng một bài học mới được.”

Tần Liệt hừ cười một tiếng: “Cô coi quá nhiều phim võ hiệp rồi đó; trừng trị cái ác, giương cao chính nghĩa là chuyện của mấy đại hiệp.” Anh đột nhiên dừng lại, gác khuỷu tay lên đầu gối, buông thõng cổ tay, nhìn cô hồi lâu: “Hành động nào của tôi khiến cho cô nhìn ra tôi là người thích hành hiệp trượng nghĩa vậy?”

Từ Đồ: “...”

...

Từng phút từng phút trôi qua, bánh xe đã được vá xong. Tần Liệt dọn dẹp đồ nghề trả lại, anh đi tới chậu nước bên cạnh nhúng tay mấy cái, vắt áo khoác lên tay lái rồi xoay chân bước lên xe: “Đi thôi.”

Từ Đồ không hé môi, nghiêng đầu nhìn về phía đằng kia, mấy người ngồi chờ sửa xe vây quanh hai gã đàn ông cao lớn đó. Vô ruột xe, phụ tùng linh kiện, đồ nghề bày rải rác khắp mặt đất, bên cạnh có đậu một chiếc ô tô, trước đầu xe cắm một cái bảng bằng thiếc, bên trên đề hai chữ ‘Sửa xe’ nguệch ngoạc, cửa sau ô tô mở rộng, gói Hồng Tháp Sơn kia đang vút trên thùng đồ nghề bên trong.

Từ Đồ đi về phía đó một bước.

Anh gọi lớn: “Từ Đồ.”

Từ Đồ khựng lại một lúc, sau đó liền bước nhanh qua: “Anh đợi tôi một lát.”

Tần Liệt không muốn phải đi mò vớt cô, liền hạ thấp giọng ngăn cản: “Từ Đồ, quay lại đây.”

Từ Đồ chỗ nào còn tâm trí nghe lời, loáng cái đã đi đến chiếc xe ô tô kia. Cô cẩn thận tránh đám phụ tùng trên mặt đất, lách người né tầm mắt của những người kia, bước thật nhẹ vòng qua cửa xe phía sau, lén lấy gói thuốc trên thùng đồ nghề ra.

Gã đàn ông kia đang cắm mặt kiểm tra mấy cái lốp xe, dường như cũng không phát hiện.

Suốt cả quá trình đó, khuôn mặt Tần Liệt đông cứng, ánh mắt khóa chặt trên người cô, vừa mới thả lỏng thở phào một hơi, đột nhiên hai đầu chân mày xoắn chặt lại.

Từ Đồ cầm gói thuốc trên tay, chưa đi được mấy bước, đã cảm thấy cánh tay bị người ta túm lại, giật mạnh về phía sau. Không nghĩ đến gã đàn ông kia cũng là người luyện võ, giống như sau lưng có gắn magnet, tóm một cái bất ngờ được Từ Đồ, động tác vừa cảnh giác vừa nhanh lẹ.

Ngón tay cái của cô bị hấn bẻ ngoặc ra, gói thuốc rơi xuống đất.

Gã ta gất gồng chửi lên: “Mày, con mẹ nó, ăn gan hùm mật gấu, tóit đồ của lão tử mà cũng dám lấy hà?”

Tìm Từ Đồ tăng tốc đập liên hồi, cánh tay bị quật ra sau ót, nhìn về phía Tần Liệt, hét to: “Tần Liệt, mau cứu tôi!” Cô cắn chặt răng, bất ngờ nhấc chân giẫm mạnh lên chân đối phương.

Gã ta nghiêng răng: “Mẹ nó, chề sống đủ mà.” Nói xong vung nắm tay lên.

Tình thế cấp bách, thân thể Từ Đồ nhất thời linh hoạt hẳn lên, cô xoay người lại, dồn hết sức lực vào bàn chân, gior mũi giày đập mạnh vào phần dưới cơ thể hắn.

Gã ta ‘ồ’ một tiếng rống to lên ngã lăn ra đất, tay kia nghe thấy tiếng động lập tức xông tới, tóm được Từ Đồ đang toan chạy trốn, hắn ta nắm lấy tóc cô, đẩy khuôn mặt cô hất ra phía trước, cả người hắn toát ra vẻ hung ác dữ tợn, hắn gồng sức nắm chặt quả đấm, chỉ cần hạ xuống, e rằng cô đi toi nửa cái mạng nhỏ.

Mắt thấy nắm đấm sắp rơi xuống, Từ Đồ theo bản năng nghiêng mặt né ra, thậm chí lần này tiêu rồi.

Song, không có đau đớn nào chụp xuống.

Tần Liệt từ phía sau bắt ngờ lao vọt tới, gior cánh tay cản động tác của gã đó.

Khuôn mặt gã ta lộ ra vẻ hung tợn: “Cút ngay.”

Tần Liệt không mấy may nhúc nhích, nét mặt âm trầm: “Trẻ con không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt với cô ấy làm gì.”

Cánh tay gã ta từ từ hạ xuống, tay kia vẫn đang túm chặt tóc Từ Đồ, liếc mắt đánh giá Tần Liệt: “Nó là gì của mày hả?”

Tần Liệt không nói gì.

Gã ta đột nhiên cười ha hả vô cùng dâm dăng, phun ra mấy lời phỏng đoán: “Là con gái của mày, hay là nhân tình nhỏ?” Vừa nói vừa muốn đưa mu bàn tay chạm vào mặt Từ Đồ: “Không hiểu chuyện đúng không? Vậy thì để tao thay mày dạy dỗ một phen.”

“Còn chưa tới lượt mày.” Âm thanh của Tần Liệt rét lạnh như băng, không để cho hắn chạm vào mặt cô, thân tốc tóm chặt cổ tay đối phương, bẻ ngoặt mạnh theo hướng ngược lại.

Gã ta thét lên vì đau: “Tao, mẹ mày...” Gã ta then quá hóa giận, xoay người đá Tần Liệt.

Tần Liệt bị trúng một cước của hắn, thấy hắn đã buông Từ Đồ ra, lúc này mới khom người, quơ lấy cây gậy nằm dưới đất, tức giận quật lên bụng đối phương. Động tác của anh vừa nhanh vừa tàn nhẫn, thừa dịp gã kia còn đang choáng váng chưa lấy lại tinh táo, anh dồn sức tổng thêm một cước, gã kia loạng choạng ngã lùi về sau mấy bước, lại tiếp tục bị ăn thêm hai gậy. Anh dừng lại mấy giây, lúc này đối phương mới kịp phản ứng, hướng về phía tên đang nằm trên mặt đất hét to: “Gọi điện thoại kêu bọn lão tử tới đây, nơi này, mẹ nó, có người gây sự.” Gã ta nói xong hai mắt đỏ ngầu, rướn mở cửa xe, chui đầu vào tìm ‘đồ chơi’.

Tần Liệt hồ hững ném cây gậy xuống đất, bước nhanh về phía xe mô tô: “Lên xe.”

Gã đàn ông nằm trên đất đang móc điện thoại ra, Từ Đồ nhân cơ hội đó đá bay điện thoại trên tay hắn, nhặt gói thuốc, phóng tới ngồi lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Từ Đồ vừa bước chân lên, còn chưa kịp ngồi vững, chiếc mô tô đã rít mạnh lao đi, hoàn toàn không cho người ta chút thời gian chuẩn bị nào.

Cơ thể cô theo quán tính ngã ngược ra sau, phản ứng bản năng muốn nắm giữ thứ gì đó, cánh tay liền vòng qua hai bên sườn anh, mười ngón tay đan chặt lại với nhau, ngực áp sát vào lưng Tần Liệt không chút khe hở.

Tiếng gió thổi vù vù bên tai, so với lúc này tốc độ đã tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy gã đàn ông cao lớn kia phóng tới phía trước đuổi theo mấy bước, khuỷa tay múa chân chửi bới loạn xạ, hắn ta quăng cò lê xuống đất, quay vào tiệm vung tay hất mấy người đang đợi sửa xe đứng xem náo nhiệt ra, tùy tiện túm đại một chiếc mô tô phóng lên đuổi theo hướng của bọn họ.

Từ Đồ mím môi, nhắc cao mõng, kề sát vào tai anh hét lớn: “Nhanh lên, gã ta đang đuổi theo.”

Tần Liệt nghiêng đầu qua, hỏi cô: “Cách bao xa?”

Từ Đồ nói: “Khoảng chừng mười mét... có vẻ tức giận không ít, tức đến sắp chết rồi.” Giọng nói của cô nàng vô cùng hưng phấn, đặc ý không cách nào che giấu được.

Tần Liệt không biểu lộ chút cảm xúc gì, chỉ nói: “Giữ chặt.”

Anh bảo xong bắt đầu tăng tốc, nhờ vào ưu thế nắm rõ địa hình của vùng này, Tần Liệt rẽ ngoặt vào một con đường nhỏ, gồ ra lao vút đi.

Chiếc xe của gã phía sau đang đợi vá lốp, chạy được một lúc đã móp mép không còn chút hơi, thêm vào đó bản thân hắn là người ở vùng khác, mới đầu còn hăng máu đuổi cùng giết tận, được một đoạn cũng đành lực bất tòng tâm, buộc phải dừng xe lại, chống nạnh đứng đó, lật tung từ trong mộ lỗi hết mười tám đời tổ tông của hai người ra chửi bới.

Tiếng gào rống càng lúc càng xa, Từ Đồ liếc nhìn về phía sau, đèn pha trước đầu chiếc xe kia chỉ còn là một đốm sáng nhỏ, cô nàng hò hét một tiếng, giọng nói đầy phấn khích: “Thiệt lợi hại, đã bỏ rơi tên vô dụng kia rồi.”

Nhưng Tần Liệt vẫn như cũ không hề giảm bớt tốc độ, lướt đi như tia chớp lóe trong đêm tối, phá vỡ bóng đen.

Bọn họ đi vào một con đường làng nhỏ hẹp, bốn bề hoang vắng tĩnh mịch, lạnh ngắt như tờ, chỉ có ánh trăng sáng treo nơi đỉnh đầu đang dẫn lối. Gió thổi hất ngược mái tóc anh lòa xòa ra sau, lưng áo nhẹ phồng lên, mang theo một mùi hương thoang thoảng vô cùng dễ chịu.

Từ Đồ khẽ nhíu mũi, cánh tay vẫn còn đang vòng quanh giữ chặt thắt lưng anh, lần này không giống với bất kỳ lần nào khác, giữa hai người chỉ cách nhau một tầng vải mỏng manh, có thể cảm nhận rất rõ nhiệt độ cơ thể và bắp thịt rắn chắc của anh truyền đến. Từ Đồ liếm liếm môi dưới, ma xui quỷ khiến không có buông tay ra, cô hướng thụ cảm giác loạn nhịp nơi đầu trái tim hết mực lạ lẫm khi gần gũi bên nhau thế này.

Mà Tần Liệt cũng có chút khác thường, tâm trí đang mải mê tập trung vào chuyện khác nên tựa hồ không phát hiện ra hành động vượt quá ranh giới giữa hai người.

Không biết qua bao lâu, chiếc xe như con gió đã lướt tới Niễn Đạo Câu, vào nơi này, căn bản đã bước vào phạm vi Lạc Bình.

Từ Đồ ngồi phía sau bị xóc nảy điên cuồng, không nhìn được cảm râm: “Tôi nói, anh không thể chạy chậm lại một chút sao, anh thử ra đằng sau ngồi xem.”

Tần Liệt không thèm để ý tới.

Cô nàng cao giọng: “Đau hông!”

Lúc này anh mới giảm bớt tốc độ, trực tiếp dừng xe lại.

Từ Đồ ngạc nhiên: “Còn chưa tới mà, sao lại dừng ở đây?”

Tiếng gió bỗng im bật, trên đường không một bóng người, bên tai chỉ còn tiếng động cơ brừm brừm trầm thấp, bốn bề lộ ra vẻ yên ắng tĩnh mịch.

Chiếc xe khẽ nghiêng sang bên trái, Tần Liệt chống một chân xuống đất, toàn bộ trọng lượng đều do một chân anh chống đỡ.

Anh hất hất tóc: “Xuống xe.”

“Hó?”

“Đi xuống.” Anh ra lệnh.

Từ Đồ dự cảm có gì đó bất ổn rồi, mười ngón tay không khỏi bấu chặt hơn: “... Tại sao?”

Tần Liệt túm lấy hai cổ tay cô, gỡ ra khỏi thắt lưng mình, cánh tay cô vừa mở ra, đã bị anh tóm lấy ném khỏi xe. Từ Đồ ‘ơ ơ’ hai tiếng, trọng tâm không vững, liên tục lùi về sau mấy bước, đặt hông ngã ngồi xuống đất.

Cô cúi kinh đá chân loạn xạ: “Lại nổi điên gì vậy hả?”

Kẻ xấu cáo trạng trước? Tần Liệt tức đến phát cười, đứng từ trên cao nhìn Từ Đồ, đầu óc đang vận hành suy nghĩ làm thế nào để trừng trị cô nàng này.

Anh hỏi cô: “Kích thích sao?”

Từ Đồ phì phì mũi đứng dậy, vẻ mặt thản nhiên nói: “Đương nhiên, rất kích thích.”

“Vậy thì vừa vặn, để cô hạ bớt nhiệt, bình tĩnh lại.” Anh chỉ tay về phía trước: “Đi dọc một đường về phía trước, thấy lối rẽ quẹo phải, tiếp tục đi thẳng là tới thôn.”

Từ Đồ biết anh giận, phóng tới trước mặt anh nói: “Tại sao tôi phải bình tĩnh? Vừa rồi hai tên khốn đó cố ý đâm thùng bánh xe mình trước, sau đó hét giá trên trời, tôi lấy lại đồ của mình thì có gì sai?”

Thấy Tần Liệt không thèm để ý, cô lại tiến lên một bước: “Cái loại xấu xa này không thể nào thủ hạ lưu tình được, phải cho bọn chúng một bài học kinh nghiệm thì mới nhớ lâu.” Cô nâng nói xong mấy lời đầy nghĩa khí, thoáng ngừng lại một lúc, hạ thấp giọng đến mức nhỏ nhất lí nhí nói: “Anh ở đây giận gì chứ.”

Tần Liệt bình thần nhìn cô một hồi: “Vì cô, tôi đã bị hấn đá một cú.”

Từ Đồ ngăn ra: “Áy dà, tôi quên mất.” Nói xong lập tức đưa tay chạm vào đùi anh: “Là chỗ này sao?” Cô ấn nhẹ mấy cái: “Có đau không? Anh không sao chứ?”

Tần Liệt hất tay cô ra: “Hôm nay, nếu chỉ có một mình cô ở đây, có nghĩ tới hậu quả không?”

Cô mút mút ngón tay cái, cãi bướng: “Xã hội pháp trị, hấn ta có thể làm gì được tôi chứ.” Trong lòng nhất thời nảy ra mấy lời, không hề suy nghĩ: “Hon nữa, không phải có anh ở đây sao.”

Trái tim của Tần Liệt bỗng như có thứ gì đó khảy vào rất khác lạ, cũng chẳng muốn so đo với cô: “Đi về đi,” anh nói: “Đoạn đường này người bình thường đi mất khoảng nửa giờ, có thể cô sẽ đi chậm hơn một chút, có lẽ dọc đường tự kiểm điểm lại mình, cô sẽ hiểu cái gì gọi là ‘liệu sức’.”

Anh nói xong đặt chân lên chân ga.

Tình thế cấp bách, Từ Đồ vội vàng nhào tới ôm chặt cánh tay Tần Liệt, không tin anh dám đi: “Anh dám!”

Hai người nhìn nhau, bàn tay anh phủ lên mu tay cô, sau đó gỡ từng ngón từng ngón một ra.

Động cơ ‘brum’ một tiếng, chiếc xe thoát cái lao về trước, chỉ để lại bụi bặm nổi cuộn cuộn trên mặt đất.

Từ Đồ với tay chụp loạn xạ nhưng không bắt được gì, cô chạy về phía trước đuổi theo một hồi, thờ hồn hèn đá bay mấy viên sỏi. Kỳ thật lúc này cô cũng không mấy lo lắng, căn bản không tin Tần Liệt sẽ ném cô ở đây, chỉ cho rằng anh hù dọa một chút, có lẽ tới khúc cua sẽ quay lại.

Từ Đồ đập đập bụi bám trên quần, tìm tảng đá ngồi xuống đợi.

Trên đường núi chỉ có duy nhất một mình cô, không có ánh sáng phát ra từ đèn xe, bốn phía bao trùm một màu đen đặc, muốn phân biệt phương hướng cũng là chuyện chẳng dễ dàng. Từ Đồ quay đầu nhìn phía sau, vừa ra khỏi Niễn Đạo Cầu, tiếng gió đi qua hẻm núi hẹp như con quái vật khổng lồ bị nhốt dưới vực sâu vừa tìm được khe hở thoát ra, rít lên từng hồi gào khóc thảm thiết.

Từ Đồ co vai lại, mở đèn pin di động lên chiếu sáng, chút ánh sáng nhỏ nhoi chống chọi với bóng tối dày đặc nơi núi liền núi không ngớt này càng trở nên vô cùng yếu ớt. Đầu óc cô xoay chuyển không ngừng, bao nhiêu bộ phim kinh dị từ trước đến giờ đã xem qua đều như đèn kéo quân hiện về trước mặt.

Từ Đồ lắc mạnh đầu, lại nghĩ tới hai gã đàn ông cao lớn vừa nãy, nếu như nắm đấm kia của hấn thật sự hạ xuống không có anh chắn đỡ, có lẽ giờ này cô đã không có mặt ở đây.

Bọn chúng hiển nhiên là một băng đảng tội phạm, gã ta tính gọi điện thoại kêu người tới, hấn là đồng bọn đang ở gần đó, vài ba tên Tần Liệt còn có thể ứng phó, nếu như mười mấy tên... Từ Đồ không dám nghĩ tiếp. Lời nói của Tần Liệt văng vẳng ở bên tai, anh hỏi, ‘nếu hôm nay chỉ có một mình cô, có nghĩ tới hậu quả không?’

Lúc đó, đầu óc nóng lên, chỉ nghĩ không thể để cho người khác ức hiếp, còn chỗ nào suy tính được hậu quả, hơn nữa trong suy nghĩ cũng có phần ‘chó cạy gần nhà, gà cậy gần chuồng’, cảm thấy có Tần Liệt làm chỗ dựa; anh sẽ bảo vệ cô, không để cho cô bị tổn hại.

Nghĩ vậy, tâm trạng bỗng có chút xáo động lạ lẫm, sự tin tưởng và ỷ lại vào anh thế này, không biết từ khi nào đã bắt đầu len lén nảy mầm.

Từ Đồ sững sốt trong giây lát, đưa tay tát một cái thật mạnh lên gò má, đau đến phát run, cô lại vội vàng xoa lấy xoa để, như muốn lau đi hết những ý nghĩ ngổn ngang hỗn loạn kia, rồi nghiêng đầu nhìn quanh quất con đường phía trước, rốt cuộc cũng tin Tần Liệt đi thật rồi.

Cô thở dài một hơi, cầm điện thoại rọi đường, đứng dậy chuẩn bị đi về.

Con đường này cô chỉ mới đi qua hai ba lần, ban ngày còn có thể phân biệt được phương hướng, đêm vừa xuống, chỉ thấy núi liền núi không còn nhìn ra được gì, cô không dám chạy loạn, theo lời chỉ dẫn của anh đi thẳng về phía trước.

Giờ này, trời đen thâu, ánh trăng nơi đỉnh đầu rắc chút ánh sáng bàng bạc như một làn sa mỏng phủ xuống nhân gian, cái bóng đổ chênh chao phía sau cô, cũng hứng trọn sự mong manh yếu ớt.

Ngoài tiếng gió heo hút, tiếng kêu xao xác của những con chim đi kiếm ăn đêm, những mảnh đá vụn từ trên núi cứ lăn xuống chạm vào nhau lạo xạo không ngừng. Từ Đồ giật mình, cảnh giác đứng lại, mở to hai mắt nhìn lên trên, chưa tới mấy giây, bỗng từ đâu một chiếc áo theo gió phấp phật xồng tới, chưa kịp nhìn kỹ đã biến mất không chút tăm tích.

Mãi hồi lâu sau, Từ Đồ mới lấy lại được nhịp thở bình thường, cho dù lá gan có lớn hơn đi nữa thì vẫn là con gái, khó tránh khỏi cảm giác chua xót xộc lên khoang mũi.

Cứ cắm cúi đi về phía trước, khoảng hơn mười phút đồng hồ trôi qua, rốt cuộc cũng nhìn thấy lối rẽ Tàn Liệt đã nói, cô thoáng dừng lại một lúc rồi men theo hướng bên phải đi tiếp.

Ở vách núi bên trái ngay ngã ba đường, có một bóng người luôn dõi mắt nhìn theo cô, thấy Từ Đồ đến gần lối rẽ liền ẩn mình sâu vào trong, mãi đến khi ánh sáng phát ra từ di động ngày càng xa, đến cuối cùng chỉ còn là một cái chấm nhỏ rồi hòa vào bóng đêm, người đó mới nghiêng người tựa vào vách núi vắn một liều thuốc, hút xong mới sải chân bước theo lối cô vừa đi qua.

Từ Đồ trở lại sân, cả người ướt đầm mồ hôi.

Hơn tám giờ tối, mấy cô bé con đang ở trong phòng làm bài tập, ngoài sân không có bóng người nào, Tiểu Ba lau tay bước ra khỏi nhà bếp.

Nhìn thấy Từ Đồ, cô ấy lên tiếng hỏi: “O, sao có mình em vậy, Tàn đại ca đâu rồi?”

Từ Đồ thờ ơ hì hà hì hục, không còn sức lực để nói chuyện, cũng không nghe thấy cô ấy hỏi gì, chỉ khua khua tay, nhấc chân đi về phòng của mình.

Tiểu Ba lại nói tiếp: “Vừa rồi thôn trưởng tới đây, nói ba em lại gọi điện thoại, bảo em khi nào về đến thì gọi lại cho ông ấy.”

“Kệ ông ấy.”

“Thôn trưởng còn nói...” Tiểu Ba khó xử nói thêm “Ba em bảo chuyển lời lại cho em, nếu em tiếp tục không nhận điện thoại của ông ấy, ông ấy sẽ tranh thủ lên đây một chuyến.”

“Phiền chết mà.”

Tiểu Ba khuyên nhủ: “Em nên gọi lại cho ông ấy đi, đừng để ba em lo lắng.”

“Hôm khác nói sau ạ.”

Cô còn chưa kịp bước vào phòng, lão Triệu thôn trưởng đã hồng hộc chạy tới tìm người, Từ Việt Hải lại gọi điện tới, dường như đêm nay mà không được nghe thấy giọng nói của con gái cưng quyết không bỏ qua.

Từ Đồ cố nén cơn cáu kỉnh đi theo lão Triệu, vừa quay người ra đã thấy Tàn Liệt bước vào.

Anh hỏi: “Đi đâu vậy?”

Từ Đồ không hé môi, lầm lỳ đi thẳng tới phía trước, nhất thời vừa giận lại vừa sợ anh, đồng thời trong lòng lại nảy mầm một thứ cảm xúc không tên, không cách nào giải thích được.

Tàn Liệt lại cất tiếng: “Từ Đồ.”

Cô dừng lại, nghiêng đầu mở to mắt trừng anh: “Có chuyện gì?”

Anh đứng ngay cổng, ánh mắt không nhìn cô, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, rốt cuộc mở miệng ra lại là: “Đừng quên trả tiền.”

Từ Đồ mải rặng, vô cùng hung hăng liếc xéo anh một cái, hạ thấp giọng lầm bầm: “Trả tí anh.”

Tàn Liệt nhìn theo bóng cô và lão Triệu rồi đi, nhất thời hối hận bản thân mình quá đông quá tây. Đang lúc thất thần, Hường San từ nhà tắm phía sau đi ra, bước tới trước mặt anh: “Về rồi sao?”

Anh ‘ừ’ một tiếng rồi đi vào trong.

Hường San đón lấy bao thuốc đông y trên tay anh: “Đi như thế nào, xe đâu rồi?”

Anh né người sang một bên: “Hư giữa đường.”

Nhà của lão Triệu nằm phía sau trường tiểu học, mỗi lần họp thôn cũng tổ chức ở nơi này. Điện thoại bàn đặt trên cái bàn dài trong phòng họp, bình thường không có người sử dụng đều được phủ lên một tấm vải sạch sẽ, vô cùng cẩn thận.

Từ Đồ đi qua ngồi xuống ghế, cầm điện thoại lên ‘a lô’.

Bên kia bỗng chốc im lặng, xa cách hơn một tháng, rốt cuộc cũng đã được nghe thấy giọng nói của con gái, những cơn tức giận trước đây đều tan thành mây khói, âm thanh cũng nhu hòa dịu dàng hơn rất nhiều, khó tránh khỏi dằn dò đủ thứ chuyện.

Từ Đồ ‘ậm ờ, vâng dạ’ một hồi, dần dần không còn kiên nhẫn nữa, tạm dừng ông cụ lại hỏi: “Rốt cuộc ba có chuyện gì? Nửa đêm nửa hôm gọi điện đến đây trình diễn một màn ‘cha hiền con thảo’, con cũng phối hợp rồi. Nếu thật sự không có việc gì, con cúp máy đây.”

Từ Việt Hải dừng lại một chút, giọng nói hạ tông có phần lầy lờn: “Con, con nhóc này, sao mà nói chuyện âm dương kỳ quái như vậy chứ? Lần đầu tiên con xa nhà như vậy, ba sợ con không thích ứng...”

“Ah, đây là quan tâm con sao?” Cô ép cổ họng lại, phát ra giọng nói đầy vẻ mỉa mai châm chọc.

Không đợi Từ Việt Hải lên tiếng, cô hỏi tiếp: “Vậy trước đó ba đã làm gì? Lúc mẹ con còn sống, ba ‘giả khuôn giả kiêu’ vờ quan tâm lo lắng, có lẽ con còn có thể cảm động, rơi vài giọt nước mắt. Giờ không khóc nổi.”

Đầu bên kia hoàn toàn trầm mặc, giờ mà ông cố nói thêm gì nữa, chỉ sợ sẽ khiến cho quan hệ giữa hai cha con càng chuyển biến xấu hơn mà thôi, Từ Việt Hải thở dài một hơi: “Vậy con ở lại Lạc Bình một thời gian, đợi khi nào chuyện của Hoàng Vi lắng xuống, ba sẽ cho người đón con về.”

Từ Đồ giật dỗi nói: “Con tới nơi này không có liên quan gì tới cô ta.”

“Liên quan hay không, không phải con là người rõ nhất sao?” Từ Việt Hải tức giận rống lên: “Đồ Đồ, càn quấy cũng phải có giới hạn, nếu con không tung tin tức cô ta phẫu thuật thẩm mỹ, liệu...”

Ông ta không nói tiếp, thoáng dừng lại một lúc: “Được rồi, không nói tới mấy chuyện này nữa, về ngủ đi, nhớ phải nghe lời chú Tàn, không được nghịch ngợm gây chuyện.”

Nghe cách xưng hô như thế, Từ Đồ bĩu môi xem thường.

“Đợi đã, cô mím mím môi, rốt cuộc không nhìn được cát tiếng hỏi: ‘Có ai hỏi thăm con không ạ?’”

“... Không có.” Từ Việt Hải buồn bực: “Ai hỏi thăm con chứ.”

“Tóm lại, nếu có người hỏi, dù sao ba cũng đừng nói con đi đâu.”

Từ Việt Hải trầm mặc một lát, nghiêm giọng hỏi: “Con còn giấu ba chuyện gì đúng không?”

“Không có.” Cô chỉ đáp lại một tiếng như vậy rồi vội vàng cúp máy.

Hôm nay, cô tắm rửa, đi ngủ rất sớm.

Chú nhật không có chuyện gì xảy ra, Tàn Liệt đi Niễn Đạo Câu, cả ngày không thấy bóng dáng.

Sáng thứ Hai, sau khi rửa mặt xong, Từ Đồ giả dựa thật lâu, cuối cùng để khuôn mặt mộc chẳng chút trang điểm đi ra ngoài. Mọi người đều đã thức dậy từ sớm, đang ngồi tập trung ăn sáng ở cái bàn dài trong sân.

Cô vừa bước ra khỏi cửa, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, ai nấy đều trở mắt sững sờ hồi lâu, tiếng ồn ào náo nhiệt tuôn ra như ong vỡ tổ.

Mấy đứa nhóc ầm ĩ trước: “Chị Từ Đồ, sao chị biến hình rồi!”

Tiểu Ba cũng nhìn chằm chằm đến ngơ ngẩn, bước tới nắm tay cô kéo xuống: “Thật không ngờ, sau khi bỏ trang điểm ra em lại xinh đẹp thế này... À, không, không đúng, là... thì ra vốn xinh đẹp như vậy, nói sao ta, tinh khiết trong trẻo như thiên thần mà.”

Từ Đồ rối rắm không biết làm thế nào, khô cằn cười gượng mấy tiếng, dù sao vẫn cảm thấy không trang điểm chẳng khác nào khóa thân đứng trước mặt người khác, hoàn toàn không có chút cảm giác an toàn nào.

A Phu cũng tới đây ăn cơm chùa, bụng cái bát cười hi hi ngây ngô, duỗi khuỷu tay đụng đụng Tàn Liệt: “Không nhìn ra, cô gái nhỏ này xinh đẹp đến vậy.”

Tàn Liệt nhai nhai bánh bao, giương mắt lên nhìn sang.

Trước cửa phòng, cô gái nhỏ đứng dưới ánh mặt trời. Đôi mắt long lanh như giọt nước hồ thu trên đỉnh núi, hai cái đồng tử đen láy, trong veo veo đầy hồn nhiên của trẻ thơ, lấp lánh những tia sáng toát ra cái linh khí từ sâu nơi đáy mắt. Chóp mũi nhỏ xinh, đôi môi cong đầy gợi cảm, mềm chín mọng như nhuộm sắc thắm anh đào. Làn da như được tạo thành từ nước trong như bạch ngọc, mịn màng căng bóng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sáng bừng lên hai gò má non hồng căng tràn sức sống.

Ngoại trừ mái tóc khôi hồng, đã không còn chút dấu vết của lớp trang điểm dày đậm lúc đầu.

Rõ ràng là xinh xắn dễ thương, đáng yêu hơn rất nhiều.

Xương quai hàm đang nhai không khỏi khựng lại, nhìn thấy đôi hàng mi rậm dày cong vút kia chớp chớp mấy cái nhìn về hướng bên này tìm kiếm.

Tàn Liệt vội dời ánh mắt đi, vờ như không có chuyện gì xảy ra cúi đầu xuống húp một ngụm cháo.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Người quán xuyến việc bếp núc trong trường tiểu học là một bác gái đã lớn tuổi, thân thể bà rất đáng thương. Năm xưa, con trai ra thành phố làm việc kiếm tiền không may gặp phải tai nạn bất trắc. Sau đó, con dâu không chịu được cảnh cô đơn, đã bỏ nhà đi với một người đàn ông khác ở thôn bên cạnh, để lại cho bà đứa cháu gái nhỏ. Bà ngâm đắng nuốt cay nuôi cô bé khôn lớn, cô bé kia đến tuổi trưởng thành liền rời khỏi Lạc Bình; để lại bà một mình, chờ đợi mỗi mòn ngày qua ngày, đến giờ cũng chưa một lần quay trở lại.

Điều kiện trong thôn cũng chẳng dư dả gì, mỗi tháng Tần Liệt gửi cho bà ba trăm đồng, miễn cưỡng chống đỡ qua ngày, cũng chỉ đủ để nuôi sống bản thân. Cảnh trường học có một gian nhà đơn sơ được đắp từ bùn đất, là chỗ dùng để nấu cơm thường ngày, bà chuyển luôn qua đó ở, buổi tối cũng ngủ luôn lại.

Kỳ thật, nơi này không cần Từ Đồ phụ giúp, tổng cộng cũng chỉ khoảng ba bốn chục đứa nhỏ, mỗi ngày ăn một bữa cơm, thêm chút nước cháo hoặc bát chè giải nhiệt, việc nấu nướng rất đơn giản. Nhưng bác gái rất thích Từ Đồ, tuy cô có đôi chút nổi loạn nghịch ngợm, nhưng cũng không phải là một đứa nhỏ hết thuốc chữa, lúc nào cũng hoạt bát đáng yêu, hơn nữa nếu tính ra, tuổi của cô cũng xấp xỉ đứa cháu gái kia của bà. Mấy ngày nay bà nấu cơm, Từ Đồ ở bên cạnh đưa chén, đưa bát; có người nói chuyện, cũng không còn cảm thấy cô đơn như trước.

Bà gọi cô mấy tiếng, Từ Đồ đang mải lo đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không có phản ứng.

Bà lắc đầu, tự mình cảm thau bấp cái ở phía sau trút vào một cái nồi lớn để xào, đảo qua đảo lại mấy cái, rồi cũng theo ánh mắt của cô nhìn ra ngoài: “Bé con, đang nhìn gì vậy hả?”

Từ Đồ nghiêng người sang một bên nhường chỗ cho bà: “Người kia lại tới nữa rồi ạ.”

Bên cạnh bực kéo cò có một người đàn ông đang ngồi xỏm dưới đất, trời đã bắt đầu sang hè, nhưng trên người anh ta vẫn còn mặc chiếc áo độn bông rách rưới, tóc tai bờm xờm rối bù như chuồng gà, râu ria rậm rạp sắp che khuất hết cả khuôn mặt.

Từ Đồ đã tới gian bếp này được bảy tám ngày, cơ hồ ngày nào cũng nhìn thấy anh ta ngồi phoir nằng.

Bà bác ‘à’ một tiếng: “Luru Xuân Sơn sao, tuy đầu óc cậu ta không tốt, nhưng con đừng sợ, cậu ta không có làm hại ai hết.”

Từ Đồ nhớ lại cảnh tượng hôm đầu tiên vừa đến Lạc Bình, cô ngồi trên rễ cây cổ thụ hút thuốc, bị hấn túm chặt từ phía sau, đêm hôm khuya khoắt khiến cô bị dọa mất hết hồn vía.

“Anh ta không có người nhà sao bà?”

Bắp cải suýt tí nữa đã bị cháy khét, bà bác vội chạy vào lấy cái xẻng đảo qua đảo lại mấy lượt, lăm bầm hú hồn một hồi mới chậm rãi nói: “Hắn có nơi nào là người của Lạc Bình, là người ở bên ngoài vào. Nhảm ra, có lẽ cũng đã năm sáu năm ”

“Lúc mới tới đầu óc đã có vấn đề rồi ạ?”

Bà bác nói: “Không đâu. Thời điểm cậu ta mới tới nơi này, ăn mặc rất danh giá, mặc âu phục còn đeo cả cà vạt, có điều tính cách rất kỳ lạ, như thể rất sợ gặp người, sống ở chân núi phía sau, suốt ngày trốn mình trong nhà không thấy ra ngoài. . .” Bà bác thả chút muối vào nồi, lại tiếp tục đảo: “Sau này không biết làm thế nào lại phát điên, cả ngày cứ lăm bầm ‘độc chết người.’”

Từ Đồ gật gù, nghe xong câu chuyện mới mẻ này, cô rụt đầu vào, bụng thau khoai tây đã cắt lát đưa qua: “Phải thả khoai tây vào chứ ạ?”

“Đúng đúng, xem trí nhớ của bà này.”

Hai người bị chuyện chiền xào làm gián đoạn, liền quên mất chuyện vừa nói, lại qua thêm mười phút đồng hồ, tiếng chuông tan học vang lên, đúng lúc canh cả chưa trúng bên này cũng vừa tắt bếp.

Chưa tới mấy giây sau, tiếng ồn ào náo nhiệt như bầy ong vỡ tổ tuôn ra, bọn trẻ tranh nhau chạy tới, trên tay cầm cái thìa và cái bát nhôm nhỏ, đứng xếp ngay ngắn thành một hàng dài phía ngoài cửa sổ.

Mỗi đứa được một muôi com và một thìa thức ăn, lấy xong mang trở về phòng học ngồi ăn, ăn xong lại đến lấy canh uống, mỗi ngày đều như thế.

Tiểu Ba cũng đến phụ giúp một tay, cô ấy rửa sạch bụi phấn, vẩy tay mấy cái cho ráo nước, định lấy cái muôi com Từ Đồ đang cầm

Từ Đồ cũng đã quá quen thuộc với tình huống này, liền tránh sang một bên, múc com vào bát đưa ra cho đứa nhỏ bên ngoài: “Chị vừa mới dạy xong, nghỉ ngơi một lát đi cho khỏe.”

“Không có gì đâu, không mệt.”

Từ Đồ tỉnh cò ngẩng đầu lên, vừa vặn trông thấy Hường San đang đi ngang qua phía ngoài cửa sổ. Hôm nay, cô ta mặc chiếc váy đỏ tươi, ngực rất đầy, eo thon lưng nhỏ, mông nhún nhảy trong làn váy, đường cong như ẩn như hiện. Dưới chân là một đôi giày da miệng nông, gót giày không quá cao, nhưng vóc dáng vẫn cao và thẳng tắp như cũ.

Không thể không thừa nhận, dáng người của Hường San khá tốt.

Từ Đồ nhất thời phân tâm, không khỏi liên tưởng đến Tần Liệt, im lìm vẽ ra khái niệm gu sở thích của anh.

Bà bác gõ lên tay cô: “Con, đứa nhỏ này đang nghĩ gì hả, xối com kia!”

Từ Đồ chớp chớp mắt: “Dạ.” Cô lấy cái thau đựng com đưa cho bà bác, rồi hỏi Tiểu Ba: “Buổi trưa, chị không về sao?”

Cô ấy trả lời ‘ừ’.

“Cứ liên tục như vậy cả tuần, chị không mệt sao?”

Tiểu Ba dựa vào cái bàn phía sau, đấm đấm bả vai nói: “Chị ăn com xong, về lớp học nằm nghỉ một lát là được.”

Từ Đồ lại hướng mắt nhìn ra ngoài, cái bóng màu đỏ kia chợt lóe lên ở lối rẽ, nháy mắt đã không còn thấy tăm hơi. Cô vờ như vô tình hỏi: “Sao không thấy chị Hường San ở lại đây nghỉ trưa?”

“Sức khỏe của chị ấy không tốt, trưa nào cũng phải về nhà nghỉ ngơi, nếu không buổi chiều không có sức dạy tiếp.” Tiểu Ba lấy ra hai cái hộp đựng com bằng inox cỡ lớn, một cái đựng thức ăn, một cái xối com vào.

Từ Đồ bĩu môi lẩm bẩm: “Chứ không phải có mưu đồ gì sao.”

Tiểu Ba đặt hai hộp inox vào túi nhựa: “Sao cơ? Chị nghe không rõ?”

“Em nói, nếu sức khỏe đã kém như vậy, sao còn đến đây chịu phần tội này.”

Động tác của Tiểu Ba thoáng dừng lại: “Còn vì sao chứ.” Cô ấy mỉm cười: “Chị trái lại rất khâm phục chị Hường San, có thể vì một người mà trả giá cả tuổi xuân và thời gian, kiên trì lâu như vậy, nhất định tình cảm rất sâu đậm.”

Mấy đứa nhỏ đều đã có com ăn, bà bác lại bận rộn với đồng nồi niêu xoong chảo.

Từ Đồ đứng sát lại gần Tiểu Ba: “Ý chị là, cô ấy và Tần Liệt sao?”

“Còn không phải sao?” Tiểu Ba hiếm khi bát quái: “Chỉ tiếc là, thái độ của Tần đại ca rất hồ hững, lúc nào cũng thờ ơ lãnh đạm với chị Hường San.”

“Đúng vậy ha! Sao lại như vậy chứ?”

Tiểu Ba nhún nhún vai: “Nghe nói trước kia bọn họ đã quen nhau nhiều năm, không biết vì lý do gì mà chia tay. Sau này Tần đại ca trở về Lạc Bình tiếp quản trường tiểu học này, năm nào chị Hường San cũng đều đến đây một lần.”

Từ Đồ trầm ngâm: “Nói vậy, bọn họ căn bản không có kết hôn?”

“Hẳn là vậy.”

“Vậy đó là con ngoài giá thú sao? Dù sao Tần Từ Duyệt cũng đã lớn như vậy.”

“... Không phải như em nghĩ đâu.” Tiểu Ba muốn nói lại thôi, cảm thấy đề tài này đến đây hẳn là nên kết thúc.”

Từ Đồ lại hỏi thêm mấy lần, nhưng Tiểu Ba chỉ cười không nói.

Bên cạnh, bà bác đang cời tạp dề ra, bà không rảnh cái gì riêng tư không riêng tư: “Con bé này, sao lại hiếu kỳ dữ vậy chứ. Duyệt Duyệt là do A Liệt nhận nuôi, trong thôn này có ai mà không biết.”

Từ Đồ kinh ngạc choáng váng, bà bác xoay người lại, lấy cái giỏ khoác lên tay: “Bà đi ra ngoài tránh Phần Vũ mua ít đồ, đúng lúc ba mẹ A Phu cũng ra đó, thuận tiện đưa bà đi cùng. Con thay bà trông coi nhà cửa.”

Từ Đồ rì rì ‘dạ’ một tiếng, cảm thấy mình vừa phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa.

Sau khi bà bác đi rồi, Tiểu Ba nói sang chuyện khác, lại tán gẫu thêm mấy chuyện không đầu không đuôi. Chỉ một lúc sau, A Phu từ công trường ở Niễn Đạo Câu về tới, hẳn mặc quần dài đen, ống quần xoắn cuộn lên một nửa, lộ ra bắp chân trắng kiết, áo không mặc vào người mà cầm trên tay, nửa phần trên cơ thể để trần lộ ra thân hình bóng loáng, ánh mặt trời chiếu vào vừa đen vừa đỏ.

Tiểu Ba đưa cặp lồng com đã chuẩn bị sẵn qua, quở trách: “Mặc áo vào đi, nơi này đều là trẻ con.”

“Làm việc nóng quá, mặc vào không chịu nổi.” A Phu cười rất tươi lộ ra hàm răng trắng tinh nhìn cô ấy rồi ngoan ngoãn giờ tay mặc áo vào: “Đang định về tắm rửa.”

Tiểu Ba chợt nhìn thấy vết thương trên cánh tay hắn, đầy lo lắng: “Sao vậy ạ, chảy máu rồi!”

“Không có gì, đồn cây bị quệt phải.” Trên cánh tay hắn có một vết xước dài khoảng mười mấy xăng ti mét, vết thương rất sâu, vẫn còn đang rướm máu. Vậy mà hắn cứ nói không sao: “Vết thương nhỏ thôi.”

Từ Đồ cũng bước lại gần: “Anh A Phu, công việc khó khăn vất vả. Vết thương này của anh không nhỏ, trời nóng sẽ dễ bị nhiễm trùng lắm đó.”

Tiểu Ba gật gật đầu, vô cùng lo lắng nhìn hắn: “Vẫn nên băng bó lại một chút.”

Mặt trời giữa trưa hừng hực như cái chảo lửa, trên trán A Phu ướt đầm mồ hôi.

Hắn giờ cánh tay lên lau, yên lặng nhìn Tiểu Ba một hồi rồi bất chợt nói: “Nhà anh có thuốc sát trùng, hay là em giúp anh xử lý được không?”

Không biết nghĩ đến điều gì, hai gò má Tiểu Ba nháy mắt ửng hồng, cô ấy cắn cắn môi: “Không phải có chú thím ở nhà sao ạ.”

Từ Đồ chống cằm xem náo nhiệt, sợ thiên hạ chưa đủ loạn bèn góp gió vào: “Chị quên sao, họ đi cùng với bác nấu bếp ra ngoài thị trấn rồi.”

Khuôn mặt Tiểu Ba càng đỏ bừng hơn: “Em phải ở lại đây nhìn ngó mấy đứa nhỏ.”

“Có em rồi, em giúp chị.” Từ Đồ duỗi tay chỉ chỉ ra ngoài ý bảo Tiểu Ba đi đi.

Tiểu Ba xấu hổ liếc cô một cái, cúi đầu không nói lời nào.

A Phu cũng không đi, giờ vết thương khá đáng sợ trên cánh tay ra: “Kỳ thật, mồ hôi chảy vào cũng hơi đau, giúp anh xử lý một chút...” Hắn thoáng ngừng lại: “Đã mấy ngày chúng ta không gặp nhau, nói chuyện một lúc đi em.”

“Anh đừng nói lung tung mà.” Cô ấy ngại còn có người khác đang ở đây.

A Phu lại duỗi tay vò loạn mái tóc Từ Đồ: “Cô nhóc con này, có thể biết gì chứ!”

Từ Đồ ranh mãnh đảo tròn hai mắt, hạ thấp giọng nói nhỏ: “Trình độ lý thuyết cũng uyên thâm không ít đó nha.”

Nhưng hai người kia làm gì còn thời gian để ý tới lời cô nói, A Phu lần qua lần quần một hồi, vừa dụ dỗ vừa lừa gạt dẫn người ta ra ngoài, bóng lưng của hai người kẻ sát nhau, xứng đôi một cách không thể nào diễn tả được.

Tiểu Ba còn hạ thấp giọng thì thầm hỏi gì đó.

A Phu giờ mấy hộp com đang cầm trên tay lên, càng đi càng xa, hắn nói: “Không sao đâu, trẻ một chút bọn họ cũng không đói chết.”

Tiểu Ba đi rồi, Từ Đồ lại bắt đầu buồn chán muốn chết. Trời đã vào tháng Sáu, đến trưa nhiệt độ liên tăng lên cao ngất, nơi này không có quạt máy, càng khỏi nói đến mấy điều hòa. Cô túm ngực áo phía trước quạt quạt mấy cái, xách cái băng ghế nhỏ ra cạnh cửa ngồi ở nơi có gió thổi vào, chẳng mấy chốc đã ngoẹo đầu nửa tỉnh nửa mơ.

Không biết qua bao lâu, đầu gục mạnh một cái, suýt chút nữa lặn xuống đất. Từ Đồ đưa tay chùi khóe miệng, ngược mắt nhìn lên, giữa sân có mấy đứa con trai đang chơi đá cầu, còn có hai ba đứa đang huynh huych rượt đuổi nhau, đùa giỡn cười toe toét.

Ánh mắt dò đi nơi khác, nhìn thấy dưới bóng cây râm mát phía đối diện có một dáng hình nhỏ xíu, thất bím sừng dê, mặc chiếc áo tay ngắn màu vàng đất và chiếc quần xanh dương, cằm đặt trên đầu gối, đang vẽ vẽ gì đó dưới đất.

Từ Đồ nhướng mày, chậm rãi bước tới hướng đó.

Tần Tử Duyệt ngẩng đầu lên, mím mím môi, nhìn thấy cô lại vui đầu xuống.

Từ Đồ ngồi xổm xuống ngay bên cạnh: “Sao chỉ có mình em? Mấy nhóc Thu Song đâu rồi?”

Tần Tử Duyệt không nói tiếng nào.

Từ Đồ khề dí nhẹ lên trán con bé: “Nha đầu thối này, học ai mà không lễ phép chút nào, chị hỏi sao nhóc không trả lời hả?”

Tần Tử Duyệt không tình nguyện, ngập ngừng trả lời: “Mấy bạn ấy ra sau núi hái nấm xôi.”

“Sao em không đi?”

“Mấy bạn không dẫn em theo.”

Từ Đồ cũng đặt cảm lên hai đầu gối, nhớ đến khi còn nhỏ, mình cũng chẳng khác gì mấy đứa nhóc này, hôm nay chơi thân với bạn này; ngày mai không chơi nữa, lại thân với bạn khác, kéo bè kết phái, cứ đổi xoành xoạch.

Cô cũng không hỏi nhiều, đưa tay túm lấy cái bím sừng dê của cô bé: “Chị kể chuyện cổ tích cho nghe, muốn không?”

Tần Từ Duyệt mím mím môi, lúc nào cũng nhớ tới những lời Hường San nói, lý trí từ chối: “Không nghe.”

Cô hừ cười: “Không nghe cũng phải nghe.”

Từ Đồ dứt khoát không trung cầu ý kiến gì nữa, nắm tay Tần Từ Duyệt, dùng toàn bộ sức lực kéo con bé trở về lớp học.

Hon một nửa đám nhóc đều đang ở trong lớp, có đứa hỏi cô: “Cô ơi, cô kể cho tụi con nghe truyện gì vậy?”

Cách xưng hô này quả là rất được mà, Từ Đồ cười tí mắt: “Truyện ngủ trưa, giúp ngủ ngon.” Cô nàng đặt mông ngồi trên bục giảng, ngay sát bên cạnh bàn giáo viên, vắt chéo hai chân lại, giơ ngón tay lên chỉ đạo: “Đóng cửa sổ, đóng cửa ra vào, kéo kín rèm cửa sổ lại.”

Mấy đứa nhóc răm rắp nghe theo.

Cậu nhóc ở hàng ghế đầu tiên phấn khích hỏi: “Cô ơi, truyện tên gì vậy cô?”

“Tên là...” Từ Đồ mút ngón tay: “ ‘Bà lão trong nhà vệ sinh.’ ”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Trường tiểu học không nằm trên lối đi về của mặt trời, cửa sổ ngoảnh về phía bắc, cả ngày không nhận được ánh sáng trực tiếp, chỉ có ánh nắng từ ngoài sân hắt vào. Rèm cửa sổ được may từ vải áo mưa còn sót lại đen màu sơn dầu bóng loáng, khiến cho cả căn phòng mờ mờ ảo ảo như hoàng hôn đỏ bóng, không khí cũng có phần ngột ngạt không thông thoáng như bên ngoài.

Phòng học không bật đèn, cửa sổ, cửa ra vào khép rèm đóng chặt, cả không gian nhỏ hẹp bị bao trùm bởi một bầu không khí âm u ảm đạm. Bên dưới là hon nửa đám nhóc không ra ngoài sân chơi, lúc này đây đèn thờ mạnh cũng không dám, ngồi cứng ngắc trên ghế không chút cựa quậy, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm cái người đang đứng trên bục giảng.

Đột nhiên, Từ Đồ đập mạnh tay lên bàn, đè nén giọng nói như đang bị bóp nghẹt cổ họng, thều thào đứt quãng đầy âm khí: “Bà lão nói, ‘vết thương này... do chính người cắt đây..ây..y.’ ”

Chỉ nghe thấy bên dưới hàng loạt tiếng hít vào thật mạnh, rồi dường như tắc nghẹn không dám thở ra; có mấy cô bé con nhát gan đưa tay bịt kín hai tai lại, về mặt rồi rầm rừ muốn nghe tiếp lại sợ hãi không dám buông tay ra. Mấy đứa con trai lại cảm thấy quá đã, hò hét um sùm bảo cô kể tiếp truyện khác.

Từ Đồ khoát khoát tay: “Ngủ đi, ngủ đi, bây giờ là lúc ngủ trưa.”

Mấy đứa con trai ỉ ỏi năn nỉ: “Cô ơi, kể tiếp một truyện nữa đi cô, một truyện cuối cùng thôi!”

Cô nàng Từ Đồ nghe thấy cách gọi này lại bắt đầu lảng lảng hưng phấn, rầy rà đồng ý, từ dáng vẻ đến thần thái giống hệt như đang tường thuật lại một câu chuyện có thật.

Cô nói: “Vậy thì kể... ‘Bóng cô gái bơi trong đêm.’ ”

Vừa nghe thấy cái tên khiến cho người ta sồn hết gai óc này, bên dưới lập tức ngậm chặt miệng im thin thít, mở to mắt chờ đợi.

Từ Đồ dụi dụi chớp mắt, trong bụng nhủ thầm trẻ con vùng núi lá gan thiệt lớn mà. Cô đè thấp cổ họng, lúc cất lời, âm điệu đã nén xuống đến mức thấp nhất, cả căn phòng lập tức chìm vào bầu không khí lờ mờ u tối.

“Đây là một câu chuyện có thật,” nói tới đó liền dừng lại, cố làm ra vẻ huyền bí dường như cả người đang run rẩy, chậm chậm nói tiếp: “Ở ngoại ô thành phố Hồng Dương có một cái hồ nước mùa xuân, xung quanh vùng hầu như không có người sinh sống, vô cùng hoang vu hẻo lánh, chỉ có những lùm cây đại mộc rậm rạp đầy những hình thù kỳ quái đáng sợ, kéo dài từ bờ hồ đến con đường quốc lộ đi thông vào nội thành. Vào một ngày tháng bảy nọ, có hai người đàn ông tên Tiểu A và Tiểu B đi ngang qua hồ, trùng hợp hôm đó trên trời không có trăng, mặt hồ tĩnh lặng đen ngòm sâu không thấy đáy. Đột nhiên, bọn họ nghe thấy như có tiếng ai đó đang gọi mình, xoay đầu lại thì bất ngờ nhìn thấy một cô gái tóc dài đang bơi lượn trong hồ, mái tóc dài đen

như mực trôi phiêu dạt trên mặt nước, mềm mại và tuyệt đẹp như tầng tầng tảo biển.”

“Tiểu A nhìn đến mê mẩn, thấy người con gái tóc dài kia bơi càng lúc càng xa, hướng thẳng vào giữa lòng hồ. Tiểu A nóng lòng gọi to một tiếng, cô gái kia nghe thấy, đột nhiên bất động, chỉ có duy nhất cái đầu lộ ra ngoài, mái tóc dài bồng bềnh lan tỏa theo từng gợn sóng nước.” Từ Đồ dừng lại, nhìn xuống dưới thấy có mấy đũa nhóc há hốc miệng không nuốt được nước miếng, không khí trong phòng học thâm u như không còn hơi thở, ánh sáng nhạt nhạt, trước mặt là cái bàn cũ kỹ và góc tường mốc meo, rèm cửa sổ thẳng hoặc bị gió thổi lên như có bàn tay vô hình chọt ần chọt hiện khe vén ra. Cô cắn cắn ngón tay cái, dường như bị lạc vào không khí lơ lờ ảm đạm của cõi âm do chính mình tạo ra, bất giác cảm thấy lông măng sau ót dựng đứng lên, như có người đang thổi khí lạnh vào tai mình.

Từ Đồ theo bản năng đưa tay sờ sờ gáy, có đũa nhóc rụt rè hỏi: “Cô ơi, sau đó thế nào?”

“Sau đó...” Cô kể tiếp: “Sau đó, cô gái tóc dài từ từ quay đầu lại, nhếch môi cười với Tiểu A, nụ cười đó vô cùng quỷ dị đáng sợ. Sau khi trở về, Tiểu A như người bị tẩu hỏa nhập ma, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đó.”

Bên cửa sổ có người đi ngang qua, khề khạng lại, rồi đứng bất động ở đó.

Từ Đồ tiếp tục kể: “Một ngày nọ, vào lúc nửa đêm, Tiểu A không ngủ được, một mình chạy đến cái hồ nước mùa xuân ở ngoại ô thành phố Hồng Dương, hẩn lại nhìn thấy cô gái kia đang bơi lượn trong hồ, chỉ có cái đầu lộ ra ngoài, mái tóc đen dập dờn tản khắp nơi. Lần này, cô ta ở sát ngay bên bờ hồ, nhưng xung quanh tối đen như mực, hẩn không nhìn thấy được dáng vẻ bên ngoài của cô ta, chỉ thấy hàm răng trắng toát, hai hốc mắt tối bùng sâu hun hút nhìn hẩn. Bị sự tò mò thúc giục, Tiểu A ngồi xổm xuống định bụng nói chuyện mấy câu, nhưng càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, thay vì nói cô ta đang bơi, chỉ bằng nói đang dập dềnh trôi nổi trên mặt nước, vì cánh tay và thân thể chưa bao giờ lộ ra...”

Câu chuyện đang lên đến đỉnh điểm, Từ Đồ kể một hồi, trong lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh, cô ưỡn thẳng thắt lưng lên, đột nhiên đẩy nhanh tốc độ nói dồn dập: “Nào ngờ, cô gái kia bất thành linh ngẩng đầu lên, mỉm cười lao về phía hẩn, Tiểu A lập tức đưa tay ra đón lấy, lúc định thần nhìn lại, thứ vừa nhào vào lòng hẩn, chỉ là cái đầu tóc tai bê bết rũ rượi toát ra mùi tanh hôi của một cô gái đã chết lâu ngày...”

Đang từ từ giảm tốc độ lại, giọng nói nhỏ dần, đột nhiên cánh cửa không hề có dấu hiệu báo trước bất ngờ bị người nào đó đẩy vào, phát ra tiếng kêu kêu kẹt.

“A...a...a...” Từ Đồ thét chói tai, tinh thần đang tập trung căng thẳng cao độ, hệt như chim sợ cành cong nhảy loạn lên.

Đám nhóc cũng bị hù dọa đến kinh hồn bạt vía, đồng loạt ‘A...a...a...’ hét văng trời.

Trong nhất thời, cường độ âm thanh trong phòng đã đạt đến mức đề xi ben cực đại, tiếng la hét kinh hãi liên tục vang lên không ngừng.

Tần Liệt giữ tay nắm cửa, khuôn mặt lộ ra vẻ kỳ dị, anh đứng yên ở đó không nói lời nào, chờ cho đến khi cái đám nháo nhào kia la hét xong.

Hai chân Từ Đồ giẫm trên bực, vỗ ngực cảm rảm: “Sao anh vào mà không lên tiếng?”

“Trách tôi không gõ cửa trước sao?”

Cô nàng lẩm bẩm: “Cái đó phải tự có ý thức chứ.”

Nét mặt Tần Liệt đen thui lạnh lùng: “Cô xuống đây.” Sau đó nhìn quét qua một vòng mấy cái đầu đang ngồi im thín thít, ánh mắt dừng lại ngay lớp trưởng: “Kéo rèm cửa sổ ra.”

Chưa tới mấy giây sau, ánh nắng đã vung rắc vào.

Tần Liệt nói: “Một thì nằm lên bàn ngủ, không buồn ngủ thì đi ra ngoài sân chơi.”

Lúc này, Từ Đồ cũng lật đật phóng xuống, hai tay vịn vẹo sau lưng: “Tôi đi rửa bát.” Vừa nói vừa cầm đầu lui đi chẳng khác nào chuột chũi.

“Cô ơi!”

“Ơi?” Cô nàng thẳng kết đứng phắt lại, phản ứng cực kỳ tự nhiên.

Tần Liệt: “...”

Từ Đồ hơi ngẩn ra, mặt đỏ bừng, gãi gãi mái tóc màu hồng bù xù: “Sao vậy?”

Thằng nhóc vừa gọi cô đánh liêu: “Cô ơi, cô còn chưa kể xong mà.”

“À, kỳ thật cái hồ nước mùa xuân này...”

Tần Liệt đứng bên cạnh cửa, cong ngón tay gõ lên cánh cửa hai cái.

Từ Đồ liếc anh bằng góc xéo của đuôi mắt, dùng khẩu hình nói: “Lần sau sẽ kể cho mấy nhóc nghe tiếp.”

Cô nàng dùng tốc độ thần sầu đào tẩu khỏi hiện trường, chạy về bếp, vờ vịt rửa bát đĩa.

Chưa tới mấy giây sau, Tần Liệt cũng đã bước theo tới.

Anh đứng tựa lưng vào cửa vắn một điếu thuốc, lúc châm lửa, cảm khê hương ra ngoài, ánh mắt rũ xuống, chân mày nhíu chặt. Khi những vòng khói lằng lằng cuộn lên, đôi môi đang ngậm điếu thuốc khẽ nói lỏng ra, nheo mắt nhìn cô, tóm ngay được cô nàng đang len lén nhìn trộm mình.

Tần Liệt lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc cô kể cái gì vậy?”

Từ Đồ không ngờ anh lại hỏi chuyện đó, nhưng vẫn ra vẻ hết sức thành thật đầu đuôi gốc ngọn nói: “Kỳ thật, nửa tháng trước, người ta tìm thấy một xác chết ở cái hồ mùa xuân đó, chính là nơi mà Tiểu A giúp đỡ cảnh sát tìm được cái đầu của người phụ nữ đã mất tích nhiều năm trước.”

Cô nói xong lẳng lặng nhìn anh mấy giây, Tần Liệt rít thêm hai hơi thuốc mới hỏi: “Phải không?”

“Đĩ nhiên! Tôi có nguồn cung cấp thông tin, nghe ngóng thăm dò rất chính xác.”

“Xảy ra khi nào?”

Từ Đồ cau mày, nghiêm túc nhớ lại: “Khoảng mười mấy năm trước.”

Tần Liệt phì cười: “Khi đó cô bao nhiêu? Cai sữa hả?”

Từ Đồ chớp chớp mắt mấy cái, còn chưa kịp trả lời, anh lại hỏi: “Cô nói cái hồ đó ở ngoại ô thành phố?”

“...Ừ...m”

“Cô mới đào?” Sắc mặt Tần Liệt đen thui: “Trường tôi không biết Hồng Dương, dọa kẻ ngốc sao?”

(P/s: Ngoại ô Hồng Dương không có cái hồ mùa xuân nào hết.)

Lúc này Từ Đồ mới kịp phản ứng, cười ruồi ha ha hai tiếng: “Nghiêm túc như vậy làm gì, chỉ đùa một chút thôi mà!”

Tần Liệt cười không nổi, im lặng vài giây, cảm điếu thuốc rít một hơi xong, lắc lắc đầu chịu thua: “Tôi có nên vạch một cái vòng tròn để giới hạn phạm vi hoạt động của cô lại không?”

Từ Đồ vẫn cái mặt phồn phơ, đắc ý nói: “Tôi đâu có quý giá như Đường Tăng, sao dám phiền anh hao tâm tổn trí như vậy chứ!”

“Cô nghĩ ngược rồi,” Tần Liệt lắc lắc ngón tay: “Vạch vòng tròn cho Đường Tăng là để bảo hộ ông ta, còn vẽ cho cô là để bảo vệ những người khác.”

Từ Đồ ghen hòng, bộ dạng cũng không thêm giả vờ giả vịt nữa, thả cái bát đang cầm trên tay vào thùng nước: “Thế nào, muốn ‘họa địa vi lao’, giới hạn phạm vi hoạt động, nhốt tôi lại sao?”

Tần Liệt đưa điếu thuốc lên miệng hút thêm một hơi nữa, liếc mắt nhìn cô, cảm thấy cô dùng mấy từ này không ổn lắm, nghe cứ có vẻ có vẻ mập mờ ám muội.

Nhưng cô nàng Từ Đồ bên kia hoàn toàn không cảm thấy có gì bất thường, nhướn nhướn chân mày, bộ dạng rất thiếu ăn đòn.

Anh nhìn cô một hồi, mới đưa điếu thuốc lên miệng rít mạnh một hơi, sau đó ném xuống đất về mũi chân dập tắt.

Tần Liệt chỉ ngón tay về phía cô cảnh cáo: “Sau này mà còn bịa đặt ra mấy chuyện ma quỷ không đâu vô đâu hù dọa bọn chúng, xem tôi xử lý cô thế nào.”

Bỏ lại mấy lời hung hăng rồi trong lòng mới cảm thấy thoải mái đôi chút, anh nói xong liền xoay người rời đi, nhưng chưa được mấy bước đã khựng lại. Vừa rồi bị cô nháo nhào một trận, suýt chút nữa quên luôn đang tính hỏi chuyện gì.

Tần Liệt quay người lại: “Giữa trưa có thấy A Phu không?”

Từ Đồ liếc mắt lên giọng: “Không thấy.”

“Vậy cô Tiểu Ba thì sao? Về nhà rồi à?”

“Không biết.”

Cô nàng này nói chuyện theo tâm tình, vui thì nói buồn thì không, ngẫm lại lúc này cũng chẳng thể nào hỏi được gì.

Tần Liệt lập tức đi vào bếp, tìm mấy hộp đựng cơm khác, lấy phần thức ăn còn lại cho vào, liếc cô một cái sau đó nhanh chóng rời đi.

Bước ngang qua lối rẽ, ngôi trường đã bị che khuất bởi bức tường, lúc này anh mới dừng lại, ngoảnh đầu nhìn về phía mình vừa mới đi qua, ánh mắt bỗng

trống rỗng như lạc vào chốn xa xăm, nghĩ đến thành ngữ vừa rồi cô nói, bỗng lơ đãng nhớ tới câu ca từ...

“Vì nụ cười yêu kiều của nàng, ta muốn trốn cũng không nơi ẩn náu.

Trọn đời này ta dành cả cho nàng, nguyện vì nàng mà họa địa vi lao.”

(*Họa địa vi lao: vùi thân chốn địa lao)

Trong tim Tần Liệt bỗng kháy lên những rung động rất lạ, như có chiếc lông vũ cọ vào lồng ngực, rồi nhẹ nhàng rơi xuống theo con gió bay đi.

Trở lại Niễn Đạo Câu rồi mà cảm giác lạ lẫm đó vẫn vẫn vút trong lòng.

Rốt cuộc mấy người Vi ca, Hứa Bàn Nhi cũng đã có cơm ăn. Sau khi ăn xong, mọi người nằm dưới bóng cây nghỉ ngơi lấy lại sức, ai nấy đều cởi áo ra đắp lên ngang bụng, xung quanh chỉ có mấy người bọn họ nên cũng chẳng kiêng kị gì.

Tần Liệt ngồi tựa người ở một tảng đá phía xa hơn, anh mặc chiếc áo thun ba lỗ màu đen, một tay đặt trên bụng, tay kia che mắt lại. Anh không ngủ, trong đầu đang tính toán phần tiếp theo của công trình sẽ làm thế nào để không bị lãng phí, chợt nghe từ xa có tiếng người cười mô tô tới.

A Phu dừng xe, vội vàng lấy mấy hộp đựng cơm trên tay lái xuống, vừa nghiêng ngả chạy tới vừa gào thật to: “Mấy anh, chờ sốt ruột lắm phải không, ăn cơm thôi, mau tới ăn cơm.”

Vi ca chống tay nhòm người dậy, cười nói: “Thằng nhóc chú chuẩn đi đâu hả, chờ chú đưa cơm tới chắc mọi người chết đói hết rồi.”

“Ồ, mọi người ăn xong rồi sao?” Hấn mở nắp hộp cơm ra: “Vậy em không khách khí, đói gần chết rồi.”

Hấn ngồi xồm xuống, lùa một đũa cơm thật to vào miệng.

Mấy người kia bật cười hấn không có tiền đồ, Vi ca hỏi: “Về nhà hơn một tiếng đồng hồ, rốt cuộc chú đã làm gì hả?”

A Phu thoáng dừng lại, đưa cánh tay lên: “Còn không phải do bị cây quệt trúng, trở về xử lý.”

Bên cạnh lập tức có người cười rộ lên: “Vết thương do cây quệt này đúng là đã được xử lý tốt, nhưng trên cánh tay lại có nhiều lần ngang lần dọc thế này...” Nói xong ngồi bật dậy: “Đề tôi nhìn thử xem, hơ, giống bị người ta cào đây mà!”

Vi ca bất chợt hiểu ra: “Cái này là dóc sức lao động sao? Tinh thần vẫn còn sung mãn như vậy, xem ra phải ‘làm’ cả buổi chiều mới đủ.”

Mấy người khác cười ha hả, A Phu vờ cầm đũa đánh hấn, cũng không thấy xấu hổ ngượng ngùng chút nào: “Xéo, anh và Mã Mộ Thanh đã sớm com cháo đây đủ, no bụng rồi không biết người đang đói.”

“Anh không có sốt ruột sốt gan như chú.” Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng nghĩ thế nào có ai mà không biết, Vi ca gác hai tay ra sau gáy, gối đầu lên: “Còn chưa tới ba tháng nữa.”

“Nhìn cái bộ dạng mong mỏi này, tới lúc đó trút rượi cho anh bất tỉnh, khỏi động phòng.”

Hề tán dóc mấy thứ liên quan đến chuyện trai gái, là lời nói cứ ào ào tuôn ra đủ thứ trên trời dưới đất, mọi người cười ầm ĩ một hồi mới nằm xuống nghỉ ngơi tiếp.

A Phu gấp thêm mấy đũa thức ăn cho vào hộp cơm, rồi đi tới bên cạnh Tần Liệt ngồi xồm xuống, lấy lòng hỏi: “Liệt ca, không ngủ sao, ăn thêm miếng nữa không?”

Tần Liệt hé tay ra nhìn hấn, nhàn nhạt nói: “Mẹ nó, mấy năm rồi không gặp hả.”

A Phu cười hi hi, ở trước mặt anh cũng không giấu diếm chuyện gì: “Còn không phải mấy ngày không gặp mặt sao, nên tìm một chỗ nói chuyện.”

Tần Liệt không nói gì nữa, nhắm mắt lại, để mặc cho hấn ngồi bên cạnh lải nhải dông dài không dứt. Anh không thích xen vào việc của người khác, đặc biệt là chuyện tình cảm càng không muốn nhúng tay vào, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc chung, thích làm gì thì làm.

Nhưng lần này không giống vậy, Tiểu Ba là người thành phố, đến đây chỉ vì đơn thuần muốn góp sức cho cái vùng núi khó khăn hẻo lánh này. A Phu thích người ta, có đến được với nhau hay không không nói, nhưng không thể nào để cho con gái người ta phải chịu thiệt thòi.

Tần Liệt nghĩ rồi lại nghĩ, rốt cuộc nghiêng đầu nói: “Chú cũng sắp ba mươi rồi, trước khi làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho cẩn thận, chú là đàn ông chẳng có gì phải lo, nhưng đừng làm bẩn sự trong sạch của con gái nhà người ta.”*

A Phu thoáng dừng lại, chỉ nói: “Em chịu trách nhiệm.”

“Chú chịu trách nhiệm? Đã hỏi qua ý kiến của người ta chưa?” Tần Liệt lướt mắt nhìn hấn, nói thật rõ ràng: “Nhóm tình nguyện viên này đã ở đây gần hai tháng, có lẽ cũng đã sắp rút về thành phố. Ngày đó, Tôn Tiểu Ba có nói với tôi, lần này cô ấy sẽ quay về.” Anh nói xong không nói thêm lời nào nữa, xoay đầu đi, đưa cánh tay lên che mắt lại.

A Phu chỉ cảm thấy lồng ngực mình như có gì đó xoắn chặt lại, sững người ngồi đó, ngậm com trong miệng, phun ra không được, nuốt vào không xong.

(*Vì câu này của anh và một câu nữa trong mấy chương sau này, mình nghĩ ca ca đã giữ mình trong sạch.)

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hôm nay, nhà lão Vu ở thôn đông mổ bò, dự định mang lên Phàn Vũ bán.

Trước đây, khi điều kiện gia đình còn khó khăn thiếu thốn, ông cụ đã được ba của Tần Liệt giúp đỡ rất nhiều nên trong lòng luôn cảm kích. Lúc nào cũng nói với con cháu ‘on bằng giọt nước cũng xem như suối tuôn mà đáp đền’ huống gì ba của Tần Liệt đã giúp đỡ gia đình ông trong những lúc khó khăn nhất. Mấy năm gần đây, cuộc sống gia đình đã khá giả hơn, mỗi khi có thứ gì tốt, ông cụ đều nhớ đến một nhà Tần Liệt.

Trời vừa tờ mờ sáng, ông cụ đã chọn ra hai tảng thịt bò chỗ non mềm nhất đem tới, Tần Liệt cầm trên tay ướp ướp thừ, cũng phải hơn mười cân, anh chia ra một nửa cắt vào trong hầm, nửa còn lại đưa cho Từ Đồ mang đến trường học, để bác nấu bếp hầm trước.

Từ Đồ vừa đem đến, bà bác đã ướp gia vị vào cho thấm, rồi thả vô nồi ninh từ sáng sớm, chưa đến mười giờ thịt bò đã gần mềm như, lúc mở hé nắp để lửa nhỏ liu riu, mùi hương thoát qua khe hở lảng đãng bay ra ngoài thơm nức.

Bà bác bảo Từ Đồ canh lửa, cô khiêng một cái ghế đầu nhỏ đến ngồi đối diện với bếp lò, chống cằm nhìn hơi nóng thơm ngào ngạt đang bốc lên, không nhìn được nuốt nước miếng ực ực.

Từ Đồ thở dài, nghĩ thầm, mình đúng là được chiều thành hư. Lúc trước ở Hồng Dương, sơn hào hải vị, của ngon vật lạ chưa chắc đã thêm liếc một cái, cả ngày cứ nháo lên đòi tuyệt thực, mấy ngày không ăn cơm cũng không thấy đói. Những ngày này tới Lạc Bình, không có người cưng chiều dỗ dành, đến ‘ăn trâu nuốt cỏ’ cũng thành quen, thỉnh thoảng gặp được một bữa ngon, con sâu thèm ăn liền bò ra.

Trong đầu chợt lóe lên, bỗng dưng nhớ tới Từ Việt Hải, nhớ tới trước kia ông đã bảo di Lư phải nấu thật nhiều món ăn ngon, liên tục thay đổi món như thế nào...

Từ Đồ vội lắc lắc đầu thật mạnh, sợ suy nghĩ nhiều quá, sẽ cảm thấy phiền não.

Lại ngón ngang nghĩ đến những chuyện lung tung khác, lúc này, thịt bò đã gần chín tới, bà bác lại thả vào một thau khoai tây đã cắt khối, rồi dội sôi trở lại, mùi thơm càng lúc càng đậm đà.

Từ Đồ rướn dài cổ, hai mắt mong mỏi ngồi nhìn.

Bà bác lấy cái muôi đảo đều mấy lượt, rồi múc ra một muỗng nhỏ đưa lên miệng cô: “Nếm thử đi.”

Từ Đồ liền cầm lên tay, không đợi được nữa cho ngay vào miệng, miếng thịt bò nóng hôi hổi muốn nhảy vọt ra ngoài, cái môi xinh xắn cong vênh lên, không ngừng hít khí vào làm nguội bớt khoang miệng.

Bà bác cười đến nheo hai mắt: “Từ từ thôi, coi chừng nóng. Có ngon không?”

Cái miệng còn đang bận rộn với miếng thịt, Từ Đồ không trả lời được, liền hướng về phía bà dựng thẳng ngón tay cái lên, cười toe.

Giờ giải lao buổi trưa, đám nhóc ngồi thấy mùi thơm lạt đặt chạy tới, hôm nay phá lệ mỗi đứa được thêm nửa muôi thức ăn, một nồi khoai tây hầm thịt bò, chẳng mấy chốc đã vui thấy đấy.

Đội bọn nhỏ bụng com của mình vào lớp học rồi, Từ Đồ mới chuyển cái ghế đầu nhỏ ra cửa ngồi ăn com, Tiểu Ba đứng bên cạnh, đôi mắt nhìn về phía lối rẽ nơi góc sân trường, thờ dài một hơi.

Từ Đồ thấy mấy ngày nay tâm trạng cô ấy không vui, cũng không muốn làm phiền cô ấy, chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái lại vui mặt xuống ăn com. Vừa ăn được hai miếng, bỗng cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, cô quanh quất nhìn lại, thì ra Lư Xuân Sơn lại đến, có lẽ cũng cảm thấy nóng nực, nên lần này anh ta ngồi xôm ở góc tường râm mát phía đối diện, toàn thân bần thủ, trông mắt đảo qua đảo lại đang nhìn cô chằm chằm.

Từ Đồ ngồi trên cái ghế nhỏ của mình một lúc, ngó ngó mấy miếng thịt bò trong hộp đựng com, lấy miếng to nhất nhét vào miệng rồi đứng dậy đi vào bếp. Chưa tới mấy giây sau, cô lại bụng hộp com đi ra, chạy thẳng tới chỗ Lư Xuân Sơn đang ngồi.

Tiểu Ba gọi một tiếng.

Từ Đồ không quay đầu lại, chỉ giơ cánh tay lên ra hiệu không sao.

Giữa đường, cô với tay xách cái xèng nhỏ đang dựng ở góc chân tường, tới trước mặt hần còn cách khoảng một thước thì không đi nữa, Từ Đồ đứng yên đó, rũ mắt nhìn một lúc.

Lưu Xuân Sơn ngồi đối diện, ngẩng mặt nhìn cô cười ngây ngô.

Từ Đồ không biết hần có hiểu được những gì mình nói không, nhưng vẫn dọa dẫm: “Tôi tuyên bố trước, nếu anh dám động tay động chân với tôi, tôi sẽ một xèng xúc gọn anh.”

Lưu Xuân Sơn vẫn cứ cười.

Quan sát một hồi, Từ Đồ đi tới phía trước thêm hai bước: “Cho anh nè,” cô đưa cái hộp com ra: “Đũa mới đổi rồi đó, com tôi đã ăn hai miếng, nếu anh không chê tôi bẩn, thì ăn đi.”

Lưu Xuân Sơn nhìn nhìn hộp com, lại nhìn nhìn cô, nhưng không lấy.

Từ Đồ không khỏi phóng cao âm lượng: “Hơ, tôi mới nói như vậy, anh thật đúng là chê tôi bẩn sao, tôi còn không chê anh. . .”

Còn chưa kịp nói xong, cái hộp com trên tay đã biến mất, Lưu Xuân Sơn bất thành linh giật lấy, dọa Từ Đồ hết hồn nhảy ra sau một bước dài, cái xèng trong tay cũng nhanh chóng giơ lên. Hồi lâu sau, thấy hần rút cuộc cũng ngồi yên ăn com, lúc này cô mới chậm rãi bước lại gần nửa mét, ôm cái xèng trong ngực, ngồi xồm xuống.

Lưu Xuân Sơn ngón nga ngón nghiền ăn như hổ đói được mấy miếng, bỗng nhiên ném đũa đi, bóc một nắm đất roi vãi vào trong com, lảm bảm: “Thức ăn làm thêm giờ, độc chết người. . .”

Từ Đồ thấy vậy ngẩn người ra, dưới tình thế cấp bách quên luôn cái gì nguy hiểm không nguy hiểm, một tay ngăn hần lại tay kia túm lấy cặp lông dựng com: “Đồ ăn ngon như vậy, anh rải đất gì chứ, có ăn không, không ăn trả lại tôi.”

Lưu Xuân Sơn cho là Từ Đồ đang đùa giỡn với mình, liền nghiêng người ra chặn lại, ôm chặt hộp com trong ngực, si ngốc cười ngây ngô.

Tần Liệt từ ngoài đi vào, còn chưa kịp lấy com, ánh mắt đã bị hút vào cái góc sân râm mát đó.

Nhìn kỹ lại, thấy Từ Đồ đang ôm cái xèng trong lòng ngồi xếp bằng dưới đất, cù cưa cù nhặng kéo qua kéo lại với cái người điên kia.

Bước chân anh bất giác khựng lại, hai hàng chân mày không khỏi nhíu chặt.

Tiểu Ba dõi mắt nhìn ra phía sau anh, ánh mắt không giấu được vẻ thất vọng: “Tần đại ca, anh đến lấy com sao?”

Tần Liệt khẽ hát cầm về phía đối diện: “Bên đó làm gì vậy?”

Tiểu Ba nói: “Có lẽ Từ Đồ cảm thấy Lưu Xuân Sơn đáng thương, nên còn chưa ăn đã đưa com của mình cho hần, cũng không biết tại sao, đột nhiên lại giành lại.”

Tần Liệt thật sự không nghĩ cô còn có phần tâm tư này, đứng yên tại chỗ một lúc rồi bước nhanh qua phía bên kia.

Từ Đồ lúi kéo cả nửa ngày cũng không giật lại được, Lưu Xuân Sơn đưa bàn tay bẩn vào cặp lông trộn đều com và đất cát lên rồi trực tiếp bóc một nắm đưa thẳng vào miệng. Từ Đồ ngốc mặt ra, vội nhào người qua ngăn hần, không cẩn thận đụng trúng hộp com, cặp lông nghiêng sang một bên, toàn bộ dầu mỡ ụp hết lên mu bàn tay cô.

“Đáng ghét!” Cô hét to.

Còn chưa kịp làm gì, trước mặt đã hiện ra một bàn tay to rộng, nắm lấy hai cổ tay bé xú của cô, nhắc cô đứng dậy: “Không phải đã nói với cô, cách xa hần một chút sao?”

Lúc hai người cúi xuống, nhìn thấy Lưu Xuân Sơn đang nhào người ra phía trước, bốc thức ăn dưới đất cho vào miệng.

Từ Đồ chép chép miệng, không ăn mà cảm thấy ê cả răng.

Tần Liệt xách cô tới phía trước, động tác giống hệt như đối đãi với một đứa trẻ nghịch ngợm thích gây sự, vừa túm vừa ủa đi.

Từ Đồ vắn vẹo hai vai: “Anh không có lòng trắc ẩn sao?”

“Không có.”

Từ Đồ: “. . .”

Hai người quay trở lại bếp, Từ Đồ để hai tay dưới vòi nước xả tới xả lui mấy lần, rồi lấy xà phòng chậm rãi rửa thật sạch.

Lúc xoay người lại thấy Tần Liệt còn chưa đi, cô bĩu môi đợi anh lên tiếng.

Tần Liệt hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Từ Đồ dụi dụi chân mày: “Ăn rồi.” Cô đi tới mấy bước: “Thức ăn vừa ra khỏi nồi ăn luôn rồi, thịt bò khó tiêu hóa, bụng đang căng cứng.”

Cô cũng không biết vì sao mình lại nói dối, có lẽ trong lòng không muốn nghe thấy anh chế giễu, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Nhưng tính một đằng ra một nẻo, bụng của cô rất không hợp thời ùng ục réo lên mấy tiếng, căn phòng yên tĩnh, âm thanh đó càng trở nên sống động rõ ràng. Anh còn chưa nói câu nào, hai gò má của Từ Đồ đã đỏ bừng, cô đưa tay gãi gãi mái tóc màu hồng khói đã hơi chớm dài, xoay đầu đi chỗ khác.

Tần Liệt nhìn cô mấy giây, hừ lạnh một tiếng, quay người lại mở hộp thức ăn đang chuẩn bị đem đi ra.

Từ Đồ kiễng ngón chân lò đầu tới thăm dò: “Anh làm gì vậy?”

Tần Liệt không thèm để ý tới cô.

Từ Đồ duỗi ngón tay chọc chọc vào lưng anh, thấy không có phản ứng, lại đẩy thêm mấy cái: “Làm gì vậy?”

“Đứng yên nào.” Anh nhún vai: “Chia phần cơm của tôi cho cô, ăn đi.”

Trái tim Từ Đồ run lên, mím mím môi: “Sao lại cho tôi? Tôi đã ăn...” Thấy Tần Liệt trừng mắt nhìn, nửa ngày sau mới lí nhí phun ra chữ ‘...rồi’ cuối cùng, nhưng không cách nào đè nén được sự ngọt ngào đang dâng lên trong lòng.

Cô đột nhiên nhớ lại hôm đầu tiên khi vừa đến nơi này, lúc đó là nửa đêm, đụng phải Tần Liệt vừa tắm xong đi ra ngoài, hỏi anh có gì ăn không, anh chẳng những không cho mà còn liệt kê đông dài thời gian ăn cơm, rồi là đủ thứ quy định.

Nhưng đêm đó, rốt cuộc anh cũng đưa tới cho cô một cái bánh bao và nước đun sôi.

Lúc cô đang ngây người nghĩ lung tung vớ vẩn, Tần Liệt đã lấy xong mấy hộp cơm chuẩn bị đi.

“Nè!” Từ Đồ gọi một tiếng: “Thịt bò cũng không ăn, cho tôi hết sao?”

“Tôi có khoai tây được rồi.”

“Vậy anh không muốn ăn thịt sao?”

Tần Liệt nói: “Tôi không tham ăn như cô.”

Từ Đồ: “...”

Cô khẽ nhấp nhứ đôi môi thăm mẳng anh vừa giờ nửa ngón tay giữa lên, thấy anh xoay lại, vờ điềm nhiên như không có chuyện gì vòng tay ra sau gãi gãi đầu.

Tần Liệt thu hết toàn bộ mấy cái động tác lên lút mờ ám đó vào trong mắt, nhưng cũng một phải so đo với cô.

“Còn có việc gì sao?”

Tần Liệt nói: “Có mấy lời tôi không muốn lặp lại lần nữa, cũng không phải là nói đùa với cô cho vui, sau này cách xa Lư Xuân Sơn một chút, hẳn không làm hại người, không có nghĩa điều đó sẽ không xảy ra. Thời gian ở Lạc Bình, tốt nhất cô nên theo khuôn phép cũ, yên bình, đừng gây thêm phiền phức cho mọi người, hai bên sống yên ổn với nhau, bình an vô sự, tôi cũng xem như làm tròn trách nhiệm với Từ tổng.”

Phòng bếp đột nhiên rơi xuống tĩnh lặng, không một tiếng động.

Lúc này Tần Liệt mới ý thức được, những lời vừa thốt ra khỏi miệng đã hoàn toàn trái ngược với những suy nghĩ trong đầu. Anh thoáng dâng lên tia hối hận, nhưng lời đã nói ra như bát nước hắt đi, không cách nào lấy lại được.

Từ Đồ nhúu chặt mày: “Là vì trách nhiệm?”

Anh dừng lại một lúc: “Nếu không thì vì cái gì?”

Từ Đồ trầm mặc giây lát, buông lỏng tay xuống: “Đi thị trấn đêm đó cũng vì vậy?”

Hai hàng chân mày của Tần Liệt dần nhúu chặt lại, tâm trí nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của cô.

Từ Đồ cười cười, rồi nói thêm một câu: “Xem ra trước giờ đều là như vậy.” Chút tình cảm vừa chớm nở, đã bị người ta gọi nguyên thùng nước lạnh vào đầu, lúc này tỉnh táo lại mới thấy có lẽ cô đã tự mình đa tình rồi.

Im lặng hồi lâu, Từ Đồ lại trở về với giọng nói hồ hững không thèm đếm xỉa tới: “Con người tôi có một ưu điểm, chính là không biết nghe lời, người khác càng không muốn tôi làm gì, tôi càng làm ngược lại.” Cô bung cái bát sứ trắng trước mặt lên, quan sát trong giây lát: “Tựa như bát thịt bò này, anh cho tôi, tôi cứ cố tình không muốn ăn.”

Cô vừa nói, vừa xoay cổ tay, đổ hết thức ăn trong bát xuống đất.

Tần Liệt hít sâu một hơi, cắn chặt răng, nhìn cô chằm chằm.

Hai người đối mặt nhìn nhau một hồi, các khớp xương trên gò má anh như căng cứng lại, siết chặt nắm tay nhưng sau đó lại buông lỏng ra: “Tính xấu không đổi.”

...

Sau một khoảng thời gian cùng Từ Đồ lôi lôi kéo kéo trở nên quen thuộc, ngày nào Luru Xuân Sơn cũng đến nơi này. Mỗi lần cho hán ăn cơm, hán vẫn cứ trộn đất vào như trước, nhưng kỳ thật là một người rất dễ sống chung, ngoại trừ cười ngây ngô còn có thể miễn cưỡng nói đàm ba câu, có đôi khi ngây người ra ngơ ngác nhìn về chốn xa xăm, về mặt vô cùng nghiêm túc.

Từ Đồ cảm thấy đầu óc của hán không phải thật sự có vấn đề, có lẽ do trước kia đã từng gặp phải chuyện gì đó kích động, bị dồn ép quá mức nên mới phát điên. Cô nói gần nói xa vòng vo tìm hiểu, nhưng Luru Xuân Sơn chỉ cười, chẳng hỏi ra được gì.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nháy mắt một cái đã đến tháng sáu. Buổi sáng nọ, trong sân trường xuất hiện một cô gái trẻ, mặc chiếc áo thun trắng và quần bò, buộc tóc đuôi ngựa cao, gương mặt trong veo vô cùng thanh tú xinh đẹp, trông giống như sinh viên đại học vừa tốt nghiệp ra trường.

Từ Đồ và Luru Xuân Sơn đang ngồi cạnh nhau chơi game, cô ngồi trên cái ghế đầu nhỏ, hai đầu gối chụm lại ngay ngắn một chỗ, tóc mái rơi xuống che khuất cả mặt mũi. Luru Xuân Sơn trực tiếp ngồi xếp bằng dưới đất, rướn cổ lên, mắt nhìn chằm chằm vào di động của Từ Đồ không chớp lấy một lần, thỉnh thoảng còn vỗ tay tán thưởng.

Chợt nghe có người gọi: “Anh Xuân Sơn!”

Luru Xuân Sơn dừng người một lúc rồi ngẩng đầu lên, ngốc nghếch cười ra tiếng: “Xán Xán!” Rồi không thèm để ý tới Từ Đồ nữa, duỗi chân đứng dậy, chạy thẳng tới chỗ của người ta, miệng không ngừng gọi: “Xán Xán, Xán Xán...”

Cô gái trẻ vừa chun mũi vừa trách yêu: “Anh sắp thôi chết rồi, em không có ở đây, sao anh lại trở nên bần như vậy chứ?”

Luru Xuân Sơn vẫn cười ngây ngô như cũ, nhưng trong nụ cười đó ánh lên tia rực rỡ không giống với thường ngày.

Từ Đồ bĩu môi, tâm trạng hết như khi còn bé bị người ta cướp mất món đồ chơi mới, cho hán ăn cơm nhiều ngày như vậy, tới giờ hán còn không thèm nhớ tên cô là Từ Đồ.

Cô đi qua, có chút bướng bỉnh ương ngạnh hỏi: “Chị tìm ai vậy?”

Lúc này, cô gái kia mới dời tầm mắt hướng về phía phát ra âm thanh, dường như đang ngẫm nghĩ xem người lạ đứng trước mặt mình là ai, tám chín phần là giáo viên tình nguyện, vì vậy nhoèn miệng cười hỏi: “Em nhất định là giáo viên mới tới đúng không?”

Từ Đồ thoáng ngập ngừng, rồi nhướn chân mày: “Đương nhiên.”

Cô gái kia tán thưởng: “Vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp như em, có thể đến một nơi như thế này, kỳ thật rất hiếm thấy. Vất vả rồi!”

Từ Đồ đáp lại: “Không vất vả, nên làm.”

“Đám nhóc kia nghịch ngợm lắm, dạy bọn chúng có mệt không?”

Từ Đồ nói: “Cũng ổn.”

Cô gái kia nở nụ cười ân cần: “Có thể hỏi em dạy môn gì không?”

Từ Đồ nghĩ nghĩ mấy giây: “Mỹ thuật.”

Cô vừa dứt lời, bà bác ở trong nhà bếp ló đầu ra: “Đồ Đồ à, đừng nghịch nữa, vào nhặt rau nào.”

Từ Đồ: “...”

Cô gái kia sừng sốt một hồi, mấy giây sau phản ứng lại, cười khanh khách đến không đứng thẳng được thắt lưng.

Bà bác nheo nheo mắt, chăm chú nhìn qua: “Ôi trời, Xán Xán đã về rồi sao!”

Mãi hồi lâu sau cô gái kia mới ngừng lại được, không cười nữa, hướng về phía bà bác ‘dạ’ to một tiếng, rồi quay đầu lại, vươn tay ra: “Xin chào, chị là

Tần Xán.”

Khuôn mặt Từ Đồ đỏ tới mức có thể nhỏ ra máu, nhất thời không biết phải để ánh mắt chỗ nào, miễn cưỡng nói: “... Từ Đồ.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tần Xán năm nay hai mươi ba tuổi, lớn hơn Từ Đồ tròn bốn tuổi, vừa tốt nghiệp đại học ra trường nhưng không ở lại thành phố làm việc, mà trực tiếp thu dọn hành lý lập tức trở về Lạc Bình.

Lần này quay về là giấu Tần Liệt, không dám để cho anh biết, đến Phan Vũ đi nhờ xe của người ta về thẳng trường tiểu học, rồi ở luôn lại đó chờ đến tối. Trò chuyện với Từ Đồ nửa ngày, lúc về đến nhà, tình cảm của hai người đã vô cùng thân thiết như đã quen biết từ lâu.

Trong thôn cũng chẳng có mấy người, cô ấy vừa trở lại Tần Liệt đã biết, lúc nhìn thấy mặt mũi anh chẳng vui vẻ chút nào, chỉ nói một tiếng ‘về à’ rồi lấy quần áo đi thẳng ra phía sân sau tắm rửa.

Lúc ăn cơm, không khí trên bàn ăn vô cùng nhộn nhịp, Tần Xán ngồi bên cạnh Từ Đồ, đối diện là Tần Liệt, Hương San và mấy người Tiểu Ba. Mấy cô bé con kia vây quanh Tần Xán, di nhỏ ngán di nhỏ dài, cái miệng lú rú không ngừng, dường như rất thích cô ấy.

“Duyệt Duyệt, ngồi xuống ăn cơm ngoan nào, ăn xong lại chơi với di nhỏ tiếp.” Hương San kéo Tần Từ Duyệt lại, nâng mắt nhìn về phía đối diện rồi với tay bẻ một đĩa thức ăn đặt qua phía Tần Xán: “Xán Xán, ném thử trứng trắng dương xỉ đi, chị biết em thích ăn nên tự tay làm, trong nhà cũng không có món gì đặc biệt, em ăn thử xem có hợp khẩu vị không?”

Từ lời nói đến giọng điệu, hoàn toàn là điệu bộ của nữ chủ nhân.

Đôi đũa trên tay Tần Liệt thoáng khựng lại, quét mắt liếc nhìn cô ta một cái, không nói gì.

Tần Xán trực tiếp nhủ mày, cười khan nói: “Không cần phải khách khí như vậy đâu, chị đến cái nơi nghèo khó này của chúng tôi, người đến là khách, sao có thể để cho chị nấu cơm được?” Lời nói của cô ấy chứa đầy ẩn ý: “Nhà chúng tôi điều kiện không tốt, chị đến nơi này thật sự là ủy khuất cho chị rồi.”

Sắc mặt Hương San vô cùng khó coi, miễn cưỡng cười cười, không nói thêm gì.

Tần Xán lại nói tiếp: “Anh trai tôi thô ráp, đàn ông thường không để ý tới mấy chuyện này, thật làm phiền chị. Đúng rồi, chị Hương San, tháng mấy chị đi? Trước khi đi, chị đừng làm mấy công việc nhà nữa, có tôi rồi để tôi làm cho.” Tần Xán nói xong len lén nhìn Tần Liệt, thấy anh chẳng quan tâm gì tới, cô nàng há dạ nhượng nhượng chân mày.

Hương San siết chặt đôi đũa trong tay, vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ, càng không biết phải nói gì, hồi lâu sau mới nặn ra được một câu ‘không có gì’.

Không khí trên bàn ăn yên lặng đi đôi chút, Tiểu Ba hỏi Tần Xán đã lấy bằng tốt nghiệp chưa.

Tiểu Ba học trên Tần Xán hai khóa, một người học ở phân hiệu Hoài Bắc, một người học tại trụ sở chính, sau này trường di dời địa điểm, hai nơi sáp nhập lại với nhau, khi đó Tiểu Ba đã tốt nghiệp, nhưng hiện giờ cả hai đều xem như cựu sinh viên của trường.

Hai người ngồi tán gẫu một hồi, thêm Từ Đồ ngồi bên cạnh thỉnh thoảng xen vào mấy câu khiến cho bầu không khí không đến nỗi tẻ nhạt như thường ngày, một bữa cơm cũng coi như viên mãn.

Tần Liệt vẫn không nói gì, anh đặt đôi đũa xuống, cong ngón trỏ đẩy bát cơm về phía trước.

Ánh mắt Hương San lúc nào cũng liếc qua bên cạnh, thấy vậy liền đứng dậy nói: “Để em xới cơm cho anh.”

Bàn tay Tần Liệt phủ lên miệng bát, đẩy sang phía bên cạnh, lắc đầu, không nhìn tới cô ta.

Anh hơi nghiêng người, lấy hộp đựng thuốc lá ra, vắn xong cũng không hút vội mà đặt ở bụng ngón tay về qua về lại, ánh mắt ném thẳng về phía đối diện.

Bên kia đã thay đổi chủ đề, không biết như thế nào lại tới Lưu Xuân Sơn, Tần Xán nói: “Đúng lúc, chị có đem về cho anh ấy mấy bộ quần áo, mấy ngày trước khi tốt nghiệp, sinh viên trong trường có bày quầy bán đủ thứ đồ, chị mua ở chỗ mấy nam sinh cùng lớp, đang định ăn xong đem qua đó.”

Từ Đồ hỏi: “Nhà anh ấy ở đâu?”

“Ngay rìa núi phía sau, từ trường học đi qua không xa lắm.” Cô ấy hỏi Từ Đồ: “Em đi không?”

“Đi, đương nhiên đi.” Từ Đồ khẩy mấy hột com: “Mấy giờ đi? Tới lúc đó kêu em.”

Hai người bưng bưng khí thế nói hết chuyện này đến chuyện khác, khó có được vừa gặp mặt lần đầu lại hợp ý nhau như vậy, ai dè có người mắt húng lên tiếng: “Cô không được phép đi.”

Từ Đồ nhướng mày ngẩng đầu lên: “Ai không cho tôi đi?”

Tần Liệt nói: “Em đưa xong cũng lo nhanh chóng trở về, trời sắp tối rồi, đừng ở lại trễ quá. Cô ấy không được phép đi.” Lời này là nói với Tần Xán.

Tần Xán không dám phản bác, giương mắt nhìn anh, lại nhìn Từ Đồ, không hé môi.

Từ sau lần căng thẳng trước, hai người chẳng ai vừa mắt ai, vốn từ chỗ đang dần sống chung với nhau rất ảm ỉm, thoát cái trở về thời điểm gặp gỡ ban đầu.

Đây là lần đầu tiên nói chuyện lại với nhau sau thời gian dài.

Từ Đồ đặt cái bát xuống, chế giễu: “Quần cũng thật rộng mà, lại muốn làm tròn trách nhiệm với người khác sao? Chân mọc trên người tôi, muốn đi là đi, nói không chừng còn cố tình đựng cho nó sứt mẻ, cho có người không chịu nổi.”

Tần Liệt đưa điều thuốc lên miệng, hé môi ngậm vào, sau khi châm lửa, chậm rãi hút một hơi: “Nếu không sợ tàn phế, cứ mặc sức.” Sau đó hỏi Tần Xán: “Em tính ở nhà mấy ngày?”

Tần Xán: “...”

Gió đột nhiên đổi hướng qua đây, khiến cho Tần Xán có phản trở tay không kịp, trở mặt đờ ra mấy giây: “Anh, không đi được không? Em định ở nhà...”

“Em hẳn là biết rõ câu trả lời của anh.”

“Nhưng mà anh, em muốn ở lại dạy bọn trẻ.”

Tần Liệt không trả lời câu nói đó: “Trở lại thành phố muốn thi nghiên cứu sinh hay đi làm, có ý tưởng gì chưa?”

Tần Xán cắn cắn môi, hồi lâu sau mới thả ra một câu đầy cương quyết: “Đây là nhà em, em không đi.”

“Lần sau lên thị trấn lấy thuốc cho Tần Tử Duyệt, nhân tiện đưa em ra ngoài luôn.”

Một câu nói, đầy mạnh mẽ khí phách.

Tần Xán cúi đầu, hốc mắt vô thức phấp phỏng.

Từ Đồ ở bên cạnh thêm mắm thêm muối: “Đề nghị chị về nhà lấy tóc của anh trai mình, đem ra thành phố xét nghiệm thử xem có phải mình được nhặt về không.”

Tần Xán nhỏ giọng: “Đừng nói lung tung.”

Từ Đồ nhún nhún vai, vừa ngẩng đầu lên bắt gặp ngay ánh mắt anh đang chăm chú nhìn mình, cô nàng chẳng chút sợ hãi hất cằm đáp trả.

Nhìn một hồi, hai người đồng loạt xoay mặt đi chỗ khác.

Tần Liệt đứng dậy, đi vào bếp rửa tay, sau đó không nói thêm bất cứ lời nào, sai chân bước thẳng ra cửa tìm trường thôn bàn công chuyện.

Một màn chăm chăm nhìn nhau đáp trả vừa rồi, đặt trong mắt người ngoài, lại có hương vị khác.

Hương San ném bát đĩa xuống, ôm vai tựa lưng vào ghế, lạnh lùng nhìn Từ Đồ.

Com tối xong xuôi, Từ Đồ ở trong phòng đợi trái đợi phải mò cả mắt mà không thấy Tần Xán đâu, cho là cô ấy không dám gọi mình đi cùng, liền tự mò đi tìm.

Phòng của Tần Xán đã bị cô chiếm dụng, nên tạm thời cô ấy chỉ có thể ở chung với mấy cô nhóc nhỏ. Từ Đồ trực tiếp đi qua đó tìm người, vừa bước vào cửa, đã thấy cô ấy đang sắp xếp lại mấy bộ quần áo chuẩn bị đem đi.

“Em còn tưởng chị đi rồi.”

Tần Xán quay đầu lại: “Chờ một chút, xong ngay đây.”

Từ Đồ nói không vội, chắp hai tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, đây là lần đầu tiên cô vào căn phòng này, lớn hơn một chút so với phòng cô, có đặt một cái giường ba tầng, trước đó còn dư ra một tầng, vừa vặn có chỗ cho Tần Xán ngủ. Chỗ trống trong góc đặt mấy cái bàn học, ghế ngồi xen kẽ nhau, đối diện là tủ quần áo và một cái tủ gỗ năm học kéo. Cứ như vậy, không gian có vẻ khá chật chội.

Cô vén mùng lên, nhìn nhìn rồi xoay người đặt mông ngồi xuống giường, buồn chán nhìn quanh quất một hồi, ánh mắt bỗng khựng lại như có thứ gì đó đâm vào.

Trên vách tường đối diện có treo một bức tranh, thanh khung phào nẹp được làm bằng bạc chạm khắc tinh xảo, dài hai thước, rộng một thước, dường như đã treo từ rất lâu, hình ảnh không còn sáng rõ như trước.

Tần Xán gọi cô mấy lần nhưng không thấy phản ứng, liền duỗi tay hươu qua hươu lại trước mặt Từ Đồ: “Đang nghĩ gì mà tập trung vậy?”

“Có thể đi rồi sao?” Lúc này Từ Đồ mới hoàn hồn lại, hỏi: “Cái giường này là của Tần Từ Duyệt?”

Cô ấy cũng không để ý: “Đúng vậy.” Vừa nói vừa khoác túi lên vai, kéo Từ Đồ đi.

Hết sức trùng hợp, vừa ra tới cổng gặp ngay Tần Liệt từ bên ngoài đi vào. Tần Xán có chút sợ anh trai mình, chân rì rì bước chậm lại, bất giác nhìn trộm Từ Đồ.

Từ Đồ trái lại chẳng chút sợ hãi, ngẩng cao đầu nhìn thẳng về phía trước, mắt không hề chớp lấy một cái, ưỡn ngực bước ngang qua Tần Liệt, hoàn toàn không đặt mắt vào anh nói trước đó trong lòng.

Vừa đi được hai bước, cổ tay đã bị người bên cạnh túm lại kéo ngược ra sau, Từ Đồ lao đảo mấy bước, nháy mắt một cái đã trở lại trong sân.

Cô choáng váng một trận, lắc lắc cổ tay: “Tôi tới đây để thư giãn giải sầu, không phải ngồi tù, chẳng lẽ muốn làm gì còn phải chịu sự kiểm soát của anh sao?”

“Vạn bất đắc dĩ tôi cũng lười quản.”

Từ Đồ bị chọc giận, lửa phừng phừng nổi lên: “Anh buông tay ra.”

Không cách nào giải thích được tâm trạng lúc này, Tần Liệt cũng cảm thấy bản thân mình rất bất thường, nhìn dáng vẻ này của cô, tự nhiên sự bức bối chẳng hiểu từ đâu bỗng xông lên.

Anh càng nắm chặt hơn: “Nói cho cùng, chịu ân huệ của người ta, vì để báo đáp lại, một chút phiền toái cũng không thoái thác được.” Bàn tay anh giống như gọng kìm, siết chặt cổ tay mảnh mai nhỏ nhắn của cô lại, mặt mũi đen thui, lông mày nhíu chặt, tim nghĩ một đường miệng nói một nẻo, từng câu từng chữ đều mang vẻ ghét bỏ.

Loại ngữ khí này vừa lạnh lùng vừa tổn thương người ta, Từ Đồ trước giờ vô tâm vô tính chẳng có chỗ nào kiêng dè, nhưng lúc này đây lần đầu tiên trong đời cảm thấy vô cùng râm rứt khó chịu không rõ mùi vị gì, tính khí nổi lên, không thèm bận tâm đến hậu quả, cứ nhào thẳng về phía anh đâm đá loạn xạ.

Tần Xán muốn ngăn lại nhưng không biết phải làm thế nào, cô nàng há hốc miệng, sắc mặt có vài phần vặn vẹo. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy có người dám nổi điên với anh trai mình như vậy.

Ánh mắt Tần Xán chợt lóe lên, cảm thấy anh mình cũng có gì đó thật khác lạ, nhưng rốt cuộc khác lạ chỗ nào thì nhất thời không nhìn ra được.

Bên kia Tần Liệt siết chặt tay, các cơ bắp gồ ghề hiện lên rất rõ, anh dùng sức kéo cô vào bên trong.

Từ Đồ ra sức chống đối, cả người ghi chặt xuống đất, hoàn toàn là ý đồ muốn nằm ăn vạ tại chỗ.

Đấu đá một hồi, rốt cuộc không còn là vấn đề có đi ra ngoài hay không, mà là cuộc đọ sức giữa chế ngự và phục tùng.

Tần Liệt cúi người thấp xuống, ngoắc tay kẹp ngay thắt lưng cô nàng, khiêng lên xách vào trong.

Ngực của Từ Đồ dán chặt vào một bên sườn hông anh, cánh tay của cô từ phía sau quơ quào túm lấy phần áo trước ngực, chẳng biết là chỗ nào, vừa tóm được nơi bám víu liền há to miệng cắn mạnh vào.

Tần Liệt thềm rên lên, chỉ cảm thấy một luồng hơi thở nóng ẩm, ẩm ướt lan ra từ bên dưới ngực phải, toàn thân như có dòng điện chạy qua, khiến anh không kiểm soát được bất giác ngây người, đầu óc trống rỗng vài giây, mới cảm thấy có chút đau đớn truyền đến.

Một tay anh siết chặt eo cô, tay kia tách khuôn mặt cô ra khỏi ngực mình, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chắc là phải lấy cái hàm thiếc của Đại Tráng cho cô đeo mới vừa lòng đúng không?”

(*Hàm thiếc: bộ phận bằng sắt đặt giữa hai hàm răng ngựa để buộc cương.)

“Thả tôi xuống!”

Hai chân cô nàng quẫy đạp loạn xạ, cơ thể trượt dần xuống dưới, vạt áo nơi thắt lưng không ngừng cọ xát cuộn lên trên, lộ ra vùng eo thon nhỏ non mềm. Bàn tay Tần Liệt đang đặt phía trên vùng nồn nà đó, trong đầu chỉ còn cảm giác da thịt trơn nhẵn bóng mịn men theo lòng bàn tay trượt xuống, hơi lạnh thấm vào mang chút mồ hôi ẩm ướt, như cá trạch lượn trong nước, càng nắm càng trượt.

Đột nhiên, đầu ngón tay anh chạm vào một phần gong áo cứng cứng, nhiệt độ dưới lòng bàn tay cũng không còn mát lạnh như trước, bất giác giật mình bưng tỉnh, trước khi cô cảm nhận được, vội vàng vùng tay ra.

Cả người Từ Đồ ngã nhào xuống đất, tạo hình có phần khá mỹ cảm đầy chất nghệ thuật, nhưng cũng chẳng màng kêu đau vì con thịnh nộ đang phập phồng trong lồng ngực, cô giờ chân đạp vào khuỷu chân anh mấy cái.

Tần Liệt suýt nữa khụy xuống, vươn tay muốn tóm cô.

Từ Đồ đứng phắt dậy, nhanh như sóc phóng ra xa mấy thước, vọt về phía Tần Xán nói: “Đừng đứng ngây ra đó nữa, chạy mau.”

Tần Xán còn chưa kịp tỉnh hồn, ôm cái túi, vội vàng chạy sát theo sau.

“Từ Đồ.” Tần Liệt gọi to một tiếng.

Từ Đồ dừng lại ở phía đằng xa.

Tần Liệt giờ ngón tay chỉ cô nàng: “Cô được lắm.” Lồng ngực anh phập phồng không ngừng: “Trước tám giờ mà chưa về, chờ biết tay tôi. Cả cô nữa.” Anh lại chỉ sang Tần Xán, đôi phương co rụt cổ lại, anh không quản hai người này nữa, xoay người đi vào trong sân.

Vừa quay lại đã gặp phải Hường San, cô ta ôm cánh tay đứng ở cửa phòng của mình, liên tục chà xát hai cánh tay tựa như đang rất lạnh.

Tần Liệt đảo mắt sang chỗ khác, đi về phòng mình.

“Tần Liệt.” Cô ta kêu anh.

Tần Liệt đứng lại trong sân, Hường San chậm rãi bước tới, trong cái chạng vạng tranh sáng tranh tối, gương mặt tinh xảo của cô ta đượm vẻ cô đơn.

Tần Liệt: “Có chuyện gì?”

Cô ta ngập ngừng chốc lát: “Anh lồi lồi kéo kéo với một cô bé như vậy, có phải sẽ gây ra ảnh hưởng xấu không?”

“Ngại mắt cô sao?” Tần Liệt vốn chưa nguôi cơn tức, ngữ khí tự nhiên cứng rắn lạnh lùng hơn.

Anh không muốn tiếp tục nói chuyện nữa, sai chân bước đi, Hường San lại đuổi sát theo phía sau: “Có phải anh và cô ta...” Cô ta bỗng nhiên không dám nói ra giả thiết này, trái lại chỉ nói: “Trước kia, anh không bao giờ can thiệp vào việc của người khác, Từ Đồ cô ta... rất đặc biệt sao?”

“Hình như chuyện này chẳng liên quan gì đến cô.” Anh cau mày, vị trí phía trước ngực bị Từ Đồ cắn vừa tấy vừa đau, dần không kiên nhẫn nổi nữa.

Anh lui về phía sau nửa bước, xoay mũi chân, lách qua cô ta.

Hường San: “Còn một câu hỏi cuối cùng.”

Bước chân của Tần Liệt vẫn không dừng lại.

Cô ta vẫn là thắc mắc: “Nếu như đêm đó Từ Đồ không xuất hiện, kết quả có khác bây giờ không?”

Động tác của Tần Liệt thoáng khựng lại, nghĩ một hồi, mới biết cô ta nói chuyện Từ Đồ có ý ngắt điện đêm đó.

Anh nói: “Không.”

Tần Liệt nói xong, trong sân chỉ còn lại một mình cô ta.

Vừa rồi anh do dự mấy giây kia, Hường San đã biết, kể từ lúc Từ Đồ xuất hiện, số phận của anh và cô ta đã được phán quyết.

Hai dòng nước mắt rơi xuống, Hường San siết chặt nắm tay lại, sự căm ghét thù hận trong lòng càng lúc càng dày đặc.

Tần Liệt trở về phòng, thuận tay mở đèn lên.

Trước khi cởi áo ra, ánh mắt quét một đường từ trên xuống dưới, hôm nay mặc cái áo t-shirt màu xám khói, phía trước ngực phải có một mảng nhỏ tối màu, không vuông không tròn, kích thước cỡ một quả hạch đào, dưới ánh đèn càng trở nên nổi bật hơn.(Hix, cái mảng tối màu đó chính là nước miếng của cô nàng.)

Anh nắm lấy vật dưới, lật lên khom người còi ra, tiếp tục quan sát vùng trước ngực, trên cơ thể rắn chắc làn da sáng bóng, có khắc hai dấu răng hết sức rõ ràng, xung quanh ửng đỏ sưng lồi lên, vị trí khiến người ta rối rắm, chỉ cách điểm nhọn trung tâm kia mấy mi li mét.

Khóe môi Tần Liệt căng cứng.

Mãi một hồi lâu sau, mới đưa đầu ngón tay chạm vào. Anh khẽ thở dài, ý thức được đạo gài đây, có thứ gì đó đã thay đổi, có một số việc là trách nhiệm và nghĩa vụ của anh, nhưng có những chuyện ngày càng chẳng thể phân biệt rõ ràng.

Trước mặt là hai đầu ‘Kinh Hà nước trong, Vị Hà nước đục’ cách nhau rõ ràng như vậy; hai người đứng ở hai bên bờ dòng sông, anh trấn giữ đầu bên này, ngỡ rằng chỉ cần cô không chạm vào lãnh địa của anh, hết thảy sẽ bình an vô sự. Nhưng không biết tự khi nào, anh lại phạm quy trước, phá vỡ nguyên tắc của trò chơi, trong lúc vô tri vô giác đã bước vào dòng nước, ẩm ướt ồng quần.

Phía bên kia, hai người nọ sau khi chuẩn đi được rồi, mãi đến khi vòng qua phía sau trường tiểu học, bước chân mới thả lỏng lại bình thường.

Tần Xán quả thật đã nhìn cô với cặp mắt khác xưa: “Lẽ nào em không sợ anh trai chị hả?”

Lúc này bỗng nhiên có con gió thổi qua, Từ Đồ đã lấy lại được bình tĩnh, nhớ tới đêm đó bị anh ném ở Niễn Đạo Cầu đây ma mị đến chút ánh sáng cũng không có, nghĩ lại cũng có chút sợ.

‘Xúc động là ma quỷ!’ Cô cúi đầu mãi miết bước đi, hai cánh môi khẽ khép khẽ mở lẩm bẩm.

Tần Xán hỏi lại: “Em nói gì vậy?”

“Không sợ, sao phải sợ chứ.” Từ Đồ mạnh miệng, hỏi ngược lại Tần Xán: “Chị rất sợ anh ấy sao?”

“Đương nhiên sợ.”

“Không lẽ chị có bóng ma thời thơ ấu?”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, nào ngờ Tần Xán gật đầu liên tục không ngừng: “Năm mười lăm tuổi, năm đó, lúc làm bài kiểm tra trong trường chị có lén lấy giấy ra quay bài, kết quả bị giáo viên bắt được, hợp phụ huynh là anh ấy đi, giáo viên đã chỉ đích danh tên họ phê bình trước toàn thể lớp, lúc anh ấy về, vô cùng khùng khiếp...” Vừa nói vừa co rút vai lại nhấn mạnh: “Mấy cái ghế trong nhà đều bị đập gãy tan tành, vóc dáng chị hồi đó nhỏ xiu, nhìn thôi đã mất hết hồn vía nói gì tới đụng trúng; trùng hợp ngày hôm đó lần đầu có kinh nguyệt, máu thấm ướt cả quần, chị không có mẹ, lúc ấy cả nhà đều ngây ra, ba chị mới thừa dịp đó kéo chị ra.”

“Cho nên từ nhỏ tới lớn, ai chị cũng không sợ, chỉ sợ anh ấy.”

Từ Đồ nghe xong hồn vía cũng muốn bay lên trời, lúc này mới phát hiện, anh đối với mình đã đủ nhân từ, càng tăng thêm mấy phần hối hận vì hành vi vừa rồi.

Tần Xán thông thả trở lại: “Kể từ đó về sau, anh ấy phụ trách chuyện học hành của chị, rốt cuộc thành tích cũng không còn đi xuống nữa.” Cô ấy nhìn sang người bên cạnh, nhướn mày đầy tự hào: “Nhưng có một chuyện khiến chị đặc biệt sùng bái anh ấy.”

Từ Đồ dùng ngón cái và ngón trỏ bóp hai gò má lại, cái miệng nhỏ chu ra: “Chuyện gì?”

“Anh ấy là một người học siêu giỏi, trung học cơ sở và cao trung đều nhảy lớp, không cần phải thi đại học, trực tiếp được tuyển thẳng vào đại học Hồng Dương.”

Từ Đồ như có điều nghĩ ngợi: “Nói vậy, anh ấy nhỏ hơn Hướn San hai tuổi sao?”

“...” Tần Xán cười khan: “Trọng tâm của em có phần xiên vẹo đó!” Lại nói tiếp: “Đừng nhắc tới cô ta, nhắc tới mất hứng.”

Từ Đồ vừa nghe thấy có hơi gió bát quái, hai mắt sáng rỡ, há miệng cộp cộp hai hàm răng với nhau: “Sao lại mất hứng?”

Tần Xán nhìn cô, nhíu mày hỏi: “Em bị sao vậy? Nãy giờ cứ bóp miệng.”

“Thật cứng quá.” Từ Đồ nói

“Hả?”

“Chị nói...” Cô cử động xương quai hàm: “Có phải vừa rồi em dùng sức quá mạnh không?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tần Xán phì cười nói tiếp: “Cô ta lớn hơn anh trai chị hai tuổi, bắt đầu ra sức theo đuổi anh ấy từ cái thời còn trong trường đại học, đáng về điên cuồng như muốn đem bom oanh tạc đó, đến chị nhìn thấy cũng sợ hãi; có một năm nghỉ hè còn đi theo về Lạc Bình. Cô ta xinh đẹp, ăn nói lưu loát lại luôn thoăn thoắt tay chân giành làm hết mọi việc trong nhà, lúc đó ba chị đặc biệt thích cô ta.”

Từ Đồ há há khép mở miệng: “Vậy anh trai chị thì sao?”

“Anh ấy à!” Tần Xán thở dài: “Lúc đó, anh ấy có biết yêu là gì đâu, tâm tư cũng không đặt vào mấy chuyện này, bị theo đuổi lời thôi phiền phức, từ chối hoài không xong; thấy cô ta phương diện nào cũng đang hoàng, thế là đồng ý.

Từ Đồ phán một câu: “Con người này đúng là nhảm chán.”

“Còn không phải sao!” Tần Xán nhìn sang cô nói tiếp: “Ai có thể nghĩ được, người phụ nữ đó hết thấy đều là giả vờ, chưa bao lâu đã lộ ra bộ mặt thật, không chịu được khổ, không chịu nổi trống vắng, haizz!”

Từ Đồ giật mình: “Phản bội? Chạy theo người đàn ông khác sao?!”

“Ừ!”

Cô dụi dụi mũi: “Anh trai chị rõ là xui xẻo.”

Hai người đã đi được một quãng khá xa, Tần Xán lại nói tiếp: “Cũng không thể nói là xui xẻo, anh ấy bị như vậy cũng đáng, ai bảo anh ấy vô tâm với người ta.”

“Hử?”

“Hai người bọn họ căn bản không hợp.”

“Ồ.”

“Có lẽ anh ấy chưa gặp được người có thể khiến anh ấy rung động.”

“Ừm.”

Tần Liệt hoàn toàn không hay không biết, hai cô nàng này chẳng chút kiêng dè, trắng trợn bàn luận về mình như vậy. Hai người vừa đi vừa rôm rả bàn tán, chẳng mấy chốc đã đến nơi ở của Lư Xuân Sơn.

Đó là một gian nhà xiêu vẹo được đắp từ bùn đất; quanh quất bốn phía chỉ có duy nhất căn nhà này, nhìn vô cùng hoang vu trơ trọi. Đáng ngạc nhiên là trong khoảnh sân nhỏ phía trước lại có nuôi bốn năm con gà mái. Lúc hai người đi vào, Lư Xuân Sơn đang ngồi trong sân, trên tay ôm một con gà, bàn tay to rộng nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, dịu dàng y hệt như đối xử với thú cưng.

Tần Xán đẩy cửa hàng rào ra, mỉm cười kêu hán một tiếng.

Lư Xuân Sơn nhìn thấy cô ấy, khoe miệng lập tức toét lên tới tận mang tai, lộ ra hàm răng trắng bóc, vội vàng thả con gà trên tay xuống chạy về phía cô ấy, miệng liên tục gọi ‘Xán Xán, Xán Xán’ không ngừng.

Tần Xán nhìn qua mấy con gà một lượt: “Woa, đều đã lớn như vậy rồi? Có nhớ lời em dặn không, có cho bọn chúng ăn đúng giờ không?”

Hắn nghiêm túc nhìn cô ấy gật đầu thật mạnh.

“Vậy trứng gà đâu rồi?”

Lư Xuân Sơn vỗ vỗ lên bụng, cười hi hi.

Lúc này Tần Xán mới hài lòng, lại trò chuyện thêm mấy câu, chân trước chân sau bước vào nhà.

Vào trong nhà, nhìn quanh quất một hồi, rốt cuộc Từ Đồ đã hiểu ý nghĩ của mấy từ ‘nhà trống gió lửa qua ngõ gác’. Bốn vách xung quanh đều được làm từ đất bùn, nền nhà không lát gạch chỉ có một màu vàng urom đất bazan giống bên ngoài, đối diện cửa là chiếc giường gỗ và một cái bàn, trong góc chắt củi gỗ, củi tre và một ít củi vụn linh tinh khác. Nấu cơm, ăn cơm đều ở trong nhà, bộ đồ ăn cũng rất đơn sơ, một cái ấm nhôm đun nước, một bộ bát đũa và một cái nồi.

Thứ duy nhất có giá trị, chính là chiếc bếp điện từ bên dưới cái nồi. Ở Lạc Bình hiếm có gia đình sử dụng thứ này, cơ bản nhà nào cũng có bếp lò, hàng ngày nấu cơm thì nhóm lửa đun củi.

Từ Đồ ngồi trên băng ghế dài, quan sát người đàn ông đang tíu tíu vây quanh Tần Xán, thầm suy đoán xem mấy món đồ này từ đâu mà có.

Cô mút mút ngón tay cái, trong lòng tràn ngập hiếu kỳ.

Tần Xán loay hoay dọn dẹp một hồi, lấy hết quần áo trong túi ra đặt lên giường, chọn một bộ rộng rãi thoải mái rồi rủ Lư Xuân Sơn đi tắm.

Từ Đồ đứng dậy, tò mò chạm vào chỗ này chỗ kia quan sát, chu miệng thổi bụi bám ở bụng ngón tay đi: “Trước giờ Lư Xuân Sơn đã bị như vậy sao?”

Tần Xán nói: “Năm đầu tiên khi mới tới nơi này thì hoàn toàn bình thường, chỉ là tính cách có phần kỳ lạ, vừa lạnh lùng lại ít nói, rất khó đến gần.”

“Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó có một lần, chị và anh ấy đi ra ngoài thị trấn...”

“Chờ đã...” Từ Đồ gơ tay ngắt lời cô ấy, tóm lấy trọng điểm: “Chị và anh ấy đi lên thị trấn? Không phải anh ấy rất khó đến gần sao? Có chuyện xưa nha!”

Tần Xán ngẩng đầu nhìn cô.

Từ Đồ cười ranh mãnh, nhấp nhíp chân giống hệt tiểu lưu manh: “Ày dà, chị dò mặt gì chứ?”

Tần Xán liếc cô một cái: “Em có nghe hay không?”

“Nghe chứ, sao lại không nghe.”

Cô ấy nói tiếp: “Có một lần bọn chị đi Phan Vũ, lúc đang ngồi ăn cơm ở trong tiệm, trên vách tường phía sau quầy tính tiền có treo một cái tivi, trong đó đang phát tin thời sự buổi trưa, không biết anh ấy nghe thấy gì, cơm cũng không ăn, giương mắt nhìn chăm chăm vào màn hình...” Đến giờ nghỉ lại, Tần Xán vẫn không thể nào quên được ánh mắt của Lư Xuân Sơn khi đó, khỏe mắt anh sung huyết, đồng tử co rút lại, đáy mắt như có tia sáng bén nhọn chọt lóe lên. Ánh mắt đó trắng dã ra, đầy cảm tức phẫn nộ, khiến người ta nhìn thấy không rét mà run.

Tần Xán tiếp tục: “Sau đó đột nhiên anh ấy hất tung bát đĩa, y như là nổi điên cầm đĩa thức ăn ném thẳng vào màn hình tivi. Sau khi trở về, tự giam mình trong nhà một tháng, rồi sau đó đã trở nên ngây ngốc như vậy.”

Từ Đồ hỏi: “Anh ấy nhìn thấy gì mà lại phản ứng mạnh như thế.”

“Hình như trên đó nói cái gì thay thế cổ đồng, lúc đó chị còn nhỏ hơn em bây giờ, đâu có hiểu nhiều như vậy.”

Từ Đồ cũng không có nhiều hứng thú, gật gật đầu không hỏi nữa, theo bản năng gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Anh chàng này thiệt là mê.”

Đang nói giữa chừng, bỗng Lư Xuân Sơn đẩy cửa tiến vào, rót cuộc hán cũng đã chịu thay cái áo chần bông cũ nát kia ra, lúc này trên người mặc chiếc quần thể thao bó gấu màu đen, bên trên là áo thun tay ngắn màu đỏ sậm, nhìn từ xa, dáng người cao ngất, hai chân thon dài, vô cùng phong cách.

Tần Xán lấy từ trong túi ra kéo, dao cạo râu và tông đơ, hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn trước đó.

Từ Đồ ngồi tựa lưng vào ghế, bồn chồn không yên đợi khoảng gần mười phút, vừa nhìn đồng hồ trên tay vừa hỏi thúc: “Sắp xong chưa?”

“Xong ngay, xong ngay.” Tần Xán bước sang bên cạnh, Lư Xuân Sơn ngồi trong ánh sáng mờ mờ ấm áp, từ đầu tới cuối ánh mắt không phút giây nào rời khỏi Tần Xán.

“Ồ!” Cọp cò Từ Đồ đang ngậm trong miệng rớt xuống.

Dưới bàn tay chăm chút của Tần Xán, cơ hồ Lư Xuân Sơn đã hoàn toàn biến thành một người khác, gương mặt sạch sẽ, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, mày kiếm, mắt sâu, mũi cao thẳng tắp, môi mỏng mà thâm sắc.

Từ Đồ kéo cái ghế tới phía trước mấy bước, ngồi nhích lại gần quan sát: “Cái này nếu đổi thành áo sơ mi và quần tây, lập tức toàn thân biến thành tổng tài bá đạo.” Ngắm nghía nửa ngày trời, phán thêm một câu: “Đẹp trai hơn cả anh chị.”

“Em nói gì?”

Từ Đồ nhẹ giọng nói: “Không có gì. Chị nhanh lên đi, tối rồi.”

Tần Xán ‘ừm’ một tiếng trong miệng trả lời, rồi lấy thức ăn vẫn còn nóng sốt lúc nãy mang theo dọn ra cho hán ăn.

Từ Đồ trêu chọc hán một hồi lại cảm thấy nhàm chán, đảo mắt nhìn tới nhìn lui xung quanh, thấy trên đầu giường có để một quyển tạp chí đã cũ, cô nhìn thời gian xuất bản, là ấn phẩm của năm sáu năm về trước, dường như đã bị lật giờ đọc đi đọc lại rất nhiều lần, các góc đều sòn cong phai màu, hán vô số nếp gấp.

Cô ngồi xuống giường cầm lên, hai mắt lướt nhanh theo bàn tay liên tục lật trang, đột nhiên khựng lại, gờ ngược về mấy trang trước, tiêu đề viết: ‘Tiên sinh Cao Sầm, chủ tịch tập đoàn Lăng Diệc kể chuyện vượt khó đi đến thành công.’

Ảnh chụp đính kèm trên đó đã bị phai màu không còn nhìn rõ được khuôn mặt, Từ Đồ neoh mắt lại, cố gắng quan sát diện mạo người đàn ông đang ngồi ngay ngắn ở giữa, trái tim đột nhiên xoắn lại, không ngăn được từng đợt sóng ớn lạnh lùa tới.

Cô bất giác nhớ lại lần trước lúc đi Lạc Bình đã đọc thấy bài báo: ‘Bạn trai cũ của Hoàng Vi, Cao tiên sinh, chủ tịch tập đoàn Lăng Diệc Hồng Dương...’

Đối chiếu so sánh, Từ Đồ sững người.

Đang thất thần, không biết Lưu Xuân Sơn đã tiến sát lại gần từ khi nào, đột nhiên cảm thấy bên tai có tiếng ‘học học’ thở gấp hốt hên, theo sau là một lực rất mạnh ném cô ra khỏi giường, đầu gối đập xuống đất trượt tới phía trước hơn nửa thước, trán đập mạnh vào góc bàn.

Lưu Xuân Sơn bất thành linh nổi điên, lấy chiếc đĩa đâm từng lỗ từng lỗ lên bài báo đó.

Từ Đồ bị kinh hoàng mãi một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh, cô không sợ hãi, chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, lòng bàn tay và đầu gối đau rất.

“Đáng ghét!” cô thở phì mạnh một hơi, nhớ tới mấy lời hung hăng đã nói với Tần Liệt, nói rằng sẽ cố tình đựng cho sứt mẻ, cho có người không chịu nổi.

Từ Đồ xoa xoa trán, nghĩ thầm trong bụng, không có chuyện gì tự đi nguyên rủa mình! Đúng là báo ứng mà.

Lại tốn thêm chút thời gian để Tần Xán dỡ dành Lưu Xuân Sơn, nhìn hẩn ngủ rồi hai người mới rời đi.

Bước chân Từ Đồ có phần khập khiễng, nhưng vẫn đi với tốc độ rất nhanh, mắt không ngừng nhìn đồng hồ.

Tần Xán cắn cắn môi: “Đồ Đồ, xin lỗi em.”

Từ Đồ cười toe toét nói không phải chị làm, xin lỗi gì chứ; chỉ âm ờ dằn dò đừng nói với Tần Liệt, miễn cho anh cười trên đau khổ của người khác.

Quảng đường về, hai người đi khá nhanh, chỉ mất khoảng mười lăm phút đồng hồ.

Tần Xán đỡ Từ Đồ vào cổng, lúc này trong sân vẫn còn có người, Tiểu Ba nhìn thấy hai người khập khiễng chân thấp chân cao đi vào, liền tiến lại gần hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Từ Đồ nhìn lướt một vòng, thấy thân hình cao lớn của Tần Liệt đang đứng ngay cửa phòng anh. Cô không kịp trả lời, lật đật đưa tay đẩy Tiểu Ba ra, phản xạ có điều kiện chui tọt vào phòng mình.

Khóc mất của Tần Liệt tóm ngay được cái bóng lủi nhanh như chuột đó: “Cô ấy chạy cái gì?”

Tần Xán quanh co: “Chắc là mệt.”

“Mấy giờ rồi?”

Tần Xán lấy điện thoại ra, mở màn hình lên: “Bây giờ bốn mươi.”

Tần Liệt không tin tưởng, anh duỗi tay cầm điện thoại tự mình xem. Mắt anh rù xuống, lông mày hơi nhíu lại, trên màn hình quả thật hiển thị bảy giờ bốn mươi... chưa vượt quá tám giờ.

Hai đầu chân mày của anh giãn ra, xem xong trả điện thoại lại: “Tắm rửa, ngủ đi.”

Tần Xán thờ phào: “Dạ, anh.”

Tần Liệt xoay người đi, chưa được mấy bước đã dừng lại, như có điều gì đó nghĩ ngợi nhìn chằm chằm cánh cửa phòng cô nàng kia, hỏi Tần Xán: “Chân của cô ấy không có việc gì chứ?”

Nét mặt Tần Xán khẽ biến sắc, nhưng miệng vẫn kiên trì nói cứng: “Không, không có việc gì, một chút cũng không có.”

“Bước đi có vẻ không được thuận mắt lắm.”

Tần Xán nhẹ nhàng lên tiếng: “Không có, không có gì đâu. Em thấy rất tốt mà.”

Tần Liệt cười cười: “Từ nhỏ em đã mắc phải tật này, mỗi lần nói dối đều bị nói lấp, tay túm chặt áo.” Sắc mặt anh trầm xuống: “Nói thật đi.”

Anh vừa liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư mấy cô nàng này, Tần Xán không dám giấu diếm, vòng tới vòng lui mấy câu đã khai báo hết chuyện xảy ra ở nhà Lưu Xuân Sơn.

Tiểu Ba vừa nghe thấy vậy, vội vàng hỏi: “Từ Đồ bị thương có nặng lắm không? Để chị đi lấy thuốc.”

Tần Liệt liền kêu lại: “Hai người rửa ráy đi ngủ đi, lát nữa tôi sẽ qua xem sao.”

Nghe anh nói vậy, hai người kia cũng không tiện nhiều lời, tự tản đi làm chuyện của mình.

Chờ cho đến chín giờ, Tần Liệt tắm xong, đảo tới đảo lui trong sân thêm hai vòng mới cầm Povidone và băng gạc đi qua.

Cửa sổ phòng cô đang mở, ánh đèn rọi vào bức rèm nhuộm lên một màu ảm áp, làn gió nhẹ nhàng thổi qua, tiếng nhạc chói tai truyền ra ngoài rất rõ.

Anh gõ cửa hai cái, bên trong không có chút phản ứng nào, mấy giây sau, anh dùng sức gõ thêm mấy cái, bên trong vẫn như cũ không nghe thấy gì.

Tần Liệt hít một hơi, đi tới cửa sổ hướng vào trong gọi to hai tiếng.

Chưa tới mấy giây sau, cửa đã hé ra.

Từ Đồ có phần kinh ngạc, mở cửa rộng ra hơn một chút: “Có chuyện gì sao?”

“Chính nhạc nhỏ lại.”

“Sao cơ?”

Tần Liệt nói: “Muốn quay cũng phải nhìn thời gian, cô như vậy người khác có ngủ được không.”

“Nửa đêm nửa hôm, chỉ vì nói chuyện này?” Đợi một hồi, không thấy anh trả lời, Từ Đồ hậm hực nói: “Biết rồi, chưa từng thấy người nào quan nhiều như anh.”

Từ Đồ toan đóng cửa, đã bị Tần Liệt đưa tay ngăn lại.

Cô đứng ở ngưỡng cửa, cao hơn bên ngoài một bậc. Tầm mắt của hai người ngang nhau, Tần Liệt hạ mi mắt xuống nhìn vết thương nơi đầu gối cô, không tránh khỏi thu hết vào trong mắt trang phục cô đang mặc trên người.

Thời tiết nóng nực, Từ Đồ mặc một chiếc áo thun ba lỗ form rộng màu xám sáng, gấu áo nhét vào trong cặp quần sooc màu trắng đầy năng động, lộ ra làn da mịn màng như sữa, thắt lưng tinh tế mảnh mai, đôi chân thon dài nuột nà. Hai bên đầu gối đều có vết trầy xước, to nhỏ cỡ quả trứng gà; vết thương chưa được xử lý qua, vẫn còn màu đỏ tươi rướm máu.

Xương cốt phụ nữ không giống với đàn ông, đầu gối nhỏ xinh, tròn lẳn trắng mịn chẳng chút tí vết, càng làm cho cái màu đỏ kia trở nên tương phản rõ rệt, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Từ Đồ thấy ánh mắt của anh không di chuyển, nghĩ thầm có khả năng mọi chuyện đã bị phát hiện, biết không thể trốn được liền dứt khoát đánh đòn phủ đầu: “Anh nhìn đủ chưa?”

Anh thoáng khựng lại vài giây, dời ánh mắt lên: “Cố tình đụng trúng sao?”

“Tôi thích.”

Tần Liệt nói: “Thích sao không đụng cho tàn phế luôn?”

Từ Đồ không nói gì, vốn dĩ vết thương đang tấy đau, nghe thấy giọng điệu này của anh bỗng cảm thấy có chút tủi thân, càng mất kiên nhẫn hơn.

Anh nhìn cô một hồi, thầm thở dài: “Vết thương không lớn lắm nhưng cũng không nhỏ, không xử lý tốt rất dễ bị nhiễm trùng. Tự kiểm điểm lại mình cho tốt, lần sau nhớ lâu một chút. Tần Liệt đưa thuốc đang cầm trên tay qua: “Sau này không được phép làm mấy chuyện ngốc nghếch nữa, không phải người xưa đã nói ‘Cá không ăn muối cá uon’ sao.”

Từ Đồ bị anh dài dòng giảng đạo đến phát phiền, cái miệng nhỏ xinh liền nói bướng: “Người xưa còn nói ‘Chịu thiệt là phúc’*, tôi muốn tích đức được không? Ngài cũng thật giống ‘người xưa’, trời tối rồi, nên đi nghỉ ngơi sớm dưỡng sức cho khỏe,” Cô kéo giọng thật dài: “Chú Tần...”

(*Đời người có ba cái phúc: bình an là phúc, mạnh khỏe là phúc, chịu thiệt là phúc.

‘Người xưa’: ý cô nàng bảo anh già.)

Tần Liệt ghen hờn: “Gọi ai vậy hả?”

“Đứng trước mặt lão Vương, có ai kêu hắn là lão Tần đâu!”

Về mặt Tần Liệt ngang đơ, chẳng biết đang vui buồn hay tức giận nhìn cô nửa ngày, rồi đặt thuốc xuống bậc thềm trước cửa: “Không biết tốt xấu.”

Nói xong anh xoay người rời đi, Từ Đồ nhìn bạch thuốc, bĩu môi: “Đội đã...”

Tần Liệt chỉ xoay đầu lại, đứng yên dưới bậc thềm nghiêng người nhìn cô.

Hai người cứ đứng như vậy nhìn nhau một hồi, Từ Đồ đưa tay xoa xoa mũi, bước xuống một bậc, cảm thấy vừa rồi mình đứng là động kinh. Anh tới đưa thuốc mà cô lại có thái độ như vậy, quả thật không biết điều chút nào.

Trong lòng cảm thấy áy náy, giọng nói mềm nhũn: “Cái kia... cảm ơn.”

Tần Liệt không nói gì.

Từ Đồ nhặt povidone trên bậc thềm lên, không biết nói gì liền quờ quạng tìm chuyện hỏi: “Phía sau có ai đang tắm không?”

“Không.” Anh vừa nói vừa xoay người toan bước đi.

Từ Đồ liền chạy xuống mấy bước, đứng trước mặt anh: “Anh cũng tắm rồi sao?”

Tần Liệt hờ hững nhìn cô, đi vòng qua bên cạnh.

Từ Đồ một tay ngăn anh, tay kia giờ lộ thuốc lên: “Cái này là gì? Phải dùng thế nào?”

Anh nói: “Tự đọc.”

Từ Đồ chớp chớp mắt, bên ngoài chỉ thấy một màu đen thui, nhất thời không biết là gì, lại ngây ngốc hỏi: “Vậy liều lượng dùng bao nhiêu?”

Tần Liệt khẽ cong môi dưới: “Tùy ý.”

Từ Đồ: “...”

Tối đó, cô trở về phòng, nhìn cái tên dán trên lọ thuốc mới biết là povidone, Từ Đồ dựa theo hướng dẫn sử dụng bôi loạn lên vết thương, nhưng mãi đến hơn nửa đêm vẫn còn lẩn qua lẩn lại trên giường, vết thương không quá đau nhưng cứ âm ỉ nhói nhói, khiến cho người ta trần trọc không thể nào ngủ được.

Hôm sau là thứ bảy, lúc Từ Đồ thức dậy đã qua luôn bữa trưa.

Trong sân chỉ có Triệu Việt và Tần Tử Duyệt, hỏi Triệu Việt mới biết, Tiểu Ba và Hường San đi Phàn Vũ mua một ít đồ dùng, Xán Xán đi với Lư Xuân Sơn, Tần Liệt khỏi cần nghĩ cũng biết nhất định đang ở Niễn Đạo Câu.

Từ Đồ gật gật đầu, đi vào nhà bếp rót một ly nước đưa lên miệng uống ực một hơi, trán thì sưng u, vết thương trên đầu gối đang se mặt, hễ cử động mạnh lại đau nhói một trận.

Từ Đồ xuýt xoa bước ra ngoài, nhìn thấy Tần Tử Duyệt đang ngồi một mình trên bệ xi măng cao, loay hoay chơi với con búp bê vải cũ sòn kia.

Cô đi qua, túm lấy bím tóc của con bé: “Sao chỉ có mình em? Mấy đứa tiểu quý kia đâu rồi?”

Tần Tử Duyệt không muốn để ý tới cô.

Từ Đồ tiếp tục túm túm.

Cô bé con nhíu mày, né sang một bên: “Đau quá à!”

“Ai bảo em không trả lời. Mấy nhóc Thu Song đâu rồi?”

Tần Tử Duyệt không tình nguyện nói: “Ra sau núi hái nấm xôi.”

“Sao không đưa em đi theo?”

Cái miệng bé xiu của Tần Tử Duyệt méo xẹo, vẻ mặt vô cùng buồn bã tủi thân.

Từ Đồ cắn răng đau xuýt xoa, ngồi xếp bằng xuống bên cạnh, châm ngòi ly gián: “Mấy đứa nhóc đó không cho em đi theo là có ý gì chứ? Chị quả thật nhìn không được mà.”

Từ Đồ lửa cháy thêm dầu, dong dài một hồi nhưng Tần Tử Duyệt vẫn im lặng không hé môi, cuối cùng cô nàng miệng đắng lưỡi khô, dứt khoát không thèm nói gì nữa.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ngồi nhìn nhau nửa ngày, càng lúc càng vô vị.

Từ Đồ quay qua trêu chọc Đại Tráng mấy tiếng xong ngồi đó ngáp dài, nhìn mặt trời đang treo nghiêng trên đỉnh đầu, liền nảy ra ý tưởng: “Hay là, chúng ta cũng đi hái nấm xôi?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Mới đầu, Tần Tử Duyệt nhất quyết không chịu đi, sợ Hường San về biết được sẽ bị mắng. Từ Đồ cù cưa nhăm nhắng nửa ngày, cô bé con động tâm, rốt cuộc không thể nào hờ hững nổi nữa.

Từ Đồ lấy cái giỏ trúc khoác lên vai con bé, thừa dịp Triệu Việt không để ý, nhanh như mèo dắt con bé chuồn đi.

Tần Tử Duyệt nhủ chặt hai hàng chân mày bé xú như hai con sâu róm: “Sao lại bắt em đeo?”

“Chứ ai đeo bây giờ? Chị còn đang thương tích đây mình nè.”

Tần Tử Duyệt bĩu môi: “Nhưng em vẫn còn là trẻ con mà.”

Từ Đồ rón rén khép cổng sân lại, nắm chặt tay con bé: “Lúc đi em đeo, lúc về chị đeo, đặc biệt chiều cổ cho em rồi đó.”

Lại nói, Từ Đồ đến Lạc Bình lâu như vậy, nhưng lúc nào cũng chỉ quanh quẩn trong thôn, số lần đi Phàn Vũ đếm còn chưa đủ một bàn tay nói gì tới lên núi dạo chơi ngắm cảnh.

Bên dưới chân núi có một con đường ruộng dẽ nhỏ ngoằn ngoèo, uốn lượn quanh co luồn sâu vào tận bên trong, là do dấu chân của dân làng đi mãi mà thành. Trên đường đi, Từ Đồ nhìn thấy cái gì cũng mới mẻ, thăm thực vật trên núi rậm rạp um tùm, cây cối xanh tươi mon mọn, mấy ngày trước vừa đón một trận mưa tầm tã, cảnh hoa ngọn cỏ càng trở nên lung linh bóng mượt.

Từ Đồ siết chặt tay Tần Tử Duyệt: “Em phải nắm tay chị cho chặt, đây là lần đầu tiên chị lên núi, ngàn vạn lần đừng có để lạc chị.”

Tần Tử Duyệt há hốc miệng, tính nói gì đó, lại nuốt hết trở về. Ánh mắt của cô bé đang bị hút vào cỏ cây hoa lá dọc hai bên đường, có cây kích thước rất lớn, còn lớn hơn cả thắt lưng cô bé, rễ cây nổi gồ ghề trên mặt đất, dọc theo thân rễ là những chiếc nấm đại đầy màu sắc sặc sỡ, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Tần Tử Duyệt ngồi xổm xuống quan sát, nhưng không có đưa tay ra hái, cô bé nhớ trên lớp mấy thầy cô đã dạy, những thứ này đều là nấm độc.

Chỉ dừng lại trong chốc lát, hai người lại tiếp tục đi về phía trước, những tán cây đan cài trên đầu giúp cản bớt ánh mặt trời, không khí trong rừng ẩm ướt, không quá nóng bức; nhưng làn da của hai người đều lấm tấm mồ hôi.

Hai gò má của Tần Tử Duyệt ửng đỏ, hơi thở có phần không ổn định, cứ liên tục thở dốc không ra hơi.

Hai người liền dứt khoát ngồi xuống nghỉ ngơi.

Từ Đồ hái được ở ven đường hai bông hoa nhỏ màu vàng, đưa tay cài lên bím tóc của Tần Tử Duyệt.

Cô bé muốn lấy xuống, Từ Đồ liền ngăn lại: “Rất đẹp mà, để như vậy đi.”

Tần Tử Duyệt nhíu nhíu mày, nửa tin nửa ngờ.

“Không tin sao? Không tin để chị chụp cho em tám ảnh.” Cô lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra: “Đứng lên nào, đổi tư thế... Cười một cái đi. Bàn tay kia không tự nhiên chút nào!”

Từ Đồ chỉ huy xoay trái xoay phải nửa ngày, rốt cuộc vẫn không chụp được tám hình nào ưng ý. Cô chợt nghĩ ra gì đó, liền chạy đến bên cạnh Tần Tử Duyệt khom người thấp xuống ngang tầm với cô bé, đổi thành camera trước.

Tần Tử Duyệt nhìn thấy gương mặt của mình trên màn hình điện thoại, thoáng ngáp ngừng, bẽn lẽn mỉm cười.

Từ Đồ bắt lấy khoảnh khắc này, ‘click’ một cái, âm thanh nho nhỏ khẽ vang lên, hình ảnh dừng lại trên màn hình.

Có ánh nắng loang lổ từ nền trời xanh thẳm xuyên qua những tán lá rắc lên gương mặt hai cô gái, cô bé nhỏ hơn hai mắt nhìn thẳng vào màn hình camera, cả người cứng ngắc đứng nghiêm đơ như khúc gỗ, khuôn mặt tròn tròn hết quả táo, mắt cười híp lại thành đường kẻ, lộ ra hàm răng như quả bắp nhỏ bị thiếu mất một hạt. Cô gái lớn nửa đứng nửa ngồi, khuôn mặt nghiêng hướng về màn hình, cằm khể ngang lên, ánh mắt sáng lấp lánh như nước hồ phản chiếu tia mặt trời, môi chu cong đáng yêu như đứa trẻ. Cô nép đằng sau để có thể lấy trọn gương mặt quả táo của cô bé con kia, bị hoa cúc vàng trên bím tóc che khuất mất một phần ba khuôn mặt.

Một tám hình dùng hết cả tâm trí và tình cảm.

“U chà chà!” Từ Đồ đứng dậy, hài lòng nói nhỏ: “Nhìn khuôn mặt em nè, còn lớn hơn mặt của chị.”

Tần Tử Duyệt kiễng chân lại gần: “Cho em xem với.”

“Gọi một tiếng chị gái xinh đẹp đi, sẽ cho em xem ngay.” Nói thì nói vậy, nhưng bàn tay đã nhét điện thoại vào trong túi quần.

Phía sau núi lớn hơn khá nhiều so với trong tưởng tượng của Từ Đồ, hai người lại tiếp tục đi sâu vào trong, không biết qua bao lâu, đi mãi mà vẫn không thấy được bóng dáng quả mâm xôi nào. Vẫn là con đường mòn quanh co, nhưng hai bên xuất hiện thêm rất nhiều lối rẽ do dấu chân người đi tạo thành, chẳng biết dẫn tới đâu.

Tần Tử Duyệt bị rớt lại phía sau mấy bước, hơi thở không còn đều đặn nữa.

Từ Đồ cười trêu: “Bé xú xiu, mà sức khỏe còn kém hơn chị.” Cô chống nạnh đợi con bé: “Nói xem, phải đi bên nào?”

Tần Tử Duyệt dựa vào thân cây nghỉ ngơi một lúc, đưa mắt nhìn bốn phía, rồi giơ ngón tay chỉ hướng.

Hai người men theo lối rẽ đi về phía bên trái, đoạn đường này có vẻ dễ đi hơn một chút.

Từ Đồ nói chuyện phiếm với cô bé: “Con người chị lúc nào cũng được người ta yêu thích, em nói xem, sao em lại không muốn tiếp xúc với chị chứ?”

Tần Tử Duyệt hỏi: “Không muốn tiếp xúc là gì ạ?”

“Chính là không thích.”

Cô bé ngập ngừng một hồi: “Không có mà.”

“Đừng giả bộ, hôm đó lúc em và cô ấy nói chuyện với nhau trong nhà tắm, chị đứng bên ngoài nghe thấy hết.” Cô vỗ vỗ đầu con bé, nghiêm chỉnh khuyên bảo: “Em nói xem, con nhóc em sao lại dễ dàng bị người ta xúi bẩy như vậy chứ? Cô ấy nói không thích chị, em liền đồng ý với ý nghĩ đen tối đó!”

Tần Tử Duyệt xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, phản minh: “Không có, mẹ không có nói gì hết.”

“Dù sao cô ấy cũng không phải mẹ ruột của em, nói không chừng mục đích tới nơi này là vì ai đó, sao em còn bảo vệ cho cô ấy?” Từ Đồ hừ hừ cười, cầm cái lá cây úm úm lên mặt con bé: “Dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, chỉ số thông minh này của em mà thả vào thành phố, thế nào cũng bị mấy bọn buôn người lừa bắt đi mất.”

Không biết câu nói nào đã đụng trúng nỗi đau của cô bé, vành mắt Tần Tử Duyệt phấp phồng lên, im lặng cúi đầu đi về phía trước.

Từ Đồ phát hiện có gì đó không ổn: “Này, xem như chị chưa nói gì hết, em ngàn vạn lần đừng khóc nha, trong túi chị không có khăn giấy đâu.”

Cô biết điều im miệng không nói nữa, lại đi thêm một đoạn, mới nghe thấy ở bên cạnh có âm thanh mềm mại, nhỏ nhẹ cất lên: “Thật ra em rất thích chị.”

Từ Đồ khẽ nghiêng đầu nhìn sang, khoe môi cong veo, vờ như không nghe thấy.

Hai người không đủ sức leo quá cao, chưa tới lưng chừng núi đã dừng lại, nơi này ánh mặt trời vung rãi hào phóng hơn rất nhiều, nhiệt độ cũng tăng lên không ít, tìm quanh quất một hồi, đột nhiên nhìn thấy một đám cây um tùm cao xấp xỉ đầu người, điểm xuyết rất nhiều màu đỏ tươi vô cùng xinh đẹp, hình dáng bên ngoài giống quả dâu tây, có vẻ nhỏ hơn một chút nhưng không có lám tấm đen, tròn xoe óng ánh với những múi thịt căng mọng.

Ánh mắt Từ Đồ sáng bừng: “Bên này, bên này.” Cô hái một quả xuống giơ lên trước mặt con bé: “Mâm xôi chín là thế này đúng không?”

“Dạ!” Tần Tử Duyệt cười toe toét gật đầu điên cuồng: “Bình thường cứ ăn như vậy thôi. Cho em ném thử đi!”

Cô bé duỗi tay ra muốn bắt lấy, Từ Đồ lập tức rút tay về: “Vẫn nên để chị ăn trước, lỡ như có độc thì sao.” Cô nàng cười toe dạn dò: “Lát nữa, nếu chị bị sùi bọt mép hôn mê bất tỉnh, em nhớ phải chạy về kêu người cứu mạng đó.”

Tần Tử Duyệt bị cô hù dọa đến giật mình nhảy dựng lên, thấy cô ném quả mâm xôi vào miệng, khăn trương hỏi: “Sao rồi, sao rồi ạ?”

Từ Đồ nhắm mắt nhú mồm chép chép miệng nhắm nháp, vị ngọt nhẹ có chút chua và thanh, không khác quả dâu tây bao nhiêu, nhưng vì sinh trưởng trong tự nhiên nên rất đầy đủ dưỡng chất không có bất kỳ thành phần thuốc bảo quản nào, tốt hơn nhiều so với các loại trái cây trong thành phố.

Lại đợi thêm hai ba phút sau, thấy không có bất kỳ phản ứng phụ nào ngoài ý muốn, lúc này Từ Đồ mới hạ lệnh một tiếng, hai người lập tức nhào vào, chẳng hái xuống, ôm luôn cái cây mà ăn. Không phải Tần Tử Duyệt chưa từng ăn qua, nhưng chung quy vẫn cảm thấy quả tự tay mình hái lúc nào cũng ngon ngọt hơn của người khác.

Từ Đồ lại ăn thêm mấy quả nữa, rồi vội ngăn con bé lại, tuy nói cây ăn quả sinh trưởng trong tự nhiên không có phun thuốc trừ sâu, nhưng cả ngày gió thổi mưa dầm dề sao cũng không được sạch sẽ, cô sợ con bé ăn nhiều bị đau bụng.

Hai người bắt đầu phân công nhau hái, dự định mang về chia cho mọi người.

Tần Tử Duyệt hái được không ít, cô bé vạch nhánh cây qua hai bên nhìn ra phía xa xa rồi quay đầu nói: “Chị Từ Đồ, bên kia có cả mâm xôi đen kia!”

Kích động vui mừng, cách gọi vô thức thay đổi.

Trong lòng Từ Đồ vô cùng đắc ý, hai người đang đứng cách nhau khá xa, cô hét to: “Em đi trước đi, chị hái xong bên này sẽ qua ngay.”

Tần Tử Duyệt ‘dạ’ một tiếng, xách giỏ lên, đẩy nhánh cây ra, vừa nhìn thấy không khỏi choáng váng, cô bé sững sờ mở to hai mắt, thì ra ẩn sau tán lá rậm rạp là tầng tầng quả mâm xôi chất chồng lên nhau, đủ các loại chen chúc trong cùng một chỗ, đen, đỏ, màu mận chín, cô bé quả thật không còn nhìn thấy gì nữa ngoài mấy cái quả lủng lẳng đầy bất mắt kia, hai bàn tay thoăn thoắt không ngoi.

Lại gọi Từ Đồ mấy tiếng, nhưng bên kia không có ai trả lời.

Tần Tử Duyệt cũng mặc kệ cô, xách giỏ tiến vào bụi cây.

Cô bé vừa hái hai bên vừa đi sâu vào trong, không ngừng vạch lá cây ra, không ngừng khom người đi về phía trước. Rất lâu sau, cuối cùng cái giỏ trên mặt đất đã đầy ắp không nhấc lên nổi nữa.

Cô bé quay lại tìm Từ Đồ, bất chợt hoảng hốt, lúc này mới phát hiện mình đã lạc trong một biển cây um tùm rậm rạp, trong tầm mắt không có cây cao, không nhìn thấy đường, càng không phân biệt được phương hướng.

Tần Tử Duyệt cuống cuống: “Chị Từ Đồ!”

Bốn bề yên lặng, không có ai đáp lại tiếng gọi của cô bé.

Lúc Từ Đồ xoay người lại, đã bị lạc mất Tần Tử Duyệt, gọi mấy tiếng, cũng không thấy cô bé trả lời. Vạt rừng này quá lớn, đường xá cảnh vật trên núi cô lại không quen thuộc, căn bản không có cách nào tìm được, chỉ sợ càng đi tìm càng lạc nhau xa hơn.

Cô dứt khoát tìm một tảng đá ngồi xuống, ở yên đó đợi con bé.

Lúc này, mặt trời đang dần xuống núi, ánh sáng âm ảm đi đôi phần, không còn rực rỡ tươi sáng như vừa nãy, Từ Đồ lấy điện thoại nhìn thoáng qua, đã gần bốn giờ chiều.

Cô mở bức ảnh vừa rồi hai người chụp chung với nhau ra ngắm nhìn hồi lâu, lại chơi mấy trò chơi, thời gian cứ vùn vụt trôi qua, nhưng đợi mãi vẫn không thấy Tần Tử Duyệt trở lại. Trong lòng Từ Đồ có chút bất an lo lắng, sợ con bé chạy loạn gặp chuyện không may, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nha đầu này từ nhỏ đã sống ở Lạc Bình, có lẽ đi lên núi cũng quen việc dễ làm chẳng khác gì cô đi quán bar, nói không chừng lúc này đã về đến nhà, chắc là cố tình bỏ cô lại ở đây, cố ý đùa giỡn với cô thôi.

Nghĩ vậy, Từ Đồ không ngốc người ra đợi nữa, cô phì phì mông đứng dậy, dựa theo trí nhớ, hồi tưởng lại đường đi, trúc trắc xuống núi.

Lúc này, thời gian đã trôi qua hơn một tiếng đồng hồ, trời càng sẫm màu hơn, trên núi lại nhiều lối rẽ, cô đi nhầm mấy lần, suýt nữa lạc đường không về được. Lúc về đến nhà đã là bảy giờ, sắc trời vừa chuyển hẳn sang màu tối.

Những người khác đều đã về đông đủ, thức ăn đã được dọn ra bàn, mọi người ngồi vây quanh, hình như còn sót lại hai chỗ trống.

Bước chân của Từ Đồ khựng lại, ánh mắt xoay quanh tìm kiếm một vòng: “Tần Tử Duyệt đâu rồi?”

Không khí đột nhiên ngưng đọng, toàn bộ ánh mắt của mọi người đang ngồi quanh bàn đều đổ dồn về phía cô. Tần Xán là người đầu tiên kịp phản ứng: “Không phải Triệu Việt nói, Duyệt Duyệt đi ra ngoài với em sao?”

Trong lòng Từ Đồ hốt hoảng, cô áy hời như vậy, hiển nhiên Tần Tử Duyệt chưa về. Cô trả lời: “Đúng vậy...”

Tần Xán bước tới trước, sốt ruột hỏi: “Vậy sao em lại về một mình, Duyệt Duyệt đâu rồi?”

“Con bé, con bé chưa về sao?” Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó mà lòng bàn tay Từ Đồ đã ướt đẫm mồ hôi: “Em không biết... Em tưởng là con bé đã về trước.”

Những người còn lại cũng đứng ngồi không yên, nhón nháo hỏi mọi chuyện. Từ Đồ choáng váng, đầu phình to, ánh mắt hỗn loạn nhìn xung quanh, cô nhìn thấy người đàn ông đang ngồi bên cạnh bàn đứng dậy, bước mấy bước đi đến bên cạnh, giờ tay nắm lấy tay cô kéo ra khỏi đám đông đang vây quanh.

Anh hỏi: “Tần Tử Duyệt đâu rồi?”

Từ Đồ giương mắt lên nhìn anh, mờ mịt lắc đầu.

Về mặt Tần Liệt vô cùng nghiêm túc: “Không được đùa.”

“Tôi không có...” Từ Đồ nuốt nước miếng xuống: “... không có nói đùa.”

“Cô dẫn con bé đi đâu?”

Từ Đồ biết có lẽ đã xảy ra chuyện gì bất trắc rồi, giọng nói khẽ run rẩy: “Sau, phía sau núi...”

Còn chưa nói hết câu, đã cảm thấy cổ tay bị anh bóp thật chặt, xương cốt vặn xoắn lại như muốn gãy ra.

“Cô dẫn con bé ra sau núi?” Giọng nói của Tần Liệt đè nén trong cổ họng, u ám “Con bé không được phép vận động mạnh, cô biết không?”

Từ Đồ hốt hoảng: “Tôi không biết.”

Tần Xán bước lại gần, cuống cuống giải thích: “Duyệt Duyệt bị hen suyễn bẩm sinh, bình thường cũng không dám dẫn con bé đi leo núi.”

Từ Đồ chỉ cảm thấy như có tiếng chuông cảnh tỉnh vang vọng trong đầu, môi khô khốc: “Tôi thật sự không biết.” Cô ngẩng đầu nhìn Tần Liệt: “Lúc lên núi, con bé rất ổn... cũng giống như người bình thường, chỉ là, giữa chừng có ngồi nghỉ một hai lần...”

Ánh mắt Tần Liệt trĩu nặng, nhìn về mặt đầy lo lắng hốt hoảng của cô, trong đôi mắt đen láy đó ngân ngấn nước, hoàn toàn không có chút kiêu ngạo vô lý như thường ngày. Khóe môi anh khẽ buông lỏng, sức ở bàn tay cũng nhẹ đi.

Cô nói tiếp: “Tôi cho là, Tần Từ Duyệt từ nhỏ đã sống ở nơi này, nhất định đã đi đến phía sau núi rất nhiều lần, nếu hai chúng tôi tách nhau ra, so với tôi con bé...”

Từ Đồ còn đang đứt quãng giải thích, bỗng cảm thấy cánh tay còn lại bị một lực kéo rất mạnh, cả cơ thể lệch sang một bên, ánh mắt còn đang chao đảo bất định, chưa kịp nhìn thấy người kéo mình là ai, đã bị tát một cái nảy lửa.

Cái tát này chẳng chút kiêng dè, dùng hết tất cả sức lực mà giáng xuống, cơ thể cô theo quán tính ngã ngược ra sau, được Tần Liệt kịp thời đỡ lấy.

Tình huống bất ngờ xảy ra, khiến cho mọi người ai nấy đều sững sốt.

Lòng bàn tay Hường San tê dại, nhưng trong lòng lại sung sướng, khoái trá đến phát điên.

Cô ta siết chặt nắm tay, run rẩy nói: “Cô cố tình để lạc con bé chứ gì?”

Không khí trong sân vô cùng quý dị không một tiếng động, tất cả mọi người không hện mà cùng ném ánh mắt về phía Hường San, không hiểu những lời này từ đâu mà nói ra như vậy.

Hường San càng siết chặt nắm tay, nhìn thấy Tần Liệt che chở sau lưng Từ Đồ, bàn tay to rộng vững vàng giữ chặt đôi bờ vai nhỏ nhắn, cử chỉ đầy thân mật gần gũi, chẳng khác gì đang ôm nhau.

Cô ta không khỏi nhớ tới chuyện ngắt điện đêm đó, cảnh tượng trước mắt này càng thêm gai mắt, không còn quan tâm tới bất cứ thứ gì nữa, xông lên phía trước vung mạnh cánh tay định tát Từ Đồ một cái nữa.

Đầu nghĩ rằng, Tần Liệt bất ngờ kéo Từ Đồ sang một bên, nghiêng người đỡ tay cản lại, cái tát lợi hại này giáng mạnh xuống vai anh, chạm vào cơ bắp rắn chắc phản hồi lại một lực khá mạnh, lòng bàn tay cô ta đau rất hơn vừa rồi gấp bội.

Sắc mặt Tần Liệt rét lạnh, dễ như trở bàn tay tóm lấy tay cô ta, chẳng chút thương tiếc hất mạnh ra xa: “Àm ỉ đủ chưa.”

Cơ thể Hường San bị ném ra sau, cánh tay bất ngờ đập mạnh vào thành xi măng, chân va vào bậc thềm, ngã ngồi lên đó. Mấy giây sau, lòng bàn tay truyền đến từng hồi đau đớn, chân như muốn gãy rời.

Cô ta kinh hãi không thể tin được nhìn Tần Liệt, thời gian còn quen nhau, cho dù cô ta có phạm lỗi lầm lớn đến đâu đi nữa, anh cũng chưa bao giờ để ý tức giận, nói gì đến động tay động chân.

Hường San cắn chặt môi, lần này những giọt nước đọng trong mắt là thật.

Trong sân hoàn toàn tĩnh lặng, không ai hé miệng nói lời nào.

Từ Đồ chớp chớp mắt, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng là mình bị đánh, từ nhỏ đến lớn, cho dù Từ Việt Hải có tức giận đến mức nào đi nữa cũng không bao giờ đụng tới một sợi tóc của cô, dám đánh cô chỉ có mẹ cô, Hàn Giai Mai.

Cho dù không nói là lớn lên trong hũ mật, nhưng tát tay đúng là lần đầu.

Một giây trước cô còn đang hốt hoảng lo lắng cho Tần Từ Duyệt, lúc này đây con giận phụt khói đầu, thừa dịp anh không đề phòng, xông ra ngoài muốn đánh trả lại.

Tần Liệt nhanh tay lẹ mắt, vòng tay qua, giữ lấy cánh tay và thắt lưng cô ôm vào lòng.

“Cô con mẹ nó dám đánh tôi, tôi giết cô!”

“Bình tĩnh nào... quay lại đây với tôi.” Tần Liệt khẽ thì thầm vào tai cô.

Từ Đồ còn chỗ nào nghe lọt, trừng to mắt, hung hăng giẫy mạnh muốn thoát ra.

Cánh tay Tần Liệt như gông xiềng, càng khóa càng chặt.

Từ Đồ nương theo sức mạnh của anh nhấc hai chân khỏi mặt đất, hướng về phía Hường San nổi điên đá đập loạn xạ giữa không trung.

Hường San gồng mình siết chặt nắm tay, ánh mắt u ám nhìn trùng trùng một màn này.

Nhất thời trong sân vang lên tiếng mắng chửi không ngớt, cái gì khó nghe nhất Từ Đồ cũng quăng hết ra.

“Nào, nào!” Tần Liệt thì thầm bên tai cô dỗ dành, một tay vòng qua thắt lưng ôm cô vào lòng, tay kia che miệng cô lại, lui về sau mấy bước đặt Từ Đồ ngồi xuống băng ghế dài.

Từ Đồ toan đứng dậy nhưng Tần Liệt đã nhẹ nhàng ngăn lại, lưng cô chạm vào mép bàn phía sau, giấy tiếp theo đã bị anh khóa lại trong một không gian nhỏ hẹp.

Hai cánh tay Tần Liệt chống hai bên bàn, khom nửa người cánh cung, một chân gập lại hướng về phía đầu gối Từ Đồ, ánh mắt hai người đối diện nhau, lúc nhìn vào mắt cô, đôi mắt anh sâu lắng, chân mày hơi nhíu lại tạo thành hai nếp nhăn trên vầng trán.

“Từ Đồ, trước tiên em hãy bình tĩnh lại.”

Hơi thở của Từ Đồ vẫn còn đang dồn dập không ngừng, ánh mắt xuyên qua hõm vai anh nhìn chăm chăm người phụ nữ cách đó không xa.

Tần Liệt khẽ thở một hơi nhẹ, ngón tay giữ lấy gò má cô xoay ánh mắt lại: “Nghe lời.” Giọng nói của anh chậm rãi: “Trước giờ Tần Từ Duyệt chưa từng rời khỏi tầm mắt của người lớn lâu như vậy, loại bệnh hen suyễn này bình thường không đáng sợ, nhưng một khi phát bệnh, sẽ ho khan, tức ngực, khó thở, có khi còn nguy hiểm đến tính mạng.”

Từ Đồ mím chặt môi, mắt không chớp nhìn anh chăm chăm.

Tần Liệt nói tiếp: “Sự việc xảy ra đột ngột, có lẽ mọi người đều không giữ được bình tĩnh.” Anh tạm dừng một lúc: “Phải trái đúng sai trước hết để sang một bên, sau này chúng ta sẽ giải quyết, vấn đề quan trọng hiện giờ là đi tìm Tần Từ Duyệt.”

Khoảng cách rất gần, Từ Đồ nhìn thẳng vào mắt anh: “Sau này giải quyết?”

Anh dừng lại mấy giây: “Ừm.”

Lúc này Từ Đồ mới không chống đối nữa, bả vai buông thông xịu xuống, lưng tựa vào mép bàn phía sau.

Tần Liệt nói: “Thử nhớ lại xem em và con bé đã đi qua những chỗ nào? Cây cối xung quanh có gì đặc biệt? Hay là có đụng phải người lạ nào không?”

“Không có đụng phải ai hết.” Từ Đồ khẳng định chắc chắn, nhưng những câu khác thì không trả lời được: “Có lẽ em vẫn còn nhớ đường, em dẫn anh đi.”

Tần Liệt điềm tĩnh nhìn cô một hồi: “Được.”

Anh đưa mu bàn tay dịu dàng chạm vào vết sưng đỏ trên gò má cô, cảm nhận được nhiệt độ nơi đó, Tần Liệt ngược mắt nhìn về phía người phụ nữ đang đứng đằng kia, khóe môi bất giác mím chặt.

Anh thu tầm mắt lại, nhìn vào mắt cô hồi lâu, khẽ hát cảm: “Về phòng mặc thêm quần áo vào đi.”

Nói xong, anh đứng thẳng người đẩy buồng cô ra, quay đầu bảo Tiểu Ba đang đứng phía sau chạy đi tìm mấy người A Phu nói bọn họ tập trung dưới chân núi, còn mình quay về phòng lấy một ít đồ đạc và bình xịt cắt cơn hen.

Hường San điều chỉnh lại tâm trạng, nhin đau, đỡ chân đi tới: “Em cũng muốn đi.”

Tần Liệt lạnh giọng: “Không cần.”

Hường San siết chặt vạt áo của mình: “Duyệt Duyệt không biết ở đâu, chắc chắn lúc này con bé đang rất sợ hãi muốn tìm em, anh bảo em sao có thể yên tâm ở nhà cho được?” Cô ta liếm liếm đôi môi khô khốc: “Em rất lo cho Duyệt Duyệt, để em đi.”

Đôi mắt sắc nhọn của Tần Liệt nhìn về phía cô ta, chỉ phảng phất mấy giây ngăn ngại nhưng tựa như nhìn thấu hết thảy: “Thật vậy sao?”

“Sao cơ?” Hường San khựng lại vài giây, không khỏi chột dạ.

“Chỉ mong đúng như lời cô nói.” Tần Liệt dời ánh mắt đi, thấy Từ Đồ bước ra, lại nhìn cô ta nói tiếp: “Hy vọng hành động vừa rồi chẳng qua chỉ vì lo lắng cho Tần Từ Duyệt, mà không phải mượn chuyện người khác để nói chuyện của mình.”

Sắc mặt Hường San bỗng chốc trắng bệch ra.

Anh không quan tâm đến phản ứng của cô ta, nói xong đưa tay đẩy người đang đứng chắn trước mặt mình sang một bên, sai chân bước thẳng ra cổng.

Từ Đồ vội vã chạy theo, lúc đi ngang qua cô ta, bắt giắc dừng lại.

Hương San theo bản năng lui về sau một bước, đứng đối diện với cô.

Từ Đồ chỉ chỉ vào mặt mình: “Cái tát này đánh đến đến nghiệm sao?”

Hương San vờ như cẩn thận quan sát, hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Xin lỗi, vừa rồi tôi nhất thời nóng nảy, ra tay không có chừng mực, đau lắm không?” Nói thì nói vậy như về mặt cô ta hờ hững như chẳng có chuyện gì xảy ra, khoe mỗi vênh lên mỉm cười, chẳng hề có chút thành ý: “Xin lỗi.”

“Diễn xuất của cô quá khoa trương rồi đó.” Từ Đồ nói: “Thật xem mình là mẹ ruột của Tần Tử Duyệt mà diễn sao?”

Cô ta cũng dứt khoát tháo luôn bộ mặt giả tạo xuống: “Thật ra cũng có nghĩ, sợ bị người ta cướp mất vai diễn.”

Từ Đồ sững người một hồi: “Cô nói tôi?”

Hương San không thèm trả lời, từ trên cao liếc nhìn xuống, dừng lại một lúc rồi khinh khinh nói: “ Có điều cô vẫn còn quá non.”

Từ Đồ ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu ra ý tứ trong lời nói của cô ta, cô đưa mắt nhìn người đàn ông đang đứng ngoài cửa, thân nhiên đáp lời: “Cô ngại non, nhưng chưa chắc người khác đã ngại đâu. Cô đã gặp qua người nào tình nguyện găm xác củ cải mà bỏ qua nước chưa?” Nói xong lại thả thêm một câu: “Diễn mẹ kè. Thử nghiệm này cũng đủ mới mẻ.”

“Cô...”

Tần Liệt gọi to: “Từ Đồ.”

Từ Đồ liếc nhìn cô ta lần cuối, sắc mặt cũng theo đó tối sầm xuống, chỉ về phía cô ta nói: “Cái tát này tôi sẽ nhớ kỹ, hai chúng ta chưa xong đâu.”

Bước ra khỏi cổng, trời lác rắc đổ mưa.

Lúc đi tới chân núi, những người khác đã tập hợp đông đủ.

Tần Liệt tạm thời chia đội hình ra, Hứa Bàn Nhi và Thường Huy chung một nhóm đi tìm dọc theo con đường mòn bên phải, rồi từ đó vòng thẳng lên núi; Vĩ ca và A Phu rẽ về hướng bên trái; Tần Liệt dẫn Từ Đồ và Triệu Việt đi thẳng men theo lộ trình buổi trưa hai người đã đi lên.

Tần Liệt dặn dò: “Bất luận có tìm được người hay không, hai tiếng sau tất cả tập trung lại chỗ này.”

Lúc này trời đã chuyển sang màu đen nặng nề, nhìn thẳng sâu về phía trước, chỉ thấy bóng tối phủ trùm u ám ảm đạm, hoàn toàn không còn chút vết tích của cảnh vật xanh tươi dạt dào sức sống ban ngày.

Từ Đồ cố gắng nhận rõ phương hướng, bám sát theo phía sau Tần Liệt.

Nhìn cảnh vật xung quanh có đôi chút quen thuộc, cô chỉ vào một thân cây to: “Em và con bé đã chụp một tấm hình ở đó.”

Tần Liệt nhìn cô: “Sau đó thì sao?”

Từ Đồ đi tới phía trước mấy bước, dùng đèn pin điện thoại di động chiếu sáng, nhìn thấy một con đường mòn quanh co không mấy rõ ràng, cô nói: “Đi thẳng về phía trước, sau đó rẽ trái ở ngã ba đường.”

“Em chắc không?”

Từ Đồ nhíu nhíu mày suy nghĩ: “Dạ, chắc chắn.”

Tần Liệt vô cùng thông thạo ngọn núi này, qua sự hướng dẫn của cô, rất nhanh đã tìm thấy chỗ hai người lạc nhau trước đó.

Bốn bề tối đen như mực, trong bóng đêm vật rừng dày đặc cây mâm xôi kia càng trở nên tầng tầng rậm rạp không chút kẽ hở, một tay anh cầm đèn pin, tay kia móc từ phía sau ra con dao găm: “Đi sát theo tôi, đừng tách ra.” Anh chặt đứt phần nhánh cây lòa xòa nhô ra hai bên, đánh dấu lên trên, để lúc mọi người quay về có thể tìm được đường cũ.

“Tần Tử Duyệt...” anh gọi to.

Từ Đồ cũng khum tay lên miệng làm loa, hét thật to: “Duyệt Duyệt!”

Triệu Việt: “Duyệt Duyệt! Tần Tử Duyệt!”

Những tiếng gọi liên tiếp vang lên, va vào vách núi vọng lại, mọi người im lặng trong chốc lát, chỉ nghe thấy tiếng đập cánh của loài linh điều son ca vút lên khỏi cánh rừng, đến nửa tiếng vọng trả lời cũng không có.

Tim Từ Đồ như đông cứng một nửa, cô thật sự muốn cướp con dao găm trên tay anh cửa thẳng lên cổ mình, lúc thì lo lắng Tần Từ Duyệt gặp phải chuyện không may, lúc thì sợ con bé đã thật sự xảy ra bất trắc, sẽ không có cách nào giải thích được với Tần Liệt.

Nghĩ đến điều đó, khoang mũi ngập tràn chua xót đến không thể thở được.

Từ Đồ cố gắng hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, gọi thêm mấy tiếng nữa. Lúc đi, cô chỉ khoác thêm chiếc áo ngoài, bên dưới vẫn là chiếc quần short, những giọt mưa lạnh buốt quất vào người, cây đại bụi rậm hai bên đường cắt vào da thịt, vậy mà đến một chút cảm giác đau đớn cũng không có.

Mọi người quanh quẩn trong vạt rừng đó rất lâu, trời càng lúc càng tối mịt, đột nhiên Tần Liệt bắt gặp khựng người lại, cúi thụp xuống đất. Từ Đồ và Triệu Việt vội vàng chạy tới, ánh sáng từ đèn pin trên tay mọi người tập trung lại một chỗ phát ra luồng sáng rộng hơn, nhìn thấy bên cạnh thân cây có một cái giỏ nằm lẫn lốc dưới đất, mầm xôi bên trong rơi vãi đầy ra ngoài.

Từ Đồ bỗng cảm thấy như có gì đó dễ bám víu vào, tinh thần phấn chấn lên: “Đây là cái giỏ em và con bé đã đem theo.”

Tần Liệt đứng phắt dậy: “Tần Từ Duyệt!” Tiếng gọi của anh trầm thấp mạnh mẽ vang dội trong đêm tối, động tác vạch tán cây ra hai bên càng thoăn thoắt nhanh hơn.

Dường như phảng phất nhìn thấy một tia hy vọng, ba người lấy nơi này làm trung tâm, chia nhau ra cẩn thận tìm kiếm. Nhưng từng phút từng giây cứ trôi qua, mà ngoại trừ cái giỏ kia, đến nửa bóng người cũng không thấy.

Tần Liệt quyết định dứt khoát: “Xuống núi.”

Từ Đồ kinh ngạc: “Vậy bây giờ phải làm gì? Chúng ta không tìm tiếp sao?”

“Quay về báo cảnh sát.” Tần Liệt trả lời ngắn gọn: “Không thể phí thời gian ở chỗ này được.”

Trải qua một trận mưa, con đường núi ẩm ướt trơn trượt, mặt đất gồ ghề đầy những lỗ trũng, Từ Đồ cẩn thận bước theo hai người, băng tạt xuyên ngang qua con dốc nằm giữa rừng cây.

Tần Liệt sải từng bước rất dài, từ đầu tới cuối anh luôn trầm ngâm im lặng. Nương theo chút tia sáng bàng bạc yếu ớt của ánh trăng vừa ló khỏi tấm rèm đen không lồ, Từ Đồ nhìn thấy mái tóc ướt nhẹp đang nhỏ nước xuống bờ vai dày rộng của anh, tấm lưng kia trầm ổn và vững chãi lạ thường, sự nghiêm túc lạnh lùng đó khiến cô cảm thấy có đôi chút xa lạ.

Mãi phân tâm suy nghĩ, chân Từ Đồ trượt vào vũng bùn, loạng choạng không đứng lên được, lúc tưởng rằng sắp ngã nhào xuống đất, bên cạnh bỗng có một bàn tay to rộng giữ chặt lấy.

Tần Liệt vẫn như cũ không nói lời nào.

Từ Đồ cắn chặt môi: “Chuyện hôm nay là trách nhiệm của em, nếu như...”

“Trước hết đừng nói xin lỗi.” Anh bỗng lên tiếng cắt ngang lời cô.

Từ Đồ im bất động không nói gì nữa, ánh mắt rù xuồng, bàn tay anh vẫn nắm chặt cổ tay cô không buông.

Tần Liệt nói tiếp: “Tần Từ Duyệt sẽ không có chuyện gì.” Vừa xoa dịu sự căng thẳng của cô vừa như tự an ủi chính mình: “Một năm nay con bé uống thuốc đông y, rất lâu rồi không bị lên cơn hen, có thể là bị lạc, đang trốn ở chỗ nào đó khóc rồi.”

Những lời này của anh khiến cho Từ Đồ được an ủi không ít: “Thật không ạ?”

Tần Liệt không nói thêm gì, chỉ có nơi lòng bàn tay đang nắm cổ tay cô siết chặt lại như một câu trả lời.

Ba người đi xuống núi với tốc độ rất nhanh, lúc đến địa điểm tập trung, mấy người kia vẫn chưa trở lại.

Tần Liệt bảo Triệu Việt và Từ Đồ đứng ở đó đợi anh, anh đi trước một bước, quay về nhà lão Triệu gọi điện thoại.

Chưa đi được bao xa, bước chân anh bỗng khựng lại. Nhìn thấy từ xa có một người đang hấp tấp chạy tới, vóc dáng rất cao, tóc cắt ngắn sát da đầu, bước đi nghiêng ngả chao đảo, trời mưa mà vẫn mặc chiếc quần dài thể thao và chiếc áo thun ngắn tay đơn bạc phong phanh như cũ.

Tần Liệt nheo mắt lại, nhìn dáng người hình như là Lưu Xuân Sơn.

Lưu Xuân Sơn chạy thẳng tới chỗ của Từ Đồ.

Từ Đồ giật mình kinh ngạc: “Đã trễ thế này, sao anh còn ở bên ngoài?”

Lưu Xuân Sơn cười toe toét, khom người trực tiếp nắm tay Từ Đồ dắt đi.

Tần Liệt vội đưa tay ngăn lại: “Cậu muốn làm gì.”

Lưu Xuân Sơn không để ý tới anh, nhìn chằm chằm Từ Đồ: “Đi.”

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Lưu Xuân Sơn nói: “Về nhà.”

“Đừng quậy nữa nào.” Từ Đồ nhú mồm dụ dỗ hắn: “Bây giờ tôi đang có việc gấp, hôm khác sẽ tìm anh chơi được không?”

Nói cả nửa ngày Từ Đồ vẫn không rút tay ra được, Lưu Xuân Sơn dùng sức nắm rất chặt, vẫn lặp đi lặp lại như cũ: “Về nhà...”

“Nghe lời nào!”

Hắn khẳng khẳng đứng bất động, đầu cúi xuống, loay hoay nghịch thứ gì đó trên tay.

Từ Đồ chăm chú nhìn kỹ lại, không khỏi ngẩn người.

Trên tay hắn, là đóa hoa nhỏ màu vàng đã héo rũ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Mưa lại bắt ngờ đổ mạnh, ào ào trút xuống mái hiên.

Ánh sáng trong phòng mờ ảm đạm, nóc nhà đột mưa, những hạt nước rơi xuống cái chậu sứ hứng bên dưới rồi bắn nảy ra ngoài mặt đất, ẩm ướt một vùng xung quanh.

Từ Đồ đứng ngoài cửa nghiêng đầu nhìn vào trong, trên chiếc giường phía đối diện người đàn ông ngồi đó khẽ khom người dèm lại các góc chần. Cô bé con nằm trên giường ngủ rất sâu, khuôn mặt xoay ra ngoài, trên làn da trắng hồng lốm đốm vết bẩn, cái bím tóc quai chèo hai bên đã bị lỏng lẻo bung rớt ra.

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, nhất thời chỉ có tiếng mưa rơi ào ào không ngừng.

Từ Đồ không phá vỡ sự tĩnh lặng này, cô mím môi, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Vừa xoay người bắt ngờ đụng phải Lưu Xuân Sơn, Từ Đồ vỗ ngực: “Tía ơi, làm tôi sợ hết hồn.”

Lưu Xuân Sơn gãi trán, miệng toét lên cười thật tươi.

Từ Đồ kiễng chân sờ sờ đầu hắn, khích lệ: “Anh Xuân Sơn, anh làm tốt lắm.” Cô cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc này thần kinh căng thẳng như sợi dây đàn sắp đứt nói lỏng ra rồi, mới cảm giác được một luồng khí lạnh truyền từ lòng bàn chân chạy dọc khắp cơ thể.

Triệu Việt lên tiếng hỏi: “Duyệt Duyệt vẫn còn đang ngủ sao?”

Từ Đồ nói: “Có lẽ ban ngày hoảng sợ quá, nên bây giờ ngủ rất sâu.”

Triệu Việt nói: “Nếu ở đây không còn việc gì, tôi đi đến chân núi gặp mấy người A Phu bọn họ trước, sau đó về nhà báo tin để các cô ấy khỏi lo lắng.”
Hắn kéo dây kéo áo mưa lên: “Cô và Tần Liệt đợi tận mưa hãy về.”

Từ Đồ nhắm nghiền một lúc: “Được ạ.” Sau đó thoáng ngập ngừng: “Hôm nay, làm phiền anh rồi.”

Hắn cười cười xua tay ngăn lại rồi trùm mũ lên, cúi đầu vọt vào trong màn mưa.

Từ Đồ đưa mắt nhìn hắn rời đi, cái dáng nhỏ gầy kia rất nhanh đã chìm vào bóng đêm sâu thẳm. Lúc lấy lại tinh thần, cô mới phát hiện bà vai mình lộ ra ngoài mái hiên, bị mưa xối ướt một mảng.

Từ Đồ lui lại phía sau, ngồi xuống băng ghế dài kê sát tường, tay chống cằm, ánh mắt có đôi chút mộng lung mơ hồ. Mưa từ mái hiên đổ xuống trước mặt như một dòng thác, những giọt nước rơi xuống đất văng tung tóe, bám đầy vào cẳng chân trần của cô.

Từ Đồ móc từ trong túi quần ra hộp thuốc lá, giũ ráo nước xung quanh rồi rút ra một điếu, phía ngoài có chút ẩm ướt, miễn cưỡng cũng có thể hút được. Cô lấy bật lửa châm lên, rít một hơi dài, thoáng dừng lại vài giây, mới chậm rãi phun từng vòng khói trĩu nặng trong miệng ra.

Cứ ngồi yên như vậy, đợi đến khi hút xong điếu thuốc lại châm thêm một điếu nữa, hơi lạnh trên người mới tản đi phần nào.

Cô quay đầu nhìn Lưu Xuân Sơn: “Sao anh tìm thấy Tần Từ Duyệt vậy?”

Hắn ngồi trên bậc cửa, cách cô một khoảng, hai tay ôm cái rô trong ngực, mãi lần qua lộn lại đám trứng gà, không thèm để ý tới cô.

Từ Đồ lại hỏi: “Lúc chiều, không phải anh và chị Tần Xán ở cùng nhau sao? Sau khi chị ấy về thì anh lên núi hả?” Cô nhặt một hòn đá nhỏ ném tới bên cạnh chân hắn: “Nói chuyện đi!”

Đợi cả nửa ngày cũng không thấy hắn hé miệng, Từ Đồ đành bỏ cuộc, cô hóp gò má rít một hơi thuốc, ánh mắt dõi nhìn màn mưa, nhất thời thất thần, ngay cả Tần Liệt đi ra lúc nào cũng không biết.

Tần Liệt ngồi xuống bên cạnh Lưu Xuân Sơn, anh không đi qua, chỉ nghiêng đầu tựa vào khung cửa nhìn cô. Mưa càng lúc càng nặng hạt, bầu trời âm ảm mịt mù, nửa người cô ẩn trong bóng tối, nương theo ánh đèn ngoài hàng hiên, Tần Liệt lướt mắt nhìn sườn mặt nghiêng của cô, khóe môi anh khẽ mím lại, anh khom người lấy từ trong cái rô của Lưu Xuân Sơn ra mấy quả trứng gà, trước khi hắn kịp phản ứng, anh đã đứng dậy xoay người đi vào trong.

Lúc trở ra đã là mười lăm phút sau, anh nghiêng người lách qua Lưu Xuân Sơn, đi tới bên cạnh cô: “Triệu Việt về trước rồi sao?”

Cơ thể Từ Đồ đang căng cứng, nghe anh hỏi vậy, ngẩng đầu nhìn anh, ‘ừm’ một tiếng trả lời rồi lại cúi xuống hút thuốc.

Tần Liệt ngồi trực tiếp xuống đất ngay sát bên cô, mùi thuốc lá quấn quanh len vào khứu giác, chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy vô cùng khó chịu đến không thể thở được, hai hàng chân mày không khỏi nhíu chặt lại.

Cách một hồi: “Nghĩ gì vậy?”

Từ Đồ nhìn sâu vào mắt anh, thờ dãi: “Em nghĩ, anh vẽ vòng tròn như vậy vẫn chưa đủ, phải tìm một sợi dây trói chặt em lại mới an toàn.”

Tần Liệt ngẫm lại vài giây, nhớ tới đoạn đối thoại ‘giới hạn phạm vi hoạt động’ hôm đó. Anh cười khẽ một tiếng: “Đây là em đang tự kiểm điểm sao?”

Từ Đồ khây khắt tàn thuốc: “Anh nói sao thì là vậy.”

Hiếm khi cô ngoan ngoãn thế này, Tần Liệt không khỏi nghiêng đầu nhìn cô rồi đập đập thứ gì đó đang cầm trên tay xuống đất: “Có thể nhận ra lỗi của mình cho thấy đã trưởng thành.”

“Anh không trách em sao?”

Tần Liệt không đáp lại. Anh tựa lưng vào vách tường, một chân khoanh hờ dưới đất, chân kia gập lại, khuỷu tay thả lỏng gác trên đầu gối, nhẹ giọng hỏi: “Sợ lắm à?”

Từ Đồ thoáng sững người, sau đó đưa điếu thuốc lên miệng hút một hơi: “Cũng tạm.”

Tần Liệt cười cười, không vạch trần cô: “Sợ bóng sợ gió một hồi, chẳng phải cuối cùng không có việc gì sao.” Anh cẩn thận lột sạch vỏ trứng rồi đưa qua cho cô.

Từ Đồ im lặng, nương theo ánh đèn không mấy sáng sủa nhìn anh, nhẹ nhàng đưa tay ngăn lại: “Em không đói, anh còn chưa ăn cơm tối nữa, anh ăn đi.”

Tần Liệt rũ mắt nhìn bàn tay nhỏ xíu, lạnh lạnh đang kề sát mu bàn tay mình, có lẽ vì quá lạnh càng trở nên trắng nhợt yếu ớt, phủ trên những ngón tay thô ráp màu lúa mạch của anh càng tạo nên một sự đối lập mãnh liệt. Nhìn kỹ lại, da thịt kia còn trắng hơn cả quả trứng gà đã bóc vỏ anh đang cầm trên tay, hết sức mịn màng.

Ánh mắt Tần Liệt tối sầm mù mẫm, vội rút tay về: “Mặt em vẫn chưa hết sưng.” Anh vội chuyển đề tài: “Hắn là nên dùng một chút.”

Từ Đồ: “...”

Cô dụi tắt đầu thuốc, ném đi rồi đưa tay nhận lấy, hai tay thay phiên tung qua hứng lại quả trứng gà: “Nóng quá!” Từ Đồ hạ thấp giọng, lăm bằm một câu như vậy rồi mới đưa quả trứng lên mặt nhẹ nhàng lăn.

Tần Liệt hạ nắm tay, đập đập xuống đất hai cái, lòng bàn tay vừa lật lên, lại biến ra một quả trứng gà.

Ánh mắt Từ Đồ luôn chăm chú nhìn anh, vì vậy cũng nhìn thấy quả trứng trên tay anh.

Động tác của Tần Liệt rất tập trung, một tay giữ đầu quả trứng chậm rãi xoay, tay kia thông thả bóc lớp vỏ màu nâu bên ngoài ra, ngón tay cố gắng không chạm vào lòng trắng mịn màng, khi lột đến đầu quả trứng thì dừng lại.

Tần Liệt bất chợt nghiêng đầu sang, ánh mắt Từ Đồ đang đắm đắm nhìn anh bị tóm ngay tại trận, cô vội vàng lẩn tiếp quả trứng gà trên mặt, vờ lơ đãng nhìn đi chỗ khác. Nhìn trời, nhìn đất, nhìn mưa, nhìn ngọn đèn lừng lờ dưới mái hiên, qua mấy giây sau, mới điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra đảo mắt về đậu lại trên gương mặt anh.

Nào có ngờ, Tần Liệt vẫn luôn chăm chú ngắm cô, khoe miệng anh khê cong lên mang theo nụ cười trêu chọc.

Từ Đồ đứng ngồi không yên: “Sao ạ?”

Tần Liệt di chuyển cánh tay qua, ngón tay nâng quả trứng gà lên đặt trước mặt hai người: “Nhân lúc còn nóng, ăn đi.”

Trái tim Từ Đồ khê xao động, nửa giây sau mới phản ứng lại: “Cho em ăn?”

Tần Liệt cúi đầu ‘ừm’ một tiếng, đằng sau gáy chạm vào vách tường, hơi nghiêng đầu lẳng lặng nhìn cô, nhìn rất lâu không rời mắt.

Mãi một lúc sau, anh mới thu ánh mắt về, nhìn những giọt nước chậm rãi nhỏ xuống từ lỗ thủng trên mái hiên.

Trải qua một trận mưa như trút nước, khoảng sân nhỏ trở nên tiêu điều, mặt đất lầy lội nhếch nhác, những chỗ đất trúng nước chảy vào chưa kịp thoát đi được tạo thành từng vũng lớn nhỏ, phản chiếu nền trời xám xịt ảm đạm.

Hồi lâu sau, người bên cạnh nhẹ nhàng cất lời: “Em nghĩ hôm nay em sẽ không ăn nó đâu.”

Anh bắt lấy trọng điểm: “Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

Từ Đồ ngẩn người: “Không có.”

Nghe cô nói vậy, Tần Liệt cũng không hỏi thêm nữa, ngồi im lặng trong chốc lát, anh lên tiếng: “Mưa mưa đến rồi.”

“Thì sao ạ?”

“Việc sửa đường sẽ bị chậm lại.”

Từ Đồ không hiểu mấy chuyện này, nghĩ nghĩ một hồi, hỏi sang chuyện khác: “Bệnh hen suyễn của Tần Tử Duyệt phát tác thường xuyên lắm ạ?”

Tần Liệt nói: “Bây giờ khá hơn nhiều rồi. Mấy năm ba mẹ con bé mới mất, liên tục bị lên cơn không thở được.” Anh thoáng dừng lại: “Còn có một trận lúc vừa về Lạc Bình.”

Từ Đồ đã từng nghe qua thân thế của cô bé, nhưng thực tế thế nào thì không rõ lắm, vì vậy thử thăm dò: “Là anh nhận nuôi con bé sao?”

Tần Liệt trầm ngâm một hồi, nhưng không trả lời ngay mà cất tiếng hỏi: “Em còn thuốc lá không?”

Từ Đồ im lặng, lấy hộp thuốc và bật lửa bên cạnh đưa qua cho anh.

Lúc anh châm thuốc, cơ thể hơi khom về phía trước, mắt rũ xuống, hai hàng lông mày khê nhíu lại. Ánh lửa lóe lên, anh rít hai hơi liên tục: “Con bé không có người thân.”

Tần Liệt thở ra một vòng khói: “Ba mươi mấy năm trước, ông nội Tần Tử Duyệt và ba tôi đã đến vùng quê Lạc Bình, cùng nhau xây dựng lên ngôi trường tiểu học này. Nơi này xa xôi cách trở, phía chính phủ không thể nào lo chu toàn được mọi mặt, thêm vào đó nhận thức của người ở nông thôn đối với việc học tập nâng cao tri thức còn khá thấp, hầu hết trẻ con học xong tiểu học đều trở về nhà trông trọt chăn nuôi, nên trường tiểu học mở ra cũng không mấy hiệu quả. Sau này, ba tôi kiên trì ở lại, còn ông nội của Tần Tử Duyệt trở về thành phố kết hôn sinh con, có ba của Duyệt Duyệt. Chịu ảnh hưởng của ba mẹ mình, nhiều năm trước hẳn luôn trì chày qua chày lại giữa Hồng Dương và Lạc Bình, giúp đỡ kinh phí cho bốn năm đứa nhỏ, hiện giờ bọn chúng đều đang học trung học trong thành phố.”

Trong lòng Từ Đồ bất chợt dâng lên những rung động rất lạ, tính cách Tần Liệt vốn hờ hững lãnh đạm, chính xác là kiểu ‘người lạ chớ đụng vào’, hình như anh chưa bao giờ nói chuyện với cô nhiều như vậy, huống chi là những chuyện liên quan đến người thân và quá khứ của anh.

Cô có cảm giác tựa hồ anh đang mở ra một cánh cửa đưa cô vào thế giới của mình.

Mỗi khi trời se lạnh, ngón tay cái của Từ Đồ lại đau nhức, cô đưa lên miệng mút mút, nhẹ giọng hỏi: “Sau này ba mẹ con bé...?”

“Cùng gặp tai nạn.” Tần Liệt cũng không giấu diếm, nghiêng mắt nhìn cô: “Năm đó Tần Tử Duyệt ba bốn tuổi, vừa biết nhận thức.”

“Tai nạn gì vậy ạ?”

“Gần ga tàu điện ngầm Hồng Dương có một khách sạn tên Lăng Đình, em có biết không?”

Từ Đồ nhíu mày: “Dạ không biết, em rất ít khi đi tàu điện ngầm.” Cô ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy cái tên này đặc biệt quen thuộc, dường như đã từng nghe qua hoặc nhìn thấy ở đâu đó, có điều nhất thời không thể nghĩ ra.

Tần Liệt nói tiếp: “Ba mẹ con bé qua đời năm năm trước trong sự cố tai nạn ở khách sạn Lăng Đình.”

Anh vừa dứt lời, ‘bộp’ một tiếng âm thanh trầm đục như bị bộp nghẹt từ cánh cửa truyền tới, hai người đồng loạt nghiêng đầu lại, Luru Xuân Sơn đột nhiên phát bệnh không hề có dấu hiệu báo trước, hất ném mạnh cái rổ trứng gà xuống đất, ngực phập phồng dồn dập, liên tiếp đập đầu vào khung cửa, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Từ Đồ vội đứng dậy ngăn cản, cánh tay Luru Xuân Sơn dùng sức không nặng không nhẹ đẩy mạnh cô ra, Tần Liệt kịp thời đỡ lấy, hai người theo quán tính lui về sau mấy bước.

Luru Xuân Sơn nhảy dựng lên, tựa như phát điên lao vào trong mưa, nháy mắt đã bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Câu chuyện bị gián đoạn, hai người cũng không tiếp tục nói về nó nữa.

Tần Liệt nhìn vào trong nhà, Tần Tử Duyệt vẫn đang ngủ say sưa. Anh hỏi Từ Đồ: “Em có muốn lên giường ngủ với con bé một lát không?”

Từ Đồ lắc lắc đầu, tựa người vào khung cửa giương mắt nhìn anh, ánh mắt của hai người giao nhau, ánh sáng dịu dàng từ ngọn đèn trên mái hiên rắc xuống, khắc họa nên những đường nét trên khuôn mặt cô xinh đẹp rạng ngời, mái tóc đã dài hơn rất nhiều, lộ ra màu đen mượt nguyên thủy, mềm mại chắc khỏe, những lọn tóc hồng khói thấm chút nước mưa vô cùng ngoan ngoãn nép sát hai bên cổ, nhìn như vậy, chẳng còn sót lại chút nào đáng về lập dị ngang bướng trước kia.

Tần Liệt liếm liếm môi dưới có phần khô khốc của mình: “Muốn nói gì?”

Ngừng vài giây, Từ Đồ hỏi: “Trước kia, chúng ta đã từng gặp nhau, anh còn nhớ không?”

Cô hỏi xong liền yên lặng không nói thêm gì nữa, tiếng mưa rơi át đi tất cả những tạp âm, Tần Liệt cũng im lặng nhìn sâu vào mắt cô, như chìm trong đôi mắt đó, vô thức nói: “Không nhớ.”

Anh không nghĩ Từ Đồ sẽ hỏi vấn đề này, trái tim đang bị đôi mắt trong veo kia quấy phá, tâm trí chưa kịp suy nghĩ đã tùy tiện thốt ra câu trả lời.

“Thật sự không nhớ sao?” ánh mắt Từ Đồ chăm chú nhìn anh nghiêng ngả: “Nhưng em nhìn thấy trong phòng Tần Tử Duyệt có treo một bức tranh màu nước, phần lạc khoản đề tên bên dưới là chữ ký của em, có ghi rõ cả thời gian. Anh còn chút ấn tượng nào không?”

Ánh mắt Tần Liệt không một gợn sóng, hai tay đút vào túi quần im lặng nhìn cô.

Từ Đồ nói tiếp: “Năm đó, em mười lăm tuổi, vừa mới tham gia xong cuộc thi vẽ tranh Toàn quốc dành cho thanh thiếu niên trở về, giành được giải nhì, mọi người trong gia đình tổ chức tiệc chúc mừng, em nhớ, ngày hôm đó anh cũng có mặt.” Không biết vì sao, cô bỗng nhớ tới những chuyện cũ xa xưa: “Hắn là Từ Việt Hải rất vui, đã sai người mang những tác phẩm trước kia của em ra khoe với anh, nhất thời cao hứng, còn một hai bảo anh phải chọn một bức mang về.”

Từ Đồ nhìn anh: “Anh đã chọn bức tranh đó. Anh nhớ không?”

Lúc đó, cô mặc quần jean và áo len trắng đơn giản, mái tóc dài cột gọn gàng sau gáy, lộ ra vầng trán tròn mịn sáng ngời, đôi gò má trong veo như làn da em bé, cười rộ lên ôm trọn nét ngây thơ, vẫn còn mang dáng vẻ trẻ con mũm mĩm đáng yêu, vô cùng ngoan ngoãn đứng bên cạnh Từ Việt Hải.

Từ Việt Hải nói, chào chú Tần đi con.

Cô ngượng ngùng bẽn lẽn mỉm cười, ngoan ngoãn cất tiếng ‘chào chú Tần.’

Tần Liệt xoa xoa chóp mũi: “Hình như có chuyện như vậy.”

Giọng nói của cô rất nhẹ: “Anh vẫn luôn giữ bức tranh đó sao?”

Tần Liệt nhẹ nhàng băng quơ: “Duyệt Duyệt rất thích.” Đây là lời nói thật, hôm đó anh được mời đến nhà dùng cơm nhưng quả thật đầu óc không tập trung. Lúc đó, đang ở trong thời kỳ chiến tranh lạnh với Hường San, cô ta tham gia tour du lịch mấy ngày trong đơn vị tổ chức, bỏ Tần Tử Duyệt đang sốt cao mê mang nằm ở nhà một mình. Tâm trạng anh không yên còn phải chống đỡ xã giao, Từ Việt Hải sai người đem ra rất nhiều tranh vẽ để trước mặt, bên trên vẽ cái gì anh cũng không để ý, tùy tiện chọn một bức mang về.

Ấn tượng ngày hôm đó của anh đối với Từ Đồ cũng không có gì sâu sắc, chỉ cảm thấy cô bé con này có một gia đình ưu việt, rất xinh đẹp vậy thôi.

Lần nữa gặp lại đã là một năm sau đó, cô nghiêm nhiên biến thành dáng vẻ hết như hôm đầu tiên đến Phan Vũ, tóc ngắn rối, trang điểm màu khói, mặc áo khoác đinh tán và chiếc quần cái bang rách rưới, toàn thân toát ra vẻ lưu manh, không cách nào khiến người ta thích cho được.

Thế nên, từ lúc đó trở đi, anh đối với cô hoàn toàn không có chút thiện cảm.

Tần Liệt nhất thời nghĩ ngợi đến xuất thần nên trả lời không mấy tập trung, biểu hiện nhìn qua có vẻ không để tâm cho lắm.

Từ Đồ bỗng dưng cảm thấy mất hết hứng thú: “Không nói nữa.” Cô đứng thẳng dậy: “Em vào xem Tần Tử Duyệt.”

Thấy cô toan bước đi, Tần Liệt đưa tay ngăn lại: “Bây giờ em còn về không?”

Từ Đồ nhún nhún vai: “Không về nữa.”

Tần Liệt điềm nhiên nhìn cô.

Từ Đồ gơ ngón cái tay phải lên đung đưa trước mặt anh, hờ hững nói: “Mỗi lần cầm cọ lại run rẩy không sao điều khiển được.”

Tần Liệt bất giác khựng lại, đột nhiên nhớ đến cô thường len lén mút ngón tay cái, anh trầm ngâm thật lâu: “Vì sao lại như vậy?”

Từ Đồ nói: “Từ Việt Hải ngoại tình, mẹ em bị bệnh tâm thần, không cẩn thận bị bà cắt trứng.” Lúc cô nói những lời này còn nhàn nhạt mỉm cười, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, phẳng phất như đang nói câu chuyện của người khác, hết thấy chẳng liên quan gì đến mình.

Một cơn gió đêm lùa tới, mái tóc cô vung theo chiều gió, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, đôi mắt đen láy như ngân ngấn những giọt sương tinh khiết nhất sớm mai, thổi ngược cả hồn anh.

Cô ngẩng đầu thật cao mỉm cười: “Anh nhìn gì vậy?”

Gió đi qua, mái tóc cô lòa xòa rơi xuống, có những lọn vẫn còn đùa nghịch vờn nơi đỉnh đầu không chịu vào nếp, vờn luôn trái tim anh.

Khóe môi Tần Liệt căng cứng, không kìm được duỗi tay ra áp những lọn tóc kia xuống, rồi cứ vuốt ve như vậy, tựa như dỗ dành an ủi một đứa trẻ, bàn tay đặt trên đỉnh đầu cô, động tác không mềm mại dịu dàng mà trĩu nặng như chính tâm tư anh.

Chóp mũi của Từ Đồ bất giác chua xót, ngàn vạn cảm xúc ò ạt tuôn trào, phòng tuyến mỏng manh yếu ớt trong lòng suýt nữa bị đánh sập toi tã, cô cố gắng áp chế nó lại, mỉm cười gạt cánh tay anh ra: “Làm như vậy không cao được nữa.”

Lòng bàn tay bỗng chốc hư không, Tần Liệt siết chặt nắm tay lại.

Ánh mắt anh sâu lắng khóa chặt dáng hình cô, cả đại dương nước mệnh mang từ trời đổ xuống như trút hết vào tận đáy tim anh, cuộn cuộn sôi trào trong lòng ngực, biến thành tầng tầng hơi nước che khuất cả thế gian này, chỉ còn lại duy nhất mình cô.

Cái yết hầu nơi cổ họng anh khẽ trượt lên trượt xuống, nắm tay siết chặt như muốn nghiền nát ngón tay mình, ngập ngừng rồi do dự, cuối cùng vẫn thả lỏng buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Nụ cười trên khuôn mặt cô đầy quật cường bướng bỉnh, cố che giấu những cảm xúc đang quấy nhiễu trong lòng.

Gió lạnh thốc mưa vào, cô co ro đôi bờ vai, chóp mũi đỏ bừng lên vì lạnh, Từ Đồ cuộn tròn ngồi nép mình sát vào góc tường, đáng vẻ cằn trở nên bé nhỏ đáng thương.

Đêm nay không giống với bất cứ đêm nào, không có ánh trăng bàng bạc treo le lói trên nền trời sâu thẳm, trước mặt hết thấy là một màu xám xịt âm đạm, nhưng dáng hình nhỏ bé mong manh kia lại rực rỡ như mặt trời ngày hạ khắc sâu vào trái tim một người.

Tần Liệt trầm mặc không nói gì, cơ thể dựa vào vách tường phía sau. Anh lấy từ trong túi quần ra hộp thuốc lá vừa nãy cô đưa, cũng không còn mấy điếu, cái bật lửa nhét luôn vào bên trong, lớp vỏ kiếng ngoài bao thuốc đã sớm bị gỡ bỏ. Chỉ nằm trong tay anh có mấy phút mà nó đã bị vụn xoắn nhẵn nhúm.

Tần Liệt mở nắp hộp rút ra một điếu, dùng bụng ngón tay vuốt phẳng thân thuốc lại rồi châm lửa, những làn khói xám lảng đãng bay lên tan vào màn mưa.

Từ Đồ với tay tới: “Em cũng muốn một điếu.”

Tần Liệt né người, gơ cao cánh tay lên, mắt sáng như đuốc liếc nhìn cô.

Từ Đồ kiễng chân rướn dài cánh tay: “Của em mà.”

Anh gơ cánh tay lên cao hơn: “Hình như là dùng tiền của tôi.” Vừa nói xong, Tần Liệt bất giác nhớ lại: “Ba trăm đồng em còn nợ tôi, định khi nào trả?”

Từ Đồ nhíu nhíu mày, nghĩ tới cái đoạn đi Phàn Vũ, quả thật đã xài tiền của anh, trên đường về gặp phải hai gã đàn độn, giữa chừng còn bị anh ném ở

Niên Đạo Câu.

“Đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, trí nhớ thật tốt mà.” Cô đâm chọt anh một câu rồi móc từ trong túi quần lấy ra mấy tờ tiền, đếm ba tờ đưa qua.

Số tiền này vốn của Đậu Dĩ, lúc trước giấu đông giấu tây vì sợ đối phương là một người hung hãn, phải chuẩn bị cẩn thận để đối phó với bất kỳ tình huống nào. Sau khi gặp rồi mới hay, đúng là cô đã suy nghĩ quá nhiều, nhân vật này quả thật có phần hung dữ, nhưng phần lớn thời gian đều xem thường không thèm để ý tới cô, chỉ đợi cho thời hạn kết thúc, thuận lợi báo cáo kết quả công tác.

Nghĩ tới đó, Từ Đồ lại có chút hờn dỗi cáu kỉnh: “Cầm nè, dư khỏi thôi.”

Tần Liệt vô cùng thoải mái nhận lấy, chẳng những vắn về tờ tiền trên tay mà còn dùng bụng ngón tay cái vuốt qua một lượt.

“Anh đủ rồi nghen!” Từ Đồ ngồi bật thẳng dậy, không nhịn được trừng to hai mắt: “Ồ đây sì nhục ai chứ? Hừ! Sợ giả? Sợ giả thì trả lại cho em, em cho anh Xuân Sơn gấp mấy bay.”

Tần Liệt cẩn điều thuốc giữa hai hàm răng, khoe môi cong lên, im lặng mỉm cười, cúi đầu nhét tiền vào túi quần.

Cô chớp chớp mắt: “Vậy là xong sao?”

“Không lẽ còn phải nói cảm ơn?”

“Quả là khí khái! Cô dựng thẳng ngón tay cái lên: “Hoặc là nói, mặt mũi và bụng dạ ti lệ nghịch với nhau, một chút cũng không sai.”

Tần Liệt lại cười.

Từ Đồ mỉm môi, nhìn thấy khoe môi kia của anh khẽ cong lên mỉm cười, tâm trạng đang u ám bỗng trở nên dễ chịu hơn rất nhiều. Cô duỗi tay: “Đưa thuốc cho em.”

Đang há miệng nói, trước mắt Từ Đồ bỗng có gì đó thoáng vụt qua, hai cánh môi chưa kịp khép lại, đã bị anh đút thứ gì đó cứng cứng vào trong miệng.

“Ừm...” Cô sờ sờ môi dưới, chưa tới mấy giây sau, trong khoang mũi đã xông lên một mùi vị khá kích thích: “Gì vậy chứ?”

Tần Liệt nói: “Mùi cau.”

Về mặt Từ Đồ thoát cái đầy đau khổ, đầu lưỡi chuyển động mấy cái, môi cong vênh lên, chu cái quả kia ra giữa hai cánh môi thẩm hồng.

Tần Liệt trở ngón tay về phía cô: “Dám phun ra xem?” Anh vừa nói vừa ép sát cơ thể lại gần, kẹp cô vào giữa vách tường và thân thể anh. Dáng người anh vạm vỡ rắn chắc che khuất hết ánh sáng mờ yếu ốt phát ra từ cái bóng đèn lủng lẳng giữa mái hiên, ánh sáng đó khắc lên bả vai rộng lớn của anh một đường viền vàng nhạt dịu dàng.

Vì tầm mắt rơi vào vùng khuất sáng, cô không nhìn rõ được biểu cảm trên khuôn mặt anh, nhưng có một luồng hơi thở trầm thấp nặng nề phủ trùm trước mặt, khí thế vô cùng áp bức.

Gáy của Từ Đồ áp vào tường, trái tim đập thình thịch hỗn loạn, ngón trỏ thô ráp của anh chỉ cách đầu chớp mũi cô chưa tới hai phân, có thể ngửi thấy hương xà phòng nhàn nhạt và mùi thuốc lá quện lẫn vào nhau. Cô mở to mắt nhìn anh, hai cánh môi khẽ lay lay, không tiếng động mút lát cau vào lại trong miệng.

Tần Liệt nhìn cô mấy giây rồi khẽ nhích người ra: “Nhai thử xem, mùi vị ngon hơn thuốc lá.”

“Có thể giúp cai thuốc ạ?”

“Không thể.” Tần Liệt nói: “Cau có thể làm cho người ta hưng phấn, giúp xuất mồ hôi, khi đi qua những vùng núi cao người ta thường dùng nó để chống lạnh, cũng có thể loại bỏ bớt những căng thẳng mệt mỏi.”

Từ Đồ học một biết mười, tự mình hớn hờ suy một ra ba: “Là sợ em bị cảm lạnh sao?” Nói xong nhìn thấy vẻ mặt anh không như mong đợi, liền vội vàng lảng sang chuyện khác: “Răng có thể bị đen không?”

“Chút ít thì không.”

“Có thể bị ung thư vòm họng không?”

“Chút ít thì không.”

Từ Đồ: “...”

Tần Liệt đã dịch người ra khỏi tầm nhìn của cô, ánh sáng của cái đèn vàng lơ lửng kia lại lần nữa mờ trước mặt.

Đúng lúc này, trong phòng vang lên tiếng gọi nho nhỏ yếu ớt.

Tần Liệt nghe thấy, vội vàng dập tắt đầu thuốc đi vào.

Tần Tử Duyệt vừa tỉnh giấc, mở mắt ra là một môi trường hoàn toàn xa lạ, cô bé vô cùng sợ hãi, liền khóc rầm rức gọi ba mẹ.

Nhìn thấy Tần Liệt tiến vào, cô bé lập tức dang hai cánh tay ôm lấy tay anh, miệng khóc nức nở không ngừng.

Tần Liệt dỗ dành hồi lâu, rốt cuộc cô bé cũng đã bình tĩnh lại, lần nữa nằm xuống giường, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt ngón tay anh.

Tần Liệt hỏi: “Con xuống núi bằng cách nào vậy?”

“Con bị lạc trong rừng cây, đi làm sao cũng không ra được, con sợ quá, ngồi xuống một tảng đá khóc.” Cái miệng của cô bé con méo xẹo: “Sau đó con gặp chú bản kia, chính là cái chú thường đến trường học của chúng ta. Bình thường chú ấy cũng không có dọa con, con cảm thấy chú ấy là người tốt, nên con đi theo chú ấy về. Đi được nửa đường con vừa mệt vừa buồn ngủ... Kết quả lúc tỉnh dậy, thấy mình đã ở chỗ này.”

Tần Liệt đếm lại góc chăn cho con bé: “Bây giờ có thấy khó chịu ở đâu không?”

Cô bé lắc đầu: “Mẹ đâu ạ?”

Hai hàng lông mày của Tần Liệt nhíu lại, không trả lời câu hỏi đó: “Bên ngoài trời đang mưa, chờ lát nữa tạnh chúng ta về nhà.”

Cô bé ngoan ngoãn ‘dạ’ một tiếng, bất chợt nhớ đến chuyện gì, vẻ mặt liền biến sắc: “Ba, ba có nhìn thấy chị Từ Đồ không?” Con bé toan đứng dậy: “Con và chị ấy lên núi, chị ấy không biết đường, có khi nào bị lạc rồi không?”

“Cô ấy không có việc gì.”

“Thật ạ?” Tần Tử Duyệt hoài nghi hỏi, bỗng khước mắt nhìn thấy một cái đầu ló ra giữa cánh cửa đang hé mở, cô bé chăm chú nhìn kỹ lại: “Chị Từ Đồ!”

Từ Đồ cười khan một tiếng, chậm rì rì bước vào.

Tần Liệt đứng dậy lui về phía cuối giường, nhường chỗ cho Từ Đồ ngồi ở phía trước.

Ánh mắt hai người thoáng giao nhau, Tần Tử Duyệt nằm ngó nguẩy hướng về phía cô nhoeo miệng cười: “Chị Từ Đồ, xin lỗi chị, em để lạc chị mất tiêu.”

“Áy dà, haizz!” Từ Đồ kêu khô: “Tiểu tổ tông, em đừng nói vậy.”

Tần Tử Duyệt mím mím môi: “Thường ngày, mấy bạn Thu Song đều không muốn dẫn em đi chơi, cho tới giờ em chưa từng được ra sau núi...” Giọng nói của cô bé hạ xuống thật thấp: “Nhưng hôm nay em thật sự vui lắm. Nếu em không chạy lung tung, chúng ta có thể cùng nhau đi về, còn cả gió mát xối xối cũng không bị ném mất.”

Tần Tử Duyệt nói tiếp: “Đều tại em”

Từ Đồ nhất thời không biết phải nói gì, trong lòng rối bời ngũ vị tạp trần, từ trước đến giờ lúc nào Hường San cũng đứng ở giữa khích bác gây chia rẽ, vốn tưởng con bé sẽ chuyển bé xé ra to làm âm ỉ một phen, nào ngờ con bé còn nhỏ nhưng lại hiểu chuyện như vậy, ôm đồm hết trách nhiệm lên người mình.

Cô dụi dụi chớp mắt: “Sao có thể tại em được, đều do chị dụ dỗ kéo em đi leo núi, là chị không tốt, lỗi của chị.”

Tần Liệt khoanh tay, nhìn bóng lưng cô, khước môi khẽ cong lên mỉm cười.

Bầu không khí vô cùng hài hòa dễ chịu.

Từ Đồ cười nói: “Hôm nay, lỡ như em gặp phải chuyện gì không may, chắc chị cũng đi theo em luôn. Áy dà, em không biết chứ...” Cô khoa trương nói: “Có người muốn nuốt sống chị đó.”

Giọng nói của Tần Liệt khàn đơ: “Tôi có đối xử với em như vậy sao?”

Từ Đồ quay đầu lại, lắc lư cổ tay: “Anh vặn cổ tay em rất mạnh, đến giờ vẫn còn đau.”

Ánh mắt Tần Liệt khẽ lay động, vội vàng lướt nhìn cổ tay cô: “Đau có khoa trương như em nói.”

Từ Đồ phùng hai gò má lên, nhíu mắt nhìn anh, lát cau vẫn còn đang ngâm trong miệng, lúc này mới nếm được chút vị ngọt, cô xoay đầu lại, thở dài một tiếng: “Tôm lại là chị không đúng.”

Tần Tử Duyệt cười khúc khích: “Được rồi, em tha thứ cho chị, nhưng chị phải cho em xem tấm hình đã chụp hồi chiều.”

“Có ngay.” Từ Đồ nghiêng người, lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, mở tấm ảnh đã chụp lên cho cô bé xem.

Trong bức ảnh, ánh mặt trời đỏ nghiêng bên triền núi, có vài tia nắng lạc đường rơi sáng khuôn mặt hai cô gái, hình ảnh mềm mại ngọt ngào, khóe miệng cả hai cong vẹo, thanh xuân dạt dào, an nhiên, tốt đẹp.

Từ Đồ hỏi: “Có đẹp không?”

Tần Từ Duyệt cười toe: “Đẹp ạ.” Con bé đưa điện thoại về phía Tần Liệt, cũng hỏi một câu hệt như vậy: “Ba, ba nói có đẹp không?”

Tần Liệt ngẩng đầu lướt mắt nhìn qua, đáp cho có lệ: “Đẹp lắm.”

Cô bé con lại tinh nghịch hỏi: “Ai đẹp hơn ạ?”

Ánh mắt anh khóa chặt trên khuôn mặt người con gái hơi nghiêng mình nép ở phía sau, đọng lại nơi đó thật lâu: “Con.”

Lại đợi thêm gần một tiếng đồng hồ, mưa mới từ từ dứt hạt.

Những cơn gió mờ toang tấm rèm mây âm u đen đặc, sau một trận mưa gột rửa, màu đen cũng trở nên đậm thẫm dịu dàng, làm bức nền tuyệt đẹp cho hàng ngàn tinh tú lấp lánh.

Trên đường về, Tần Từ Duyệt vẫn còn mệt, ngoẹo đầu lên vai Tần Liệt ngủ thiếp đi.

Đến nhà đã là mười giờ đêm, đèn đuốc trong sân vẫn còn bật sáng trưng như cũ, nghe thấy có tiếng động ở cửa, mọi người đồng loạt từ trong phòng đi ra.

Tần Liệt làm động tác ‘suyt’, cổng Tần Từ Duyệt đặt vào trong phòng, rồi đi ra dặn dò mấy câu, bảo mọi người về phòng ngủ.

Hương San lật đật bước theo, nhẹ giọng gọi anh.

Tần Liệt quay đầu lại.

Cô ta vén tóc ra sau tai: “Không có em, Duyệt Duyệt có khóc ầm ĩ không?”

Tần Liệt nói: “Rất ngoan.”

Cô ta lại lướt nhẹ ngón tay trên tai, khóe miệng căng cứng: “Vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tần Liệt không trả lời, quay đầu lại nhìn Từ Đồ: “Mặt trời, mặt trăng, mèo con, chó con, em có về được không?”

Đôi mắt Từ Đồ sáng ngời: “Ý anh là gì?”

Tần Liệt nói: “Những công việc của giáo viên, dạy dỗ, giảng bài, giải đáp thắc mắc...” Anh dừng lại một chút: “Những thứ đó tôi đều không yêu cầu em.”

Từ Đồ: “...”

Anh nói nghiêm túc: “Chỉ có một điều duy nhất, là phải có ý thức trách nhiệm, em có thể làm được không?”

Từ Đồ sững sốt ngây người ra, không dẫn được niềm vui đang trào dâng trong lòng: “Ý anh là, em có thể dạy vẽ cho bọn nhóc sao?”

Về mặt Tần Liệt chẳng biểu lộ cảm xúc gì: “Xem biểu hiện của em, một tuần sau quyết định có tiếp tục hay không.”

Từ Đồ lập tức cười toe nhắm tịt hai mắt lại, ưỡn thẳng người ra, bàn tay đưa lên trán làm động tác chào: “Tuân lệnh!”

Khóe miệng Tần Liệt khẽ cong lên nhàn nhạt mỉm cười: “Đi ngủ đi.”

Từ Đồ lật bàn tay duỗi ra phía trước, khom người làm điệu bộ cung kính, tỏ ý kính mời anh đi trước.

Hai người còn đang nhìn nhau chẳng ai nhúc nhích, Hương San bất thành linh nói xen vào: “Cho dù là dạy học sinh tiểu học, cũng cần phải có chứng chỉ sư phạm, hơn nữa cũng có yêu cầu đối với trình độ học vấn, quyết định của anh có phải quá vội vàng bất cần không?”

“Nhìn kỹ hãy nói.” Câu trả lời này khá qua loa.

Hương San lại nói tiếp: “Dạy học là một việc rất nghiêm túc, em không muốn anh xem như trò đùa.”

Tần Liệt đứng thẳng người lên, rũ mắt nhìn cô ta hồi lâu, gật gật đầu: “Cô nói đúng.”

Nói xong, anh xoay người đi về phòng, đóng cửa lại. Trong sân hoàn toàn yên tĩnh.

Những người khác cũng không còn chuyện gì để nói, liền bảo nhau về phòng nghỉ ngơi.

Từ Đồ gọi Tần Xán lại: “Hình như anh Xuân Sơn lại phát bệnh, lúc nãy trời còn đang mưa mà anh ấy lao ra khỏi nhà không biết chạy đi đâu, lúc tụi em rời khỏi vẫn chưa thấy anh ấy trở lại.”

Tần Xán lập tức xoay người, toan bước xuống sân đi ra cổng.

“Chị đi đâu vậy?”

“Chị biết anh ấy ở đâu.”

Ở vùng nông thôn, hơn mười giờ đêm căn bản không còn nhà nào sáng đèn, hướng chỉ trời vừa dứt trận mưa to, đến cả nửa cái bóng lơ nhơ sáng cũng không thấy.

“Em đi với chị.” Từ Đồ giữ chặt tay cô ấy: “Có điều, em phải làm xong chuyện này trước đã.”

“Làm gì?”

Từ Đồ lui lại phía sau mấy bước, nghiêng đầu, không một tiếng động giơ tay lên...

Hương San đang xoay người toan bước đi, bỗng cảm thấy da đầu căng ra, đuôi tóc bị ai đó kéo giật mạnh về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hương San đau đến xuýt xoa, cơ thể loạng choạng hụp người xuống, hai tay bấu chặt bàn tay đang nắm giữ đuôi tóc mình: “Cô buông ra.”

Từ Đồ mất thăng bằng, nhưng sức trên tay vẫn không giảm, tiếp tục túm ngược ra sau: “Buông gì mà buông, món nợ giữa hai ta chưa thanh toán xong đâu.”

Trong sân chỉ còn lại ba người bọn họ, Tần Xán nhìn thấy một màn này cũng có phần há hốc mồm kinh ngạc, đứng sững người mấy giây rồi nhẹ nhàng giữ tay Từ Đồ từ phía sau ngăn lại, liền bị cô gạt ra.

Từ Đồ nói tiếp: “Chị đừng có động đây, càng động càng siết chặt hơn thôi.”

Hương San cảm thấy da đầu căng như bị xé toạt, cơn tức giận và căm hận ngùn ngụt xông lên, cô ta giờ những móng tay bén nhọn cào mạnh lên mu bàn tay Từ Đồ.

Từ Đồ đau đến chảy nước mắt, lập tức buông tay ra: “Chết tiệt, chị cầm tính con mèo há.” Cô cúi đầu nhìn, mới đó mà da thịt non mềm trên mu bàn tay đã hiện đầy những lằn ngang lằn dọc tủa máu.

Lúc này, hai người mới tách nhau ra, Hương San thở hổn hển vuốt lại mái tóc, xoa xoa da đầu: “Cô nổi điên cái gì hả?”

Từ Đồ nhướng mày: “Có phải mấy người lớn tuổi đều bị đăng trí không?” Cô giữ giữ bàn tay đau rát, sau đó thả xuống nắm ở sau lưng: “Tất tôi một cái xem như xong sao?”

Về mặt Hương San thoát xanh thoát trắng, nhưng vờ điềm nhiên như không có gì xảy ra, lui về sau nửa bước: “Tôi cũng chỉ vì quá nóng lòng lo lắng cho Tần Từ Duyệt mới kích động đánh cô. Xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi, tôi thấy cô còn trẻ, đừng nên so đo tính toán quá chi li.”

Từ Đồ cười cười: “Thế nào? Muốn cười một cái xóa hết ân oán sao?”

“Hy vọng cô có thể hiểu cho tâm trạng của tôi.” Hương San liếc mắt về phía Từ Đồ: “Có lẽ có những tình cảm cô không hiểu được đâu, dù sao Duyệt cũng ở bên tôi hai ba năm, thậm chí còn thân thiết gần gũi hơn so với mẹ ruột, nếu đã nói tới vậy rồi mà cô còn không hiểu, vẫn muốn làm khó dễ, tôi cũng chẳng muốn nhiều lời...”

“Bốp!”

Lời nói của Hương San nghẹn ngang trong cổ họng, đầu lệch sang một bên, mái tóc dài rũ xuống che kín cả khuôn mặt.

Trong sân hoàn toàn yên lặng.

“ ‘Tôi xin lỗi’ ba chữ này thật dễ nói mà.” Từ Đồ đánh một cái, bàn tay cũng tê dại, hơi hột khom người: “Tôi xin lỗi.”

Phảng phất thời gian như ngừng lại, các gian phòng bốn phía đen kịt một màu, chỉ có cái đèn treo lơ lửng phía trên chiếc bàn dài đang đung đưa qua lại, hắt những cái bóng chập chồn lên vách, lay động không ngừng.

Tần Xán hít sâu một hơi, chớp chớp mắt như bắt giắc bừng tỉnh, vội vàng kéo Từ Đồ lui lại. Cô ấy nhìn hai người nói: “Được rồi, bây giờ xem như huề nhau, ai nên ngủ thì ngủ, ai cần đi ra ngoài thì đi. Từ Đồ, em đi theo chị.”

“Ai nói huề?” Con giận của Hường San khó tiêu, liếc nhìn qua cửa sổ phòng đối diện chỉ thấy một màu đen đặc, cô ta liền gỡ bỏ bộ mặt hiền lành giả tạo thường ngày, nhào tới túm tóc Từ Đồ.

Từ Đồ nhảy vọt về phía sau, linh hoạt tránh né.

Từ Đồ thuộc tạng người xinh xẻo, xương nhỏ thịt mềm, chỉ gói kiêu căng lớn lối vậy thôi chứ căn bản vô dụng chẳng được tích sự gì, nếu thật sự đánh nhau, chỉ cần so sánh tương quan sức vóc, Từ Đồ tuyệt đối không phải là đối thủ của Hường San, không nói tới những thứ khác, chỉ tính riêng hai khối tròn trước ngực cô ta cũng đã hơn cô nửa cân.

Hường San lách người qua Tần Xán đang đứng ngăn ở giữa, túm chặt ngực áo Từ Đồ, đuôi mắt vẫn không ngừng liếc xéo về phía cửa sổ, bất chợt nhìn thấy rèm cửa khe khẽ đung đưa, có đốm lửa đỏ chọt lóe chọt tắt trong đêm tối.

Một bóng người ẩn hiện sau cửa kính, thì ra anh không ngủ, đang đứng bên song cửa nhìn ra ngoài.

Hường San vội vàng thu tay lại, siết chặt nắm đấm.

Từ Đồ xoay lưng về hướng đó, nào hay biết gì, hệt như gốc tử nhào về phía Hường San khoa tay múa chân loạn xạ, cào lên cánh tay cô ta một cái, trả đũa mấy vết ấn đau vừa rồi.

Tần Xán kẹp ở giữa, nhất thời ba người xoay mòng mòng. Hường San đột nhiên thu tay lại không đánh trả nữa nên bị Từ Đồ đá trúng một cú vào chân, ngoài mặt cô ta giả vờ chịu thiệt, nhưng bàn tay âm thầm hướng xuống dưới hông Từ Đồ, tàn nhẫn cào mấy cái thật mạnh.

Từ Đồ đau thấu trời, há hốc miệng xuýt xoa nhưng không dám kêu lên, sợ đánh thức những người khác.

“Mọi người đang làm gì vậy ạ?” Tần Từ Duyệt không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, đang đứng vịn tay ở khung cửa, mở to mắt nhìn bọn họ.

Động tác bên này thoát cái im bất, bất động vài giây, mọi người tự tách ra.

Hường San lại liếc mắt về phía cửa sổ đối diện, đốm lửa đã biến mất, rèm vải lặng thinh, nào có còn bóng dáng của người đó.

Tần Từ Duyệt chớp chớp mắt mấy cái, bước qua ngưỡng cửa đi ra. Con bé lại hỏi: “Mọi người đang cãi nhau ạ?”

“Đâu có.” Tần Xán thấy hai người kia không ai lên tiếng liền chống hai tay lên đầu gối khom người xuống: “Sao Duyệt Duyệt không ngủ?”

“Con muốn đi nhà vệ sinh.” Cô bé nhỏ giọng nói: “Nhất định là vừa rồi mọi người đang cãi nhau.”

Từ Đồ vén vạt áo bên hông lên nhìn lướt qua một cái rồi nhanh chóng thả xuống: “Cãi nhau gì chứ, mọi người đang đùa giỡn thôi.” Cô bẹo má cô bé: “Còn không mau đi vào nhà vệ sinh, coi chừng tè ra quần bây giờ.”

“Lúc bốn tuổi, em đã không còn tè ra quần nữa rồi.”

“Khoác lác!”

Cô bé chu cái miệng xinh xắn khế hứ: “Không tin chị hỏi ba đi, ba còn dạy em buộc giày và cột tóc nữa. Em tự làm được hết.”

“Chu choa, giỏi ghê ta!”

Hai người vui vẻ nói qua nói lại một hồi, khuôn mặt Hường San sa sầm, kéo con bé về phía mình: “Con có đi vệ sinh không, không đi thì trở về phòng ngủ.”

Tần Từ Duyệt nghe thấy giọng nói của cô ta không vui, liền nhỏ giọng rất khẽ: “Dạ đi.”

Lúc nào ở trước mặt Hường San con bé cũng đều hết sức ngoan ngoãn nghe lời, bởi vì khát khao tình thương của mẹ nên Tần Từ Duyệt rất quý trọng tình cảm này, vừa vặn cũng nhờ điểm yếu đó mà cô ta mới có cơ hội đi vào Lạc Bình, lấy cái cớ vô cùng hợp lý để dây dưa bên cạnh Tần Liệt.

Từ Đồ nhú mày: “Cô hung dữ cái gì...”

Cô còn chưa dứt lời đã bị Tần Xán đưa tay lên che miệng lại, nài ép kéo ra khỏi cổng sân.

Hương San nhìn chăm chăm hai người dần biến mất, con tức nghẹn ngang ngực từ đầu tới cuối không trút ra được, chỗ gò má vừa bị tát lúc nãy nóng đỏ lên, đau âm ỉ.

Chân đau, cánh tay đau, da đầu đau.

Cô ta cắn chặt răng, nắm tay đang siết chặt không khỏi tức đến run rẩy.

Tần Tử Duyệt lắc lắc tay cô ta: “Mẹ ơi...”

Hương San lấy lại bình tĩnh, cố gắng kiềm chế cảm xúc trên khuôn mặt, ngồi xồm xuống: “Mẹ đã nói với con gì hả? Bảo con không được chơi với con nhỏ đó, sao con không nghe lời?”

“Nhưng chị Tử Đồ không phải đứa trẻ hư.”

Vừa nghe thấy cách xưng hô này, cô ta càng thêm nổi đóa: “Không phải đứa trẻ hư mà dẫn con lên núi? Rồi bỏ con lại một mình ở đó, tự về trước sao?”

“Nhưng mà hôm nay là do con tự mình chạy loanh quanh nên mới bị lạc.” Cô bé con thấp giọng phản bác.

Hương San thờ dãi, giọng nói nhẹ lại: “Mẹ nhớ con đã nói, chỉ cần mẹ ghét, con cũng sẽ không thích, những lời này có đúng không?”

Tần Tử Duyệt mím mím môi, nghĩ ngợi một lúc, chậm rãi gật đầu.

Nhìn thấy sự lưỡng lự của con bé, nét mặt Hương San hơi sững ra, trải qua mấy ngày vừa rồi, cô ta đã dần hiểu, hết thấy đều là cô ta tự mình đa tình, bất luận cô ta có cố gắng đến đâu đi nữa, Tần Liệt cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý. Đúng như những gì Tử Đồ nói, đàn ông đều có thói quen cũ, lại có mấy người không thích ăn nước củ cải đâu.

Cô ta cũng nhìn ra Tần Liệt đối xử với Tử Đồ rất đặc biệt không hề giống với bất kỳ ai khác, tuy anh không nói thẳng ra, nhưng cái cách mà anh nhắc nhở cảnh cáo, vô hình trung đã nghiêng hẳn về phía bên kia.

Nhưng mà, cô ta không cam lòng thất bại dưới tay một con ranh. Cũng như khi đối đầu trong một trận chiến, cô ta có thua, cũng sẽ không bao giờ thừa nhận chuyện đó, cho dù không chiếm được chiến lợi phẩm, cũng không có chuyện nhường cho kẻ thù ngồi không ăn sắn.

Cô ta nói: “Vậy thì mẹ không thích chị Tử Đồ, có phải Duyệt Duyệt cũng sẽ giống như thế không?”

Tần Tử Duyệt cúi đầu, im lặng.

Hương San vô cùng dịu dàng hỏi lại: “Có phải không?”

Mãi hồi lâu sau, cô bé mới cúi gầm mặt ‘ạ’ một tiếng, nhưng lúc này đây, trong lòng đã hoàn toàn không còn nghĩ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, nắng ráo trời trong, thời tiết đẹp như chiều hết lòng người, sau một trận mưa như trút nước mặt đất được gột rửa hết bụi bẩn, từng lá cây ngọn cỏ đều thanh sạch tươi mới, khí trời cũng trong lành mát mẻ hơn thường ngày rất nhiều.

Mọi người ngồi tập trung quanh cái bàn dài trong sân ăn sáng, Tiểu Ba loay hoay lấy cơm cho mấy cô bé con ăn xong, trên trán cũng đã tứa đầy mồ hôi, cô ấy đặt bát đĩa xuống, đi vào phòng lấy khăn lau mặt.

Trên bàn ăn chỉ còn lại hai người Tần Liệt, Hương San.

Hương San ngồi đối diện với anh, trầm ngâm hồi lâu rồi cất tiếng hỏi: “Anh thật sự để Tử Đồ đến trường dạy học sao?”

“Ừm.” Tần Liệt cúi đầu gấp thức ăn.

“Em thấy anh chưa cân nhắc kỹ, nói gì đi nữa, đối tượng cô ta phải đối mặt là học sinh, chưa nói tới cô ta không có kinh nghiệm, chỉ với cái tính nết chẳng khác nào trẻ con kia của cô ta, e rằng không đảm đương nổi.”

Tần Liệt không thảo luận với cô ta chuyện này, cách một lúc sau mới lên tiếng: “Hai năm nay, cô đi đến Lạc Bình rất vất vả, tôi tin đám trẻ trong trường cũng sẽ luôn ghi nhớ, có một cô giáo Hương đã từng giúp đỡ bọn chúng.”

“Anh có ý gì?”

Tần Liệt nói: “Tháng chín này, nhóm Triệu Việt sẽ rời khỏi đây, cô hãy trở về cùng bọn họ, sau này đừng đến nữa.” Anh nói tiếp: “Cô cũng đã nói, dạy học là một chuyện nghiêm túc, xen lẫn quá nhiều mục đích sẽ không còn ý nghĩa, hơn nữa còn lãng phí thời gian của chính mình.”

Đôi môi Hương San khẽ run rẩy, cho rằng anh không biết: “Tối qua, cô ta cố tình gây chuyện, em không có đánh trả lại, là cô ta...”

“Không liên quan đến cô ấy.”

Hương San đặt đôi đũa xuống mép bàn, tay rũ xuống dưới, siết chặt lại thành nắm đấm, im lặng một hồi, cô ta ngập ngừng hỏi: “Chúng ta, quan hệ, thật sự không còn cứu vãn được nữa sao?”

Tần Liệt cầm đôi đũa, tựa lưng vào ghế: “Tôi đã cho câu trả lời từ ba năm trước.”

Trái tim Hương San như có mũi nhọn khoan vào vô cùng đau đớn khó chịu, có yêu, có hận, có cả không cam lòng, hơn nửa khắc trôi qua: “Được, em biết rồi.” Cô ta nói tiếp: “Em cũng không phải là người liều chết bám chặt lấy anh, chỉ sợ Duyệt Duyệt...”

“Chuyện này cô yên tâm, dù sao cũng là trẻ con, qua một thời gian tự nhiên sẽ quên.”

Đối với Tần Tử Duyệt, Tần Liệt không muốn mềm lòng do dự nữa, trước đây anh còn thần nhiên không để ý tới, nhưng trải qua chuyện đêm qua, có một số việc phải nhanh chóng kết thúc.

Trên bàn ăn chỉ còn lại âm thanh bát đũa chạm vào nhau.

Hương San ngồi nghiêm lại, sống lưng thẳng tắp, nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện hồi lâu, cổ họng có nuốt xuống mấy lần: “Tháng chín em đi.”

Hôm nay, Từ Đồ dậy trễ hơn thường ngày mười phút, mở mắt ra lờn cộm bờ dầy, thay quần áo rồi đi ra ngoài, lúc bước xuống bậc thềm, không nhận được đảo đảo xương quai hàm.

Mấy ngày nay chịu không ít gầy vò, lưng đau, gò má đau, chỗ nào cũng ê ẩm, vết thương trên đầu gối vừa kết vảy giờ lại toát ra, đến bước đi cũng khó khăn.

Cô hoàn toàn không chú ý tới không khí trên bàn ăn, đỡ đầu gối từ từ ngồi xuống, miệng không ngừng thở ra hít vào xuyt xoa, nhìn thấy trên bàn không có đủ bát đũa, tính đứng dậy đi vào nhà bếp lấy.

Tần Liệt giữ vai cô lại: “Đừng cử động, để tôi đi.”

“Dạ.” Trái tim cô nàng tê rần cả người lảng lảng, hé miệng cười khúc khích.

Tần Liệt liếc nhìn cô một cái: “Ngồi ngoan đó.”

Ánh mắt Từ Đồ dõi theo vào nhà bếp, chưa tới mấy giây sau liền quay lại nhìn về phía đối diện, vừa vận dụng phải ánh mắt Hương San đang ném qua, trong mắt cô ta tràn ngập thù hận không cam lòng, hốc mắt vẫn còn ươn ướt, tâm trạng có vẻ vô cùng phức tạp.

Từ Đồ nhún nhún vai.

Hương San nhanh chóng liếc đi chỗ khác, miễn cưỡng nuốt miếng bánh bao còn lại xuống, rồi đứng dậy xoay người trở về phòng.

Tần Tử Duyệt từ phía sau nhào tới ôm chặt thắt lưng cô ta: “Mẹ ơi, mẹ ăn xong rồi sao? Chúng ta cùng đi đến trường nha?”

Hương San cúi đầu xuống, ánh mắt cô ta nhìn con bé vừa lạnh lùng vừa xa cách, hoàn toàn chẳng còn sót lại chút gì của trước kia.

Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Tần Tử Duyệt chậm rãi thu lại, cánh tay ôm thắt lưng cô ta cũng dần nói lỏng ra, chớp đôi mắt trong veo ngơ ngác, sợ sệt nhìn cô ta.

Hương San gỡ tay cô bé ra: “Con tự đi trước đi.”

“...Dạ, được ạ.” Cô bé cúi gầm mặt, nhỏ giọng nói, giọng nói đó có vương chút nước mắt.

Hương San phát nhẹ vạt áo, liếc nhìn con bé một cái rồi xoay người vào phòng đóng cửa lại.

Tần Liệt lấy cho Từ Đồ một bát cháo, hai người ngồi cạnh nhau, cúi đầu ăn.

Từ Đồ sực nhớ tới một chuyện, tâm tư nhỏ đảo vòng vo, nằm bò lên bàn hạ thấp giọng hỏi: “Hôm qua anh nói, phải trái đúng sai chờ đến sau giải quyết, những lời này có chắc không?”

Tần Liệt nhướn mí mắt: “Cái gì đúng sai?”

Từ Đồ quỳnh lên vội vàng nhích sát lại gần: “Thì chuyện hôm qua vợ trước của anh đánh em...”

Tần Liệt cau mày, dần mạnh đôi đũa xuống miệng bát.

Cô nàng lập tức dâng hăng đôi giọng: “Là Hương San... Cô ta đánh em, không phải em có chút thiệt thòi sao?” Từ Đồ đồng dục khoác lác mà không biết ngượng: “Bây giờ Tần Tử Duyệt đã bình an trở về, anh nói để sau giải quyết... Nhớ ra chưa?”

Tần Liệt một lần nữa cầm đũa lên: “Tôi đã nói vậy sao?”

Từ Đồ ngẩn tò te: “Đương nhiên đã nói vậy.”

“Tôi quên rồi.”

Động tác khuấy cháo của Từ Đồ chậm lại, cơ thể dựng thẳng lên, nghĩ rồi lại nghĩ, nghĩ đã đời chỉ thấy ngũ vị tạp trần chẳng rõ mùi vị gì: “Hai người đây là đồng diễn tiết mục mai phục sao?” Cô xem thường nói: “Phu thê phối hợp cũng thiết ăn ý mà, một người hát mặt đen, một người ca mặt trắng*, phối hợp nhau chính em đây mà?”

(*Trong kinh kịch Trung Quốc, nhân vật vẽ mặt đen tượng trưng cho người độc ác; mặt trắng tượng trưng cho người nham hiểm, xảo trá.)

Anh nói: “Tôi không rảnh tới mức đó.”

Từ Đồ găm găm ngón tay: “Vậy anh nói thử xem, rốt cuộc chuyện này phải làm sao đây?” Cô ra vẻ đáng thương: “Không thể cứ cho qua như vậy được, lớn đến ngần này, chưa có ai tát lên mặt em”

Cô kẻ khuôn mặt tới sát mặt anh, chỉ chỉ ngón tay vào: “Anh xem nè!”

Tần Liệt khẽ thở dài, không kìm lòng được nhìn qua, Hướng San xuống tay không nhẹ, tối qua đã lấy trứng gà lăn giảm sưng, nhưng trên làn da trắng nõn non mịn đó vẫn còn hằn vết thâm

Anh có chút bất đắc dĩ nói: “Từ đầu tới cuối em không làm sai chuyện gì sao?”

Từ Đồ vắn âm thanh đến mức thấp nhất, lí nhí nói: “Có sai thì cũng nên bàn bạc trao đổi với nhau, không thể nào ra tay đánh người như vậy.”

Tần Liệt nghiêng người dựa vào thành ghế, nhìn cô nửa ngày, lắc lắc đầu phì cười: “Từ Đồ, em bây giờ gọi là đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Thân thể Từ Đồ cứng đờ, đầu óc vận hành liên tục, ‘thì ra anh đã biết rồi vậy mà bây giờ mình mới phát hiện’, liền ngốc mặt hỏi: “Anh biết hết rồi?”

Ánh mắt Tần Liệt sâu xa, rù mắt nhìn cô hồi lâu, chẳng nói lời nào.

“Không phải... Hướng San tố cáo chứ?” Trái tim cô thỉnh thoảng đập liên hồi, thấy ánh mắt anh vẫn đắm đắm nhìn mình như cũ, chung quy không chống đỡ nổi, gờ tay lên gãi gãi trán.

Ngoài sân, những tia nắng ban mai đang dần ló ra khỏi rèm mây, ánh mặt trời rạng rỡ ban ngày rơi trên mái tóc cô, đôi gò má nhẵn mịn như bạch ngọc, hai cánh môi thắm hồng khê khấp khê mở lộ ra những chiếc răng nhỏ trắng muốt như vỏ sò, cái miệng bé xiu nói toàn những lời có lợi cho mình. Rõ ràng là chiếm được món hời, vậy mà còn làm ra bộ dạng ủy khuất đáng thương, lúc bị người ta biết tông rồi, thì hoảng hốt như con thỏ nhỏ, ánh mắt đảo tròn xoay tít, hai gò má xấu hổ đỏ bừng.

Tần Liệt nhất thời không cách nào dời ánh mắt đi được, lơ đãng mỉm cười. Khi lần nữa ngước mắt lên, ánh mắt rơi trên mu bàn tay cô, rồi dừng luôn ở đó.

Trên làn da trong suốt là những vết trầy ngang dọc kéo dài từ cổ tay xuống hết mu bàn tay, vết thương rất sâu, có nơi đã kết vảy, có nơi do không cẩn thận đụng phải vẫn còn đang rướm máu.

Tần Liệt vội cầm cổ tay cô: “Cô ta làm em bị thương?”

Cánh tay Từ Đồ bị anh kéo qua, cô nàng giả ngu: “Anh nói cô ta nào?”

Tần Liệt không nói gì, nhú chặt hai hàng chân mày quan sát vết thương thêm một lúc rồi đứng dậy, nắm tay cô dắt thẳng về phòng mình.

Anh thuận tay chỉ cái ghế: “Ngồi xuống.”

Từ Đồ nào có khách khí, vắt chéo chân ngồi xuống cái ghế dựa duy nhất trong phòng, nhằm chắn đưa mắt quan sát một vòng xung quanh, căn phòng này gọn gàng sạch sẽ hơn phòng cô rất nhiều, ít nhất chăn màn được gấp xếp ngay ngắn, quần áo không vứt bừa bãi, mấy đồ linh tinh cũng không có. Người ở thôn Lạc Bình có thói quen giăng ngang một sợi dây thừng trong góc phòng để treo khăn và quần áo thay ra thường ngày.

Căn phòng của Tần Liệt cũng giống vậy, từ góc tường bên kia, giăng sợi dây ngang qua vách tường đối diện.

Từ Đồ ngẩng đầu nhìn, thấy bên trên có treo một chiếc khăn lông màu xanh dương sọc trắng đơn giản, chiếc áo ba lỗ kiểu chữ I bình thường anh hay mặc, còn có mấy đôi tất. Ánh mắt liếc qua phía xa xa hơn một chút, đầu bắt giác cứng đờ, vội vàng thu tầm nhìn lại, cách hai giây sau, rốt cuộc không chống đỡ nổi cảm dỗ, lại len lén ngoảnh đầu về phía đó...

Sát trong góc tường treo hai cái quần lót nam kiểu trunk, dạng quần đùi ống ngắn, màu trắng viền đen cơ bản, túi nâng đỡ phía trước được thiết kế theo hình thái học cơ thể nam giới nên nhô ra một đường cong, cho dù trông rỗng nằm yên treo ở đó, cũng gồ lên một cái túi rất lớn.

Tần Liệt đặt hòm thuốc lên bàn: “Em nóng sao?”

“Không có.”

Hồng của anh tựa vào mép bàn, ngón tay chỉ lên trán cô: “Đỏ mồ hôi, mặt cũng rất đỏ.”

Từ Đồ không dám nhìn Tần Liệt, gơ tay lau mồ hôi: “Căn phòng này của anh bí hơi quá, em ra ngoài hóng mát đây.”

“Khoan đã.” Tần Liệt dè vai cô lại, gõ gõ ngón trỏ lên mặt bàn, tỏ ý bảo cô đặt tay lên.

Từ Đồ ngồi không yên, mông cứ cọ tới cọ lui vào thành ghế, hai người đối mặt nhau, hơi thở của anh phả trên đỉnh đầu cô phủ trùm khắp cơ thể, đầu gối phải của cô kề sát chân anh không chút khe hở, đôi chân dài mạnh mẽ rắn chắc kia vắt chéo qua nhau, tùy ý chống dưới đất. Chỉ cần hơi ngược mắt nhìn lên, có thể thấy ngay những nếp nhăn trên vạt áo anh. Sự hiếu kỳ quấy phá đâm đầu tông khời lồng ngực, Từ Đồ xuôi theo vạt áo lướt xuống bên dưới, ánh mắt tập trung vào điểm đó, lúc này đây càng thêm bồn chồn phấp phồng, đứng ngồi không yên.

Tim đột nhiên gia tốc như mô tô phóng như bay trên xa lộ, quần quéo hết cả người.

Tần Liệt: “Bị rận cắn?”

Thân thể cô lập tức cứng đờ bất động, không dám ngoáy nữa.

Tần Liệt gõ mạnh hai cái lên bàn: “Đặt tay lên đây.”

Từ Đồ lia mắt đi chỗ khác, máy móc làm theo lời anh.

Anh không trực tiếp chạm vào tay cô, hạ tầm mắt, cầm một cây tăm bông nhúng vào thuốc sát trùng rồi chấm lên vết thương trên mu bàn tay Từ Đồ.

“Xuy...tt”

Động tác của anh khựng lại: “Mạnh tay sao?”

Từ Đồ không ngẩng mặt lên, mơ mơ hồ hồ ậm ờ.

Tần Liệt nhìn cô một hồi, lần này anh nâng tay cô lên đưa đến trước mặt, đổi một cây tăm bông khác nhẹ nhàng lau sạch những vết vàng povidone dính xung quanh.

Anh cúi đầu, thổi nhẹ vào vết thương, chưa tới nửa giây sau, luồng hơi thở mát lạnh đó lướt qua mu bàn tay Từ Đồ khảy vào tận trong lòng.

Từ Đồ run lên, đôi mắt lập tức mở to tròn xoe.

Góc rèm cửa sổ bị gió phe phẩy, ánh mặt trời nghịch ngợm chui vào bên trong, không ai lên tiếng, không khí trong phòng lộ ra vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Tần Liệt hỏi: “Sao không nói gì?” Anh lại dịu dàng thổi lên mu bàn tay nhỏ nhắn đó, rồi xé một miếng băng keo cá nhân dán lên: “Nghĩ gì vậy?”

Sau một hồi lâu trầm ngâm, Từ Đồ mím mím môi, nói một cách vô cùng chắc chắn: “Kỳ thật, Hương San vốn không có tổ cáo.”

Tần Liệt: “Em muốn nói gì?”

Từ Đồ nói: “Đêm qua anh nhìn thấy, đúng không?”

Tần Liệt đứng yên không cử động, ánh mắt từ từ hạ xuống, lướt qua mái tóc, hàng mày, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mặt trời bên ngoài đang nhô cao tới đỉnh, ngàn ngàn tia nắng phá cửa sổ tuôn vào, Tần Liệt chăm chú nhìn cô, nhất thời chẳng nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Từ Đồ lại hỏi một lần nữa: “Đúng không?”

Hồi lâu sau, anh mới dời ánh mắt đi, đứng thẳng người dậy.

“Không thấy, nhưng đoán được.” Anh không nói thật, về mặt điểm nhiên bình thản ném cái tăm bông xuống.

Cô lẩm bẩm một câu: “Là đoán được sao?”

“Với tính cách của em, không làm ra chút chuyện sao còn gọi là Từ Đồ.”

Tim Từ Đồ bỗng thắt chặt: “Hiểu em như vậy sao?”

Tần Liệt không trả lời, ánh mắt lướt xuống mu bàn tay cô: “Chỉ là không nghĩ tới...”

Anh bắt giác nheo mắt lại, người trước mặt anh lúc này dần lỏng vào hình ảnh mơ hồ trong ký ức. Khi đó, cô mặc chiếc áo len trắng, tóc buộc cao đuôi ngựa, gương mặt thuần khiết trong veo, vô cùng đáng yêu. Bây giờ và trước đây cũng có gì khác nhau, tháo bỏ lớp nguy trang ra rồi, cô chẳng qua cũng chỉ là một cô bé con mười mấy tuổi, cái miệng lăm ra vẻ hung hăng nhưng bên trong yếu đuối như con hươu nhỏ, khi đụng chuyện thì mười phần mềm nắn rần buông, hết sức nhát gan, nhưng một khi bên cạnh có người làm chỗ dựa, lại bắt đầu mặc sức càn quấy.

Từ Đồ: “Không nghĩ tới gì ạ?”

Tần Liệt thu hồi cảm xúc lại: “Không nghĩ tới em hoảng sợ như vậy, lại để cho người ta cào mình.”

Từ Đồ: “...”

Hai tay anh chống ngược lên mép bàn, cánh tay thẳng băng, lưng cong lại thành một đường vòng cung no đủ: “Nhưng mà, em làm gì cũng tùy hứng bất cần, không bao giờ suy nghĩ tới hậu quả, chịu chút đau này cũng không phải chuyện xấu.”

Từ Đồ trừng to mắt thô nhìn anh, ưỡn thẳng người lên tính phản bác.

Tần Liệt ngăn lời cô lại: “Bất luận là xét về lập trường hay chức trách mà nói, Hường San đều không được phép làm như vậy.”

Từ Đồ đảo mắt tròn xoe: “Đừng ạ!”

“Nhưng chuyện giữa phụ nữ với nhau, tôi không thể nhúng tay vào. Nếu bảo cô ta xin lỗi em, em sẽ không cam lòng.” Anh dừng lại một chút: “Tôi càng không thể nào lôi cô ta ra giữa nhà, trước mặt tất cả mọi người để em đánh lại, nói gì đi nữa, thân phận cô ta cũng là tình nguyện viên.”

Tần Liệt nói tiếp: “Đánh cũng đã đánh rồi, hy vọng chuyện này đến đây là kết thúc.”

“Đương nhiên kết thúc ạ.” Sau khi nghe xong những lời anh nói, hai cái đồng tử trong mắt Từ Đồ lóe lên sáng ngời, lúc nói chuyện lòng bàn tay còn vô thức áp lên đùi anh: “Anh có thể mất nhắm mắt mờ, thậm chí còn giúp em. Cảm ơn anh.”

Tần Liệt rù mắt nhìn chằm chằm những ngón tay thon nhỏ trắng nuột trên đùi mình, thấp giọng hỏi: “Cảm ơn cái gì?”

Cô chớp chớp mắt: “Cảm ơn anh quan tâm em.”

Tần Liệt liếm đôi môi khô khốc: “Không có gì, Từ tổng gửi gắm em cho tôi, dù sao đi nữa cũng không thể để em bị thua thiệt.”

Giữa hai người đã có thứ gì đó lặng lẽ phát sinh, lúc này Từ Đồ chẳng những không cãi lại mà còn phui phui đùi anh: “Cho dù vậy cũng cảm ơn anh.”

Tần Liệt bắt lấy tay cô, nắm giữ trong lòng bàn tay mình, vô thức chẳng muốn buông ra nhưng mấy giây sau mặt lạnh ném qua một bên. Anh nghiêng đầu thu dọn hòm đựng thuốc trên bàn: “Mấy ngày này đừng chạm vào nước. Đi ra ngoài đi.”

Từ Đồ nói: “Trên chân còn vết thương khác nữa, tiện thể anh bôi thuốc cho em luôn đi.”

Cô chỉ chỉ vào đầu gối mình, nhắc chân lên vắt qua chân còn lại, làn da trắng muốt, cái màu đỏ kia vô cùng nổi bật.

Động tác của Tần Liệt bắt giác khựng lại.

Thời tiết nóng nực, Từ Đồ mặc chiếc áo thun ba lỗ màu nâu lá cọ và quần bò soóc ngắn, cách ăn mặc này vừa năng động lại mát mẻ, vạt áo nhét vào bên trong cặp quần, chiếc quần bó sát cơ thể, ôm gọn bắp đùi non mềm tạo thành một lần ngắn, nẩy lên da thịt nõn nà. Vì tư thế ngồi bất chéo chân, những nếp gấp vải len mình nếp vào giữa hai đùi, khiến cho khu vực tam giác phía bụng dưới càng hằn lên rõ rệt. Tần Liệt không biến sắc dời ánh mắt lên trên, đôi xương quai xanh mảnh dẻ khảm sâu tạo ra cái hõm nhỏ mịn màng như chứa đựng tất cả những nồng nàn quyến rũ, cổ áo tròn form thường chẳng chút xê sấu, nhưng vẫn tôn lên dáng ngà, ôm đầy thanh xuân mềm mại căng tròn, phần nên có trước ngực không hề nhỏ, xem ra, cần xương cốt có xương cốt, muốn thịt có thịt, không dư một zem không thiếu một li.

Màu sắc con người trong đôi mắt vốn tinh anh sáng quắc kia của Tần Liệt tối sầm lại, phát hiện ra mình đang dùng ánh mắt tán thưởng yêu thích của một người đàn ông dành cho phụ nữ để quan sát cô, tâm trí vô thức nghĩ đến những phương diện xấu xa. Anh hít mạnh một hơi, ném cái hòm thuốc đang cầm trên tay xuống, nắm hai vai Từ Đồ xách cô đứng dậy, cánh tay vừa xoay lưng cô lại vừa đẩy ra ngoài, trong nháy mắt Từ Đồ đã bị ùn ra đến cửa.

Cô chụp lấy khung cửa không chịu đi: “Đừng đẩy, đừng đẩy, em còn bị thương chỗ khác nữa.”

Động tác của Tần Liệt lập tức dừng lại, chặn cô ở phía ngoài, nửa tin nửa ngờ: “Còn bị thương chỗ khác?”

“Cũng không có gì!” Cô vừa nói vừa nhích một chân vào trong.

Tần Liệt đưa cánh tay ngăn lại: “Bị thương ở đâu? Để tôi xem nào.”

Từ Đồ đứng thẳng người dậy nhấc cánh tay anh ra, thật sự nghiêng người, vén hông áo lên, lộ ra một phần thất lưng: “Còn vết thương ở đây nữa.”

Một chân cô đứng thẳng trụ dưới đất, chân kia hơi kiễ lên, eo thon hõm vào, da dẻ lộ ra không nhiều, dưới bóng mờ của vạt áo có thể thấy rất rõ mấy vết bầm sưng do bị ngắt véo, in trên da thịt nõn nà càng trở nên cực kỳ nhức mắt.

Tần Liệt lùi ra sau một bước, cúi đầu nhìn, ánh mắt tối sầm xuống: “Cũng là cô ta làm.”

Từ Đồ khịt mũi hừ một tiếng: “Người này quá độc ác, chuyên ngắt nhéo mấy chỗ không nhìn thấy, còn ra tay rất tàn nhẫn.”

Dừng một lúc, cánh tay đang buông thõng bên người của Tần Liệt khẽ nhúc nhích: “Còn đau lắm không?”

Từ Đồ nói: “Không đụng tới thì không đau.” Cô vừa nói vừa thả áo xuống, rồi phui phui mấy cái.

Bầu không khí bỗng trở nên im bất mấy giây.

Một lúc sau Tần Liệt cất lời: “Em cứ như vậy lộ thất lưng ra cho người khác xem sao?”

Từ Đồ: “...”

“Hâm hồ.” Anh lật người cô lại, kéo mở cánh cửa, đẩy ra ngoài.

Từ Đồ linh hoạt như sóc xoay người thoát khỏi tầm khống chế của anh: “Em còn có chuyện chưa nói xong, lại vào trong ngồi thêm một lát đi.”

Tần Liệt ngăn lại: “Đứng đây nói.”

“Cũng không có gì, tán gẫu bằng quơ đó mà.”

“Tôi và em thân thiết lắm sao?”

Lúc những lời này vừa hạ cánh tới tai, trong nháy mắt Từ Đồ đã bị anh tổng ra ngoài, tặng kèm theo sau là một tiếng ‘ầm’, cánh cửa sau lưng đóng chặt lại.

Tần Liệt đứng yên giữa phòng, rất lâu sau mà mồ hôi trên người vẫn không ngừng vã ra, oi bức ngột ngạt không chịu nổi, lòng bồn chồn hỗn loạn không yên. Anh hít sâu một hơi, kéo cái khăn và chiếc áo ba lỗ treo trên dây xuống, vọt ra sân sau dội nước lạnh.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề đi ra, anh sai bước lên xe phóng thẳng tới Niễn Đạo Câu.

Những người kia đã có mặt, đang ngồi dựa vào thân cây hút thuốc. Đây là con đường duy nhất để đi ra Phần Vũ, mấy hôm trước mọi người đã khảo sát căng dây đo đạc, đốn cây dời đá, mở rộng con đường ra phía ngoài, sau một trận mưa to, mặt đường nhão nhoẹt bùn đất lật hết lên, bện chặt vào bánh xe, lầy lội không chịu được.

Tần Liệt cởi áo ngoài ra vắt lên tay lái, trên người chỉ mặc áo thun ba lỗ màu đen. Chiếc áo bó sát cơ thể lộ ra vòm ngực săn chắc vạm vỡ, xương đòn vắt ngang mạnh mẽ, hầu kết nhô cao đầy nam tính, ở giữa là một đường hõm sâu như dao khắc kéo dài từ cổ xuống dưới ẩn hiện trong lớp áo, càng làm nổi bật các bó cơ lực lưỡng hai bên ngực; cánh tay trần lấm tấm những giọt mồ hôi, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cuộn cuộn sáng bóng.

Anh ngồi tựa người lên xe, đút tay vào túi quần lấy hộp đựng thuốc lá ra.

A Phu đưa tới một điếu: “Hút cái này đi, của anh phải quán phiền phức.”

Tần Liệt nhìn một lúc rồi nhét cái hộp trở lại, cầm điếu thuốc hần đưa tới ngậm lên miệng dùng răng giữ lấy.

A Phu nói: “Mùa mưa tới rồi, trận hôm qua cũng không tính quá lớn, tốt nhất đừng đụng phải mấy trận mưa xối xả như ba năm trước, nếu không khó tránh khỏi sạt lở, vậy thì đúng là rắc rối to.”

Động tác châm thuốc của Tần Liệt bỗng khựng lại, nheo mắt nhìn xa xăm phía trước.

A Phu cũng ngẩn ra, vội vàng bật lửa lên đưa tới: “Liệt ca, không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì.” Anh thu hồi ánh mắt lại, chụm đầu vào môi thuốc: “Đang nhìn xem tình hình thời tiết thế nào để tính toán, phải cố rút ngắn thời gian đào móng đường xuống mức thấp nhất, cũng đừng lãng phí thời gian chờ phía trên cho người xuống cán bê tông, ở chỗ anh còn ít tiền, trước tiên mua cốt thép và gạch.”

A Phu hiểu ngay: “Xây chân tường chắn đất?”

Tần Liệt ‘ừ’ một tiếng: “Có lẽ mọi người phải vất vả cực nhọc rồi.”

“Anh nói gì vậy chứ.”

Những người khác nghe thấy, cũng ha ha đùa giỡn đôi ba câu rồi dúi tất thuốc chuẩn bị bắt tay vào làm.

Tần Liệt khom người, xắn ống quần lên mấy nấc, điều thuốc đang cắn giữa răng tóa khói lẳng đặng xông vào mắt, anh nghiêng đầu neho mắt lại.

Vĩ ca nói: “Mọi người làm trước đi, tôi lên trần trên chờ hai thùng hồ dầu chống thấm về.”

Tần Liệt ‘ừm’ một tiếng, chưa tới mấy giây sau đã gọi hân lại: “Để người khác đi đi.”

“Sao thế?”

A Phu tiếp lời: “Không phải anh sắp kết hôn sao.” Khi nói đến những lời này, ánh mắt hân có đôi phần âm đạm nhưng vẫn cười nói như cũ: “Bây giờ anh là đối tượng cần được tập trung bảo vệ, tất cả công việc dơ bẩn mệt nhọc để hết cho mọi người.”

Vĩ ca gãi gãi ót, mặt đỏ bừng lên: “Chuyện đó có ảnh hưởng gì đâu chứ.”

“Đúng đó.” Có người cười xấu xa: “Anh phải giữ gìn thể lực, để lúc động phòng có sức mà hầu hạ cô dâu cho tốt.”

Vĩ ca cười đập người nọ một cước, Tần Liệt cũng không khỏi cong cong khóe môi, không quản mấy người bọn họ nữa, một chân giẫm lên bánh xích, duỗi tay nắm tay vịn, thông dong nhảy một cái, xoay người ngồi vào trong máy xúc.

Hứa Bàn Nhi chuẩn bị đi lên trần trên mua hồ dầu chống thấm, Vĩ ca giúp hân buộc hai cái thùng cho chắc, rồi quay đầu hỏi A Phu: “Mấy ngày nay chú cứ rầu rĩ không vui, tâm tư cũng không đặt ở đây, có chuyện gì à?”

A Phu cời áo ra, để mình trần bắt tay vào làm việc: “Không có gì.”

Vĩ ca hỏi: “Sao dạo này không thấy chú nhắc tới Tiểu Ba, giận dữ hả?”

A Phu cầm cái áo vừa cời ra, nhớ tới những lời Tần Liệt đã nói hôm đó, cái áo trên tay vô thức vo lại thành một nhúm: “Không có.”

Yên ổn qua hai ngày, Từ Đồ bắt đầu lên lớp dạy vẽ, chủ yếu dạy mấy thứ căn bản rất đơn giản, tiết đầu tiên dành ra hết bốn mươi phút nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất về hội họa, tiết thứ hai dạy gấp giấy, tiết thứ ba cắt thủ công; qua mấy ngày, đã dần dần thích ứng với thân phận nhà giáo nhân dân.

Sáng nay có giờ lên lớp, Từ Đồ suy đi nghĩ lại đắn đo rất lâu, thật sự không có cách nào tránh được, buộc lòng phải cầm viên phấn, viết lên tấm bản đen đơn sơ mấy chữ ‘Bài học vẽ: Quê hương em’ thật to.

Cô hít sâu một hơi điều chỉnh lại nhịp thở rồi xoay người ngồi xuống cái bàn ở dãy đầu tiên.

Kỳ thật dạy học cho trẻ con nơi miền núi này rất thú vị, cô không dựa theo giáo án những giáo viên trước đã để lại mà dùng cách đơn giản thoải mái nhất trao đổi với bọn trẻ, khiến cho bầu không khí trong lớp học sôi động vui vẻ hẳn lên.

Bọn nhỏ đứa nào cũng thích Từ Đồ, vì cô không xù mặt nghiêm khắc giống cô giáo Hường San mặc váy đỏ, nói chuyện lại hài hước dí dỏm, thường xuyên chọc cho bọn chúng cười ngặt ngoẽo đến ngồi trên ghế cũng không yên.

Có đứa nhỏ hỏi: “Cô ơi, quê hương của cô như thế nào ạ?”

Từ Đồ nghĩ ngợi một hồi: “Có những tòa nhà cao tầng và xe hơi sang trọng, có cả một con phố tập trung đủ các loại karaoke, quán bar và cửa hàng game online.” Cô loay hoay viên phấn trong tay: “Nơi cô ở rất thuận tiện, nằm trên giường, chỉ cần gọi điện thoại là có thể ăn được những thứ muốn ăn, đi siêu thị mua đồ cũng không cần phải đem theo tiền, chỉ cần có thẻ muốn lấy gì cũng được.”

Mấy đứa nhỏ ngồi bên dưới chăm chú nghe, đến cả mắt cũng quên chớp.

Từ Đồ nói tiếp: “Nhưng ở nơi đó của bọn cô cây cối không xanh, bầu trời không lam, nước cũng không trong veo tinh khiết; ngày đêm đảo lộn, ban ngày tinh thần sa sút chán nản, đêm đến thì điên loạn ồn ào; mùa hè nóng bức, mùa đông khó chịu.” Cô dừng lại một chút: “Quả táo đỏ một ít nước đun sôi vào thì thấy nổi lên tầng tầng sấp*, có sữa bột và trứng gà chứa đầy chất độc... Đồng người, đồng xe, kẻ xấu cùng đồng...”

(*Đây là cách phát hiện táo có độc: đổ một ít nước vừa đun sôi lên quả táo, đợi một lát, nếu thấy vỏ ngoài xuất hiện lớp sấp trắng. Đó chính là những quả táo bị phủ sấp và thuốc bảo quản rất có hại cho sức khỏe.)

Cô càng nói càng lạc luôn biên giới, nhất thời không kiểm soát được, nói một hồi tán loạn xí ngầu. Nhìn thấy có đứa nhóc há hốc mồm kinh ngạc, Từ Đồ khề ho nhẹ mấy tiếng, lạng về chủ đề chính: “Cho nên, mấy đứa đang được sống ở một nơi sơn thủy hữu tình, núi non đồng ruộng không gì đẹp bằng như thế này, thật sự rất hạnh phúc. Vậy đó, mọi người bắt đầu vẽ đi, muốn vẽ gì cũng được, vẽ những điều trong lòng mấy đứa đang nghĩ tới.”

Bên dưới có tiếng ngòi bút sột soạt chạm vào trang giấy, có đũa mở giấy bồi* ra, cấn cấn đầu bút trầm ngâm tư lự, có đũa đã bắt tay vào vẽ.

(*Giấy bồi: là giấy thô làm bằng các nguyên liệu thừa, dùng để làm cốt mĩ, lót hàng, bao gói.)

Từ Đồ bắt chéo chân ngồi phía trên bàn giáo viên, lướt mắt nhìn xuống dưới, thấy bọn nhóc có đũa đã vẽ gần hoàn chỉnh, liền chấp tay sau lưng đi một vòng hướng dẫn cách tô màu, cách chỉnh sửa.

Dãy bàn phía trước có người gọi: “Cô ơi.”

Từ Đồ đi qua: “Sao thế, Phương Phương?”

“Cây phải vẽ thế nào vậy cô?” Lulu Phương Phương cầm chiếc bút chì màu xanh lá cây chỉ còn lại một mẩu nhỏ ngắn ngủn, dưới tay là giấy cuộn tăng độ dài, loại đã trải qua tái chế, lúc vẽ, tờ giấy cứ liên tục xoắn lại.

Từ Đồ nhìn mẩu bút chì màu kia, chỉ vào tờ giấy bồi: “Bên này vẽ thêm mấy nét nữa... những nơi hướng về phía mặt trời đón nhận ánh sáng tô màu nhạt hơn.”

Phương Phương nhúm mày: “Cô ơi, cô có thể vẽ giúp em không?”

Ngón tay của Từ Đồ bất giác run lên, ngăn người mấy giây rồi siết chặt nắm tay lại: “Em thử vẽ lại lần nữa đi.”

Lulu Phương Phương lại hạ bút xuống, hí hoáy một hồi nhưng vẫn không hình dung ra được bố cục.

“Cô ơi, vẫn không được.”

Từ Đồ cấn chặt môi, nội tâm giãy dụa thật lâu, buộc mình cầm lấy cây bút. Bàn tay không nghe theo sự điều khiển cứ run rẩy từng hồi, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh nắm chặt mẩu bút chì màu, hạ nét đầu tiên lên trang giấy, nhưng hiện ra trên đó chỉ là một nét vẽ gượng gạo cứng đờ.

Khoảnh khắc đó đầu óc hoàn toàn trống rỗng, tờ giấy bồi bị ánh mặt trời chiếu vào bỗng chói chang đến nhức mắt, thời tiết ngột ngạt, không có lấy một ngọn gió thổi qua, những giọt mồ hôi từ trên tóc chảy dài xuống hai gò má, Từ Đồ khom nửa người, tay kia nắm chặt mép bàn, cổ cứng đờ, phảng phất như trở về cái ngày mùa hè oi bức đó. Cô vẫn còn là một cô bé con bốn tuổi, cô ngồi trên đùi Hàn Giai Mai, cầm bút chì màu vẽ loạn xạ rồi tung rồi mù lên vở, vẽ vẽ một hồi không vẽ nữa, mà xem những cây bút chì đủ màu sắc đáng yêu kia như kẹo ngọt, cho hết vào miệng cắn vụn ra, cắn xong rồi ngồi nhìn mẹ cười khanh khách. Hàn Giai Mai dờ khóc dờ cười, bẹo hai cái gò má bé xiu tròn phúng phính đó đẩy âu yếm yêu chiều rồi vội vàng ôm cô đi rửa sạch.

Trong những ký ức vụn vặt của thời thơ ấu, đó là những tháng ngày tỉnh khôi đẹp đẽ nhất, không buồn không lo, như con chim nhỏ tự do bay lượn trên bầu trời xanh thẳm, chỉ có niềm vui, có những cây bút chì đủ sắc màu, có tiếng cười, có Hàn Giai Mai, có Từ Việt Hải...

Đột nhiên, thân thể như chìm vào con đau tê dại đến buốt thịt buốt da, cô cuộn mình co ro trong góc phòng, nhìn gương mặt Hàn Giai Mai nhạt nhòa nước mắt, bà dữ tợn giờ cao cái chổi lên, từng nhát từng nhát một quạt xuống người cô, đánh cô xong bà lại đánh chính mình, đánh đến tan nát, không còn bận tâm đến bất cứ thứ gì trên đời nữa như đã phảng phất rơi vào con điên loạn. Mùa hè năm đó, mười sáu tuổi thiếu nữ thanh xuân vậy mà gian nan khổ sở đến tột cùng, chỉ có giấy dũa và kêu la gào thét. Sự xuất hiện của người phụ nữ xinh đẹp kia đã khiến cho những âm thầm chịu đựng suốt nhiều năm của Hàn Giai Mai nháy mắt vỡ tan tành, bà gần như đập phá hết đồ đạc trong nhà, cắt nát rèm cửa sổ, ném gãy ghế, khắp mặt đất là những mảnh thủy tinh vỡ vụn.

Rốt cuộc, Từ Việt Hải cũng không còn kiên nhẫn, bắt đầu danh chính ngôn thuận dọn ra sống luôn bên ngoài không về nhà nữa. Đến khi đó, cuối cùng Từ Đồ mới hiểu, nhiều năm qua cô luôn sống trong ảo tưởng, cái thứ hạnh phúc mà người ngoài khát khao ngưỡng mộ nó được dựng nên bằng sự lừa dối che giấu của những người cô yêu thương nhất, cái sự thật kinh khủng đáng sợ đó nó đi xuyên qua hết những năm tháng thanh xuân của cô, như một vết sẹo chưa bao giờ lành, từ từ mở toạc ra.

Rất lâu rồi, cả một thời gian dài cô không bước vào phòng vẽ tranh, trên chiếc bàn ngày xưa vốn tràn ngập sắc màu giờ chìm vào tĩnh mịch, bút cọ màu nước chẳng còn sót lại gì, bức chân dung vẽ dở dang nằm lẫn lộn trên sàn nhà. Bức tranh đoạt giải ‘cuộc thi vẽ thanh thiếu niên toàn quốc’ năm ngoái treo trên vách tường, những tiếng cười nói ồn ào đầy ắp hạnh phúc của ngày hôm đó vẫn còn văng vẳng bên tai. Cô nhớ mẹ xúc động đến rơi nước mắt, Từ Việt Hải vô cùng tự hào không ngừng ca ngợi, còn một chú trẻ họ Tần, khỏe môi cứ nhàn nhạt mỉm cười... Bỗng cánh cửa ‘âm’ một tiếng thật mạnh, Hàn Giai Mai lại phát bệnh, bất thành linh xông vào phòng vẽ tranh. Đầu tóc bà rối bù, khóe mắt xung huyết đỏ ngầu, bà cầm con dao trong tay lao thẳng đến bức tranh treo trên tường kia, vung tay chém xuống, từng nhát từng nhát một không ngừng. Từ Đồ và đi giúp việc tiến lên ngăn cản, trong cơn hỗn loạn nhát dao trên tay bà lần nữa hạ xuống, máu tươi tung tóe phun ra.

Trong nhất thời, đi giúp việc hoảng sợ ngây người, mấy giây sau mới lao tới phía trước giật lấy con dao trên tay bà, rồi vội vàng nắm ngón tay Từ Đồ kéo cô chạy ra ngoài. Từ Đồ quay đầu lại, giữa hai hàng nước mắt đầm lệ mặt mũi, cô nhìn thấy Hàn Giai Mai ngày đại đứng sừng sững người ở đó, ánh mắt ngập nỗi tuyệt vọng thâm lương.

Cánh cửa tự động của phòng vẽ tranh từ từ khép lại, dáng hình bà dần rời khỏi tầm mắt cô, hình ảnh cuối cùng của bà mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc cánh cửa kia đóng lại.

Khi Từ Đồ từ bệnh viện vội vã trở về, cơ thể Hàn Giai Mai đã lạnh tanh, bà nắm chặt chiếc dao gọt bút chì của cô trên tay, nghiêng đầu gục dưới đất, hai mắt cố chấp mở to ngây dại, khóe miệng nở nụ cười bí hiểm.

Trên mặt đất, những trang giấy vẽ trắng tinh nhuộm thắm màu tươi. Một màu đỏ nhức nhói.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Lưu Phương Phương gọi to: “Cô ơi!”

“...Hờ?”

Rốt cuộc Từ Đồ cũng khôi phục lại bình tĩnh, hai mắt thần thờ.

Trong khóe mắt của Lưu Phương Phương ngăn ngán những giọt nước trong suốt, rụt rè nói: “Cô ơi, bút.”

Từ Đồ giật mình, cúi đầu nhìn xuống tay phải mình, cô dùng sức quá mạnh, ngòi bút xanh lá đè chặt xuống trang giấy bồi, một màu vốn xanh tươi giờ đây tăng tăng dày đặc như chiếc lá ở nơi thiếu ánh mặt trời, bút màu gãy ngang, một đoạn của cuộn giấy bồi bị cô nắm trong lòng bàn tay nhăn nhúm biến dạng.

Từ Đồ vội vàng ném đi như chạm phải thứ gì đó bỏng rát, giờ tay lên lau mồ hôi ướt đầm.

Lưu Phương Phương nhìn chăm chăm trang giấy bồi nhàu nát và mẩu bút màu gãy vụn trên bàn, kìm nén rồi kìm nén, nhưng những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Những trang giấy vàng một màu cũ kỹ, những mẩu bút chì ngắn đến cầm nắm cũng khó khăn có lẽ chẳng đáng gì với trẻ em thành phố. Nhưng ở nơi này, tất cả đồ dùng học tập đều có được nhờ sự quyên tặng của các nhà hảo tâm ở khắp mọi nơi, có những thứ vẫn còn nguyên bao bì, có những thứ người ta đã sử dụng qua, nhưng bất luận là gì, bọn trẻ đều hết sức quý trọng, bởi vì trong suốt năm năm tiểu học, có thể bọn chúng chỉ được phát cho duy nhất một lần.

Lưu Phương Phương thật sự rất đau lòng.

Từ Đồ bối rối đứng đó không biết phải làm gì, trong lớp học có chút ồn ào huyền ảo, không khí nóng bức ngột ngạt xuyên qua cửa sổ phả vào mặt, áo quần ướt đầm mồ hôi bết sát vào da thịt. Những cảm xúc tiêu cực và chán nản bỗng trở dậy mạnh mẽ trong lòng, nó gào thét kháng cự như muốn phá tan tất cả những cố gắng của cô, đột nhiên cô không thể tin vì sao mình lại đứng ở nơi này.

Từ Đồ buông cánh môi dưới đã bị cắn đến trắng bệch ra, không nói một lời, vội đầu chạy ra khỏi phòng học.

Giữa trưa, Tần Liệt về lấy cơm sớm hơn thường ngày nửa tiếng, anh biết Từ Đồ có tiết dạy cuối buổi nên muốn nhân tiện đến xem cô.

Anh đặt hộp cơm trên tay xuống, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tần đại ca.” Tiểu Ba gọi anh lại: “Dạo này chỗ của các anh bận lắm à?”

Tần Liệt nói: “Cũng hơi gấp. Sao vậy?”

Cô ấy cười cười: “Dạ không có gì, cũng khá lâu rồi em không gặp A Phu, nên đoán có lẽ mọi người không có thời gian.”

Tần Liệt không nói gì.

Tiểu Ba dừng lại một lúc, thử thăm dò: “Mấy hôm nay, trưa nào anh cũng đến lấy cơm, em tưởng A Phu cố ý tránh mặt em.”

Khúc mắc giữa hai người bọn họ Tần Liệt có biết qua đôi chút, nhưng anh không có hứng thú xen vào, chỉ nói: “A Phu lên trần trên tải vật liệu xây dựng, có thể trưa mai sẽ về đây.”

Hai người lại trò chuyện thêm dăm ba câu, Tần Liệt đi ra khỏi nhà bếp, sải chân bước thẳng về phía căn phòng học nằm sát góc tường.

Từ xa đã nghe thấy âm thanh ồn ào truyền ra ngoài.

Tần Liệt vội bước nhanh hơn, từ cửa sổ nhìn vào trong, có mấy nam sinh đang đùa giỡn rượt đuổi nhau ở lối đi giữa hai dãy bàn, chẳng có mấy đứa ngoan ngoãn tập trung vẽ, phần lớn đang nói chuyện phiếm reo hò ầm ĩ, ngoạ trái xoay phải kiểu gì cũng có.

Ánh mắt anh lướt một vòng nhìn về phía bụi giảng, đến cả bóng dáng cũng chẳng nhìn thấy.

Sắc mặt Tần Liệt trầm xuống, anh gờ tay gõ mạnh vào cửa kính hai cái.

Trong phòng học nháy mắt im bật, mấy đứa nhỏ đang đứng giữa lối đi vừa nhìn thấy Tần Liệt vội vàng rút cổ chạy về chỗ của mình.

Tần Liệt nghiêm mặt: “Muốn nổi loạn sao?”

Lớp học lập tức lặng ngắt như tờ.

Anh nghiêm nghị nói: “Ai không muốn học thì đi ngay ra ngoài, nhường chỗ cho người khác.” Cũng không quan tâm là nam sinh hay nữ sinh, tất cả đều bị răn dạy quả măng một trận.

Bọn nhỏ vừa kính trọng vừa nể sợ anh, cả người thẳng tắp, hai tay nắm ở sau lưng, cúi đầu thật thấp, đến thở mạnh cũng không dám.

Khuôn mặt Tần Liệt lạnh lùng nhìn quanh một vòng: “Cô Từ đâu rồi?”

Cách một hồi, rốt cuộc cũng có đứa lớn gan đứng dậy: “Lúc này cô giáo chạy ra ngoài, cô không nói là đi đâu ạ.”

Tần Liệt đề nén lửa giận: “Đi hướng nào?”

Lại cách vài giây, có mấy cánh tay duỗi ra chỉ hướng.

Tần Liệt bảo lớp trưởng giữ gìn trật tự, sau đó nhanh chóng rời đi.

Anh tìm được cô ở góc tường phía sau trường học.

Từ Đồ đang ngồi xỏm trên gốc cây đã bị đốn ngang hút thuốc, khuỷu tay khoác hờ trên đầu gối, cánh tay buông thõng xuống; tay kia cầm điếu thuốc, đầu hơi ngẩng lên, tầng tầng khói tỏa lượn lờ bên cánh môi.

Nếu không có những vòng khói đang chậm rãi tan ra, hình ảnh đó tĩnh lặng đến tột cùng, như phẳng phất chìm vào không gian khác.

Nhìn cô ngồi tro trọi một mình ở đó, sừng mặt nghiêng vọng vào thăm thẳm hư vô, chẳng chút động đậy, thân hình mảnh mai bé nhỏ càng trở nên đơn bạc mong manh. Trong lồng ngực Tần Liệt cuộn trào đủ các loại cảm xúc hỗn loạn, những nóng giận bức tức vừa rồi cơ hồ đã tan ra chẳng còn manh giáp.

Anh bước lại đứng trước mặt Từ Đồ, nét mặt đông lạnh, hạ thấp cánh tay rút điếu thuốc của cô, gấp mạnh thân thuốc, tàn tro lá tả rơi xuống, anh ném điếu thuốc đi: “Có biết mình phải làm gì không?”

Từ Đồ thoát ra khỏi kỷ ức, ánh mắt dần lấy lại sự tập trung, ánh mặt trời chói chang như nước nhói trước mặt đã bị bóng hình anh ngăn lại, vì xoay lưng về ánh sáng, khuôn mặt anh cũng mờ mờ lung lung, cô chỉ cảm thấy một mùi hương quen thuộc tột cùng len vào trong chóp mũi.

Tần Liệt nheo mắt lại nhìn vào mắt cô, lúc này mới phát hiện ra đôi mắt đỏ đỏ hoe: “Bị đám nhóc kia bắt nạt sao?” Giọng nói của anh trong nháy mắt bỗng trở nên mềm mại, anh khom nửa người, đặt năm ngón tay lên đỉnh đầu cô.

Từ Đồ quệt quệt mũi, cười ngượng ngịu: “Sao có thể chứ.”

Cứ như vậy ngấm cô hồi lâu: “Nhìn bản lĩnh của em cũng không giống thế.” Tần Liệt thở một hơi rất nhẹ, giọng nói cũng theo đó đầy âu yếm cưng chiều: “Vậy thì làm sao nào?”

Từ Đồ đáp lại: “Có lẽ em không thích hợp làm việc này.”

Bàn tay đang đặt trên đầu cô khẽ nâng lên, ánh mắt anh chăm chú nhìn vào mắt cô, cuối cùng nhấc tay ra, xoay mũi chân, chống đầu gối ngồi xỏm xuống.

Từ Đồ nhìn thẳng về phía trước, Tần Liệt nghiêng đầu nhìn cô: “Em nói dạy học sao.”

Từ Đồ lắc đầu: “Không phải, là vẽ.” Cô gờ tay phải lên, xòe rộng năm ngón tay ra hướng về phía ánh mặt trời chiếu rọi, những tia nắng xuyên qua khe hở, làm bừng sáng những đầu ngón tay thon nhỏ trắng hồng: “Chỉ trách em, biết rõ nó không còn dùng được, vậy mà lại không biết lượng sức muốn cầm bút vẽ.”

“Cầm thấy rất tệ sao?” Tần Liệt lấy một lát cau cho vào miệng, rồi cầm một miếng khác đưa qua cho Từ Đồ.

Từ Đồ nhận lấy, nhìn nhìn một hồi rồi há miệng ngậm vào, nói: “Lúc đầu thì như vậy, nhưng bây giờ không còn nghĩ đến nữa.”

Ánh mắt Tần Liệt dừng lại trên bàn tay phải của cô, hỏi một câu chẳng chút liên quan: “Lúc ăn cơm, em thuận tay trái sao?”

Từ Đồ không hiểu ý anh, chỉ biết thành thật trả lời: “Không ạ.”

Anh dừng lại một lát: “Vậy lúc viết thì sao?”

“... Cũng sử dụng tay phải.”

Tần Liệt lại nhìn thêm lúc nữa, nhàn nhạt ‘ừm’ một tiếng. Nghe cô nói như vậy, anh biết bàn tay cô không có vấn đề gì, chẳng qua những chuyện đã gặp phải trong quá khứ khiến cho suy nghĩ sinh ra kháng cự với việc cầm bút vẽ. Tần Liệt không hỏi thêm gì, anh ngồi kiễng người lên, một chân kê dưới hông, gót chân cách mặt đất, chân còn lại chống phía trước trụ cơ thể, khuỷu tay khoác lên đầu gối, vắt ngang qua chân kia.

Da thịt đàn ông rắn chắc, cơ bắp vạm vỡ căng đầy, vì anh ngồi kiễng người, thắt lưng thẳng tắp hơi nghiêng về phía trước, khiến cho cơ thể càng trở nên cao lớn hơn rất nhiều so với người nhỏ bé ngồi đối diện.

Từ đầu tới cuối Tần Liệt vẫn luôn rũ mắt nhìn cô, đột nhiên anh nắm lấy cổ tay cô đưa đến trước mặt, dùng bụng ngón tay cái của mình dịu dàng miết nhẹ ngón tay cái của cô, động tác vô cùng bình thản thông dong.

Từ Đồ nhất thời quên luôn nói chuyện.

Tần Liệt lại nhẹ nhàng miết thêm mấy cái: “Có cảm giác không.”

Từ Đồ: “...”

Dường như anh cũng chẳng đợi câu trả lời của cô, Tần Liệt buông lỏng ngón tay cô ra nắm lấy cổ tay rồi trượt dần lên đầu vai, tay còn lại cũng nắm lấy đầu vai bên kia.

Từ Đồ bị anh nhắc đứng dậy.

“Em thật sự không muốn dạy bọn chúng nữa sao?”

Anh đồng loạt buông cả hai tay ra, để lại trên làn da cô nhiệt độ khô hanh.

Từ Đồ: “Dạ.”

Tần Liệt: “Có nhớ những gì tôi đã nói với em đêm đó không?”

“Đêm đó?”

“Tôi nói, tôi chỉ yêu cầu em một điều duy nhất.” Anh dừng lại một lúc, giọng nói cũng trầm lắng đôi phần: “Là phải có ý thức trách nhiệm.”

Từ Đồ ngẩng đầu nhìn anh.

Hai tay Tần Liệt đút vào túi quần, bờ vai thả lỏng hơi rũ xuống, từ cổ đến cánh tay kéo dài thành một đường cong thư thái.

Anh tiếp tục: “Lúc đó em đã trả lời tôi thế nào? Nhưng bây giờ thì sao? Trong thời gian dạy học lại bốc đồng chạy ra ngoài, bỏ mặc bao nhiêu học sinh trong lớp, nếu như lúc này có chuyện gì xảy ra với bọn chúng, thì chính em là người phải chịu trách nhiệm chứ không phải bất kỳ ai khác.”

Từ Đồ mím chặt môi: “Vừa rồi, em chỉ muốn hít thở chút không khí trong lành.”

“Bây giờ đã xong chưa?”

“... Xong rồi.”

Tần Liệt hướng về phía phòng học bên cạnh hát cảm: “Đi đi, trước hết phải dạy cho xong tiết học này.”

“Nhưng...” Lòng bàn tay Từ Đồ lại tủa đầy mồ hôi.

“Khi đã quyết định làm bất cứ việc gì, phải làm cho đến nơi đến chốn.”

Những lời này của anh có chút lạnh lùng khiến người ta không khỏi tủi thân, nhưng chưa tới một giây ngẩn ngui sau, ánh mắt anh đầy sâu lắng âu yếm nhìn cô, một lần nữa đặt bàn tay lên đỉnh đầu Từ Đồ, lần này hết sức dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô.

Hốc mắt Từ Đồ chua xót.

Anh cong khóe môi, ngữ điệu bỗng chốc thật trầm lắng: “Đi đi, tôi ở đây.”

Năm chữ, chỉ năm chữ đơn giản ngắn ngủi vậy thôi nhưng khiến cô cảm thấy hết mực vững tâm như có được một điểm tựa chắc chắn, đầy an ủi khích lệ.

Cô mím môi, ánh mắt rơi trên lồng ngực anh, nơi đó bằng phẳng rộng lớn, dày dặn chắc nịch đầy vững chãi, hơi thở chậm chậm ổn định, nhẹ nhàng lúc lên lúc xuống, phảng phất như có ma lực trấn an lòng người.

Trái tim Từ Đồ chấn động.

Mặt trời giữa trưa hừng hực như cái chảo lửa, bọn họ đi vòng qua sân trường phía trước, mùi thức ăn từ trong nhà bếp theo gió thoang thoảng bay ra thơm lừng.

Vừa đi đến trước cửa phòng học, Từ Đồ liền xoay đầu lại nhìn anh, nào ngờ Tần Liệt sải chân vượt lên cô, bước thẳng vào lớp học.

Không khí trong lớp vô cùng yên tĩnh, mấy cô bé cậu bé đang tập trung vẽ tranh, chỉ có một chú nhóc cá biệt nghịch ngợm len lén nhìn lên. Tần Liệt giơ ngón tay chỉ về phía hán cảnh cáo, chú nhóc đó lập tức cúi đầu xuống, động tác còn lẹ lả hơn chuột. Anh đứng yên một lúc rồi đi thẳng đến vị trí còn trống ở dãy bàn cuối lớp ngồi xuống.

Từ Đồ vẫn còn đang đứng sững ở cửa.

Tần Liệt khoanh tay, trước khi nhấc chân đi, hướng về phía cô hát cầm, tỏ ý bảo cô tiếp tục làm những việc còn dang dở.

Cô nào có nghĩ tới, anh nói ‘Tôi ở đây’ thật đúng ý boong ý trên mặt chữ, Từ Đồ xoa xoa ngón tay phải, tay chân luống cuống đứng đó một hồi, khóe mắt lướt về phía dáng hình nho nhỏ của Lưu Phương Phương. Cô bước qua, cô bé đang nghiêng đầu úp sát lên mặt bàn, cơ hồ ánh mắt dán chặt vào trang giấy bồi, dưới tay con bé vẫn là cuộn giấy trắng ngà kia, nhưng mẫu bút chì màu xanh lá trên tay chỉ còn lại một cái đuôi ngắn cụt.

Từ Đồ đi tới sát bên cạnh, nâng đầu con bé lên cao hơn: “Ngồi thẳng lưng, ngẩng đầu lên, không thôi sẽ bị cận thị.”

Lưu Phương Phương mím môi, viền mắt vẫn còn sưng đỏ, cô bé nhỏ giọng nói: “Cảm ơn cô.”

Từ Đồ mỉm cười: “Về tiếp đi.” Cô chống tay xuống mép bàn ngắm bức tranh một lúc: “Ồ đây... còn thiếu, có thể vẽ thêm hai nét nữa.”

Phương Phương dựa theo lời cô nói vẽ thêm mấy nét lên trang giấy, cô bé rất có tố chất hội họa, khả năng tiếp thu hết sức nhanh nhạy, cây cối nhà cửa trong tranh được mô phỏng rất chân thật. Cô bé nhìn Từ Đồ, dè dặt hỏi: “Cô ơi, cô sẽ đi sao?”

Từ Đồ ghen ngào không nói nên lời.

Lưu Phương Phương thấy cô mím môi không nói gì, hốc mắt lại phấp phồng, cắn cắn môi, rốt cuộc cũng không nói hết những lời còn lại.

Cô bé cúi đầu tiếp tục vẽ, Từ Đồ vẫn chống tay ở mép bàn hồi lâu, trong phòng học đột nhiên xuất hiện một pho tượng, lúc nào cũng cảm giác như có cái gai đâm ở sau lưng, không thể nào tự do tự tại như bình thường được.

Cô xoay người, nhanh chóng liếc mắt về phía đó.

Tần Liệt không chú ý đến cô mà đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ Đồ khẽ ‘ừm’ một cái hắng giọng, rồi đi đến dãy bàn bên cạnh, hướng dẫn cách vẽ cho một học sinh khác.

Sau khi hướng dẫn xong, cô đứng thẳng người dậy len lén liếc mắt nhìn về phía sau.

Anh vẫn đang khoanh tay, nhìn ra bên ngoài cửa sổ như trước.

Cô nhẹ nhàng bước tới, cố ý đứng thật gần. Tần Liệt nhìn bên ngoài cửa sổ.

Từ Đồ khom người nhặt cục tẩy. Tần Liệt nhìn bên ngoài cửa sổ.

...

Lúc còn cách giờ tan học chừng năm phút, Từ Đồ đi về phía bục giảng, chuẩn bị kết thúc buổi học.

Phía trước bỗng có tiếng ai đó gọi: “Cô ơi, em chưa vẽ xong nữa.” Chính là cậu nhóc nghịch ngợm lúc nãy.

Từ Đồ nói: “Tiết sau lại vẽ tiếp.”

“Cho em thêm một phút nữa thôi, đi mà, cô ơi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc nhăn hết lại thành hình chữ 囧, năn nỉ ỉ oí.

Từ Đồ đứng lại, cúi xuống nhìn một hồi: “Em vẽ gì vậy?”

Chú nhóc cắn cắn bút: “Dạ, gà con bắt sâu.”

Từ Đồ lại nghiêng đầu nhìn thêm một lúc: “Ừm, thật sự chưa nhìn ra đây là con gà.” Cô hạ thấp giọng lầm bầm một mình: “Nét phóng bút của ngài, sau này chắc là đi theo trường phái trừu tượng.”

Chú nhóc: “Dạ?”

“Không có gì.” Từ Đồ neho mắt lại, tìm thật kỹ: “Sâu đâu rồi?”

“Em không biết về.”

Trái tim Từ Đồ khẽ nảy lên căng thẳng.

Không ngoài dự kiến, chú nhóc nói luôn câu phía sau: “Cô ơi, cô có thể vẽ giúp em một chút không?”

Từ Đồ dừng người đứng yên tại chỗ, bên tai vang lên những tiếng ong ong, không khí trong phòng học không còn yên tĩnh như trước, có tiếng những trang vở sột soạt gấp lại, tiếng bàn ghế cọ trên mặt đất, những đứa trẻ đang bồn chồn hiếu động vì chuông tan học sắp vang lên, không có ai chú ý đến hai người bọn họ.

Chú nhóc cũng chẳng chút sợ sệt, trực tiếp nhét cây bút màu vào tay cô.

Từ Đồ cảm thấy đầu ngón tay mình run lên, ánh mắt ngầy ra nhìn chăm chăm cây bút màu, mãi hồi lâu sau vẫn không có phản ứng.

Chú nhóc huơ huơ cánh tay: “Cô ơi, tình đây!”

“... Hờ?”

“Vẽ a.”

Từ Đồ liếm liếm đôi môi khô khốc, cố dần xuống những sợ hãi trong lòng, chậm rãi hạ cổ tay xuống trang giấy bồi, những giọt mồ hôi bắt đầu túa ra hai bên tóc mai.

Cánh tay vẫn còn đang run rẩy, bỗng phía sau có một cơ thể ấm nóng kề sát lại gần, không biết tự khi nào Tần Liệt đã bước tới, cánh tay anh choàng ra phía trước, một phần cánh tay áp trên lưng cô, đầu cúi xuống, vừa khít roi nghiêng trên vai cô, phả ra hơi thở nhẹ nhẹ vào cổ vào gáy.

Hai cơ thể không hoàn toàn dán chặt nhau, khoảng cách như gần như xa.

Tần Liệt rút cây bút trên tay cô, khẽ di chuyển tới phía trước nửa phân, ngòi bút hạ xuống trang giấy bồi.

Mu bàn tay của Từ Đồ nằm dưới cổ tay anh, có thể cảm nhận rất rõ một lực dày nặng áp chặt lên, anh vừa chuyển động, nguồn lực này liền tác động dẫn dắt cô đi; anh vẽ, phảng phất cô cũng đang vẽ.

Giữa những tiếng kêu ong ong vẫn không ngừng vang lên, là giọng nói của anh kề sát bên tai cô, rất nhẹ: “Đã nói, tôi ở đây.”

Âm thanh đó chưa bao giờ dịu dàng và ấm áp đến vậy.

Anh lại nói: “Em xem, rất đơn giản.”

Từ Đồ xoay cổ ngựa đầu lên, bất ngờ đập vào tầm mắt là chiếc cằm góc cạnh lạnh lùng của anh, gần như vậy, có thể nhìn thấy rất rõ những sợi râu đậm nhô ra và cả từng lỗ chân lông.

Tiếng ong ong dần biến mất, sống lưng của Từ Đồ cũng từ từ thả lỏng xuống.

Tần Liệt vẽ trên giấy một đường cong, mấy đường gấp khúc tượng trưng cho mấy cái chân, vẽ tổng cộng sáu cái.

Anh thả bút xuống, đứng thẳng người lên.

Tay của Từ Đồ cũng rời khỏi trang giấy.

Không khí trong phòng còn ồn ào hơn lúc nãy, mấy cái đầu đều nhao nhao nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường, đợi chuông tan học vang lên là vội vàng cầm hộp cơm xông ra ngoài.

Chú nhóc chớp chớp mắt không ngừng: “Đây là sâu sao?”

Tần Liệt bình thần trả lời: “Đúng.”

“Vậy sao nó không có đầu ạ?”

Tần Liệt nhìn nhìn mấy thứ mình vừa vẽ, lại lướt mắt nhìn sản phẩm dưới ngòi bút của chú nhóc kia.

Tâm lạnh nửa cân.

Anh nói: “Bị gà ăn rồi.”

Chương 24

Chuông tan học vang lên, Tần Liệt cũng rời đi.

Mãi đến khi dáng hình anh khuất vào trong nhà bếp chẳng còn nhìn thấy gì, vậy mà cái hơi nóng khuấy đảo trái tim đó như vẫn còn phảng phất sau lưng cô.

Từ Đồ đứng bên cửa sổ nhìn xuyên ra ngoài, Tần Liệt đã đi từ lâu, dưới ánh mặt trời sáng rõ, chỉ có cột cờ đứng sừng sững, đến nửa bóng người cũng chẳng thấy.

Cô áp mu bàn tay vào lưng rồi trượt xuống nắm lấy vạt áo khẽ hát nhẹ, gió đưa hơi mát thoang thoang lùa vào, nhưng cái khô nóng đang muốn thiêu đốt toàn thân cô vẫn chẳng giảm bớt chút nào.

Từ Đồ đứng sát vào góc phòng, vận vẹo người cọ lưng vào vách tường.

Tần Xán đã quan sát cô tự nãy giờ, trên tay bung hộp com, gấp một miếng bắp cải cho vào miệng: “Thức ăn nguội hết rồi, mau tới ăn đi.”

Tâm trí của Từ Đồ vẫn còn đang lơ lửng: “Trời nóng quá, ăn không vô.”

Tần Xán đã sớm nhìn ra cô nàng này có gì đó rất lạ, thử thăm dò nói: “Anh trai chị đi xa rồi, chắc lúc này đã tới Niễn Đạo Câu, em có ngóng theo, anh ấy cũng không thể quay lại.”

Từ Đồ nói: “Em biết.” Vừa nói xong bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, vội thu hồi ánh mắt đang mơ màng dỗi về phía xa xăm lại, thoáng trấn tĩnh cười cười: “Muốn thăm dò bí mật, có phải đều dùng những lời mờ đầu như thế không?”

Tần Xán không phủ nhận: “Vây, hai người có gì bí mật?”

Từ Đồ bung hộp com lên, Tần Xán đang ngồi trên cái ghế đầu nhỏ bình thường cô hay ngồi, cô trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh cô ấy, đảo mắt một vòng: “Không có.”

“Không có... mới là lạ.” Tần Xán duỗi khuỷu tay cọ cọ cô: “Ánh mắt em nhìn anh trai chị có vấn đề, nói thật đi, có phải thích anh ấy rồi không?”

Từ Đồ sặc com, bao nhiêu thức ăn trong miệng phun hết ra ngoài, hồi lâu sau mới bình tĩnh trở lại: “Đừng nói vớ vẩn, luận về bối phận, em còn phải gọi anh ấy là chú đó.”

“Hai người cách nhau mấy tuổi?”

Từ Đồ xòe tay ra, cụp từng ngón xuống đếm: “Năm nay anh ấy ba mươi mốt, em mười chín, à không, em hai mươi... ít hơn mười một tuổi.”

“Ồ...” Tần Xán kéo dài âm thanh: “Năm nay, anh ấy ba mươi mốt tuổi sao? Đưa em gái chị đây còn không nhớ rõ bằng em.”

Từ Đồ bị cô ấy chặn cho một câu ghen cầm nín, cảm mặt ăn mấy miếng rau, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Anh ấy quá già, ghét bỏ anh ấy.”

“Đàn ông thành thực chín chắn mới có sức hấp dẫn, sẽ yêu em, xót em, cưng chiều em, như vậy mới có cảm giác an toàn.” Tần Xán dừng một chút: “Nhưng hình như anh trai chị là trường hợp ngoại lệ, tính tình của anh ấy vừa thối vừa cứng rắn, ít nói lại khó gần, cả ngày nói được mấy câu đếm trên đầu ngón tay, không biết có nằm trong nhóm chín mươi quyền rũ kia không nữa.”

Từ Đồ lại thất thần.

Tần Xán nghiêng người ừ ừ cô: “Không thử sao biết được? Em làm chị dâu nhỏ của chị đi, chị giờ hai tay tán thành.” Cô ấy lại ngẫm nghĩ: “Có điều chị có chút thiệt thòi, so với chị, em còn nhỏ hơn mấy tuổi.”

Từ Đồ ‘hử’ một tiếng, lỗ tai bắt giác đỏ bừng lên.

Ngồi xổm một hồi lâu, lúc đứng dậy hai chân tê rần, xuyên qua song cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không biết từ khi nào kế bên bực kéo cờ có hai thân hình một lớn một nhỏ đang ngồi cạnh nhau, lớn mặc áo sơ mi ca rô màu xanh da trời và quần bò, nhỏ tết hai cái bím tóc sừng dê.

Hai người ngồi đắm mình trong ánh mặt trời, xung quanh là những chú nhóc không ngủ trưa đang chạy rượt đuổi nhau.

Nhỏ thì khoa tay múa chân không ngừng, lớn thì toét miệng cười ngây ngô.

Từ trước tới giờ, Lư Xuân Sơn chẳng bao giờ dọa nạt hay làm hại trẻ con, nhưng cũng không lại gần nói chuyện với bọn chúng, đây là ngoại lệ.

Từ Đồ ngẫm nghĩ, hình như kể từ lúc ở sau núi trở về, thái độ của Lư Xuân Sơn đối với Tàn Từ Duyệt rất khác.

Tàn Xán truy đến cùng: “Nghĩ thông chưa?”

Từ Đồ cúi đầu nhìn cô ấy: “Cứ lo cho mình xong đi đã. Anh Xuân Sơn tới kia.”

Khuôn mặt Tàn Xán tràn ngập nụ cười, chỗ nào còn tâm tư tán gẫu chuyện bát quái, lập tức đặt hộp cơm xuống, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài.

...

Ngày hôm sau, Từ Đồ không có giờ lên lớp, rảnh rỗi ăn không ngời rồi, lại đi xuống nhà bếp phụ giúp nhặt rau, nấu cơm.

Giờ giải lao buổi trưa, lúc đứng ở hành lang, cô nhìn thấy Hường San đi ngang qua, trong tay ôm mấy quyển sách, mặc chiếc váy hồ vai, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Từ Đồ ngoảnh đầu nhìn theo, lúc xoay lại nhìn ra sau, thấy ở cánh cửa phòng học lớp hai, Tàn Từ Duyệt đang đứng đó ôm khung cửa im lặng nhìn theo bóng lưng Hường San.

Từ Đồ mỉm cười ngoác ngoác tay: “Nhóc con, lại đây.”

Tàn Từ Duyệt bặm môi, ngoan ngoãn đi qua: “Chị Từ Đồ.”

“Đứng ở đó làm thần giữ cửa hả?”

Cô bé con không có tâm trạng nói đùa: “Em muốn ăn cơm với mẹ, nhưng hình như mẹ không vui.”

“Em mắc lỗi gì sao?”

“Không có.” Cô bé vội vàng lắc đầu.

Từ Đồ nghĩ ngợi một hồi, đuổi tay ra: “Vậy thì chúng ta tự mình thương thức, nào, đi ăn cơm với chị.” Nói xong nhìn con bé đá đá lông nheo đầy tình nghịch.

Tàn Từ Duyệt bị biểu cảm trên khuôn mặt cô chọc cho bật cười toe toét, lộ ra mấy cái răng trắng muốt.

Hai người cười nói rộn ràng, rượt đuổi nhau chạy về phía nhà bếp.

Một ngày yên ả trôi qua.

Tầm nhá nhem tối.

Mọi người lần lượt trở về khoảnh sân quen thuộc, Tàn Liệt là người cuối cùng về đến nhà, một tay nhét vào túi quần, trên người chỉ mặc chiếc áo ba lỗ màu đen, vải áo bị mồ hôi thấm ướt đầm, ôm sát vào người, mấy ngày nay ánh mặt trời no đủ sáng bùng, dường như anh đã đen hơn trước khá nhiều.

Tàn Liệt lấy quần áo đi ra sân sau tắm rửa trước, bên này thức ăn đã được dọn sẵn lên bàn, anh vừa ra tới, mọi người liền bắt đầu động đũa.

Một bữa cơm yên ả nhẹ nhàng, Tiểu Ba và Triệu Việt nói chuyện phiếm với nhau, bảo rằng trăng hôm nay đẹp quá.

Tàn Liệt đang cúi đầu vẩn thuốc, nghe vậy tranh thủ ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn.

Bầu trời như dải lụa lam huyền, trăng ngày rằm tựa người con gái đến tuổi yêu, tỏa ánh sáng bàng bạc nồng nàn, lung linh vô tận. Đêm cũng trở nên hết đổi dịu dàng.

Khóe mắt anh nhìn thấy một dáng hình đứng dậy, xoay người chuẩn bị đi về phòng; anh cất tiếng gọi: “Từ Đồ.”

Từ Đồ quẹt quẹt miệng, vẫn còn đang đứng trước bàn ăn: “Gọi em sao?”

Tàn Liệt hỏi: “Tối nay có làm gì không?”

Từ Đồ đáp: “Dạ có.”

“Làm gì?”

“Em đã có hẹn với chị Tàn Xán, đi qua nhà anh Xuân Sơn chơi.”

Tần Liệt quán xong điều thuốc, đầu lưỡi đặt trên môi dưới miết qua mép giấy: “Hôm nay đừng qua đó. Đi ra ngoài với tôi một chuyến.”

Hương San bưng cái bát trên tay, động tác lùa cơm bỗng khựng lại, mấy giây sau, điềm nhiên như không có gì xảy ra cho vào miệng.

Từ Đồ đứng đó lắc tới lắc lui tòn ten, không kìm được khoe môi cong veo, ngoan ngoãn ‘dạ’ một tiếng.

Anh cắn điều thuốc giữa hai hàm răng, không đốt, liếc nhìn cô một cái, khẽ mỉm cười rồi đứng dậy đi về phòng.

Đêm đang về, bóng tối lại nồng đượm thêm đôi phần.

Tần Liệt gõ cửa phòng cô hai cái, chưa tới mấy giây sau, Từ Đồ đã đi ra, đứng ở bậc thềm nhón miệng cười nhìn anh.

Tần Liệt nhanh chóng quan sát cô một lượt, chiếc áo t-shirt và quần soóc đã được thay bằng chiếc đầm thun ba lỗ sáng màu dáng suông rộng thùng thình, phần ngực in chữ cái tiếng anh đơn giản dài trên gối, dưới chân là đôi dép tông. Trang phục vừa tùy ý lại thoải mái.

Ánh mắt Tần Liệt lại tiếp tục di chuyển lên trên, chăm chú nhìn thật kỹ, mới phát hiện có điểm khác biệt.

Có lẽ vì tiết trời nóng nực, mái tóc ngắn chớm dài đã được cô buộc thấp sau gáy, chòm tóc bé xíu ngắn ngắn trông vừa dễ thương lại cá tính nghịch ngợm hệt như cái bàn chải nhỏ, đồng tóc con sát gáy và tóc mai hai bên bướng bỉnh không chịu vào nếp rơi lòa xòa, vẫn là cái mái ngố phủ chân mày như cũ, nhưng trọn phần cổ gọi cảm đều lộ ra ngoài, thì ra thon dài như vậy, trắng nuột như vậy.

Tần Liệt nhìn sang chỗ khác: “Đi thôi.”

“Anh muốn dẫn em đi đâu vậy?”

Tần Liệt không trả lời cô, dứt tay vào túi quần, đi thẳng tới phía trước dẫn đường.

Lúc hai người cùng bước ra cổng, vừa vặn Hương San đang đi vào nhà bếp, cô ta liền xoay lại liếc mắt nhìn.

Tần Từ Duyệt đang đùa giỡn với mấy nhóc Thu Song, cô bé chạy đến trốn phía trước người Hương San.

Hương San cau mày khó chịu, kéo con bé ra: “Bản thân có bệnh mà không biết chữa, còn chạy lung tung.”

Nụ cười non nớt trên khuôn mặt Tần Từ Duyệt bỗng vụt tắt, giương mắt nhìn cô ta.

Hương San đẩy con bé sang một bên tránh cản đường mình: “Đi ra ngoài chơi đi, đừng có làm loạn trong bếp.”

Tần Từ Duyệt lui về sau một bước nhỏ, nhưng rồi lại lẻo đẻo đi theo tới phía trước: “Mẹ ơi, lâu rồi mẹ chưa kể chuyện cho con nghe, tối nay kể một chuyện được không mẹ?”

Hương San hứng nước rửa tay, rũ mắt không nhìn con bé: “Sách kể chuyện để trên giường của con, tự đọc đi.”

“Nhưng mà, từ trước tới giờ mẹ đều đọc cho con nghe mà!” Con bé nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo của cô ta.

“Bây giờ mẹ không có thời gian.”

“Vậy con chờ mẹ nha.” Tần Từ Duyệt kéo vạt áo cô ta không buông: “Trễ thiệt trễ cũng được.”

Hôm nay, Hương San mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, vạt áo bị bàn tay nhỏ xíu của con bé làm cho lém bấn.

Cô ta đưa tay gạt mạnh ra, cảm xúc trong mắt không cần ngại trang che giấu nữa: “Con đã bao nhiêu tuổi rồi? Có đứa trẻ nào giống con không, cứ quần lầy quấy rầy người lớn đòi kể chuyện? Ai có thời gian để ngày nào cũng xúm quanh con, con không biết chữ, hay là đọc không hiểu...”

“Hai người đang nói gì vậy?” Có một âm thanh chen vào ngắt ngang những lời bức tức của Hương San, Tần Xán vịn khung cửa nhìn vào trong.

Hương San không nói nữa, xoay người đi chỗ khác không nhìn Tần Từ Duyệt, thậm chí cũng chẳng buồn để ý tới Tần Xán, cầm cái khăn ung dung lau tay.

Ánh mắt Tần Xán hướng về phía cô bé bên cạnh: “Duyệt Duyệt, con lại đây. Cô nhỏ dắt con đi chơi nha?”

Hai mắt Tần Từ Duyệt rung rung, tiến lại một bước nhỏ: “Đi đâu ạ?”

Tần Xán xoa đầu con bé, dịu dàng nói: “Đi tới chỗ chú Xuân Sơn. Nhà chú ấy mới làm mứt mâm xôi, chúng ta nướng thêm mấy củ khoai lang, trộn chung với nhau ăn.”

Tần Từ Duyệt cúi gầm mặt, đứng bất động.

Tần Xán vừa kéo vừa nói dối dụ dỗ mấy câu, kiên quyết lôi con bé ra khỏi nhà bếp.

Tần Xán quay đầu lại: “Lát nữa có thời gian không? Chúng ta nói chuyện một chút.”

Những lời này là nói với Hương San.

Cô ấy cũng không cho đối phương thời gian để đồng ý hay từ chối, nói xong lập tức xoay người, dắt Tần Từ Duyệt đi thẳng ra cổng.

Bên kia,

Tần Liệt dẫn Từ Đồ băng xuyên qua trường tiểu học, gần đến phía sau núi thì rẽ ngoặt, nương theo ánh trăng đi thẳng về phía đông.

Phía đông Lạc Bình là thôn Lạc Khát, địa phận vùng này không nhỏ, có rất nhiều nơi Từ Đồ chưa từng đặt chân tới bao giờ.

Băng qua nhà lão Vu, rồi tiếp tục đi thẳng về phía trước khoảng hơn nửa giờ đồng hồ, cả quãng đường đều gặp ghềnh khúc khuỷu, vô cùng hẻo lánh không có lấy một dấu chân người.

Từ Đồ mang dép tông, đường xá gồ ghề mấp mô, Tần Liệt cố hết sức nương theo tốc độ của cô, nhưng bước chân anh dài rộng, từ đầu tới cuối lúc nào cũng cách cô một khoảng khá xa.

Từ Đồ giương mắt ngắm nhìn người phía trước, ánh trăng phủ vằng vặc sáng bằng bạc khắc họa dáng hình anh trong bóng tối càng trở nên cao ngất thẳng tắp, tầm lưng to rộng như cái khiên ôm trọn bao bọc che chở người mình yêu; thắt lưng cân đối, vì anh dứt tay vào túi quần khiến đường cong săn chắc ở mông hiện lên rõ rệt. Tần Liệt mặc chiếc quần đùi rộng rãi, khi gió thổi qua, loáng thoáng phác họa nên đường nét đôi chân, thon dài, rắn chắc; sải từng bước thông dong.

Hai gò má Từ Đồ nóng bừng lên, cảm thấy chằm chằm quan sát cơ thể nam giới như vậy thật sự quá thô tục, cô dời sự chú ý đi: “Rốt cuộc anh muốn dẫn em đi đâu vậy?”

Tần Liệt dừng bước, khẽ hát cảm: “Ồ ngay phía trước.”

Trăng lạnh như nước, gió phẩy hây hây.

Những sợi tóc mắt trật tự lướt trên khuôn mặt cô, ngứa ran.

Từ Đồ đưa tay vén lại, thở dài một hơi, cảm thấy hiện thực bây giờ và tưởng tượng trước đó của mình thiệt chênh lệch quá xa xôi mà.

Cô hèn giận nói: “Cái nơi hoang vu hẻo lánh không một bóng người này, em có bị anh bán đi cũng không ai biết.”

Tần Liệt khẽ hừ một tiếng: “Ai mua em làm gì?” Anh quay đầu lại, đảo mắt lướt nhìn cô một vòng từ trên xuống dưới: “Dem về hầu hạ hửm?”

Cô phản bác: “Em cũng có ưu điểm chứ bộ.” Ngẫm nghĩ một hồi, nghĩ rồi lại nghĩ... chẳng ra được gì 囧, tự kỷ ngẩng cao cằm: “Ít ra, cũng vô cùng xinh đẹp.”

“Đẹp ăn được sao?”

“Dường mắt mà!”

Lần này Tần Liệt không nói gì, qua một lát sau, đột nhiên phì cười thành tiếng.

Lại đi thêm mấy phút nữa, bên tai có tiếng nước chảy róc rách, không khí cũng trở nên ẩm ướt hơn, hệt như có những hạt mưa bụi nhỏ li ti mơn mang trên da thịt, vô cùng dễ chịu.

Từ Đồ thắc mắc: “Gần đây có sông hả anh?”

Tần Liệt thả bước chân dần chậm lại, hai người sóng vai nhau đi về phía trước, băng qua bụi cây rậm rạp, đột nhiên trước mắt mở ra một bức tranh toàn cảnh. Thì ra bọn họ đang đứng ở một nơi rất cao, bên phải là vách núi lởm chởm, xa xa bên trái là mặt hồ sáng rỡ như gương, lòng hồ được bao bọc bởi những tảng đá lớn nhỏ lô nhô chen chúc nhau, trăng soi mình vào bóng nước để hồ sâu chôn giấu cả đáy trắng vào lòng, những dòng nước men theo vách đá đổ xuống, nhẹ nhàng gĩa lên mặt hồ.

Trăng chảy tràn từ ngân hà, nước mở toang lòng mình đón trăng, khi những làn gió nhẹ hây hây thổi qua, thổi vỡ cả hồ trăng bằng bạc.

Cảnh đêm trước mặt, đẹp siết sao khôn cùng.

Tần Liệt khẽ thì thầm: “Hồ Lạc Bình.”

“Thì ra còn có nơi tuyệt vời như vậy!” Từ Đồ ngẩn người hồi lâu mới nói: “Chúng ta qua đó xem một chút được không anh?”

Tần Liệt nói: “Giờ đi tới chỗ kia trước. Lát nữa quay lại sau.”

Băng qua hồ Lạc Bình, lại đi thêm hơn nửa tiếng đồng hồ, mới nhìn thấy thấp thoáng những ngọn đèn lác đác, đã bước vào thôn Lạc Khát.

Thôn rất nghèo, dưới ánh trăng lặng im phẳng phắc, chỉ có lều tranh vách đất sơ sài, gỗ mục và đủ thứ tạp nham chẳng chút giá trị rải rác khắp mặt đất.

Tần Liệt dẫn cô đi vào một khoảnh sân, cảnh tượng nơi này còn tan hoang tro trọi hơn cả nơi ở của Lư Xuân Sơn, một gian nhà ở, một gian nhà kho chứa đủ thứ hỗn tạp linh tinh, tất cả đều được đắp từ đất bùn và rom rạ mà nên. Cánh cửa cây xiêu vẹo, những vết nứt dài ngắn so le chạy ngang dọc trên tường, cửa sổ mở rộng, ánh đèn trong nhà hiu hắt tỏ mờ, vẫn còn dùng chiếc đèn dầu vắn bắc lửa vàng.

Từ Đồ kéo nhẹ vạt áo anh: “Đây là nhà ai vậy?”

Tần Liệt nói: “Lư Phương Phương.”

Trái tim Từ Đồ khẽ run lên, trong đầu lập tức hiện ra đôi mắt to trong vắt ngân ngấn những giọt nước mắt kia.

Đôi chân cô có chút trĩu nặng bước theo anh.

Mái tranh nghèo xơ xác, một cái giường, một chiếc bàn cũ kỹ, thêm một bếp lò nấu cơm, ngoài ra không còn bất kỳ thứ gì khác.

Lư Phương Phương đang ngồi trước bàn học bài, cây đèn dầu đặt giữa bàn, ngọn đèn cứ leo lét chập chòn theo những con gió khẽ thổi qua.

Phát hiện có người đi vào, Lư Phương Phương ngẩng đầu lên, sau một hồi ngắm người kinh ngạc, giọng nói reo mừng hớn hờ: “Chú Tần, cô Từ, sao hai người lại tới đây ạ?”

Tần Liệt nhẹ nhàng trả lời: “Đến thăm con một chút.”

“Để con gọi ông nội đây.”

Tần Liệt ngăn lại, hướng về phía con bé đưa tay lên làm động tác ‘suyt’ tỏ ý bảo đừng lên tiếng, lúc này Từ Đồ mới chú ý, trên giường còn có một ông cụ đang nằm, mặt hướng vào trong, lưng còng, thân hình tiều tụy khô héo.

Phương Phương nghiêng ra một băng ghế nhỏ, mời Tần Liệt và Từ Đồ ngồi xuống.

Tần Liệt hỏi: “Ăn cơm tối chưa?”

Phương Phương nhoen miệng cười nói: “Dạ, ăn rồi. Ăn hai cái bánh bao, có cả canh rau dại.”

Tần Liệt lại hỏi: “Ăn no không?”

Lư Phương Phương theo bản năng ấn lên bụng, bẽn lẽn gật đầu, nhìn hai người, ngượng ngừng mỉm cười.

“Bài tập còn nhiều không?”

Cô bé đáp: “Con vừa làm toán xong, còn hai trang chính tả chưa có làm.” Cô bé nhìn về phía giường, sức khỏe của ông nội không chống đỡ nổi, ông mệt nên đã đi ngủ sớm, cô bé đang lo không biết làm sao để hoàn thành bài tập.

Từ lúc bước vào nhà đến giờ Từ Đồ không nói lời nào, lúc này mới lên tiếng: “Sách đâu rồi, để chị giúp em viết chính tả.”

Hai mắt Lư Phương Phương cong lên, miệng nhoen cười lộ ra hàm răng trắng tinh, nhanh chóng lấy từ trong cặp ra quyển sách tập làm văn, lật đến trang cần viết chính tả kia rồi đưa cho Từ Đồ.

Chuẩn bị sẵn sàng,

Từ Đồ đọc: “Tự do”

Con bé không chút do dự viết xuống hai chữ này.

“Mĩ thuật”

Lư Phương Phương đặt bút vẽ mấy nét, hai chữ Hán ngay hàng thẳng lối đáp vào giữa ô vuông.

“Cánh hoa”

Cô bé viết xong chữ ‘Hoa’ rồi cắn cắn đầu bút, cách vài giây sau mới nghĩ ra chữ ‘Cánh’ viết như thế nào.

“Vớ vẩn”

“Huấn luyện”

“Không lờ”

...

Tần Liệt lặng lẽ đứng dậy, cầm hộp đựng thuốc lá đi ra sân.

Từ Đồ tiếp tục đọc:

“Đàn dương cầm “

“Cờ tướng “

“Dân tộc “

...

Hàng ngày, trong giờ học, Phuong Phuong đều nghiêm túc chăm chỉ lắng nghe giảng bài, viết chính tả không sai một chữ nào.

Khép quyển sách lại, Từ Đồ hỏi: “Bình thường lúc viết chính tả đều là ông nội giúp em làm sao?”

Lưu Phuong Phuong gật đầu.

“Ông nội biết chữ?”

“Dạ.” Phuong Phuong nói: “Hồi trước, ông dạy học trong trường chúng ta, chính là dạy văn học. Ba em cũng là giáo viên.” Cô bé nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, tia sáng lấp lánh trong đôi mắt đỏ chợt tắt đi: “Nhưng mà, ba mất rồi.”

Từ Đồ mơ hồ nhớ lại, có lần Tiểu Ba đã nói qua, ba con bé và ba mẹ Viên Bình Bình đã chết trong trận sạt lở đá ba năm trước.

Cô không dám tiếp tục hỏi thêm gì, hai người ngồi bên cạnh nhau im lặng một hồi.

Cô bé con mím mím môi, liếc mắt nhìn Từ Đồ, hết mực dè dặt hỏi: “Cô ơi, hôm qua trên lớp học, em làm cô không vui, em không cố ý khóc nè đâu... Là lỗi của em, cô đừng đi được không?”

Âm thanh của cô bé vang lên trong ngôi nhà trống vắng tĩnh mịch, nhẹ nhàng yếu ớt, mong manh dễ vỡ chẳng khác gì ánh đèn dầu trên bàn.

Cô bé nói tiếp: “Chúng em đã thay đổi rất nhiều, rất nhiều thầy cô giáo; bọn họ có người trở lại, có người em không quay về nữa. Máy bạn trong lớp ai cũng rất thích cô, nếu cô đi rồi, môn vẽ của tụi em sẽ không có người dạy nữa... Em muốn học vẽ, rất muốn, nên cô đừng đi được không?”

Cổ họng của Từ Đồ tắc nghẹn, không trả lời ngay câu hỏi của cô bé: “Em rất thích vẽ sao?”

Phuong Phuong sực nhớ ra gì đó, cô bé xốc nệm giường lên, lấy từ bên dưới ra một xấp giấy nháp.

Từ Đồ nương theo ánh sáng yếu ớt lật từng trang từng tờ, đến trang cuối cùng, hốc mắt chua xót đau lòng không chịu nổi.

Cô đặt ngón tay lên vuốt phẳng lại xấp giấy nháp vừa cứng vừa nhàu nát.

Cô bé vẽ mặt trời, vẽ cây xanh, vẽ bầu trời bao la thăm thẳm và những cây bông gạo; vẽ chim hi thước, vẽ hồ điệp; còn vẽ chính mình mặc chiếc váy hoa xinh đẹp, hồn nhiên tung tăng nhảy múa.

Từ Đồ ngẩng đầu lên, in vào mắt cô là đôi mắt ngời ngời sức sống của cô bé.

Gian nhà đơn sơ rách nát, vì nụ cười của cô bé mà sáng bừng lấp lánh; trải qua kiếp nạn, đã kích, đau khổ thì thế nào? Trái tim cô gái nhỏ vẫn luôn ấp đầy hy vọng.

Từ Đồ xoa mái tóc cô bé, bỗng hiểu ra, đứa nhỏ trước mặt này so với cô giàu có hơn rất nhiều.

Bởi vì cô bé ấy, chưa một lần buông bỏ ước mơ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Rời khỏi nhà Lư Phương Phương, hai người im lặng sóng vai nhau bước đi, chẳng ai nói lời nào.

Tần Liệt nghiêng đầu nhìn Từ Đồ đôi lần, anh kéo tay cô vào phần đường bằng phẳng. Cho dù vậy, đôi dép tông dưới chân Từ Đồ vẫn dính đầy bùn đất, cổ chân bị bùn nhão bắn lên lốm đốm, mấy đầu ngón chân cũng không thoát khỏi.

Bước cao bước thấp, rốt cuộc cũng đi qua đoạn đường này, làn da lại lần nữa được những tia nước như hạt sương nhỏ mon mang mát lạnh, đã đến hồ Lạc Bình.

Tần Liệt: “Còn muốn đi qua đó không?”

Từ Đồ cúi xuống, ngốc ngốc mười đầu ngón chân tròn trịa lấm lem bùn đất lên nhìn, ngẫm nghĩ một hồi nói: “Đạ đi.”

Hai người men theo sườn dốc từ từ đi xuống bên dưới, điểm cuối trước khi bước vào địa phận lòng hồ là một phiến đá khá cao, Tần Liệt chống tay nhẹ nhàng phóng xuống, vững vàng tiếp đất. Anh xoay người lại nắm hai cánh tay Từ Đồ, đỡ cô nhảy xuống.

Hồ Lạc Bình giấu mình giữa đại ngàn mênh mông nơi vùng thượng lưu các con sông, bình thường hiếm khi có người qua lại nơi này, làn nước trong veo tinh khiết, mùi vị ngọt ngào, nước từ trong hồ lượn mình theo các nhánh sông trực tiếp chảy vào thôn, mọi người sử dụng để nấu nướng và ăn uống cũng không có vấn đề gì.

Ven hồ không có hoàng thổ bazan, chỉ có những viên đá cuội với đủ hình thù khác lạ chen chúc nhau.

Từ Đồ tìm một phiến đá bằng phẳng ngồi xuống, đôi mắt ngắm nhìn mặt hồ, dùng sức hít một hơi thật sâu, hơi nước mát lạnh thấm vào chóp mũi sáng khoái vô cùng.

Cô ngẩng đầu thật cao, nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh: “Anh cũng ngồi đi.”

“Em ngồi đi.”

Tần Liệt dứt hai tay vào túi quần đứng đó, ngắm nhìn cô, rồi lại dời ánh mắt về phía mặt hồ.

Từ Đồ hỏi: “Đây là hồ nước động à?”

“Không phải.” Tần Liệt giơ tay lên, chỉ về hướng những dòng chảy giao nhau, nghiêm túc giải thích: “Phía trên là một nhánh của con kênh đào Chương Kỳ, chảy giữa hai triền núi Phần Vũ và thôn Hoài đồ qua đây.” Cánh tay anh hạ thấp xuống dưới, chỉ một hướng khác: “Rồi xuôi từ đó chảy vào thôn.”

Từ Đồ: “À.”

“...” Đợi cả nửa ngày, Tần Liệt không khỏi rù rùng mắt liếc nhìn cô một cái. Cô nàng này có chỗ nào nghiêm túc lắng nghe, chính là đang loay hoay cời chiếc dép tông ra, bàn chân trắng nõn lấm tấm vết bùn đỏ, ngón chân cái ngóc lên, mấy mảnh rễ cây vụn đang bị kẹp ở giữa theo khe hở lọt ra.

Cô linh hoạt nhúc nhích mấy ngón chân, ngốc từng ngón một, sau đó duỗi căng bàn chân ra.

Tần Liệt lại nhìn mấy giây, có chút mắt tự nhiên dời ánh mắt đi chỗ khác.

Anh đứng yên lặng một lúc rồi cất tiếng hỏi cô: “Em và Lư Phương Phương nói chuyện gì vậy?”

Động tác của Từ Đồ hơi khựng lại, sau đó khom người thả chiếc dép xuống nước cọ rửa, rửa xong lại cời chiếc kia ra rửa tiếp.

Bùn đất dập dềnh trên mặt nước một lúc rồi từ từ lắng xuống đáy, cô đem hai chiếc dép đã được kì cọ sạch sẽ đặt song song trên tảng đá, chẳng mấy chốc, một vùng nước nhỏ chảy ra thấm ướt xung quanh.

Từ Đồ nói: “Cũng không có nói gì, chỉ xem mấy bức tranh con bé vẽ thôi.”

Tần Liệt kéo hai ống quần, ngồi xổm xuống bên cạnh cô: “Chỉ như vậy?”

“Chứ đâu còn gì nữa.” Cô không chú ý lắm, mãi mê nhúng sâu hai chân vào trong làn nước, hơi nước lành lạnh ôm ấp đôi chân trần của cô, từng lỗ chân lông trên cơ thể giãn ra, Từ Đồ không khỏi ‘ừm’ một tiếng, sáng khoái tột cùng.

Tần Liệt nói tiếp: “Em đừng thấy Lư Phương Phương còn nhỏ, kỳ thật nội tâm con bé rất mạnh mẽ vững vàng. Từ nhỏ, nó đã không có mẹ; ba năm trước, ba lại qua đời trong trận sạt lở đất đá kia.” Nói tới đây, anh dừng lại một hồi lâu, móc hộp đựng thuốc lá trong túi quần ra, rút một tờ giấy: “Lúc ấy, con bé cũng có mặt ở đó, nó tro mắt nhìn bùn đất chôn vùi ông ấy từ hai chân đến đỉnh đầu rồi mất hút. Sau này, con bé đi theo ông nội, hai người nương tựa nhau mà sống, chẳng những coi sóc việc sinh hoạt hàng ngày, mà còn rất cố gắng chăm chỉ học hành.”

Hai chân Từ Đồ luân phiên nhau đong đưa trong nước, cảm nhận được sức mạnh của làn nước ngăn trở đôi chân mình, nó có vẻ dịu dàng đầm thấm nhưng lại chứa đựng sức chống chọi mạnh mẽ kiên cường.

Anh nhìn cô: “Cuộc sống của Lư Phương Phương rất vất vả, nhưng...”

“Anh không cần kể chuyện này để động viên em đâu.” Từ Đồ nhón miệng cười nhìn Tần Liệt: “Em nghĩ em đã hiểu được rồi.”

Tần Liệt dừng một lúc: “Hiểu được gì?”

Từ Đồ không đáp, khẽ ngẩng cằm lên, ánh trắng nghịch đùa vồn lên sống mũi cô một màu sáng bạc: “Anh nói, trên đời này thật sự có người có thể leo ra khỏi vũng bùn sao?”

“Không ai muốn chìm trong bùn cả.”

“Có đôi khi anh không muốn, nhưng càng lúc cứ càng lún sâu hơn.”

Tần Liệt nói: “Có một câu, kiên trì chưa hẳn sẽ thành công, nhưng từ bỏ chắc chắn sẽ thất bại.”

Từ Đồ lập tức phì cười, ‘hừ hừ’ ghét bỏ: “Súp gà* này của anh hết hạn rồi.” Cô rú mắt ngẫm nghĩ một hồi, nghiêng đầu nhìn anh: “Thật như vậy sao?”

(*Ý cô chê cái câu ‘Chicken Soup For the Soul’ của anh lỗi thời.)

Tần Liệt khoác hai khuỷu tay lên đầu gối, một tay nắm lấy cổ tay kia, giọng nói trầm thấp của anh vang lên trong đêm tối càng trở nên kiên định vững vàng: “Chỉ cần em có đủ dũng khí để bắt đầu lại từ đầu.”

Ánh trắng dịu dàng rót xuống những gợn sóng mệnh mang dập dờn sáng lấp lánh, vang vọng bên tai là âm điệu trầm khàn vững chãi của anh, vậy mà lại có thể giải phóng ra một nguồn năng lượng vô tận giúp từng tế bào trong cơ thể cô một lần nữa sinh thành.

Cô cảm thấy trước mặt ngày càng sáng bừng rực rỡ, cho dù ánh bạc trên mặt hồ có bị gió thổi đánh tan ra, nhưng khi gió đi rồi, nó lại khôi phục trở lại long lanh như xưa. Từ Đồ bông chốc thông suốt, thư thái mỉm cười, duỗi thẳng mũi chân ra, nâng chân lên vô thức quẩy mạnh xuống mặt nước.

Nháy mắt, bọt nước văng lên tung tóe, như pháo hoa nở rộ bung tràn khắp mọi nơi.

Những giọt nước tự do tung mình lên không trung rồi đáp xuống khuôn mặt và cánh tay Tần Liệt, anh vô thức giơ tay lên che lại, cơ thể nghiêng về phía sau, nhất thời không giữ được thăng bằng, vội duỗi tay chống đỡ nhưng vẫn ngã ngồi xuống tảng đá.

Từ Đồ sững sốt ngây người ra nhìn, sau đó bật cười ha ha.

Bầu không khí trầm lặng loáng cái đã bị phá vỡ.

Sắc mặt Tần Liệt đen thui, nhần rồi lại nhin: “Em mấy tuổi hả?”

Cô theo bản năng từ từ nhích mông sang bên cạnh, tránh xa anh ra.

Tần Liệt không thèm chấp nhặt với cô, lau khô nước trên mặt, vo tờ giấy vắn thuốc đã bị nhần nhúm ướt nhẹp vứt đi, lần nữa lấy ra một tờ khác. Anh cũng không đứng dậy, hai chân giẫm mặt đất ngồi xỏm lên, khuỷu tay gác trên đầu gối.

Từ Đồ xoay đầu nhìn anh, giữa hai người cách nhau một khoảng nhỏ, anh gấp mảnh giấy vắn thuốc, cho thuốc lá sợi vào, dùng bụng ngón tay thô ráp nén chặt lại, ngón tay cái vừa chuyển động trượt một đường, những sợi thuốc lộn xộn mất trật tự đã bị cuốn chặt nằm gọn bên trong khuôn giấy. Vô cùng ngoan ngoãn nghe lời.

Từ Đồ mím mím môi, sóng mắt lay động theo ngón tay anh: “Anh thích con gái như thế nào?”

Bên tai nhất mực tĩnh lặng, chỉ có tiếng sóng nước gợn lăn tăn.

Tần Liệt đưa điếu thuốc lên miệng, dừng một lúc: “Gi cơ?”

Lúc vừa mở miệng thốt ra câu hỏi đó, Từ Đồ đã bị chính mình làm cho sững sốt ngây ngốc cả người, nhưng lời đã nói ra không thu lại được, cô cười khan mấy tiếng: “Tùy tiện tán gẫu một chút thôi.”

Tần Liệt như cười như không liếc nhìn cô, ánh lửa lóe lên, anh châm thuốc.

Từ Đồ hỏi: “Xinh đẹp sao?”

Những làn khói thuốc lượn lơ bên khóe môi anh như tầng tầng sương mỏng, qua một lúc sau: “Không.”

“Giàu có?”

Ngón trỏ đang kẹp điếu thuốc của anh lác qua lác lại.

Từ Đồ suy đoán: “Không lẽ anh chú trọng về đẹp nội tâm, thích dịu dàng đảm thắm, hiền lành hiểu chuyện, biết quán xuyến việc nhà?”

Tần Liệt nheo mắt lại, điếu thuốc nằm im trên miệng, đầu lửa mập mờ im lìm không lóe sáng; đem hết những tính từ này đặt lên người nào đó, phát hiện

hoàn toàn chẳng có chút ăn khớp.

Anh cười cười tự giễu, lắc đầu.

Nói liên tiếp mấy cái, đều bị Tần Liệt phủ nhận.

Từ Đồ đuổi chân nhẹ nhàng khua dưới nước, như có điều gì nghĩ, cô nhìn chăm chăm những gợn sóng lăn tăn đang tản ra, nghĩ tới Hường San, liền hỏi: “Thích ngực lớn?”

Khói thuốc lại tiếp tục lẳng đặng bay lên, Tần Liệt liếm cắn môi dưới, dùng ánh mắt khiến người ta ngỡ như đứng nhưng thật ra hoàn toàn không phải vậy nhìn cô, lần này im lặng thật lâu, chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

Đáp án đã quá rõ, căn bản không cần anh đưa ra câu trả lời xác nhận, Từ Đồ bực mình, trong lòng vô duyên vô cớ bốc lên cơn giận ngầm ngút.

“Nông cạn.” Cô hung hăng nói.

Tần Liệt buồn cười: “Tôi có nói gì đâu chứ.”

“Còn cần phải nói sao?” Đồ Đồ phun trào: “Mấy người quê mùa như anh thì có thể chạy theo cái gì, cũng chỉ là loại phụ nữ ngực to không não, eo nhỏ mông phỉ mới hợp khẩu vị nhất mà.”

Sắc mặt Tần Liệt vạch đầy sọc đen: “Con gái như em, đừng có cái gì cũng dám thốt ra.”

“Vậy có đúng không?”

Tần Liệt nói: “Không tới phiên em quan tâm.”

Anh đang tính đứng dậy, bỗng thấy trước mặt có gì đó lóe lên.

Từ Đồ bất thành linh hất mạnh chân, sóng nước theo đó lướt khỏi mặt hồ, quét thành một đường vòng cung tuyệt đẹp giữa không trung rồi trực tiếp bay thẳng về phía Tần Liệt.

Lần này, áo quần anh đã không thể may mắn thoát khỏi.

Ánh mắt Tần Liệt đầy nguy hiểm, anh chẳng kịp nghĩ ngợi, nhanh chóng tóm lấy cổ chân nghịch ngợm làm loạn của cô, nhấc lên cao: “Tôi càng nhân nhượng, em càng được đà lấn tới đúng không?”

Bàn tay Tần Liệt ướt sũng, một ít nước men theo cổ tay trượt dài xuống cánh tay, xương cốt cô nhỏ nhắn nuốt nà, ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Chỉ vừa thoáng ngược mắt lên, đã nhìn thấy bắp chân non mềm nhuộm đầy ánh trắng tròn. Chân Từ Đồ bị nhấc cao, làn váy trượt lên trên, cho dù cô kịp thời dè lại, nhưng những thứ nên nhìn, không nên nhìn cũng đã tất tẩn tạt kịp chui hết vào mắt anh.

Sức lực cánh tay anh khê thu lại, sống lưng căng cứng, vội vàng ném cổ chân cô ra như đụng trúng củ khoai lang bỏng.

Gót chân Từ Đồ đập xuống phiến đá: “Ai da!”

Tần Liệt đứng thẳng dậy: “Đừng có động kinh nữa. Mang dép vào, đi về.” Nói xong, anh xoay lại, tung người phóng lên phiến đá cao bên trên.

Đồ Đồ tự mình lồm cồm bò lên.

Hai tay anh đút vào túi quần, mặt lạnh tanh, khoanh tay đứng nhìn.

Nghĩ ngợi giữa chừng một lúc như vậy, trái lại càng cảm thấy mệt mỏi rã rời, quãng đường khá dài, rốt cuộc Đồ Đồ cũng hết hơi hết sức chẳng muốn nhấc chân lên. Đột nhiên, trước mắt lại hiện ra bóng dáng gầy gò mong manh của Lưu Phương Phương. Mỗi ngày đi về đoạn đường từ nhà đến trường mất gần hai tiếng đồng hồ, hầu như những đứa trẻ trong thành phố đều có xe đưa đón, có người lớn trong nhà che chở bảo vệ chẳng khác gì báu vật, vậy mà cô bé con chưa đầy mười tuổi kia, trong điều kiện đầy gian nan khổ cực, ngày ngày vượt núi băng đèo, nuôi dưỡng ước mơ tiến thẳng về phía trước.

Cùng tồn tại trong cuộc đời, cùng hít thở một bầu không khí, vậy mà số phận lại trời vực khác nhau, đôi khi ngẫm lại, sự chênh lệch này thật khiến người ta bất lực chua xót.

Tần Liệt gọi cô một tiếng không thấy phản ứng, anh dừng lại gọi: “Từ Đồ.”

“Dạ?”

Anh nhìn cô chốc lát: “Đến đây, em biết đường chưa?”

Từ Đồ ngẩng đầu nhìn, phía trước chính là tường rào của trường tiểu học. Bọn họ đã về gần đến nhà.

Cô nói: “Dạ biết.”

“Vậy em về trước một mình, tôi ghé qua nhà lão Triệu bàn chút chuyện.” Anh nói xong xoay người bước đi.

Từ Đồ cúi đầu, cọ mũi chân xuống đất, đất đỏ bị chà xát, in lại một dấu chân lờ nhòe không rõ hình dáng.

Cuối cùng Từ Đồ cũng hạ quyết tâm, cô ngẩng đầu lên, bóng dáng của Tần Liệt đã sắp hòa vào bóng tối.

Từ Đồ gọi anh một tiếng, nhắc chân đuổi theo.

Khi chạy đến gần, Tần Liệt dùng ánh mắt thắc mắc hỏi cô.

Từ Đồ áp ứng: “Em đi gọi điện thoại.”

Nhận được điện thoại của cô, Từ Việt Hải vô cùng kinh ngạc, ông lấy điện thoại ra khỏi tai, để trước mặt neho mắt lại nhìn dãy số gọi tới, ánh mắt đục ngầu bỗng chốc sáng rõ, khoe mắt cong lên hẳn thêm mấy nếp nhăn, vội vàng đặt lại điện thoại lên tai.

Ông hết sức dè dặt: “Đồ Đồ đó sao?”

Từ Đồ nắm chặt mép bàn, ngón tay trắng bệch, dừng lại một lát mới nói: “Con không làm lỡ chuyện tốt của ba chứ? Nếu không rảnh, con cúp máy đây: “Nói xong, cô lấy ống nghe xuống, nhưng vẫn nghe thấy rất rõ âm thanh có phần lo lắng sốt ruột xa xôi từ đầu bên kia vội vàng truyền tới.

Từ Đồ do dự một lúc, lại lần nữa giọng ông nghe lên.

Từ Việt Hải trách hờn: “Nửa đêm nửa hôm ba có thể bận gì chứ, đi ngủ, điện thoại để trong phòng khách.” Ông vô thức liếc nhìn đồng hồ đặt trên bàn trà, đã gần chín giờ rưỡi, trong lòng bất giác căng thẳng lo lắng: “Con chủ động gọi điện cho ba, có phải ở Lạc Bình đã xảy ra chuyện gì không?”

Từ Đồ mắt kiên nhẫn: “Không có.”

Bên kia hỏi: “Chú Tần của con đâu? Bảo hắn nghe điện thoại.”

“Hắn đang bàn công chuyện với người ta.” Từ Đồ xoắn chặt hai hàng chân mày, giọng nói không khỏi tăng cao: “Đừng nói nhảm nữa. Con gọi điện, muốn nhờ ba gửi ít đồ, ba lấy bút ghi lại đi.”

Bên kia trầm mặc một hồi, sau đó cô mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân và tiếng lục lọi va chạm làm đồ vỡ vật gì đó vang lên, cả giọng ông nói thẳm: “Bút để đâu rồi...” Lại qua một hồi lâu sau, rốt cuộc Từ Việt Hải cũng ngồi xuống: “Đồ Đồ à, nói đi.”

Từ Đồ mím mím môi: “Bút màu nước, bút chì màu, bút sáp màu, giấy vẽ...” Sau khi dặn dò thêm một loạt các thứ, đột nhiên cô khựng lại không nói gì.

Bên kia liên tục gọi to mấy tiếng, Từ Đồ buông rù mắt, bàn tay cuộn tròn lại siết chặt ngón tay cái: “Ba, ba lên gác xếp lấy bộ dụng cụ vẽ tranh, bảng vẽ giá đỡ và bút cọ của con, rồi cho người mang hết lên đây đi.”

Lúc này, bầu không khí hoàn toàn chìm vào im lặng, bên tai chỉ có âm thanh yếu ớt của sóng điện thoại, đến nội dung cuộc nói chuyện mà Tần Liệt và lão Triệu đang thảo luận với nhau ở phòng bên ngoài cũng truyền đến rất rõ.

Qua thật lâu sau, Từ Việt Hải khẽ thở nhẹ một hơi, giọng nói càng lộ ra sự già nua: “Đồ Đồ à, nhớ nhà sao? Nếu không thì lần này con theo xe trở về đi?” Ông dựa người vào ghế: “Ba nghĩ thông rồi, cho dù con có phạm lỗi tày đình gì đi nữa thì con cũng là đứa con gái ba yêu thương nhất, ba cũng không trông đợi con ở Lạc Bình có thể thay đổi, hiểu chuyện... Không hiểu chuyện thì không hiểu chuyện, cần quấy thì cần quấy đi, chỉ cần ở bên cạnh ba là được, ba nhớ con, chỉ cần bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy con là đủ rồi.”

Từ Đồ lạnh lùng nói: “Còn chuyện gì khác không? Không còn con cúp máy.”

Từ Việt Hải vội vàng nói: “Đừng cúp, Đồ Đồ.” Ông hấp tấp giải thích: “Bây giờ, chuyện của Hoàng Vi đã được áp chế, ở Hồng Dương cũng không còn mấy tin lá cải thổi phồng rêu rao về cái chết của cô ta nữa.” Ông dừng lại một lúc: “Chuyện này ba cũng có lỗi... Con trở về, ba hứa với con, sau này không có bất kỳ ai khác, chỉ có hai cha con mình.”

Từ Đồ nghe vậy thoáng giật mình, nhưng ngoài miệng hừ lạnh nói: “Sao vậy, già rồi, không chơi nổi nữa?”

“Con, đứa nhỏ này...”

Cô ngắt ngang lời ông: “Bây giờ con không về, có gì nói sau.”

Từ Việt Hải lại than thẳm một tiếng, biết chuyện này có gấp cũng không được, đành phải thuận theo ý cô: “Vậy cũng được.” Qua hai giây sau: “Đưa điện thoại cho chú Tần của con đi.”

“Ba đừng có suốt ngày kêu chú Tần chú Tần, hắn có tên.”

Từ Đồ trực tiếp thả ống nghe xuống mặt bàn, hướng ra phía ngoài kêu: “Tần Liệt...”

Chương 26

Đêm nay, Từ Đồ nằm mơ, trong mơ lúc là Hoàng Vi, lúc là khuôn mặt đầm máu của mẹ nhìn cô mỉm cười, cảnh trong mơ lại thay đổi, có một người đàn ông rượt theo cô gào to giết giết...

Sau khi giật mình tỉnh dậy, đầu tóc túa đầy mồ hôi.

Từ Đồ lấy điện thoại ra xem, mới hơn mười giờ, ngủ còn chưa được nửa tiếng, cô đứng dậy đi nhà vệ sinh, vừa bước ra ngoài đúng lúc nhìn thấy Tần Từ Duyệt.

Nhà bếp vẫn còn đang sáng đèn, cánh cửa chỉ khép hờ, có chút tia sáng lờ mờ yếu ớt xuyên ra ngoài.

Tần Từ Duyệt áp sát tai vào cửa, không biết đang lén la lén lút làm gì.

Từ Đồ khẽ khàng bước qua, túm lấy bím tóc nhỏ của cô bé: “Buổi tối ăn chưa no, tính trộm bánh bao hả?”

Tần Từ Duyệt chậm chậm xoay người lại, đôi mắt vốn sáng rỡ đó long lanh những giọt nước mắt, Từ Đồ sùng sốt, giọng nói ở bên trong cũng mơ hồ truyền ra.

“Trái tim của chị quả thật quá tàn nhẫn độc ác, đến tình cảm của trẻ con cũng lợi dụng! Bây giờ xem ra, thật may mắn khi anh trai tôi không hỏi tâm chuyển ý.”

Từ Đồ mím chặt môi, là giọng nói của Tần Xán.

Ngay sau đó, bên trong lại có người tiếp lời: “Những lời này thật vô nghĩa, hơn nữa nói gì mà lợi dụng với không lợi dụng, con bé đó thiếu tình thương của mẹ, mà vừa vặn tôi có thể cho, như vậy tính ra, nó đã nhận được khá nhiều đấy chứ.”

Phòng bếp nhất thời rơi vào im lặng, Từ Đồ khẽ sát người sau lưng Tần Từ Duyệt, cúi đầu nhìn cô bé một cái.

Tần Xán hỏi: “Chị thật sự không có chút tình cảm nào với Duyệt Duyệt sao?”

Cách một lúc sau, Hường San nói: “Cũng chẳng phải con ruột của tôi, đúng không.”

“Trước giờ chị đối xử tốt với con bé, tất cả chỉ vì muốn tiếp cận anh trai tôi sao?”

Hường San cầm ly nước lên, thông dong lắc qua lắc lại, dùng mấy giây, bắt đầu chậm rãi mở miệng...

Cơ thể nhỏ bé phía trước không ngừng đổ ra sau, chẳng có bao nhiêu sức nặng, tựa hết lên người Từ Đồ, nơi chống đỡ và chỗ dựa duy nhất của con bé lúc này.

Lòng ngực Từ Đồ như tắc nghẽn, cô vội vàng bịt tai Tần Từ Duyệt lại không để cho cô bé nghe thấy câu trả lời, rồi dắt về phòng mình. Hai tay Từ Đồ che kín vành tai Tần Từ Duyệt, ngón tay cái chạm vào đôi gò má nhỏ gầy, ẩm ướt lạnh ngắt.

Đêm đó, Tần Từ Duyệt và Từ Đồ chen chúc nhau ngủ trên giường của Từ Đồ, sáng hôm sau lúc thức dậy, hai mắt cô bé sưng đỏ, mũi bị nghẹt, nhưng tinh thần không có gì khác lạ.

Dù sao vẫn còn là trẻ con, ngủ một giấc, có lẽ sẽ quên hết những chuyện không vui.

Thế nên, cô bé không nhắc tới, Từ Đồ cũng không dám hỏi, chuyện này liền âm thầm trôi qua.

Mấy hôm sau, Từ Việt Hải đưa đám dụng cụ bảng vẽ bút màu tới, sớm tinh mơ Từ Đồ đã thức dậy, sửa soạn đi ra Phàn Vũ nhận đồ.

Tần Liệt bảo A Phu lái chiếc xe ba bánh lần trước đưa cô đi, động tác của hai người đều nhanh nhẹn nên lúc ra tới nơi vẫn còn sớm hơn thời gian đã hẹn.

Xe ba bánh không vào được bên trong Phàn Vũ, hai người cho xe đậu bên lề đường cái phía ngoài thị trấn. Nơi này đường xá nhỏ hẹp, tất cả xe cộ đi qua đều phải giảm tốc chạy chậm lại, nhưng bánh xe vẫn cuộn tung hoàng thổ bụi đầy trời, nhìn đâu cũng thấy đất đỏ bazan, khói bụi tranh nhau sập vào mũi.

Từ Đồ bắt chéo chân ngồi trong thùng xe, nghiêng đầu nhìn con đường phía trước, chờ mãi mà chẳng thấy chiếc xe nào dừng lại. A Phu ngậm điều thuốc ngồi trên tầng đá, hai người tán gẫu dăm ba câu, đợi trái đợi phải một hồi, kiên nhẫn của Từ Đồ sắp hết sạch, mới nhìn thấy ở đằng xa có một chiếc xe jeep rù rì bỏ tới.

Đôi mắt tinh anh của Từ Đồ nhìn thấy biển số xe, biết màu vẽ của mình đã tới, liền thuận miệng gọi A Phu một tiếng, sau đó lập tức nhảy xuống xe.

Chiếc xe jeep bò sát đến trước mặt mới bất ngờ thắng kệt một cái đứng phắt lại, bụi đỏ dưới bánh xe cũng thay nhau bốc lên mịt mù.

Từ Đồ phẩy phẩy tay gạt bụi, gõ lên cửa kính hai cái xem như chào hỏi.

Trên xe có một người bước xuống, dáng cao gầy, ăn mặc bảnh bao, kiểu người sống an nhàn sung sướng, thiếu cái gồ ghề mạnh mẽ nam tính nhưng nổi trội ở sức sống tuổi trẻ, tướng mạo ngay ngắn đường hoàng.

“Sao anh lại tới đây?” Về mặt Từ Đồ chẳng vui chẳng buồn.

Đậu Dĩ đứng đó sững sờ cả buổi trời, không khỏi đảo tới đảo lui quan sát cô mấy lượt, trong mắt hiện lên sự trầm trồ kinh ngạc không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn kia tinh xảo chẳng khác gì tượng khắc, làn da mịn như ngọc đã giữa mãi, chưa thấm phấn son, mái tóc chớm dài đã có thể buộc lên, những sợi tóc măng lòa xòa rơi xuống hai bên gáy, theo mồ hôi dán sát vào da thịt trắng ngần.

Ánh mắt cô trong veo, khỏe môi nhovn nụ cười, phảng phất như trở lại nhiều năm về trước.

Đậu Dĩ từ từ hồi phục lại tinh thần, cười hi hi nói: “Anh vượt ngàn dặm cách trở xa xôi tới đây, em cứ đứng yên phớt lờ vậy sao? Nói thế nào cũng phải cho anh một cái ôm nhiệt tình chứ!” Hắn vừa nói vừa dang rộng hai cánh tay.

“Làm ơn.” Từ Đồ phúi tay hắn ra, đi tới phía sau mở cốp xe lên: “Có đem đủ hết mấy thứ em cần không?”

“Một món cũng không dám thiếu.” Đậu Dĩ cũng bước theo qua, tiện tay quét lên thân xe một cái, đưa đến trước mặt nghiền ngẫm, rồi phũ một hơi thổi bay bụi bẩn bám trên đầu ngón tay đi.

A Phu cau mày nhìn hắn giả sạch sẽ, cười khẩy một tiếng, dập tắt thuốc, chẳng mạnh chẳng nhẹ quẹt ngang qua hắn, đi tới phía trước giúp Từ Đồ chuyển đồ.

Toàn bộ cốp xe phía sau chất đầy ắp đồ đạc, hai cái thùng carton lớn chiếm gần hết cốp xe, những chỗ còn trống trong góc nhét đầy đất sét màu và tập vẽ.

Đậu Dĩ bảo A Phu: “Ghế sau còn hai thùng lớn nữa.”

A Phu liếc hắn một cái chẳng ừ hừ, bên kia Từ Đồ hỏi: “Bảng vẽ của em đâu?”

Đậu Dĩ nói: “Để ở ghế phụ lái, anh sợ đường xá gồ ghề xóc nảy sẽ bị rớt.”

Từ Đồ lướt qua hắn mở cửa xe ra, nhìn thấy trên ghế ngồi là bảng vẽ và giá đỡ bằng gỗ đã phôi cũ, dưới đệm để chân còn có một hộp đựng dụng cụ vẽ.

Nhiệt độ giữa trưa từ từ tăng cao, chớp mũi của cô túa ra một tầng mồ hôi mịn, những đồ vật trước mắt quá đổi quen thuộc, thậm chí cô còn nhớ rõ vết nứt ở góc bảng vẽ từ đâu mà ra. Từ Đồ hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay lại, xoay qua hỏi Đậu Dĩ: “Anh ăn cơm xong mới đi hay bây giờ trở về luôn?”

Đậu Dĩ nói: “Anh được nghỉ một tuần, định tới chỗ của em ở chơi mấy ngày.”

Đồ Đồ nhắc trước: “Điều kiện ở đây không được tốt lắm đâu.”

Đậu Dĩ nhiu mày: “Em ở được, anh cũng ở được.”

Từ Đồ không khuyên lơn nữa, chuyển hết đồ đạc lên xe ba bánh, Đậu Dĩ cho xe jeep đậu vào bụi cây rồi leo lên xe của A Phu chuẩn bị về Lạc Bình.

Xa xa có một gã đàn ông mặc đồ đen đã quan sát ba người từ rất lâu, thấy mọi người sắp sửa rời khỏi, liền háp tấp nhảy vọt xuống xe, tính băng qua đường cái đuổi theo, đúng lúc đó ở phía trước có một chiếc xe chạy tới rồi dừng lại giữa đường, cản ngang lối đi của hắn.

Trên xe có mấy viên cảnh sát mở cửa bước xuống, có một người đội mũ cảnh sát, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, xoay đầu đảo mắt quan sát bốn phía.

Bước chân của gã đàn ông mặc đồ đen khựng lại, gã ta có tật giật mình ngồi thụp xuống, giả vờ buộc lại dây giày. Trong xe lại có thêm mấy người nữa lần lượt bước xuống, gã đàn ông mặc đồ đen giương mắt lên lút quan sát, ngoại trừ cảnh sát, còn có một nhóm ba người, người phụ nữ trung niên vẻ mặt sa sút mệt mỏi và một đôi nam nữ, người đàn ông vạm vỡ cao lớn, mày kiếm mắt ung, tướng mạo phi phàm, khí chất lạnh lùng, lúc bước xuống xe giữa hai hàm răng đang cắn giữ miếng thuốc; người phụ nữ bên cạnh tóc buộc cao đuôi ngựa, đuôi tóc tết thành bím, đáng người hoàn hảo, đứng bên cạnh người đàn ông.

Khoảng cách không quá xa, gã đàn ông mặc đồ đen vênh tai lên lắng nghe một hồi, mới biết mấy người này tới tìm một đứa trẻ. Hắn ta hú hồn thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, nhắc chân lên định tiếp tục đi qua hướng ban nãy, nhưng bắt gặp từng người, ló vào thị trấn trống hoác, chỗ nào còn bóng dáng mấy người kia.

Ngay sau đó, điện thoại của hắn có người gọi tới, lòng bàn tay gã đàn ông mặc đồ đen đỏ đẫm mồ hôi, khúm na khúm núm gọi: “Ông chủ.”

Bên kia nói gì đó.

Gã đàn ông mặc đồ đen hấp ta hấp tấp báo cáo: “Vị trí hiện giờ là huyện Phàn Vũ... Khoảng cách xa quá, không nhìn rõ được diện mạo của cô gái kia, có điều không giống ảnh chụp lắm, hình như... không cùng một người, bên cạnh còn có mấy người đàn ông... Nhưng mà, bị mất dấu rồi.”

Bên kia im lặng vài giây, rồi bất thành linh găm lên chữi té tát.

Gã đàn ông mặc đồ đen run lấy bầy, mồ hôi lạnh túa ra ướt hết cái áo ba lỗ, cuống cuồng giải thích: “Có điều xin ông chủ cứ yên tâm, xe của cái thằng nhóc mặt trắng mày tron kia đang đậu ở đây, em sẽ túc trực ngày đêm canh chừng ở đầu trấn, chắc chắn bọn chúng sẽ trở lại.”

...

A Phu lái xe ba bánh, đưa hai người rời khỏi Phàn Vũ.

Trên thùng xe có tổng cộng bốn thùng carton lớn, không gian hẹp hít, Từ Đồ và Đậu Dĩ chen chúc nhau ngồi ở phía sau cùng.

Đậu Dĩ rút vai lại, khoanh hai tay kẹp dưới nách, nghiêng đầu nhìn Từ Đồ, không kìm được xoa xoa đỉnh đầu cô: “Đồ Đồ của chúng ta ngày càng giống con gái.”

Từ Đồ ‘hừ’ một tiếng: “Vốn dĩ hàng thật giá thật.” Cô lấy tay hất xuống: “Sao anh lại nghĩ tới chuyện lên đây vậy?”

Chú Từ gọi điện cho anh, hỏi anh gần đây có thời gian rảnh thì đưa đồ lên cho em.” Hấn cười nói: “Chuyện của em, không rảnh cũng rảnh.”

Từ Đồ liếc mắt lườm hấn, hừ một tiếng: “Cũng coi như bạn chí cốt. Bọn Tiểu Nhiên và Vương Hạo gần đây có ổn không?”

“Em không có ở nhà, mọi người chán lắm.” Hấn sực nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, lúc trước có người tìm anh hỏi thăm em, em có biết mấy người đó không?”

Từ Đồ bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát, tim đập loạn nhịp, vội vàng hỏi: “Bọn họ hỏi anh chuyện gì?”

“Hỏi anh có biết em không, còn hỏi em đi đâu?”

“Anh trả lời thế nào?”

“Anh nói biết, còn biết rất rõ. Nhưng không có nói với bọn họ địa chỉ cụ thể.” Đậu Dĩ nhú nhú mày: “Sao em lại quen với loại người đó?”

Cô vô thức hỏi: “Loại người nào?”

“Xã hội đen.”

Đậu Dĩ còn đứt quãng nói thêm không ít, nhưng đến nửa câu Từ Đồ cũng không nghe lọt, ánh mắt không ngừng dán chặt vào con đường đang dần thụt lại phía sau, ngoại trừ vách đá và cỏ dại, trên đường núi nghèo nghèo không có bóng dáng chiếc xe nào khác. Cũng không thấy có bất kỳ người nào khả nghi bám theo.

Thần kinh căng thẳng của Từ Đồ dần nói lỏng ra, nhưng vẫn lo lắng không thôi, chuyện đã qua lâu như vậy, không ngờ đám người kia vẫn cắn chặt không buông, trong lòng cô thấp thỏm bất an, nhất thời không biết phải làm thế nào.

“Dù sao anh cũng đừng nói em ở đâu.”

Đậu Dĩ: “Tại sao?”

“Anh đừng hỏi.” Từ Đồ cau mày: “Có nghe thấy không?”

Đậu Dĩ nhìn cô, cuối cùng nói: “Em yên tâm.”

Xe tiến vào Niễn Đạo Câu rồi dừng lại. Giờ là lúc nghỉ trưa, mọi người đang ăn cơm, A Phu nhảy xuống xe, nhón thẳng tay vào bát của Vĩ ca lấy một miếng thức ăn ném vào miệng, nhai ngon lành.

Vĩ ca đá hấn.

A Phu cười ồm lên né ra.

Khu vực này đã thay đổi không ít so với lúc Từ Đồ mới đến đây, cỏ dại và đất đá nằm hoang giữa đường đã được dọn dẹp sạch sẽ, cây cối cản trở lối đi cũng đã bị đốn bỏ, đất sỏi được san bằng, liếc mắt một cái cũng thấy bằng phẳng rộng rãi, để đi hơn trước rất nhiều.

Từ Đồ ngồi trên thùng xe lướt mắt nhìn một vòng xung quanh, thấy bên đường có đậu một cỗ xe rất lớn, thân xe màu vàng, bên dưới là bánh xích xám bạc, tay cầm gắn liền với gầu phía trước giống cánh tay đàn ông cường tráng lực lưỡng, đứng yên tĩnh xoay gầu vào trong, bên trên gầu còn dính đầy bùn

đất.

Máy xúc đào nằm ngang giữa đường, lộ ra vẻ cực kỳ ngang tàng to lớn.

Sóng mắt Từ Đồ vừa di chuyển, liền nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trong buồng lái, một chân đạp lên khung cửa, chân còn lại hạ xuống giẫm trên guốc xích, khuỷu tay chống lên đầu gối, khom người ăn com. Anh không giống với mọi ngày, bên dưới vẫn mặc chiếc quần rằn ri cũ kia nhưng nửa thân trên để trần, hết như có những tia nước vẩy qua, toàn thân bóng loáng.

Người đàn ông như vậy mới có thể không chế con quái vật to lớn thế này, hình ảnh trước mắt hoàn mỹ đến mức như vốn dĩ trời sinh mọi thứ phải phù phục dưới tay anh, không có gì anh không làm được. Tim Từ Đồ lại như có gì đó khấp vào, tựa hồ càng ở gần bên anh càng được lấp đầy cảm giác an toàn, không còn sợ hãi những thứ vô hình đang rượt đuổi bám theo phía sau nữa.

Ánh mắt Từ Đồ chăm chú nhìn anh, đứng trong khoảnh khắc đó, Tần Liệt cũng ngược mắt nhìn về phía cô.

Bốn mắt giao nhau.

Từ Đồ nhón miệng cười, hấp tấp nhảy xuống xe.

Đậu Dĩ vội vàng đứng dậy, sợ cô rơi xuống loạn choạng, vô cùng tự nhiên đỡ lấy vai cô. Đến khi hai người đứng vững rồi mà tay hấn vẫn giữ chặt như cũ không buông.

Tần Liệt nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh Từ Đồ, đặt đôi đũa trên tay xuống, ánh mắt rơi trên vai cô mấy giây, mặt lạnh dôi mắt đi, tiếp tục vùi đầu ăn com.

Từ Đồ tự mình đi qua: “Ăn com sao?”

Tần Liệt rũ mắt không thèm để ý.

Cô nhón chân, rướn cổ nhìn bên trong bát com của anh, đầu cũng sắp lọt luôn vào đó: “Có ăn gì ngon không?”

Tần Liệt hờn giận dùng ngón trỏ đẩy cái trán nghịch ngợm của cô ra, thả cặp lông com xuống, vói tay lấy cái áo ba lỗ ở phía sau, gọn gàng nhanh chóng tròng vào người: “Lấy đồ xong chưa?”

Khoảnh khắc anh rướn người lên, ánh mắt Từ Đồ cup xuống dán chặt vào cơ bụng săn chắc của anh, cái rốn sâu hoắm ở trung tâm và vùng lông bụng trên dưới rậm rạp đầy nam tính.

Cô nhẹ giọng: “Dạ rồi.”

Tần Liệt lại lần nữa bung hộp com lên, cái áo thun ba lỗ ướt nhẹp dán sát vào cơ thể, anh cầm vạt áo giữ mạnh ra, rồi liếc mắt nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, ánh mắt của đối phương nửa tác không dôi, từ đầu tới cuối vẫn luôn nhìn chăm chăm bên này, trong mắt chứa đầy phòng bị.

Nghiêm nhiên là người của hai thế giới, hấn ăn vận sạch sẽ chỉnh tề, thông dong dứt tay vào túi quần đứng đó, giữa một đám đàn ông mình trần nhể nhại mồ hôi, hình ảnh khác biệt một trời một vực.

Tần Liệt lau mồ hôi trên cánh tay, giọng ngang đơ hỏi: “Còn đem theo người về?”

Từ Đồ ‘a’ một tiếng: “Hấn là Đậu Dĩ, là bạn em, lần trước đưa em tới...”

“Không có hỏi em hấn là ai.” Lúc này vừa liếc mắt một cái, Tần Liệt đã nhận ra hấn: “Tới làm gì?”

Từ Đồ nói: “Hấn đưa dụng cụ về tới, tiện thể ở lại một tuần.”

“Tiện thể?” Tần Liệt hơi nhếch môi dưới: “Ở đâu?”

“Trong sân của chúng ta á, nhiều phòng như vậy, có thể ở chen với bất kỳ ai cũng được mà.” Từ Đồ chẳng chút khách khí nói.

Tần Liệt cười lạnh: “Nói dễ thật. Em tưởng là khách sạn sao, muốn ở là ở.” Anh cầm đũa trộn com lên, nghiêng đầu nhìn cô: “Nuôi một mình em ăn không ngồi rồi còn chưa đủ, lại kéo thêm một người nữa?”

Từ Đồ bị anh chẹn họng, nghẹn nửa ngày, không kìm được hỏi: “Anh tới tháng há?”

Ánh mắt Tần Liệt vẫn như cũ, ngậm miệng không nói câu nào.

Đồ Đồ nói tiếp: “Tĩnh tình câu kinh như vậy, đúng là đau bụng kinh mà.”

Một bên gò má Tần Liệt hờm xuống, xương quai hàm nhô lên, tựa như đang nghiền răng, ánh mắt lạnh lùng dán chặt trên người cô, dẫn mạnh hộp com xuống bên cạnh, mấy hạt com giật thót nảy ra ngoài.

Từ Đồ cảm thấy ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra làm sao, nhưng vẫn cấp tốc phóng ra ngoài, gọi một tiếng: “Anh A Phu, anh ăn com xong chưa, đưa em về trường học luôn được không?”

Tần Liệt không nhúc nhích, nhướn mí mắt đuổi theo bóng lưng cô.

A Phu xoay bước ngồi lên xe, quay đầu xe hướng về phía thôn rồi dừng lại. Từ Đồ bước một chân lên thùng xe, bỗng phía sau có cánh tay đuổi ra, Đậu Dĩ đỡ thắt lưng cô, tay còn lại giữ vai Từ Đồ, giúp cô ngồi vào trong. Động tác ân cần chu đáo, hết sức tự nhiên.

Tần Liệt dõi mắt nhìn bóng dáng họ rời đi, mãi tới khi cuối con đường chỉ còn lại một chấm đen nhỏ rồi từ từ biến mất. Anh bung hộp com lên, lại cầm dưa trộn trộn, gấp một miếng cho vào miệng, nhưng sao cứ cảm thấy không phải mùi vị vừa rồi.

Tầm xế chiều, Từ Đồ soạn dụng cụ vẽ ra, phát đến tận tay từng đứa nhỏ, lão Triệu thôn trưởng đã sớm biết được tin tức này, cố ý chạy tới một phen, đại diện cho thôn Lạc Bình bày tỏ lòng biết ơn.

Không khí trong trường học vô cùng náo nhiệt, tất cả bọn trẻ tập trung hết ra sân, đứa nào cũng nhận được bút sáp màu hoặc bút màu nước đủ màu sắc.

Lưu Phương Phương ngồi bên cạnh bục kéo cò, trong ngực ôm một hộp bút chì màu sáp, ba mươi sáu cây, hình dạng ngón tay, thân to và dài, đón lấy ánh mặt trời, từng sắc màu đều ôm trọn sự căng đầy rực rỡ. Cô bé con cười tít mắt, yêu thích không buông tay.

Từ Đồ đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô bé, đưa qua một tập giấy vẽ: “Sau này đừng dùng giấy nháp, rất khó giữ gìn.”

Lưu Phương Phương ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh trong ánh mặt trời, cô bé mím môi, thẹn thùng nhận lấy tập giấy, hết sức cẩn thận nâng niu trong lòng.

Từ Đồ xoa mái tóc cô bé.

Phương Phương cười rụt cò, rụt rè nói: “Cô Từ, cảm ơn cô.”

Cô đáp lại: “Không có gì.”

Cô gái nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve tập giấy vẽ, ngẩng đầu lên nói với cô: “Cô Từ, em biết cô sẽ không ở mãi nơi này dạy cho chúng em, cô cũng sẽ giống như những thầy cô khác, đi rồi có lẽ không bao giờ... trở lại nữa.” Cô bé dừng một lúc: “Nhưng điều đó không quan trọng, em sẽ luôn ghi nhớ hình dáng của cô, sau này mỗi khi vẽ, em sẽ đều nhớ đến cô.”

Hốc mắt Từ Đồ nóng rát: “Cô cũng sẽ luôn nhớ đến em.”

Phương Phương cúi đầu nhìn những món đồ đang ôm trong lòng, lại ngẩng mặt lên, trịnh trọng nói: “Cảm ơn.”

Ngày mùa hè, nền trời bao la trong vắt như mặt nước, vàng thái dương đỏ về tây, nhuộm hồng mòm núi phía xa xa.

Trong khoảnh khắc đó, rốt cuộc Từ Đồ đã hiểu được sức nặng của phần cảm ơn này, những cây bút chì màu nho nhỏ, với cô mà nói chẳng đáng giá gì, nhưng đối với những đứa trẻ ở nơi này, nó như đưa than sưởi ấm ngày tuyết phủ, ý nghĩa vô hạn.

Cô chống cằm, yên lặng nhìn về phía xa xa, đột nhiên có một bóng hình xâm nhập vào thế giới của cô, dáng người anh cao ngất thẳng tắp, khuôn mặt góc cạnh anh tuấn, sau khi làm những công việc tay chân nặng nề, cơ bắp nơi cánh tay càng thêm căng đầy rắn chắc, làn da phơi nắng rám thành màu lúa mạch rang, mồ hôi ướt đầm khắp người vẫn chưa tản đi hết.

Anh đi về phía cô, toàn thân ngưng tụ một luồng hơi thở đàn ông đầy mạnh mẽ nam tính, mê hoặc không thể cưỡng lại.

Từ Đồ không cách nào dời ánh mắt đi được, cô bị người đàn ông trước mặt cuốn sâu vào những đường nét dồi dào sinh lực đó rồi đắm chìm miên mang; đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc, vì bản thân đã làm được một điều đúng đắn và có ý nghĩa.

Như thế cô và anh, sóng vai nhau, cùng bước về một hướng.

...

Chập tối, Tần Liệt sắp xếp cho Đậu Dĩ một gian phòng, là nơi bình thường dùng để chứa mấy đồ tạp nham linh tinh, nên điều kiện khá sơ sài.

Mặc dù Đậu Dĩ không mấy vui vẻ, nhưng khách phải theo chủ, cũng đành tuân theo sự sắp đặt.

Hôm sau là thứ sáu.

Lúc Tần Liệt từ Niễn Đạo Câu trở về thời gian vẫn còn sớm, anh vọt vào nhà tắm gội nước qua loa cho ráo bớt mồ hôi trên người, rồi quay trở ra sân đào tới đào lui mấy vòng mà chẳng thấy bóng dáng Từ Đồ đâu.

Hỏi Tần Xán mới biết, cô đi ra bờ sông, nhưng con sông xuôi một dòng chảy từ thượng nguồn về thôn, cả lộ trình dài đằng đặc không ngơi nghỉ, nên vị trí cụ thể ở chỗ nào, Tần Xán cũng không biết.

Tần Liệt vắt khăn lên cổ, ngẫm nghĩ chốc lát đã biết cô đi đâu, anh thay cái áo thun ngắn tay sạch sẽ, hất hất tóc mấy cái, chuẩn bị đi ra ngoài.

Phía sau có người gọi một tiếng, Đậu Dĩ dứt hai tay vào túi quần từ trong phòng đi ra: “Anh đi tìm Từ Đồ sao?”

Tần Liệt nhìn hần vài giây: “Ừm.”

“Tìm cô ấy có việc gì?”

Tần Liệt đứng thẳng người lên, hỏi ngược lại: “Có gì không?”

Đậu Dĩ thoáng ngáy ra, nhất thời không đáp được chữ nào, thấy anh toan bước đi, vội vàng đuổi theo mấy bước: “Cô ấy không cho người khác đi theo.”

Song Tần Liệt một bước cũng chẳng dừng, lấy từ trong túi ra một lát cau ném vào miệng, không nói nửa lời, đi thẳng ra cổng

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Bước chân Tần Liệt vừa dài vừa nhanh, chẳng chút nghỉ ngơi, trực tiếp đi thẳng tới hồ Lạc Bình.

Đêm đó đi cùng Từ Đồ, tốc độ của cô chậm, loẹt quẹt mất hơn nửa giờ đồng hồ, hiện tại chưa đầy hai mươi phút anh đã đến nơi.

Băng qua lùm cây rậm rạp kia, tầm nhìn bỗng chốc mở rộng ra.

Ánh mắt Tần Liệt đảo một vòng tìm kiếm xung quanh, thấy cái bóng dáng màu vàng đang ngồi kè bên thác nước, cô ngồi trên một tảng đá bằng phẳng đưa lưng về phía anh, hai chân gấp lại, đầu vùi giữa hai gối. Phía trước là băng vệ đang đặt trên giá đỡ, bên cạnh là một cái thùng nhỏ, có cả bút cọ và màu nước tùy ý bày ra trên đá.

Khoảng cách khá xa, thân hình cô cuộn tròn bé nhỏ, căn bản không nhìn rõ được, chỉ thấy cô ngồi bên hồ nước mênh mông, đến cái bóng cũng đuộm về cô đơn, càng yếu ớt mong manh đến lạ. Ánh mắt Tần Liệt rất lâu không dời đi, cứ đắm đắm nhìn như vậy, hàm răng chuyển động mấy cái, mùi vị của mùi cau trong miệng đã nhạt đi rất nhiều, anh nghiêng đầu, phun xuống rễ cây bên cạnh. Tần Liệt sai chân đi về phía Từ Đồ, được mấy bước, tung mình nhảy từ trên phiến đá cao xuống, đá sỏi bị gãi dưới chân, cạ vào nhau phát ra âm thanh lạo xạo.

Có người đến gần nhưng cô vẫn cúi đầu yên lặng không nhúc nhích, không biết là không muốn để ý hay căn bản không nghe thấy.

Tần Liệt dừng lại, duỗi bàn tay ra che trên đỉnh đầu cô.

Thân hình Đồ Đồ khẽ động, chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc mai hai bên tai lòa xòa rơi xuống, có một số sợi nghịch ngợm len vào khóe miệng. Đôi mắt cô sáng ngời, hai gò má khô ráo, vì ngồi dưới ánh mặt trời nên phơn phớt đỏ.

Lúc này, Tần Liệt mới thở phào nhẹ nhõm, trái tim lo lắng nằm yên xuống: “Nằm bò ở đây làm gì?”

Trong mắt Từ Đồ lóe lên tia ngạc nhiên mừng rỡ, cười toe: “Nghiền ngẫm á.”

Tần Liệt cúi người, chống một tay xuống đất, ngồi xuống bên cạnh cô.

Quang cảnh chiều tà năm sáu giờ, bóng nắng bắt đầu xế, thái dương đỏ thắm lặn dần về núi tây, nhuộm chân trời thành một màu đỏ rực; mặt hồ phẳng lặng yên bình, phản chiếu cả rừng núi và bầu trời. Có cánh chuồn thả trôi trong gió rong ruổi bên hồ, nhẹ nhàng chấm đuôi lên mặt nước, tạo thành từng vòng sóng xao động rồi chậm chậm lan tỏa hòa mình vào dòng nước mênh mang.

Tần Liệt nhặt một hòn đá cuội nhẵn mịn cầm trong tay: “Nghiền ngẫm ra chưa?”

“Vừa có chút linh cảm đã bị anh cắt ngang mất rồi.”

“Vậy là lỗi của tôi sao?”

Từ Đồ mím môi cười, véo véo cẳng chân ngứa ran tê dại, rồi đuổi thẳng ra đối tư thế khác: “Sao anh lại tới đây?”

Tần Liệt không biết phải trả lời thế nào, thế là liếc nhìn cô một cái, ngậm miệng im re không nói gì.

Từ Đồ lại hỏi: “Sao anh biết em ở đây?”

“Hỏi Tần Liệt.”

Từ Đồ ‘à’ một tiếng. Cô cầm cái cọ vuông lông mềm trong thùng dụng cụ nhúng vào cốc nước, rồi dụng men theo mép thùng để ráo hết phần nước thừa.

Giấy vẽ đã được bôi cố định trên bảng đặt ở trước mặt, Từ Đồ rũ mắt, đầu lưỡi vô thức cuộn tròn liếm khước miệng đang bị tóc len vào, dừng lại một hồi lâu, rồi cuộc gió tay lên, đưa cái cọ đã thấm nước đến sát bên bảng vẽ.

Từ trái sang phải, cô lần lượt quét cọ qua.

Giấy vẽ hút đủ nước, độ ẩm vừa đúng.

Từ Đồ chậm rãi hít một hơi thật sâu, tay run run đôi qua một cái cọ đầu tròn, chấm vào dung dịch bột màu xanh da trời đã hòa tan với nước, dừng lại một lúc, rồi lần nữa hạ xuống giấy vẽ. Đã nhiều năm cô không chạm vào những vật này, kỹ thuật có phần xa lạ, động tác cứng đờ, để vẽ được một tác phẩm đạt tiêu chuẩn quả thật là việc chẳng dễ dàng. Hôm nay, Từ Đồ cũng không nghĩ bắt tay vào là có thể trở lại ngay được như xưa, cô chỉ muốn bung thả màu, tìm lại chút cảm giác mà thôi.

Đầu cọ chấm vào, màu lam nhạt đáp xuống mềm mại loang ra, tan nhòe trên bề mặt giấy tạo cảm giác bông xốp mờ ảo; lại thả thêm mấy nét cọ, không theo bất kỳ quy luật nào, nhưng trước mắt dần hiện ra những đám mây lơ lửng trên bầu trời.

Đầu ngón tay Tần Liệt vo tròn viên đá cuối, thoáng dừng một lúc, rồi lại tiếp tục vo. Anh không lên tiếng quấy rầy, chỉ nghiêng đầu ngắm nhìn cô.

Từ Đồ đổi sang màu thứ hai, xanh dương trộn vàng hòa tan với nước, trên giấy vẽ dần hiện ra, trùng trùng điệp điệp, thắm xanh ngăn ngắt của núi đồi xa xa.

Trong lòng cô thầm vui mừng, thì ra hết thảy không phải đã bế tắc, không thể vượt qua như trong tưởng tượng, kỳ thật cánh cửa luôn mở rộng trước mặt, chỉ là cô thiếu một phần dũng khí không dám bước tới mà thôi.

Từ Đồ cong vẹo khóe môi, nghiêng đầu nhìn Tần Liệt, ánh mắt hai người giao nhau thật sâu, những nét vẽ tiếp theo càng lưu loát trôi chảy hơn, hình ảnh màu sắc dần hiện lên đầy phong phú sống động.

Tần Liệt ném viên đá xuống, duỗi thẳng một chân, móc từ trong túi quần ra hộp đựng thuốc lá.

Bên kia, Từ Đồ pha sang màu cam, đầu cọ đang chuyển động trong khay màu đỏ vàng, bỗng nhiên tay cô khựng lại, nhìn gam màu rực rỡ bập bềnh trong nước, ngày càng khuếch tán lan rộng, màu đỏ tươi gay gắt, càng lúc càng đậm đặc...

Chẳng hề có dấu hiệu báo trước, những ký ức kinh hoàng đáng sợ cứ thế cuộn trào tuôn ra.

Ánh mắt Từ Đồ trống rỗng, thoát cái trở về gian phòng vẽ trắng bột tang tóc kia, Hàn Giai Mai co quắp gục người trên giấy vẽ, hai mắt bà trùng trùng, đây cô đơn tuyệt vọng nhìn cô, máu tươi nhuộm đỏ trang giấy trắng, nó không ngừng chảy ra, chảy ra, bám vào chân cô...

Từ Đồ đột nhiên co rụt chân lại, ngón tay cái tê cứng, chỗ vết thương bị đứt trước kia cũng âm ỉ nhói nhói đau.

Tần Liệt: “Sao vậy?”

Sắc mặt Từ Đồ tái nhợt, nhẹ buông thõng tay, cánh tay từ từ trượt xuống, nhưng chỉ một giây sau đã có người nắm lại. Tay trái Tần Liệt chống dưới đất, anh nghiêng người sang, dùng tay phải nắm chặt bàn tay phải của cô, giờ tới phía trước, một lần nữa hạ xuống trang giấy.

“Em thích vẽ màu nước sao?” Anh điềm nhiên như không có gì xảy ra hỏi cô.

Khoảng cách thu hẹp lại rất gần, thanh âm trầm ồm vây phủ hai tai cô, trầm thấp mà mạnh mẽ vững vàng, nháy mắt kéo cô ra khỏi quá khứ, Từ Đồ ngẩng đầu nhìn anh, mím môi ‘ạ’ một tiếng.

“Có khó lắm không?”

Lòng bàn tay Từ Đồ ướt đầm mồ hôi, bị ép phải giữ chặt cây bút: “Không khó lắm, nắm vững phương pháp cũng rất đơn giản.”

“Vậy em dạy tôi đi.” Anh vẫn nắm chặt tay cô, nhiệt độ ấm nóng khô ráo từ lòng bàn tay anh truyền đến rất rõ.

Từ Đồ không kim được ngẩng đầu lên, trán sượt qua cằm anh, khoảng cách gần như thế, tóc mái trên trán cô bị hơi thở của anh phả lay lay.

Ánh mắt giao nhau, cô nói ‘ạ’.

“Phải vẽ thế nào?”

Gương mặt Từ Đồ dần hồng hào trở lại, so với vừa nãy đã bình tĩnh hơn rất nhiều nhưng bàn tay vẫn còn run rẩy, anh nắm thật chặt vỗ về cô.

Tần Liệt hỏi: “Em muốn vẽ gì?”

“Chiều tà.” Cô thử đi chuyển nhẹ nhàng, cánh tay được anh nắm giữ, không còn mềm nhũn chẳng chút sức lực nữa, nước mực cam chấm một nét xuống nơi giao nhau giữa rặng núi xa xa và lưng chừng trời, rồi từ từ khuếch đại thành một vòng tròn rục rờ như quả cầu lửa đang dần chìm vào núi.

Ánh mắt Từ Đồ lệch khỏi quỹ đạo, phát hiện nơi hồ khẩu giữa ngón cái và ngón trỏ của anh có những vết thương nho nhỏ, bàn tay anh rất lớn, dày và thô ráp, cơ hồ bao bọc ôm trọn bàn tay cô; bàn tay đó vụng về di chuyển theo cử động của bàn tay nhỏ bé bên dưới, không gò bó không trôi buộc, chỉ là đi theo. Giống như... giống như chiếc nạng nâng đỡ người ta đứng thẳng dậy bước về phía trước.

Từ Đồ bình ổn lại tâm trạng, hạ tay xuống, tay anh cũng đi theo dời xuống, nhưng vẫn nắm chặt không buông.

“Bên dưới thì sao? Về gì?” Tần Liệt nhìn đắm đắm sùnn mặt nghiêng của cô, giọng nói lại trầm xuống mấy phần.

Từ Đồ ngửi thấy mùi cau thoang thoang như có như không len vào chóp mũi, mùi vị này có chút gay gay cay nồng, nhưng lại khiến cô ngiên đắm.

Cô lại cho thêm chút bột màu vàng vào: “Ráng chiều.”

“Cần thêm nước không?”

“... Dạ.”

Dần dần, cái cảm giác hồi hộp khủng hoảng luôn siết chặt trái tim cô mỗi khi cầm cọ đã được thay bằng trạng thái mập mờ ám muội chẳng thể gọi tên giữa hai người. Bờ vai anh dần sát lưng cô, hai tai cô bị hơi thở của anh phủ ra thiếu nóng hằm hập tê dại, vẻ đẹp xấu thế nào chẳng còn ai quan tâm tới nữa, tất cả đều để mặc cho cảm giác điều khiển.

Tần Liệt hỏi: “Em muốn màu gì nữa?”

“Đen.”

Đổi sang cây cọ khác, dùng loại cọ có đầu rất nhỏ nhưng một ít mực đen, mấy nét đơn giản, đã phác họa nên một con chuồn chuồn kiểng chân đạp trên mặt nước.

Mây bông, núi xa, tà dương, ráng chiều, hư huyền mơ hồ như hư như thực, chẳng thể nắm bắt.

Chuồn chuồn, giọt nước, tạo nên một bức tranh hoàn chỉnh như đã được xếp đặt bố cục trước đó, chẳng phải ngẫu nhiên mà thành.

Vô tâm cảm liễu, lại đẹp đến ngỡ ngàng.

Không thể không thừa nhận, đối với hội họa cô có sự am hiểu và cảm thụ hết mực tinh tế.

Tần Liệt nói: “Vẽ rất đẹp.”

Lại cầm tay cô thêm một lúc nữa, anh mới quyến luyến buông ra; lòng bàn tay vừa rồi còn khô ráo mà giờ đã ươn ướt mồ hôi, anh vô thức đưa ngón trỏ lên cọ vào chóp mũi mình, mùi hương thiếu nữ vương vất trên đầu ngón tay cứ như vậy xông vào khoang mũi len thẳng vào tim, Tần Liệt nhìn cô hồi lâu, cuối cùng không kìm được gio tay lên, khảy khảy lọn tóc đang nghịch ngợm trên khóe môi cô ra.

Phảng phất thời gian như ngừng lại, cả hai bất động sững sờ.

Hơi thở của Từ Đồ dồn dập tắc nghẹn, gò má nóng bừng lên.

Tần Liệt đưa tay mò mẫm tìm hộp thuốc lá, đảo qua đảo lại trong tay, mắt nhìn về phía xa xa. Không ai nói lời nào, bên tai chỉ có tiếng đùng đục rì rầm réo sôi của dòng suối già vào mặt hồ, sóng nước va vào nhau như tầng tầng chuỗi ngọc châu đứt vỡ, bắn ra vô số những hạt ngọc tung tóe.

Tần Liệt rút tờ giấy vắn thuốc, ngón tay thô ráp di chuyển gấp mép giấy lại...

Từ Đồ đã xem anh quấn thuốc rất nhiều lần, nhưng dường như vĩnh viễn chẳng bao giờ xem đủ. Bụng ngón tay miết lên tờ giấy của anh như có ma thuật khiến cô mê mẩn, tờ giấy vắn thuốc như làn váy trắng nõn, càng cuộn càng chặt, vô cùng ngoan ngoãn mặc anh thao túng, cuối cùng bọc chặt thuốc lá sợi bên trong.

Trái tim cô vô cớ thất lại, như cũng bị trêu ghẹo cợt đùa, bị trói chặt chẳng khác nào tờ giấy kia.

Tần Liệt gio mép giấy lên, áp đầu lại gần, định đưa môi nhấp vào.

Đột nhiên có một bàn tay mềm mại không xương áp lên mu bàn tay anh, đầu gối của Từ Đồ chấm đất, một tay kia chống lên đùi anh, bất thành linh thò người tới, đi trước một bước liếm lên mép giấy.

Trán của hai người va vào nhau, nhưng chẳng ai lùi lại, cứ như vậy trao đổi hơi thở dồn dập.

Cô chỉ lộ ra chút đầu lưỡi nhỏ nhắn, hồng mịn tron nhắn, ngậm giữa hai phiến môi như trốn như nấp. Khuyên đá kia lấp lánh tỏa sáng, vụt lóe qua tờ giấy

vấn thuốc, rồi lập tức nghịch ngợm chui trở vào.

Ánh mắt Tần Liệt lướt từ cánh môi lên chớp mũi rồi dừng lại nơi đôi mắt cô, hai cái đồng tử đen thẳm trong mắt anh trầm xuống sâu như không đáy: “Em có ý gì?”

Đây đã là lần thứ hai.

Lần trước lúc đi Phàn Vũ, ở trước cổng sân nhà chú La thầy thuốc đông y, cô cũng đã làm động tác tương tự.

Tần Liệt hỏi: “Muốn hút thuốc?”

“Không phải.”

“Vậy muốn gì?”

Một vài giây im lặng: “Tần Liệt.” Đồ Đồ nhìn thẳng vào mắt anh, chẳng hề nao núng: “Em, hình như thích anh rồi.”

Tần Liệt hít sâu một hơi, hoàn toàn không nghĩ tới cô có thể nói ra những lời này, bên tai vẫn còn đang tiếp tục: “Hôm qua, em hỏi anh thích con gái như thế nào,” cô nhẹ nhàng thủ thỉ: “Anh vẫn chưa trả lời em.”

Khóe môi Tần Liệt mím chặt cứng đờ, muốn hất tay cô ra, nhưng khi lòng bàn tay chạm vào cái cổ tay mảnh mai nhỏ nhắn kia, bao nhiêu ý định bỗng chốc tan thành mây khói, như bị ma xui quỷ khiến dùng sức siết chặt lại chẳng buông.

Động tác này của anh đã kích lệ Từ Đồ, cô hỏi tới: “Thích như thế nào?”

Khoảng cách rất gần, khi cô nói chuyện hơi thở rất nồng vì căng thẳng hồi hộp và mùi hương cơ thể đột ngột phả ập vào anh, là hơi thở sạch sẽ của riêng thiếu nữ.

Cái yếm hầu nơi cổ họng anh khẽ trượt lên trượt xuống, giọng nói khàn đục: “Nghe lời.”

“Vậy thì thật vừa vặn.” Từ Đồ chẳng chút nghĩ ngợi thì thầm: “Em có thể hết sức ngoan ngoãn nghe lời.”

Vì cô nửa ngồi nửa quỳ nên cao hơn anh đôi chút, Tần Liệt ngược mắt nhìn cô, khóe môi dưới tựa hồ khẽ cong lên.

Thật ra Từ Đồ rất căng thẳng, tim như muốn nhảy thụp ra ngoài; nói xong những lời này, anh không tỏ thái độ gì nhưng cũng không từ chối. Ám muội có thừa, không khí vừa đúng, cô dứt khoát cắn răng liều chết, tiếp tục thò người tới phía trước thăm dò.

Khuôn mặt Tần Liệt dần dần phóng to ra, hơi thở của anh, xương quai hàm nghiêng chặt của anh, và cả con ngươi đen thẳm thẳm của anh đang khóa chặt môi cô, mọi thứ càng lúc càng trở nên mơ hồ trong mắt Từ Đồ.

Cổ họng Từ Đồ khẽ nuốt ực một cái, một lúc sau cảm giác có bàn tay đang chậm chậm leo lên hõm eo mình...

Da thịt ngây dại tê rần, trong nháy mắt, mặt nước như cuộn lên trùng trùng sóng lớn phút chốc nuốt chửng cô vào.

Môi chạm môi, cánh môi anh mềm mại, bàn tay anh siết chặt thắt lưng cô.

Cả hai đều mở to mắt, mắt hết tiêu cự nhìn nhau, không ai có động tác kế tiếp.

Bất thành linh từ phía đằng xa có tiếng chó sủa vang lên, anh lập tức cảnh giác nhìn qua, cánh môi hai người trượt qua nhau, cứ như vậy tách ra.

Con chó hoang chạy tới, ghé mõm xuống hồ uống nước.

Tần Liệt rút tay về, nháy mắt khôi phục lại lý trí, thực tế vắt ngang trước mặt, cử chỉ vừa rồi chỉ là sự phù phiếm thiếu suy nghĩ.

Anh chống tay đứng dậy, cắn răng giữ điều thuốc, xoay người lấy bật lửa châm lên, rít mạnh hai hơi, cố gắng điều chỉnh lại phản ứng sinh lý của cơ thể.

Hút xong điều thuốc, anh bình thản nói: “Không còn sớm nữa, thu dọn đồ về thôi.”

Lúc hai người về đến nhà, thức ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Từ Đồ cầm đầu cầm cổ đi vào cổng, hơi nóng trên mặt vẫn còn hừng hực chưa tản đi, Tiểu Ba nói gì cô cũng không nghe thấy chẳng ừ hừ, cầm mặt đi thẳng vào phòng.

Đậu Dĩ hấp tấp đuổi theo, chân chưa kịp bước vào, cánh cửa đã ‘ầm’ một cái, suýt nữa nện thẳng vào mũi hần.

Tần Liệt đứng giữa sân, ngón tay cọ xát môi, nhìn chằm chằm cánh cửa phòng kia một hồi, sắc mặt hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc, chẳng biết đang

nghĩ gì.

Tiểu Ba đi qua hỏi: “Tù Đồ bị sao vậy ạ?”

Tần Liệt khẽ cử động: “Không có gì.” Anh nói: “Để dành cho cô ấy một phần cơm”

Bên cạnh bàn, động tác của Hương San khựng lại, thu hết sự khác thường của hai người vào mắt, rồi hồ hững lạnh nhạt vút sang một bên, điềm nhiên như không tiếp tục bày bát đĩa ra, bảo mọi người rửa tay ăn cơm.

Bàn ăn yên tĩnh.

Ăn được nửa chừng Tần Xán mới về tới, miệng hát ngâm nga, nhìn qua tâm trạng không tệ.

Từ lúc trở về từ hồ Lạc Bình, sắc mặt Tần Liệt luôn thâm trầm, anh trừng mắt nhìn Tần Xán: “Đi đâu muộn như vậy mới về?”

Tần Xán phát hiện không khí có gì đó không đúng, nhỏ giọng nói: “Giày của Lưu Xuân Sơn bị hư... Em qua đó một chuyến.”

“Giáo viên đại học dạy em sửa giày sao?”

Tần Xán: “...”

Anh đặt bát đĩa xuống, tính nhẩm thời gian: “Em về hơn một tháng rồi, mấy hôm nữa anh ra ngoài thị trấn, đúng lúc, đưa em đi luôn.”

“Anh!” Cô ấy quýnh lên: “Em không đi, em...”

Tần Liệt trừng mắt nhìn qua một cái, Tần Xán lập tức ngậm miệng, trên bàn ăn im lìm không một tiếng động, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

“Anh, đợi thêm mấy ngày nữa được không?” Cô ấy nhích tới, nhẹ nhàng lắc lắc vai Tần Liệt, đánh bạo năn nỉ: “Bằng không thì cuối tháng? Đợi Vĩ ca kết hôn xong em đi.”

“...”

“Xin anh đó, anh.” Dáng vẻ cô ấy như thế này chẳng khác gì hồi nhỏ: “Để em uống xong chén rượu mừng, em hứa với anh, trở lại thành phố tìm việc, sau này... Sau này sẽ nghiêm túc học chuyên sâu, kiếm thật nhiều tiền, không có chuyện gì quan trọng sẽ không trở lại. Anh thấy có được không?”

Sắc mặt Tần Liệt dịu đi đôi chút, hất cằm: “Ngồi xuống ăn cơm đi.”

Tần Xán hít hít mũi, trong bụng mừng thầm, biết anh như vậy là đã đồng ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Đậu Dĩ rồi rồi không có chuyện gì làm, mấy ngày nay, ngày nào cũng tới trường tiểu học xem Tù Đồ dạy bọn trẻ.

Người lớn giữa hai nhà thân thiết nhau đã mấy đời, bắt đầu từ lúc sáu tuổi Đậu Dĩ đã nhìn thấy Tù Đồ, khi đó cô vẫn còn là em bé vừa mới biết lật, Hàn Giai Mai bảo hấn bé cô, kết quả bị cô găm cho một mặt đầy nước miếng. Sau này, cô lớn hơn, biết đi biết nhảy, lúc nào cũng thích lon ton bám theo mộng hấn, hấn nhìn cô từ một em bé như con búp bê nhỏ trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, hai người cũng xem như thanh mai trúc mã.

Đối với biến cố của Tù gia ba năm trước, Đậu Dĩ hiểu rõ như lòng bàn tay, cái chết của Hàn Giai Mai là một sự đã kích rất lớn đối với Tù Đồ, kể từ sau khi chứng kiến bà ra đi ngay trước mắt mình, tính tình cô hoàn toàn thay đổi, say rượu hút thuốc, đi sà nhẩy quán bar, thậm chí bỏ cả thi đại học, mọi người đều hết cách với cô.

Cho nên, Đậu Dĩ biết Tù Đồ không muốn tiếp tục vẽ nữa.

Nhưng khi hấn đứng bên ngoài phòng học, nhìn xuyên qua song cửa sổ nhỏ hẹp, thấy cô cầm viên phấn trên tay, vẽ lên tấm bảng đen một nét vẽ cứng đờ lạ lẫm, hấn kinh ngạc không thôi.

Ánh mặt trời rọi vào phòng học không mấy sáng sủa, lưu lại trên bảng đen những vệt sáng loang loáng, cổ tay Tù Đồ im lìm tựa lên bảng, cầm khẽ ngừng lên, vì căng thẳng đôi môi mím chặt lại, đứng bất động thật lâu.

Bên dưới, có đứa khề thì thảo nói chuyện, có đứa nghịch ngợm vo tròn viên giấy ném qua, không nặng không nhẹ rơi trúng lưng cô. Vệt nắng lay động,

Từ Đồ neho mắt lại, ngón tay cứng nhắc vẽ xuống một nét, viên phấn gãy ngang.

Đậu Dì không khỏi nín thở, từ bên ngoài có thể nhìn thấy rất rõ dấu tay ẩm ướt in trên bảng đen, hần nhắc chân đi qua, nhưng chưa kịp tiến vào lớp học đã bị chặn lại.

Tần Liệt gờ cánh tay ngăn cản: “Bên trong vẫn còn đang học.” Còn hơn mười lăm phút nữa mới đến giờ nghỉ trưa, nhưng anh không sao kìm lòng được, chân cứ muốn chạy thẳng về đây để nhìn cô.

Mồ hôi ẩm ướt trên cánh tay anh chạm vào vạt áo Đậu Dì, hần nhúu mảy đuôi tay hất ra, nhưng cũng không tiếp tục đi tới phía trước nữa.

Hần nhanh chóng lùi lại một bước, chất vấn: “Anh bố trí cho cô ấy dạy học sao?”

Động tác của Tần Liệt thoáng khựng lại, anh không trả lời mà rút tay về rồi bước lui lại đứng cách xa một khoảng, ánh mắt lơ đãng lướt qua trang phục của hần.

“Đi qua kia nói chuyện.” Tần Liệt chỉ sang phía bên cạnh, cũng chẳng quan tâm tới Đậu Dì, anh né cửa phòng học, đi mấy bước rồi dừng lại, xuyên qua ô cửa sổ đầu tiên, vừa vịn có thể nhìn thấy bóng lưng Từ Đồ.

Tần Liệt nhìn một lúc, Đậu Dì cũng bước tới: “Anh muốn nói gì?”

“Không có gì.”

Đậu Dì ghen hòng

Anh đút hai tay vào túi quần, ánh mắt vẫn khóa chặt người đang đứng bên trong lớp học như cũ, hờ hững nói: “Vẫn chưa hết giờ học, cậu muốn tìm người... đợi mười lăm phút nữa.”

Đậu Dì cực kỳ ghét cách nói chuyện của anh, không nhịn được châm chọc: “Chứ Từ cũng không nói để Từ Đồ tới nơi này dạy học, anh quả là dùng người đúng việc đúng chỗ, tận dụng hết khả năng của người ta mà.”

“Là chính cô ấy yêu cầu.”

“Bây giờ anh nói sao chẳng được.”

Tần Liệt không nói gì.

Đậu Dì nói: “Từ Đồ không thích hợp làm việc này.”

Tần Liệt bật cười, ánh mắt dời đi chỗ khác vài giây, rồi lẩn nữa đậu lại trên khuôn mặt cô: “Có hợp hay không, không phải do tôi và cậu quyết định.”

Đậu Dì đút tay vào túi quần, tay áo sơ mi xắn cao gọn gàng tới khuỷu tay, quần tây xếp ly thẳng thớm, chỉ có đôi giày dính chút bụi đất. Hai người đứng song song phía ngoài cửa sổ, cùng nhìn chằm chằm bóng dáng nho nhỏ đang đứng trên bục giảng kia, Đậu Dì nói: “Chờ tới khi biết rõ hoàn cảnh gia đình cô ấy rồi, anh sẽ không nói như thế.”

“Những gì cần biết đều đã biết.”

Đậu Dì kinh ngạc nhìn về phía anh, chỉ thấy ánh mắt đó bỗng dịu dàng đi đôi chút, khóe môi nhàn nhạt cong lên một đường vòng cung rất khẽ. Đậu Dì theo bản năng quay đầu lại, quả nhiên Từ Đồ đã xoay người lại, cũng trông thấy bọn họ, ánh mắt đang chăm chú rơi vào người bên cạnh, đến cả cái khóe mắt liếc nhìn cũng keo kiệt không thêm cho hần.

Hai người nhìn nhau chốc lát.

Đường cong nơi khóe miệng Tần Liệt đã sớm bị anh thu lại, vẻ mặt chẳng thể hiện cảm xúc gì, hướng về phía cô hất cằm như ra hiệu nhắc nhở.

Từ Đồ mỉm cười, các dây thần kinh đang căng cứng dần nói lỏng ra, nháy nháy mắt với anh mấy cái rồi lẩn nữa nhặt viên phấn dưới bục giảng lên.

Tần Liệt dùng khẩu hình miệng nói, ‘tiếp tục’.

Bàn tay Từ Đồ đặt ngang bụng, im lìm làm động tác OK.

Ngón tay cái của Tần Liệt hướng xuống dưới, chỉ chỉ mặt đất.

Ngay lập tức cô hiểu anh muốn nói gì, cong khóe môi mỉm cười, xoay người lại, tiếp tục vẽ lên bảng.

Họ chìm trong thế giới của mình, âm thầm trao đổi như bên cạnh chẳng còn ai khác, Tần Liệt cứ đứng yên bên cửa sổ ngắm nhìn cô, chẳng hề có ý định rời đi.

Bàn tay trong túi quần của Đậu Dì siết chặt lại thành nắm đấm, qua mấy ngày quan sát, trong lòng hần cũng đã mơ hồ phỏng đoán. Hần hỏi: “Anh có biết

chuyện của mẹ Từ Đồ không?”

“Biết.”

“Kể từ sau chuyện đó, cô ấy không bao giờ đụng tới cọ vẽ nữa, anh biết không?”

Tần Liệt ‘ừ’ một tiếng.

Nắm tay của hắn càng siết chặt hơn: “Vậy sao anh còn để cô ấy làm việc này?” Đậu Dĩ nhắm mắt lại, nghiêng người nói: “Anh như vậy, là bức ép cô ấy.”

“So với những gì cậu thấy, cô ấy càng muốn thay đổi thực trạng đó.”

Đậu Dĩ cười lạnh một tiếng: “Không cần anh nhắc nhở tôi.” Hắn nói: “Từ nhỏ, tôi và Từ Đồ đã lớn lên cùng nhau, lúc cô ấy biết đọc tôi đã học trung học, dùng những quyển sách tôi đã dùng, ăn cùng một bát cơm, chơi một rồi cũng ngủ trên chiếu của tôi. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, cứ cách đôi ba ngày lại gặp nhau một lần, chúng tôi biết nhau mười chín năm, kể từ lúc cô ấy vừa chào đời.” Đậu Dĩ dừng một lúc, hạ thấp giọng: “Như vậy, anh hiểu rõ cô ấy, hay tôi hiểu hơn?”

Hắn nói những lời này, có bao nhiêu ý tứ tuyên thệ chủ quyền, Tần Liệt nghe thấy, chẳng biểu lộ thái độ gì, nhưng đôi môi mím chặt đến căng cứng.

Đậu Dĩ nói tiếp: “Mấy hôm nữa, tôi sẽ rời khỏi đây, Từ Đồ cũng sẽ theo về, tới lúc đó còn phải phiền anh đưa chúng tôi đi một chuyến.”

Lần này, sự thinh lặng kéo dài rất lâu, Tần Liệt trầm giọng: “Là ý của cô ấy?”

Đậu Dĩ nói: “Tôi sẽ nói với cô ấy.”

Sau đó, mọi thứ chìm vào yên lặng. Tần Liệt không nói gì nữa, không truy hỏi cũng chẳng tranh cãi phân bác, anh giương mi mắt, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua trên đồng hồ treo tường, nơi khoe mắt, là cô gái đứng bên dưới chiếc đồng hồ đang vẽ từng nét lên bảng, mặc chiếc áo ba lỗ màu nâu lá cọ và quần sooc jean, vạt áo cấm gọn trong cặp quần, lộ ra vòng eo rất nhỏ, đuôi tóc hồng khói chuyển động cùng những nét vẽ như cái chổi nhỏ quét qua quét lại sau gáy.

Chiếc kim giây miệt mài chạy về phía trước chẳng ngại nghỉ, khi kim giờ và kim phút sắp nhích dần vào chính giữa, Tần Liệt thả tay xuống, móc từ trong túi quần ra hộp đựng thuốc lá, cúi đầu quán một điếu, cắn giữ giữa hai hàm răng, không châm lửa.

Cuối cùng anh chẳng để lại thêm lời nào nữa, xoay người rời đi.

Tiếng chuông tan học vang lên, phòng học nổ tung, bọn trẻ cầm sẵn bát đựng cơm và muỗng trên tay, ào ạt tuôn ra như bầy ong vỡ tổ.

Từ Đồ lau mồ hôi trên trán, ánh mắt lập tức dời tìm ra phía ngoài cửa sổ, Đậu Dĩ vẫn giữ nguyên tư thế đứng đó, bên cạnh trống không, Tần Liệt đã đi rồi.

Từ Đồ cách cửa sổ hỏi: “Người khác đâu?”

“Đi rồi.” Đậu Dĩ rút tay khỏi túi quần, men theo vách tường đi mấy bước tiến vào phòng học.

Toàn thân Từ Đồ ướt đầm mồ hôi, bụng ca trà trên bàn uống ừng ực một hơi.

Ánh mắt Đậu Dĩ hạ xuống, đó là một cái ca bằng gang cũ kỹ, màu trắng, loang lổ rỉ sét, bên cạnh có một quai cầm, ngón tay mảnh mai dính đầy bụi phấn của Từ Đồ chui qua quai cầm, giữ chặt thân ca.

Hiện tại, cô mặc một bộ quần áo rất đời bình thường, làn da rám nắng sạm đi đôi chút, tóc buộc cao, không chút son phấn. Ăn thức ăn giống người dân trong thôn, uống nước cũng giống mọi người, không có đãi ngộ gì khác biệt, nhìn qua đã thích ứng với cuộc sống nơi này.

Khi đến vào tháng ba, bây giờ là tháng tám, thời gian chưa đến nửa năm, vậy mà dường như cô đã trở về với dáng vẻ trong trí nhớ của hắn.

Đậu Dĩ lặng lẽ nhìn cô, cảm xúc ngổn ngang, vui vẻ lẫn nguyền vì cô có sự biến hóa như vậy, nhưng tất cả những thay đổi này tựa hồ chẳng liên quan gì tới hắn, hoàn toàn chịu ảnh hưởng bởi người khác.

“Nghĩ gì thế?” Từ Đồ hỏi.

Trên trán cô vẫn còn lấm tấm những giọt nước lóng lánh, một ít tóc mái ẩm ướt bết sát vào trán. Mặc dù thời tiết nóng nực, nhưng tuyệt đối không đến mức đầm đìa mồ hôi như cô thể này.

Đậu Dĩ thử thăm dò: “Cảm giác có tốt không?”

“Cũng được.” Cô khẽ mỉm cười đặt cái ca xuống, cũng không biểu lộ cảm xúc gì khác, phui phui bụi phấn trên tay, rồi chùi lên quần hai cái: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Đậu Dĩ đứng yên không nhúc nhích, nhẹ giọng hỏi: “Lúc này khi về, đã nghĩ gì?”

Bước chân Từ Đồ chậm lại, nhẹ hắng nói: “Nghĩ đến dáng vẻ của mẹ.”

Phảng phất như có bùa chú của ma quỷ cứ đeo bám vương vất trong lòng cô, mỗi khi đầu cọ hạ xuống, khi những nét vẽ kia dần tạo thành hình ảnh lưu loát, thì trước mắt lại hiện ra khuôn mặt Hàn Giai Mai, hoặc rung rung nước mắt, hoặc tàn nhẫn dữ tợn, hoặc giống như ngày đó gục trong vũng máu... trên giấy vẽ của cô. Trống rỗng đầy tuyệt vọng.

Từ Đồ đứng tựa vào bàn giáo viên, lấy từ trong túi quần ra một điều thuốc, châm lên: “Hút không?”

“Không.” Hần lắc đầu: “Em không sợ sao?”

Cô nghĩ ngợi một lúc: “Sợ nhiều rồi sẽ không sợ nữa.”

Đậu Dĩ đau lòng xoa tóc cô: “Không ai ép buộc em, em có thể làm bất cứ điều gì em muốn.”

“Đây chính là những thứ em muốn làm.” Cô hút một hơi: “Vì vậy, muốn kiên trì cố gắng một chút.”

“Tới khi nào?”

Từ Đồ nheo mắt: “Tới khi em nghĩ về bà, bà sẽ không dọa em sợ nữa, sẽ cười với em.”

Từ Đồ tỉnh ngịch nháy nháy mắt, chống cằm, hút liền hai ba hơi hết điều thuốc, lúc sắp sửa đi lại nghe Đậu Dĩ nói: “Mấy ngày nữa anh về Hồng Dương, em cũng theo anh trở về đi.”

“Em không về.” Đồ Đồ không ngẩng đầu lên, bước thẳng ra phía trước.

Đậu Dĩ bước nhanh đuổi kịp cô: “Trước khi đến đây, chú Từ đã dặn, nếu em muốn thì anh đưa em về.”

“Em không muốn.”

“Đồ Đồ, em đừng giờ tính trẻ con nữa.” Đậu Dĩ bước tới trước, duỗi tay ngăn Từ Đồ lại, hai người đứng giữa sân trường tràn ngập nắng, hai tay hần chống hai bên hông, ánh mắt nhìn ra phía xa xa một lúc rồi thu lại đậu trên gương mặt cô: “Tại sao không muốn về?”

“Không muốn về chính là không muốn về.” Hai hàng lông mày của cô chau tít lại: “Ở đâu có tại sao chứ.”

Đậu Dĩ nói: “Trước mắt đã gần tới cuối năm rồi, em không nên lãng phí thời gian ở nơi như thế này, tài liệu sách vở đều đã chuẩn bị xong, anh giúp em học bổ túc, tranh thủ sang năm thi tốt nghiệp lại lần nữa, anh...”

“Chuyện của em không cần anh quan tâm.” Cô ngắt lời.

“Vậy thì cần ai quan tâm?” Đậu Dĩ cũng tức mình thờ hỏn hển.

Từ Đồ giương mắt nhìn hần, nhovn miệng cười to: “Ngài đây là trúng gió co giật gì vậy chứ? Có phải bứt rứt nóng trong người không? Ráng chịu mấy hôm nữa, về tới Hồng Dương là khỏe liền.”

Từ Đồ qua quýt vỗ vỗ vai hần, bước tránh sang bên cạnh, tính vòng qua đi vào nhà bếp.

Đậu Dĩ tiếp tục ngăn lại, chút bóng râm đổ lên khuôn mặt cô, xung quanh có ba bốn đứa nhóc rượt đuổi nhau cười giòn giã, mấy cái bóng nhỏ lướt ngang qua rồi, tiếng hò hét cũng đi theo, bầu không khí phút chốc trở nên yên tĩnh.

Hần nhìn chằm chằm cô một hồi: “Là vì hần ta?”

“Ài?” Cô hỏi.

“Cái tên tu lợ sửa đường kia.”

Nét mặt Từ Đồ lập tức sa sầm: “Anh ấy là Tần Liệt.”

“Hần...” Đậu Dĩ như hóc phải xương cá trong cổ họng, cô gắng nuốt xuống mấy cái, nặng nề hỏi: “Em... thích hần?”

Đồ Đồ mắt không chớp liếc nhìn Đậu Dĩ, cuối cùng, thoải mái thừa nhận.

Nét mặt Đậu Dĩ méo xẹo, đứng yên tại chỗ trầm ngâm một hồi, vung tay bỏ đi.

...

Tầm nhá nhem tối, đến giờ cơm Tiểu Ba không có mặt ở nhà, cô ấy đã nói trước với mọi người sẽ đi qua chỗ của A Phu, vấn đề khúc mắc giữa bọn họ đã được giải quyết, một người nhượng bộ, một người thỏa hiệp, cho nên lại bắt đầu quần quýt ngọt ngào.

Hôm nay, thức ăn khá thịnh soạn, Triệu Việt làm thịt một con gà, hầm với nấm nũi khô phơi trong sên, mấy đĩa nhóc ăn ngon lành miệng dính đầy dầu mỡ, đĩa nào cũng ăn thêm nhiều hơn bình thường non nửa bát.

Từ Đồ rốt cuộc cũng đã được thỏa mãn con thèm ăn, cái miệng xinh xắn nhai liên tục không ngơi nghỉ, ăn có chút nhanh, lúc dừng lại mới thấy dạ dày căng đầy khó chịu. Trong bát vẫn còn một ít cơm, xăm xấp canh, bên trên là nửa miếng thịt gà cắn dở.

Từ Đồ giương mắt nhìn mọi người, cổ dẫn bụng, cho hết toàn bộ thức ăn còn lại vào miệng, miệng cong lên, hai gò má phồng to.

Đậu Dĩ ngồi bên cạnh liếc xéo cô một cái, buổi sáng vừa náo loạn âm ỉ, giọng gào gào mất tự nhiên; lúc này không muốn để ý tới cô. Hai người ở bên cạnh nhau mười mấy năm trời, hẳn thích cô, mọi người đều biết, nhưng cô hoàn toàn không có tâm ý đó, mọi người cũng hay; nhưng hẳn đã quen với vai trò che chở và đồng hành cùng cô, biết ai đó có thể tước đoạt quyền lợi của mình, nhất thời trong lòng hự hẫng chẳng rõ mùi vị gì.

Đậu Dĩ bung bát lên, vui đầu ăn cơm, khoe mắt nhìn thấy có đôi đũa đưa qua, một miếng thịt gà bóng loáng rơi vào trong bát.

Hắn nghiêng đầu, trong miệng Từ Đồ vẫn còn phồng đầy cơm, cười hi hi nói: “Anh ăn nhiều một chút, đây là gà nhà nuôi, không tiêm hoóc-môn cũng không có bom nước.”

Đậu Dĩ hừ lạnh một tiếng, không muốn để ý tới, nhưng cơ hội cô lấy lòng người khác không nhiều, bao nhiêu phòng tuyến vừa dựng trong lòng, nháy mắt đổ tan tành. Hẳn liếc cô một cái, nề tình gắp miếng thịt gà cho vào miệng.

Từ Đồ mút ngón tay: “Thêm nữa không?”

Đậu Dĩ rồi rầm nói: “Vậy thì lấy một miếng nữa.”

Từ Đồ cười toe gáp cho hắn, kê đầu lại gần nói: “Anh không biết chứ, cái tay Tu Lộ kia rất keo kiệt, em tới đây nửa năm trời mà chưa từng thấy qua làm thịt con gà nào.”

Đậu Dĩ khẽ cười ‘xùy’ một tiếng, nhướn chân mày: “Không phải không cho gọi hắn như vậy sao?”

Từ Đồ ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, nhưng không bắt kịp ánh mắt đã đắm đắm nhìn mình này giờ. Người nọ ăn cơm xong, đang nghiêng người dựa lưng vào ghế vắn thuốc, một giây trước đã thu hồi ánh mắt lại, cúi đầu tập trung vào động tác trên tay.

Cô nói: “Em có thể, nhưng anh thì không.”

“Làm như anh hiếm lạ.” Hắn lập tức ghét bỏ nói, nghiêng răng, đã kích cô: “Hai người căn bản không đùa được đâu, chú Từ không thể nào đồng ý.”

“Ông ấy thì thế nào, quản được em chắc?”

Đậu Dĩ nói: “Chờ anh trở về, anh sẽ tố cáo.”

“Cáo đi.” Cô mới không thèm để ý: “Cáo liền càng tốt, chọc cho ông ấy tức lên máu, em xem náo nhiệt.”

“Em chỉ giỏi mạnh miệng.” Đậu Dĩ nói: “Cha và con gái liên tâm, đợi chú ấy bị bệnh rồi, em ngóc ra cho xem.”

Từ Đồ không thèm nói gì, hồi lâu sau, hừ một tiếng.

Đậu Dĩ thu lại câu chuyện, bung bát cơm lên ăn mấy miếng, biết những lời mình vừa nói cô đã nghe thấy và cũng để trong lòng.

Chuyến đi này cũng đã non nửa năm trời, tuy rằng hai cha con có mối bất hòa, nhưng rốt cuộc vẫn là ruột rà huyết thống, không lo lắng là giả. Nhưng có một câu Từ Đồ nói đúng, Từ Việt Hải không hẳn đã quản được cô, bình thường lấy lòng còn không kịp, càng không nỡ la rầy chửi mắng, nếu cô đưa ra yêu cầu, Từ Việt Hải không thể cũng không dám ngăn cản.

Nghĩ vậy, Đậu Dĩ bỗng cảm giác có một ánh mắt chăm chú nhìn mình đầy khinh thường, hẳn theo bản năng nhìn về phía đối diện, Tần Liệt đang hút thuốc, ánh mắt khẽ liếc hắn.

Hai người chẳng chút giấu diếm nhìn thẳng đối phương vài giây, đàn ông hiểu đàn ông, Đậu Dĩ nhìn ra, Tần Liệt đối với Từ Đồ không hề hờ hững lạnh nhạt như vẻ bề ngoài, thậm chí còn đặc biệt hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều.

Đậu Dĩ dần xuống sự chua xót tràn lan trong lòng, nhìn Từ Đồ lại nhìn Tần Liệt, đặt đôi đũa xuống, móc từ trong túi quần ra gói khăn giấy, rút một tờ, vô cùng tự nhiên lau khóe miệng dính đầy dầu mỡ của Từ Đồ.

“Ừm...” Từ Đồ muốn cầm lấy: “Em tự làm.”

“Đừng động đây.” Hắn bỗng nhiên trầm giọng.

Trong mấy giây ngắn ngủi cô chưa kịp phản ứng, Đậu Dĩ nhanh chóng nghiêng đầu, dùng gáy che kín tầm mắt người đối diện, vì hướng đèn chiếu sáng, đầu của hai người chồng lên nhau, hơn nửa khuôn mặt Từ Đồ khuất trong bóng tối.

Phía đối diện im lìm ngột ngạt, chẳng nặng chẳng nhẹ, khẽ nâng ghế, dịch ra sau nửa tắc rồi đặt lại xuống mặt đất.

Tần Liệt đứng dậy rồi đi.

Từ Đồ sực ngậy người, giựt miếng khăn giấy: “Này!”

Anh tiếp tục đi.

“Tần Liệt!”

Bước chân anh dừng lại: “Chuyện gì?” Ngữ điệu âm u hết nấc.

Từ Đồ đi theo sau: “Em có chuyện muốn nói, lát nữa anh có rảnh không?”

“Không rảnh.”

“Hôm qua anh cũng nói vậy.” Cô hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Nhà trường thôn.” Anh nhấc cánh tay cô ra, sai chân bước thẳng.

Từ Đồ lon ton đuổi theo: “Khi nào anh về? Em đợi anh.”

“Không biết khi nào.”

Bước chân của anh dài, nhấc lên hạ xuống hai ba lần đã tới luôn cửa phòng.

Từ Đồ chạy theo anh: “Không biết khi nào là khi nào chứ...”

“Rầm...”

Chóp mũi của Từ Đồ suýt đâm sầm vào cửa, tóc mai hai bên bị luồng gió từ cánh cửa phả ra thổi phát phơ.

Trong sân hoàn toàn yên lặng.

Đậu Dĩ ngồi đằng xa quan sát, đột nhiên bật cười ha hả, hần như đười đười chân mày lên, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt... thiệt hả giận!

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Đậu Dĩ cười ngặt nghèo đến bật ngửa bật nghiêng.

Từ Đồ chớp chớp mắt mấy cái, vị trí đứng thẳng trước ngực là cứ điểm đầu tiên bị cánh cửa đóng kín kia làm cho chấn động, sau khi hoàn hồn phản ứng lại, mới thoáng lui về sau nửa bước.

Cô dùng sức đá mạnh chân lên cánh cửa, rồi gơ tay nện thêm mấy đấm, nhưng người bên trong im lìm chẳng lên tiếng, căn bản không thèm để ý tới.

Từ Đồ xoay người lại, Đậu Dĩ vẫn còn đang cười đến tắt thở.

Cô thuận tay tóm được vật gì đó, ném qua: “Cười em gái anh.”

Đậu Dĩ linh hoạt bắt lấy, vẫn cười không dứt.

Từ Đồ không thèm để ý tới hần nữa, đảo mắt đập thêm một cước lên cửa rồi xoay người rồi đi, hồng hộc tức giận trở về phòng.

Đậu Dĩ nhìn bóng dáng từ từ biến mất, rốt cuộc cũng ngưng cười, gơ tay lau khóe mắt, vậy mà phát hiện ra mình cười đến chảy nước mắt.

Đêm lặng lẽ rơi xuống phủ trùm lên vạn vật, suối mực đậm vô biên vẩy nhuộm phía chân trời, những ngôi sao lấp lánh như sông ngân trắng bạc chảy dài, khoảnh sân nhỏ chìm vào tĩnh lặng.

Bọn trẻ đều đã đi ngủ, Tiểu Ba cũng vừa về tới, chỉ có căn phòng của Hường San còn phát ra chút tia sáng le lói.

Từ Đồ đã thay áo thun ba lỗ và quần short từ sân sau đi ra, vắt cái khăn trên cổ, vừa mới tắm xong, tóc tai bù xù lơ lơ trên đỉnh đầu, đuôi tóc đã dài quá cằm, màu nhuộm cũng nhạt đi đôi chút, có phần hơi nghiêng vàng.

Cô đi ra, đổi lại Đậu Dĩ đi vào.

Từ Đồ bước tới cái bàn dài, liếc nhìn nơi góc sân, ánh đèn trong căn phòng kia của Tần Liệt vẫn tối đen như cũ, cô ngồi xuống băng ghế, khoanh chân lại, lấy khăn lau tóc.

Gió đêm thổi qua xua tan cái khô nóng của ban ngày, cô nhẹ nhàng phát phát mái tóc, hơi mát lạnh quấn quanh nơi đầu ngón tay, cổ gáy nhẹ nhõm khoan khoái, da thịt bị đuôi tóc quét qua ngứa ngứa.

Hong tóc được nửa chừng, Đậu Dĩ cũng tắm xong.

Hắn đứng trước cửa phòng: “Không ngủ sao?”

“Tóc chưa khô, đợi thêm lát nữa.”

Đậu Dĩ nhìn cánh cổng ngoài sân vẫn còn đang khép hờ, ngừng vài giây: “Hơn chín giờ rồi, em đừng thức khuya quá.”

Từ Đồ ngoáy lỗ tai: “Biết rồi.”

“Vậy anh ngủ trước nhé?”

“Ngủ ngon.” Cô nói.

Cánh cửa phòng kia của Đậu Dĩ cũng đóng lại, không bao lâu sau, đèn tắt.

Ánh sáng trong sân yếu đi đôi chút, xung quanh không còn ai, chỉ có tiếng gió thổi lá cây khua vào nhau xào xạc, càng lộ ra vẻ thanh vắng tĩnh lặng.

Đại Tráng nằm bò ngoài cổng, im lìm không động đậy chờ ông chủ về.

Từ Đồ đổi tư thế khác, lại thêm mấy phút trôi qua, rốt cuộc cũng thấy Đại Tráng đứng dậy vẫy đuôi rồi rít, phấn khích chạy bỏ nhào ra đường.

Chẳng bao lâu sau, cô nghe thấy giọng nói của người đàn ông: “Đại Tráng, đi vào... nhanh lên.” Ngủ điệu trầm thấp vững vàng.

Trong bóng đêm, thân hình mờ mờ ảo ảo của anh nhanh chóng tiến vào sân.

Từ Đồ đứng bật dậy, gãi gãi sau gáy: “Anh về rồi.”

Cánh tay đang đóng cổng của Tần Liệt khựng lại, chần chờ một lúc, xoay người qua: “Chưa ngủ sao.” Anh tùy tiện nói một câu, cũng không nhìn cô mà trực tiếp đi thẳng về phía phòng mình.

Từ Đồ đuổi theo: “Em đã nói sẽ đợi anh mà.”

Tần Liệt: “Có chuyện gì để mai nói, bây giờ trễ quá rồi.”

“Mới chín giờ.”

“Tôi mệt.”

“Nói có mấy câu thôi, không làm chậm trễ anh nghỉ ngơi đâu.”

Anh trốn tránh theo bản năng: “Không muốn nghe.”

Đồ Đồ có chút tức giận, xoay người chắn ngang lối đi của anh: “Hai ngày nay anh làm sao vậy, giống như cứ tránh mặt em.”

Tần Liệt im lặng không nói gì, trong bóng đêm cúi đầu nhìn cô hồi lâu. Vì mới tắm xong, mái tóc cô bông lên bù xù, khiến cho khuôn mặt càng nhỏ nhắn non nớt. Tóc mái rất dài, đã tự tia bớt một lần, vắt ngang chân mày, rẽ ngôi ở giữa, lòa xòa tách ra hai bên chẳng theo quy luật nào, nhìn có chút ngốc nghếch, so với lúc mới đến càng dễ thương đáng yêu hơn.

Đồng tử đen lấp sáng bóng, chớp mũi bé xinh nuốt nà, cánh môi nhỏ đầy đặn chúm chím.

Dưới ánh trăng bàng bạc, người con gái trước mặt đẹp đến nao lòng.

Tần Liệt ép bản thân mình dời sự chú ý khỏi những biến đổi của cô, bước vòng qua bên cạnh, đẩy cửa phòng ra.

Căn phòng tối om một màu đen nhánh, Tần Liệt đi thẳng vào trong, duỗi ngược tay ra sau đóng cửa lại, dùng sức không mạnh không nhẹ, cánh cửa bị gì

đó ngăn cản, bật mở trở ra.

Từ Đồ la to: “Đau quá!”

Tim Tần Liệt giật thót, vội vàng xoay người lại.

Đồ Đồ lẹ làng nhấc chân đặt mạnh xuống ngưỡng cửa, tay bám chặt khung gỗ, chun nửa người ló đầu vào. Lần này cô đã có kinh nghiệm, vừa rồi trước khi anh đóng cửa, cô đã nhanh chóng chui tọt vào.

Tần Liệt giờ tay bật đèn trong hành lang phòng mình lên, kéo vai cô qua: “Đừng trúng chỗ nào?”

“Đầu gối bị kẹp rồi.” Đồ Đồ giả ngơ im lìm nhích nhích vào trong mấy bước, tựa lưng vào vách tường.

Anh nửa ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đưa tay nâng bắp chân của cô lên, nương theo ánh đèn lờ mờ quan sát phía ngoài đầu gối, chỉ thấy da thịt trắng nõn nhắn mịn, đến hơi gió cũng chẳng có, chỉ là pháo xịt la to hết bự mà thôi.

Hai hàng chân mày đang cau chặt của Tần Liệt giãn ra, thở một hơi nhẹ nhõm, nghi hoặc nhìn cô: “Có cử động được không?”

“Chắc là... được.” Cô nàng chun mũi: “Động một cái lại hơi đau.”

“Đau ở đâu?” Anh theo bản năng đưa bụng ngón tay cái miết nhẹ lên làn da cô.

“Qua trái một chút.”

“Ở đây sao?”

“Xuống dưới.” Gương mặt Từ Đồ bắt giác chấy khét lệt.

Sắc mặt Tần Liệt khê nghiêm lại, dùng sức ấn mạnh vào, vung tay đứng dậy.

“Em không có chuyện gì làm phải không, muốn nghịch ngợm thì về phòng mình mà nghịch.” Tần Liệt đuỗi người, nhưng giọng nói lại hết mực dịu dàng.

Lưng Đồ Đồ đồ keo dính chặt lên tường, có chút ý đồ ăn quyết: “Ánh trắng đẹp như vậy, chỉ bằng chúng ta tán gẫu đi?”

Chiếc đèn hàng lang trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng nhu hòa mờ ảo, mấy con côn trùng nhỏ lượn lờ bay qua bay lại xung quanh nguồn sáng.

Không gian hàng lang không lớn lắm, cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt xoe tròn rạng ngời lấp lánh như muôn vàn tia nắng rực rỡ nhất của đất trời đã bị hút sâu vào đó.

Tần Liệt siết chặt nắm tay, nghe thấy giọng nói của mình thốt ra: “Tán gẫu chuyện gì?”

Từ Đồ nhìn sang chỗ khác tránh ánh mắt của anh, tựa hồ nghiêm túc nghĩ ngợi một hồi: “Ngày đó ở hồ Lạc Bình, những gì em nói đều là sự thật, lớn đến như vậy, đây là lần đầu tiên em nói với người khác, câu nói đó.” Cô thổ lộ có chút vụng về, cổ giả vờ như vô cùng bình tĩnh: “Cho nên, em muốn nghe suy nghĩ của anh.”

Tần Liệt cổ dẫn lồng, lừa mình dối người: “Không nghĩ gì.”

Từ Đồ sừng sốt: “Sao có thể không nghĩ gì? Chúng ta đã hôn nhau, nếu không phải con chó kia đột nhiên xông ra, có lẽ...” Giọng nói của cô yếu ớt nhỏ lại: “Có lẽ...”

“Từ Đồ.” Tần Liệt ngắt ngang lời cô: “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

“Ý em là, nếu anh không quá ghét em...” Tim Từ Đồ đập điên cuồng như trống đánh: “Chúng ta, có thể thử ở bên nhau không?”

Tần Liệt trầm mặc im lặng hồi lâu: “Năm nay em mười chín?”

“Hai mươi. Tháng trước vừa qua sinh nhật.” Từ Đồ hấp tấp giải thích: “Chính là cái hôm bị lạc Tần Tử Duyệt đó ạ.”

Mi mắt Tần Liệt cụp xuống nhìn về phía góc sân tối mờ, nhớ lại đêm mưa hôm đó, bọn họ lên núi tìm Tần Tử Duyệt rồi quay về nhà Lưu Xuân Sơn trú mưa. Cả người cô ướt đầm run rẩy, lạnh lẽo thêm vào đó là hoảng hốt sợ hãi, hút liên tiếp mấy điều thuốc mà vẫn không trở lại bình thường, anh cho cô ăn một lát cau, ngồi dưới mái hiên gần một tiếng đồng hồ chờ mưa tạnh, cũng đã nói rất nhiều chuyện.

Lần đầu tiên cô tâm sự với anh những chuyện đã qua, chuyện về mẹ, nhưng chuyện sinh nhật, một chữ cũng không nói.

Cũng trong đêm mưa đó, anh đã đem một dáng hình bé nhỏ đầy quật cường bướng bỉnh, nghiêm túc mà khắc sâu vào tận đáy lòng.

Trái tim chẳng còn là của anh nữa. Động tâm.

Từ Đồ nhỏ giọng nói: “Em đã sớm trưởng thành rồi.”

“Không phải vấn đề này.” Anh cắt ngang những hồi tưởng của mình.

Tim Từ Đồ đập nhanh hơn, môi mím thật chặt.

Bốn bề yên ắng không một tiếng động, Tần Liệt nói: “Về sau, đừng nói đùa thế này nữa.”

“Em không nói đùa. Em rất nghiêm túc.” Lúc này Từ Đồ mới tách khỏi vách tường, sống lưng thẳng tắp, cố gắng nhìn thẳng vào mắt anh, trong đôi mắt to tròn trong veo đỏ sáng ngời tia kiên định và cố chấp, chẳng chút nao núng.

Cô muốn để Tần Liệt nhìn thấy rõ suy nghĩ của mình.

Hàng lang chỉ rộng chừng một mét, Tần Liệt bước lui lại phía sau, tựa người lên vách tường.

Gió thổi mái tóc anh lòa xòa rơi xuống trán che khuất ánh mắt, anh nói: “Không có khả năng.”

“... Tại sao?”

Tần Liệt cắn chặt răng: “Tuổi của tôi có thể làm chú em. Không phù hợp.”

Từ Đồ trầm ngâm giây lát, cố gắng dùng ngữ điệu ung dung nhẹ nhàng nhất cất lời: “Anh cũng biết mình lớn tuổi! Còn không mau nắm bắt cơ hội?”

Sắc mặt Tần Liệt trĩu nặng đôi phần, lạnh lẽo nhìn cô: “Đối với em, không có cảm giác.”

Từ Đồ hơi sững người, hai tay chắp ở sau lưng, móng tay vô thức khay vào vách tường: “Anh đang nói dối.”

“Tùy em muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

“Vậy thì tại sao buổi trưa anh lại về trường học? Chẳng lẽ không phải vì lo lắng cho em?”

Tần Liệt nói: “Em nghĩ nhiều rồi. Tôi không yên tâm bọn trẻ.”

“Vậy trước kia...”

“Đừng nói nữa.” Tần Liệt trầm giọng ngắt lời: “Chúng ta không hợp.”

Giải quyết cực kỳ dứt khoát.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa bị gió thổi bật ra, đập vào vách tường hành lang.

Tần Liệt vẫn còn đứng tựa người vào tường, tâm trí hỗn loạn rối bời, trước mặt đã không còn ai. Lúc vừa buột miệng thốt ra câu nói sau cùng kia anh liền hối hận, anh phát hiện ra đối với cô, khả năng miễn dịch của anh thấp đến mức vượt quá tưởng tượng.

Tần Liệt cố dẫn lòng không đuổi theo, lấy từ trong túi quần ra hộp đựng thuốc lá, lúc nôn nóng muốn hút một điếu, mới thấy quá trình vẩn thuốc sao phức tạp đến phiền lòng.

Anh trực tiếp bỏ cuộc, vò chặt tờ giấy vẩn thuốc trong tay, đôi mắt nhìn ra sân, buông tiếng thở dài.

...

Ngày hôm sau, mặt trời sáng bừng tươi đẹp.

Ngày nghỉ, từ sớm tỉnh mơ Hường San đã một mình đi ra thị trấn Phàn Vũ.

Từ Đồ lè mề ở lì trong phòng đến trưa trời trưa trật mới ló mặt ra ngoài, đúng lúc Hường San về tới, trên tay xách hộp lớn hộp nhỏ, từ cổng sân đi vào.

Ánh mắt Từ Đồ thoảng dừng lại trên mấy chiếc hộp nhưng cũng không hỏi gì, chỉ xoay người về lại phòng; lúc đi ra, trong lòng ôm báng về giá đỡ và hộp dụng cụ nhỏ.

Cô băng qua sân, Tần Liệt từ trong phòng đi ra: “Từ Đồ.”

Thì ra anh ở nhà.

Từ Đồ mím chặt môi không nhìn anh, nhanh chóng lách qua bên cạnh anh mà đi.

“Đội đã.” Tần Liệt giữ cô lại.

Từ Đồ xụ mặt: “Có gì chỉ giáo, chú Tàn.”

Tàn Liệt bị tiếng gọi ‘chú’ này làm cho sùng sốt, xương quai hàm siết chặt.

Từ Đồ hất tay ra: “Không có chuyện gì thì em đi đây.”

Tàn Liệt: “Đi về sao?”

“Ừm.”

“Đi hồ Lạc Bình?”

“Ờm.”

Trên mặt cô chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào, bình thường nhìn thấy anh là hi hi cười toe, lúc không thành thật còn nghịch ngợm nhảy tới nhảy lui trước mặt anh bám người không rời, vậy mà bây giờ chẳng thêm mím cười, cả khuôn mặt nhỏ sa sầm xì hết xuống.

Tàn Liệt cọ cọ sống mũi: “Hôm nay đừng đi, dự báo thời tiết nói chiều tối sẽ có mưa.”

“Ừm.” Cô đi thẳng tới phía trước.

Tàn Liệt ngăn cô lại, nghiêm mặt dọa: “Nơi này đâu đâu cũng là đường núi, trời mưa đường trơn, không an toàn.”

“Em biết rồi.” Từ Đồ chẳng chút cảm kích.

“Em đừng bướng bỉnh mà, rơi vào khe núi không phải chuyện đùa đâu.”

“Lo lắng cho em sao? Từ Đồ đột nhiên nói: “Có phải em lại đoán sai, lại suy nghĩ nhiều rồi không, chú Tàn?”

Nét mặt Tàn Liệt đông cứng, ánh mắt điềm tĩnh nhìn vào mắt cô, không khí xung quanh bỗng trở nên ứ đọng ngột ngạt, rõ ràng mặt trời đang chiếu rọi rực rỡ, vậy mà lại như gió táp mưa sa đêm trước, khiến cho người ta không thở nổi.

Đậu Dĩ nghiêng người tựa bên khung cửa, quan sát đã đời một hồi, dứt tay vào túi quần đi tới.

“Tán gẫu gì vậy?” Bàn tay hần khoác lên vai Từ Đồ.

Qua một hồi lâu sau, cuối cùng ánh mắt Từ Đồ cũng dời khỏi khuôn mặt Tàn Liệt, mím cười trả lời Đậu Dĩ: “Em nói muốn đi hồ Lạc Bình về vật thực.”

“Muốn thì đi thôi.”

“Đúng á.” Từ Đồ đưa bằng về trên tay qua cho hần: “Vừa vặn anh đi với em, bằng không chú Tàn lo lắng.”

Nghe cách xưng hô như thế, về mặt Đậu Dĩ đầy tí tôn nhường đuôi lông mày lên nhìn Tàn Liệt, sợ thiên hạ chưa đủ loạn kêu một tiếng: “Chú Tàn,” hần vỗ vỗ vai anh: “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ để ý chăm sóc Đồ Đồ, an toàn trở về.”

Đậu Dĩ ôm vai Từ Đồ, cổ tình kéo sát vào cơ thể mình, cực kỳ thân mật tiêu sái đi ra khỏi sân.

Tàn Liệt nhìn theo bóng lưng hai người, sắc mặt sa sầm trĩu nặng.

Rẽ qua góc ngoặt, Từ Đồ liếc mắt nhìn lại phía sau, mặt xụ xuống mất hết tinh thần, uể oải đứng thẳng người dậy, đẩy cánh tay hần ra.

Đậu Dĩ thuận thế đưa tay ra sau chải chải tóc: “Giận dữ sao?”

Cô cúi đầu ủ rũ, chẳng còn chút gì nét thông minh lanh lợi thường ngày: “Thỏ lộ bị người ta từ chối.”

Đậu Dĩ nghe vậy, động tác khẽ khựng lại, cuối cùng đùa giỡn nói một câu: “Xem ra anh vẫn còn hi vọng.”

“Không có tâm trạng đùa với anh đâu.”

Hai người đi một hồi, băng qua trường tiểu học, thẳng tới phía trước là con đường ra sau núi còn hướng đông là thôn Lạc Khát.

Đậu Dĩ hỏi: “Vừa nãy em nói muốn đi đâu? Hồ gì?”

“Hồ Lạc Bình.”

“Xa không?”

“Không xa lắm.” Cô trả lời.

“Ồ.” Đậu Dĩ chậm rãi đi theo: “Tối đây mấy hôm rồi, mà còn chưa đi tham quan quanh cái thôn nhỏ này một vòng nữa.” Khuỷu tay hấn đụng đụng cô: “Phong cảnh hồ Lạc Bình có đẹp không?”

“Đẹp lắm.”

“Đẹp thế nào?”

Từ Đồ nghiêm túc nhớ lại, non nước mông lung, suối chảy róc rách, cỏ cây hoa lá tựa hồ thoát ần thoát hiện như có như không. Cô chẳng nhớ được gì chỉ nhớ bàn tay dày rộng của anh bao bọc tay cô, cùng nhau vẽ nên bức tranh, truyền cho cô sức mạnh và hơi ấm áp đầy.

Nhớ đến nụ hôn nồng kia, bàn tay anh giữ chặt thắt lưng cô, cùng chớp mũi ngập tràn hơi thở của anh.

Bước chân Từ Đồ chậm lại, đột nhiên không muốn dẫn bất kỳ ai khác đến nơi đó.

Cô nói: “Thật ra cũng không có gì đặc biệt, xa lắm, phải đi hơn nửa tiếng đồng hồ.”

Đậu Dĩ: “...”

“Tùy tiện tìm chỗ nào ngồi đi.”

“... Cũng được.”

Hai người tìm một sườn dốc thoải thoải ngồi xuống.

Từ Đồ bảo hấn đưa một điều thuốc, hai người im lặng không nói chuyện, ngửa đầu nhìn trời, hút thuốc.

Thời tiết hôm nay đẹp đến lạ, bầu trời trong vắt chẳng gọn bóng mây, bát ngát xanh như biển ngọc bích lấp lánh, hoàn toàn không có dấu hiệu nào là mưa giông gió chuyển.

Đậu Dĩ hút xong trước, dụi đầu thuốc xuống đất: “Nhớ lúc còn nhỏ, em không chịu ăn cơm, cứ phải đem một cái ghế ra sân, ngồi đó vừa ăn vừa nghịch.”

Từ Đồ cười nhớ lại: “Anh còn nhớ mấy chuyện này sao, anh không nhắc, em cũng quên hết.”

“Đương nhiên nhớ.” Lúc này, Đậu Dĩ cũng không ngại bản nữa, nghiêng người ra sau, đặt mông ngồi bệt xuống đất: “Khi đó em còn nhỏ, anh khoảng mười tuổi, ngày nào cũng vậy, tan học xong là chỉ muốn chạy ngay qua nhà em, lúc nào cũng nghĩ tới em.”

Từ Đồ ‘xùy’ nhẹ một tiếng cười khúc khích: “Ồ đâu ra nghĩ tới em, anh là thích ăn cơm của bác giúp việc nhà em nấu, lần nào cũng ăn nhiều như thế, đến nỗi bác ấy còn phiền lòng, nói mỗi lần anh qua, cơm nấu không đủ ăn.”

Đậu Dĩ cười rộ lên ha ha, trước mắt hiện ra hình ảnh bác giúp việc già của Từ gia loay hoay bận bịu trong nhà bếp. Thoắt cái mà đã nhiều năm trôi qua, hấn vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ của bà ấy.

Đậu Dĩ nhìn về phía Từ Đồ: “Em cũng đã lớn thế này, loáng một cái biến thành thiếu nữ.” Trong lòng hấn ngũ vị tạp trần: “Biết yêu, biết cất giữ một người trong lòng.”

Hấn véo gò má cô.

“Bớt buồn nôn đi.” Từ Đồ đảo mắt, đập tay hấn ra: “Em lớn rồi, anh đừng có hờ tì là động tay động chân.”

Đậu Dĩ bật cười: “Thật sự thích hấn đến vậy sao?”

Từ Đồ tìm miệng bắt nhất nghĩ một đằng nói một nẻo: “Cũng tạm.”

Đậu Dĩ thoáng trầm mặc, nhìn những bóng cây không ngừng đong đưa trong gió ở phía xa xa, thư thái mỉm cười: “Ngày kia anh đi, em có gì muốn nói với anh không?”

Từ Đồ cười toe: “Thuận buồm xuôi gió.”

“Không có lương tâm” Đậu Dĩ búng một cái lên thái dương cô: “Không đố ý sao? Vẫn không muốn về với anh?”

Hai tay Từ Đồ tuột khỏi cằm: “Không về.”

“Vậy em tính tiếp theo làm thế nào?”

Từ Đồ ngẫm nghĩ: “Trước mắt phớt lờ anh ấy hai ngày, nếu vẫn không có gì tiến triển, em lại tiếp tục theo đuổi.”

Đậu Dĩ xem thường: “Ha, còn có đối sách rõ ràng như vậy.”

Sau đó, hai người bọn họ nói với nhau rất nhiều chuyện về thời thơ ấu, thời gian bất giác trôi qua rất nhanh.

Mãi đến khi sắc trời chuyển tối mới đứng dậy đi về.

Đầy công sân ra, những người khác đều đã có mặt ở nhà.

Trên bàn bày biện mấy đĩa thức ăn, món ăn phong phú hơn thường ngày rất nhiều, ở giữa đặt một cái bánh sinh nhật lớn, nến đã được cắm sẵn sàng, tổng cộng có chín cây, phía trên viết mấy chữ: ‘Chúc mừng sinh nhật, Duyệt Duyệt.’

Từ Đồ xoa xoa mũi, xoay người lại, đứng lúc nhìn thấy Tần Liệt và Hường San, mà bọn họ, đang từ phòng anh đi ra

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Mấy phút trước đó.

Có người gõ hai cái lên cửa phòng, Tần Liệt nghiêng đầu, nhìn thấy Hường San đã đi vào hành lang, anh thoáng kinh ngạc: “Tìm tôi có việc gì?”

Hường San: “Có mấy câu muốn nói.”

Trong phòng không bật đèn, tối đen, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ ngoài sân xuyên qua cửa sổ rọi vào, tầm nhìn mơ hồ không rõ.

Tần Liệt dập diêm thuốc trên tay, nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế, đi ra cửa bật đèn.

Nháy mắt, căn phòng sáng bừng lên.

Hường San khó chịu nheo mắt lại, nhẹ nhàng tựa người lên cánh cửa.

Tần Liệt chặn ngang trước mặt, hoàn toàn không có ý định nhường đường mời cô ta vào trong ngồi.

Hai người đứng kề bên cửa nói chuyện.

Hường San: “Hôm nay là sinh nhật của Duyệt Duyệt, anh nhớ chứ.”

“Biết.”

“Em sẽ không đợi đến tháng chín mới rời khỏi đây, ngày kia Đậu tiên sinh phòng bên cạnh rời đi, em tính phiền hắn đưa dùm một đoạn, sớm trở về thành phố.” Cô ta khoanh tay trước ngực, ánh mắt rơi trên gương mặt anh một lúc: “Lần này rời đi, có lẽ thật sự không bao giờ quay trở lại nữa, tuy Tần Từ Duyệt không phải là con do em và anh sinh ra, nhưng từ nhỏ vẫn luôn gần gũi bên cạnh, cũng không khác gì ruột thịt.” Cô ta dừng lại: “Hôm nay, em đi Phàn Vũ mua bánh sinh nhật, nhà bếp bên kia, Tiểu Ba cũng đã chuẩn bị thức ăn tươm tất, con bé tròn chín tuổi, em muốn cho con bé trải qua một ngày sinh nhật thật vui vẻ hạnh phúc.”

Tần Liệt dứt tay vào túi quần, đánh giá vài giây: “Cô hao tâm tổn trí rồi.”

Hường San khẽ mỉm cười, thản nhiên nhìn anh, trái lại không còn vẻ mặt yêu thương sâu đậm, dè dặt lấy lòng lúc nào cũng tràn lan ra ngoài như lúc mới tới nữa.

“Ý em là...” Cô ta nói: “Mặc dù em và anh không thể tiếp tục, nhưng ít nhất hãy để cho con bé cảm thấy sum vầy hạnh phúc.”

Tần Liệt nghe thấy vậy, ngược mắt liếc nhìn cô ta một cái.

Hường San nói tiếp: “Kỳ thật cũng không cần anh làm gì, chỉ vui vẻ ăn bữa cơm là được rồi.”

Tần Liệt nói: “Không phải ngày nào cũng thế sao.”

“Cũng đúng.” Hường San im lặng đứng đó vài giây, cô ta tách khỏi cánh cửa sau lưng, thả cánh tay xuống: “Ra ngoài ăn cơm thôi.”

Nói xong cô ta xoay người đi trước dẫn đường.

Tần Liệt đứng yên tại chỗ trong chốc lát, tắt đèn, rồi bước theo ra.

Lúc gạt rèm cửa qua, anh ngẩng đầu lên, bất ngờ đối diện với một đôi mắt.

Từ Đồ vừa vặn đứng ở lối vào sân, theo sau là Đậu Dĩ, đang lần lượt đưa mắt nhìn qua phía bên này.

Tần Liệt nhanh chóng đổi mắt nhìn hai người đang đứng trước mặt Hường San, dừng lại chốc lát, thần sắc như cũ thả tấm rèm xuống.

Từ Đồ nắm chặt bảng vẽ trên tay, bất động nhìn chằm chằm hai người kia.

Hường San cười cười: “Về đúng lúc rồi, mau rửa tay chuẩn bị ăn cơm.” Cánh tay cô ta như có như không chạm vào người bên cạnh, khẽ sát một hai giây, rồi xoay người lại: “Hôm nay là sinh nhật Duyệt Duyệt, có làm thêm mấy món ăn, rất thịnh soạn.” Nói xong đi về phía bên kia bàn ăn.

Chẳng ai nghe thấy cô ta nói gì, hai người đứng cách nhau một khoảng, im lặng nhìn vào mắt đối phương giây lát.

Tần Liệt cọ cọ sống mũi, đầu ngón chân chuyển hướng định đi về phía Từ Đồ, nhưng chưa được hai bước đã lập tức khựng lại... Từ Đồ căn bản không để ý tới anh, cô quay đầu đặt bảng vẽ xuống bên cạnh bàn rồi đi vào nhà bếp rửa tay.

Sắc mặt Tần Liệt khó coi mấy phần, nhìn chằm chằm bóng lưng cô và cái đuôi leo đẹo bám sát phía sau một lúc rồi lại dời ánh mắt dõi nhìn những rặng núi trùng điệp ở phía xa xa, xương quai hàm siết chặt, khoang mũi không khỏi thở hắt ra một tiếng ngắn ngủi, âm thanh đè nén ngọt ngào.

Lại mấy phút trôi qua, những người khác cũng nhốn nhập đi ra, Tiểu Ba tháo tạp dề xuống: “Còn một bát canh trứng, để tôi đi múc.”

Tần Xán đi theo vào giúp đỡ.

Hường San kéo Tần Từ Duyệt ngồi xuống bên cạnh mình, cô bé có phần ngây ngốc nhìn bánh kem trên bàn, rồi lại nhìn Hường San, thân thể thoáng cứng đờ.

Hường San véo mũi cô bé: “Duyệt Duyệt của chúng ta vui đến phát ngốc rồi!”

Tần Từ Duyệt hé mở khoe miệng, nhìn cô ta cười cười, nhưng ngồi rất nghiêm chỉnh ngay ngắn, không敢 gửi dính người như thường ngày.

Hường San liếc mắt một cái, sau đó đột nhiên mỉm cười lấy vương miện giấy đội lên đầu cô bé: “Mau kêu ba tới đây, ngồi bên cạnh con đi.”

Tần Từ Duyệt mím mím môi, ánh mắt dần tối lại buồn bã.

Hường San cười: “Nhanh gọi đi!”

Cô bé gầy gầy vương miện giấy trên đầu, nhưng vẫn đứng đây, nắm tay Tần Liệt kéo lại ngồi bên cạnh mình.

Trẻ con miền núi rất ít khi có cơ hội được ăn bánh kem, cửa tiệm bánh ngọt ở ngoài Phần Vũ kia cũng không chuyên, chủ yếu bán bánh mì và bánh bích quỳ, bánh sinh nhật làm ra cũng chẳng có mấy người mua.

Hường San ngồi mấy tiếng đồng hồ, đợi người ta làm ngay lúc đó, nhưng kiểu dáng và hương vị chắc chắn không thể nào so sánh được với Hồng Dương.

Mặc dù vậy, mấy cô bé vẫn liếm môi không ngừng, tha thiết mong chờ nhìn chằm chằm lớp bơ kem béo ngậy rồi bong trên mặt bánh.

Sắc trời ngày càng chìm xuống, móm núi ở phía xa hòa mình vào trời đêm, ánh trăng mờ mờ ảm đạm, chỉ có những ngọn nến tỏa ra một chùm sáng nhẹ chập chờn lay động trong gió. Mọi người ngồi vây thành một vòng quanh bàn ăn, Tần Liệt và Hường San ngồi hai bên cô bé nhỏ được chúc mừng sinh nhật, Từ Đồ và Đậu Dĩ ngồi ở phía đối diện. Những người khác không biết nội tình, cười nói rộn ràng, không khí cực kỳ vui vẻ náo nhiệt.

Tần Xán đã hiểu quá rõ bộ mặt thật của cô ta, gờ gờ đưa lên miệng bát: “Bắt đầu ăn cơm thôi!”

“Đợi một chút.” Hường San cười đến nhả nhận điệu dàng: “Để Duyệt Duyệt ước nguyện trước đã.

Tần Xán nhú mày, nhất thời không biết trong hồ lô của cô ta chứa thứ gì, lại muốn làm ra trò gì nữa.

Hường San ghé tai nói nhỏ mấy câu, Tần Từ Duyệt nghe lời nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực.

Trong sân nhất thời yên lặng, xuyên qua những ánh nến lấp lánh, Từ Đồ nhìn về phía người đàn ông đối diện, ánh mắt vừa vặn chạm vào nhau, một tay anh đặt trên mép bàn, cả người tựa hết vào ghế, vẻ mặt lạnh lùng, tâm trí có phần xao lãng không tập trung.

Từ Đồ thu hồi ánh mắt, ngón tay cạy cạy cái lỗ nhỏ trên mặt bàn.

Sau khi thổi nến xong, bánh kem được cắt ra, mỗi cô bé đều được chia một phần thật to, trẻ con rất dễ thỏa mãn, nhất là những món đồ ngọt thường có sức hấp dẫn rất lớn, chỉ một miếng bánh như vậy thôi đã có thể khiến cho bọn chúng tươi cười rạng rỡ.

Hường San hỏi: “Ngon không?”

Tần Tử Duyệt liếm liếm đầu dũa: “Dạ ngon.”

“Ngon thì ăn nhiều một chút.” Hường San gấp thức ăn cho con bé, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía đối diện, dịu dàng nói: “Hôm nay là sinh nhật lần thứ chín của con, chín tuổi chỉ có thể trải qua một lần mà thôi; tiếp theo sẽ là mười tuổi, mười một tuổi, sau này nhớ lại con sẽ thấy đây là một ngày rất đáng nhớ; chỉ bằng nhờ chị Từ Đồ dùng điện thoại giúp chúng ta chụp một bức ảnh chân dung gia đình, con thấy có được không?”

Từ Đồ nheo mắt liếc qua phía đối diện.

Lúc này, Tần Tử Duyệt mới lộ ra chút nét cười trên khuôn mặt: “Được ạ!” Rồi quay đầu hỏi: “Chị Từ Đồ, được không?”

Từ Đồ nhất thời không trả lời, trái lại dời mắt nhìn Tần Liệt.

Xung quanh ồn ào náo nhiệt, chỉ có tâm tư của hai người đang lơ đãng trôi tận đâu đâu.

Tần Tử Duyệt mím môi, nhỏ giọng năn nỉ: “Chị Từ Đồ, em chưa bao giờ chụp ảnh gia đình... Chụp một lần thôi, được không chị?”

Ánh mắt Từ Đồ chột lóe lên, sao cô không hiểu những gì con bé muốn nói chứ.

Đậu Dĩ ngồi bên cạnh, gác cẳng chân lên đầu gối, quan sát chốc lát, thăm thò dài một hơi, móc điện thoại từ trong túi ra: “Tôi chụp cho.”

“Đề em” Từ Đồ nói.

Bàn tay Tần Liệt đang để trên bàn kê co lại siết thành nắm đấm, ánh mắt nhìn cô lập tức dâng lên tia sắc bén lạnh lùng.

Từ Đồ phớt lờ, vờ như không nhìn thấy, cầm điện thoại, cười cười khiêu khích: “Lại gần thêm chút nữa.”

Hường San nhếch mày, dứt khoát đứng dậy đi tới sau lưng Tần Liệt, khụy đầu gối khom người xuống, duỗi cánh tay ra nhẹ nhàng khoác hờ lên vai anh.

Tần Tử Duyệt dựa vào đùi anh, Hường San hơi nghiêng đầu, lộ ra nụ cười mê hoặc.

Cổ tay Từ Đồ khẽ chéch nhẹ sang hướng khác, nhấn chụp.

Ảnh thành hình, ánh mắt cô lướt qua điện thoại nhìn về phía đối diện, cô bé con lộ ra nụ cười trước giờ chưa từng có, trong đôi mắt đó phát ra những tia sáng lấp lánh như pha lê trong suốt, chớp chớp mấy cái, nét rạng ngời bỗng chốc biến mất chẳng còn dấu vết, cô bé hít hít mũi rồi nhìn Từ Đồ nhoeo miệng cười.

Chớp mũi Từ Đồ không khỏi chua xót: “Đợi chút.” Cô nói: “Chụp lại tấm khác đi, tấm vừa rồi bị mờ.”

Chụp xong, ngồi xuống ăn cơm.

Tần Liệt chỉ động dũa mấy cái, nghiêng người, cúi đầu quần thuốc lá.

Hường San gấp thức ăn cho Tần Tử Duyệt, rù mắt cười nói: “Năm con sinh nhật bốn tuổi đó, lần đầu tiên chúng ta dẫn con đi sân chơi, con còn nhớ không?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tần Tử Duyệt đang nhai thức ăn: “Con không nhớ.”

“Khi đó con bé xú, chẳng lớn chút nào, mặc chiếc váy màu hồng, thắt bím tóc sừng dê, đáng yêu vô cùng. Con ăm ỉ đòi ăn một phần kem ly cỡ lớn nhất, rốt cuộc chỉ ăn có mấy miếng, còn lại mẹ ăn, nhưng suất kem lớn quá, mẹ cũng không ăn hết, cuối cùng đều bị ba con tiêu diệt.”

Chia nhau một ly kem.

Ha, Từ Đồ cười mỉa, ngón tay nạy mạnh cái lỗ nhỏ trên mặt bàn muốn bong cả lớp da.

Hường San nói tiếp: “Có một năm, mùa đông, con bị bệnh, nửa đêm chúng ta gọi xe đưa con đến bệnh viện nhi đồng truyền thuốc. Sau khi truyền nước xong, khắp lối đi đến cả ngoài hành lang đâu đâu cũng chật nít người, không có giường ngủ, chúng ta đành phải tìm chỗ trống ngồi xuống. Nửa đêm về sáng, hai mẹ con mình đều ngủ thiếp đi, con gối đùi trái của ba, mẹ gối bên phải...”

Tần Tử Duyệt có chút ấn tượng: “Sau đó thế nào ạ?”

Hường San gấp thức ăn đưa lên miệng, cười nói: “Sáng hôm sau, con hạ sốt, nhưng ba lại đi cà nhấc.”

Những người không biết nội tình cười ầm lên, anh qua tôi lại đôi ba câu, không khí không thể hài hòa hơn.

Đồng cam cộng khổ, nương tựa lẫn nhau.

Từ Đồ cuộn đầu lưỡi quanh khuyên đá, ngón tay dùng sức cạy mạnh mấy cái, rốt cuộc khảy ra luôn một ít vụn gỗ.

Tần Tử Duyệt hỏi: “Còn gì nữa không ạ?”

Đêm nay thật lạ, cô bé cố gắng nhớ lại chút kỷ niệm ấm áp trong quá khứ, tựa hồ nhớ tất cả, nhưng sao hoàn toàn không cảm nhận được niềm vui, hạnh phúc.

Hương San ngẫm nghĩ: “Năm con năm tuổi, năm đó leo Vạn Lý Trường Thành, con vừa bò lên được mấy nấc đã thở hổn hển, cơ hồ là ba con bỗng con đi lên. Hôm đó, về nhà rất trễ, lúc gần tới cửa, mẹ cũng đi hết nổi, phải để ba con công.”

Tần Tử Duyệt mỉm cười: “Ba con rất mạnh.”

Hương San nói: “Đúng vậy...”

Đậu Dỉ rướn thẳng vai chống khuỷu tay lên bàn, thu hồi ánh mắt đang nhìn người phụ nữ ngồi ở phía đối diện kia lại, gấp một miếng thịt đặt vào bát Từ Đồ, nhò giọng: “Ngón tay có đau không?”

Động tác của Từ Đồ thoáng ngừng lại, rồi tiếp tục men theo khe hở cạy tiếp.

Tần Tử Duyệt nói: “Chuyện này con nhớ, còn có...”

“Tần Tử Duyệt.” Rót cuộc người đàn ông bên cạnh cũng lên tiếng, lạnh giọng cắt ngang: “Đừng hỏi nữa, ăn cơm ngoan nào.”

Hương San khựng lại vài giây: “Không sao đâu, Duyệt Duyệt thấy hứng thú, để em kể cho con bé nghe.”

Tần Liệt vốn đang nghiêng đầu sang chỗ khác, đưa lưng về phía đó, đột nhiên nghiêm mặt trừng mắt nhìn cô ta, đồng tử lóe lên tia bén nhọn lạnh lùng, môi mím chặt không nói lời nào nhưng nháy mắt áp suất bỗng giảm xuống đến mức thấp nhất để nén ngọt ngào không thể thở được.

Hương San há miệng, muốn nói thêm gì đó, nhưng chung quy vẫn còn đôi chút kiêng dè, thức thời ngậm miệng lại.

Cô ta nhíech mắt, nhàn nhạt ném cái nhìn về phía đối diện, suy cho cùng tuổi trẻ non nớt bốc đồng, không chịu nổi khiêu khích, chỉ mới nghe có vài ba câu hời hợt của mình đã bị kích động mặt ừ mảy chau.

Hương San vui vẻ nhướn mày, cúi đầu gấp một miếng thức ăn.

Trên bàn ăn yên lặng giây lát, có người lên tiếng nói mấy câu băng quơ, bầu không khí mới dịu lại.

Đậu Dỉ đặt đũa xuống: “No rồi, các vị dùng từ từ!”

Hắn đứng dậy, thông thả đi về phòng mình, được nửa đường quay đầu hỏi Từ Đồ: “Em ăn xong chưa? Tới phòng anh ngồi chơi một lát.”

Qua mấy giây, Từ Đồ rút ngón tay ra khỏi cái lỗ nhỏ trên bàn, đứng dậy, đi theo hắn vào phòng.

Chơi một lát này, chơi thật lâu không có đi ra.

Tầm chín giờ, người lớn và trẻ con đều đã trở về phòng nghỉ ngơi, cuối cùng khoảng sân cũng yên tĩnh trở lại.

Đậu Dỉ ngáp dài, ngồi xếp bằng trên giường nhìn Từ Đồ, ở Lạc Bình mấy ngày, nơi này không có bất kỳ trò giải trí tiêu khiển gì, đồng hồ sinh học cũng thay đổi nhanh chóng.

“Chỉ kêu em ngồi chơi một lát, đâu có nói không cho em đi.” Mí mắt của hắn sụp xuống, xóc lại tinh thần: “Anh mệt, muốn đi ngủ.”

Từ Đồ lắc lư đảo tới đảo lui mấy vòng trong phòng, rồi đi tới bên cửa sổ, vén nhẹ mép rèm liếc nhìn ra ngoài.

“Đợi thêm lát nữa đã.” Cô đập con muỗi trên cánh tay, điêu khắc nó thành hình chữ thập ‘+’: “Nếu không thì bật nhạc cho anh nghe?”

“Bật đi.”

Từ Đồ lấy điện thoại di động ra, lướt nhẹ mấy cái, mở nhạc sàn DJ.

Đậu Dỉ nhàu mày: “Để anh tự mở, nghe mấy cái nhạc này đau cả não.”

Từ Đồ tắt máy, lại đảo thêm mấy vòng.

Trong điện thoại của Đậu Dỉ toàn là những bản tình ca nhẹ nhàng sâu lắng, hơn nữa còn có tác dụng trợ ngủ, hắn chống tay lên cằm, vô thức nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, đầu gục mạnh rút khỏi tay, mơ màng mở mắt ra: “Mấy giờ rồi?”

Từ Đồ nhìn đồng hồ đeo tay: “Chín giờ rưỡi.”

Đậu Dĩ không chống đỡ nổi nữa, đổi tư thế, nằm nghiêng người, chống tay lên đầu, lại tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Lần này chưa ngủ được bao lâu, lại mơ mơ màng màng dụi mắt: “Mấy giờ?”

“Chín giờ năm mươi.”

“Trễ vậy rồi?” Hấn ngồi dậy: “Sao em không đi ngủ?”

“Còn sớm.”

Đậu Dĩ nói: “Sớm cái gì, em con gái con đũa, nửa đêm nửa hôm ở trong phòng anh, mọi người trong khoảnh sân này sẽ nghĩ gì hả?”

Từ Đồ liếc hần, hừ một tiếng, lại đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài.

Đậu Dĩ lơ mơ nghiêng ngẫm một hồi mới sáng tỏ, không khỏi ngồi thẳng dậy: “Em có ý?”

Từ Đồ tựa người vào cửa sổ: “Lo ngủ của anh đi.”

“Hấn ở ngoài đó sao?”

Từ Đồ không thèm để ý tới hần.

Đậu Dĩ nhường mày cười hi hi, lại nằm xuống tư thế cũ, nghiêng người chống tay lên đầu, nhàn nhàn nhìn cô: “Có một em không chứ.” Hấn vỗ vỗ bên cạnh: “Bằng không em ngồi xuống đây, làm ít chuyện cho cái tay tính nết lắm lì, nhảm chán kia chịu chút kích thích.”

Từ Đồ nhìn hần: “Kích thích gì?”

Đậu Dĩ lại ngồi bật dậy, hất hất cằm: “Tắt đèn.”

Từ Đồ mím môi, hiểu ra ý đồ của hần, các đốt ngón tay vô thức dán sát lên môi, lại liếc nhìn ra ngoài, với tay, gọn gàng dứt khoát tắt đi ánh sáng duy nhất trong phòng.

Tần Liệt ngồi một mình trong sân suốt cả buổi tối, chờ mãi vẫn không thấy cô đi ra.

Trong phòng thấp thoáng bóng người không ngừng đong đưa qua lại, âm nhạc vang lên ngắt quãng, lại đột nhiên im bật không một tiếng động.

Khuỷu tay anh chống trên đầu gối, hai bàn tay đan vào nhau siết chặt.

Đại Tráng phe phẩy đuôi đi tới, cọ cọ mõng vào chân anh.

Tần Liệt trừng mắt liếc nó một cái, khẽ mắng: “Đồ chó mày.”

Đại Tráng nào hay biết tâm tình của ông chủ đang dậy sóng, cái đuôi càng phe phẩy dữ dội hơn phẩy ra luồng gió nhẹ nhẹ. Nó không biết sống chết nhào đầu tới gần, ư ừ rên mấy tiếng, cạp cạp ống quần anh.

Tần Liệt đá nhẹ một phát: “Cút.”

Đại Tráng cụp đuôi chuồn lẹ.

Tần Liệt nhú chặt hai hàng lông mày, trên trán lộ ra mấy nếp nhăn lò mò, gương mặt anh đông cứng, cùng với ánh mắt rét lạnh phát ra tia nguy hiểm.

Trước mắt đen kịt, ngọn đèn trong căn phòng đối diện, không biết đã tắt từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Căn phòng chìm vào một màu đen nhánh, ánh trăng ngoài cửa sổ thoát cái len vào.

Ánh sáng và bóng tối trao đổi vị trí cho nhau, cô tối anh sáng, Từ Đồ áp người lên song cửa sổ, hình dáng của người đàn ông bên ngoài lập tức hiện rõ

mồn một trong mắt cô, khuỷu tay anh chống trên đầu gối, đầu rũ xuống, ánh trắng kéo cái bóng phía trước người anh dài đến vô tận, anh ngồi đơn độc một mình trong sân, băng ghế dài thường ngày dành cho ba người, giờ bị anh chiếm non một nửa; cô đơn chiếc bóng, rơi vào mắt cô bằng bạc một màu tịch liêu hoang vắng.

Đột nhiên cô không đành lòng trêu đùa anh như vậy: “Hay là em đi ra?”

Đậu Dỉ cũng đi tới, vén mép rèm nhìn ra bên ngoài: “Quan sát thêm chút nữa đã.”

Ngoài cửa sổ, con Đại Tráng lại tí tòn chạy tới gần, đứng bên cạnh anh vẫy vẫy đuôi.

Anh tựa hồ không còn nhần nại được nữa, nhìn nó một lúc, nhấc chân lên sút con Đại Tráng đi.

Khoảnh khắc này, thời gian như kéo dài vô tận, cứ nhích từng bước chậm rãi nặng nề, ánh mắt anh mơ hồ nhìn theo con Đại Tráng, bỗng thỉnh linh ngừng đầu nhìn về phía bên kia.

Từ Đồ bất giác run lên, biết anh căn bản không thể nào nhìn thấy, nhưng vẫn vô thức rụt người ra sau.

Tần Liệt đứng bật dậy, rào nhanh tới phía trước mấy bước nhưng dường như ý thức điều gì đó, đột nhiên dừng lại. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm cánh cửa sổ tối mịt, hai nắm tay siết chặt, đứng bất động giây lát rồi chậm rãi quay trở lại chiếc bàn dài.

Anh móc từ trong túi quần ra hộp đựng thuốc và bật lửa, khẽ tựa người vào ghế, rút một tờ giấy vắn thuốc gấp đôi lại, mấy sợi thuốc lá vung vãi rơi xuống đất.

Động tác trên tay anh liên tục không ngừng, nhưng ánh mắt không nhìn điều thuốc đang vắn mà u ám trĩu nặng khóa chặt khung cửa sổ kia, vàng trán căng ra gò lên những đường gân xanh.

Từ Đồ nuốt nước bọt, duỗi lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi ra sau, chùi vào mông.

Đậu Dỉ: “Ha, vẫn còn tâm trạng hút thuốc nữa chứ.”

Lúc này, Từ Đồ không còn nghe lọt bất kỳ âm thanh nào, lòng lo lắng bất an, không biết là căng thẳng hồi hộp, hy vọng chờ đợi, hay chỉ đơn thuần là tâm lý sợ hãi.

Đậu Dỉ móc điện thoại ra: “Lại tiếp tục kích thích anh ta thêm chút nữa.”

Từ Đồ: “Anh tính làm gì?”

Đậu Dỉ mở kho lưu trữ, ngón tay lướt một cái, tùy tiện nhấn vào một đoạn phim, điều chỉnh âm lượng thật lớn, giọng nữ um. um. a.. thờ hỏn hỏn lập tức chiếm đóng màng nhĩ.

Mặt Đồ Đồ đỏ bừng: “Đừng có bi ối như vậy, được không?” Cô thò tay muốn gạt lấy.

Đậu Dỉ giờ cánh tay lên.

Ngoài cửa sổ, ánh lửa lóe sáng, Tần Liệt châm thuốc, rít một hơi thật dài, điều thuốc chỉ còn non một nửa.

Lòng anh trầm lắng nhẩm đếm thời gian, một giây, hai giây... ba mươi giây, một phút...

Khói thuốc như sương trắng lượn lơ trước mặt rồi tản đi bốn phía, một điều thuốc chỉ rít hai ba hơi đã xong. Trước mắt anh hiện lên cảnh tượng buổi trưa, hần thân mật khoác tay lên vai cô, hai người ôm nhau đi ra khỏi sân...

Trong thời khắc yên ắng tịch mịch này, chỉ cần một động tĩnh rất nhỏ cũng bị khuếch đại lên trăm ngàn lần, cửa sổ bên kia bỗng truyền đến một âm thanh kỳ dị, hết thấy động tác của Tần Liệt đột nhiên khựng lại.

Đó là âm thanh gì, đàn ông hiểu rõ nhất.

Thời gian đang lâm bầm đếm trong lòng bỗng chốc hỗn loạn, cơ thể Tần Liệt càng trở nên cứng đờ, trong vài giây anh đã nghĩ đó chỉ là trò đùa quái đản, nhưng ngay cả như vậy cũng khiến anh không cách nào chịu nổi. Tất cả những băn khoăn do dự trước đó đều bị anh vứt hết sang một bên, thêm một giây là thêm trăm lần giây vô hành hạ.

Anh dụi tắt đầu thuốc, nhét hộp thuốc vào túi quần, rào bước thật nhanh về phía bên đó.

Tần Liệt gõ cửa phòng ba cái, mới đầu vẫn còn giữ được bình tĩnh: “Từ Đồ.” Cách hai giây, anh lại gọi: “Từ Đồ.”

Bên trong im lặng không lên tiếng, nhưng âm thanh bất thường đã ngừng lại.

Một chân anh đặt trên bậc thềm, tay chống vào cánh cửa, đầu cúi xuống, kiên nhẫn đợi một hơi.

Trong bóng tối, chỉ có tiếng côn trùng kêu rí rả, càng khiến đêm tĩnh lặng tốt cùng.

Tần Liệt cắn chặt răng hàm, siết nắm tay nện mạnh lên cửa: “Từ Đồ, em ra đây.”

Bên trong không có ai trả lời.

Tiểu Ba nghe thấy tiếng động vội vàng từ nhà bếp đi ra, vừa lau tay vừa ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Tần Liệt nghiêng đầu nhìn cô ấy, Tiểu Ba đang bước tới gần nhưng bị ánh mắt lạnh thấu xương của anh hù dọa, lập tức đứng sững tại chỗ.

Tần Liệt quay mặt lại, lạnh giọng nói: “Từ Đồ, em nghe cho rõ, tôi cho em mười giây, ngoan ngoãn mở cửa ra cho tôi.”

Thời gian cứ dằng dặc trôi qua như dài hơn cả thế kỷ, bên trong vang lên tiếng động khe khẽ, có tiếng người nói chuyện xen lẫn tiếng cười trầm thấp của đàn ông. Anh biết cô đang đi ra, cách một cánh cửa mỏng manh, cô ở bên cạnh một người đàn ông khác đối mặt với anh.

Khuôn mặt Tần Liệt căng cứng, chắc chắn đây chỉ là trò đùa quái đản, nhưng anh vẫn không kìm được cơn nóng giận. Cho dù họ chẳng làm gì nhưng chỉ cần nghĩ tới cô và người đàn ông khác ở riêng với nhau trong một căn phòng suốt mấy giờ đồng hồ, là lòng anh lại bồn chồn không yên. Có lẽ những điều đó đã thúc giục anh không được lùi bước, vì một khi xoay người rồi, e rằng anh sẽ không còn đủ dũng khí để giẫm chân lên chặng đường này nữa.

Tần Liệt không muốn cho bản thân mình có thời gian để đắn đo suy nghĩ, anh thu bàn chân đang đặt trên bậc thềm lại, chẳng chuẩn bị, chẳng dồn sức, cứ tung chân đá một phát vào cánh cửa.

Tiểu Ba đứng ở đằng xa, hoảng hồn khê hô nhẹ một tiếng, Triệu Việt và Tần Xán nghe thấy tiếng động, cũng lần lượt đi ra.

Dừng lại vài giây.

Tần Liệt lại giơ chân đá thêm một cái nữa, lần này dùng lực mạnh hơn.

Đỉnh ốc trên chốt cửa bung ra, cánh cửa hé ra một khe hở.

Từ Đồ không để anh đá lần thứ ba đã chủ động mở cửa, trong lòng như ôm con thỏ thềm thụp nhảy loạn xạ, lo sợ bất an, trước đó vẫn còn một bộ hiên ngang lẫm liệt, hiện tại vừa nhìn thấy anh, tức thì sợ đến quẩn quáo tay chân.

Từ Đồ liếm liếm đôi môi khô khốc: “Nguồn điện không ổn định, vừa rồi em sạc pin điện thoại, bóng đèn bị cháy.”

Đậu Dĩ xem thường cô nàng, tựa người vào khung cửa phôn phơ xem náo nhiệt, hừ cười ra tiếng.

Anh lạnh giọng: “Làm gì trong đó?”

Từ Đồ cuống cuống giải thích: “Là hấn mở phim, em không cho, cũng không có xem.”

Đậu Dĩ lại hừ một tiếng.

Tần Liệt: “Vậy tôi gọi em, em không nghe thấy sao?”

Từ Đồ: “Em... A!” Cô hét hoảng kêu lên.

Tần Liệt không nghe giải thích, bất thành thành tóm lấy áo Từ Đồ, một tay túm thắt lưng cô kéo ra ngoài, tay kia nắm cánh tay lỏng về phòng mình.

Suốt đoạn đường vừa túm vừa kéo, vừa lôi vừa ôm, động tác cứng rắn quyết liệt.

Mọi người bên ngoài thấy vậy tiến lên mấy bước, định khuyên ngăn.

Lúc này, Đậu Dĩ mới đứng thẳng người dậy, cũng bị bộ dạng bất thường này của anh hù dọa giật nảy mình: “Chết tiệt, bị kích thích thật rồi.”

Tần Liệt với tay gài chốt cửa lại, kẹp cô dưới nách rồi ném lên giường.

Giường là tấm phản cứng, không có đệm lò xo, xương cụt của Từ Đồ nện một phát đau đặng, cô khẽ xuyt xoa lăn qua trái nửa vòng, hai tay ôm cái mông ê ẩm. Hôm nay, cô chỉ mặc chiếc váy thun kẻ sọc form rộng đơn giản, cái ném này khiến cho làn váy trượt cao lên trên, ánh trắng dịu nhẹ ngoài cửa sổ dát trơn ánh bạc lên da thịt trần trụi bên dưới mông.

Từ Đồ lập tức kéo váy xuống.

Tần Liệt cúi đầu, vừa vặn có thể nhìn thấy mép quần lót căng khít ôm tròn bờ mông cô, màu sáng, không thấy rõ hoa văn.

Bên trong phòng đóng kín, không khí lập tức loãng ra, hô hấp của Tần Liệt mất ổn định hỗn loạn không yên.

Từ Đồ nhanh chóng ngồi dậy, lồm cồm dịch ra mép giường tỉnh leo xuống.

Tần Liệt chặn lại, khẽ đẩy thêm cái nữa.

Cô ngã ra giường, dây thun buộc tóc cũng theo đó không biết văng đi đâu, mái tóc rối tung lòa xòa, vài lọn nghịch ngợm dựng vênh lên trên đỉnh đầu. Cô nằng nặc bò dậy, đá một phát lên đùi người đang đứng trước mặt mình: “Anh có bệnh hả, dựa vào cái gì không cho em đi?”

Tần Liệt như tường thành khóa cứng bên giường, không nói lời nào, không nhường đường, cũng không mảy may nhúc nhích.

Mấy phen đùn đẩy đấm đá, cô vẫn không chạy thoát.

Bên ngoài có người đập cửa, Đậu Dĩ rống to: “Từ Đồ, em không sao chứ! Tu Lộ thôi, mau mở cửa ra cho tôi!”

Chẳng mấy chốc, đèn trong sân được bật lên, ánh sáng lơ mờ xuyên qua rèm cửa mỏng manh rọi trên mặt đất.

Từ Đồ thở hổn hển mấy hơi, thừa dịp anh không để ý tuột xuống giường, chân vừa hạ cánh chưa kịp chạm đất, cơ thể anh đã áp tới trước đỉnh đầu, cô bị kẹp giữa khe hở.

Tần Liệt khom người, cánh tay luồn qua khuỷu chân cô, bế người đang sắp rơi xuống đất lên.

“A!” Từ Đồ hoảng sợ kêu to.

Anh ngấp ngừng mấy giây rồi buông tay thả cô lại lên giường, Từ Đồ lăn một vòng sang mép bên kia.

Lúc này, cô nằng nặc sức cùng lực kiệt, không còn nháo nhào nổi nữa rồi, vừa chống tay tay chưa được mấy giây đã ‘ầm’ một cái úp sấp xuống giường, lật người lại, nằm yên đó, ngực lên xuống dồn dập.

Cuối cùng, cả hai đều bất động im re.

Trong không gian lơ mờ tối, nhất thời chỉ còn tiếng thở hổn hển của cô, ngoài cửa không ngừng gào to ầm ĩ, trái lại càng khiến cho không khí trong phòng thêm bó buộc bồn chồn.

Tần Liệt dịch ra hai bước, tựa người vào mép bàn kê bên giường, lấy từ trong túi quần ra hộp thuốc lá, muốn cho mình có thời gian bình tĩnh lại.

Anh vừa lấy giấy vắn thuốc vừa nhìn cô, hai chân cô nghiêng sang một bên, chân trên hơi chùng gối, đè lên chân; làn váy khẽ trượt lên cao nhưng không đến mức lộ hết ra ngoài. Ánh mắt anh lại di chuyển tới phía trước, ngực cô vẫn còn đang phập phồng lên xuống, cảm hơi ngắc, dù ánh sáng yếu ớt không đủ nhưng anh vẫn có thể đoán được cô đang nhìn anh chằm chằm.

Ngoài cửa lại rống lên: “Tu lộ, rốt cuộc anh có mở cửa không, không mở tôi sẽ báo cảnh sát?!”

Tần Liệt phớt lờ ngoài tai, tờ giấy bị anh siết đến nhăn nhúm, anh dùng hai ngón tay vuốt phẳng lại, gấp đôi thành một đường rãnh.

Từ Đồ nói: “Nghe thấy chưa, hần sẽ báo cảnh sát.”

Tần Liệt lấy thuốc lá sợi: “Cảnh sát ít nhất hai giờ mới đến.” Anh liếc cô một cái: “Chuyện cần làm, có thể làm xong.”

Lỗi tai Từ Đồ nóng bừng lên, quên luôn nói chuyện, trái tim cũng thành thịch nhảy liên hồi, ở góc độ của cô, chỉ cần hơi rù mắt xuống là có thể thấy ngay vị trí của anh.

Cô không nói gì, trong phòng chỉ có tiếng giấy vắn thuốc bị cuộn lại khẽ vang lên, cho dù nhắm cả hai mắt, Từ Đồ vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh lúc này.

Cô thích nhìn bụng ngón tay thô ráp của anh vuốt thẳng thân thuốc, linh hoạt di chuyển qua lại trên mép giấy; thích nhìn tờ giấy vắn thuốc để mặc anh thao túng, tùy ý anh muốn làm gì thì làm; thích nhìn thuốc lá sợi thu hết sự càn quấy, ngoan ngoãn cuộn tròn theo ngón tay anh...

Trong tầm mắt của cô, Tần Liệt áp đầu xuống.

Từ Đồ tung người bật dậy, lăn một vòng phóng xuống đất, nhón mũi chân, đi trước anh một bước đưa lưỡi nhấp mép giấy.

Ánh sáng trong phòng quá tối, nhấp đầu tiên này Từ Đồ đã không liếm trúng, chỉ cảm thấy đầu lưỡi chạm vào làn da thô ráp, là ngón tay anh.

Hô hấp hai bên căng thẳng rối loạn, ngón tay Tần Liệt khẽ run, đầu ngón tay cảm nhận rất rõ sự ẩm ướt, lạnh lạnh nơi đầu lưỡi cô; vừa chạm vào liền tách ra.

Từ Đồ nuốt nước miếng, hai tay vịn hai bên khe ngón cái và ngón trỏ của anh, kiễng chân, nhẹ nhàng liếm mép giấy.

Tiếng la hét ngoài cửa trở thành chuyện của thế giới khác, ai muốn báo cảnh sát, ai muốn phá nhà, mặc kệ.

Từ Đồ hạ gót chân xuống, ngược mắt nhìn anh. Anh cũng như thế.

Điều thuốc đã cuộn xong bị anh siết chặt thành một nhúm trong lòng bàn tay, thanh âm của Tần Liệt khàn đục: “Từ Đồ, quá tam ba bận.”

Bốn chữ, đầy kim nén và giấy dựa, cũng không cho nhau đường lui.

Anh ném điều thuốc xuống, áp sát lại gần cô, bàn tay thô ráp ngang ngược nâng sườn mặt cô lên, các ngón tay áp chặt hai tai và xương chẩm* của cô, hơi thở phủ xuống.

(*Xương chẩm: nằm ở phần sau đáy sọ.)

Khoảnh khắc môi chạm nhau, hai người cùng giật mình ngơ ngẩn.

Đàn ông và phụ nữ, nhất định là một bên xâm lược và một bên chịu ngược, Tần Liệt phản ứng trước, môi kè hai giây, anh nghiêng đầu sang phải, há miệng ngậm môi cô.

Hai tay Từ Đồ áp lên lồng ngực anh, ngăn người để mặc anh dẫn dắt, mãi đến khi lạc mình vào cảnh giới siêu thực, cô mới biết, lý thuyết vĩnh viễn không bao giờ đạt đến trình độ của thực tiễn.

Từ Đồ hoàn toàn ngốc rớt.

Tần Liệt không cho cô có thời gian để thích ứng, răng môi dòn dập di chuyển, men theo khe hở kia, nhẹ nhàng gặm nhấm miết giữ. Bàn tay đang đỡ sau gáy cô buông lỏng xuống nắm tay cô, đầu nghiêng về phía ngược lại, tiếp tục tấn công từ hướng bên kia.

Từ Đồ: “Úm...”

Cô vô thức hé mở cánh môi ra, có gì đó lập tức công thành chiếm đất trượt vào, lạnh lạnh ẩm ướt, linh hoạt luồn lách, không ngừng xoắn lấy trên vòm cô.

Tần Liệt hơi khựng lại, đầu lưỡi đụng phải một vật cứng tròn, là cái gì tạm thời không còn sức để quan tâm, lại tiến sâu vào bên trong.

Hơi thở hòa quyện vào nhau, toàn bộ thế giới của cô sụp đổ, mất hết khả năng suy nghĩ, tứ chi trở nên bủn rủn không còn chút sức lực, cơ thể cứ trượt dần xuống.

Một tay Tần Liệt đỡ eo cô, nhưng cô nằng chướng mây may nhúc nhích, anh ra lệnh: “Đứng thẳng.”

Từ Đồ có được chút thời gian tạm nghỉ, thở hổn hển: “Không đứng thẳng được.”

Tần Liệt hỏi: “Vậy ngồi thì thế nào?”

“Ngồi thì được.” Lần này trả lời ngốc đến hết thuốc chữa.

Tần Liệt khẽ bật cười một tiếng, giữ chặt gáy cô, tiến tới trước mấy bước đè cô ngã ra sau, ép chặt cơ thể nhỏ bé nằm lên giường.

Chút không khí vừa hít thở được bị anh làm cho nghẹn ngang cuống họng, thể trọng của hai người quá chênh lệch, cũng chưa bao giờ thân mật gần gũi thế này, Từ Đồ hít thở không thông, chôn mặt vào hõm vai anh, lửa bốc ngùn ngụt rang chín gò má.

Tần Liệt tìm kiếm môi cô.

Từ Đồ nghiêng đầu né tránh: “Bên ngoài còn...”

Tần Liệt bẹo má cô, cất giọng hỏi: “Bây giờ biết sợ rồi sao?”

Từ Đồ phát hỏa, ngóc cổ lên: “Hình như hôm qua anh mới từ chối em mà.”

Trong bóng tối, Tần Liệt trầm lắng nhìn cô, cơ thể dán chặt, có thể cảm nhận rất rõ hơi thở rối loạn, vùng ngực không ngừng phập phồng lên xuống của cô.

Anh nín thở: “Hối hận...”

Âm cuối nuốt trọn trong hơi thở xoắn bện của nhau, anh tiến vào thật sâu, tùy ý cướp đoạt mặc sức chiếm giữ.

Đắm chìm hồi lâu, Tần Liệt buông cô ra hít thở, chớp mũi cọ vào chớp mũi, anh khẽ khom người, quỳ gối hai bên cơ thể cô, bàn tay trượt xuống, men theo đùi lần tìm lên trên, chui vào trong váy, chạm vào một vùng da thịt nhẵn mịn nuốt nà.

Từ Đồ run rẩy.

Cứ giữ nguyên như vậy một hồi, ngón tay anh duỗi ra lên vào giữa sàn giường và mông cô, cách quần lót: “Vừa rồi ngã có đau không?” Giọng nói như

đá sỏi lạo xạo khăn đực đến không thể tưởng tượng.

Từ Đồ không lên tiếng.

Chân chừ do dự chốc lát, bàn tay anh lại trượt tiếp lên trên, miết qua hõm lưng sâu hun hút, dừng lại nơi mép áo ngực của cô, ngón tay khảy khảy hai cái, bất động.

Tần Liệt cố gắng kiềm chế, hồi lâu sau, thờ hắt ra một hơi: “Em và hấn có quan hệ gì?”

Từ Đồ nói: “Bạn tốt.”

“Chỉ là bạn?”

“Dạ.” Bộ dạng hiện giờ của cô nàng khôi cần nói có bao nhiêu ngoan ngoãn nghe lời, đáng yêu khôn tả.

Tần Liệt cắn môi dưới của cô: “Vừa nãy cố ý chọc giận anh sao?”

Thời khắc nguy hiểm thế này, Đồ Đồ đành phải bán đứng bạn bè: “Là ý của hấn, em không muốn làm vậy đâu.”

Tần Liệt khề hừ một tiếng: “Không biết xấu hổ, không ngượng hừm, xem cái gì?”

Từ Đồ nói: “Em muốn tắt, nhưng không giành được điện thoại.”

Tần Liệt im lặng phút chốc: “Trước đây rất thường xem sao?”

Ngẫm nghĩ mấy giây: “Có xem mấy lần.” Cô nàng vắn âm thanh xuống mức thấp nhất, thú nhận.

“Với hấn ta?”

“Sao có thể!” Cô thiếu điều dựng hết lông tóc lên: “Với Tiểu Nhiên, bạn em.”

Lúc này, trong lòng anh mới thoải mái đôi chút.

Cách hai giây sau, cô lại thêm vào hai chữ: “Con gái.”

Tần Liệt không hỏi gì nữa, ngón tay nhẹ nhàng cạo lên khóe môi cô, lướt qua đôi gò má và vành tai, dừng lại nơi mép tóc trên trán.

Nghĩ đến mấy năm gần đây, náo loạn này của cô; bạn bè thân thiết bên cạnh cũng chẳng khá hơn chút nào, may mắn thay, cô đã không đi quá xa, chỉ cần có người nắm giữ, cô có thể quay lại như xưa.

Tần Liệt khề thở dài, trong lòng dâng lên thương xót.

Anh hôn trán cô: “Sau này không được ở cùng với hấn nữa.”

Từ Đồ vuốt mái tóc bù xù, nhỏ giọng nũng nịu: “Anh dựa vào cái gì mà quản em?”

Hai người đang dính chặt vào nhau, từng chữ một truyền vào tai anh rành rành: “Sau này không nghe lời anh thử xem.” Ngón tay thô ráp của anh trượt thẳng một đường xuống dưới, hõm giữa ngón cái và ngón trỏ siết chặt, dùng một lực không nhẹ nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Từ Đồ ưỡn người, khe khẽ thốt lên: “Ừm...”

Thân thể Tần Liệt cứng đờ, trong nháy mắt máu huyết toàn thân đổ dồn về một chỗ, lao thẳng xuống dưới.

Anh hít một hơi thật sâu, rút tay về, nâng người dậy: “Đêm nay, em ngủ ở đây đi.” Anh kéo váy cô ngay ngắn lại: “Bên ngoài còn có người, ở trong phòng lâu quá, sẽ ảnh hưởng không tốt.”

Cô thăm thì: “Lúc này lời em vào làm gì, bây giờ sợ ảnh hưởng?”

Khóe miệng Tần Liệt co giật: “Vừa rồi tức giận.” Anh đứng dậy, giúp cô cởi đôi giày thể thao và tất bông ra, cầm đôi chân nhỏ bé kia đặt trong lòng bàn tay mình, kéo một bên mép chăn đắp lên: “Anh sẽ ngủ ở phòng em.”

Cánh tay anh chống lên giường, kê sát vào tai cô, ám muội thì thầm: “Để cửa cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tần Liệt đứng trong hành lang một hồi lâu, chờ cho đến khi các phản ứng sinh lý của cơ thể khôi phục lại bình thường mới mở cánh cửa bên ngoài đi ra.

Đậu Dĩ đang áp người trên cửa, bị mất thăng bằng bổ nhào vào trong, bàn tay đập cửa rơi vào không khí, suýt nữa nện lên người anh.

Tần Liệt lạnh lùng liếc hắt một cái, đảo con ngươi nhìn một vòng; Tần Xán, Tiểu Ba và Triệu Việt đứng ở trong sân, Hướng San tựa người vào khung cửa phía đằng xa, cúi gằm mặt.

Cũng may, bọn trẻ không bị đánh thức.

Anh bước xuống bậc thềm, đuổi ngược tay ra sau đóng cửa lại.

“Từ Đồ đâu?” Đậu Dĩ xông lên, đẩy cánh tay anh ra, muốn lách qua khe hở đi vào: “Hai người làm gì trong đó? Sao cô ấy không ra?”

Thân hình Tần Liệt bất động không mấy may lay chuyển, túm lấy tay của hắn: “Cô ấy đang ngủ.”

Đậu Dĩ ngăn người, tức giận không ít: “Đây là phòng anh, cô ấy ngủ cái gì mà ngủ?” Hắn chất vấn: “Rốt cuộc anh đã làm gì cô ấy hả?”

Tần Liệt nói: “Đi vào chưa tới mười phút, có thể làm gì.”

Đậu Dĩ hít mạnh một hơi, lại hướng về phía bậc thềm xông vào, tiếc là Tần Liệt vừa to cao lại khỏe mạnh, đứng ngăn ở cửa, giống y hệt như tảng đá sừng sững.

Trái phải hai bên chỗ nào cũng không vào được, hắn lùi về sau, hai tay chống hông, lớn tiếng hét: “Từ Đồ, em có sao không? Có cần anh báo cảnh sát không?”

Tần Liệt đứng trên bậc thềm, nhìn hắn nhảy lưng tung lên xuống.

Đậu Dĩ: “Từ Đồ, em nói chuyện đi...”

Chẳng bao lâu sau.

Từ Đồ: “Em đang ngủ, anh đừng có vào.”

Cô nằm trên giường của Tần Liệt, ló miệng ra khỏi chăn, hướng ra phía ngoài hét to mấy tiếng. Sau đó lại chui hết khuôn mặt vào trong chăn, nín thở tập trung tư tưởng, vênh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Lại mấy phút trôi qua, cuối cùng hết thấy âm thanh đều lắng xuống, đèn trong sân phụt tắt, cũng không còn tiếng người nói chuyện, tiếng đế kêu du dương trong góc phòng dần vang lên rõ rệt.

Cô thở phào một hơi, hai gò má vẫn còn nóng hừng hực, bây giờ mới lỏng tinh thần rồi mới phát hiện cả cơ thể dưới chăn ướt đầm mồ hôi.

Từ Đồ tung chân đá văng chăn ra, nằm ngênh ngang thành hình chữ 大, căn phòng vẫn chưa mấy quen thuộc, nhưng có mùi hương rất đối thân thuộc đã in sâu trong tâm trí cô.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cô nàng cũng ngủ ngáy, đuổi tay luôn vào giữa mông và drap trải giường, nắm phần thịt căng đầy ở đó, nhẹ nhàng véo véo.

Từ Đồ bất thành linh phá lên cười, rồi lập tức mím chặt môi, nhớ tới xúc cảm anh lưu lại, cơ thể bất giác run rẩy, vừa mong đợi lại ngượng ngùng xấu hổ, càng không biết phải làm thế nào.

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, đến mười một giờ, cô len lén vọt ra sân sau tắm một phát, sau đó mặc lại luôn quần áo cũ.

Bốn bề vắng lặng không một bóng người, cô nàng đảo mắt ngó nghiêng nhìn qua nhìn lại y hệt như tên trộm rồi nhanh như mèo chui tọt vào phòng anh.

Tầm nửa đêm, rốt cuộc trời cũng bắt đầu đổ mưa như lời anh nói.

Suốt từ nãy đến giờ, Tần Liệt cứ trần trọc không sao chợp mắt được, nằm trên chiếc giường cô thường ngủ, quanh nơi chóp mũi là mùi hương tự nhiên của cơ thể thiếu nữ, hương con gái. Mùi hương này không giống như lúc vừa tới, cô đã đổi sữa tắm một lần, là loại sữa tắm hôm đi Phan Vũ mua về, một nhãn hiệu rất bình thường, nhưng giờ phút này len vào trong khứu giác của anh, hương vị người mà trở nên khác biệt lạ lùng.

Tiếng mưa rơi đập vào mái hiên, cửa sổ đang để mở, không khí ẩm ướt tràn vào, mùi hương nơi chóp mũi càng phức tạp chẳng thể nắm bắt.

Anh trở người, tay trái xẹt qua tấm chăn, đột nhiên mò nắm trúng một mảnh vải nhỏ, Tần Liệt khựng lại, nương theo ánh trăng cảm đồ vật đó đưa lên

trước mặt, đại khái nhận ra hình dạng của nó, khuôn mặt thoát phủ đầy vạch đen.

Cánh tay anh hạ xuống, nắm chặt mảnh vải nhỏ trong lòng bàn tay.

Tần Liệt lại lật người nằm ngửa ra, chân dang rộng, những ham muốn bị kích thích cố kiềm chế đè nén cả đêm giờ từ từ trỗi dậy. Anh nhắm mắt, nhớ đến nụ hôn vừa nãy cùng xúc cảm ẩm ướt mềm mại trên da thịt cô, bên dưới càng bứt rứt khó chịu.

Hệ thần kinh vận động điều khiển ngón trỏ tay phải đi xuống dưới, cánh tay anh khẽ dịch chuyển về hướng đó, chần chừ do dự một phen, cuối cùng men theo lưng quần với vào.

Động tác liên tục không ngừng, rất lâu rất lâu sau, anh ném phăng miếng vải nhỏ đang siết chặt trong tay đi, bất thành linh kéo quần xuống, động tác tăng tốc dồn dập, bàn tay rồi rồi còn lại cũng thăm dò đi xuống vùn về hai viên tròn mẩn cảm kia.

Anh ngẩng đầu khẽ rên rỉ, những đường gân xanh nơi cổ và trán gò lên giật giật,..., xùi xuống..., ngã đầu ra giường.

Khoảnh khắc đó, mùi vị của cô, anh khắc sâu vào lòng.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ dần nặng hạt hơn, bên tai vang lên những tiếng nhảy múa lộp độp không ngừng nhưng đơn điệu buồn tẻ.

Tần Liệt giữ nguyên tư thế, nằm yên như vậy một hồi, dần dần lắng lại nhịp thở, cánh tay anh giờ lên che mắt, trái tim vừa như phủ đầy lại như trống rỗng, vẫn còn đó một tia băn khoăn đắn đo không cách nào quyết định được, nhưng tạm thời đè nén sự kích động muốn đi tìm cô.

Anh cười cười tự giễu, đã không thể nhớ nổi lần trước chính mình động thủ là khi nào. Từ trước tới giờ, lúc nào cũng kiềm chế giữ mình, luôn kiểm soát bản thân, chỗ nào nghĩ tới cuối cùng bị thất thủ dưới tay một cô bé con.

Tần Liệt xoay người ngồi dậy, nhất thời không tìm được khăn giấy để lau, nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt rơi xuống mảnh vải nhỏ nhắn kia, anh cầm lên lau qua quýt trên người, ngập ngừng giây lát rồi thuận tay nhét luôn vào túi quần.

Ngày hôm sau, mưa tạm ngừng.

Lúc Tần Liệt bắt ngờ mở choàng mắt ra, trời đã sáng bừng.

Anh vươn tay khởi động cơ thể, ngậy người một hồi, ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã gần tám giờ. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên anh thức dậy muộn như thế này.

Tần Liệt xoa xoa mặt cho tỉnh táo, cầm cái áo thun ngắn tay bên cạnh mặc vào rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Mấy chỗ trống trong sân đọng đầy nước, Đại Tráng trốn trong ổ chứ không lang thang ra ngoài như mọi hôm.

Sau cơn mưa, không khí trong lành mát mẻ, nhưng bầu trời vẫn u ám nặng nề như cũ.

Mấy căn phòng xung quanh đều đóng cửa, đến nửa bóng người cũng không thấy, anh đứng trước cửa phòng một lúc rồi bước xuống bậc thềm, đi về phòng mình.

Vốn cho rằng Từ Đồ vẫn chưa thức dậy, anh nhẹ nhàng vén rèm sang một bên nhưng bất chợt sững người giây lát. Trên giường không có ai, gối đầu lộn ngược nằm chông chênh bên mép giường sắp rơi xuống đất, chăn màn bừa bộn, điều thuốc tối qua bị vò nát nằm dưới đất, còn có cả giấy vãn thuốc và thuốc lá sợi rơi vãi tứ tung.

Mức độ hỗn loạn chẳng kém gì căn phòng kia của cô.

Tần Liệt đột nhiên nhớ ra điều gì đó, theo bản năng sờ sờ túi quần, trong túi còn đang để một nhúm vải, anh chần chừ một lúc, móc ra, lúc này mới thấy rõ là màu xám nhạt chấm bi trắng, vải cotton nguyên chất.

Hô hấp của anh ngưng trệ mấy giây, ném sang bên cạnh, không giờ ra nữa.

Tần Liệt thờ dài một tiếng, cầm gối đầu ở cuối giường đặt lại vị trí cũ, gấp gọn chăn màn, dọn dẹp đầu vào đáy xong xuôi mới lấy khăn đi ra ngoài rửa mặt.

Trên chiếc bàn dài trong sân vẫn còn loang loáng nước, chỗ ăn cơm tạm thời chuyển vào nhà bếp, một lần sáng ăn xong đều đã tản đi làm việc của mình.

Lúc Tần Liệt bước vào, bên trong chỉ có Từ Đồ và Tần Xán, hai người liên thoảng nói cười, khỏi phải nói vui vẻ tới mức nào.

Thấy anh đi vào, hai người đồng loạt im bặt.

Từ Đồ ngẩng đầu lên, tốc hành liếc nhìn anh một cái, sau đó nhanh như sóc cúi gầm mặt xuống.

Tần Liệt bước sát tới bên cạnh, dùng mu bàn tay cọ cọ vào gò má phúng phính của cô: “Sao dậy sớm vậy?”

Làn da Từ Đồ như bị điện giật, cầm đũa chọc chọc cái bánh bao: “Thức giấc sớm.”

Anh lấy một bát cháo, Tần Xán chống cằm cười: “Anh, chúc mừng anh.”

Tần Liệt chẳng chút cảm kích: “Em có gì mừng?”

“Mừng thay anh.”

Từ Đồ đập cô ấy một cái, trừng mắt, lại đi chọc bánh bao.

Dáng vẻ bên lề ngượng ngùng thế này đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, Tần Xán che miệng cười.

Tần Liệt cầm bát đũa và bánh bao đi tới, đá đá chân ghế: “Em ăn xong chưa?”

Tần Xán chớp mắt mấy cái: “Dạ rồi.”

“Ăn xong thì đứng dậy nhường chỗ.”

Không gian nhà bếp nhỏ, không có bàn ăn, chỉ có thể đặt bát đĩa bên cạnh bếp lò, phía trước có để hai cái ghế, một lần chỉ ngồi được hai người.

Lúc này, Tần Xán mới ý thức được mình là người thừa, phui phui mông đứng dậy, hết sức thức thời nhường chỗ cho bọn họ.

Tần Liệt nhìn Tần Xán chạy xa mắt tít, thu hồi ánh mắt lại đặt trên khuôn mặt cô, giọng nói hạ thấp xuống vài phần: “Hôm nay không lên lớp sao?”

Từ Đồ nói: “Dạ không.”

“Tính làm gì?”

Từ Đồ bẻ một miếng bánh bao, cho vào miệng nhai chậm rãi: “Ngủ bù.”

Tần Liệt quay đầu sang hỏi: “Tối qua ngủ không ngon sao?” Anh nói chuyện với dáng vẻ cực kỳ bình thản ung dung tựa như đêm qua chẳng có chuyện gì xảy ra, một tiếng cũng không nhắc tới, chỉ tán gẫu dăm ba câu chẳng đâu vào đâu, không thèm nói chủ đề chính, thái độ nên có cũng chẳng có.

Từ Đồ hờn dỗi, lườm anh một cái, lại nhét bánh bao vào miệng, cúi gằm mặt không thèm để ý tới anh.

Tần Liệt khẽ cong môi mỉm cười ngắm nhìn cô hồi lâu, đột nhiên nghiêng người, dùng ngón tay cái lau sạch vụn bánh bao trên khóe miệng cô đi. Bụng ngón tay thô ráp áp trên da thịt mềm mại nõn nà, hình dáng cánh môi hồng xinh cũng thay đổi theo động tác của anh, ngón tay Tần Liệt dừng lại một hồi, rồi nhẹ nhàng mon tron thêm mấy cái mới thu tay về.

Trên mái nhà vẫn còn đọng chút nước mưa, theo gió thổi rơi xuống hàng hiên, đập vào nền xi măng, đánh ‘độp’ một tiếng.

Cơ thể Đồ Đồ căng cứng, mặt bắt đầu nóng ran: “Em ăn xong rồi.”

Trên bàn bếp còn một phần cái bánh bao bị cô chọc nát vụn và non nửa bát cháo kê, Tần Liệt chau mày, giơ tay ra tóm lấy cánh tay cô kéo ra sau.

Cái ghế bị đụng trúng đổ sang một bên, Từ Đồ loạng choạng lui về sau mấy bước, đặt mông ngồi lên đùi anh.

Tần Liệt lập tức vòng tay qua, dáng người cô nhỏ nhắn xinh xẻo, anh ôm ấy, toàn bộ ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng ngực anh.

Anh trầm giọng dạy dỗ: “Tật xấu này vẫn không chịu sửa?” Tần Liệt khẽ hất cằm: “Lãng phí thức ăn không nói, mỗi ngày ăn ít như vậy, ăn như mèo hừm?”

Từ Đồ bình thường rộng to lợi hại, lúc này vừa ngốc vừa đần, thẹn thùng đỏ bừng mặt.

Giọng nói của Tần Liệt vẫn tiếp tục rót bên tai: “Như thế không sợ ảnh hưởng đến trở nỡ sao?”

Đầu óc của Từ Đồ liên vận hành xoay chuyển trở về nửa năm trước, khi đó cô vừa tới nơi này, bị Lưu Xuân Sơn kềm chặt hai bên, Tần Liệt đá hấn từ phía sau, hai người ngã nhào xuống đất, ngực trái của cô bị dìm lên tảng đá. Lần đó đau tới ba bốn ngày, sau này có mấy lần cô sờ thử hai bên, không biết có phải do ám ảnh tâm lý hay không mà lúc nào cũng cảm thấy ngực bên trái nhỏ hơn bên phải một chút.

Từ Đồ ngồi thẳng người, cúi đầu nhìn anh chăm chú: “Đã lâu vậy rồi, những gì em nói, anh vẫn còn ấn tượng sao?”

Tần Liệt: “Trí nhớ của anh tốt.”

“À.” Từ Đồ nói: “Quên mất, anh học siêu giỏi, chuyên nhảy lớp mà.”

Tần Liệt không nói gì, cọ chớp mũi lên tóc cô: “Hôm nay thật sự không có việc gì làm sao?”

“Dạ không.”

Anh dừng một lúc: “Người bạn kia của em cũng không có chuyện gì làm?”

“Anh nói Đậu Dĩ?” sống lưng Từ Đồ từ từ thả lỏng, nhẹ nhàng dựa vào anh: “Hắn thì có chuyện gì làm chứ.”

Tần Liệt hỏi: “Vậy khi nào hắn đi?”

Từ Đồ nói: “Ngày mai.”

“Sáng hay chiều?”

“Em không biết.” lúc này Từ Đồ mới kịp phản ứng: “Sao anh cứ hỏi hắn hoài vậy?”

Tần Liệt không trả lời, chân di chuyển, vỗ vỗ hông cô: “Tự mình ngồi, ăn cho hết cơm đi nào.”

Từ Đồ: “...”

Ngoài sân, con Đại Tráng hướng ra cổng sửa to mấy tiếng, chỉ một lát sau, đã nhìn thấy Triệu Việt quay về phòng lấy đồ, lên tiếng chào hỏi hai người mấy câu rồi vội vàng rời đi.

Từ Đồ lại ăn thêm mấy miếng, khuấy cháo kê trong bát lên, yên lặng suy nghĩ mọi thứ.

Tần Liệt nhìn ra: “Có tâm sự sao?”

Từ Đồ tạm dừng chốc lát: “Tối qua...” Rốt cuộc vẫn là con gái, cô ngại ngần không nói tiếp: “Thôi quên đi, không có gì ạ.”

Tần Liệt nhìn cô một hồi, không lên tiếng, rất nhanh đã ăn xong bữa sáng của mình, bẹo cằm cô, dặn dò mấy câu rồi đứng dậy đi Niễn Đạo Câu.

Anh vừa đi, Từ Đồ lập tức buông đũa ra, sống lưng cũng từ từ xù xuống.

Cô nhìn ra khoảng sân vắng vẻ, đầu óc mơ hồ chẳng chút chân thật.

Lúc nào cũng cảm giác như anh đang đứng trước mặt, nhìn thấy nhưng không cách nào nắm bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Những đám mây đen thoát ần thoát hiện khắp bầu trời, lúc trong xanh lúc u ám.

Trên mặt đất vẫn còn đọng lại chút nước mưa của đêm qua, chiếc bàn dài và băng ghế trong sân cũng đã khô ráo.

Tối qua, sau khi về phòng, Đậu Dĩ leo lên giường đánh một giấc, nhưng nửa đêm cứ trằn trọc không ngủ sâu. Sáng nay thức dậy, lúc đi ra cửa đứng vờn vai kéo giãn thắt lưng cho đỡ nhức mỏi, mặt trời đã lên cao quá ba ngọn sào.

Hắn bị ánh nắng chói chang chiếu nhức mắt, cúi đầu hắt hơi mấy cái, dụi dụi mũi, đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, thấy Từ Đồ đang ngồi xỏm trên bậc thềm trước cửa nhà bếp, trước mặt để một chậu nước, khay màu và bút cọ nằm kế bên chân, miệt mài rửa dụng cụ vẽ.

Đậu Dĩ dừng động tác trên tay, thong thả bước qua, bóng râm phủ xuống trước mặt cô.

Từ Đồ ngẩng đầu lờ mờ, không thèm để ý, tiếp tục thả bút cọ vào chậu nước.

Đậu Dĩ: “Dậy sớm thế.” Hắn xoay người, ngồi xỏm xuống bậc thềm bên cạnh.

“Trưa rồi trưa thật gần đứng bóng, còn sớm sao.”

“Ha, mấy lời này thật chẳng giống em chút nào.” Hắn nghiêng đầu nhìn cô.

Từ Đồ hừ một tiếng, tập trung vào công việc của mình, không nói chuyện.

Hai người cứ ngồi như vậy một hồi, Từ Đồ bắt đầu rửa tới khay đựng màu.

Đậu Dĩ nhăn rồi lại nhin, nhin nhin, không nhìn được, rốt cuộc vẫn lên tiếng hỏi: “Tối qua... Em không sao chứ?”

Từ Đồ nói: “Không sao.”

“Vậy hai người...”

Trên tay bị lấm lem chút màu vàng, Từ Đồ nhúng vào nước cọ rửa: “Tốt hơn trước rồi.” Cô chỉ nói bằng quơ một câu không rõ đầu đuôi.

Sắc mặt Đậu Dĩ tối sầm lại, hỏi cái này đúng là tự chui đầu tìm ngược mà, trai đơn gái chiếc lưỡng tình tương duyệt ở chung một phòng còn có thể làm gì, nhưng hần không cam lòng, như thế phải nghe được câu trả lời xác nhận của cô, mới có thể khiến hần hoàn toàn dập tắt hết hy vọng.

Nói không khó chịu là giả, tình cảm của hần đối với cô rất phức tạp, như thể người yêu, như là em gái, nhưng bất luận là gì đi nữa, hần đều không sẵn lòng đón nhận một người đàn ông khác đột nhiên chen vào.

“Vậy em nhớ trả ơn anh đó.” Hần lấy ra điều thuốc: “Hút không?”

“Không, đang bận tay.” Cô hừ lạnh một tiếng: “Nói mà không biết xấu hổ, mặt anh cũng quá dày mà.”

“Gì chứ?”

“Cho dù có quen thuộc đi nữa, cũng không thể mở... mấy cái thứ đó!”

Đậu Dĩ châm thuốc, lườm cô: “Quản làm gì, không hiệu nghiệm sao?”

“Hừ!”

Ngón trỏ hần khẩy tàn thuốc: “Và lại, không phải cuối cùng em đã bán đứng anh, đổ hết tội lỗi cho anh sao.”

Từ Đồ cũng cảm thấy đúng là có chút thiếu lương tâm: “Xin lỗi.”

Cô nhìn hần, hai chữ ‘xin lỗi’ này vậy mà nói đến nghiêm túc áy náy, Đậu Dĩ thoáng khựng lại: “Anh với em mà còn nói mấy lời khách sáo này.” Hần hút một hơi: “Có điều kết quả không như mong đợi, vốn tưởng có thể khiến hần trút ruột trút gan thú nhận tình cảm gì đó, không ngờ tính tình của hần thối như vậy.”

Từ Đồ cười khan: “Anh diễn kịch diễn sâu tới ngớ ngẩn rồi hả?”

Hần chặc chặc: “Tay này quá dã man.”

Từ Đồ: “...”

Đậu Dĩ trầm mặc một hồi, chậm rãi hút hết điều thuốc trên tay, hần nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ nhắn bên cạnh, cô cúi đầu nghiêm túc rửa từng ô màu hết sức cẩn thận.

Lần cuối cùng hần nhìn thấy cô rửa dụng cụ vẽ đã là chuyện của rất lâu về trước, lâu tới nỗi dường như hần cũng đã quên mất là khi nào.

“Đồ Đồ.” Hần cất tiếng gọi.

“Hớ?”

Từ Đồ không ngẩng đầu, những sợi tóc mai hai bên rơi xuống gò má, che khuất gương mặt và vành tai. Đuôi tóc lại dài ra thêm một ít, màu hồng nhạt đã chuyển dần sang vàng khói, ngoan ngoãn nằm yên trên cổ.

Bất giác hần quên mất, chẳng còn nhớ gì bộ dạng phản nghịch trước kia của cô; Đậu Dĩ nuốt cổ họng tắc nghẹn xuống, kỳ thật hần chưa bao giờ nói với cô, hần không thích mái tóc hồng khói đó của cô một chút nào.

Ngập ngừng đôi giây, hần duỗi tay, nhẹ nhàng vén những lọn tóc của cô lên: “Từ Đồ, thật ra anh luôn hy vọng em có thể trở về đáng vẻ trước kia.” Hần dùng một lát: “Lần này đến đây anh mới biết, thì ra anh không làm được gì cho em, nhưng người khác lại có thể làm được.”

Hần cười cười: “Kỳ thật cũng không tệ, chỉ cần em vui là tốt rồi.”

Từ Đồ ngẩng đầu đón nhận ánh mặt trời rơi lên khuôn mặt, đôi mắt sáng ngời nhìn hần, qua thật lâu sau, nhoen miệng cười thật tươi: “Cảm ơn anh.”

Hôm nay Từ Đồ không chạy lung tung mà dẫn Đậu Dĩ đi tham quan khắp một vòng trong thôn.

Buổi chiều, trời đổ xuống một trận mưa nhỏ tí tách, chẳng mấy chốc đã tạnh hạt.

Không khí ở núi đồi vô cùng dễ chịu, khiến người ta cứ muốn mở toang lòng mình đón nhận, tuy chẳng có gì để vui chơi giải trí nhưng cảnh vật đẹp đến

nao lòng.

Hai người đi dạo thật lâu, mãi tới khi mặt trời xuống núi mới về đến cổng sân, đứng bên ngoài cọ hết bùn đất dưới đế giày rồi đẩy cửa đi vào, những người khác đều đã có mặt ở nhà.

Chẳng mấy chốc, Tàn Liệt cũng về tới.

Hương San thấy cơ thể khó chịu, nên ở trong phòng không ra ngoài.

Mọi người rửa tay ăn cơm, không ai nhắc gì tới chuyện xảy ra tới qua; mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tán gẫu chuyện thời tiết, chuyện này nọ băng quơ.

Tàn Liệt ngồi sát bên Từ Đồ, hôm nay trên bàn ăn có thêm một đĩa trứng trắng dương xỉ.

Tàn Xán ngồi đối diện kể chuyện tiếu lâm làm cho mấy đứa nhỏ cười ngặt nghẽo, Triệu Việt và Tiểu Ba cũng cười không ngớt. Đậu Dĩ vắt chéo chân, vừa nhai cơm vừa đảo mắt hừ lạnh.

Trái lại bên này tương đối yên lặng, Tàn Liệt gấp một miếng trứng gà đặt vào bát người bên cạnh.

Từ Đồ nhíu mũi: “Không thích ăn trứng gà.”

Tàn Liệt chống khuỷu tay lên mặt bàn, tư thế nghiêng về phía cô: “Vậy em thích ăn gì?”

Từ Đồ cho là thật, tưởng anh nghiêm túc hỏi mình thích gì, thành thật trả lời: “Sườn ạ.”

Tàn Liệt nhàn nhạt lườm cô, lạnh giọng: “Nhìn anh có giống sườn không?”

Từ Đồ: “...”

Anh cố ý nghiêm mặt hù dọa: “Không được kén chọn, ăn nhanh đi.”

Qua một lúc, cô nghĩ rằng chủ đề này đã kết thúc, chậm chậm khuấy từng miếng nhỏ trứng gà cho vào miệng, kỳ thật trong lòng đang cười toe hạnh phúc.

“Trong nhà không có.” Đột nhiên người bên cạnh lại cất lời: “Ngày mai đưa bạn em đi, anh sẽ ra thị trấn mua một ít.”

Tìm Từ Đồ như có cái dằm vướng ngang, ý thức được điều gì đó, vội nói: “Anh tin thật à!” Cô nhoen miệng cười thật tươi: “Lúc này em chưa nói xong, mấy thứ béo ngậy nhiều dầu mỡ đó hồi nhỏ em thường ăn, chứ bây giờ không dám ăn nữa.”

Hai người nhỏ giọng thì thầm với nhau, cũng không có ai cố tình lác ánh mắt qua phía này.

Tàn Liệt nhìn cô: “Sao lại không dám?”

Từ Đồ nói: “Vi giữ dáng.” Cô hết như chẳng chút để ý, hạ ánh mắt xuống, gấp một đĩa lớn hết phần trứng gà còn lại trong bát cho vào miệng.

Tàn Liệt liếm môi dưới, hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, vừa thương vừa đau lòng, cười khổ trừ: “Hiện tại rất tốt.”

Qua một hồi lâu sau, Từ Đồ mới lơ ngơ hiểu ra, ngượng ngùng mím môi, hai vành tai đỏ ửng.

Ăn cơm xong, mặt trời cũng đã lặn về chân núi.

Tàn Liệt trở về phòng, rất lâu sau không đi ra.

Từ Đồ lác lư đảo tới đảo lui mấy vòng trong sân, rồi đi vào nhà bếp tìm nước uống, lúc rẽ vào, khước mắt nhìn thấy gian phòng trong góc có người đi ra.

Bước chân cô không ngừng lại mà đi thẳng vào trong, sau khi bước qua ngưỡng cửa bất ngờ xoay người, nấp đằng sau khung cửa len lén nhìn ra ngoài.

Tàn Liệt vắt khăn trên vai, tay cầm xà phòng và bàn chải đánh răng, đi ra sân sau.

Vai Từ Đồ thông xuống quay trở ra sân, ngồi chơi cờ ca rô với Thu Song nhưng ánh mắt không ngừng liếc về phía sân sau, lại mấy phút trôi qua, rốt cuộc cũng thấy Tàn Liệt đi ra.

Anh đã tắm xong, thay một cái áo ba lỗ và quần dài, khăn mặt vắt ngang cổ, vừa đi vừa cầm một bên lau tóc.

Từ Đồ lên tiếng: “Đi tắm à?”

Tàn Liệt nghe thấy giọng nói liền quay đầu lại, dừng bước, đi về phía cô.

“Em cũng biết chơi cái này?”

Từ Đồ gật đầu: “Đương nhiên rồi.”

Tần Liệt lại lau tóc, khoanh tay, đứng bên cạnh xem tình hình chiến sự.

Tâm tư của Từ Đồ đã sớm không còn đặt trên bàn cờ, tùy tiện đi mấy nước, cô cầm quân cờ trắng, chẳng mấy chốc quân đen đã xếp thành một hàng liền nhau, vậy mà hoàn toàn không phát hiện ra.

Ánh mắt của cô bé Thu Song ở phía đối diện sáng bừng lên, cầm sẵn quân cờ trên tay, sốt ruột hồi thúc cô mau đi tiếp.

Từ Đồ chuẩn bị hạ cờ xuống, bỗng nhiên cổ tay bị anh nhẹ nhàng nắm lại: “Muốn đi ở đâu?” Giọng nói trầm thấp chậm rãi phả bên tai cô.

Gáy Từ Đồ tê rần: “... Ở đây.”

“Ở đâu?”

Từ Đồ mất hết khả năng ngôn ngữ không nói lời nào, để mặc anh dẫn dắt, từ đầu bên này bàn cờ sang tận đầu bên kia, đặt xuống một điểm, chặn đường đi của quân đen.

Ánh mắt Từ Đồ mơ màng, dường như từ lúc bắt đầu đặt chân lên đoạn đường này luôn là anh nắm chặt tay cô, dẫn cô tiến về phía trước.

Cô cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

Tần Liệt khom người, trắng lưỡi liềm nửa vầng khuyết treo lơ lửng trên đầu vai anh, con ngươi đen láy sâu thẳm nhìn cô đắm đắm.

Tần Liệt: “Nhìn gì thế?”

Từ Đồ khôi phục tinh thần, mỉm cười nói: “Không có gì!”

Bên kia, Thu Song chớp chớp mắt mấy cái, sau đó nhảy dựng lên la to ‘ơ ơ’: “Hai người liên kết với nhau bắt nạt trẻ con!”

Tần Liệt khẽ mỉm cười, đứng thẳng người dậy: “Đừng chơi với cô ấy nữa, cô ấy không biết chơi đâu.”

Từ Đồ: “...”

Tần Liệt: “Đi ngủ sớm một chút.” Nói xong anh thoáng chần chừ rồi cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô.

Tần Liệt đi về phòng.

Ánh mắt Từ Đồ dõi theo cho đến khi cái bóng kia biến mất hồi lâu mới lơ ngơ: “À.”

...

Đến giữa đêm, trời lại bắt đầu đổ mưa, mưa không lớn lắm nhưng rả rích suốt đêm, mãi đến tận trưa hôm sau mới dừng lại.

Vốn dĩ đã lên kế hoạch sẽ đưa Đậu Dĩ ra thị trấn vào sáng sớm, nhưng thời tiết thế này, bắt buộc dĩ phải chuyển sang buổi chiều.

Hành lý của Đậu Dĩ cũng chẳng nhiều nhận gì, chỉ có một cái ba lô đeo gọn gàng trên lưng.

Mọi người trong nhà đều ra tận cổng tiễn hân nhưng hân chẳng để ý tới ai, chỉ đi qua xoa tóc Từ Đồ: “Nếu có người bắt nạt em, gọi điện cho anh.” Hân vừa nói vừa liếc Tần Liệt: “Anh lập tức lên đây đón em về.”

Từ Đồ cũng nhìn Tần Liệt, hất tay hân ra: “Tự lo cho anh đi, ai có thể bắt nạt em chứ.”

“Cái đó chưa chắc, anh thấy...”

“Anh đi nhanh đi.” Từ Đồ đẩy hân một cái.

Bên này đang nói chuyện bỗng trong sân có tiếng bánh xe di chuyển trên mặt đất, cùng với tiếng gót giày nện từng bước nặng nề, từ từ tới gần.

Hương San mặc áo sơ mi và chiếc váy ngắn màu xanh dương, cổ tay đeo một chiếc vòng pha lê tinh xảo phát ra ánh sáng lấp lánh, khuôn mặt trang điểm tí mỉ khéo léo.

Vẫn là chiếc vali nhỏ màu bạc kia của lúc đến, nhưng trang phục trên người đã đổi khác, nháy mắt thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa, vậy mà đã ở nơi này gần nửa năm.

Hương San hướng về phía mọi người mỉm cười, hỏi Đậu Dĩ: “Không biết có phải Đậu tiên sinh về Hồng Dương không?”

Đậu Dĩ nhìn qua: “Đúng vậy.”

“Vậy có thể làm phiền Đậu tiên sinh đưa tôi đi nhờ một đoạn được không, tôi cũng về Hồng Dương.”

Tiểu Ba kéo cô ta lại, ngạc nhiên hỏi: “Không phải tháng sau về cùng mọi người à? Bây giờ đi luôn sao?”

Hương San nói: “Đột nhiên có chút việc gấp, đúng lúc công việc bên này sắp kết thúc, vừa khéo Đậu tiên sinh cũng trở về, nên tính đi trước.” Cô ta nói xong, dùng một lát, dời mắt sang chỗ khác: “Không biết Đậu tiên sinh có tiện không.”

Đậu Dĩ nhún vai: “Nếu cô muốn thì đi theo thôi, tôi chẳng sao cả.”

Mặc kệ trong lời nói của đôi phương có vài phần đùa cợt, Hương San cười cười: “Vậy cảm ơn cậu.”

Cô ta nghiêng đầu, ý tứ sâu xa nhìn Từ Đồ một cái, không nói gì, đi về phía chiếc xe ba bánh đang đậu bên cạnh.

Trong sân bỗng có một người lật đật chạy ra, thân thể bé nhỏ, bím tóc sừng dê tung lên, không ngừng đập xuống vành tai.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn.

Tần Từ Duyệt thở hồng hộc, lúc còn cách khoảng mấy mét liền dừng lại, đứng yên tại chỗ trong chốc lát, sau đó chạy từng bước nhỏ tới gần, từ đầu đến cuối ánh mắt luôn nhìn Hương San.

Hương San cũng nhìn con bé mấy giây, sau đó xoay người nói với Tiểu Ba: “Chị đi trước.” Giống như ngoại trừ cô ấy, chẳng còn ai đáng để cô ta tạm biệt.

Tiểu Ba nói: “Vậy chị đi thuận buồm xuôi gió.” Cô ấy nghĩ ngợi một lúc: “Em quyết định ở lại Lạc Bình, nếu sang năm chị trở lại đây, vẫn có thể gặp em.”

Hương San kinh ngạc chớp mắt một cái, lại mỉm cười: “Cũng mong như thế.” Cô ta nói: “Hy vọng em có thể hạnh phúc.”

Cô ta kéo vali hành lý, xoay người đi.

Tần Từ Duyệt thấy vậy vội vàng chạy nhanh về phía trước mấy bước: “Đợi một chút!” Giữa đường con bé bị Tần Xán kéo lại, đôi mắt ướt sũng: “Mẹ, sau này... thật sự không trở lại đây nữa sao?”

Hương San nhìn về phía Tần Liệt, thấy người đó rù rụt nhìn chăm chăm cô bé con, ánh mắt anh trĩu nặng, ngón tay đang vô thức siết lại.

Giờ phút này hẳn là tâm trạng của anh không cách nào nhẹ nhõm ung dung. Hương San nhếch môi, rốt cuộc cũng đã ném được chút khoái trá: “Ừ, về sau không trở lại nữa.”

Nước mắt trong đôi đồng tử trong veo đó vỡ òa rơi xuống lăn dài trên gò má, cơ thể nhỏ bé tựa hết lên người Tần Xán, cố gắng kiềm chế: “Mong ước của con trong ngày sinh nhật hôm đó,” cô bé ngập ngừng: “Con hy vọng sau này mẹ sẽ sinh một em bé thật xinh đẹp, em ấy sẽ được ở bên cạnh mẹ từ từ lớn lên, có ba có mẹ...”

Lời còn chưa dứt, cô bé đã òa khóc nghẹn ngào, Tần Xán ôm chặt con bé vào lòng, hốc mắt cũng đỏ hoe.

Tần Từ Duyệt cố nuốt những giọt nước mắt, nức nở: “Là con không hiểu chuyện, vốn dĩ không nên quấy rối làm phiền mẹ, sau này con cũng sẽ không ảm đạm với ba đòi mẹ nữa.” Cô bé chớp mắt, những giọt nước trong veo lăn chã rơi xuống: “Con xin lỗi, lúc trước đã làm mẹ phiền lòng.”

Giọng nói của Tần Từ Duyệt nắc nhen: “Tạm biệt...” con bé nhìn cô ta: “Di Hương.”

Hương San bất giác khựng người, rốt cuộc trong đôi mắt lạnh lùng kia cũng có chút chua xót, đứng yên vài giây, nắm chặt bàn tay, cười: “Tạm biệt.”

...

Ra tới Phàn Vũ đã gần ba giờ chiều, suốt cả đoạn đường trời cứ đổ mưa phùn lát phất.

Tần Liệt đưa bọn họ đến đầu thị trấn, chiếc xe jeep của Đậu Dĩ vẫn đang đậu trong lùm cây, thân xe được nước mưa dội sạch đen bóng, bùn đất trên bánh xe cũng trôi đi không ít.

Đậu Dĩ bấm khóa, âm thanh ‘tút’ vang lên, ông chủ quầy hàng rong bán trái cây ở phía trước quay đầu nhìn; người đàn ông đang ngồi bên cạnh nghe thấy tiếng động, phản xạ có điều kiện nhảy vọt dậy.

Cái bóng đó vụt lóe qua khoeo mắt Tần Liệt, anh nhanh chóng đưa mắt nhìn sang.

Người nọ cao gầy, mũi ưng, mấp híp, mặc áo thun tay ngắn màu đen và quần bò, kính râm giắt trên đỉnh đầu, trên tay cầm nửa miếng dưa đang ăn dang dở.

Tần Liệt quan sát một lúc, người này không quen mắt, hẳn là người ở nơi khác.

Đối phương cũng nhận ra anh đang nhìn hẩn chăm chăm, liền dời ánh mắt đi chỗ khác, điềm nhiên như không ngồi xuống lại.

Tần Liệt cũng thu hồi ánh mắt, hảo tâm nhắc nhở: “Tình hình thời tiết thế này, tối nay sẽ tiếp tục mưa to, nếu không có gì gấp gáp, có thể ở lại Phàn Vũ một đêm đợi đến mai hãy đi.”

Đậu Dĩ thả ba lô vào xe, liếc anh: “Không cần, đoạn về đường xá dễ đi, tôi đi thẳng theo hướng đông đến thành phố Khâu Hóa, tới đó sẽ tìm khách sạn trọ lại.” Hẩn nhìn anh: “Buổi trưa, ăn chưa no, nếu không thì đi kiếm chút gì ăn?”

Cũng không đợi Tần Liệt trả lời, hẩn lại hỏi người kia một câu tượng trưng: “Cô có đi không?”

Hướng San đã mở cánh cửa bên ghế phụ lái: “Tôi mệt, hai người đi đi.” Động tác của cô ta dừng lại: “Nếu anh không ngại, tôi ngồi trong xe của anh đi. . ., nếu anh sợ vấn đề an toàn, có thể lấy chìa khóa đi, tôi sẽ không đụng tới bất kỳ thứ gì.”

Đậu Dĩ bĩu môi: “Nói cũng đúng, lòng người khó dò.” Vừa nói vừa rút chìa khóa ra.

Hướng San xem thường, nhìn Tần Liệt một cái, cuối cùng chẳng nói gì, khom người ngồi vào trong.

Đậu Dĩ phát tay, rào nhanh tới phía trước dẫn đường.

Tần Liệt ngẩng đầu nhìn trời, đứng yên một lát, cũng rút chìa khóa xe máy, bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Mùa hè, tiệm mì sợi dựng một cái rạp lộ thiên sát cửa, bàn ghế được chuyển hết ra ngoài, lúc ăn mì không cũng đến nỗi nóng nực toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Mấy ngày nay thời tiết âm u nên khá vắng khách.

Hai người tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Đậu Dĩ móc từ trong túi quần ra gói khăn giấy, rút một tờ lau mặt bàn.

Tần Liệt liếc mắt, cúi đầu thổi một cái, đặt cánh tay lên: “Ông chủ.”

Có người ‘ới’ to một tiếng, lập tức chạy ra.

Tần Liệt: “Một bát mì thịt bò, tô lớn.” Nói xong hất cằm về phía đối diện.

Người phục vụ lại quay qua hỏi Đậu Dĩ.

Tần Liệt không để ý tới bọn họ nói chuyện, hướng người ra ngoài, xoay đầu nhìn đường xá.

Hôm nay là cuối tuần, đứng vào dịp họp chợ, nhưng gặp phải thời tiết xấu, người lui tới cũng ít hơn mọi khi. Máy quầy hàng che cái dù lớn phía trên, dùng vải bạt phủ trực tiếp lên mặt quầy dầy hàng hóa lại, người bán mặc áo mưa, chân giẫm trên mặt đất đầy bùn lầy.

Khóe mắt anh lướt nhìn, thấy ở góc tường đối diện có một bóng người ẩn hiện vụt lóe qua, loáng cái đã trốn vào trong ngõ hẻm.

Người này cao gầy, mặc áo đen, giống y hệt người anh vừa thấy trước đó.

Tần Liệt chau mày, quay đầu nhìn Đậu Dĩ.

“Cậu tới đây một mình đúng không?”

Ở thị trấn miền cường cũng có thể vào được internet, Đậu Dĩ đang loay hoay với điện thoại, mặt mũi dần ra chẳng khác nào tên ngốc nhìn anh: “Anh nói đi!” Sau đó lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Tần Liệt không trả lời, chẳng bao lâu sau, hai bát mì đã được bê ra đặt trước mặt.

Anh rút từ trong ống đũa ra một đôi, vừa đưa mắt nhìn qua phía góc đường vừa trộn mấy sợi mì, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt.

Đậu Dĩ không chơi nữa, cầm đũa đảo mấy lượt trong bát: “Trước kia, thứ Đồ Đồ phiền nhất chính là ăn mì sợi.” Hẩn nhìn người đàn ông đối diện: “Không thích trứng gà và cà rốt, cũng rất ít ăn trái cây, ngược lại hoàn toàn không có sức kháng cự với thịt, nhất là sườn.” Hẩn nói: “Cũng giống như

phần lớn nữ sinh, thích khoai tây chiên và ô mai mơ.”

Tần Liệt không nói gì, động tác ăn mì vừa nhanh chóng lại gọn gàng.

Đậu Dĩ: “Tôi đang nói chuyện với anh đó?”

“Kén ăn tốt lắm sao?”

Đậu Dĩ hừ cười thành tiếng: “Thời buổi này, có cô gái nào không kén chọn? Đều là lớn lên trong hũ mật, muốn ăn gì mà không được?” Hấn nói: “Chỉ sợ nơi quá nghèo nàn, muốn ăn cũng không có.”

Tay Tần Liệt khựng lại, đầu không ngừng lên nhưng ánh mắt có đôi chút mông lung.

Đậu Dĩ quan sát sắc mặt anh, biết những lời này đã đâm chọt vào lòng đối phương, nhưng bản thân hấn cũng chẳng thấy nhẹ nhõm thoải mái hơn chút nào.

Hấn thở dài một tiếng, đặt đôi đũa xuôi theo miệng bát: “Kỳ thật, tôi rất coi thường những người luôn ra vẻ tài giỏi, tự cho mình là đúng; nếu không vì Từ Đồ, hôm nay tôi cũng không muốn ngồi chung một chỗ với anh.” Hấn rút từ trong túi quần ra gói thuốc: “Từ nhỏ, cô ấy đã được ba mẹ cưng chiều, sau này gặp phải biến cố, mới thành ra như bây giờ. Bao nhiêu năm như vậy, cô ấy chưa từng nghe lời bất cứ một ai.” Đậu Dĩ hút mạnh một hơi: “Trừ anh.”

Tần Liệt: “Cậu muốn nói gì?”

Hấn khảy thẳng tàn thuốc xuống đất: “Mặc kệ quan hệ của hai người là gì, cô ấy ở đây, anh có trách nhiệm chăm sóc cô ấy, đến khi trở về Hồng Dương, nếu cô ấy thiếu một sợi tóc, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh.”

Tần Liệt: “Cậu lấy tư cách gì để nói những lời này?”

Đậu Dĩ ghen đơ.

Tần Liệt: “Nếu như cần giải thích, cũng là Từ tổng, không phải cậu.”

Đậu Dĩ nhìn anh, trong mắt của người đàn ông đối diện tràn ngập tham muốn chiếm hữu hết sức mãnh liệt.

Anh ta nói đúng, hấn quả thật không có tư cách.

Đậu Dĩ gạt đầu liên tiếp mấy cái: “Được được, đúng, nói rất có đạo lý.” Điều thuốc bất giác đã cháy hết, hơi nóng lan tới ngón tay, hấn ‘x..uyt’ một tiếng, ném xuống đất, dùng chân giẫm tắt.

Bên ngoài mưa dần nặng hạt hơn, ngồi trong phòng bật đèn nhìn ra, có thể thấy rất rõ trăm ngàn giọt tinh mịn ào ào rơi xuống.

Cắm mặt ăn mì đến tận lúc gần xong, Đậu Dĩ mới nghe phía đối diện lên tiếng: “Người sẽ khỏe mạnh bình an, không việc gì.”

Đôi đũa trên tay hấn khựng lại, ngược mắt lên, Tần Liệt vẫn cúi đầu ăn mì, không nhìn hấn.

Trả tiền xong đứng dậy, Tần Liệt theo bản năng nhìn qua phía góc đường đối diện, không thấy bóng dáng khả nghi, ánh mắt anh lướt xuống dưới, mũi giày lộ ra bên ngoài đã bán đứng gã ta.

Tần Liệt không biến sắc bình thản bước ra khỏi tiệm, hai người băng qua con phố bát nháo, đi về phía đầu thị trấn ở xa phía trước.

Bất thành linh có một ông cụ đựng phải Tần Liệt, anh khẽ xoay người đỡ lấy, nhân cơ hội nương theo động tác liếc ra phía sau, gã kia vẫn đang nhắm mắt bám đuôi theo luôn giữ một khoảng cách tầm ba bốn mét.

Ba lần bảy lượt, nếu nói trùng hợp thì quả là vô lý.

Rất nhanh đã ra đến đầu thị trấn, người đi lại trên đường dần thưa thớt.

Bước chân của Tần Liệt càng lúc càng chậm dần, bỗng nhiên khựng người đứng lại.

Đậu Dĩ đang đi trước thấy vậy cũng dừng lại: “Đi thôi.”

Tần Liệt bất thành linh quay đầu, người đàn ông phía sau hoàn toàn không ngờ đến, đầu tiên là sửng sốt sau đó đột nhiên đứng phắt lại, phản xạ có điều kiện xoay người bỏ chạy về phía sau.

Sắc mặt Tần Liệt rét lạnh, lập tức đuổi theo.

Gã đàn ông áo đen kia vùng tay hất mấy người đi đường ra, chân nam đá chân chiêu lão đảo, gây náo động cả một góc đường.

Đậu Dĩ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng trước khi đại não kịp phản ứng, đã co chân đuổi theo.

Bên rìa thị trấn, xe của hắn đang đậu ngay lối vào, xuyên qua cửa kính sũng nước, Hường San nhìn ra ngoài, thấy chiếc áo sơ mi trắng trên người Đậu Dĩ thoáng vụt qua, ngay sau đó tầm nhìn đã bị đám đông che khuất.

Cô ta nhú mày, mở cửa đi xuống, đứng trước đầu xe một lúc, mới đeo túi xách bước nhanh qua.

Tần Liệt đỡ ông cụ bị đối phương xô ngã đứng vững lại rồi lao nhanh tới phía trước, trụ chân trái dồn sức đá một cú thật mạnh, gã đàn ông áo đen loạng choạng, trên lưng xuất hiện một dấu chân, bỏ nhào về phía trước, cả người nằm sấp trong vũng bùn.

Hắn co chân, lom côm bò dậy tính chạy trốn tiếp.

Tần Liệt cong gối thúc vào lưng hắn, bẻ ngoặt cánh tay đối phương ra sau, ấn đầu xuống: “Đi theo tụi tao làm gì?”

Hơn nửa khuôn mặt của gã dính đầy sinh lý, đau đến nghiêng răng: “Tao không có đi theo.”

Cánh tay anh lại dùng sức đè mạnh hơn: “Vậy sao mày bỏ chạy?”

Gã áo đen nói ngang ngạnh: “Vậy sao mày lại đuổi theo tao?”

Tần Liệt thúc mạnh đầu gối, đối phương im miệng không nói nữa.

Đậu Dĩ cũng từ đằng sau đi tới, chống nạnh: “Có chuyện gì vậy?”

Tần Liệt: “Cậu có biết tên này không?”

Đậu Dĩ cúi người, nghiêng đầu nhìn, trên mặt đối phương lấm lem đầy bùn đất nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhìn ra được diện mạo, ngẫm nghĩ hồi lâu: “Không biết.”

“Vậy sao hắn lại bám theo cậu?”

“Bám theo tôi...” Đậu Dĩ tiếp lời của anh, sau đó đột nhiên kịp phản ứng: “Cái gì mà bám theo tôi, biết đâu là theo dõi anh?”

“Tôi không biết gã này.”

Đậu Dĩ cười phá lên giễu cợt: “Tôi biết chắc?”

Lúc này, người xem náo nhiệt đứng vây thành một vòng xung quanh, Hường San dạt đám đông sang hai bên, chen đến phía trước.

Gã áo đen thấy hai người nói chuyện phân tâm không để ý tới hắn, liền húc mạnh người xô Tần Liệt ra, đứng vọt dậy tính chạy về phía trước.

Tần Liệt ứng phó cực kỳ nhanh nhẹn, quét ngang chân, trong nháy mắt tóm chặt cánh tay đối phương, quật sang một bên.

Gã áo đen rơi vào đám đông, vừa vịn ngã sấp trước mặt Hường San.

Bùn đất bắn tung tóe lên bấp chân, Hường San kinh hãi vội lui về sau mấy bước nhỏ. Cô ta nhìn xuống, trên người gã đàn ông kia văng ra hai mảnh giấy, phía trên là một bức ảnh, chụp chính diện, mép ảnh bị cắm trong bùn.

Ánh mắt Hường San bất động, nheo mắt nhìn kỹ, là một bức ảnh chân dung, khoảng cách quá xa không thấy rõ được diện mạo, nhưng cái mái tóc hồng khói kia cũng đã đủ bắt mắt. Cô ta bặm môi, theo bản năng giẫm chân lên che lại, rồi thần nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Liệt.

Tần Liệt cũng đứng dậy, liếc cô ta một cái, lời gã đàn ông kia lên: “Rốt cuộc là cái quái gì hả?”

Gã đàn ông áo đen nhìn đám đông xung quanh, sợ làm to chuyện liền nhanh trí nảy ra cái cớ: “Tôi bị lỡ đường, điện thoại và ví tiền bị người ta cướp mất, không thể trở về quê, lại không tìm được bạn bè giúp đỡ, thật sự tới đường cùng không còn cách nào khác, đúng lúc thấy người bạn kia của anh ăn mặc sang trọng, đi xe đắt tiền...” Hắn chỉ Đậu Dĩ: “Cho nên nhất thời nổi tà tâm, muốn trộm chút tiền làm lộ phí về quê.”

Đậu Dĩ chột vờ lẽ, nhướn lông mày: “Chút tiền lộ phí này còn cần anh ăn trộm, nói thẳng ra không chừng tôi còn có thể giúp anh một tay.”

Tần Liệt liếc hắn một cái, lại dùng ánh mắt nghiền ngẫm quan sát gã đàn ông nọ, những lời biện bạch này của hắn căn bản chẳng có chút giá trị nào, anh còn đang định hỏi thêm mấy câu, cảnh sát trong thị trấn đã dạt đám đông đi tới, hỏi xem có chuyện gì.

Tần Liệt nuốt những nghi hoặc trong lòng xuống, giao gã ta cho cảnh sát rồi quay qua hỏi Đậu Dĩ: “Hai người có đi luôn không?”

Lúc này sắc trời đã chuyển tối, ảm đạm mịt mù, mưa càng lúc càng nặng hạt, rơi xuống người, chẳng mấy chốc quần áo đã ướt đầm.

Đậu Dĩ nói: “Bây giờ khởi hành, đi thẳng tới phía trước khoảng hai tiếng là ra tới thành phố Khâu Hóa.”

Tần Liệt ‘ừ’ một tiếng, hai người quay lại chỗ để xe.

Hương San thấy bọn họ đã quay sang hướng khác, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt hai mảnh giấy kia lên, đảo mắt một lượt qua mẫu giấy còn lại, là một tấm danh thiếp, mấy chữ ‘Tập đoàn Lăng Diệc’ rất lớn đập vào mắt.

Cô ta cầm lên, nhét vào trong túi xách.

Đậu Dĩ khởi động xe, chạy ra đường chính rồi dừng lại.

Tần Liệt nghỉ ngơi chốc lát, dặn dò một câu: “Trên đường chú ý an toàn.”

Đậu Dĩ không trả lời, chống tay lên vô lăng nhìn anh: “Đừng quên chuyện anh đã hứa với tôi.”

Hắn nói xong định nâng cửa kính lên, Hương San ngồi bên cạnh vội ngăn lại; hai người trong, ngoài xe cách nhau một khoảng, người đứng ngoài cửa sổ kia cũng không nhìn cô ta.

“Tần Liệt.” Cô ta gọi một tiếng.

Trong sắc trời mờ tối, anh chậm rãi quay đầu lại, khom người xuống, tầm nhìn không còn quá chênh lệch như vừa rồi.

Hương San lên tiếng: “Phản bội anh là chuyện khiến em hối hận nhất, nếu như có cơ hội, sau này em tuyệt đối sẽ không để cho mình phải hối hận thêm lần nữa.”

Tần Liệt thoáng ngẩn người, nhú chặt chân mày, hoàn toàn không hiểu nửa câu sau của cô ta có ý gì.

Đậu Dĩ mất kiên nhẫn hồi thúc, bên này bắt đầu nâng cao cửa sổ lên.

Hương San nhìn anh không chớp mắt, cười cười: “Tạm biệt.”

Tần Liệt đưa mắt nhìn xe rời đi, lấy áo mưa từ trong thùng xe ra tròng lên người, đẩy xe ngược vào thị trấn.

Chỉ mới mười lăm phút đồng hồ trôi qua, mà quang cảnh trong thị trấn đã hoàn toàn lắng xuống, chỉ còn vài bóng người lác đác, xa xa mấy ngọn đèn đã được thắp sáng, những giọt nước ào ào trút xuống đập vào cái nón áo mưa trùm trên đầu phát ra tiếng lộp độp không ngừng, khiến cho mưa đêm càng trở nên thăm thẳm nịt mù.

Anh quay đầu lại, tiệm tạp hóa bên cạnh phát ra ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn vàng, cửa sổ mở rộng, ông chủ đang nhào người trên mặt quầy đếm tiền, tính sổ sách.

Ánh mắt Tần Liệt bất động, cứ đứng yên như vậy mấy phút đồng hồ, nhớ tới thật lâu trước kia, anh đưa Từ Đồ ra thị trấn, từ đằng xa nhìn cô nhét đồ lót vào trong túi đồ, nhớ cô tính toán trả sạch nợ một cách rõ ràng minh bạch, nhớ dáng vẻ cô vừa lưu manh vừa ngang ngược lúc đòi anh tiền mua thuốc lá.

Tần Liệt khẽ mỉm cười, cảm thán thời gian thật quá đổi diệu kỳ, ban đầu gai mắt chẳng thèm ngó ngang gì tới, vậy mà giờ đây cả trái tim bị cô nắm giữ, nhìn những tia sáng vàng ấm áp trong ngôi nhà, mới thật sự hiểu được ý nghĩa của nhớ thương bận lòng là thế nào.

Anh khóa xe lại, gỡ nón áo mưa xuống đi vào.

Ông chủ ngẩng đầu lên: “Ây dà, A Liệt đó à.”

Tần Liệt giữ nước mưa trên vạt trước xuống, mỉm cười.

Ông chủ hỏi: “Mua thuốc lá hả?”

“Không.”

Đối phương nghi hoặc: “Trời mưa to thế này, cậu muốn mua gì?”

Ánh mắt Tần Liệt tìm kiếm một vòng trên kệ, dừng một lát: “Có ô mai mơ không?”

...

Từ trong tiệm tạp hóa đi ra, Tần Liệt không đi tới chỗ để xe mà đội nón áo mưa lên, rẽ qua ngõ hẻm phía sau đi tới nhà chú La thầy thuốc đông y.

Nhà thầy thuốc La nằm sâu hun hút bên trong, đi vào ngõ hẻm rồi phải rẽ thêm bốn năm lối ngoặt nữa mới tới, đoạn đường nào cũng heo lánh khó đi, thêm vào đó mưa không ngừng dội xuống, cả con ngõ nhỏ đen kịt một màu, đến nửa bóng người cũng không thấy.

Tần Liệt chẳng để ý, cứ sải bước đi về phía trước.

Vừa bước xuống mấy bậc thềm, bất thành linh từ phía sau vang lên những tiếng động bất thường kỳ lạ.

Bước chân Tần Liệt thoáng ngập ngừng, rồi bất ngờ đứng phắt lại.

Bước chân phía sau mất kiểm soát lơ nhịp lao tới thêm mấy bước, sau đó đột nhiên im bất.

Anh không quay đầu lại, nghiêng tai lắng nghe, tiếng mưa rơi xen lẫn với tiếng hít thở rối loạn, hai đồng tử trong đôi mắt của Tần Liệt lập tức trầm xuống sâu như bóng đêm, nhớ tới người đàn ông áo đen lúc chiều. Dừng chốc lát, anh lại tiếp tục sải bước, lần này tốc độ cực nhanh.

Tần Liệt lách người, nhanh chóng ngoặt vào lối rẽ, đứng sát người sát vào vách tường.

Mưa vẫn rơi xối xả không ngừng, quả nhiên đầu bên kia truyền đến tiếng bước chân dồn dập, theo sau là một bóng đen hấp tấp đi tới.

Khóe môi Tần Liệt căng cứng, duỗi tay chộp lấy, túm cánh tay người nọ tính bẻ ngoặt ra sau đè lên tường.

Nhưng bóng đen lại không cao gầy như trước đó, cũng hoàn toàn không có chút sức trời gà nào, bị sức mạnh của anh xoay tròn đảo nửa vòng trong bùn, a a a sợ hãi la lên, thanh âm nhỏ nhẹ mềm nhũn.

Tim Tần Liệt đột nhiên thất lại, đây là âm thanh anh quen thuộc nhất trên đời, thậm chí chỉ một giây trước đây thôi anh còn đang nghĩ đến khuôn mặt đáng yêu của cô, đang rất nhớ cô. Anh theo bản năng thu tay lại, cánh tay kia vươn ra đỡ lấy thắt lưng cô, hai người chuyển động theo quán tính, anh ôm cô loạng choạng thêm mấy bước, khi lấy lại được thăng bằng, cơ thể anh đã đè nặng ép chặt cô vào tường.

Một bên gò má của Từ Đồ dán lên tường, bị thân hình cao lớn của người trước mặt khóa vào giữa, cánh tay anh đỡ sau thắt lưng cô, không bị va đau, nhưng bị dọa hoảng sợ không ít.

Cô nhắm tịt mắt, hốt ha hốt hoảng: “Tần Liệt, là em, là em mà!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Từ Đồ lại hét loạn xạ thêm mấy tiếng.

Tần Liệt: “Suyt, Suyt...” anh áp bụng ngón tay lên môi cô, giọng nói rất trầm, hai âm tiết, chậm rãi phả ra bên tai cô, sau đó khẽ thì thầm: “Anh nghe thấy rồi.”

Một tay anh chống lên tường, cánh tay kia rút khỏi thắt lưng cô, mở rộng vạt áo mưa ra hai bên, bọc cô vào lòng.

“Có đụng trúng chỗ nào không?”

Từ Đồ: “Dạ không.”

“Hoảng sợ lắm sao?”

Từ Đồ nói: “Có một chút, em tưởng anh định đánh em.”

Hai thân thể ẩm ướt dán chặt vào nhau, trái tim trong lồng ngực anh đập từng nhịp mạnh mẽ, cơ thể anh khẽ lay động, tựa hồ đang cúi đầu phì cười: “Chỉ cần em la chậm chút nữa thôi là anh động thủ rồi.”

Từ Đồ ngẩng đầu lên, toàn bộ khuôn mặt anh ẩn trong chiếc mũ áo mưa, vạt áo rộng thùng thình bên dưới chiếc mũ phủ xuống trùm kín đỉnh đầu cô, xung quanh được áo mưa bao bọc, trước mặt là lồng ngực dày rộng của anh, loáng cái, cô như được núp trong một chiếc lều nhỏ, vững chắc và an toàn.

Bàn tay Từ Đồ áp lên lồng ngực anh, giọng nói phớt phờ như đứa trẻ nghịch ngợm thích gây chuyện: “Em tưởng sẽ không bị anh phát hiện chứ.”

“Tưởng anh ngốc hả?” Tần Liệt giả vờ giận dữ, khẽ hỏi: “Em tới đây bằng cách nào?”

Từ Đồ nói: “Đi nhờ xe máy của con trai Lục bà bà.”

“Cậu ấy ra thị trấn sao?”

Từ Đồ ‘dạ’ một tiếng, ngón tay lơ đãng trượt lên trượt xuống trên ngực anh.

Tần Liệt rù tròng mắt, chiếc áo thun màu đen của anh làm nền cho đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng ngần của cô, cách lóp vải áo, vẫn có thể cảm giác rất rõ hơi lạnh ở những nơi ngón tay thon nhỏ đó nghịch đùa lướt qua.

Ánh mắt anh lại di chuyển lên trên, nhìn vào mắt cô: “Trên người chỉ mặc thế này mà chạy tới đây sao?”

Từ Đồ nói: “Em gấp quá, quên mang theo áo mưa.”

Cô buộc tóc, đuôi tóc bị ướt dán sát vào cổ, tóc mái ban nãy bị anh vén sang hai bên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn lộ hết ra ngoài.

Tần Liệt cúi đầu, nhẹ nhàng đặt môi lên trán cô: “Sao không ngoan ngoãn ở nhà đợi anh?”

Từ Đồ mím môi, cơ thể vừa rồi còn lạnh run mà giờ đã ấm lên không ít: “Em ở nhà buồn chán, muốn ra ngoài chơi cho khuây khỏa, nhưng anh đi nhanh quá, em đuổi theo không kịp.”

Mưa càng lúc càng lớn, những hạt mưa nặng trĩu ào ào đổ xuống đỉnh đầu, xuôi theo áo mưa trượt xuống, bắn tung tóe dưới chân.

Tần Liệt nghiêng đầu nhìn xung quanh, ôm cô bước sang phía bên cạnh, đứng dưới hàng hiên nhà người ta, bên trên có mái che, có thể trú mưa tạm thời.

Tần Liệt khẽ tách cô ra khỏi vòm ngực mình, ngón tay cong lại, nâng cằm cô lên, buộc cô ngẩng đầu nhìn mình: “Nói thật anh nghe nào.”

Từ Đồ: “Em không có nói dối mà.”

Ánh mắt của Tần Liệt dần dần sâu không thấy đáy, tay dời xuống dưới, cách lớp áo mưa, tóm một cái bắt ngay hông eo cô kéo lại: “Thật sự buồn chán huh?”

Cơ thể Từ Đồ ưỡn thẳng tới phía trước, lại dán sát vào anh, qua vài giây, cô thủ thỉ: “Kỳ thật em lo lắng.”

Tần Liệt cơ hồ lập tức hiểu ngay, nhưng vẫn lên tiếng hỏi: “Lo lắng chuyện gì?”

Từ Đồ khịt mũi hừ một cái, thoải mái thừa nhận: “Anh đi đưa tiễn người yêu cũ, quyến luyến không rời khó lòng chia tách, ai biết không khống chế được cảm xúc sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Chơi trò theo dõi?” Tần Liệt nhướn chân mày: “Tuổi còn bé xiu, học mấy cái thứ này ở đâu vậy chứ?”

Anh dừng lại một lúc, bàn tay men theo khe hở áo mưa luồn vào trong, chạm vào lớp vải vóc ướt sũng, thoáng ngừng lại, vén lớp áo ẩm ướt kia lên, nhẹ nhàng nắm lấy eo cô, lần này xúc cảm hoàn toàn chân thật, là làn da nhẵn mịn thoáng se lạnh của cô.

Từ Đồ loáng cái không thốt nổi câu nào, mắt rù xuống, nhẹ nhàng tì trán vào ngực anh.

Tần Liệt dùng ngón tay cái miết nhẹ làn da cô: “Nói anh nghe xem.”

Từ Đồ hừ một tiếng: “Bụng dạ em nhỏ.”

“Là rất nhỏ.” Anh hôn lên chóp mũi cô.

Từ Đồ hậm hực: “Anh thấy em và Đậu Dĩ thân thiết với nhau thì mất hứng, vậy mà hôm sinh nhật của Tần Tử Duyệt, anh và cô ta đi từ phòng anh ra, bên trong còn không bật đèn,” cô dừng một lúc: “Trên bàn ăn, cô ta cứ kể chuyện quá khứ của hai người, ăn một ly kem, ngủ trên đùi anh, cồng cô ta về nhà...”

Từ Đồ nói tới đó, thanh âm từ từ nhỏ xuống: “Em ghen...”

Tần Liệt nhắm mắt lại, sau đó thở dài một hơi nhẹ nhõm, tất cả những cảm xúc mơ hồ lo lắng trong lòng anh, giờ phút này đã có được lời giải thích. Ngón tay anh cọ nhẹ lên trán cô: “Vì vậy mới cùng với Đậu Dĩ cố tình chọc giận anh sao?”

Từ Đồ không trả lời mà chìa ngón tay trở ra, chọt tới trước mặt anh: “Em cũng giận lắm, giận tới mức moi thùng cái lỗ trên bàn ăn, muốn sút ngón tay.”

Cô nàng ầm ức suốt chút nữa đã chọc thẳng vào mắt anh, Tần Liệt bị lừa phỉnh, vội vàng nghiêng đầu ra sau, chăm chú quan sát ngón tay cô, nhưng trời tối đen, căn bản chẳng nhìn thấy được gì, chỉ có những lời tố cáo thò thè nũng nịu của cô vang ở bên tai.

Nhưng bây giờ, tất cả những chuyện đó đều không còn quan trọng.

Tần Liệt cảm ngón tay cô, nhẹ nhàng đưa đến bên môi chạm vào: “Hết đau chưa?”

Xúc cảm ẩm ướt lành lạnh rơi trên đầu ngón tay, Từ Đồ thoáng ngẩng người, dừng một lúc, nhỏ giọng thì thầm: “Anh hôn một cái nữa đi.”

Tần Liệt cúi đầu, không chỉ chạm vào khe khằng như vừa rồi mà đặt xuống một nụ hôn, khóe môi mím lấy: “Bây giờ đã hết đau chưa?”

Trốn trong cái góc nhỏ nhỏ, dường như cả thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, cảm giác này và thường ngày không giống nhau, đêm tối khiến người ta buông lỏng hơn, táo bạo hơn, anh cũng không còn như gần như xa không cách nào nắm bắt được như trước kia.

Đồ Đồ thăm dò: “Anh thôi thôi.”

Nét mặt Tần Liệt đầy dung túng nuông chiều, cứ như vậy nhìn chăm chú vào mắt cô, rồi cúi đầu thôi nhẹ nhẹ.

Từ Đồ: “Anh thôi thôi nữa đi.”

Tần Liệt bật cười, nắm ngón tay cô kéo xuống, đồng thời cánh tay còn lại ôm chặt thắt lưng cô, dùng sức ép sát vào ngực mình: “Em đủ rồi đó.” Anh nói: “Mưa càng lúc càng lớn, cứ đứng mãi ở đây cũng không phải biện pháp, phải nhanh chóng tìm chỗ trú thôi.”

Lúc này đột nhiên Từ Đồ cất lời: “Em không có cảm giác an toàn, nên hôm nay mới chạy đến đây.” Thanh âm của cô nhỏ đến mức phảng phất tan vào tiếng mưa.

Tìm Tần Liệt quặn thắt như bị đâm vào, nhìn cô bất động.

Từ Đồ lí nhí: “Em vẫn luôn không xác định được, chúng ta... bây giờ là quan hệ gì.”

Tần Liệt vô thức liếm môi, sự do dự của anh đã khiến cô phải băn khoăn suy đoán, trong thời tiết tệ hại như thế này, mà phải từ Lạc Bình chạy theo tới Phàn Vũ, tất cả chỉ vì thiếu cảm giác an toàn.

Là anh ích kỷ, đã không chú ý đến cảm nhận của cô.

Tần Liệt khẽ than thầm một tiếng: “Em nói quan hệ của chúng ta là gì?”

Từ Đồ ngẩng đầu, nhẹ nhàng lắc lắc.

Cô của lúc này ngoan ngoãn đáng yêu đến rung động lòng người, cổ họng Tần Liệt trượt lên trượt xuống, dùng hành động thực tế trả lời cô.

Vốn dĩ chỉ muốn khẽ chạm vào đôi cái, nhưng trong phương diện này, đàn ông vĩnh viễn là sinh vật tham lam tội cùng không bao giờ biết hài lòng thỏa mãn.

Phiến môi hai người đều ướt lạnh, nhẹ nhàng cọ sát mon trón đối phương, ngay tức khắc nhiệt độ cơ thể nóng bùng lên.

Từ Đồ chỉ cao tới vai anh, cổ ngẩng cao hết mức, chỉ còn mấy đầu ngón chân chạm đất, cả thân người đổ hết lên anh, dần dần không kìm nén được nữa, một tay Tần Liệt ôm vòng quanh siết chặt thắt lưng cô, tay còn lại từ từ trượt xuống dưới, chui vào trong quần áo cô.

Vật áo mưa không còn che kín được phía trước cơ thể, những hạt mưa nhỏ theo gió hất vào khuôn mặt Từ Đồ, nước từ trên vành mũ áo mưa chảy xuống xuôi theo gò má cô len vào nơi những cánh môi đang quăn lấy, hai người tan vào nhau hòa vào đất trời.

Dần dà, hơi thở của Tần Liệt càng trở nên nặng nề, lưỡi tấn công đi vào, chạm phải khuyết đá kia, thoáng dừng lại, xoay lưỡi lách vòng rồi lướt nhẹ vờn lưỡi cô, mon trón khắp bên trong khoang miệng, tay cũng chậm chậm trèo lên, chần chừ do dự, cuối cùng cũng phủ xuống, cách lớp vải mỏng manh vuốt ve nắn bóp nơi mềm mại đó.

Toàn thân Từ Đồ mất hết sức lực, chân nhũn xuống, cổ thoáng rụt lại.

Tần Liệt truy tận đuôi cùng không tha, anh khom người thấp xuống ngang tầm chiều cao của cô, mượn sức ở cổ rướn đầu tới phía trước liếm mút môi cô, buộc cô phải ngẩng đầu lên.

Hôn đến mãnh liệt điên cuồng, đột nhiên anh khẽ ‘xúy..t’ một tiếng.

Khựng lại vài giây, rốt cuộc hai người cũng tách nhau ra, cánh môi Từ Đồ đỏ thắm, hô hấp thoáng ổn định trở lại: “Sao vậy ạ?”

Đầu lưỡi Tần Liệt nếm thấy mùi máu tươi thoang thoang: “Bị xước.”

“Dạ?”

Anh liếm môi dưới, dùng mu ngón cái quẹt qua: “Cái trang trí trên đầu lưỡi em.”

Từ Đồ: “...”

Hai người điều chỉnh hơi thở lấy lại bình tĩnh, không ôm nhau nữa.

Toàn thân cả hai đều ướt đầm, chẳng có lấy một chỗ khô ráo, Tần Liệt cởi áo mưa mặc vào cho Từ Đồ.

Từ Đồ: “VẬY còn anh?”

“Anh không sao.” Anh ôm cô bước xuống bậc thềm, ngay lập tức, những giọt mưa to như hạt đậu ào ạt nện xuống vai anh.

Đồ Đồ biết con đường này: “Không đi nhà thầy thuốc La sao anh?”

“Muộn quá rồi, tìm chỗ trú mưa trước.” Ánh mắt Tần Liệt tập trung quan sát con đường gồ ghề trũng nước dưới chân: “Để sau.”

Mưa to âm thầm không lên tiếng mù mịt giăng kín đất trời, xuôi theo mái hiên trút xuống như tấm rèm dày cộp nặng nề.

Trên đường không có lấy một bóng người qua lại, cũng chẳng có đèn đường, chỉ có ánh sáng vàng mờ mờ ảm áp hắt ra từ tiệm tạp hóa.

Dưới mái hiên, Tần Liệt đứng tựa lưng vào vách tường rút một hơi thuốc, thu hồi ánh mắt đang nhìn phía xa xa lại dừng trên khuôn mặt Từ Đồ.

Từ Đồ ngồi trên cái ghế đầu nhỏ bên cạnh, trước mặt là một cái ghế cao, trên tay bưng ly mì ăn liền, vừa dùng nĩa xiên mấy sợi mì lên, cúi đầu hút chụt một cái, vừa nói chuyện điện thoại: “Đi đường có ổn không... Ở đây đang mưa rất lớn, bên đó có mưa không... vậy đợi mai tạnh rồi hãy đi.”

Dường như đối phương còn đang tiếp tục nói gì đó, yên lặng một lúc lâu, cô trộn mì lên: “Em và anh ấy có gì mà nói... Không cần gửi lời gì hết... Cứ nói em rất khỏe, tạm thời chưa về.”

Cô ngẩng đầu nhìn Tần Liệt: “Vây cúp đây.”

Từ Đồ ngắt điện thoại, cầm ly mì lên, chu miệng thổi rồi xì xụp húp một ngụm nước nóng sốt: “Bọn họ đang trú trong khách sạn.”

Tần Liệt nhẹ giọng đáp lại: “Ừm.”

“Anh không ăn sao?” cô đẩy tới phía trước, nước mì vẫn còn khá đầy, men theo động tác của cô có vài giọt sánh ra khỏi miệng ly.

Tần Liệt nói: “Đừng nghịch nữa, ăn ngoan đi nào.”

Từ Đồ dạ một tiếng, lại cúi đầu xuống, cả người co lại như một khối tròn nho nhỏ, động tác ăn mì vô cùng nghiêm túc, chẳng mấy chốc đã vơi hết một nửa.

Tần Liệt ngắm cô một lúc, dụi tắt đầu thuốc, xách cái ghế qua ngồi bên cạnh: “Em không thích ăn mì sợi sao?”

Từ Đồ húp nước: “Không thích.”

“Vây sao lại thích mì ăn liền?”

Từ Đồ nói: “Mì ăn liền ngon.”

Tần Liệt hừ nhẹ: “Mấy thực phẩm không tốt cho sức khỏe mùi vị đều ngon.” Anh bẹo vành tai cô: “Hèn chi không lớn nổi.”

Từ Đồ trừng mắt tỏ, ưỡn ngực ra: “Ai nói không lớn.”

Tần Liệt phì cười.

Cô nàng làm càn phô trương thanh thế xong, bỗng sực nhớ đến chuyện anh vừa làm với mình trong con hẻm nhỏ, gò má đỏ bừng lên, cảm mặt tiếp tục ăn mì.

Tần Liệt ngắm cô ăn, nước mì cay nóng nhuộm cánh môi cô đỏ hồng tươi bóng, anh ngồi trên cái ghế cao, cúi người xuống, cánh tay gác lên chân, vân vê nghịch thùy tai cô.

Lỗ tai Từ Đồ đỏ bừng như nung lửa, còn dư lại non nửa bát mì không cách nào nuốt trôi, lại đẩy đẩy tới phía trước.

Tần Liệt: “No rồi sao?”

“Dạ.”

“Mấy giờ rồi?”

Từ Đồ bật sáng màn hình di động: “Tám giờ kém mười.”

Đã muộn như vậy, sắc trời hoàn toàn tối đen.

Ông chủ tiệm tạp hóa thu dọn đồ đạc trên bàn cho vào tủ, cách cửa sổ: “A Liệt, tôi thấy trời mưa lớn kiểu này hai người không về được đâu.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Từ Đồ.

Tần Liệt quay người lại, tay cũng rút về: “Đúng là lớn quá.”

Ông chủ nói tiếp: “Giờ này không còn ai mua gì, tôi cũng định đóng cửa, cậu xem hai người...” Hắn nói tiếp: “Cuối thị trấn không phải có khách sạn nhỏ

sao, thay vì ở đây đóng băng đông lạnh, chỉ bằng qua đó trú mưa, đợi mưa tạnh bớt biết đâu có thể về được.”

Ngón tay của Tần Liệt không khỏi động đậy, vừa quay đầu lại, rơi ngay vào ánh mắt của cô.

Khách sạn nhỏ Xuân Hồng.

Bà chủ Vương Xuân Hồng mơ mơ màng màng, tay chống đầu, cầm chôn trong hai khối thịt nung núc ở cổ, bị chính tiếng ngáy của mình làm cho giật mình búng tỉnh, ho khan mấy tiếng, từ từ mở mắt ra.

Bà ta nhìn đồng hồ treo tường, rồi nhìn quanh quất bên ngoài một hồi, mưa to gió lớn, những giọt nước mưa như hạt đậu nện ào ào xuống kính.

Bà ta chống bàn đứng dậy, sửa soạn đóng cửa đi ngủ.

Bỗng nhiên có một tiếng động vang lên, gió mạnh đập cánh cửa vào vách tường.

Bà ta giật mình tỉnh hẳn, nhìn thấy một đôi nam nữ bước vào.

Cô gái mặc cái áo mưa dài, vành nón che khuất trán, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt; người đàn ông thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, trời mưa to nhưng chỉ mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu đen, vải vóc bị ướt mưa dán sát vào người, khiến cho đường nét vạm vỡ của phần thân trên cơ thể hiện ra rõ rệt.

Bà chủ khách sạn quan sát chốc lát, cười đơn đã hỏi: “Hai người muốn thuê phòng sao?”

Hai người chân trước chân sau đi tới, người đàn ông hỏi: “Còn phòng không?”

Bà ta nhìn mấy cái chìa khóa trong ngăn kéo, vội nói: “Còn dư lại hai phòng cuối cùng, hai người lấy hết?” Ánh mắt bà ta lại đảo một vòng trên người bọn họ đánh giá: “Hay chỉ lấy một phòng?”

Người đàn ông không trả lời, vuốt nước trên mặt, không tự chủ quay đầu nhìn người con gái bên cạnh kia.

Nhìn nhau chốc lát.

Anh nói: “Hai...”

“Một phòng.” Cô gái giành nói trước.

Ánh mắt của hai người lại giao nhau.

“Mưa lớn như vậy, lỡ có người khác cần.” Cô gái kéo kéo tay người đàn ông, bị đối phương ngắm nhìn có chút mất tự nhiên, cười gượng: “Anh nói, đúng không!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Vào phòng, Tần Liệt bật đèn lên.

Căn phòng rất nhỏ bày biện cũng hết sức đơn giản, đối diện là cửa sổ, bên dưới cửa sổ là chiếc tủ đầu giường màu nâu cũ kỹ, hai bên trái phải là hai chiếc giường đơn, bên trên trải drap giường màu trắng sọc xanh da trời, gối đầu và chăn mền đều màu trắng, sàn nhà lát gạch đỏ, bề mặt sáng bóng, phía trên là chiếc đèn sợi đốt phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Tần Liệt nhìn trái nhìn phải quan sát một vòng, trên tường treo một chiếc tivi hai mươi bốn inch, đi vào trong mấy bước, đẩy cửa bên trái ra là một phòng vệ sinh rất nhỏ, bồn cầu ngồi xổm, phía trên gắn vòi sen, kế bên là chiếc máy nước nóng đã ố vàng cũ kỹ.

Toàn bộ căn phòng liếc qua có thể thấy, đơn giản nhưng khá sạch sẽ.

Tần Liệt quay đầu lại: “Được không?”

Từ Đồ đang mỉm môi đánh giá, nghe thấy câu hỏi của anh bất chợt giật mình, vội ngoan ngoãn gật đầu.

Cô đã cởi cái mũ áo mưa xuống, tóc mai hai bên bết vào gò má, môi tái nhợt vì lạnh nhưng đôi đồng tử sáng lấp lánh không gì sánh được. Vóc dáng Từ

Đồ nhỏ nhắn, khoác trên người cái áo mưa lung thùng to bự của anh, chỉ có mấy đầu ngón chân len lén lộ ra ngoài, tay áo phải túm lên mấy lượt mới nhô ra bàn tay để vén lại tóc mái.

Bà chủ khách sạn vẫn còn đi theo đằng sau, dè dặt sự hiếu kỳ trong lòng xuống: “Thế nào? Hai người có thuê không?”

Tần Liệt nói: “Thuê.”

Bà chủ mỉm cười: “Vậy chìa khóa này giao cho cậu. Chìa khóa này chỉ có một cái, mười hai giờ trưa mai trả phòng, trường hợp của hai người đặc biệt, đêm nay cũng chẳng còn mấy tiếng, không tính tiền, chỉ tính nửa buổi sáng mai.”

Tần Liệt: “Cảm ơn.”

Anh muốn đóng cửa nhưng bà chủ khách sạn vội ngăn lại: “Mấy nước nóng đã có sẵn nước, tắm rửa không cần chờ đun, nhưng khăn tắm, xà phòng và mấy thứ khác sẽ tính tiền, quầy tiếp tân dưới lầu có đủ hết. Nếu có yêu cầu đặc biệt gì khác, trên bàn...”

Tần Liệt liếc bà ta một cái.

Bà chủ lập tức im miệng, cười xởi lởi: “Vây hai vị nghỉ ngơi đi.” Bà ta còn giúp khép cánh cửa, xoay thân hình mập mạp đi xuống lầu.

Cửa đóng lại, bên tai lập tức thanh tịnh.

Tần Liệt quay đầu lại, Từ Đồ vẫn đang đứng yên trong phòng.

Ngón cái và ngón trỏ của anh bấm vào nhau: “Em cởi áo mưa ra đi.”

Từ Đồ ngáy ngốc: “Dạ.” Cô cúi đầu, hai tay tê cóng, chậm chậm cởi cúc áo.

Tần Liệt bước lại gần, khẽ cúi người xuống, giúp cô cởi mấy cái cúc bên dưới, ngược mắt nhìn cô: “Lạnh lắm sao?”

Từ Đồ run rẩy nói khẽ: “Đóng băng luôn rồi.”

Tần Liệt giúp cô cởi áo mưa ra, tiện tay treo lên cái móc phía sau cánh cửa.

“Em vào tắm nhanh đi.” Anh xoay người lại, cọ ngón tay cái lên môi cô: “Mới đầu đừng bật nước nóng quá, mở âm ấm để nhiệt độ cơ thể trở lại bình thường sau đó hãy tăng lên.”

Từ Đồ: “Dạ.”

“Anh đi xuống lầu, cầm theo chìa khóa, có người kêu em đừng mở cửa, anh tự vào được.”

“Dạ.” Cô tiếp tục đáp lại một tiếng: “Anh xuống dưới chi vậy?”

Tần Liệt đã mở cửa ngoài: “Mua khăn tắm. Tiện thể gọi điện cho lão Triệu, nhờ ông ấy báo với mọi người trong nhà một tiếng.”

Anh đóng cửa, xoay chìa khóa, cửa khóa lại.

Đồ Đồ gãi gãi mũi, đứng một hồi, lơ lơ đi tới kéo cánh cửa mấy cái, cánh cửa im lìm, lúc này mới thấy lạnh rùng mình.

Cô cởi chiếc áo ướt sũng trên người ra, tiện tay ném xuống đất, đá văng giày rồi đi vào trong, in lại trên nền nhà một loạt dấu chân nhỏ nhỏ loang loáng dưới ánh đèn.

Cô vừa đi vừa cởi khóa quần, lúc tới bên cạnh giường vừa vặn tuột xuống một nửa.

Nhìn ra ngoài trời, mưa như trút nước nện vào cửa sổ, phảng phất hơi lạnh lòn qua khe hở chui hết vào trong phòng. Đồ Đồ rút vai, giờ tay kéo rèm cửa sổ lại, rồi quay đầu tiếp tục quan sát căn phòng, trước kia cô đều ở những khách sạn nổi tiếng và các khu nghỉ mát cao cấp, đây là lần đầu tiên ở trong một khách sạn nhỏ đơn sơ như thế này. Ánh mắt cô nằng nặc tiếp tục đảo mấy vòng, bất thành linh khựng lại, rơi trên cái bàn trước mặt.

Từ Đồ nhìn chăm chăm, từ từ ngồi xuống.

Trên bàn đặt một cái kệ nhỏ bằng nhựa, mỗi ngăn để vài món đồ.

Hai con mắt Từ Đồ mở to, vô thức nuốt ực nước miếng xuống, chần chừ do dự một lúc, nhón tay cầm lên nhìn.

Ngăn đầu tiên là loại có chất lượng bao bì rất kém, nhưng cô cũng nhận ra đó là thứ gì, đảo mắt nhìn một cái rồi thả xuống lại trên kệ.

Tiếp theo là mấy cái hộp nhỏ hình vuông, bên trên in hình một người đàn ông nước ngoài để trần nửa người, lộ ra cơ bụng tám múi, chính giữa là bốn chữ rất lớn, bên dưới còn có slogan quảng cáo – ‘Đàn ông thực thụ, bất khả chiến bại.’

Đồ Đồ xấu hổ đỏ bừng mặt, biết luôn công dụng của nó rồi. Lại liếc mắt nhìn lên kệ, ở gần khác là mấy cái hộp có in hình phụ nữ bán khóa thân.

Từ Đồ vừa mới cảm lên chưa kịp xem, bất thành linh ngoài cửa vang lên tiếng khóa cửa chuyển động, cô nàng đánh thót giật mình, đồ đạc gì đó đang cầm trên tay không kịp để lại vị trí cũ nhét đại vào trong khe hở. Bên này, uốn éo hai chân cho chiếc quần short tuột xuống, duỗi chân đá bay cái quần đi, chân trần mấy bước chui tọt vào nhà tắm.

Tần Liệt vừa mở cửa phòng ra bỗng nghe thấy cửa nhà vệ sinh ‘ầm’ một tiếng đóng lại.

Anh sừng sốt, khóa trái cửa lại, đi qua hỏi: “Em háp ta háp tấp gì vậy?”

Âm thanh nghèn nghẹt của Từ Đồ từ bên trong truyền ra: “Không có gì mà.”

“Tắm xong chưa?”

“Dạ chưa.”

Anh ngần ngại một lúc: “Vây em mở cửa, lấy khăn tắm và xà bông vào đi.”

Lại đợi một hồi, cánh cửa nhà vệ sinh mới hé ra một khe nho nhỏ, không thấy người, chỉ thấy cánh tay nồn nà như ngó sen vươn ra, quơ quào mấy cái trong không khí, không bắt được gì.

“Lấy đây!” Giọng nói khê khàng mềm nhũn.

Tần Liệt chống tay lên tường, ánh mắt tối xuống nhìn một hồi mới đưa khăn tắm qua.

Đóng cửa lại, chẳng mấy chốc tiếng nước chảy vang lên, Tần Liệt thu tay lại, nhìn thấy trên sàn nhà mới nãy còn gọn gàng sạch sẽ mà giờ đã thành một đồng hồ độn; quần áo, giày dép của cô vút tứ tung, điện thoại rớt dưới chân giường, bên cạnh còn có một vũng nước.

Anh im lặng không nói lời nào xoay người đi thu dọn, giữ áo quần ra cho thoáng thơm rồi treo lên móc, tháo dây giày thể thao, lật ngược lại dựng đứng vào vách tường phơi cho ráo nước, cuộn vớ để sang một bên, định lát nữa đi tắm tiện thể giặt luôn.

Làm xong hết mọi thứ rồi mà tiếng nước chảy bên trong vẫn còn đang tiếp tục vang lên, anh giữ sạch chần đệm trải phẳng phiu, nhặt điện thoại để lên bàn, ánh mắt thoáng khựng lại, đồ vật trên kệ đã bị dịch chuyển vị trí, có một cái hộp bị nhét trong khe hở nằm lệch móp méo sang một bên.

Tần Liệt nhip mấy cái xuống mặt bàn, ngón tay dừng lại, cầm vật đó lên xem, không khỏi khê phi cười.

Chẳng bao lâu sau, tiếng nước chảy trong phòng dừng lại, Tần Liệt thả cái hộp trên tay về chỗ cũ, móc hết đồ đạc trong túi quần ra đặt lên bàn.

Cánh cửa được kéo ra chậm chậm, Tần Liệt ngoảnh đầu lại, và rồi ánh mắt chết lạng không cách nào dời đi được nữa.

Cơ thể cô được bao bọc trong chiếc khăn tắm trắng, quấn quanh người hai vòng, góc khăn cài vào bên trong ngực, che chắn kín kẽ, nhưng cánh tay và đùi hoàn toàn lộ ra ngoài, mái tóc ướt sũng, những giọt nước men theo cổ trượt xuống hõm xương quai xanh rồi vắn vít nơi đó, khê lay động dưới ánh đèn như giọt sương mai trong vắt đón nhận ánh mặt trời làm bùng sáng làn da óng ánh trắng mịn như bạch ngọc.

Cô nắm chặt bộ đồ lót trong tay giấu ở sau lưng, dáng vẻ ngưng ngịu thẹn thùng: “Không có quần áo thay.”

Ánh mắt Tần Liệt từ đầu đến cuối chẳng dời một li chẳng đi một tấc, cứ đọng mãi trên làn da mái tóc cô.

Từ Đồ ho khan một tiếng: “Không có quần áo thay.”

Thấy anh không đáp lại, khuôn mặt cô bị ánh nhìn của anh cọ vào muốn bốc cháy, tím tím mấy lọn tóc, rồi rắm không biết phải làm gì, đứng một hồi, xoay người đi treo đồ lót.

Trong phòng im lặng đến tê người, tiếng bước chân rất khê từng bước từng bước khảy vào tim cô, sau lưng có một thân hình áp tới, mang theo nhiệt độ ẩm ướt se lạnh dán vào.

Từ Đồ run lên, không khỏi rụt vai lại.

Tần Liệt đón lấy mấy thứ trên tay cô: “Để anh, em lên giường nằm đi.”

Toàn bộ hơi thở bồng người của anh thổi hết vào tai cô.

Từ Đồ rụt cổ, lập tức túm chặt mảnh vải nhỏ kia: “Cái này không cần đâu.”

Tần Liệt không buông tay: “Đưa anh nào.”

Từ Đồ mím môi, tay chậm chậm buông ra, chui lườn qua nách anh, nhón mấy bước, lẩn lờ lên giường, cuộn vào trong chăn.

Tần Liệt im lặng treo lên ngay ngắn, cầm một cái khăn tắm khác đi vào nhà vệ sinh.

Cửa phòng tắm vừa đóng lại, Từ Đồ liền ló đầu ra nhìn, thấy trên mặt bàn có một túi đóng gói, cầm lên xem, không ngờ lại là ô mai mơ.

Các tuyến nước bọt dưới lưỡi lập tức tiết ra, cô nuốt ực ực mấy cái, mở túi nhúp một viên ném vào trong miệng.

Vị chua nhanh chóng lan ra, phảng phất xen lẫn chút vị ngọt thanh thanh.

Từ Đồ mỉm môi cười khúc khích, lưỡi vừa di chuyển, tức thì nhớ tới gì đó. Cô tung mình ngồi dậy, chuyển điện thoại sang camera trước, vươn lưỡi ra, hí hoáy một hồi lâu.

Chẳng mấy chốc Tần Liệt đã tắm xong, anh cũng không có quần áo thay, để trần đến thất lưng, chỉ quấn một cái khăn tắm quanh hông.

Từ Đồ đã sớm co rụt vào trong chăn, núp ở bên dưới rình trộm, len lén nhìn anh.

Đèn sợi đốt khá sáng sủa, toàn bộ cơ thể hình chữ V, vai rộng hông hẹp hoàn hảo của anh phơi bày trước mắt cô, khăn tắm chéo xuống dưới, làn da nơi thất lưng trắng hơn bên trên rất nhiều, hai đường chéo khắc sâu từ xương hông đi xuống, những đường cơ sắc nét mạnh mẽ, hoàn toàn khác với sự mềm mại dịu dàng của phụ nữ.

Tần Liệt bất ngờ quay đầu lại, tóm ngay ánh mắt hau háu của cô nàng: “Bây giờ ngủ chưa?”

“Dạ?” Cô lơ đãng liếc nhìn đi chỗ khác: “... Dạ.”

“Anh tắt đèn?”

“Tắt đi...”

Trước mắt Từ Đồ bỗng chốc tối sầm, màn đêm phủ xuống, cố gắng thích ứng vài giây quen dần với bóng tối mới nhìn thấy ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ xuyên vào.

Trong tầm mắt, anh đi tới.

Lối đi giữa hai chiếc giường khá hẹp, Tần Liệt ngồi trên mép giường bên cạnh nhìn qua phía cô.

Trên cơ thể bọn họ có mùi hương giống nhau, áp ủ tâm tư giống nhau, khăn tắm bên dưới cũng chỉ che đậy được một phần cơ thể giống nhau.

Một đêm thế này hẳn là phải xảy ra chuyện gì đó, nhưng chẳng ai hé lời nào, anh không chủ động, tựa hồ chỉ là đơn thuần đến trú mưa vậy thôi, có lẽ... có lẽ một đêm này sẽ gió yên sóng lặng mà trôi qua.

Từ Đồ nắm chặt drap giường, im lặng chờ đợi.

Anh giống y hệt như bức tượng điêu khắc, từ đầu tới cuối cứ ngồi yên ở đó, im re không nhúc nhích.

Trong bụng Từ Đồ hung hăng nằng nặc mấy câu, dỗi hờn lật người lại, đưa lưng về phía anh.

Chẳng bao lâu, rốt cục phía sau cũng đã có động tĩnh.

Tần Liệt dịch người qua, phần nệm ở phía sau hõm xuống, cánh tay anh chống hai bên thân thể cô, hơi thở đè nén: “Ngủ ngoan.”

Anh hôn lên gò má cô.

Từ Đồ bị môi của anh chạm vào tê tê như điện giật, lông mống sau cổ dựng đứng hết lên, nhưng cổ chịu đựng, không lên tiếng.

Thanh âm của Tần Liệt khàn đục tắc nghẹn: “Ngủ sao?”

“...”

“Ngủ rồi sao?”

“...”

Đợi hồi lâu không nhận được câu trả lời đáp lại, Tần Liệt khẽ thở dài, phần nệm đang bị lún dần hồi phảng trở lại.

Nhưng Từ Đồ bất ngờ nhồm người dậy, kéo cổ anh xuống, áp môi mình lên.

Tần Liệt cơ hồ lập tức ngậm lấy, tựa như đã mong mỏi chờ đợi quá lâu, cũng tựa như tìm được cái cớ cho sự bị động của mình, tóm lại muốn ngừng cũng không thể ngừng được nữa, theo bản năng điên cuồng tước đoạt chiếm lấy mềm mại trong miệng.

Một tay anh chống xuống nệm, tay kia đỡ sau gáy cô, răng môi hòa quện đan cài, phòng tuyến yếu ớt vừa mới dựng lên trong lòng kia, nháy mắt đổ sụp.

Phòng thủ biến thành tấn công.

Tần Liệt đè cô xuống, quỳ gối lên, vung tay ra, chặn mền rơi xuống đất, vừa rồi anh cử động mạnh, khăn tắm bên hông cũng rơi xuống.

Tần Liệt thở gấp thô sạn: “Anh bây giờ không chịu nổi sự trêu chọc của em.”

Một tay Từ Đồ vòng qua cổ anh, phồng lên dứng khí, cánh tay kia trượt xuống, đầu ngón tay lướt qua điểm đó, rồi vòng lại, nhẹ nhàng phủ lên trên.

Thứ dưới lòng bàn tay rắn chắc, căng cứng, khê giật giật.

Tần Liệt cắn chặt răng, không cách nào kìm chế được nữa, các đầu ngón tay lùa vào tóc cô gạt hết ra sau, hôn mạnh lên cổ, gấp gáp một đường chạy dọc xuống dưới, hôn lên xương quai xanh và da thịt trên bầu ngực. Cằm mép khăn tắm của cô giựt phăng ra, những gì che đậy rời khỏi cơ thể cô.

Ánh sáng nhẹ nhàng dát lên thân thể trắng muốt nuột nà, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô rõ ràng nguyên sơ đến vậy.

Lửa nóng bùng bùng thiêu đốt, không thể đợi thêm một giây, anh chôn sâu đầu, môi và tay chia đều hai bên; miệng thỏa mãn, tay căng đầy; anh như điên cuồng mà lao vào ‘nghe nát’ không còn không chế được chính mình.

Cổ họng Từ Đồ khê bật ra một tiếng: “Đau...”

Tần Liệt cổ đẹp yên phần dưới cơ thể đang muốn nổ tung, lập tức dừng lại.

Ngoài cửa sổ mưa xối xả trắng trời, anh nằm sấp trên cô, trong không gian nhỏ hẹp ngột ngạt tất cả như ngưng đọng, chỉ còn tiếng hít thở nặng nề của anh.

Cái hàu kết nơi cổ họng Tần Liệt không ngừng trượt lên trượt xuống, anh khê nhắc người dậy.

Cánh tay sau gáy anh siết chặt, sau đó lập tức buông lỏng ra: “Anh muốn đứng lên sao?”

Tần Liệt căng cứng bất động.

Từ Đồ cố gắng dùng ngữ điệu trêu đùa: “Một lần cuối cùng đó!”

“Sao em?”

Từ Đồ khê thì thầm: “Hai chúng ta, dường như lần nào cũng đều là em chủ động.” Cô dừng một lúc, cánh tay từ từ trượt khỏi cổ anh: “Tuy da mặt em dày, nhưng dù sao vẫn là nữ sinh.”

Giọng nói của cô lộ ra nỗi niềm tủi thân uất ức, Tần Liệt mơ hồ hiểu được cô muốn biểu đạt điều gì.

Từ Đồ nói: “Không phải lúc nào em cũng có đủ dũng khí đâu. Cho nên, nếu bây giờ phải...” Cô nói nửa chừng: “Em...”

Trái tim Tần Liệt đột nhiên thất lại, nhói lên tia đau đớn.

Nửa câu sau, anh không để cô phải nói ra, bụng ngón tay cái của anh áp lên môi cô.

Tần Liệt trầm mặc hồi lâu, hôn lên trán cô: “Từ Đồ, năm nay anh ba mươi mốt tuổi.” Anh dừng lại rồi chậm chậm nói tiếp: “Đã qua tuổi chơi đùa. Đối với em mà nói, có lẽ chỉ là một đoạn tình cảm yêu đương, nhưng đối với anh, là chung thân đại sự cả đời. Anh đùa không nổi.”

“Em cũng không đùa.” Ánh mắt Từ Đồ sáng ngời, rướn cổ lên, dựng thẳng ba ngón tay: “Em thề với anh nha?”

Nhìn thấy cô thế này, Tần Liệt xao động cả tâm can, anh nắm chặt tay Từ Đồ, kéo cô dậy, hai cơ thể trần truồng thẳng thắn đối diện nhau.

Anh nói: “Trên người anh còn gánh nặng, nhất định không thể nào lựa chọn theo lòng mình, mà em còn rất trẻ, có rất nhiều con đường có thể đi, anh không thể ích kỷ giữ em lại. Thế nên, lần trước anh từ chối, không phải vì vai vế, lại càng không phải không có cảm giác với em.” Anh nhìn sâu vào mắt cô: “Mà là cảm giác quá lớn, băn khoăn lo lắng càng nhiều.”

Từ Đồ nghe xong nửa câu sau của anh, toàn thân đã lâng lâng bay bổng, khê hôn môi anh, nghiêm túc đáp: “Đường có rất nhiều, nhưng chỉ nơi nào có anh nắm tay em dắt đi, mới là nơi em muốn.”

“Em còn quá trẻ, suy nghĩ chưa chín chắn.”

Từ Đồ ngồi quỳ lên hôn anh: “So với bất kỳ ai khác, em biết em muốn gì.”

Tần Liệt ngửa người ra sau, hơi ngã xuống, không tránh né. Hai tay anh siết chặt hông eo cô, ngón tay dờn xuống lướt nhẹ một đường xoắn ốc trên mông,

bàn tay xoa bóp nhào nặn, no đủ căng tràn vốc tay.

Giọng nói của anh khàn khàn: “Em muốn gì?”

“Muốn ở bên anh.”

Chỉ một câu đơn giản, từ miệng cô gái nhỏ này thốt ra đầy kiên định, nghiêm túc, dứt khoát, đã đánh bay tất cả những băn khoăn lo lắng và lưỡng lự của anh.

Tần Liệt nuốt cổ họng khô khốc, hốc mắt ẩm ướt.

Từ Đồ dùng một chút lực đẩy anh ngã ra sau, hôn anh, cười lên đùi anh.

Con cuồng say ập đến, hai người mê đắm trong cánh môi đầu lưỡi, thân thể dính chặt, bụng dưới của cô có thể cảm nhận rất rõ nơi đó của anh cứng như thép, bờ mông bị anh xoa bóp nhào nặn đến chẳng còn hình dáng.

Tần Liệt lật người tới phía trước, áp đảo thân thể nhỏ nhắn của cô dưới thân mình, giành thế chủ động.

Anh day cấn môi cô: “Có thể anh không mua được cho em những món quà giá trị.”

“... Em không cần.” Từ Đồ bẽn lễn rụt rè nhưng đầy dũng cảm đón nhận.

Môi anh trượt xuống, gặm cắn gáy cô, mon trón da thịt nơi vành tai và xương quai xanh, lưu lại những dấu hôn ẩm ướt thanh lạnh suốt dọc đoạn đường tiến xuống dưới, anh ngậm đầu ngực cô, tay mân mê xoa bóp: “Có thể không có hẹn hò, không có bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.”

Từ Đồ vòng tay ôm đầu anh, hai bầu ngực áp sát vào mặt anh, ngón tay luồn vào vuốt ve tóc anh: “... Em cũng không cần.”

Cuối cùng, Tần Liệt cũng buông tha nơi đó: “Những món đồ các cô bé tuổi em thích, có lẽ anh cũng không thể đáp ứng cho em.” Răng môi anh trườn xuống dưới, mút mạnh một cái lên nơi tròn trịa sâu hoắm của cô, lưu lại dấu vết thuộc về anh.

Từ Đồ quên mất trả lời, ưỡn người khẽ rên lên.

Tần Liệt run rẩy hít sâu một hơi: “Nhưng chắc chắn anh sẽ yêu thương em suốt đời.”

Giọng nói của anh trầm lắng đầy kiên định.

Sống mũi Từ Đồ cay xè, hơi nước dần ngưng tụ rồi long lanh tràn ra khóe mắt.

Cô nhoen miệng cười: “Được.”

Tần Liệt nắm hai bên eo, ưỡn lưng cô cong lên, hôn bụng dưới, lướt qua vùng lông thiếu nữ sạch sẽ, rồi thăm dò khám phá điểm sâu hun hút bên trong. Hơi thở gấp gáp, thô sần và nặng nề của anh phả vào nơi bí ẩn nhất của cô, anh nắm chặt hai chân cô, đẩy cao, tìm chuẩn xác, đầu lưỡi thần tốc tiến vào liếm láp trên đầu.

“...” Đồ Đồ bất giác há to miệng, thờ đốc kịch liệt, mất hết ngôn từ không còn sức để nói chuyện.

Rất lâu sau, anh mới lần tìm trở lại môi cô: “Nghĩ kỹ chưa, Từ Đồ?”

Không cho cô có thời gian trả lời, thanh âm của Tần Liệt trầm lạnh: “Đây là lựa chọn của em, cho dù sau này có hối hận, anh cũng tuyệt đối không buông tay.”

Bàn tay anh mò tìm đi xuống, mân mê miết nhẹ nơi anh vừa quét qua kia, tiếp tục thăm dò xuống dưới, nhưng không tìm được lối vào.

Động tác của Tần Liệt thoáng khựng lại, khôi phục chút lý trí cuối cùng còn sót lại. Quý thẳng nửa người lên, nắm chặt mắt cá chân cô thô lỗ gior lên cao, đem của mình chôn sâu vào bắp đùi cô, khép chặt hai chân cô lại, đặt trên vai phải mình.

Từ Đồ có chút sợ hãi: “Tần Liệt...”

“Đừng cử động, thế này sẽ không bị thương.” Giọng nói của anh khàn đặc, mắt đỏ ngầu.

Tần Liệt bóp ngực cô, chuyển động, lạnh giọng ra lệnh: “Kẹp chặt.”

Từ Đồ dùng sức ép sát hai chân lại, đột nhiên bị anh đụng trúng nơi mềm mại nào đó, toàn thân run rẩy, bị rầm rứt giầy vò chẳng khác nào điện giật.

Chất lỏng ẩm ướt của cô tuôn ra dính lên anh, trong không gian im lặng, chỉ có âm thanh va chạm tầng tầng nặng nề và tiếng nước già vào nhau khe khẽ.

Chiếc giường đơn dấy lên tiếng kêu cọt két không ngừng, đầu giường va đập tới tấp vào vách tường.

Từ Đồ nắm chặt drap giường, không kiểm soát được khẽ ‘um’ một tiếng, tiếng rên này chính là kèn lệnh, Tần Liệt đột nhiên khựng lại, giờ chân cô cao hơn, đan chéo hai chân vào nhau thắt chặt lại kẹp trước ngực, khiến cho chính mình càng bị cô siết chặt hơn, anh nghiêng đầu, gặm nhấm cắn mút bắp chân cô.

Yêu chính là đau đớn và hủy diệt.

Tần Liệt đã đứng ở phía sau dõi nhìn cô quá lâu, khao khát cô quá lâu, bị đè nén quá lâu, lúc này đây lý trí như con đê bị thủy triều dâng cao phá vỡ cuốn trôi xa ngàn dặm, chẳng còn quan tâm nghĩ ngợi được gì, rằng cần mạnh ghi lại trên đùi cô dấu vết của mình.

Những giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt Từ Đồ, lần đầu tiên cảm nhận được sức mạnh va chạm, treo giữa không trung, trên dưới đảo điên, cuối cùng thanh âm không kìm nén được nữa nấc nghẹn vỡ vụn. . .

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tần Liệt bật đèn quay đầu nhìn, có điều ánh mắt anh chỉ vừa rời đi có mấy giây thôi mà Từ Đồ đã lên kín người như con sâu chui rúc trong chăn.

Trên giường ụ thành một hòn núi nhỏ im lìm bất động, qua một hồi lâu sau, cái chăn mới khẽ nhúc nhích.

Anh nhặt khăn tắm dưới nền nhà lên quần quanh hông.

Kéo chăn một cái, không được, Tần Liệt dụi ngón trỏ dưới mũi phì cười, đi vào nhà vệ sinh lấy khăn giấy: “Anh lau cho em nhé?”

“Hum” Cô từ chối, một âm mũi ba phải.

Tần Liệt lại kéo chăn ra, bên trong càng tím chặt hơn.

Anh ngồi xuống giường, ôm cả hòn núi đặt lên đùi mình, dỗ dành: “Bản rồi, để anh lau cho sạch nào.”

Từ Đồ không hé miệng.

Tần Liệt đại khái tìm được vị trí mông của cô nàng, đánh yêu mấy cái, dọa dẫm: “Còn trốn nữa là anh không khách khí đâu đấy nhé.”

Qua mấy giây sau, ụ núi nhỏ mới ngo nguậy.

Anh kéo chăn xuống, tìm được đầu cô.

Từ Đồ nghiêng người cuộn tròn thành con tôm nhỏ, mái tóc còn vương chút ẩm ướt che khuất hết khuôn mặt. Cô bé con này không phải lúc nào cũng to gan mạnh miệng, khi anh thật sự buông thả phóng túng, khi hai người trải qua chuyện nam nữ rồi, cô mới biết thẹn thùng xấu hổ, mới biết bẽn lẽn trốn nấp.

Tìm Tần Liệt mềm nhũn, kim lòng khôngặng cúi người hôn cô.

Lúc này, cả tấm chăn đã được kéo xuống, mùi vị nồng đậm vừa rồi anh xuất ra xộc vào khoang mũi. Tần Liệt không nhìn được liếc nhìn cô, soi vào mắt anh là hai cái đồng tử sáng long lanh như nước hồ thu của Từ Đồ, gò má ửng hồng, không biết do cuộn mình trong chăn bị ngộp, hay là dấu vết trước đó anh đã để lại.

Tần Liệt duỗi người cô ra, Từ Đồ ngo nguậy không chịu, bị anh đánh nhẹ vào mu bàn tay, cô lập tức rụt về quần bách không biết đề ở đâu.

Anh lau chất lỏng dính trên bụng dưới của cô, ánh mắt vừa di chuyển, đã nhìn thấy vùng lông nơi che giấu những bí ẩn kia cũng từng lộn từng lộn bết vào nhau.

Hai chân cô vắt chéo khép chặt lại, ngượng ngừng muốn kéo chăn lên che.

Tần Liệt chặn lại, nhanh tay lẹ mắt tách chân cô ra dùng khăn giấy lau nhẹ nhàng trên dưới, bỗng nhìn thấy nơi bắp đùi cô đỏ bừng một mảng.

Tìm Tần Liệt quần thất, đau lòng và thương cô vô hạn: “Làm em sợ lắm phải không?”

Từ Đồ dụi mặt vào bụng anh, lắc đầu, đáng vẻ ngoan ngoãn hết sức.

“Vậy có đau không?”

Qua một hồi, Từ Đồ lí nhí: “Có lúc đau.”

“Đau mà còn có lúc sao?”

Từ Đồ hé một bên mắt, khẽ liếc anh.

Tần Liệt bật cười không trừu cô nữa, nghiêm túc hỏi: “Đau ở đâu nào?”

Từ Đồ giờ bấp chân lên chỉ chỉ cho anh xem, trên làn da vốn trắng nõn mịn màng, giờ khắp nơi đều là vết đỏ, còn có cả mấy dấu răng rất rõ.

“Anh là cúm sao?” Cô lên án.

Tần Liệt im lặng phút chốc, ánh mắt sâu không lường được: “Không không chế tốt.” Anh nói tiếp: “Lần sau anh sẽ chú ý.”

Nghe anh nói vậy, tim Từ Đồ lại bum bum nhảy loạn, bàn tay đang đặt phía sau nhẹ nhàng duỗi ra cào lên lưng anh.

Tần Liệt thẳng cột sống, bắt bàn tay nghịch ngợm của cô đưa lên miệng hôn: “Đi tắm nhé?”

Cô mè nheo một hồi mới bò dậy khỏi giường: “Em mang giày.”

Tần Liệt không cho, bởi cô nàng trần trùng trục ra khỏi đồng chắn mền, túm hai khoeo chân cô vác lên như ôm trẻ con, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Hơi nóng bên trong nhà tắm đã tàn đi hết, trên chiếc gương rửa mặt cao tầm nửa người vẫn còn li ti bọt nước. Không gian quá chật, hai người đứng cùng lúc không còn dư ra khoảng trống nào để xoay trở.

Tần Liệt mở vòi tắm hoa sen, điều chỉnh nhiệt độ nước ở mức khá cao, chẳng mấy chốc, hơi nóng mịt mù lan tỏa khắp không gian nhỏ hẹp.

Tầng tầng sương trắng mờ ảo vây phủ xung quanh, tim Tần Liệt lại ngứa ngáy.

Từ Đồ liếc về phía đối diện, phản chiếu trong gương là hai thân thể dán chặt vào nhau như ẩn như hiện. Cô bị anh nhìn chăm chăm, dưới ánh đèn sáng tỏ, toàn bộ cơ thể phơi bày ra trước mắt anh.

Anh xoa bóp khiến cô ngứa ran, Từ Đồ xoay người: “Đề em tự làm mà.”

Thân hình vạm vỡ của Tần Liệt lập tức dán tới, một tay phủ lên bụng dưới cô, tay còn lại mò tìm đi xuống.

Hai chân Từ Đồ bị ép phải mở ra: “Ừm!”

Anh tìm thấy chính xác hạt ngọc nhỏ kia, miết tròn theo chiều kim đồng hồ, dùng một lực không mạnh không nhẹ, vừa đủ để hai chân cô tê dại bủn rủn, không đứng nổi.

Từ Đồ bấu víu vào vách tường trượt xuống: “Tần Liệt...”

Một hồi lâu sau: “Hửm?” Thanh âm khàn đặc tác nghẹn bật ra khỏi cổ họng anh.

“Đừng mà...”

“Thích không em?” Tần Liệt vô cùng am hiểu lòng người trung cầu ý kiến, môi dán sát vào tai cô mơn trớn: “Vừa rồi anh chỉ để ý tới bản thân.”

Giọng điệu này của anh, hành động lúc này của anh đầy ngả ngón vô lại, vừa táo bạo ngang ngạnh lại vừa lộ ra đôi chút không đứng đắn, hoàn toàn chẳng đáng gờm tới nét nghiêm túc cứng nhắc thường ngày, cũng không giống sự thẳng thắn khi đối xử với mọi người, càng không liên quan chút nào đến đáng vẻ lúc nằm sấp trên người cô nói lời yêu thương khi nãy.

Tăng thêm một phần cảm giác áp bức, nhiều thêm một phần ham muốn chiếm hữu, thể hiện một cách cực kỳ nhuần nhuyễn hai mặt của đàn ông.

Cái sự khác biệt trời vực ban ngày, ban đêm này; trước giờ cô chỉ xem miêu tả trong tiểu hoàng thư(sách xxx), đợi đến khi thật sự linh hội rồi mới hiểu thấu mà.

Lúc này đây, cô hoàn toàn biến thành tăng lóp bị áp bức bóc lột, bị ép sát vào góc tường, hu hu năn nỉ: “Em vẫn còn là... Ừm... trẻ con mà, lần đầu tiên mà làm thế này với em... thật sự không sao chứ?”

“Bây giờ lại nói với anh là trẻ con hửm?” Phạm vi hoạt động của ngón tay anh càng mở rộng: “So với người ta em còn kém linh biết nhiều hơn.”

“Thiếu hụt thực tế mà.”

“Bây giờ không phải đang thực hành sao.”

Cô cắn môi: “Ừm...”

Tần Liệt nghe thấy âm thanh này, tim cũng nhũn ra ướt đẫm: “Quay đầu lại.”

Trán Từ Đồ tì vào tường, chỉ cần hơi rũ mắt là có thể thấy ngay toàn cảnh bên dưới, cánh tay rắn chắc ngăm đen quấn chặt thân thể mảnh mai trắng muốt, bàn tay to rộng đó cơ hồ phủ kín bụng dưới của cô, ngón tay thô ráp chuyển động liên tục giữa hai chân non mịn, kiểm soát toàn cục.

Đen với trắng, mạnh cùng yếu, đánh sâu vào kích thích thị giác.

Cô nhắm mắt lại, hai đầu gối bủn rủn đụng vào nhau, mềm oặt lắc lắc đầu.

Ngón tay Tần Liệt hướng xuống dưới hung hăng ấn mạnh một cái, hạ thấp giọng ra lệnh: “Ngoảnh đầu lên nào.”

Từ Đồ thở hổn hển, dựa lưng vào ngực anh, vô thức xoay cổ lại, đàng môi mình.

Những tia nước ẩm áp dội vào hai người, Tần Liệt ra sức hôn, mơ hồ hỏi: “Đã gỡ đồ trên lưng xuống rồi?”

“Dạ.”

“Sao lại gỡ ra?”

Cô nói: “... Quệt trúng anh.”

“Ngoan như vậy?”

Từ Đồ bị động tác của anh cuốn theo, cơ thể nhẹ nhàng đong đưa: “Không phải anh thích, ngoan ngoãn sao.”

Khóe môi dưới của anh cong lên, hôn khẽ: “Bé con ngoan.”

Sau đó, hai người không nói lời nào nữa, cánh tay anh vòng quanh siết chặt bầu ngực cô, tay còn lại miết sâu hơn, động tác dồn dập liên tục.

Trong một thời khắc nào đó, Từ Đồ cứng đờ.

Khoái cảm từ một điểm co thắt rung đập lan khắp cơ thể dội xuyên qua da thịt, trước mắt cô trống rỗng, như khinh khí cầu căng phồng khí hidro, ai đó thả tay, cô bay vút lên trời trôi nổi bồng bềnh, không nơi bám víu.

Tần Liệt không cho cô có cơ hội tạm nghỉ, vừa thu chân mình vừa khép chặt hai chân cô, hơi khụy gối, ép mông cô sát vào eo mình, chôn của mình giữa hai đùi cô, tư thế, đến từ phía sau.

Từ Đồ bị tốc độ điên cuồng của anh húc đụng đầu vào tường, thân thể trượt xuống.

Ngón trở và ngón cái của Tần Liệt siết chặt hõm eo cô nâng lên, điên cuồng phóng túng không còn biết bất cứ thứ gì trên đời.

Cuối cùng, anh vẫn chưa thỏa mãn, tóm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô kéo ra sau, cùng nắm.

Tay Từ Đồ bị thứ gì đó lấp đầy, không thể nắm hết, hoảng hồn choáng váng.

Hô hấp của Tần Liệt gấp gáp nặng nề, xoa bóp mon trớn, hôn cô, động tác ra vào dồn dập.

...

Không biết giây vò qua bao lâu, lúc cô mơ màng tỉnh lại, đã được Tần Liệt ôm trở lại trong chăn.

Trong phòng tắt đèn yên ắng, dường như ngoài cửa sổ mưa cũng đã dần nhẹ hạt, rả rích vỗ vào cửa kính.

Tần Liệt đứng dậy định đi, Từ Đồ níu cổ anh: “Anh đi đâu vậy?”

Anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, thì thầm dỗ dành: “Anh ngủ bên cạnh, giường nhỏ quá.”

Từ Đồ chẳng còn chút sức lực, hai mắt nhắm nghiền không mở ra nổi, nhào người tới dụi dụi đầu vào ngực anh: “Ngủ ở đây đi, em nhỏ, không chiếm chỗ đâu.” Nói xong, cô dịch người vào trong, dán lưng sát vào vách tường phía sau, để dành cho anh một chỗ thật rộng.

Tần Liệt ôm cô kéo vào lòng, tách khỏi vách tường: “Em đang mệt, ngủ như thế không thoải mái.”

“Không sao mà.” Cô nhắm mắt, giọng nói rất khẽ: “Đừng đi.”

Tim Tần Liệt thất lại, nghiêng người nằm xuống, duỗi ngón tay vén những sợi tóc lòa xòa trên gò má cô ra, đặt xuống vầng trán nhỏ xinh một nụ hôn.

Từ Đồ tựa hồ đã ngủ thiếp đi, nhưng hai hàng chân mày cứ nhú lại bất an, nhỏ giọng lầm bầm gì đó.

Anh khẽ sát lại: “Ủm?”

Qua vài giây sau, cô lí nhí: “Không có cảm giác an toàn.”

Sáng hôm sau, mặt trời đã lâu không lộ diện cuối cùng cũng vén thêm mây ló mình ra ngoài, tia nắng chui qua khe hở rèm cửa sổ, chiếu vào người trên giường.

Tần Liệt nhú mày đưa cánh tay lên che mắt, nằm yên một lúc mới từ từ nhòm dậy.

Anh khẽ nhắc người lên, phát hiện cánh tay bị đè nặng liền dừng lại, rướn cổ nhìn qua. Từ Đồ cuộn thành một khối nhỏ, vốn đang gối trên cánh tay anh nhưng bị động tác vừa rồi hất trượt đầu xuống giường, cô khẽ ‘ưm’ nhẹ một tiếng trong cổ họng rồi cuộn người tới trước, cả khuôn mặt dán hết vào xương sườn anh.

Tần Liệt vòng tay qua xoa nhẹ lên gáy cô, đến khi thấy hơi thở của cô phả ra đều đặn nhịp nhàng mới nhích người nằm xuống.

Anh nhìn những tia nắng lốm đốm trên trần nhà, thích ứng với giây phút biến chuyển này, nét mặt dần ra khoan khoái, khẽ cong môi mỉm cười.

Cánh cửa gỗ thô sơ, âm thanh hỗn độn từ bên ngoài hành lang truyền vào, có người nói chuyện, cũng có người kéo hành lý.

Có tiếng vật nặng đụng vào góc cửa, phát ra âm thanh trầm đục.

Tần Liệt lập tức nhắm đầu nhìn cô, nhưng Từ Đồ ngủ rất sâu, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng.

Anh nhẹ nhàng nghiêng người đỡ cô nằm ngay lại, đặt đầu cô gối lên cánh tay mình. Ánh mắt đầy yêu chiều ngắm nhìn cô một lúc rồi cúi xuống hôn trán cô, môi dưới cọ cọ chóp mũi, hôn nhẹ lên cánh môi, động tác rất khẽ, nhẹ hẫng như không.

Người trong lòng dường như cảm giác được có người quấy rầy mình, nghiêng đầu né đi chỗ khác, gãi tay gãi gãi chóp mũi, lúc thả tay xuống, hết đổi tự nhiên ôm lấy hông anh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Tần Liệt bất giác nín thở, qua một lúc sau cũng nhắm mắt lại.

Cái nhắm mắt mơ màng này, đã ngủ luôn một giấc thật sâu.

Không biết từ khi nào hành lang đã chìm vào yên lặng, khách trọ đều đã rời đi, dường như cả tầng hai chỉ còn lại căn phòng này có người.

Đối diện ngoài cửa sổ là con phố chính, tiếng rao hàng ầm ĩ, tiếng còi xe cao thấp nối đuôi nhau không ngừng. Thị trấn nhỏ bưng bình, dần trở nên ồn ào náo nhiệt.

Lúc Tần Liệt mở mắt, người trong lòng đã thức dậy đang ngán người nhìn chằm chằm trần nhà.

“Dậy rồi sao.” Giọng nói của Tần Liệt trong trẻo rõ ràng: “Dậy khi nào thế?”

Từ Đồ vội co duỗi người: “Lâu lắm rồi.”

“Sao không đánh thức anh?”

Từ Đồ nói: “Anh đang ngủ mà.”

Tần Liệt mỉm cười, trao nụ hôn buổi sáng: “Máy giờ rồi em?”

“Điện thoại ở trên tủ.”

Tần Liệt chống khuỷu tay xoay người lại, bật sáng màn hình lên, nhìn vào đã hơn chín giờ.

“Dậy nhé?” Anh vuốt ve mái tóc của người trong lòng: “Về sớm một chút nhé?”

Từ Đồ gật đầu: “Em đi rửa mặt.”

“Đợi anh.” Tần Liệt nhìn qua quần áo đang treo trên cửa: “Em nằm thêm lát nữa đi, anh xuống tìm bà chủ mượn máy sấy, hong khô quần áo.”

Đồ Đồ ngoan ngoãn nằm xuống: “Dạ.”

Tần Liệt mở chân bước xuống giường, không quần khăn tắm để cơ thể trần đi tới bên cánh cửa mặc quần vào.

Từ Đồ không dám nhìn thẳng, ánh mắt đảo qua đảo lại loạn xạ một hồi, rốt cuộc vẫn không nhìn được cảm dỗ, chống đầu lên tay, chẳng chút kiêng dè trắng trợn thưởng thức bóng lưng anh.

Cô nàng nghĩ: Mong thật vĩnh! Cơ đùi sau và cẳng chân quả là rắn chắc! Ngay cả những đường gân gồ ghề nơi mắt cá chân kia cũng gọi cảm chết người!

Đầu óc Từ Đồ không khỏi vận hành nhớ lại phong cảnh phía trước người anh, lỗ tai bắt giác đỏ rần, tím chần che miệng. Tối qua, chuyện thân mật gần bó hơn cũng đã làm rồi, nhưng giữa ban ngày ban mặt, lý trí chiếm thể thượng phong, có sự khác biệt với đêm tối điên cuồng kích động.

Ánh mắt cô nàng cứ thế ngây ra, Tần Liệt xoay đầu lại vừa vặn bắt ngay tại trận.

Từ Đồ rút cổ, rưng đầu xuống: “Đồ của anh không cần hong sao?”

Tần Liệt đứng quay lưng về phía cô, khom người nhét chân còn lại vào ống quần: “Lát nữa phơi nắng là khô.”

Anh mượn máy sấy của bà chủ khách sạn, hong quần áo của cô hồi lâu, đến khi chỉ còn chút ẩm ẩm kiểu đồ đặc phơi trong nhà ngày mưa mới mặc vào cho cô, nhưng giày thể thao không cách nào khô được, qua một đêm mà bên trong vẫn còn nước nhiều ra.

Sau khi chỉnh đốn gọn gàng, hai người trả phòng rồi đi.

Đẩy cánh cửa gỗ của khách sạn, trên bậc thềm rải đầy ánh mặt trời, Từ Đồ hít một hơi thật sâu, không khí vô cùng trong lành tươi mát.

Sau khi mưa gió đi qua, dường như mọi thứ đều trở nên khác biệt.

Tần Liệt đứng ở công quán một liều thuốc, cúi thấp đầu, khum tay châm lửa.

Mùi khói thuốc nhàn nhạt nhanh chóng lan tỏa trong không khí.

Từ Đồ níu cánh tay anh: “Cho em hút một hơi đi.”

Tần Liệt đứng bất động, khẽ lờm cô.

Từ Đồ dựng thẳng ngón trỏ lên: “Chỉ một hơi thôi.” Cô chọc ngón tay tới trước mặt anh hươu qua hươu lại: “Một hơi mà!”

Tần Liệt làm thinh, nhưng cuối cùng cũng nhón liều thuốc đưa đến bên môi cô.

Từ Đồ liền giữ tay anh hút một hơi thật dài, ngẩng đầu, hướng về phía không trung thở ra một vòng khói trắng, tâm trạng vô cùng sáng khoái.

Tần Liệt hỏi: “Muốn nữa không?”

“Muốn!”

“Một hơi cuối cùng.”

“Dạ.” Cô kiễng chân ngậm lấy.

“Anh nói, từ giờ trở đi, một hơi cuối cùng.” Anh khom người, dán sát vào tai cô cất giọng lạnh băng.

Từ Đồ rút cổ: “...”

Cô lon ton chạy theo anh: “Ý anh là, muốn em bỏ thuốc sao?”

“Không được hừm?”

“Được mà!” Cô đi bên cạnh anh, ngoan ngoãn nói: “Em đã ngán từ lâu rồi, cũng muốn bỏ, chỉ sợ dính vào nghiện thuốc lá không dễ cai.”

Cô nói chuyện vô cùng ngoan ngoãn, tìm Tần Liệt không cách nào chống cự nổi mấy lời đáng yêu thế này, khuôn mặt lập tức hết đối diện dửng dưng, chiều, lời nói đông đầy ý cười: “Khi nào nghiện tìm anh. Anh giúp em cai.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Từ Đồ giả hoạt hỏi: “Anh nói giúp em cai, có phải cũng có ý giống như em nghĩ không?”

Tần Liệt liếc cô nàng: “Em nghĩ gì nào?”

“Anh nói trước đi.”

Tần Liệt nói: “Biện pháp mạnh, cứng rắn lắm.”

Từ Đồ: “...”

Mặt trời lên, ông chú già mắt sạch tình thú.

Từ Đồ thờ dài đánh thượt, lẻo đẻo đi theo nít vạt áo sau của anh: “Em thấy cai thuốc và giảm béo không khác nhau bao nhiêu, một người giảm không có động lực, hai người cùng cố gắng động viên nhau, mới có hiệu quả.”

Tần Liệt duỗi tay trái đỡ bàn tay nhỏ bé đằng sau ra, nhìn xung quanh, dừng một lúc, rồi nắm trong lòng bàn tay: “Có ý gì nào?”

Từ Đồ nói đùa: “Chúng ta cùng cai nha?”

“Được.”

Từ Đồ: “...”

Chẳng qua cô chỉ tùy tiện nói đùa một câu, đâu nghĩ anh lại sáng khoái đồng ý như thế: “Thật ả!”

“Thật.” Tần Liệt chuyển tay phải của cô sang tay phải mình, ôm vai cô dịch vào trong lề đường, hai người đổi vị trí cho nhau, tránh cho người qua lại trên đường va phải cô.

“Phải làm thế nào để bỏ ả?” Cô ngẩng đầu: “Nhai cau sao?”

“Cau cũng bỏ luôn.”

Từ Đồ chẳng tin chút nào, khẽ hứ một tiếng: “Vậy anh tính nhai cái gì? Nhai ngón tay?”

Tần Liệt không lên tiếng, qua một lúc sau, ném gì đó vào miệng, cái yết hầu nơi cổ họng không khỏi trượt xuống một cái, hai hàng lông mày nhăn lại.

Từ Đồ không thấy rõ: “Cái gì vậy ả?”

“Hả miệng nào.” Anh đút cho cô một viên, cô chép chép miệng, đầu lưỡi có vị chua, nước bọt lập tức tiết ra: “Ồ mai mơ!”

Từ Đồ cười tít mắt: “Sao anh biết em thích ăn cái này?”

Tần Liệt: “Tình cờ mua.”

Cô lườm anh: “Hứ.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện xuyên qua đám đông ồn ào hối hả; mấy quầy hàng rong ven đường đều đã dọn ra, bán đủ thứ quần lót tất vớ, nồi niêu xoong chảo, có cả nơi chuyên trị mụn cóc.

Từ Đồ vừa đi vừa ngắm nhìn, đi chuyển tầm mắt ra phía xa xa, thấy bên trên ngôi nhà trệt ở phía đối diện có treo bảng hiệu, bắt giắc đưa tay sờ tóc.

Tóc mái phía trước cô đã tự tia hai lần, nhưng chưa được mấy ngày đã dài ra lại, đuôi tóc vừa hồng vừa vàng, so le không đồng đều, toàn bộ áp trên cổ.

Từ Đồ lắc lư tay Tần Liệt, hai người dừng lại, cô hướng về phía tấm biển kia chu chu môi.

Tần Liệt: “Muốn cắt tóc sao?”

Cô gật đầu.

Hon chín giờ, tiệm vừa mở cửa.

Bên trong tiệm là một thanh niên, nhìn thoáng qua không giống người địa phương, phong cách ăn mặc cực kỳ cá tính.

Không gian trong tiệm không lớn lắm nhưng sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, toàn bộ bức tường bên trái là mặt gương lớn, phía trước đặt hai cái ghế xoay, trong góc là bồn nước để gội đầu, bên cạnh là băng ghế dài.

Chàng trai trẻ mặc quần skinny, thấy có người tiến vào liền mỉm cười nghênh đón: “A, đại ca vào đi.” Hắn niềm nở như khách hàng thân thiết, quen thuộc nói: “Cắt tóc sao?”

Tần Liệt ôm cô tới phía trước: “Cô ấy cắt.”

Chàng trai trẻ nhìn có vẻ xấp xỉ tuổi của Từ Đồ, thấy cô vô cùng xinh đẹp lại toát ra khí chất trong trẻo rạng ngời tràn đầy sức sống, ánh mắt không khỏi sáng bừng: “Em gái cắt sao?” Hần giữ khăn ra: “Gội đầu trước đã.”

Tần Liệt thả tay Từ Đồ, ngồi xuống băng ghế dài đối diện chờ.

Chàng trai trẻ nói huyên thuyên không dứt, kéo dài từ đông sang tây tán gẫu với Từ Đồ đủ chuyện trên trời dưới đất.

Hần xoa xoa tóc cô: “Em muốn phong cách gì? Nhẹ nhàng thoải mái hay năng động hồn nhiên?”

Từ Đồ nói thẳng: “Phong cách, thôi quên đi, chỉ cần tóc mái không che mắt, bên dưới cắt ngay ngắn là được.”

“Vậy là em không tin tưởng tay nghề của anh rồi?” Hần nâng gáy cô lên, xối sạch bọt xà phòng: “Lúc trước anh tầm sư học đạo ở thành phố Khâu Hóa, sau này muốn tự mình mở tiệm, nhưng tiền thuê mặt bằng ở thành phố lớn cao quá, nên mới tới Phần Vũ rèn luyện tay nghề.”

Từ Đồ thắc mắc: “Vậy nhà anh ở thành phố Khâu Hóa sao?”

“Đúng vậy, tới đây hơn hai năm rồi.” Hần lau sạch nước trên trán cô.

“Ừm, sống xa nhà như vậy, thật không dễ dàng.”

“Đi ra ngoài nhiều, cũng quen dần.” Hần khom người: “Em thì sao? Người ở đây hả?”

“Tôi hả...” Từ Đồ nói: “Tôi đi nghỉ mát.”

Tần Liệt khoanh tay, liếc xéo một cái.

Từ Đồ nằm trên ghế gôi, chân gấp lại, hai tay đan vào nhau đặt trên bụng, mấy ngón tay nhàn nhã đánh nhịp. Vì tư thế nằm, phần trước ngực có phần bằng phẳng đi đôi chút, nhưng vẫn theo nhịp thở chậm rãi nhấp nhô lên xuống.

Động tác của chàng trai trẻ thuần thục nghiêm túc, vì hơi khom người nên lưng phía trên cô.

Tần Liệt thu hồi ánh mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên tai lại nghe hần hỏi: “Đuôi tóc này của em phai màu rồi, trước đó là hồng khôi?”

“Ừm.”

“Anh nhuộm lại cho em nhé, trên dưới không đồng màu, chẳng thời trang chút nào.”

“Vâng.” Từ Đồ hỏi: “Có thể nhuộm màu gì?”

“Anh thấy màu xám khôi và bạch kim đều rất hợp với em, bí ẩn quyền rũ có chút nổi loạn đầy sức sống.” Hần thật lòng đề xuất, lấy khăn quấn tóc cô lại: “Hoặc là hồng khôi, tương tự với màu tóc lúc trước của em.”

Từ Đồ thấy màu nào cũng được, giữ tóc ngồi dậy: “Vậy hồng khôi đi.”

Hai người đang bùng bùng khí thế thảo luận màu sắc.

Đột nhiên Tần Liệt cất tiếng hỏi: “Có thể nhuộm màu đen không?”

Chàng trai trẻ ngớ ra: “... Có thể.”

“Vậy thì nhuộm đen.”

Hần kinh ngạc há hốc miệng, nhìn Tần Liệt lại nhìn nhìn Từ Đồ: “Màu đen á!”

Tần Liệt ‘ừ’ một tiếng.

Hần ngập ngừng một hồi: “Đại ca, anh là... cô ấy?”

“Phụ huynh.” Tần Liệt đứng dậy, dùng bụng ngón tay cái cọ nhẹ lau nước dính dưới đuôi mắt cô, nói khẽ: “Anh đi nhà thầy thuốc La một chuyến, lát nữa quay lại đón em.”

Từ Đồ gật đầu: “Dạ.”

Người đi xa rồi, Từ Đồ thu hồi ánh mắt, cô ngồi xuống chiếc ghế xoay phía trước, kéo góc khăn quấn tóc lau nước trong lỗ tai.

Chàng trai cắt tóc khụ một tiếng, nhìn cô trong gương: “Đại ca kia thật sự là phụ huynh của em hả?”

Từ Đồ cười toe: “Đúng vậy.”

“Anh thấy tuổi của anh ấy căn bản không lớn lắm.” Hấn hướng ra cửa nhìn quanh một hồi, bát quái hỏi: “Vai về gì vậy?”

Từ Đồ kiêu ngạo hất cằm: “Tôi không nói với anh đâu.”

Ánh mắt của chàng trai trẻ có phần ngây ra, biểu cảm của cô gái trước mặt này thật phong phú, đôi mắt sáng lấp lánh, thần thái rạng ngời. Cô nghiêng đầu, hờ hững lau tóc, những giọt nước đọng dưới đuôi tóc tung mình bay lăng đăng vào không trung, những chấm sáng lấp lánh vây phủ quanh cô. Khiến cho toàn thân rạng ngời sức sống, tươi trẻ xinh đẹp động lòng người.

Hấn ho nhẹ một tiếng: “Nhưng mà nghe ai? Rốt cuộc nhuộm màu hồng khói hay màu đen?”

Cô cũng nhìn hấn trong gương: “Đương nhiên là nhuộm đen rồi.”

“...”

Chàng trai trẻ vốn dĩ đang bùng bùng khí thế, nghe cô nói xong mấy lời này, tim lạnh một nửa, khó khăn lắm mới gặp được một cô gái nhỏ xinh đẹp, lại có khí chất lạnh lợi sắc sảo thế này, tưởng sẽ được thi triển tài năng thể hiện bản lĩnh trên tóc cô.

Nào ngờ màu tóc đã bị giới hạn, điều này làm cho hấn mất hết hoàn toàn linh cảm và hăng hái, đành phải dựa theo ý kiến trước đó của cô, tia ngắn tóc mái, chỉnh gọn đuôi tóc, cuối cùng nhuộm hết thành màu đen.

Hôm nay, nhà thầy thuốc La có rất nhiều người đến khám bệnh, Tàn Liệt ngồi trong sân đợi khá lâu.

Bà bác ngồi trên băng ghế nghiền dược liệu, Tàn Liệt và bà trò chuyện giết thời gian, mồn mồn hơn nửa tiếng đồng hồ mới vào bên trong phòng.

Anh miêu tả các triệu chứng gần đây của Tàn Từ Duyệt cho thầy thuốc La nghe. Một năm nay, trải qua liệu trình điều trị của ông cụ, bệnh hen suyễn của cô bé cơ bản đã được khống chế, không cần phải thường xuyên đến khám trực tiếp nữa.

Tàn Liệt lấy toa thuốc lần trước ra đưa cho ông cụ xem, thầy thuốc La cân nhắc một lúc, rồi giảm bớt mấy loại dược liệu đi, trên mặt lộ rõ nét vui mừng: “Lần sau mang theo con bé đến đây, chú bắt mạch cho nó, thử ngừng thuốc xem sao.”

Nét mặt Tàn Liệt dần ra: “Vậy là sắp khỏi rồi à?”

Thầy thuốc La chưa thể khẳng định chắc chắn: “Phải xem kỹ rồi mới nói được.”

Tàn Liệt cầm thuốc bước ra khỏi sân, đi về hướng tiệm cắt tóc.

Lúc anh đến nơi, tóc của Từ Đồ đã được cắt xong.

Hai người đứng trước gương không biết đang nói gì, chàng trai trẻ cắt tóc nhìn thấy anh trước, cười tươi rói: “Đại ca, trở lại rồi à? Đúng lúc chúng tôi bên này cũng vừa xong.”

Hấn cầm chén thuốc nhuộm và lược đi qua bồn nước ngâm rửa, hấn lui ra, anh mới nhìn thấy cô gái đang đứng phía sau.

Từ Đồ hất tóc, xoay lắc cổ, nhìn anh.

Tàn Liệt đứng yên ngoài cửa không nhúc nhích, ánh mắt đăm đăm.

Từ Đồ nhướn miệng cười: “Lấy thuốc xong rồi hả anh?”

Lúc này, sóng mắt anh mới khẽ lay động, sải chân bước vào.

Tiếng rao hàng ở phía ngoài thay nhau nổi lên, tiếng nước chảy rào rào ở góc bên kia tiệm dội lại, nhưng họ đứng đối diện nhau, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Từ Đồ khẽ cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn anh.

Động tác ngược lên khiến những lọn tóc hai bên má rơi nhẹ ra sau, tóc mái thưa ở giữa, phần còn lại chia đều sang hai bên, đuôi tóc gọn gàng phủ trên bờ vai, xõa tung, đen nhánh bóng mượt. Lúc nhìn anh mỉm cười, đuôi mắt cong lên, cái lúm đồng tiền sâu hoắm nơi khóe miệng cũng lộ ra.

Từ Đồ dùng khẩu hình hỏi: “Đẹp không anh?”

Tần Liệt rũ mắt, bước tới phía trước, duỗi đầu ngón tay chọc vào cái lúm đồng tiền trên gò má cô.

Từ Đồ chu môi, thì thào: “Đẹp không?”

Ánh mắt Tần Liệt phẳng lặng không chút gợn sóng, trực tiếp nâng mặt cô lên, khom người ấn môi xuống. Răng môi dây dưa, chốc lát liền tách ra.

Nụ hôn này im lìm không tiếng động lại ngán ngùi nhưng khiến tim người ta đập thình thịch ngây ngất.

Từ Đồ liếm liếm môi, hai gò má phớt hồng, xoay đầu ngo lơ chỗ khác.

Chàng trai trẻ không hay không biết, cuối cùng cũng cọ rửa xong. Lúc xoay lại, thấy hai người kia đang đứng yên tại chỗ, trầm ngâm im lặng không nói gì, nhưng không khí lại cực kỳ mập mờ ám muội không thể hình dung.

Hắn thử thăm dò: “Đại ca, hài lòng không?”

Tần Liệt trả lời lấp lửng, lấy tiền trả, dẫn Từ Đồ rời đi.

Vừa bước ra khỏi cửa chưa được bao xa, Tần Liệt lại nghiêng đầu ngắm nhìn cô thật kỹ. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, mái tóc cô phủ vàng sáng lấp lánh như tơ trời, nhẹ nhàng lay động bồng bềnh trôi trong nắng, khi làn gió vãn về thổi qua, những lọn tóc tinh nghịch bay lên, có sợi dịu dàng hấy vào gò má, có sợi ngang bướng dựng trên đỉnh đầu.

Khỏe mạnh và rạng ngời sức sống.

Đây mới là dáng vẻ một thiếu nữ nên có.

Tần Liệt cup mi mắt, cố hồi tưởng lại, nhưng dường như dáng vẻ trang điểm dày cộm nặng nề lúc trước của cô đã hoàn toàn bị xóa sạch trong trí nhớ của anh, hoàn toàn trở thành cái bóng tối mờ nhạt. Trái lại, trước mắt anh hiện ra cô gái nhỏ trong chiếc áo len trắng và chiếc quần jean giản dị, mái tóc cột cao đuôi ngựa, đôi gò má ửng hồng, vẫn còn vương nét trẻ con, đứng bên cạnh Từ Việt Hải, vô cùng ngoan ngoãn nghe lời gọi anh ‘chú Tần’.

Tần Liệt nghĩ, duyên phận con người quả thật không cách nào đoán trước được, cô gái nhỏ anh chưa từng để ý tới, vốn tưởng rằng sẽ chẳng bao giờ có thể giao nhau, vậy mà giờ đây lại tiến thẳng vào cuộc đời anh, đêm qua ân ái hoan lạc, da thịt giao hòa.

Từ Đồ giơ tay lên hươ hươ trước mắt anh, cười tươi rói reo: “Anh nhìn em như vậy, dọa em sợ đó.”

Tần Liệt thu lại cảm xúc: “Sợ anh ăn thịt hủm?”

Từ Đồ cười khúc khích, vén những sợi tóc lòa xòa ra sau: “Anh còn chưa nói có đẹp không nữa?”

Tần Liệt không tiếc khen ngợi: “Đẹp lắm, đẹp nhất trên đời.” Anh nắm tay cô, cười cười tự giễu: “Bây giờ, càng giống phụ huynh của em hơn rồi.”

Đồ Đồ chớp chớp mắt, mềm nhũn gọi: “Ba ba.”

Đầu óc Tần Liệt nổ tung, cách gọi cảm kị đầy tội lỗi này thốt ra khỏi cái miệng tinh nghịch nũng nịu của cô, khiêu khích châm ngòi khiến máu cả người anh phọt thẳng xuống dưới.

Tần Liệt lạnh mặt: “Gọi lung tung, có tin anh cho em ăn đòn không.”

“Anh nở sao?”

“Nở.” Tần Liệt nói tiếp: “Treo ngược lên đánh.”

Từ Đồ hừ một tiếng.

Hai người dừng lại ở một sạp thịt trên đường, Tần Liệt quen với ông chủ, bảo đối phương chọn cho một miếng sườn tươi ngon.

Từ Đồ liếm môi, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Thật ra, không cần phải mua đâu, em ăn gì cũng được hết.”

Tần Liệt cười nhìn cô: “Thật hử?”

“Thật mà.” Cô nàng vụng thấp giọng xuống hết nấc.

“Vậy thì chùi nước miếng đi.”

Từ Đồ dùng vai húc anh một cái, chu miệng dụi vào áo anh; không biết sao bỗng nhiên nhớ tới mấy tháng trước đó, lúc lão Vu tới nhà cho thịt bò.

Trưa hôm đó, bà bác hầm cho bọn nhỏ trong trường học ăn, nời thịt nho nhỏ nhưng trộn chung với một thau khoai tây thật lớn, thịt ít mà bọn trẻ thì nhiều, mỗi đứa chỉ được chia có mấy miếng.

Cô không ăn đem cho Lưu Xuân Sơn, Tần Liệt không ăn đưa cho cô, nhưng cô lại giận hờn, úp hết toàn bộ xuống đất.

Từ Đồ cắn môi dưới, hỏi anh: “Anh còn nhớ bát thịt bò kia không?”

Tần Liệt ngậy ra một lát, hai tay đút vào túi quần, ánh mắt lơ đãng rơi trên con dao ông chủ đang lóe thịt: “Sao lại nghĩ tới chuyện đó?”

Từ Đồ hỏi: “Anh không nhớ ăn mới cho em sao?”

Anh liếc cô một cái: “Em nói xem.”

Từ Đồ ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Vậy có phải lúc đó anh cực kỳ tức giận, đến ý nghĩ muốn giết em cũng có không?”

“Không khoa trương như vậy.” Tần Liệt rút tay khỏi túi quần, hai cánh tay khoanh hờ trước ngực: “Đã nghĩ phải trừng trị em một trận.”

Từ Đồ trầm ngâm im lặng, khẽ tựa đầu lên cánh tay anh, cảm thấy bản thân mình khi đó thật đáng ghét, giờ khắc này nghĩ lại, bỗng cảm thấy vô cùng áy náy và khó chịu.

Cô ngừng đầu nhìn anh, nhỏ giọng cam kết: “Sau này, em sẽ không bao giờ... lãng phí thức ăn nữa.”

Cơ thể Tần Liệt sững lại, hạ tầm mắt xuống, nhìn thấy đôi mắt cô chớp chớp, hai hàng chân mày nhíu chặt, vẻ mặt ảo não.

Anh duỗi tay xoa gáy cô, không kìm được áp môi lên đỉnh đầu cô, dịu dàng: “Bé con ngoan.”

Sau khi mua thịt xong, Tần Liệt bảo Từ Đồ đứng đó đợi anh, anh đi ra đầu thị trấn lấy xe, lát nữa quay lại, trực tiếp xuôi theo con ngõ này đi ra ngoài, trở về Lạc Bình.

Từ Đồ xách thịt, đi dạo lòng vòng mấy gian hàng gần đó, thấy cái gì mới mẻ cũng cầm lên xem thử, nhưng xem xong lại đặt xuống chứ không có mua tùy tiện.

Cô đứng dậy khỏi mặt đất, tính quay về chỗ cũ, vừa xoay lại đã đụng phải một người đang sai chân vội vàng hấp tấp đi tới, không mạnh không nhẹ đâm sầm vào cô.

Người nọ cao ốm gầy gò, mũi ưng, mắt híp, trên người mặc nguyên bộ đồ màu đen.

Bước chân Từ Đồ loạng choạng, theo bản năng nói: “Xin lỗi...”

Người nọ quay đầu: “Xin lỗi.”

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, Từ Đồ bất giác run lên, phảng phất máu trong cơ thể loáng cái đã bị rút sạch. Chỉ vừa liếc mắt, Từ Đồ đã nhận ra, hẳn chính là thuộc hạ của gã đàn ông kia, hôm xảy ra tai nạn, hẳn ta cũng có mặt ở đó.

Bất động vài giây như vậy, Từ Đồ cười cười: “Không sao.”

Cô quay đầu lại, cố điều khiển hai chân mình bước đi, lẩn vào trong đám đông ồn ào nhộn nhịp.

Gã đàn ông kia cau mày, cũng xoay người rồi đi nhưng bước chân chậm lại rõ rệt. Hẳn gã ót, cảm thấy cô quen mắt, theo bản năng sờ sờ túi, nhưng tầm hình duy nhất kia chẳng biết đã rớt chỗ nào. Ngẫm nghĩ, lại cảm thấy không có khả năng đó, ông chủ tìm là một con nhóc trang điểm đậm, tóc màu hồng, hoàn toàn không có chỗ nào giống với cô gái nhỏ vừa rồi.

Lúc này, hẳn mới bước nhanh về phía đầu thị trấn, gọi điện thoại cho bên kia.

Chưa tới mấy giây sau đối phương đã bắt máy.

Hắn thành thật khai báo: “Bên này xảy ra chút chuyện, em mới thoát khỏi đồn cảnh sát... Người cũng đã mất dấu... Xin lỗi ông chủ...” Hắn bị dọa cả người ướt đầm mồ hôi: “... Đậu Di hẳn là về Hồng Dương, mang theo một phụ nữ... Không thấy rõ diện mạo... Dạ, em sẽ về liền...”

Trên đường về, Từ Đồ có chút khác thường.

Cô ngồi trong thùng xe, cứ liên tục đưa mắt nhìn điện thoại.

Tần Liệt nói chuyện với cô, đợi hồi lâu cũng không thấy người trả lời.

Sau một trận mưa to, con đường trở nên vô cùng lầy lội, có một đoạn rất khó đi, đá vụn từ trên núi lăn xuống, thị trấn chưa kịp cho người quét dọn, đá to đá nhỏ rải đầy mặt đường.

Trên đường đầy những hố vũng gập ghềnh xóc nảy, phía bên kia là khe núi cỏ dại phủ kín.

Tần Liệt cố gắng né những tảng đá, quay đầu nhắc nhở: “Đường xấu lắm, em đừng nghịch điện thoại nữa.”

Từ Đồ dường như không nghe thấy, cầm điện thoại không biết đang nghĩ gì.

Thấy cô như vậy, Tần Liệt cũng bị phân tâm, bánh xe sau vô tình cán phải hòn đá, xe đang chạy với tốc độ khá nhanh, thùng xe phía sau nảy lên.

Cơ thể Từ Đồ ngã sang một bên, điện thoại đang cầm nhảy mất văng khỏi tay, rơi trúng cạnh tảng đá, lăn xuống khe núi.

Tình huống này không ai lường trước, về mặt Từ Đồ hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi, khom người nhảy khỏi thùng xe, bổ nhào theo hướng điện thoại rơi xuống.

Khóe mắt Tần Liệt thoáng vụt qua, bất thình lình quay đầu lại, hốt hoảng: “Từ Đồ...”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Xe còn chưa dừng lại, Tần Liệt đã phóng xuống, dùng tốc độ kinh hoàng lao về phía cô rơi xuống.

Từ Đồ nằm ngoài người bên khe núi, may mà chụp được điện thoại, nhưng bị mất thăng bằng, trên mặt đất đầy bùn sinh lầy lội, không giữ được trọng tâm, cơ thể từ từ trượt xuống. Cánh tay còn lại quơ quào tìm chỗ bám víu, cố dọi hai bên bị cô túm lấy, nhưng càng cử động thì càng trượt nhanh hơn, đầu óc quay cuồng choáng váng, thế giới nghiêng đảo, thân thể như mất hết trọng lượng rơi xuống.

Từ Đồ nắm chặt điện thoại, lòng thầm nghĩ lần này thôi xong rồi, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi lớn, cô nhắm nghiền hai mắt, hét lên: “Tần Liệt, cứu em...”

Mấy chữ này vừa thốt ra, đã cảm thấy chân trái bị túm lại, cơ thể được một sức mạnh giữ chặt, bất động.

Tần Liệt tức tức nói: “Được rồi, không sao đâu, em đừng cử động.”

Trái tim Từ Đồ đang nhảy vọt lên cuống họng từ từ rơi xuống, ngừng giãy dụa, không dám liều lĩnh di chuyển.

Tần Liệt vốn đang bò xồm trên mặt đất ngoài người tới phía trước, thấy cơ thể cô không còn trượt xuống nữa, liền chống vững cánh tay, nhanh chóng liếc nhìn phía sau chân mình.

Giờ phút này, trên đường không một bóng người, chỉ có núi rừng tĩnh lặng.

Mũi chân anh nhẹ nhàng dịch vào lỗ trống gần đó, mượn lực chống đỡ, đồng thời duỗi thẳng cánh tay và đầu gối, lòng bàn tay siết chặt, chậm chậm kéo Từ Đồ lên.

Từ Đồ lặn hụp trong bùn đất, cổ chân vừa được thả ra đã vội lật người, nhanh chóng ấn vào màn hình điện thoại.

Tần Liệt ôm cô dậy, sờ soạn trên dưới: “Có bị thương ở đâu không?”

Từ Đồ đang cắm mặt vào điện thoại, chúi màn hình lên quần, xác định không bị hư hỏng gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa ngược đầu lên, đụng trúng ngay nét mặt âm u mây mù của Tần Liệt.

Tim Từ Đồ giật thót, thần tốc lắc lắc đầu: “Không có, không bị thương ở đâu hết.”

Tần Liệt nhìn cô vài giây, chậm rãi thở ra một hơi dài: “Lại phát bệnh, động kinh ở đâu phải không?” Sắc mặt anh không tốt lắm, anh buông cô ra, hạ mõng, ngồi phệt xuống đất.

Bộ dạng hai người vô cùng nhếch nhác, toàn thân dính đầy bùn lầy, vừa rồi Từ Đồ lăn qua lộn lại một trận như vậy, tóc cũng lóp nhóp, hai bên gò má và chóp mũi cũng dính không ít bùn.

Tần Liệt vất khuỷu tay trên đầu gối, mở lòng bàn tay ra nhìn, cũng toàn là bùn.

Ánh mắt anh ném về phía xa xa, chưa tới mấy giây sau đã thu lại, cố gắng dần cảm xúc trong lòng xuống: “Không có việc gì nữa thì nhanh lên, về sớm một chút.”

Đồ Đồ chăm chú nhìn anh, lí nhí: “Dạ.”

Tần Liệt chống tay đứng dậy nhưng chưa kịp nhấc bước, bắp chân đã bị người ôm lấy.

Anh cúi đầu, cánh tay Từ Đồ vòng quanh chân anh, cô nàng ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt có phần vô tội: “Thật ra, hình như cũng có chỗ bị thương, mắt cá chân hơi đau một chút.” Cô chỉ chỉ chân phải: “Ở đó.”

Tần Liệt điềm tĩnh nhìn cô một hồi, tựa như đang đánh giá thật hay giả.

Từ Đồ thử xê dịch chân, khẽ xuyt xoa kêu đau.

Tần Liệt vẫn giữ nguyên mặt lạnh, hỏi: “Có đau thật không?”

Từ Đồ lại ngóc đầu nhìn anh, mím môi đáng thương, gật gật. Vì tư thế nhìn lên, nếp gấp nơi mí mắt cô khắc thật sâu, khiến đôi mắt càng to tròn, con ngươi đen lay lắt, làn da vốn trắng nõn giờ dính đầy bùn đất, đầu chớp mũi còn có một vết lem nhem, hai gò má bị ống quần anh tình cờ quẹt qua, thoáng nhìn, y hệt một con mèo nhỏ lem bần.

Tần Liệt chỉ còn biết buông tiếng thở dài, con giận tiêu tan hết phân nửa.

Anh kéo ống quần ngồi xổm xuống, nhìn cô một hồi, cuối cùng, nhẹ nhàng lau chớp mũi cô: “Nên để cho em roi xuống dưới luôn.”

Âm điệu hết đối dịu dàng yêu chiều, làm gì có chỗ nào tức giận.

Từ Đồ cười hắc hắc.

Cánh tay anh giữ khoeo chân cô, chẳng dùng bao nhiêu sức, đã ôm ngang cô lên, xoay người đi về phía xe đang đậu cách xa phía trước.

Từ Đồ ngoan ngoãn ôm chặt cổ anh, khẽ ngóc đầu hôn cằm anh.

Tần Liệt khựng lại, cúi đầu nhìn cô.

Từ Đồ hí nháy, rướn cổ lên muốn hôn môi anh.

Lúc sắp chạm tới, Tần Liệt hơi nghiêng đầu tránh đi, nhưng hai hàng lông mày dẫn hết cả ra, con giận tiêu tan.

Từ Đồ bất mãn: “Né em!”

“Chỗ nào cũng bùn đất, không biết xấu hổ còn dán lại.”

Từ Đồ: “Ghét bỏ em?”

“Ừm.”

Từ Đồ hôn giận, đảo mắt trừng anh, bước chân Tần Liệt vững vàng di chuyển về phía trước, mắt nhìn thẳng tắp không chớp lấy một lần, hoàn toàn phớt lờ cô nàng.

Đồ Đồ trừng, trừng một hồi hai con mắt cay xè muốn chảy cả nước mắt; thấy anh không thèm để ý gì tới, hừ một tiếng, cụp mi mắt ỉu xiu chớp chớp.

Tần Liệt lại vờ như lơ đãng hôn lên môi cô, thả người xuống xe: “Ngoan ngoãn ngồi yên đó cho anh, không được lộn xộn.”

Mặt mũi Đồ Đồ dẫn ra: “Dạ.”

Hai người không chạy thẳng về Lạc Bình mà rẽ trái ở ngã ba trước mặt, đi một con đường khác.

Từ Đồ chưa từng tới phía bên này bao giờ, là một hướng hoàn toàn ngược với Lạc Bình.

Xe chạy chưa được bao lâu đã dừng lại, giữa vùng đất rộng lớn thông thoáng có một gò đất nổi lên cao, bên cạnh là dòng suối cạn trong vắt. Tiếng suối chảy róc rách, tiếng gió lao xao, tiếng chim muông thánh thót núp mình trong những nách lá bạt ngàn màu xanh, đằng sau là mệnh mạng núi rừng trùng điệp.

Vì trời mưa suốt mấy ngày liên tiếp, dòng nước chảy xiết, những viên đá cuội hai bên bờ được cọ rửa nhẵn bóng, phơi mình dưới ánh mặt trời cạnh những bông hoa dại khoe sắc rực rỡ.

Không khí thanh sạch tươi mát, ngập tràn hương vị thiên nhiên.

Từ Đồ đứng dậy định nhảy xuống xe, thấy Tần Liệt xoay người đi tới ôm mình, lại ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tần Liệt đặt cô lên một tảng đá, nước suối chảy qua bàn chân, tạo thành những vòng tròn xoắn nước nho nhỏ.

Từ Đồ: “Trước đây không phát hiện, ngoại trừ hồ Lạc Bình, còn có một nơi dễ chịu thế này.”

“Thích hồ Lạc Bình sao?” Tần Liệt mỉm cười nhìn cô, nắm chặt cổ tay cô kéo qua, tay còn lại vốc nước lên cọ rửa lòng bàn tay cô: “Nhích tới trước nào.”

Từ Đồ để mặc anh rửa, nói tiếp mấy lời vừa rồi của anh: “Đương nhiên thích, nụ hôn đầu của em ở đó mà.”

Động tác của Tần Liệt khựng lại, tim ngừng đập, lúc cô nói những lời này mặt không đỏ không trắng, còn hết sức tự hào.

Anh hỏi: “Em thường không biết xấu hổ thế này hửm?”

Từ Đồ sực nhớ đến gì đó, khuôn mặt mới bắt đầu đỏ ửng lên, lí nhí: “Lúc xấu hổ, không phải anh thấy rồi sao?”

Nghĩ tới đêm qua, khóe môi Tần Liệt căng ra thành đường thẳng, bị cô gái nhỏ trên chóc khiêu khích mấy câu là lòng dạ lại bồn chồn, nơi nào đó rạo rục không chịu nổi.

Anh ngồi lên tảng đá sau cô, sắc mặt đen thui, bóp chặt mấy ngón tay nhỏ nhắn nghiêm trị.

Từ Đồ: “Ai da ...” Cô xoắn tít hai hàng chân mày.

Tần Liệt lập tức nói lỏng tay, Từ Đồ xòe tay ra, bùn đất đã trôi đi hơn phân nửa, giữa ngón cái và ngón trỏ lộ ra mấy vết trầy xước, là do vừa nảy nhảy xuống bị va phải.

Anh kéo cánh tay cô tới trước, ngâm trực tiếp vào nước suối: “Còn đau ở đâu nữa không?”

Từ Đồ cúi đầu nhìn một lượt khắp cơ thể, tiếp tục chìa tay kia qua cho anh rửa, phát hiện ở khuỷu tay có hai vết xước, còn lại những chỗ khác đều không bị gì.

Cô nói: “Chắc là không ạ.”

“Trở về thoa thuốc.”

“Dạ.” Cô cúi người, vốc nước suối lên rửa mặt.

Tần Liệt ngồi ở phía sau nhìn cô, vắt khuỷu tay lên đầu gối, hỏi: “Với điều kiện gia đình em, sao lại để ý tới một cái điện thoại như vậy?”

Lúc đó cô bất chấp nguy hiểm nhảy xuống xe, cách bên trái hai mét là khe núi với cỏ dại rậm rạp mọc đầy, bùn nhão trên mặt đất khẳng khác gì đầm lầy, nguy hiểm khôn cùng, vậy mà cô chẳng chút do dự.

Cơ thể Từ Đồ thoáng khựng lại, sau đó lập tức trấn tĩnh, thùng thình rửa sạch mặt: “Trong đó có ảnh chụp một nhà ba người các anh mà, em có thể không khẫn trương sao.”

Tần Liệt cau mày.

Từ Đồ dịch người ra sau tảng đá, nhắc lại: “Hôm sinh nhật Tần Tử Duyệt, một nhà ba người các anh...” Cô nàng nhấn mạnh: “Kề sát dính chặt, anh và Hường San còn ôm nhau... không nhớ sao?”

Mặt mũi Tần Liệt đen thui, duỗi tay muốn tóm cô, Từ Đồ nhanh như sóc né ra, không bắt được.

Cô cười khúc khích, dịch mông lại: “Không nghịch nữa, không nghịch nữa đâu.” Cô lấy điện thoại ra, dán người sát vào lòng anh: “Không tin em mở cho anh xem.”

Từ Đồ mở ra một album, tấm hình đầu tiên là ảnh chụp tối hôm đó, Tần Tử Duyệt đứng bên chân anh, trên đầu đội vương miện giấy, khóe miệng tươi cười; Hường San khom người đứng phía sau, cánh tay khoác hờ trên vai anh, nhưng giữa hai người vẫn cách nhau một khoảng.

Bức ảnh này cực kỳ gượng gạo, ba người trong cùng một khuôn hình nhưng bằng mặt không bằng lòng. Nhất là người đàn ông ở giữa, ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm camera, môi mím chặt, tựa hồ đang cố hết sức chịu đựng.

Tần Liệt nhớ lại tình huống tối hôm đó, cô cùng Đậu Dĩ đi hồ Lạc Bình, lúc ăn cơm còn ngồi kế bên nhau, hắn ta gấp thức ăn cho cô, hai người liên tục nhỏ giọng thủ thi. Người khác yêu cầu chụp tấm hình này, cô liền vui vẻ hào hứng mà chụp, lúc đó đúng là đủ ngoan ngoãn mà.

Từ Đồ: “Em không gạt anh thấy chưa?”

Tần Liệt khôi phục lại bình thường, duỗi tay rút điện thoại của cô.”

Từ Đồ: “Ồ ơ!”

Anh nhấn đúp vào màn hình, xóa bức ảnh.

Từ Đồ với tay chồm tới: “Sao anh lại xóa chứ, Tàn Từ Duyệt còn muốn đó.”

Tàn Liệt giờ cao điện thoại, tay kia vòng qua eo cô, kéo người ôm vào lòng, bên này tiếp tục nhìn vô màn hình. Lại hiện ra một bức ảnh tương tự, nhưng đã có sự thay đổi về góc độ và kích thước, trên ảnh chỉ có hai người, Tàn Từ Duyệt dựa sát vào anh, mỉm cười vui vẻ, bả vai phía ngoài của anh dư ra một bàn tay, nhìn cực kỳ quý dẻ, không thấy được chủ nhân của nó là ai.

Anh nhìn người trong lòng mình, Từ Đồ bĩu môi nói: “Anh trả lại cho em.”

Tàn Liệt phớt lờ, từ từ nghĩ lại, hôm đó cô chụp tổng cộng hai lần, lần đầu tiên nói bị hỏng, lại chụp thêm một lần nữa, mới có ba người trong khung hình kia.

Ngón tay cái anh di chuyển, cuối cùng không xóa, lại trượt sang bên trái, là bức ảnh chân dung cô và Tàn Từ Duyệt tự chụp với nhau trên núi rất lâu trước đó.

Biểu cảm trên mặt Từ Đồ cứng đờ, quơ quào giặt lại.

Tàn Liệt trượt một cái nữa, nhưng chưa kịp thấy rõ hình ảnh, điện thoại đã bị cô chụp lấy.

Tàn Liệt: “Có bí mật gì, không thể xem?”

Từ Đồ có chút dỗi: “Em cũng có quyền riêng tư mà.”

“Là người của anh rồi, sau này không có nữa.”

Tìm Từ Đồ run lên, chút dỗi hờn vừa rồi bỗng chốc tan thành mây khói, cô khóa màn hình điện thoại, nhét vào túi quần, khẽ oán giận: “Thật bá đạo.”

Khi đàn ông có tham muốn chiếm hữu mãnh liệt nhưng cố kìm nén chế ngự, toàn thân toát ra một loại hơi thở cấm dục đầy quyến rũ. Từ Đồ không hề nghiêm túc nghiên cứu đàn ông, nhưng lúc này đây, lại bị anh mê hoặc đến mụ mẫm đầu óc.

Tàn Liệt nhìn một góc điện thoại di động lộ ra trên mép túi quần cô, rốt cuộc cũng không nói lời nào.

Anh rửa sạch cánh tay xong, cũng vốc nước lên rửa mặt: “Chân còn đau không?”

Thật ra chân của Từ Đồ đâu có bị gì, tùy ý nói một câu lấy lệ: “Vừa nãy xoay qua xoay lại hết đau rồi.”

Tàn Liệt lau mặt, để chân ngay lại, xách chân cô đặt lên đùi mình, hai lần ba lượt cời giày thể thao và tất của cô ra.

Bàn chân nhỏ nhắn non mềm trắng nõn, mấy đầu ngón chân vừa lộ ra ngoài không khí liền ngọ nguậy nhúc nhích, cổ chân mảnh mai, xương cốt cân đối, cũng không có dấu hiệu bị trật.

Tàn Liệt nhàn nhạt liếc nhìn cô, cầm lấy, thoáng dừng lại, bàn chân cô ủ lâu trong giày thể thao chưa khô, vừa ướt vừa lạnh.

Anh đặt trong lòng bàn tay mình xoa một lúc, những tia nắng mặt trời chiếu vào, có cả tia ấm của hơi thở, bàn chân lập tức hồng hào ấm áp, làm xong lại bảo cô đưa tiếp chân kia qua.

Từ Đồ mím môi, lặng lẽ ngắm nhìn động tác của anh.

Bên kia cánh rừng có mấy đứa trẻ chơi đùa, tiếng cười nói rộn ràng làm kinh động đến những con chim đang nấp mình trong nách lá, chúng giật mình hoảng hốt đập cánh bay vút lên nền trời xanh thẳm phía xa xa.

“Tàn Liệt.” Đồ Đồ gọi khẽ anh một tiếng.

“Ừm?”

Từ Đồ nghĩ ngợi: “Anh, có biết tại sao em đến Lạc Bình không?”

“Không phải đi nghỉ mát à?” Anh xoa lòng bàn chân cô, hơi ngược mắt lên.

“Không đùa mà.”

Tàn Liệt nói: “Em tung tin tức phẩu thuật thẩm mỹ của ngôi sao nhỏ nào đó lên mạng, khiến đối phương không chịu nổi áp lực dư luận, tự sát.”

“Anh biết hết sao.” Từ Đồ kinh ngạc: “Từ Việt Hải nói với anh à?”

Nhắc tới Từ Việt Hải, Tàn Liệt thoáng im lặng chốc lát. Anh thả chân cô xuống, vắt khuỷu tay lên đầu gối: “Lúc trước có nói qua.”

Từ Đồ nói: “Cô ta mới đi theo Từ Việt Hải có một năm mà đã muốn tiến vào cửa Từ gia, cả ngày dương oai diệu võ trước mặt em, còn hẹn em ra ngoài

ngã bải, bảo em đừng có cản trở chuyện tốt của bọn họ.” Cô giẫm chân lên tảng đá, đầu ngón chân bấu xuống: “Người trước chưa kịp ngã xuống, người sau đã lao tới; mấy người phụ nữ đeo theo ông ấy còn thiếu sao, cô ta tính là gì.”

Từ Đồ nói tiếp: “Từ Việt Hải bao nuôi ba bốn hay bao nhiêu người ở bên ngoài cũng chẳng liên quan gì tới em, nhưng nếu muốn đứng tên hộ khẩu, làm mẹ trên danh nghĩa của em thì không bao giờ.” Cô nói: “Mẹ em chỉ có một người duy nhất.”

Cô ti cầm lên đầu gối, giọng nói càng lúc càng nhỏ dần, những lọn tóc dính bùn đất bị gió thổi phe phẩy, nhẹ nhàng quét qua khuôn mặt cô.

Tần Liệt vén mấy lọn nghịch ngợm kia ra sau vành tai cô: “Thế nên em tung tin cô ta phẫu thuật thẩm mỹ?”

Từ Đồ: “Chỉ là không nghĩ tới...”

“Đúng là khiến người ta nghi ngờ.”

Từ Đồ nhìn anh, nghe không hiểu lắm: “Sao ạ?”

Tần Liệt nói: “Trong giới giải trí, tin tức phẫu thuật thẩm mỹ, quy tắc ngầm nhiều vô kể, thậm chí có người còn mượn chuyện này để lăng xê, càng nổi tiếng hơn.” Anh nhìn Từ Đồ: “Cô ta dễ dàng tự sát như vậy, thật khiến người ta nghi ngờ.” Anh không quan tâm tới tin tức của giới giải trí, chỉ dựa theo suy luận thông thường mà giảng giải mấy câu.

“Đừng nhắc tới cô ta nữa, cụt hứng.” Từ Đồ cười cười, ánh mắt nhìn đi chỗ khác: “Chúng ta về thôi.”

Buổi trưa về đến Lạc Bình, Từ Đồ tắm rửa sạch sẽ, toàn thân sáng khoải, trở về phòng đánh một giấc.

Tần Liệt thay quần áo xong, lại quay xe đi ngược ra Niễn Đạo Cầu.

Vừa nãy lúc đi ngang qua, nhìn thấy bọn A Phu đều đang tập trung ở đó. Sau khi con đường được tu sửa bằng phẳng, qua mấy trận mưa to, chỉ có bùn lầy trên mặt, nền đất phía dưới cơ bản đã được nén chặt, tường chắn hai bên ngăn hoàn toàn đá vụn và nước bùn chảy xuống.

Đoạn đường mới được sửa chữa này không hư hỏng bao nhiêu.

Mãi đến chạng vạng tối anh mới về tới nhà, lại vọt ra sau tắm rửa qua loa rồi ra sân ăn cơm.

Hôm nay, bàn ăn vắng đi hai chỗ, mọi người không ai cảm thấy có gì khác biệt, chỉ có Tần Tử Duyệt có phần buồn bã không vui. Từ Đồ và Tần Xán dụ dỗ cô bé mấy câu, bảo ăn cơm xong sẽ dẫn đi tìm Lưu Xuân Sơn, lúc này mặt mày con bé mới giãn ra cười khúc khích.

Tần Xán hỏi: “Em có đi không?”

Từ Đồ nhai cơm, nghiêng đầu liếc Tần Liệt một cái: “Em không đi đâu, hôm nay hơi mệt.”

Tần Xán nhìn qua hai người đối diện kia, cười cười sáng tỏ, không nói gì.

Lúc mặt trời lặn về chân núi, Tiểu Ba bật đèn trong sân, thu dọn bát đĩa bẩn trên bàn xếp chồng lên nhau, bung vào nhà bếp.

Tần Liệt đã ăn xong trước đó khá lâu, ngồi dựa người ra sau, xoay xoay hộp thuốc lá trên tay.

Từ Đồ cắn đầu đũa, nhích tới gần, nhỏ giọng: “Anh lại nghiện thuốc lá hả?”

Cô biết anh có thói quen hút thuốc sau khi ăn cơm xong.

Tần Liệt ngược mắt nhìn cô, từ trong ánh mắt sáng rỡ của cô có thể đọc ra những ý nghĩ đang nhen nhóm trong đầu, bàn tay thoảng khựng lại, rồi tiếp tục xoay hộp thuốc: “Ừm.”

Từ Đồ mím môi, lại nhỏ giọng: “Em cũng nghiện nè.”

Những lời này tựa như ám chỉ gì đó, tay Tần Liệt dừng lại, cạnh hộp thuốc dựng đứng trên mặt bàn: “Vậy thì?”

Từ Đồ khẽ hắng giọng, dùng âm điệu bình thường nói: “Hôm nay mệt như thế, sao anh không nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Đôi mắt Tần Liệt sâu không thấy đáy, nhìn cô chằm chằm một hồi, đứng dậy trở về phòng.

Đồ Đồ điềm nhiên như không xoay đầu lại, giương mắt nhìn Tiểu Ba và Tần Xán phía đối diện, rửa sạch sẽ mấy hột cơm còn lại vô miệng: “Em sức nhớ, có chuyện này muốn hỏi Tần Liệt.” Cô nâng đầy đầy bát đũa tới trước, uống hết ly nước: “Không giúp hai người dọn dẹp được.”

Tần Xán lật tẩy: “Em có dọn dẹp bữa nào đâu.”

Từ Đồ trừng mắt, cũng không thêm giả vờ giả vịt nữa, xoay người chạy về phía căn phòng kia của Tần Liệt.

Cô đẩy cửa ra, chuồn vào, nhanh chóng đóng chặt lại.

Ánh mắt còn chưa kịp thích nghi với bóng tối trong phòng, một cái bóng như ngọn núi lớn đã áp tới, giữ mờng cô, nhẹ nhàng linh hoạt bồng lên, môi cũng cùng lúc dán vào.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Tần Liệt trao cho cô một nụ hôn nhắc nhở.

Hai tay anh ôm mờng cô, đôi chân mảnh mai của cô quắp chặt hông anh: “Anh bắt được gì nào?”

Từ Đồ cười khẽ.

“Chạy đến phòng anh làm gì, hửm?” Âm điệu khàn khàn của anh thoát ra khỏi cổ họng.

“Mèo mướp nhỏ.” Cô trả lời.

Tần Liệt bật cười, cánh tay xóc cô lên.

Lúc này, Đồ Đồ cao hơn anh rất nhiều, hai tay cô ôm tai và cổ anh, Tần Liệt ngẩng đầu, đón hơi thở của cô phả xuống.

Từ Đồ chiếm thế thượng phong, học theo cách bình thường anh làm, hơi chếch đầu, tìm một hướng thích hợp, môi lồng vào đan xen quện chặt, lưỡi nhẹ nhàng uyển chuyển trượt vào hôn anh.

Tần Liệt đề cô lên vách tường, không chủ động chỉ đáp lại.

Nụ hôn này rất dài, đến khi tách ra, áo lót của cô đã bị đẩy lên trên, nơi căng tròn nõn nà kia hoàn toàn lộ ra ngoài không khí.

Tần Liệt nghiêng đầu thờ dốc, nhưng bàn tay không xê dịch: “Em quả là vừa học đã thông.”

Từ Đồ bung mặt anh, lưng dán sát vào vách tường phía sau: “Em vốn dư dả lý thuyết mà, chỉ thiếu kinh nghiệm thực tiễn.”

“Sao không học cái gì lành mạnh hửm?”

Từ Đồ cúi đầu nhìn vị trí bàn tay anh: “Anh bây giờ lành mạnh lắm sao?” Cô kéo dài thanh âm, biếng nhắc gọi: “Chú Tần...”

Trong nháy mắt, máu toàn thân Tần Liệt phọt thẳng ra ngoài, đầu ngón tay run run: “Không được phép gọi như vậy.”

“Vậy thì gọi là gì? Gọi là...” Miệng cô nàng chu lên, định phun ra hai chữ kia.

“Thử kêu một tiếng nữa xem!” Anh bóp chặt khối tròn núc đầy trong tay.

Từ Đồ nuốt hết mấy chữ đã chạy tới khoe miệng kia xuống, nhỏ giọng kêu đau, đợi cho sức lực của anh nói lỏng, cô ngoan ngoãn hôn anh một cái: “Anh Tần!”

Sống lưng Tần Liệt cứng đờ, eo hông vô thức húc tới phía trước, vấn đề không phải nằm ở cách xưng hô, mà là hiện giờ bất luận cô gọi anh là gì, anh đều muốn làm chuyện cầm thú, chơi đùa chết cô.

Tần Liệt nhắc nhở cô lên, mò mắt trong bóng tối đi tới phía trước: “Có muốn tăng điểm kinh nghiệm không, hửm?”

Từ Đồ chưa kịp đáp lại, đã bị môi anh chặn kín.

Sau một phen dây dưa kịch liệt, Tần Liệt đưa cô lên đỉnh trước, sau đó không tài nào nhịn nổi nữa, lại mượn chân cô.

Sau khi kết thúc, mồ hôi tuôn ra đầm đìa như tắm, toàn thân cô kiệt sức nằm xụi lơ trên giường, để mặc anh chuyển dời, mặc anh lau chùi.

Tần Liệt lau cho mình, cúi thấp đầu, bắt đầu dĩ cười cười, cứ đánh sát rìa mộng cảnh tiên giới thế này, không biết bản thân còn có thể gắng gượng nhịn bao lâu nữa. Nhưng nhìn qua cái khối nhỏ cuộn tròn không còn chút sức lực kia, thâm tâm lại không đành lòng.

Anh vo viên giấy ném xuống đất, chống cánh tay vòng qua người cô: “Nằm thêm lát nữa sao?”

Từ Đồ yếu ớt dạ một tiếng.

Bên ngoài, Tàn Xán đã dẫn Tàn Từ Duyệt đi chơi, Tiểu Ba cũng ra ra vào vào dọn dẹp nhà cửa, chỉ còn mấy đứa nhóc đang chơi đùa ngoài sân.

Tàn Liệt ý thức điều gì đó, đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra, bật đèn trong phòng lên.

Căn phòng sáng choang, Từ Đồ nhú mày, nhanh chóng kéo chăn trùm kín mình. Cô khép chặt mắt mỉm cười: “Bật tai trộm chuông, chỉ tự lừa mình, không lừa được người ta.”

Hai người đi vào đã một lúc, anh lẩn qua lộn lại giày vò cả nửa ngày, bây giờ mới bật đèn, có khác gì lạy ông tôi ở bụi này đâu chứ.

Tàn Liệt thoáng khựng lại, gặp phải chuyện này, trái lại suy nghĩ thiếu chu đáo, cánh tay anh lẩn mò dưới chăn: “Vì muốn tốt cho em, nào, mặc quần áo vào.”

Dáng vẻ của anh bây giờ vừa cứng nhắc lại bảo thủ, hoàn toàn tương phản với bộ dạng điên cuồng phóng đảng trước đó, hai loại mâu thuẫn lồng vào nhau, trong giờ phút này, vừa gọi cảm vừa đáng yêu.

Từ Đồ cười thầm, ngo ngoáy né tránh: “Nằm thêm hai phút nữa, em tự mặc.”

Tàn Liệt nhìn đồng hồ treo tường, cũng nằm xuống bên cạnh, tay vẫn vuốt ve trong chăn, không rút ra.

Anh nói: “Giờ này, chắc bọn Đậu Dĩ cũng gần đến Hồng Dương rồi.”

Từ Đồ hé mắt ra một đường kẻ nhỏ: “Dạ, chắc vậy.”

Tàn Liệt dừng một lúc: “Em có đi qua nhà lão Triệu gọi điện cho hấn không?”

“Gọi làm gì?”

“Hỏi xem đến chưa.”

“Không đi đâu, người lớn như thế, còn có thể lạc được sao.” Từ Đồ bất thành linh mở to mắt: “Sao bỗng nhiên anh lại quan tâm tới hấn vậy?”

Tàn Liệt không kể cho cô nghe chuyện đụng phải gã đàn ông lạ mặt: “Chỉ hỏi vậy thôi.”

“Là muốn hỏi người khác chứ gì?” Từ Đồ nói.

Tàn Liệt biết cô có ý gì, sắc mặt u ám vạch đầy sọc đen, tìm được eo cô, dùng sức véo.

Từ Đồ la đau, lập tức nói: “Em mặc quần áo. Em đi gọi điện thoại mà.”

Một chiếc xe jeep màu đen đang lăn bánh trên đường cao tốc, cửa sổ hạ xuống, có tiếng nhạc nhẹ nhàng thư thái từ bên trong bay ra.

Đậu Dĩ nắm vô lăng, hắt hơi một phát liên tiếp ba cái: “Ai nhắc vậy chứ.”

Hương San ngồi bên cạnh liếc hấn một cái rồi lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai bên đường hiện ra nhà cửa và những bãi đất trống, trên ống khói khổng lồ của nhà máy nào đó còn đang bốc hơi nước, đúng là cảnh vật mà cô ta quen thuộc, ngay cả không khí cũng mang mùi vị Hồng Dương.

Trong lòng cô ta ngũ vị tạp trần, lần đi này vậy mà nửa năm trời, thế nhưng, là tự mình đi, cũng tự mình trở về.

Bất giác, dây đeo của chiếc ba lô tinh tế bị cô ta xoắn lại, siết rồi lại siết.

Những giai điệu đang êm ái nhẹ nhàng bỗng có âm thanh khác xen vào, Đậu Dĩ liếc nhìn màn hình điện thoại, mặt mũi lập tức hớn hờ hấn lên, dãy số hấn biết, hấn đã từng gọi tới rất nhiều lần tìm Từ Đồ.

Đậu Dĩ cười nói: “Anh vừa hắt hơi liên tù tì ba cái, hóa ra là em nhắc anh hả?”

Hương San lại quay đầu nhìn hấn, hấn mỉm cười lắng nghe, trả lời mấy câu, nói: “Đang ở trên đường cao tốc... Dĩ nhiên, tốc độ cao... Về tới ăn tối trước, mệt quá trời, có thể ngủ một lèo ba ngày ba đêm... Bây giờ cúp sao? Tán gẫu với anh thêm một lát nữa đi... Anh buồn ngủ... Rồi, được rồi, được rồi, anh tập trung lái xe...”

Bên kia đã cúp điện thoại từ đời tám hoánh, Đậu Dĩ huyết sáo véo von, tâm trạng tựa hồ trở nên cực kỳ vui vẻ sáng khoái.

Hương San: “Từ Đồ?”

Đậu Dĩ liếc cô ta: “Ừ. Là cô ấy.”

Hương San vuốt lại những sợi tóc bị gió thổi bay tán loạn, nở nụ cười hờ hững lạnh nhạt: “Nhìn cậu không giống như vừa thất tình.”

“Thất tình thì phải thế nào?” Đậu Dĩ hừ một tiếng: “Lẽ nào phải giống cô sao?”

“Đừng nói với tôi, anh đưa cô ấy đến bên cạnh người đàn ông khác mà không ganh ghét đố kỵ, quá giả tạo.” Cô ta nói: “Đến tranh giành đoạt lấy mà còn không làm, thì chắc tình cảm của anh dành cho cô ấy cũng chẳng sâu đậm bao nhiêu.”

Đậu Dĩ không chịu được kích bác, đáp trả: “Cô thì biết cái gì, yêu chính là tác thành, là giúp cho người đó được hạnh phúc; nhìn thấy cô ấy vui vẻ làm chuyện mình muốn, tôi đã mãn nguyện.” Hần dừng lại, trong ánh mắt dâng lên mấy tia âm đạm: “Tôi không thể làm cho cô ấy vui vẻ, nhưng người khác làm được, chỉ cần hần đối xử tốt với cô ấy, tôi sẵn lòng đứng từ xa dõi theo, nhưng nếu hần dám ức hiếp Từ Đồ, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hần.”

Hương San cảm thấy hần thật buồn cười, chống đầu hỏi: “Cậu và Từ Đồ biết nhau lâu lắm sao?”

“Chuyện đó là đương nhiên, tình cảm qua lại hơn mười năm.”

Hương San nói: “Nhìn gia thế nhà cô ấy có vẻ rất tốt, tuy dùng quần áo đồ đạc không quá nổi bật, nhưng đều là các nhãn hiệu nổi tiếng mà người bình thường không bao giờ nhìn thấy.”

“Xem như cô cũng có mắt nhìn.” Đậu Dĩ không nhịn được khoe khoang: “Cô có biết ba cô ấy là ai không?”

Hương San nghi vấn nhíu chân mày.

“Từ Việt Hải.”

Hương San biết cái tên này, hần thường quyên tặng những số tiền rất lớn, có đóng góp không nhỏ cho Lạc Bình, nhưng chỉ biết giới hạn cái tên, còn rốt cuộc là thần thánh phương nào, cũng không có tí mĩ tìm hiểu qua.

Cô ta hỏi: “Sân nghiệp rất lớn sao?”

Đậu Dĩ khinh thường liếc cô ta một cái: “Chủ tịch tập đoàn Hần Hải.”

Ngón tay đang quán quanh dây đeo ba lô của cô ta khựng lại, đột nhiên quay phắt lại nhìn hần: “Anh nói Hần Hải nào?”

“Hong Dương còn có mấy Hần Hải?”

“Hần Hải Đồ Thành.”

Đậu Dĩ nhìn phía trước, bỗng nhắc ‘ừ’ một tiếng.

Hương San chỉ cảm thấy một cơn tức giận từ lòng bàn chân phụt lên, gân xanh trên huyết thái dương giật bắn bật không ngừng, vị trí trái tim đau như muốn nổ tung. Cô ta càng siết chặt cái túi trong tay, khớp xương trắng bệch, không cách nào đè nén được cơn giận run rẩy toàn thân.

Cô ta biết Tần Liệt có hợp tác với Hần Hải, cô ta đã từng nhìn thấy bản thiết kế Đồ Thành ở trên bàn trong nhà anh. Anh đã thiết kế hằng hà sa số bản vẽ, nhưng chỉ có hạng mục này đã hao phí không biết bao nhiêu tâm sức, ngày đêm không ngủ nghỉ.

Đồ Thành. Từ Đồ.

Hương San không khỏi cười lạnh, bây giờ nhìn lại cô ta mới thấy mình quả thật ngu ngốc, có lẽ hai người bọn họ đã quen nhau từ rất lâu, có lẽ khi đó đã lên kút qua lại với nhau sau lưng cô ta. Mấy năm nay, cô ta vì sự phản bội trước kia của mình mà cảm thấy mắc nợ, không nghĩ tới mình mới là đồ ngu, bị người ta đùa bỡn xoay vòng.

Qua một hồi lâu sau, Hương San mới từ bình tĩnh lại, cô ta điềm nhiên như không hỏi: “Trong nhà có tiền như vậy, cô ấy đến Lạc Bình để trải nghiệm cuộc sống sao?”

Hần thờ dãi: “Một lời khó nói hết.”

Hương San liếc về phía hần, sức nhớ tới tấm hình trong túi xách: “Từ Đồ gây rắc rối?”

“Tôi để cô xuống ở đâu?” Cuối cùng xe cũng ra khỏi đường cao tốc, Đậu Dĩ xoay vô lăng, rẽ vào đại lộ phía Nam mới mở, rồi trả lời câu hỏi trước đó của cô ta: “Rắc rối nhỏ thì liên tiếp không ngơi nghỉ, rắc rối lớn...”

Hần dừng lại, không nói tiếp.

Hương San phát hiện ra gì đó: “Cho tôi xuống đường Khúc Dương là được, có người đón tôi.” Cô ta lại tùy ý nói: “Gia đình giàu có, trẻ con vừa sinh ra đã được nuông chiều từ bé, thời kỳ phản nghịch tương đối dài, điều này cũng có liên quan tới bối cảnh gia đình. Tôi thường xuyên nhìn thấy tin đồn của chủ tịch Từ trên tạp chí, cuộc sống riêng tư của ông ấy cũng khá phong phú, nghe nói nửa năm trước, cô nàng tiểu minh tinh đi theo ông ấy còn tự sát.”

“Đừng nhắc tới người phụ nữ đó, nếu không phải tại cô ta, Từ Đồ cũng...” Hấn nói giữa chừng đột nhiên khựng lại, liếc nhìn Hướng San, nhúu mày: “Chuyện này tôi thật sự không biết.”

Hướng San cười cười, cũng chẳng hỏi gì.

Đoạn đường còn lại không ai lên tiếng nói chuyện, Hướng San lấy điện thoại mở trang web lên, cô ta nhập vào một cái tên, tuy rằng người đã không còn, nhưng tin tức liên quan tới nữ minh tinh kia vẫn ào ạt hiện ra không ngừng.

Cô ta nhấn ngẫu nhiên vào một trang web, một số từ ngữ nhạy cảm nhảy ra, rập tằm gả vào gia đình quyền thế, ầu ả với thiên kim Từ gia ngoài đường, bị tung tin phẩu thuật thẩm mỹ, tự sát, bạn trai trước, tập đoàn Lăng Diệc...

Hướng San bỗng khựng lại, vô thức sờ lên túi xách, trên tấm danh thiếp kia cũng để ‘tập đoàn Lăng Diệc’.

Vì sao tập đoàn Lăng Diệc lại tìm Từ Đồ? Hướng San nhúu chặt mày.

Cô ta lại lướt xuống dưới, đủ các bài báo khoa trương phóng đại, miêu tả cuộc sống riêng tư muôn màu muôn vẻ của cô nàng minh tinh kia. Ngoài những thứ đó, không còn bất kỳ tin tức gì khác.

Hướng San cất điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe rẽ vào đường Khúc Dương, cô ta nhìn thấy biển số xe quen thuộc ngoài cửa sổ: “Dừng lại bên đường là được rồi.” Cô ta đeo ba lô lên lưng: “Cảm ơn cậu đã đưa tôi về, tạm biệt, Đậu tiên sinh.”

“Ừm.” Đậu Dĩ đáp lại một tiếng trong cổ họng, đợi cô ta lấy xong hành lý, một cước nhấn chân ga rời đi, qua kính chiếu hậu nhìn ra bên ngoài, thấy từ trên chiếc xe hơi màu đen đậu ven đường có một người đàn ông bước xuống, diện mạo khôn ngoan sắc sảo, béo mập bụng phệ.

Bọn họ đứng trong bóng tối một lúc, người đàn ông nôn nóng kim lòng không đậu, hai người ôm nhau ngồi vào xe.

Đậu Dĩ nhếch khóe miệng, thu hồi ánh mắt, tăng tốc lái về hướng nhà mình.

Hấn gọi bên ngoài mang tới một bữa thịnh soạn, ăn xong ngâm mình trong bồn tắm, sau đó vừa ngã đầu là đánh thắng một giấc.

Lúc tỉnh dậy, đã là buổi chiều hôm sau.

Đậu Dĩ chỉnh đốn quần áo, mua một ít thuốc bổ đến thăm Từ Việt Hải.

Sau khi nghe báo cáo xong tình hình gần đây của Từ Đồ, Từ Việt Hải thắc mắc: “Lạc Bình có cái gì hấp dẫn con bé? Ở đó gần nửa năm rồi mà còn chưa chịu về Hồng Dương.”

Từ Việt Hải coi như hiểu rõ đứa con gái này, từ nhỏ đến lớn ngoại trừ một thứ, còn lại chưa tới ba phút đồng hồ đã sôi sùng sục. Lúc trước bắt đắc dĩ lắm mới miễn cưỡng đi Lạc Bình, vốn tưởng không tới vài ba ngày sẽ chạy về, nào ngờ đi một lần ở luôn nửa năm, hơn nữa theo như miêu tả của Đậu Dĩ, dường như con bé đã thay đổi rất nhiều.

Đối diện với đôi mắt lẫn lộn thương trường đầy tình tường của Từ Việt Hải, tuy ánh mắt giấu sau cặp kính viễn, nhưng không hề bớt đi sắc bén.

Đậu Dĩ đứng ngồi không yên: “Cũng không có gì đặc biệt ạ.”

Từ Việt Hải trầm ngâm: “Con gái chú, chú hiểu, đứng ở vị trí bạn thân của nó, chú hy vọng con đừng giấu diếm.” Ông cầm chén trà, uống một ngụm: “Tất cả cũng chỉ vì tốt cho con nhóc đó.”

Đậu Dĩ nuốt nước bọt, ấp a ấp úng nửa ngày, không phun ra được một câu hoàn chỉnh.

Từ Việt Hải cười vỗ vỗ tay hấn: “Nói đi.”

Nhà nhem tối, com nước xong xuôi, lão Triệu chạy qua kêu người, nói là Từ tổng ở Hồng Dương gọi điện tới, đặc biệt tìm Tần Liệt.

Từ Đồ đang ngồi chơi cờ ca rô với Thu Song, bất giác nghiêng đầu sang: “Ông ấy tìm anh ấy làm gì?” Cô nhảy từ trên bục xi măng xuống: “Con đi.”

Từ Đồ băng qua sân tính đi ra cổng, bị Tần Liệt ngăn lại, anh nắm nhẹ cổ tay cô, ngón tay lỏng lẻo, nhiệt độ trong lòng bàn tay hơi thấp, không khô ráo ẩm áp giống thường ngày.

Anh cúi đầu im lặng một lúc: “Đề anh đi.”

Trong lòng Từ Đồ mơ hồ có chút bất an, một hai nhất định phải đi theo, ánh mắt Tần Liệt trầm ngâm nhìn cô giây lát, cũng không ngăn cản.

Điện thoại đặt trên chiếc bàn dài trong phòng họp vẫn còn đang chờ máy, ống nghe úp xuống mặt bàn.

Đường gân nơi xương quai hàm Tần Liệt khẽ nhô lên, ngón tay nắm mép bàn, nhận điện thoại: “Từ tổng.”

Đầu bên kia khựng lại giây lát, âm thanh khàn khàn chậm rãi vang lên: “Tần Liệt đó à, chào cậu.”

“Chào ngài.” Anh đáp lại.

Từ Đồ ở bên cạnh châu đầu sang, cô không với tới, đặt mông ngồi lên mặt bàn, ghé sát tai vào miệng anh.

Tần Liệt né tránh, khẽ đẩy đầu cô ra.

Từ Việt Hải hỏi: “Đường sá tu sửa thế nào rồi?”

“Nền đường đã được gia cố xong, mấy hôm trước trời mưa lớn nhưng mức độ hư hỏng không nhiều, mùa mưa đã gần hết, lại tiếp tục gia cố chắc chắn, chờ chính phủ cho người xuống cán bê tông mặt đường.”

“Xem ra mọi việc tiến hành rất thuận lợi.” Ông hỏi: “Có đủ tiền không?”

Khỏe môi Tần Liệt căng ra: “Phiền ngài, tạm thời đủ dùng.”

Đầu bên kia điện thoại ‘ùm’ một tiếng đã biết, trầm mặc giây lát rồi đi thẳng vào vấn đề: “Thằng nhóc Đậu Dĩ kia trở về, nói cậu và Đồ Đồ xác định quan hệ yêu đương.” Ông dừng một lúc: “Nhưng tôi không tin, những lời này quả thật vô căn cứ, vai vế của cậu có thể làm chủ nó, sao có thể làm ra loại quyết định như thế.”

Từ Việt Hải nói tiếp: “Vị vậy, tôi vẫn nên hỏi người trong cuộc.” Ông không nhanh không chậm: “Có việc này sao?”

Từ Đồ đưa tay muốn giành lấy điện thoại, Tần Liệt nắm cổ tay cô kéo xuống, cầm trong lòng bàn tay mình, giữ thật chặt.

Anh nhìn Từ Đồ: “Có.”

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng, sau đó chậm chạp thò ra một hơi: “Từ Đồ vẫn còn trẻ con, suy nghĩ chưa chín chắn, cậu là người lớn, lẽ nào cũng ngớ ngẩn như vậy.” Giọng nói của ông nghiêm túc hẳn lên: “Bất luận hai người đã tiến triển tới mức nào đi nữa, tôi cũng sẽ không đồng ý, hai người hãy sớm làm rõ quan hệ, ngày mai tôi sẽ đến Lạc Bình đón Từ Đồ về.”

Tần Liệt vô thức nắm chặt tay Từ Đồ, vừa hé miệng, chưa kịp nói chuyện, trên tay trống không, điện thoại đã bị cô giật lấy.

Ánh mắt Từ Đồ lạnh băng: “Ba muốn đoạt tuyệt quan hệ cha con với con sao?”

Đầu bên kia sùng sốt, rõ ràng không nghĩ tới bên này lại đổi thành cô: “Đồ Đồ, con nghe ba nói...”

“Nếu ba muốn như vậy, ba cứ tới Lạc Bình đi.” Cô ngắt ngang lời ông.

Hồi lâu sau Từ Việt Hải mới hít sâu một hơi: “Hai đứa căn bản không phù hợp, chênh lệch tuổi tác không nói, hán không thể đến Hồng Dương, con muốn ở lại trên núi luôn sao?” Ông hạ giọng thật mềm mỏng nhẹ nhàng: “Con mới có hai mươi tuổi à, Đồ Đồ.”

Từ Đồ nói: “Con ở đâu không liên quan gì tới ba.”

“Ba là ba con.” Giọng nói của ông trầm xuống: “Bất luận con có oán giận ba đến đâu, chuyện này liên quan đến chung thân đại sự cả đời của con, dù thế nào đi nữa, con cũng phải thảo luận với ba chứ.”

“Lúc ba ngoại tình, bao nuôi tình nhân bên ngoài, phản bội gia đình, phản bội mẹ con, ba thảo luận với ai?” Từ Đồ không kìm nén được hét thật to: “Lúc mẹ con chết ba ở đâu? Lúc mẹ cắt ngón tay con ba ở đâu? Mấy năm nay con không cầm bút vẽ được, hỗn loạn bên ngoài ba ở đâu?”

Một loạt các câu hỏi, rốt cuộc khiến bên kia im bật không biết phải nói gì.

Tâm trạng Từ Đồ kích động, viền mắt ẩm ướt: “Hoàng Vi muốn vào cửa Từ gia, cô ta đem giấy chứng nhận quyền sở hữu bất động sản và văn bản phân chia tài sản ngân hàng đến giằng co với con, bảo con đừng có ngăn đường, ba ở đâu?”

Cô nói xong, rớt cuộc, một giọt nước mắt lăn xuống gò má.

Tim Tần Liệt thất lại, vòng cánh tay ôm chặt cô.

Đây là khúc mắc luôn đè nén trong cơ thể nhỏ bé yếu ớt của cô suốt nhiều năm nay.

Từ Việt Hải vội vàng giải thích: “Những giấy tờ đó của Hoàng Vi đều là giả, sao ba có thể chia tài sản của con cho cô ta được, tất cả mọi thứ của ba đều để hết lại cho con...”

“Ái quan tâm!” cô dụi hai mắt vào đầu vai anh, cắn răng: “Con ghét ba.”

Qua thật lâu sau, Từ Việt Hải tuyệt vọng hỏi: “Vậy phải làm thế nào, con mới đồng ý tha thứ cho ba?”

Thanh âm Từ Đồ run rẩy: “Trả mẹ lại cho con.”

Khóe mắt Tần Liệt nóng lên, cánh tay siết thật chặt, như muốn ép cô hòa vào thân thể mình.

Đần bên kia không nói lời nào, bọn họ không ai lên tiếng, cả căn phòng như chết chìm trong yên lặng.

Từ Đồ lau nước mắt lên áo anh, muốn dập điện thoại.

Tần Liệt ngăn lại, áp ống nghe lên tai, tay kia nhẹ nhàng xoa lưng cô.

“Từ tổng.” Anh nuốt nỗi chua xót trong cổ họng xuống, bình tĩnh giãi bày, cất lời: “Tôi sẽ chăm sóc Từ Đồ thật tốt.”

Người trong lòng dần bình tĩnh lại, đôi bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh, khuôn mặt chôn trong hõm vai anh, vô cùng ngoan ngoãn.

Tần Liệt dán môi lên tóc mai cô, nói với Từ Việt Hải: “Đề cô ấy ở lại đây thêm một thời gian nữa.” Lần này, cách thật lâu sau, anh mới nói tiếp: “Tôi sẽ tự mình đưa Từ Đồ về, giải thích mọi chuyện với chú.”

Thân thể nhỏ bé thoát cái cứng đờ, Từ Đồ chậm chạp ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt ngờ ngàng không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tần Liệt dán môi lên tóc mai cô, nói với Từ Việt Hải: “Đề cô ấy ở lại đây thêm một thời gian nữa.” Lần này, cách thật lâu sau, anh mới nói tiếp: “Tôi sẽ tự mình đưa Từ Đồ về, giải thích mọi chuyện với chú.”

Thân thể nhỏ bé thoát cái cứng đờ, Từ Đồ chậm chạp ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt ngờ ngàng không thể tin.

Từ Đồ phóng khỏi bàn, dùng sức đẩy mạnh vào ngực anh, xoay người lao ra ngoài.

Tần Liệt vội vàng buông ống nghe xuống, vội tay chụp cô lại nhưng không kịp.

Từ Đồ chạy ra khỏi nhà lão Triệu, túi thân uất ức và khổ sở đồng loạt dâng trào, nhất thời không phân biệt được phương hướng, cứ thế cắm đầu chạy thẳng về phía trước.

Tần Liệt đuổi theo mấy bước, chụp cổ tay cô kéo lại, nhưng rõ ràng đã đánh giá thấp sức mạnh của cô gái nhỏ, cô gãy dựa vùng khỏi tay anh, xoay người chạy đi hướng khác.

“Từ Đồ.” Tần Liệt lạnh giọng nói: “Em quay lại đây cho anh.”

“Bây giờ tôi về Hồng Dương, không dám phiền ngài vất vả đưa tiễn.”

Sắc mặt Tần Liệt lạnh băng, ánh mắt nghiêm nghị, rảo nhanh tới túm cô lại, cánh tay dùng sức rất mạnh không cho cô quấy đáp: “Em hãy nghe anh nói trước được không?”

Lúc này Từ Đồ mất hết lý trí, không còn để vào tai bất cứ lời nào, xoay người, vung tay nện vào ngực anh, đồng thời hung hăng giơ chân đá mạnh lên cẳng chân trước mặt.

“Xúy...!” Tần Liệt đau đến thở hắt ra, không chế luôn cánh tay còn lại của cô: “Em đá một cái nữa thử xem?”

Từ Đồ lại nhấc chân, anh vội lui về sau tránh né, toàn bộ sự chú ý tập trung phía bên dưới không để ý tới bàn tay cô, Tần Liệt bỗng cảm thấy cánh tay đau rất, nhìn lại mới thấy đã bị móng tay cô cào mấy đường.

Anh nghiêng răng, vịn cánh tay Từ Đồ ra sau, tay kia giữ chặt cằm cô, cúi đầu cắn xuống.

Từ Đồ ‘um um’ gãy dựa.

Tần Liệt vừa ngâm vừa mát, cơ thể hùng hăng gấp tới phía trước, thắt lưng Từ Đồ uốn cong, thân trên ngửa ra sau như hình cánh cung ngược.

Không thể cự quây, Từ Đồ há to miệng cắn, nhưng khi sắp sửa hạ lực xuống đã bị anh phát hiện ý đồ. Tần Liệt bóp hai gò má cô, ép cô ngẩng cao đầu, miệng vẫn há rộng hướng về phía anh.

Tư thế này giúp nụ hôn của anh phủ xuống càng trở nên dễ dàng thuận lợi, mặc sức anh muốn làm gì thì làm, dần dà, người trong lòng cũng yên tĩnh, cơ thể khẽ run rẩy, anh ném thấy chút vị mằn mặn nơi đầu lưỡi.

Động tác của Tần Liệt khựng lại, dịu dàng hôn lên môi cô thêm lần nữa rồi tách ra, nương theo ánh đèn nhìn cô: “Chịu nghe lời rồi sao?”

Ánh mắt Từ Đồ hờn giận, một giọt nước rời khỏi khóe mắt chảy xuống tóc mai.

Anh giờ tay lau: “Còn nào loạn nữa không?”

Từ Đồ không hé miệng, mở to mắt nhìn anh chăm chăm, qua mấy giây: “Không phải anh cũng không cần em sao?” Giọng nói của cô nhẹ nhàng khe khẽ, khóe môi mếu máo như mảnh trăng non úp ngược, chẳng mấy chốc, lại có một giọt nước mắt rơi xuống.

Lời nói của cô như cái búa nhỏ, từng chữ nện vào ngực anh, Tần Liệt ôm chặt cô, dịu dàng thì thầm: “Anh nói vậy khi nào chứ?”

“Mới vừa nãy, anh nói đưa em về Hồng Dương.” Đôi mắt ầng ậc nước, giọng nói ảm ức tui thân lên án.

“Vậy em cứ muốn ở lại đây một cách mơ hồ như thế này sao?”

Hai người đang đứng phía trước, cách cổng nhà lão Triệu không bao xa, ánh sáng trong sân xuyên ra, vừa vịn chiếu vào người bọn họ.

Lúc này, Từ Đồ không ảm ỉ nữa, Tần Liệt ôm cô đi về hướng cánh rừng sau nhà, tránh khỏi nguồn sáng.

Tần Liệt để cô tựa vào thân cây, cất giọng trầm ấm: “Chuyện của chúng ta, nói gì đi nữa cũng phải cho ba em một lời giải thích.” Anh nâng gò má cô lên: “Ông ấy đến Lạc Bình, và anh đưa em về Hồng Dương là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, đây là vấn đề thái độ.”

Từ Đồ vẫn còn nức nở: “Sao anh phải quan tâm tới cảm nhận của ông ấy chứ.”

“Chuyện nào ra chuyện đó, em đừng giờ tính trẻ con.” Tần Liệt nghiêm mặt nói: “Hơn nữa sau này em còn phải đi học, lẽ nào không bao giờ trở về Hồng Dương?”

“Em không đi học.”

“Chuyện này không được phép thương lượng.” Thái độ Tần Liệt vô cùng cứng rắn: “Em còn chưa tốt nghiệp trung học, cho dù muốn dạy ở trường tiểu học Lạc Bình cũng phải có giấy chứng nhận, em có không?”

“Không phải hiện giờ em đang dạy sao?”

“Ngoài vẽ, em còn có thể dạy được gì khác nào?” Tần Liệt dịu dàng vén tóc mái của cô sang hai bên: “Anh không yêu cầu em điều gì cao, nhưng cho dù là học đại học hay học vẽ, thì cũng phải cố gắng đạt được một trình độ nhất định.”

Trong rừng im ắng tĩnh lặng, chỉ có tiếng lá cây xào xạc đưa trong gió, những cành lá đan cài vào nhau, ánh trăng dịu nhẹ treo giữa trời đêm rải ánh sáng trắng bạc xuyên qua khe hở dát xuống mặt đất.

Từ Đồ cúi gầm mặt: “Em không muốn đi.”

Tần Liệt dời mắt nhìn về phía xa xa, qua một lúc, đưa ánh mắt động lại trên khuôn mặt cô: “Sao lại không muốn đi?” Anh hỏi khẽ.

Cô trẻ con nói: “Em chỉ muốn ở lại Lạc Bình, không muốn đi đâu hết.”

“Ồ cả đời sao?”

“Dạ.”

Tần Liệt không biết lý do tại sao cô khẳng khái đòi ở lại Lạc Bình, nhưng nghĩ đến chặng đường hai người sẽ phải đi, anh khe khẽ thở dài, trong lòng khó tránh khỏi chua xót.

“Em phải về.” Tần Liệt nói: “Tất cả mọi chuyện đều phải chờ sau khi em học xong rồi nói tiếp.”

Từ Đồ im lặng không hé môi.

Anh lại dỗ dành: “Anh thích cô gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, em quên rồi sao?”

Từ Đồ đưa mu bàn tay quệt nước mắt.

Anh hỏi: “Quên rồi sao?”

“Không quên.” Đêm nay, nước mắt Từ Đồ cứ lăn rơi xuống không cách nào dừng lại được: “Như thế không phải sẽ xa nhau sao?”

Cô òa lên khóc đến nức nở nghẹn ngào, vòng tay ôm chặt thắt lưng anh.

Tần Liệt cơ hồ theo bản năng ôm ghì cô vào lòng, tim mềm nhũn xen lẫn chua xót: “Bé con ngốc nghếch, anh lúc nào cũng ở Lạc Bình đợi em, chạy đi đâu được chứ.” Môi anh dán lên đỉnh đầu cô: “Em sợ gì nào?”

“Em không muốn xa anh.”

“Anh cũng vậy.” Tần Liệt trĩu nặng thở dài: “Không nữa.”

“Lâu thiệt lâu mới đi được không anh?”

Tần Liệt âu yếm dỗ dành: “Được, lâu thiệt lâu mới đi.”

“Hai tháng nữa.”

“Ừ, hai tháng.”

“Không muốn, muốn nửa năm.”

“Ừ, nửa năm.” Anh dịu dàng lau hết nước mắt trên mặt cô, khẽ khàng mắng yêu: “Không được khóc nữa, gặp có chút chuyện mà nước mắt ở đâu rơi đến nửa cân, trước đây sao không phát hiện ra em có tật xấu này chứ?”

Tần Liệt hỏi: “Mắt có đau không?”

“Đau lắm.”

“Về nhà anh chườm khăn ấm cho.”

Từ Đồ lí nhí ‘ạ’ một tiếng, rồi cuộc cũng ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đau lòng sao?”

“Đau, đau đến tim cũng muốn vỡ.” Tần Liệt có cảm giác mình giống y hệt như đang dỗ trẻ con, thấy mặt mũi cô cuối cùng cũng giãn ra, lúc này mới cúi đầu hôn cô một cái.”

Từ Đồ nói: “Vậy anh ôm em đi.”

Tần Liệt dang hai cánh tay, giữ gáy cô, ôm người trước mặt vào lòng.

Hai chân Từ Đồ cái trước cái sau quặp lấy hông anh, tay chân bám chặt như gấu koala đeo thân cây.

Hai tay Tần Liệt dờ xuống đỡ mông cô, đứng yên tại chỗ hồi lâu, anh khua tay đuổi những con muỗi không ngừng vo ve bên cạnh, rồi sải chân đi ra khỏi bìa rừng.

Giờ này, đường xá vắng lặng không có một bóng người, nhà nhà đều đã tắt đèn đi ngủ, chỉ còn ánh trăng nhè nhẹ kéo cái bóng của anh rất dài.

Tần Liệt nghiêng đầu: “Anh thả xuống tự đi nhé?”

Cánh tay Từ Đồ lập tức đeo cứng, cả khuôn mặt chôn sâu trong hõm cổ anh, nũng nịu ‘ừ’ một tiếng phản đối.

Tần Liệt bật cười, vỗ mông cô: “Hiện giờ, đến Tần Từ Duyệt cũng không cần anh ôm nữa, em đứng là không biết xấu hổ.”

Từ Đồ nín thinh không hé miệng, càng chôn mặt sâu hơn.

Một khối nho nhỏ cuộn tròn trong lòng anh, lồng ngực cũng được lấp đầy sâu tận đáy tim, Tần Liệt khẽ hôn cô, cánh tay xóc lên, sải bước vững vàng đi về.

Con đường yên ắng tĩnh lặng, chỉ có hai người bọn họ.

Tần Liệt dõi mắt nhìn phía trước, thả từng bước thật chậm, nói khẽ: “Lúc mới đến, em không có dính người thế này.”

“Lúc mới đến, em thế nào ạ?”

Tần Liệt ngẫm nghĩ: “Thích khiêu khích, ngang ngược, không coi ai ra gì, chỉ sợ thiên hạ không loạn.” Anh nói: “Còn không sợ trời, không sợ đất, họa gì

cũng dám rước vào.”

“Mấy cái đó chỉ là đánh lừa người ta thôi, kỳ thật lá gan em rất nhỏ.” Từ Đồ dụi mặt vào vai anh, thì thào: “Vậy anh thích em của bây giờ hay lúc trước?”

Anh trêu cô: “Đều không thích.”

Từ Đồ ngoạm một cái vào vành tai anh, cái cắn này không hề qua loa chút nào.

Tần Liệt đau đến hít hà, giờ tay bẹo má cô: “Có tin anh ném em xuống sông luôn không?”

Từ Đồ nhả ra, lại ôm mặt anh hung hăng hôn lên môi: “Không thích thì thôi, dù sao em cũng thích anh, đời này đã định sẽ thuộc về anh.”

Cô lại ôm chặt anh.

Tần Liệt không nhịn được phì cười: “Từ Đồ, em là trẻ con à?” Anh không so đo với cô, lắc đầu tự nhủ: “Quả thật là nhặt con gái về nuôi mà.”

Từ Đồ tỉnh rụi: “Nếu không em đổi cách xưng hô? Dù sao gọi anh là gì đi nữa, em cũng đều sẵn lòng.”

Trước khi cô nằng mồm kêu lung tung, Tần Liệt đã ra tay véo cái mũi tròn lẳng mấy cái.

Từ Đồ không ngộ nguẩy nữa, ngoan ngoãn nằm úp lên vai anh, nhìn con đường nhỏ dần thụt lại phía sau.

Bóng đêm phủ kín nhân chìm vạn vật trước mắt, dãy núi phía xa xa nấp mình sau rừng cây thâm u đáng sợ, ẩn giấu những nguy hiểm khôn lường.

Từ Đồ vô thức siết mạnh vòng tay ôm Tần Liệt, lồng ngực anh quá đổi an toàn, cô bây giờ chẳng muốn đi bất cứ nơi đâu, chỉ muốn ở lại Lạc Bình, ở bên cạnh anh.

Cô ôm rất chặt, thân thể hai người dính sát vào nhau, những giọt mồ hôi dần túa ra thành một tầng mỏng mảnh.

Băng qua cánh đồng, đi xuống dốc.

Tần Liệt: “Nghĩ gì thế?”

Từ Đồ nói: “Em muốn tuyệt giao quan hệ với Đậu Di.”

“Hử?”

Từ Đồ nói tiếp: “Từ nhỏ, hần đã thích mách lẻo, hở ra một tí có chuyện gì cũng đi mách với Từ Việt Hải, tật xấu này đến lớn vẫn không bỏ.” Cô hừ lạnh: “Nếu không phải tại hần nói huyền thuyên, sao Từ Việt Hải lại gọi điện tới đây chứ?”

Cô quẹt miệng: “Em còn phải đi về sao?”

Tần Liệt xóc cô lên: “Không trách Đậu Di được.”

Từ Đồ ngồi thẳng vai, mím môi nhìn anh.

Tần Liệt nói: “Thứ nhất, sớm muộn gì cũng phải giải quyết chuyện này, trước không đi thì sau cũng phải đi, hần nói ra mọi chuyện như vậy, cũng là dịp tốt.” Anh ngira đầu nhìn cô: “Thứ hai, đứng ở góc độ của hần mà nói, anh chỉ là người xa lạ, quan hệ giữa chúng ta không còn giống với trước kia, hần sao có thể yên tâm để em ở bên cạnh anh được.”

“Có gì mà không yên tâm chứ?”

Tần Liệt nở nụ cười chẳng chút ý tốt, bàn tay luồn vào khe hông cô: “Em nói xem.”

Lúc về đến nhà, trong sân không còn một bóng người.

Từ Đồ không biết xấu hổ quyết ăn quyết đến cùng, chân quắp chặt hông anh không chịu đứng xuống, cứ thả ra lại co rút lên, dụi người như con sâu nhỏ.

Tần Liệt bế cô về phòng, tốn không ít thời gian dỗ cô nằng ngủ.

Anh quay về phòng mình lấy khăn đi tắm rửa, lúc bước ra khỏi nhà tắm đã thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Tần Liệt vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, ánh mắt thoáng khựng lại, liếc nhìn hộp thuốc lá và bật lửa đang đặt trên góc bàn. Anh đứng yên chốc lát, cuối cùng cũng đi qua, ném khăn xuống cầm hai thứ kia đi ra cổng.

Kể từ khi đồng ý với Từ Đồ cai thuốc, anh không chạm vào điều nào, đã nhịn hai ba hôm, lúc này trong lòng trống trải hỗn loạn, con nghiện lại trở dậy mãnh liệt.

Anh mở hộp thuốc lấy một tờ giấy, tựa người vào tường, chậm rãi cuộn lại.

Đại Tráng đi ngang qua, ngửi ngửi ống quần anh rồi lui đầu đi chỗ khác.

Tần Liệt quán xong điều thuốc đưa lên chóp mũi ngửi mấy hơi, thoáng ngáp ngừng, cuối cùng cũng châm lửa đốt.

Điều thuốc này anh hút rất chậm, lúc còn lại một mẩu nhỏ cuối cùng, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vọng lại từ con đường nhỏ phía sau cây hòe. Tần Liệt kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, ngẩng đầu nhìn qua.

Hai người đi tới.

Cánh tay Lư Xuân Sơn khoác trên vai Tần Xán, thừa dịp cô ấy đang sao lãng, những ngón tay thon dài mạnh mẽ trượt vào trong cổ áo, tìm được nơi căng tròn mềm mại kia, bóp chặt.

Tần Xán khẽ khàng kêu một tiếng, trốn tới trước: “Anh đừng...”

Lư Xuân Sơn vòng tay ôm eo cô ấy, thuận theo bản năng lần tới hai đỉnh nhọn phía trước: “Xán Xán, muốn.”

Hai gò má Tần Xán đỏ bừng, cười khúc khích tránh né, hơi thở của hắn phả ra quần quanh triền miên nơi cổ: “Không phải vừa rồi mới...” Cô ấy xoay người tựa vào lòng hắn, thanh âm mềm mại dịu dàng: “Đừng nghịch nữa mà.”

Đôi môi Lư Xuân Sơn rượt đuổi theo, chẳng mấy chốc những cánh môi đã hòa quyện vào nhau say đắm.

Tần Xán bị hắn hôn như say như dại quên cả hít thở, không kìm được giờ hai tay ôm lấy khuôn mặt hắn.

Bỗng dưng xa có tiếng vật gì đó gõ mạnh vào cổng sắt, Tần Xán hoảng hốt, vội đẩy Lư Xuân Sơn ra, đưa mắt về phía đó.

Khoảng cách khá xa, trong sân không bật đèn, trước mắt đen nhánh một màu, chỉ có đốm lửa nhỏ ẩn sâu trong góc chột lóe chột tắt.

Tần Xán giật thót, nhanh chóng đẩy Lư Xuân Sơn ra, vừa gạt vừa đỡ dành để hắn rời đi.

Cô ấy điều chỉnh nhịp thở lấy lại bình tĩnh, vuốt vạt áo, quay người lại.

Tần Liệt hút xong một hơi cuối cùng, dụi đầu thuốc vào tường đập tắt.

Tần Xán mỉm cười bước tới: “Anh, vẫn chưa ngủ sao?”

Trên mặt anh hoàn toàn không có chút cảm xúc: “Chuẩn bị quay lại thành phố chưa?”

Tần Xán cúi đầu, không nói nên lời.

“Em là con gái, có một số việc có lẽ không cần anh phải nhắc nhở.” Anh nói thẳng: “Gần hết tháng rồi, em thu xếp những thứ cần đem theo, nhanh chóng trở lại Hồng Dương.”

Anh nói xong, xoay người đi vào.

Tần Xán siết chặt nắm tay: “Anh, chúng ta nói chuyện đi.”

Tần Liệt đẩy cổng sân: “Không có thời gian.”

Cô ấy cắn chặt môi, dừng khí trời dậy đứng chắn ngang lối đi của anh: “Em muốn ở lại Lạc Bình.” Tần Xán gợn găng dứt khoát.

“Không được.” Anh cũng trả lời thẳng thắn, chẳng chút dây dưa.

“Vì sao không được ạ?” Tần Xán không hiểu: “Anh có thể, vì sao em lại không thể, vì sao em phải rời khỏi đây?”

Tần Liệt dừng bước, trong bóng đêm trầm ngâm nhìn đứa em gái duy nhất này: “Đó là quyết định của ba.”

“Anh nói vậy.”

Tần Liệt phớt lờ, lách qua bên cạnh đi vào sân.

Tần Xán lại đuổi theo, chắn ngang phía trước, hai người đứng trong bóng đêm sâu thẳm yên lặng giằng co.

Cô ấy nhẹ giọng cố gắng xoa dịu: “Anh bây giờ đã có Từ Đồ, không thể nào giống lúc còn một thân một mình như trước kia được. Cô ấy sinh ra lớn lên ở Hồng Dương, anh nên đưa cô ấy về. Em tình nguyện ở lại đây, em sẽ đến trông coi trường tiểu học Lạc Bình, đây là biện pháp vẹn cả đôi đường, vì sao anh không đồng ý ạ?”

“Để em ở lại đi theo Lư Xuân Sơn?” Anh đẩy cô ấy sang một bên: “Tần Xán, chuyện đó không thể được. Cho dù ba còn sống, cũng sẽ không đồng ý.”

Tần Liệt không muốn tiếp tục tranh luận với cô ấy, sai bước rời đi.

“Ba sẽ đồng ý.” Tần Xán đột nhiên lớn tiếng nói: “Anh không suy nghĩ cho Từ Đồ sao?”

Bước chân của anh bỗng chốc khựng lại đứng bất động, anh vẫn nhìn thẳng về phía trước nhưng rất lâu rất lâu sau vẫn không thể nhấc nổi chân lên.

Tần Xán nói tiếp: “Từ Đồ còn trẻ như vậy, thậm chí còn hơn nửa cuộc đời để trải nghiệm những điều tốt đẹp nhất, Lạc Bình chúng ta thì có gì? Ai cũng muốn đi ra ngoài, có mấy ai cam tâm tình nguyện đâm đầu vào? Nơi nghèo khổ tận cùng này, lẽ nào anh thật sự nhẫn tâm, để một cô gái từ nhỏ đã được bảo bọc cưng chiều, cơm đưa đạm bạc giặt giũ và vai ở lại đây với anh cả đời sao?”

Tần Liệt trầm mặc đứng đó, bóng tối đã giúp anh che giấu đi những suy sụp vỡ vụn, hồi lâu sau: “Cô ấy nói cô ấy sẵn lòng.”

Giọng nói của anh nhẹ hẫng đến không thể nghe thấy, lời nói ra khỏi miệng, đến bản thân còn cảm thấy bất lực.

Tần Xán nhìn bóng lưng cô độc của anh, hốc mắt nóng bừng lên cay xè, vô cùng hối hận vì đã nói ra những lời cửa vào trái tim anh.

Cô ấy bước nhẹ tới trước mấy bước: “Anh, không có việc gì đâu, hãy để em thay anh, em tình nguyện ở lại.”

Gió thổi qua lay động những ngọn cây, trời vào tháng tám, chút lạnh lẽo của mùa sau đã lùa về.

Anh cảm giác cái lạnh này như những lưỡi dao băng phiến, thấm vào da thịt cắt sâu vào lòng.

Tần Liệt nuốt chua chất trong cổ họng xuống, trước mắt đen kịt, thăm thẳm mịt mù.

Cơ thể anh chợt lay động, sống lưng thẳng tắp, nghiêng đầu nhìn cô ấy: “Về phòng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Động tác của người nằm trên ra vào liên tục, thờ ơ ồ nặng nề.

Hương San nhắm nghiền hai mắt, trong đầu tưởng tượng đến khuôn mặt đáng hình của người đó, vừa có chút cảm giác, há miệng tính rên lên mấy tiếng biểu đạt cảm xúc.

Hắn ta đột nhiên cò im trống lạng, phát lệnh thu binh.

Tiếng kêu vướng ngang trong cuống họng, thân thể không được giải tỏa, trên dưới không chỗ nào thỏa mãn, trong lòng vô vọng mất mát.

Người đàn ông dán lại, muốn hôn miệng cô ta.

Hương San khẽ nghiêng đầu tránh: “Thôi đi, lão Dương.”

Lão Dương lau cái trán đầy mồ hôi như vừa nhúng trong nước, sấp xuống, nhanh chóng trộm được một nụ hôn: “Thoải mái không?”

Khóe miệng Hương San nhếch lên, nhìn hắn ta mỉm cười: “Thoải mái.” Bàn tay chống lên ngực hắn đẩy ra: “Em đi tắm đã, cả người toàn mồ hôi.”

“Tắm chung.”

Hương San đứng chân trần dưới sàn nhà, không hé môi, lấy chăn quấn người, đi vào nhà tắm.

Lão Dương đi theo, chậm phía sau mấy bước, chưa kịp đến gần, cánh cửa đã ‘rầm’ một tiếng đóng lại.

Hắn hậm hực gãi gãi ót, không để ý tới nữa, đốt điếu thuốc quay trở lại giường nằm chờ.

Hương San ở bên trong một hồi lâu, lúc đi ra thấy lão Dương vẫn đang trần truồng nằm đó, thứ dưới thân mềm nhũn ỉu xiu, teo lại rụt vào trong.

Cô ta dúi mắt đi, ngồi trước bàn trang điểm lau tóc.

Lão Dương nhìn cô ta: “Lần này, em từ cái thôn đó trở về, sẽ không đi nữa chứ?”

Hương San liếc nhìn hắn: “Có gì không?”

“Em bảo anh phải làm gì đây.” Lão Dương chống người dậy, nhích lại gần cô ta: “Anh chờ em đã ba bốn năm, có người đàn ông nào vừa si tình lại rộng lượng như anh không, nhiều năm như vậy, anh chờ em hết hy vọng với hắn, sau đó hồi tâm chuyển ý. Thằng đó rốt cuộc có gì tốt, chỉ có cái bộ dạng khó ngửi, đối xử với em hồ hững lạnh nhạt, muốn tiền không có tiền, hắn có quan tâm gì tới em không, đến chút thời gian liếc nhìn em còn tiếc rẻ, có cái gì cung phụng cho em chứ.”

Hương San lườm hắn, về mặt lười nhác: “Cho nên lúc đầu anh dựa vào tiền để dụ dỗ em?”

“Cái này gọi là thả sợi dây dài, câu con cá lớn.” Lão Dương nhếch miệng: “Anh vùng tay hào phóng hơn hắn nhiều.”

“Hào phóng cỡ nào.” Cô ta soi gương, vỗ nhẹ nhẹ sửa đường thể lên cổ.

Cô ta mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm cổ khoét sâu màu tím than, dây đai buộc hồ lồng lẻo bên hông, khe rãnh lộ ra nơi cổ chữ V không cần nghi ngờ, bộ ngực nhẹ nhàng nảy lên theo từng cử động của cơ thể.

Lão Dương trông thấy mà thèm, nuốt một miếng nước bọt xuống, móc dưới gối ra một cái hộp nhung nhỏ, hướng về phía cô ta hươu qua hươu lại: “Thế này có đủ hào phóng không?”

Hương San tỉnh cờ nhìn lướt qua, sau đó hai mắt lập tức dán chặt không rời: “Cho em sao?”

Hắn ta ngoắc ngón tay: “Em tới đây.”

Hương San cười cười, tiếp tục thoa thêm mấy lớp lên mặt, mới đứng dậy đi tới bên cạnh hắn nằm xuống.

Lão Dương kéo người đẹp vào lòng, cầm cái nhẫn kim cương đeo lên ngón tay cô ta: “Tuần trước lấy được trong buổi đấu giá ở Thụy Sĩ, tương đương với số nhân dân tệ này.” Hắn giơ một ngón tay lên trước mặt cô ta.

“Mười vạn?”

“Một trăm vạn.”

Hương San âm thầm hít sâu một hơi, xòe năm ngón tay trước mặt không ngừng đánh giá.

“Yêu em thì có tiếc gì vùng tiền cho em” Lão Dương nhào nặn ngực cô ta, dáng người cô ta từ trước tới giờ luôn khiến hắn hài lòng thỏa mãn, bàn tay cơ bản không bóp hết: “Hai ta ‘dầu lửa ngổ ý còn vương tơ lòng’ ba bốn năm trời, em cũng thấy tuổi anh không nhỏ, mẹ già nôn nóng ôm cháu trai, chân tình của anh trao hết cho em, kết hôn hay không, chỉ đợi nghe một câu của em”

Hương San thân nhiên: “Nói cho rõ, ba năm trước em và anh đã chia tay, sau đó không hề phát sinh quan hệ gì, chính xác bây giờ mới quay lại với nhau, đừng có nói cái gì mà ‘lửa ngổ ý vương tơ lòng’.”

“Được được, em nói gì cũng đúng hết.” Hắn hỏi: “Vậy là đồng ý với anh rồi phải không?”

Hương San nhìn cái thứ sáng lấp lánh trên ngón tay, ánh mắt lạnh như băng, hồ hững không nói gì.

Lão Dương mặc sức tưởng tượng: “Sau khi kết hôn, nếu em thích ở nhà, anh sẽ nuôi em; nếu như em sợ buồn chán, muốn đi đến công ty giúp anh, anh sẽ cho em quản lý một chi nhánh xem như chơi đùa, không cần kiếm tiền hay sợ thua lỗ, chỉ là cho em giết thời gian giải sầu.” Hắn nghĩ đến cực kỳ chu đáo: “Nếu không thích làm trong công ty nhà, thì tìm một công việc nhân hạ khác, bạn anh là Cao tổng, là chủ tịch tập đoàn Lăng Diệc, chỉ cần anh nói một tiếng, em có thể đi làm bất cứ lúc nào.”

Hắn nhấn mạnh: “Muốn sao thì tùy em, chỉ cần sinh cho anh hai đứa con trai béo mập là được.”

Hương San hồi lâu sau mới phản ứng kịp: “Anh nói gì?”

Hắn ngơ ngác: “Anh nói, sinh cho anh hai đứa con trai béo mập á.”

“Không phải câu này.” Hương San không nhìn được ngồi bật dậy, thấy vẻ mặt hắn mờ mịt, hỏi lại: “Vừa rồi anh nói Cao tổng? Khách sạn gì?”

“... Khách sạn Lăng Diệc.”

Hương San cau mày, mấy ngày nay, những chuyện liên quan đến tập đoàn Lăng Diệc cứ liên tục xuất hiện trong trí não cô ta. Gã đàn ông áo đen tìm kiếm Từ Đồ ở Phan Vũ, tên của người trên card visit, tin bất quái về Hoàng Vi, lão Dương là bạn của Cao tổng...

Người ta đều nói giác quan thứ sáu của phụ nữ vô cùng chính xác, cô ta không khỏi nhớ tới người đàn ông áo đen kia. Lúc đó, hắn bị Tần Liệt khống chế đã không nói sự thật, càng không đề cập tới Từ Đồ, chỉ nói mình là một tên ‘cùng đường bí lối rơi vào ngõ cụt’ nên mới phải đi trốn cấp.

Điều này cho thấy, chắc chắn phải có chuyện gì đó mới có người bí mật tìm kiếm Từ Đồ.

Lại nghĩ tới tin tức đã đọc mấy ngày trước, trên đó nói vị Cao tổng này tung hoành ngang dọc, lấn lộn cả chốn thương trường và giang hồ, là một nhân vật tiếng tăm vang dội ở Hồng Dương.

Trong đầu cô ta đã nảy ra một giả thuyết, nếu như người đàn ông áo đen này làm việc cho Cao tổng, như vậy nói cách khác, Cao tổng của Lăng Diệc muốn tìm Từ Đồ.

Hường San nhíu chặt hai hàng lông mày, bất luận là nhìn từ góc độ nào, hai người này cũng không thể có liên quan gì với nhau.

Trong đầu cô ta có rất nhiều rắc xích, nhưng nhất thời không cách nào gắn kết lại được.

Lão Dương bóp mạnh ngực cô ta: “Ý em thế nào?”

Hường San bất giác hoàn hồn: “Kết thì kết.” Cô ta cười nói: “Nhưng trước khi kết hôn em sẽ không đến làm ở chỗ của anh, tránh cho người ta bàn ra tán vào.”

Lão Dương hớn hờ ra mặt: “Vậy ý em là?”

“Em đi làm ở chỗ bạn anh.”

Sau trận mưa xối xả kia, Lạc Bình chẳng có được mấy ngày thời tiết tốt.

Xe lu đã di chuyển từ Phần Vũ tới, tranh thủ lúc bùn đất còn ẩm ướt đầm nén mặt đường xuống thật chặt, qua mấy ngày dầm mưa dãi nắng, công tác thi công nền đường ở Niễn Đạo Cầu mới hoàn tất.

Khoảng thời gian sau đó mọi người đều được nghỉ tay thành thoi, hôn lễ của Hình Đại Vi đã ấn định ngày giờ. Nhìn từng ngày trôi qua, thấy thời gian càng lúc càng đến gần, hẳn vui tới mức tâm tình hiện hết lên khuôn mặt, lúc nào cũng cười tươi rói không sao che giấu được.

Có mấy thanh niên trong thôn đang định rời làng vào thành phố, cũng ở lại chờ uống chén rượu mừng này của hân.

Rốt cuộc, Tần Liệt cũng đã có chút thời gian nghỉ xả hơi. Anh đi lên thị trấn, tìm các phòng ban có liên quan bàn chuyện cán bê tông mặt đường và gia cố tường bao, nộp cả đồng tài liệu bản vẽ, rồi phải điền một loạt các bảng biểu, cuối cùng nhận được câu trả lời là, sẽ nộp lên trên chờ phê duyệt, bảo anh trở về đợi tin tức.

Ngày hôm đó, về đến nhà đã bốn giờ chiều, vừa bước vào cổng bỗng có gì đó bất thành linh bổ nhào ra, lao thẳng vào lòng anh.

Tần Liệt nhíu mày, xách cổ áo sau của cô nàng kéo ra, lại nhìn trước ngực mình, màu xám tro của vải áo bị dây một mảng lớn đen thui.

Anh kéo áo lên, mặt mũi đầy vạch đen nhìn cô: “Cái gì đây?”

Từ Đồ gờ miếng bánh bao không nhân ra, cú va chạm này cũng khiến cho khuôn mặt cô nàng dính nhem nhuốc: “Anh về rồi à! Vừa nãy em không nhìn thấy anh.” Cô nhìn miếng bánh bao trên tay, lớp mứt mâm xôi dày thiệt dày bên trên đã bị quệt mất hơn phân nửa: “Mứt mâm xôi ạ.”

“Anh biết.” Tần Liệt thật muốn phát hờn: “Muốn ăn cái gì thì ngồi yên một chỗ ăn, ăn xong rồi hãy làm chuyện khác.”

“Em gấp mà.”

“Em thì có chuyện gì gấp mà hấp ta hấp tấp chứ.” Anh nắm cái cánh tay nhỏ nhắn đang gờ cao miếng bánh bao kia, lôi ngược vào trong sân.

Từ Đồ bị kéo ngược thụt lùi theo sau, tay còn lại cầm thùng dụng cụ, bâng vể kệp dưới nách: “Đừng cản em mà, em muốn đi về vật thực.”

“Ăn xong rồi đi.”

“Lát nữa mặt trời lặn mất rồi.”

Tần Liệt dời mắt nhìn đường chân trời ở phía xa xa, thái dương sắp chìm vào đỉnh núi, ánh cam vàng âm áp xuyên qua những rặng mây, rải loang dải lụa vàng óng ánh nhuộm rực rỡ một vùng trời.

Anh xoay lại, buông tay Từ Đồ ra: “Đi hồ Lạc Bình sao?”

Cô cắn một miếng bánh bao: “Dạ.”

Đôi môi Tần Liệt mấp máy, ánh mắt rơi trên gò má cô, khẽ hát cảm: “Dính lem nhem.”

Từ Đồ liếm liếm môi: “Ồ đâu ạ?”

“Trên mặt. Bên trái.”

Cô thả mấy thứ đang kẹp dưới nách xuống đất, dùng mu bàn tay quẹt qua quẹt lại nhưng không trúng, bước tới trước mặt anh, kiễng chân, ngẩng cao đầu: “Ồ đâu vậy? Em không lau được.”

Tần Liệt dứt hai tay trong túi quần, không nhúc nhích, cúi đầu nhìn cô, trên mặt hiện lên nụ cười đầu tiên từ lúc bước vào cổng tới giờ: “Qua bên trái.”

Cô dùng một chốc, lại tiếp tục lau loạn xạ nhưng vẫn không trúng.

“Bên dưới.”

Mu bàn tay Từ Đồ dịch xuống, thấy anh dứt hai tay trong túi quần không hề có ý giúp đỡ: “Quên đi.” Cô lờm anh một cái, thả tay xuống: “Để nó ở trên đó luôn.”

Cô hạ gót chân, nhưng chưa kịp động đây, cổ tay đã bị anh nhẹ nhàng nắm lấy, Tần Liệt dẫn dắt ngón trỏ của cô lướt trên khuôn mặt trắng ngần lem luốc, đặt đúng chính xác vị trí bị nứt mồm xoi kia quẹt trúng.

Một vết đen óng ả chuyển sang đậu trên bụng ngón tay cô, Tần Liệt vẫn giữ cao ngón tay cô, cười nói: “Bây giờ không phải đã xuống rồi sao.”

Từ Đồ hung hăng nhìn anh chăm chăm, rút ngón tay ra, không rút được.

Tần Liệt: “Có ý hử?”

“Em không rãnh như vậy.” Cô hừ một tiếng.

Tần Liệt nhìn cô, tâm trạng vô cùng vui vẻ, vừa rồi lau như vậy, trên gò má cô vẫn còn lưu lại chút vết bẩn, mấy đường cong lem nhem chạy từ gò má phúng phính về phía vành tai, hiển nhiên biến thành mèo mướp nhỏ.

Tần Liệt giương mắt nhìn bốn phía xung quanh, bất thình lình dứt ngón tay cô vào miệng, hai gò má anh hõm xuống, hung hăng mút mạnh, đầu lưỡi lướt qua, nếm thấy hương vị ngọt ngào.

Tóc gậy của Từ Đồ bỗng chốc dựng đứng hết lên, đầu ngón tay bị anh mút đến xung huyết, đầu lưỡi của anh vừa dịu dàng lại kịch liệt, ngậm chặt mút mạnh, cảm giác được mười phần sức lực.

Sau đó, cô rút ngón tay ra, chùi lên người anh: “Thật buồn nôn.”

“Liếm mặt thì không buồn nôn, hử?” Tần Liệt đưa ngón tay cái cọ sạch vết bẩn còn sót lại trên gò má cô, rút cuộc không trên cô nữa: “Đi đi, về sớm một chút.”

Anh giữ gáy cô, xoay người cô hướng ra cổng, rồi sải chân về phòng.

Từ Đồ quay đầu nhìn anh: “Không đi với em sao?”

“Cần anh à?”

Cô chỉ chỉ lên trời: “Bây giờ còn sớm, nhưng lúc em về trời đã tối mù rồi, anh không lo lắng sao?” Cô nàng nhấn mạnh thêm: “Mặc dù không có đáng người, nhưng nói sao đi nữa khuôn mặt này quả không tệ.”

Tần Liệt lướt mắt nhìn cô một vòng: “Quả thật không tệ.” Anh giữ vạt áo trước: “Chờ anh thay đồ.”

Từ Đồ quay lại trong sân ngồi đợi, lúc ăn hết miếng bánh bao trên tay, anh cũng đã thay xong quần áo sạch sẽ đi ra.

Cô đưa bảng vẽ và thùng dụng cụ cho anh, thông dong chấp hai tay sau lưng, một trước một sau đi ra cổng.

Suốt dọc đường đi, chỉ nhìn thấy lác đác vài người. Con đường nối liền giữa Lạc Bình và Lạc Khát rất vắng vẻ, ngoại trừ mấy đứa nhỏ đi học, bình thường hiếm có người lui tới. Trong thôn Lạc Khát có con đường đi thẳng trực tiếp ra thôn Hoài, thôn Hoài lớn hơn Phần Vũ rất nhiều, vì thế người trong thôn Lạc Khát có việc gì đều trực tiếp đi qua bên đó.

Tần Liệt bế Từ Đồ từ trên phiến đá cao xuống, cô tò mò hỏi: “Anh phải chèo chống trường tiểu học, vậy kiếm tiền bằng cách nào ạ?”

Những viên đá cuội dưới chân cạ vào nhau phát ra tiếng lạo xạo trong trẻo, Tần Liệt nắm tay cô: “Một phần là tiền tiết kiệm để dành trước đó, phần còn lại dựa vào quyền góp.” Hai người đi về phía thác nước, anh nói tiếp: “Trong nhà còn mười mấy mẫu đất, cũng có thể lấy được tiền phụ cấp.”

Từ Đồ nghiêng đầu nhìn anh: “Sao em không biết? Cũng không thấy anh làm?”

“Khoán hết cho nhà A Phu.”

“À.” Lúc này Từ Đồ mới hiểu.

Hai người ngồi xuống một tảng đá bằng phẳng, Từ Đồ chống bảng vẽ lên, mở thùng dụng cụ, lấy cái cốc nhỏ đi tới bên hồ mức ít nước.

Dưới trời chiều, hồ Lạc Bình đẹp xao xuyến lòng người, trời có gió, gió về mang theo những xao động vòn qua mặt hồ, thổi tan tầng tầng lẫn lẫn sóng gợn.

Hôm nay, hai người không ngồi ở vị trí lần trước mà đi bộ dọc theo bờ hồ một quãng khá xa. Mở ra trước mắt là một khung cảnh hoàn toàn khác lạ... một bên là hồ với sóng nước mênh mang, lộng lẫy đầy quyến rũ; bên kia là đường núi quanh co xoắn ốc. Thấp thoáng xa xa những dãy núi trập trùng uốn lượn thoát ẩn thoát hiện trong ánh chiều dương. Mặt trời hắt những tia nắng rực rỡ cuối ngày phản chiếu lên gợn mây bông, phủ khắp nền trời một màu vàng ruộm sóng sánh như mặt.

Tần Liệt ngồi phía sau Từ Đồ, bóng lưng cô chiếm trọn hơn nửa tầm nhìn, những sợi tóc lòa xòa theo gió thổi ngược ra sau, đầu cọ đang chắm vào khay màu với những sắc màu tươi vui sống động.

Tần Liệt rảnh rỗi không có chuyện gì làm, ánh mắt dán chặt vào cô, cô ôm đầu gối, quần áo trên người bị kéo căng, lộ ra vòng eo mảnh mai trắng mịn như sữa bò, phần lôm hai bên thắt lưng thu hẹp vào nhỏ chưa đến một nắm tay, đường cong kéo dài xuống dưới, thắt mở tự nhiên, bờ mông như quả đào mật căng tròn úp ngược.

Ai nói nha đầu nhỏ của anh không có dáng người.

Từ Đồ đột nhiên quay đầu lại: “Em hỏi sao anh không trả lời?”

“Hửm?” Ánh mắt anh hướng lên trên.

Từ Đồ ‘xì’ một tiếng: “Đăng trí.” Cô lặp lại: “Em hỏi, nơi này đẹp như vậy, từ nhỏ anh đã đến đây chơi sao?”

Tần Liệt cọ cọ sống mũi, dịch người tới trước, hai chân mở rộng, vòng quanh bao bọc Từ Đồ vào trong: “Từ nhỏ đã đến.”

Cô đặt cọ xuống, đưa ngón tay cái lên khoe miệng mút mút: “Anh từng chơi gì thế?”

“Mò cá.”

“Trong hồ có nhiều cá không anh?”

“Nhiều, cá trăm cỡ nhiều vô số.” Tần Liệt chỉ tay xuống dưới phía bên phải thác nước nhỏ: “Ở đó có một hang động, mỗi lần bắt cá xong, bọn anh đều đi vào trong hang nhóm lửa nướng cá ăn.”

Từ Đồ nhìn qua đó: “Em không nhìn thấy.”

“Năm phía sau bụi cây.”

“Dạ.” Từ Đồ thả ngón tay xuống: “Chỉ bắt cá thôi sao, còn làm gì khác không ạ?”

Tần Liệt dừng một lúc, đột nhiên thấp giọng thì thầm: “Tắm.”

“...” Từ Đồ: “Em nói nghiêm túc đó.”

“Anh cũng vậy, rất nghiêm túc.” Anh vòng tay ôm cô: “Khi còn nhỏ, trong nhà không có dụng cụ tắm, anh cùng bọn A Phu, Vĩ Ca thường xuyên đến đây.”

“Nơi này thật sự có thể tắm được sao?” Từ Đồ không tin.

“Đương nhiên.” Anh dán sát tai cô: “Muốn thử không?”

Da thịt Từ Đồ tê rần, khẽ né đầu nói: “Em đến để vẽ, anh đừng có lôi kéo em đi làm đường lạc lối.”

Tần Liệt nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt dời đến tay cô, không nói gì nữa.

Từ Đồ siết chặt nắm tay, lại cảm cọ lên, nhúng một ít màu, hạ xuống góc trên cùng tờ giấy.

Thời gian âm thầm trôi qua trong những nét cọ, Tần Liệt chỉ im lặng ngắm cô, không nói chuyện, không làm phiền.

Hiếm khi Từ Đồ nghiêm túc lâu như vậy, cô ngồi bất động, không nghịch ngợm ồn ào, vẻ mặt tập trung, kiểm soát từng nét cọ, điều khiển chúng theo cách độc đáo của riêng mình.

Cô chỉ sử dụng một màu phối duy nhất, dựa vào lượng nước dung hòa để điều chỉnh tông màu, cứ như thế núi non sông nước cao thấp dần hiện ra theo lớp lang, lại dùng thêm một màu khác biệt nhấn mạnh điểm xuyết khiến những đường nét đang hư hư thật thật bỗng chốc biến thành hình ảnh 3d đầy sống động.

Tần Liệt không kim được khen ngợi: “Rất đẹp.”

Từ Đồ nháy nháy mắt nhìn anh: “Thiên phú quá cao, em cũng hết cách.”

Tần Liệt bật cười, dịu dàng bẹo má cô.

Từ Đồ xoay đầu tiếp tục, cô dùng cọ một lúc rồi hạ xuống những vết màu xóa bỏ ranh giới giữa đất trời, ánh hoàng hôn phủ trùm lên vạn vật. Vốn cho rằng hết thấy đều bình thường, đột nhiên ngón tay cái của cô co rúm lại, buông nhẹ tay, cọ vẽ bất ngờ rơi xuống.

Màu nước ở đầu cọ bắn ra vô số chấm nhỏ li ti, dính vào tảng đá và bấp chân cô.

Tần Liệt cảm giác rất rõ cơ thể cô cứng đờ: “Sao vậy em?”

Từ Đồ đưa ngón tay lên miệng: “Dạ không sao, tự nhiên lại đau.”

“Thường xuyên bị như thế hả?”

Cô gật đầu: “Lúc đó, bị đứt dây thần kinh mạch máu, tuy đã nối lại nhưng không được như trước.” Cô nói tiếp: “Thỉnh thoảng có chút không linh hoạt, khá nhạy cảm mỗi khi thời tiết thay đổi.”

Tần Liệt không khỏi siết chặt vòng tay, dịu dàng hỏi: “Vẫn còn sợ lắm sao?”

Từ Đồ ‘dạ’ một tiếng: “Cũng hơi hơi.” Cô nhặt cọ vẽ lên, thả ngòi bút vào xô nước nhỏ, nói đùa: “Khi đó, lúc nào cũng bị ám ảnh, em sợ lắm không dám nghĩ tới, đầu có giống bây giờ, có thể nói ra thế này, thật tốt!”

Cô vỗ vỗ mu bàn tay Tần Liệt, an ủi ngược lại anh: “Thật sự không sao mà.”

Từ Đồ lại lấy thêm ít bột màu, pha vào trong khay, lần này màu sắc đậm hơn.

Tìm Tần Liệt quần thất, duỗi tay nắm tay cô, tay kia rút cọ vẽ trên tay cô ra: “Đừng vẽ nữa.”

“Sao thế?”

“Chúng ta trò chuyện.”

Từ Đồ ‘a’ một tiếng, nhưng trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng cơ thể tìm tư thế thoải mái, nghiêng người ra sau dựa vào ngực anh.

Tà dương dần chìm xuống, núi trở mình che khuất những vết nắng cuối ngày, nền trời phủ kín một màu xám, gió đã rồi đi tiếp tục hành trình rong ruổi, hồ nước cũng chậm chậm yên ả lặng sóng.

Tần Liệt gác hai tay trên đầu gối: “Anh có kể cho em nghe chuyện ba anh chưa?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Dạ chưa.”

Tần Liệt trầm ngâm cất lời: “Ông đến thôn Lạc Bình này rồi ở lại đây luôn không đi nữa, được người ta giới thiệu quen biết với mẹ anh, sau đó hai người kết hôn sinh ra anh và Tần Xán. Mẹ anh mệnh ngắn, sống trên đời không được bao lâu.” Anh dừng lại một lúc, ti cầm lên đỉnh đầu Từ Đồ: “Ba năm trước, Lạc Bình xảy ra một trận sạt lở, đất đá trôi từ trên núi xuống, tổng cộng đem đi bốn người, cha mẹ Viên Bình Bình, ba Lưu Phương Phương, còn một người nữa... là ba anh.”

Cơ thể Từ Đồ bất giác run lên, cô mở to hai mắt, không kim được ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Liệt cũng nhìn vào mắt cô, cười cười, lại nhẹ nhàng ấn đầu cô xuống: “Bọn họ lái tổng cộng ba chiếc xe ba bánh, đi nhận những vật tư do trường Đại học Sư phạm Hồng Dương quyên tặng, là gặp tai nạn trên đường trở về.”

“Đại học sư phạm Hồng Dương?” Từ Đồ không khỏi cau mày, đột nhiên nhớ ra: “Đó không phải là trường của chị Tần Xán sao?”

Phía trên đầu, một hồi lâu không có âm thanh, Tần Liệt điều chỉnh lại cảm xúc: “Là con bé đưa số vật tư đó về, lúc đó nó đang ngồi trên thùng xe. Tần Xán và ba anh đã đi trước một đoạn rất xa, vốn dĩ đã ra khỏi khu vực đó, nhưng ba anh quay lại cứu người, không ngờ, ngay sau đó lại tiếp tục xảy ra trận sạt lở thứ hai, đất đá ào ào đổ xuống, người không cứu được, mạng ông cũng không còn.”

Từ Đồ có phản ứng sốt, nắm chặt ngón tay anh trong lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi của mình: “Chị Tần Xán nhặt về một mạng?”

Tần Liệt ‘ừ’ một tiếng, rồi nói tiếp: “Nơi xảy ra tai nạn, chính là Niễn Đạo Câu. Thời gian mới trở về đây, anh không dám đi ngang qua đó.” Anh dừng lại một lúc: “Ông cụ chưa từng được hưởng một ngày sung sướng, vì trường tiểu học Lạc Bình mà bôn ba cả đời, vì thế, nghĩ đến ông bị chôn vùi dưới bùn lầy, hài cốt không còn, anh ray rứt khó chịu đến tận cùng. Nhưng năm rộng tháng dài, thời gian trôi qua, ba năm, anh đã vô số lần đi qua Niễn Đạo Câu, hiện tại lại đang tu sửa đoạn đường đó, mỗi ngày đều bắt buộc đi buộc phải có mặt ở đó, nhưng bây giờ đã rất ít khi nghĩ đến ông.”

“Anh muốn nói gì ạ?”

Tần Liệt nhìn cô: “Vết thương nào rồi cũng sẽ khép miệng, nông sâu không giống nhau nhưng đều có giới hạn thời gian.” Anh nắm lấy tay cô: “Em còn nhỏ, chỉ cần vượt qua giai đoạn then chốt này, cuộc sống sau này sẽ không có gì không thể vượt qua.”

Từ Đồ xoay người lại, nhẹ nhàng nói: “Em biết.” Cô nâng mặt anh lên, ngẩng cao đầu, hôn cằm anh.

Sắc trời không ngừng chuyển tối, thái dương hoàn toàn chìm xuống, bầu trời tro xám nặng nề nháy mắt đã bị thay thế bởi bóng tối.

Hai người nhìn vào mắt nhau. Bất thành linh, phá lên cười.

Tần Liệt nói: “Anh không sao.”

Từ Đồ: “Em cũng không sao.”

Từ Đồ sờ sờ đầu anh, lại hôn hôn: “Nhóc đáng thương của em, không nghĩ tới anh cũng từng trải qua những việc giống em nha.”

Tóc gáy của Tần Liệt dựng đứng hết lên, bầu không khí vốn có phần trĩu nặng, theo tiếng gọi đó của cô tiêu tan thành mây khói.

Anh tách mặt cô ra: “Em gọi anh là gì hả?”

Hai gò má Từ Đồ bị tay anh bóp, miệng chu ra, lặp lại: “Nhóc đáng thương của em.”

Tần Liệt không kim được, hôn cô một cái, phá lên cười, kéo người ôm vào lòng, bàn tay chui vào cổ áo cô.

Anh dùng sức bóp nhẹ mấy cái: “Ai mới là nhóc đáng thương, hửm?”

Từ Đồ kêu một tiếng, rụt vai lại: “Anh đừng bóp, bên đó vốn đã trở mã không tốt rồi.”

“Hử?”

“Anh quên rồi hả, lúc mới tới bị té sấp xuống.” Cô giận dữ nói: “Còn không phải tại anh sao.”

Tần Liệt cũng nhớ ra, bàn tay lại chuyển sang bên kia, phủ lên, nắn bóp hết lần này tới lần khác, ước lượng: “Đúng là hơi nhỏ hơn.”

Từ Đồ bị anh làm cho mềm nhũn, cơ thể trượt xuống: “Đã nói mà.”

Tần Liệt dán môi vào tai cô, thì thầm: “Người già trong thôn nói, hai mươi hai, nhảy vọt lần nữa, anh phải yêu thương đứa nhỏ nhiều hơn, biết đâu có thể đuổi kịp sau lần trở mã thứ hai.”

Từ Đồ không nhìn được mút ngón tay cái: “Nói lung tung.”

Anh hỏi: “Tay lại đau sao?”

“Không có.” Từ Đồ cắn đốt ngón tay: “Chỉ hơi ngứa.”

Tần Liệt cúi đầu nhìn động tác của cô, ngón tay thon nhỏ trắng muốt bị cô cắn hằn lên hai lần đỏ, nương theo chút ánh sáng còn sót lại, làn da dính nước bọt óng ánh tỏa sáng.

Tần Liệt nuốt cổ họng khô khốc xuống, rút tay ra, tóm lấy ngón tay cô cho vào miệng.

Từ Đồ trở mặt, ngẩng đầu nhìn anh.

Ngón tay cô bị khoang miệng ấm áp của anh bao lấy, lưỡi quần quít đùa bỡn không ngừng quét qua làn da cô.

Tần Liệt hạ tầm mắt xuống, đụng ngay ánh mắt ngây ngốc của cô, hai gò má anh hóp vô mút chặt: “Còn ngứa không?”

“Ngày càng ngứa.”

“Ngứa ở đâu?”

“Tim ngứa.” Cô nàng ngốc nghếch nói: “Khắp người đều ngứa.”

Ánh mắt Tần Liệt lập tức u ám mấy phần, dừng lại giây lát, bất thành linh đứng dậy, đi tới bên hồ.

Từ Đồ không hiểu: “Anh làm gì vậy?”

Tần Liệt ngồi xổm xuống, vốc nước lên, cẩn thận cọ rửa lòng bàn tay và các ngón tay: “Rửa tay.”

Cô không khỏi ngồi thẳng dậy, rướn cổ nhìn: “Anh rửa tay làm gì?”

Tần Liệt không trả lời, đột nhiên quay đầu nhìn cô, ánh mắt vừa chạm vào nhau, Từ Đồ không khỏi cắn cắn môi dưới. Anh vẩy bọt nước trên tay, đứng lên, quay lại ngồi xuống vị trí trước đó: “Giúp em hết ngứa.”

Đại não của Từ Đồ còn chưa kịp chuyển qua chỗ có nếp nhăn, đã cảm thấy sau lưng có một lồng ngực dán vào, anh vòng tay tới trước, lưng quần cô bỗng thít chặt, bàn tay anh luôn lách mạnh mẽ tiến vào.

Anh tìm thấy điểm nhỏ kia dễ như trở bàn tay.

Từ Đồ không khỏi run rẩy, rên nhẹ một tiếng, muốn khép chân lại nhưng bị hai chân anh đè lên, không chế hoàn toàn.

Tầm nhìn vẫn còn thấy loáng thoáng, Từ Đồ khẽ nheo mắt, phía trước quần bò của cô gò lên một ụ to, bàn tay rộng dày đầy sức mạnh của anh lúc nhanh lúc chậm, không ngừng xoa nắn ấn miết, tất cả đều hiện lên trong tầm mắt của hai người.

Cô lên rất nhanh, mềm nhũn trong lòng anh.

Tần Liệt luyến tiếc không nỡ đi ra, thiếu nữ non trẻ mura mọt dạt dào, tay anh hết lần này đến lần khác chôn vùi trong đầm lầy.

Anh hôn cô, thanh âm thô đục: “Còn ngứa không?”

Từ Đồ chẳng còn chút sức lực lắc đầu.

Tần Liệt cố kiềm chế bản thân: “Vậy anh phải làm sao đây?” Anh trêu cô: “Em giúp anh nhé?”

“Giúp thế nào?”

Tần Liệt dán sát vào tai cô, thì thầm hai chữ.

Gáy Từ Đồ tê rần, lập tức tỉnh táo: “Thật muốn dùng...” Cô cắn chặt môi.

Tần Liệt nhìn cô: “Không dám huh?”

Từ Đồ còn đang ngẫm nghĩ, nghe thấy anh khiêu khích, lập tức xoay chuyển phản ứng: “Ai nói không dám.” Cô nằng nịu mảy: “Anh cởi quần ra đi.”

Một ngày trước hôn lễ của Hình Đại Vĩ, trong thôn có rất nhiều người đến nhà hấn phụ giúp một tay. Phong tục kết hôn ở Lạc Bình phải mở tiệc cơ động ba ngày, ai đến trước thì dọn bàn ăn trước, mọi người tập trung lại cùng nhau ăn uống tiệc tùng, khỏi phải nói tung bùng nào nhiệt cỡ nào.

Từ Đồ cũng qua đó, đang đưa cả buổi sáng, phát hiện ra mình căn bản không giúp được việc gì, tìm trái tìm phải không thấy Tần Xán đâu, ngẫm nghĩ một hồi liền lên tiếng chào mọi người, rồi chậm rãi đi về hướng nhà Lư Xuân Sơn.

Quả nhiên Tần Xán đang ở đó.

Lúc Từ Đồ tới, cô ấy đang cắt móng tay cho hấn.

Hai người ngồi trên băng ghế nhỏ, thân hình cao lớn của Lư Xuân Sơn cơ hồ bao bọc cô ấy lại. Vì mới cạo râu xong, cả người hấn toát ra vẻ sạch sẽ khoan khoái, mày kiếm mắt ung, mũi thẳng răng trắng, so với bình thường càng tăng thêm mấy phần khí khái mạnh mẽ.

Tần Xán tập trung chú ý động tác trên tay, sợ không cẩn thận làm hấn bị thương.

Lư Xuân Sơn đưa ngón tay chạm vào gò má cô ấy, cười hì hì.

Hai người ngồi bên nhau, trai anh tuấn gái xinh đẹp, hết như một bức tranh, chỉ là...

Từ Đồ cảm thán lắc đầu.

Tần Xán tranh thủ liếc nhìn cô một cái: “Than ngắn thờ dài cái gì?”

“Không có gì, chị đang bận, không cần để ý tới em.” Cô chậm rãi đi lòng vòng trong nhà.

Bên tai nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tần Xán hỏi: “Mỗi buổi sáng, thức dậy xong làm gì trước nào?”

Qua một lát.

“Đánh răng, rửa mặt.”

“Sau đó thì sao?”

Lưu Xuân Sơn nói: “Luộc trứng gà, dùng nôi.”

“Buổi tối thì thế nào?”

“Tắm rửa, đắp chăn.”

“Lúc ra cửa?”

“Khóa cửa, mang chìa khóa.”

...

...

“Nhìn thấy người khác phải làm gì?”

“Mím cười, xin chào.”

“Giỏi quá!”

...

Từ Đồ chấp tay sau lưng, nhìn hai người bọn họ, khẽ mím cười.

Cô đảo qua đảo lại trong phòng, lúc đi tới bên giường, ánh mắt đột nhiên khựng lại.

Trên chăn để một quyển tạp chí, mở ngay trang có tấm hình kia, người đàn ông dựa vào ghế, vị trí khuôn mặt bị đậm nét.

Bên dưới có một hàng chữ to: ‘Tiên sinh Cao Sâm, chủ tịch tập đoàn Lăng Diệc kể chuyện vượt khó đi đến thành công.’

Trong lòng Từ Đồ bỗng nhiên kinh hãi, theo bản năng quay đầu lại nhìn Lưu Xuân Sơn, hắn đang nói chuyện với Tần Xán, đưa lưng về phía cô.

Cô vô thức siết chặt nắm tay, ngồi xuống mép giường, cầm quyển tạp chí lên.

Từ Đồ đọc lướt nhanh như gió, trên đó hầu hết là những ca từ khen ngợi vị chủ tịch này, đọc đến những dòng cuối, bất chợt xuất hiện một câu: “Lăng Diệc tiền thân Lăng Đình...”

Cô nhú chặt chân mày, đột nhiên nhớ ra hai chữ này.

Tần Liệt từng nói với cô, cha mẹ Tần Từ Duyệt đã chết trong sự cố của khách sạn Lăng Đình năm năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mưa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Tiệc cưới diễn ra trong ba ngày, ngày đầu tiên là khuấy đảo không khí, ngày thứ hai mới chính thức cử hành các nghi lễ quan trọng.

Ở thôn bản, có người kết hôn là một sự kiện lớn, phần khởi nhất chính là mấy cô cậu bé con, có thức ăn ngon, được chơi đùa, còn có cả đốt pháo. Toàn thôn trên dưới, ai nấy đều rộn ràng đến nhà cô dâu chú rể hòa mình giúp vui.

Chưa tới năm giờ sáng, Từ Đồ vẫn còn đang say sưa trong giấc nồng.

Tần Từ Duyệt đập cửa một hồi, không thấy chút động tĩnh nào, trực tiếp kéo cửa đi vào.

Từ Đồ cười lên chần mà ngủ, thân thể nằm úp sấp, đầu tóc bù xù, cả khuôn mặt chôn trong gối.

Tần Từ Duyệt kéo áo cô, gọi thêm mấy tiếng, Từ Đồ lật người lại, ngủ tiếp.

Bên ngoài, mấy nhóc Thu Song hỏi con bé mau mau, Tần Từ Duyệt rướn cổ nhìn ra ngoài, giẫm chân một cái, mặc kệ Từ Đồ, chạy đi.

Mọi người trong nhà đều đã thức dậy, Tiểu Ba và Tần Xán dẫn mấy đứa nhỏ đến nhà cô dâu trước.

Triệu Việt đã chuẩn bị xong đang đợi Tần Liệt, hai người cùng đi đến nhà của Hình Đại Vĩ.

Lúc này trời còn chưa hừng sáng, mặt trăng treo thấp nơi đường chân trời, vạn vật đang say giấc trong màu đen trầm lắng, tiếng gà gáy từ sau nhà truyền tới càng làm lộ ra cái mệnh mông hoang vắng của núi đồi.

Tần Liệt lau mặt, nhìn qua căn phòng kia của Từ Đồ, đèn trong phòng cô đã được Tần Từ Duyệt bật lên, nhưng hoàn toàn im ắng, không hề có chút động tĩnh nào.

“Hay là cậu đi trước đi, lát nữa tôi đến sau.” Anh nói với Triệu Việt.

Triệu Việt gật đầu ‘vâng’ một tiếng, rồi rào bước ra cổng.

Tần Liệt tiếp tục lau cổ, sau đó để khăn xuống bàn, đi tới phòng Từ Đồ.

Từ Đồ vẫn đang ngủ rất sâu, xoay lưng ra phía ngoài, tư thế ngủ chẳng chút thùy mị nét na, dọc ngang một mình chiếm hết cả cái giường.

Tần Liệt nhìn trên nhìn dưới, lắc đầu nở nụ cười yêu chiều, anh ngồi xuống mép giường chống tay bên người cô: “Từ Đồ.”

Trên giường không có động tĩnh.

Anh lại ghé người xuống thêm chút nữa, môi kề sát tai cô, tay kia vỗ nhẹ mông: “Từ Đồ, thức dậy nào.”

Hai rèm mi dày như cánh quạt nhỏ của người trên giường khẽ rung rung mấy cái, ậm ờ ‘dạ’ một tiếng, nhưng vẫn nhắm nghiền mắt.

Nụ cười của Tần Liệt treo bên khóe môi, lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của cô. Mái tóc rối bù xù xõa tung trên gối, đêm qua trước khi đi ngủ đã tắm gội, những lọn tóc mềm mại bỗng bồng bềnh rơi xuống che hết cả mắt mũi và gò má.

Tần Liệt duỗi tay vén sang một bên, không kim được cúi đầu hôn lên cánh môi cong cong phụng phịu, cơ thể cô mềm mại thơm ngát, núp dưới chăn tỏa ra hơi ấm nhẹ nhẹ. Lúc ngủ, những nghịch ngợm bướng bỉnh thường ngày biến mất tăm, hơi thở đều đều, ngoan ngoãn không cách nào diễn tả.

Anh vừa nhìn một lúc là nhìn luôn mấy phút đồng hồ, hồi lâu sau mới ngược mắt ngó đồng hồ treo tường, rồi lại cúi đầu cọ nhẹ chóp mũi vào cổ cô: “Từ Đồ ơi...”

Hơi thở của anh phả lên làn da cô, rớt cuộc Từ Đồ cũng đã có cảm giác, cổ hé mắt ra một đường chỉ nhỏ, mơ mơ màng màng: “... Dạ?”

Tần Liệt kéo người đang gà gật ngồi dậy, vòng tay quanh vai cô: “Tình chưa em?”

Thân thể Từ Đồ không chút sức lực dựa hết vào anh, đầu sụp xuống, anh vừa buông tay, cô đổ luôn sang bên cạnh.

Giữa chừng được Tần Liệt chụp lại, kéo trở về: “Em không đi xem đám cưới của Vĩ ca sao?”

Từ Đồ chậm chậm ngóc đầu lên: “Đi mà.”

“Đi thì thay quần áo, anh đi lấy nước cho em, lát nữa đánh răng rửa mặt nhé?”

“Dạ.”

Tần Liệt buông cô ra đứng dậy, vừa mới xoay người, phía sau đã ‘ầm’ một cái, Từ Đồ lại ngã lăn ra giường, chui đầu vào chăn.

“...” Tần Liệt tụt hết kiên nhẫn: “Muốn anh tự mình ra tay phải không?”

Anh ngồi xuống lần nữa, chống khuỷu tay lên giường, tay kia chui vào vạt áo cô. Từ Đồ mặc bộ đồ ngủ áo quần tách rời, trước khi ngủ đã cởi hết đồ lót, lúc này bên trong hoàn toàn trống trải, không có bất cứ thứ gì cản đường.

Tần Liệt bắt được mềm mại trong đó, nhẹ nhàng xoa bóp.

Từ Đồ cười tránh né, hai mắt vẫn nhắm nghiền, lợ mọ bò qua phía bên kia giường.

Tần Liệt tóm lấy eo cô, trượt tay chui vào trong quần lót, men theo khe hở lần tới phía trước.

Thân thể Từ Đồ thoát cái cứng đờ, với tay đè tay anh lại, khép chặt chân, không cho anh tiến vào nơi đó.

Tay Tần Liệt dừng lại: “Tình chưa?”

Từ Đồ quay đầu qua, lúc này hai mắt đã mở to: “Tình rồi mà.”

Ánh mắt anh thâm trầm như bóng đêm, sâu như động không đáy: “Dậy chưa?”

“Dậy rồi.” Đồ Đồ ngoan ngoãn nói: “Anh lấy tay ra trước đi đã.”

Tần Liệt ngẩn ngừ vài giây, có chút luyến tiếc không thôi, da thịt cô trơn bóng nhẵn mịn trượt khỏi tay còn mang theo chút nhiệt độ âm ẩm vừa tỉnh dậy, chân vắt chéo vào nhau, tay anh không chạm tới được phía trước.

Bụng ngón tay anh lưu luyến vờn về thêm một lát, mới chậm rãi rút ra.

Từ Đồ nhanh chóng kéo quần lên, lật người lại, gác một chân lên đùi anh: “Mang vớ cho em đi.”

Tần Liệt nhẫn nhịn nhìn cô nằng, hất chân cô xuống: “Tự mình làm.”

“Mang cho em đi mà, em còn chưa tỉnh ngủ nữa.” Từ Đồ cực kỳ tự nhiên duỗi mấy đầu ngón chân ra, bàn chân lại lần nữa gác lên người anh, nũng nịu gọi một tiếng: “Chú Tần.”

Tần Liệt cắn răng, ngược mắt nhìn cô.

Hiện tại mới năm giờ, trời còn chưa sáng, Từ Đồ không dậy sớm như thế, nên lúc này vẫn chưa tỉnh ngủ. Hai mắt vô thần nhìn nóc nhà, đánh một cái hắt xì, lại đưa tay ngoáy ngoáy lỗ mũi, rồi từ từ đồ người nằm xuống, toàn thân ngốc đần ngơ ra.

Tần Liệt thở dài, lục lọi cuối giường lấy đôi tất mới, cuộn lại trùm lên ngón chân cô: “Trước giờ, em cũng để người khác hầu hạ thế này sao?”

“Không có đâu.” Từ Đồ nói: “Người khác không phải là anh mà!”

Anh nhướn mày: “Anh thì sao?”

“Hai chúng ta không phải quan hệ tin tưởng yêu nhau sao!” Về mặt cô như thế đó là lẽ dĩ nhiên: “Đợi đến khi anh già rồi, em còn phải mang cho anh đó.”

Tìm Tần Liệt như có thứ gì đó đột nhiên khảy vào, ám áp đến không nói nên lời, nhưng ngoài mặt vẫn vờ bình thản: “Anh có tay có chân, không cần em.” Anh ném chân cô xuống, kéo cái còn lại đặt lên.

“Sao lại không cần chứ.” Từ Đồ dò ánh mắt nhìn người ngồi trên mép giường: “Chắc chắn anh sẽ già trước em, đến lúc đó anh không đi đứng được nữa, không những em phải giúp anh mặc quần áo mà còn phải giúp anh chà răng giả, hầu hạ anh đi vệ sinh, lúc rảnh rồi không có gì làm, còn phải đẩy anh ra bãi cỏ phơi nắng.” Cô hừ một tiếng, lúc lắc chân: “Tới lúc đó, phiền phức ở chỗ em còn nhiều hơn.”

Động tác của Tần Liệt khựng lại, nắm bàn chân cô hồi lâu không nói gì, nghe những lời miêu tả của cô, trước mắt không khỏi hiện lên rất nhiều hình ảnh, đó là cuộc sống anh không dám nghĩ tới, trước khi cô nói ra, anh chưa từng có hy vọng quá xa vời.

Từ Đồ ngo ngoáy ngón chân: “Sao anh không nói gì?”

Tần Liệt nhìn cô, dịu dàng cất lời: “Cho nên, bây giờ thu lãi trước sao?”

“Cũng đúng ta.” Cô cười khanh khách ra lệnh: “Mang nhanh nào.”

Tìm Tần Liệt thất lại, bây giờ bảo anh làm gì anh cũng sẵn lòng.

Anh đưa chân cô lên miệng, cắn mấy đầu ngón chân tròn trịa nuốt nà kia, mãi đến khi thành công nghe thấy tiếng kêu xuyt xoa, mới nhả ra buông tha cho cô, lại cúi xuống hôn vào lòng bàn chân.

Khuôn mặt Từ Đồ đỏ bừng, ngoan ngoãn không ít, yên lặng nhìn anh hầu hạ mình.

Hai bên tất đều đã mang xong, Tần Liệt ném chân của cô xuống giường, đứng dậy: “Làm nũng nghịch ngợm nhiều đó đủ rồi, em không muốn xem đón dâu sao, nhanh lên, lát nữa đội đón dâu đi mất bây giờ.”

Từ Đồ cười hi hi: “Thay quần cho em đi.”

Hồ hấp của Tần Liệt ngưng trệ, đứng bên giường nhìn cô chăm chăm, biết rõ nha đầu này cố tình trêu chọc, nhưng lại không tự chủ được rục rịch ngốc đầu dậy.

Anh khom người, chống cánh tay hai bên cô: “Nghĩ kỹ chưa, hửm? Anh coi ra thì được, nhưng không biết có mặc vào được không đâu đấy.”

Trong đầu Từ Đồ lập tức vang lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt, hấp tấp nói: “Em giỡn chơi, giỡn chơi đó, em tự mình làm được.”

Tần Liệt lại nhìn cô chăm chăm thêm lúc nữa mới đứng dậy đi ra ngoài.

Một trận mè nheo này, mất hơn nửa tiếng.

Từ Đồ đánh răng xong, tùy tiện vốc nước lên rửa mặt, lúc sắp ra khỏi cửa, nhớ đến gì đó, liền quay lại mở hành lý lục lại một hồi.

Từ trong phòng chạy ra, trên cổ cô đeo một cái máy ảnh, nắm tay Tần Liệt lùi đi: “Đi thôi anh.”

Lúc này đường chân trời đã lộ ra một màu trắng bạc như tầng tầng vẩy cá, bình minh lên trên con đường làng nhỏ thôn quê trong trẻo yên bình và tĩnh lặng, những con côn trùng rục rịch cất tiếng chào ngày mới trong những bãi cỏ xanh mơn mơn còn vương trên mình những giọt sương long lánh, khi ngọn gió hây hây thổi qua những hạt ngọc của đất trời khẽ tí tách rơi xuống.

Hai người nắm tay nhau bước đi, Từ Đồ hỏi: “Mọi người đi hết rồi ă?”

“Đi lâu rồi.”

“Chị Tần Xán, Tiểu Ba và bọn nhóc đâu?”

“Đang ở bên nhà cô đâu.”

“Em cũng muốn qua đó.”

Tần Liệt lườm cô: “Trễ rồi, em đi theo anh.”

Tần Liệt kéo tay cô, bước nhanh hơn.

Từ Đồ trầm ngâm một hồi: “Đúng rồi.” Cô bất thành linh hỏi: “Em nhớ có lần anh nói với em, ba mẹ Tần Tử Duyệt cùng qua đời trong một vụ tai nạn phải không?”

“Đột nhiên sao lại hỏi chuyện này?” Anh xoay người, kéo cô bước lên bãi đất cao.

“Tùy ý tán gẫu thôi mà.”

Tần Liệt nói: “Là trúng độc tập thể.”

Từ Đồ nghiêng đầu, ngạc nhiên trừng to mắt.

Anh quay đầu nhìn cô, chuyện này cũng không có gì giấu diếm, vì thế giải thích: “Năm đó, ba người nhà bọn họ đến Hồng Dương chơi, ở lại trong một khách sạn gần ga tàu điện ngầm, trong canh bị người ta trộn nội tạng cá nóc vào. Hôm đó, toàn bộ mười hai người dùng bữa trong nhà hàng đều bị trúng độc mất mạng.” Anh nói tiếp: “Lúc đó, Tần Tử Duyệt đang ngủ trong phòng, mới tránh được một kiếp.”

Từ Đồ thắc mắc: “Chẳng lẽ không đưa đến bệnh viện cấp cứu sao ă?”

“Chất độc trong nội tạng cá nóc thuộc về độc tố thần kinh cực mạnh, thời kỳ ủ bệnh ngắn, tỷ lệ tử vong cao. Nó có thể làm liệt các trung khu thần kinh gây tê liệt cơ thể, ngừng tuần hoàn, hô hấp dẫn đến tử vong nhanh. Chất độc của nó mạnh hơn gấp ngàn lần so với arsen thạch tín.”

Từ Đồ không biết thạch tín có bao nhiêu độc tính, nhưng cô biết cá nóc, trước đây bọn họ tìm đường chết đã từng thử ăn qua một lần trong bếp riêng, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Cô không dám nói ra, lại hỏi: “Vậy sau đó giải quyết thế nào? Khách sạn không đưa ra giải thích gì sao?”

Tần Liệt nói tiếp: “Có người cung cấp thông tin cho cảnh sát, tố cáo chủ khách sạn cố tình hạ độc, là hành vi phạm tội giết người, phải chịu trách nhiệm hình sự. Sau đó ông chủ bỏ trốn, chuyện này ầm ĩ náo loạn một phen, mới có người đứng ra bồi thường một khoản tiền.”

Từ Đồ vội hỏi: “Đã bắt được ông chủ của khách sạn kia chưa ă?”

“Chưa.”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi thêm một đoạn nữa chẳng mấy chốc đã tới nhà Hình Đại Vĩ, từ đằng xa đã nhìn thấy trước cửa dựng rạp trang trí, giăng đèn kết hoa. Người dân trong làng đến góp vui đông nghịt từ trong ra ngoài, mấy đứa trẻ chạy ngược chạy xuôi đùa giỡn, tiếng cười nói rộn ràng.

Tần Liệt quay đầu nhìn cô: “Sao không nói chuyện nữa?”

Từ Đồ bất thành linh hỏi: “Anh có nhớ Lưu Xuân Sơn đến Lạc Bình năm nào không?”

Tần Liệt ngạc nhiên, khẽ nhui hai hàng lông mày: “Đột nhiên sao lại hỏi tới hắn?”

Từ Đồ cười ha ha mấy tiếng: “Thì nói chuyện phiếm mà, đương nhiên nghĩ đến cái gì thì hỏi cái đó thôi.”

“Không biết.” Tần Liệt nói: “Trước kia, anh luôn ở Hồng Dương, sau khi về lại Lạc Bình hắn đã có mặt ở đây rồi.”

Từ Đồ ‘à’ một tiếng: “Vậy mọi người có biết vì sao hán tới đây không ạ?”

“Không biết.”

“Có biết nhà hán ở đâu không?”

Cuối cùng Tần Liệt không khỏi nghiêm túc nhìn cô: “Rốt cuộc em muốn nghe ngóng chuyện gì?”

Hai người đứng cách rạp cưới không xa, bên kia đèn đuốc sáng ngời, tung bừng náo nhiệt; bên này hai người đứng đối diện nhau, xung quanh là bóng tối, có phần khá yên ắng tĩnh lặng.

Thật ra, cô cũng không biết tại sao mình lại hỏi những điều này, có điều nghĩ đến trang giấy bị đâm nát trên tạp chí kia và phản ứng của Luru Xuân Sơn, trong đầu bỗng có suy đoán buồn cười.

Cô không nói gì, chỉ tay tới phía trước: “Bọn họ sắp đi kia!”. Nói xong hấp tấp toan bước đi.

Tần Liệt quay đầu nhìn qua đó, kéo Từ Đồ lại, điềm tĩnh nhìn vào mắt cô: “Bất luận trong lòng em cất giấu chuyện gì, em có thể không nói.” Anh vén lọn tóc che mắt cô lên: “Nhưng khi cần gì, phải tới tìm anh trước.”

Từ Đồ cắn cắn môi, kỳ thật lẽ ra cô phải sớm nghĩ tới chuyện này, với chỉ số thông minh và khả năng phán đoán của anh, thời điểm cô nhảy xuống xe nhất định thoát di động, có lẽ anh đã phát hiện ra sự bất thường của cô.

Từ Đồ nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu.

Tần Liệt: “Nói.”

Từ Đồ trả lời thật lớn: “Biết rồi mà.”

Lúc này, hai hàng lông mày của anh mới dần ra, phủ tay lên gáy cô đẩy đi, hai người tiếp tục bước tới chỗ có ánh đèn sáng choang.

Sắc trời đang dần sáng lên, hôm nay thời tiết rất đẹp, nền trời trong xanh thăm thẳm, mặt trời chuẩn bị vươn mình ló khỏi đầu non, mây trắng bồng bênh như biển bông mềm mịn sóng.

Đây là lần đầu tiên Từ Đồ tham dự đám cưới ở vùng thôn bản, không có sảnh tiệc lộng lẫy xa hoa, không có những chiếc xe sang trọng đắt tiền và tiệc rượu giả trên trời. Bái thiên địa xong, toàn bộ già trẻ trong thôn tập trung trong sân, tiệc cơ động hết sóng này đi sóng khác lại đến, chú rể đi kính rượu quan viên hai họ, nụ cười treo trên khóe miệng toét ra đến tận mang tai.

Từ Đồ chơi một trận đã đời, cầm máy ảnh chụp được rất nhiều, sau đó để máy ảnh xuống, kéo máy đưa nhỏ ra ngoài ngõ đốt pháo.

Tần Liệt quay đầu nhìn cô, phì cười.

Mãi đến sập tối, sau khi cơm nước no nê, bà con trong làng mới rời đi.

Trên bàn còn lại một đồng ly tách bát đĩa hỗn độn, mấy bác gái cũng để mặc đó đi xem náo nhiệt.

Từ Đồ lướt mắt nhìn qua phía đối diện bàn ăn, thấy Hứa Bàn Nhi, A Phu, Thường Huy và mấy đứa nhỏ đều đang tập trung ở đó, cô ngẫm nghĩ, hỏi Tần Liệt: “Đây là náo động phòng sao?”

Tần Liệt kéo tay cô: “Chúng ta về trước, không cần để ý tới bọn họ.”

“Đừng mà.” Từ Đồ vung tay ra, nhảy dựng lên: “Em không về đâu, em cũng muốn xem.”

Tần Liệt không tóm kịp, Từ Đồ đã đi theo mấy người đàn ông tiến vào phòng cô dâu chú rể.

Bên trong vang lên ‘pong’ một tiếng nôi gõ vào nhau.

Tần Liệt thờ dài, vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Mấy người này bình thường đùa giỡn không chút kiêng dè, hôm nay là ngày đại hi, đương nhiên sẽ không để gì bỏ qua. Đàn ông đùa mấy chuyện đó, thủ đoạn tương đối bỉ ổi, Tần Liệt không muốn cho cô xem, nhưng lúc này có phần không kiểm soát được cô nàng.

Phòng tân hôn chật ních người, cao thấp đủ cỡ.

Mã Mộ Thanh mặc chiếc áo dài sườn xám hai mảnh đỏ rực, tóc búi thấp, ôm chân ngồi giữa giường. Gương mặt ửng hồng, vừa xấu hổ e thẹn lại có chút rụt rè lo lắng, dưới ánh sáng phản chiếu của ngọn đèn, tỏa ra một nét đẹp rất khác.

Hình Đại Vĩ áo quần xốc xếch, kính rượu suốt một ngày trời, tới giờ đầu lười cũng muốn rưng, nhưng không quên che chắn kỹ càng trước giường, không cho đám người này nhích lại gần.

Có người rống một câu: “Vĩ ca còn uống nổi không, không nổi để em tới cho!”

“Tôi bà ngoại chứ!” Hình Đại Vĩ cười mắg, đá người nọ một cước.

“Em dâu đừng ngồi nữa.” Có người đứng lên ghé: “Mau tới đây châm cho anh trai điều thuốc.”

Mã Mộ Thanh dịch chân, vừa tính di chuyển, Hình Đại Vĩ đã vội vàng ngăn lại, gào với người kia: “Về nhà cho vợ anh châm đi.”

Đang nói, có người cầm quả bong bóng tiến lại gần, đồng đặc tuyên bố, thế nào đi nữa cũng phải chơi gì đó cho mọi người thưởng thức đã ghiền mới có chuyện rút lui.

Giằng co một hồi, thấy thời gian ngày càng trễ, cuối cùng Hình Đại Vĩ đành thỏa hiệp.

Mã Mộ Thanh nằm trên giường, ôm quả bong bóng trước ngực, chú rể phải nằm phía trên chống đỡ một trăm cái.

Tiết mục đầu tiên này, hấn căn bản không cách nào hoàn thành, gắng gượng tới cái thứ bốn mươi năm mươi, cánh tay không chống nổi nữa, lập tức đè bẹp nổ tung quả bong bóng, nằm gục trên người Mã Mộ Thanh.

Hai người chồng lên nhau, mọi người cười muốn nổ phổi.

Từ Đồ cũng cười khúc khích không ngừng, quay đầu hỏi Tàn Liệt: “Một trăm cái anh làm được không?”

Tàn Liệt tựa người vào khung cửa, thấy đôi mắt cô trong veo sáng long lanh, không khỏi cong khóe môi: “Có thể.”

Từ Đồ quay đầu xem tiếp, mấy người đứng phía trước quá cao ngăn cản hết tầm nhìn, cô nằng lại chen tới trước.

Tàn Liệt vội vàng túm trở lại, lạnh mặt: “Hoặc là đứng đây xem, hoặc là đi về.”

Từ Đồ: “Ồm.”

Mấy người bên trong được đăng chân lần đăng đầu, tiết mục đầu tiên hoàn thành, lại có người tung ra chiêu độc địa hơn.

Hình Đại Vĩ bị bắt nằm xuống, kẹp quả chuối giữa hai chân, Mã Mộ Thanh quỳ gối bên cạnh, khom người, phải dùng miệng bóc vỏ, sau đó từng miếng một ăn hết quả chuối.

Quả chuối càng lúc càng ngắn, mặt cô ấy đụng tới vị trí nhạy cảm của hấn, miệng Mã Mộ Thanh căng phồng, mặt đỏ đến có thể nhỏ ra máu.

Từ Đồ không khỏi quay đầu lại, hai người mất đối mắt.

Ánh mắt Tàn Liệt sâu hun hút.

Dần dà đến cao trào, lại có người cầm một cái chày cán bột tiến vào, tuyên bố tiết mục hảo hạng này có tên là cán mì, mì cán xong, mọi người sẽ lập tức rút lui.

Hình Đại Vĩ vẫn đang nằm, Mã Mộ Thanh quỳ gối giữa hai chân hấn, dùng chày cán bột lăn từ trên xuống dưới, lặp đi lặp lại, tới khi nào hấn ‘cứng’ lên, ‘mì sợi’ mới xem như cán xong.

Mọi người phá lên cười ầm ĩ, toàn bộ lao nhao đổ dồn tới phía trước.

Từ Đồ nhìn không tới, muốn chen lại gần hơn, bị Tàn Liệt túm trở về.

Cô nhón chân, vẫn không nhìn thấy được gì, sốt ruột hỏi anh: “Cứng chưa anh?”

Mặt mũi Tàn Liệt vạch đầy sọc đen, mím môi không hé răng.

Đại khái sau mười mấy giây công phu, phía trước đột nhiên cười nổ trời, thiếu điều muốn bay văng nóc nhà.

Mọi người cười nghiêng cười ngả, đằng trước hé ra chút khoảng trống, có thể nhìn thấy lờ mờ tình hình bên trong, Mã Mộ Thanh đang ngồi trên giường che miệng cười, thứ ở giữa đùi người đang nằm, dựng thẳng lên trời cao ngất.

Từ Đồ còn chưa kịp nhìn rõ, đã thấy trước mắt tối sầm, bị người chặn ngang ôm lấy, chân nhấc bổng lên không, nháy mắt đã ở bên ngoài.

Tàn Liệt thả người xuống, nắm tay đất khỏi sân.

Từ Đồ vẫn còn đang vô cùng phấn khích, hào hứng hỏi anh: “Đến lúc anh kết hôn, bọn họ cũng náo động phòng như vậy sao?”

Tàn Liệt lườm cô một cái: “Không nào.”

“Sao vậy?”

“Còn chuyện quan trọng hơn phải làm.”

Từ Đồ liếm môi, không khỏi len lén mỉm cười, ngón tay bị anh nắm chặt, bước chân anh rất dài, tựa hồ có chút nôn nóng sốt ruột.

Từ Đồ hấp tấp bước theo: “Anh chậm lại một chút, em đuổi theo không kịp.”

Thân hình phía trước khựng lại, sải bước chậm mấy phần, nhưng vẫn nhanh hơn tốc độ thường ngày khá nhiều.

Từ Đồ lao đảo chân nam đá chân chiêu một hồi, không nhịn được hờn dỗi: “Anh buông em ra, anh đi nhanh quá à.”

Tần Liệt bất thành lỉnh dừng lại, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, kéo người vào lòng, áp đầu xuống hôn môi cô.

Nụ hôn này không hề báo trước, lại đầy ngang ngược ngông cuồng, không kìm nén được tình cảm.

Hai chân Từ Đồ mềm nhũn, trượt xuống.

Tần Liệt bồng cô lên, rời môi ra, thờ gấp thô sạn: “Về nhà. Nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ngày hôm sau, Từ Đồ bị đánh thức bởi tiếng xì xào tranh luận trong sân.

Cô nhú mảy, cố căng hai mắt ra một khe nhỏ, trong phòng không bật đèn, ngoài trời vẫn còn lơ mờ tối, đại khái khoảng sáu bảy giờ sáng.

Cánh tay Từ Đồ vất ngang sang bên cạnh tìm kiếm nhưng không thấy ai, liền mở mắt ra nhìn, tối qua cô ở lại phòng của Tần Liệt không về phòng mình.

Trên người đắp chiếc chăn mỏng, vai lộ ra ngoài, Từ Đồ vén lên, thấy bên dưới trống trơn không mặc gì, trước ngực và eo hông lưu lại một đám vết hồng hồng.

Từ Đồ ngã đầu xuống, nhắm mắt lại, bên ngoài yên tĩnh chốc lát, sau đó có người cố nén nghẹn ngào cất lời, là âm thanh của Tần Xán.

Cô dụi mắt lắng nghe rồi trở mình ngồi dậy, với tay lấy quần áo nằm rải rác dưới chân giường. Cánh tay mỗi như thể không phải tay mình, Từ Đồ nghiêng răng nắnng trong bụng, duỗi tay kia xoa bóp mấy cái cho đỡ đau nhức.

Một hồi lâu sau, cô mới mặc quần áo ngay ngắn đi ra.

Bên ngoài chỉ có hai người bọn họ, Tần Liệt đứng cạnh cửa cách đó không xa, Tần Xán đứng ở trong sân, hai bên cách nhau một khoảng vừa phải, không khí căng co căng thẳng.

Tần Xán nói: “Lúc ba gặp chuyện không may, em đang ở bên cạnh, ba nói, ông muốn chúng ta duy trì phát triển trường tiểu học Lạc Bình, nhưng không nói anh phải ở lại.”

“Tần Xán, ba không còn, anh là chủ cái nhà này.” Anh bình thản cất lời, nói xong nghiêng người nhìn Từ Đồ đang đứng gãi đầu ở ngưỡng cửa ngó ra: “Đánh thức em hả?”

Từ Đồ lắc đầu, đi ra: “Hai người đang tranh luận chuyện gì vậy ạ?”

“Không có gì.” Tần Liệt đặt tay lên gáy cô, đẩy tới phía trước: “Ngủ chưa đủ phải không? Về phòng em ngủ thêm đi.”

Từ Đồ nói: “Ngủ đủ rồi mà.”

“Đủ cũng đi vào nào.”

Từ Đồ nhìn anh: “Dạ.”

Cô chậm chậm đi xuống bậc cấp, nghe thấy Tần Xán nói tiếp: “Anh, em muốn ở lại.” Giọng nói của cô ấy đột nhiên trầm xuống, mang theo sự khẩn nài.

“Ở lại làm gì? Muốn ở cùng với Lưu Xuân Sơn?” Anh đứng thẳng người lên, sống lưng thẳng tắp nhìn cô ấy: “Anh cũng không muốn can thiệp vào chuyện riêng của em, đôi lại bất kỳ người bình thường nào cũng được, nhưng hấn thì không.”

“Vì sao anh ấy lại không được ạ? Anh ấy có gì khác với người bình thường đâu.”

Tần Liệt không muốn dây dưa vấn đề này với cô ấy: “Nếu còn xem anh là anh trai thì nhanh chóng thu dọn hành lý, chiều nay anh đưa em đi, có một số việc cho dù có tiếp tục thảo luận cũng vô ích.”

Anh xoay người bước về phòng.

Hai mắt Tần Xán mông lung tăng tăng hơi nước: “Anh.” Cô ấy cắn môi: “Nếu như đôi lại người bị buộc phải tách ra là anh và Từ Đồ, anh có thể cảm nhận được tâm trạng của em bây giờ không?”

Hai người đang tiến về hai hướng khác nhau đột nhiên cùng lúc đứng khựng lại, sống lưng Tần Liệt cứng đờ, tay nắm chặt khung cửa.

Anh quay đầu, vừa vận đối diện với ánh mắt của cô gái nhỏ đang đứng trong sân.

Từ Đồ đứng gần bên cạnh Tần Xán, cảm thấy mấy lời này của cô ấy là điềm xấu vô cùng, vội nhỏ giọng phản bác: “Không có chuyện đó đâu mà.”

Tần Xán nhìn Từ Đồ, kéo tay cô: “Lưu Xuân Sơn là người như thế nào, tiếp xúc với anh ấy thời gian lâu như vậy, em cũng biết mà.” Ánh mắt cô ấy tràn ngập niềm mong đợi nhận được sự ủng hộ, hốc mắt ngân ngấn nước chăm chú nhìn Từ Đồ. Tay Từ Đồ bị cô ấy siết chặt, lòng bàn tay đó lạnh lẽo như băng phiến, có thể cảm nhận rất rõ sự bất an lo lắng từ cô ấy truyền tới.

Từ Đồ biết Tần Xán đang tìm kiếm sự đồng tình, muốn cô đứng về phía cô ấy.

Nhưng... khi nghĩ đến Lưu Xuân Sơn không rõ lai lịch nguồn gốc, cùng với những suy đoán mơ hồ cứ lẩn quẩn trong tâm trí suốt mấy ngày qua, những ý nghĩ đó tuy hoang đường nhưng hoàn toàn có khả năng là sự thật, đã khiến Từ Đồ băn khoăn do dự.

Bàn tay của Tần Xán siết chặt hơn: “Anh ấy là người bình thường, đúng không?”

“...” Từ Đồ: “Đúng.”

Tần Xán mỉm cười, bước lên bậc thềm nơi Tần Liệt đang đứng.

Tần Liệt nhìn Từ Đồ.

“Nhưng...” Từ Đồ ray rứt nói tiếp: “Người bình thường không có nghĩa là người tốt.”

Nếu như Lưu Xuân Sơn đích thực là ông chủ khách sạn cổ tình hạ độc rồi bỏ trốn năm đó, hấn tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm, nếu đúng như vậy thì quyết định ở lại nơi này của Tần Xán không phải là một lựa chọn đúng đắn.

Nụ cười bên khóe môi Tần Xán cứng đờ, ánh mắt ngạc nhiên không thể tin nhìn cô: “Em cũng muốn chị đi sao?”

Khuôn mặt Từ Đồ trĩu nặng, qua một lúc sau: “Em có ý giống Tần Liệt,” cô nhìn người đang đứng trên bậc cấp: “Em cũng hy vọng chị có một cuộc sống thật hạnh phúc, hai người không nhất thiết phải cùng ở lại nơi này. Hay là tạm thời chị cứ trở lại Hồng Dương trước, đợi...”

“Được rồi, đừng nói nữa...” Trái tim Tần Xán bỗng chốc nguội lạnh không còn hy vọng gì nữa, cô ấy cup mi mắt, một giọt nước trong suốt theo đó rơi xuống.

Cô ấy buông tay Từ Đồ ra, Từ Đồ vội vàng với tay giữ lại nhưng cô ấy tránh né.

Sớm tinh mơ, khoảnh sân nhỏ hoàn toàn yên lặng.

Qua một lúc sau, Tần Xán giơ tay lau gò má: “Em đi ra ngoài một lát, sẽ về trước buổi trưa.”

Trong lòng Từ Đồ vô cùng bứt rứt khó chịu, muốn gọi cô ấy lại, muốn thu hết những lời vừa nói, nhưng Tần Xán rảo bước rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ra khỏi công sân, biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô cắn khóe môi, đột nhiên có một đôi tay đặt lên vai.

Từ Đồ xoay người, ôm lấy thắt lưng anh: “Em thật xấu mà.” Cô ghen ngào cát lời.

Tần Liệt vòng tay ôm vai cô, cúi đầu hôn lên tóc cô: “Là anh quá ích kỷ.”

“Sao anh lại nói vậy?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Không ầm ức tui thân sao?”

Cô lắc đầu thật mạnh.

Tần Liệt đưa tay dịu dàng vuốt ve gò má cô: “Trường tiểu học Lạc Bình là tâm huyết cả đời của ba anh, cũng là chuyện trước khi chết ông không cách nào bỏ xuống được. Ba năm trước, Tần Xán đã nhặt về một mạng, anh là anh nó, anh không thể nào để nó lại rơi vào tình cảnh khốn cùng đó được.” Anh nhìn cô: “Vì vậy, anh nhất định phải ở lại để cho Tần Xán đi. Nếu chúng ta ở bên nhau, có thể em sẽ phải vĩnh viễn ở lại nơi thung lũng nhỏ này.”

“Em đâu có nói em không muốn.”

Tần Liệt trĩu nặng thở dài: “Một ngày nào đó khi em trưởng thành, có lẽ em sẽ không nghĩ như vậy.”

Anh úp mặt cô vào lồng ngực mình, ánh mắt dõi về phía xa xăm.

Con đường tương lai hai người phải đi, anh đã có thể đoán trước, cuộc sống của cô sẽ là những chuỗi sắc màu đầy thi vị, sẽ trải qua những điều tốt đẹp nhất. Một lần nữa bước chân vào cổng trường, gặp gỡ những chàng trai ưu tú trẻ trung đầy sức sống như ánh mặt trời, cùng nhau lên lớp tự học, cùng nhau ăn cơm trong căn tin, đưa cô trở về ký túc xá, buổi tối gọi điện thoại nói với nhau ngủ ngon.

Cổ họng Tần Liệt tắc nghẹn, càng ôm chặt cô hơn.

Trước mắt anh hiện lên hình ảnh họ hẹn hò, xem phim, ăn tối dưới ánh nến, hôn nhau trên khán đài sân vận động, ở...

Người đó sẽ vì có được một cô nguyên vẹn mà trân trọng yêu thương.

Đến lúc đó, không biết cô có còn nhớ Tần Liệt là ai không?

Từ Đồ vỗ vỗ lưng anh, giọng nói nghèn nghẹt: “Không thờ được.”

Tần Liệt bất giác giật mình, hoảng hốt buông cô ra.

Từ Đồ hờn dỗi: “Anh tính mưu sát em hả?”

Tần Liệt điều chỉnh lại tâm trạng, mỉm cười hỏi: “Em muốn ngủ nữa không?”

“Nằm thêm chút nữa cũng được.” Cô nín áo anh: “Anh nằm với em nhé.”

“Được.”

“Vậy anh bế em vào đi.” Cô càng được anh nuông chiều càng hưởng thụ làm tới.

“Được.”

Tần Liệt chẳng chút do dự, khom người xuống, đỡ mông cô bế lên.

Hai người đi về phía phòng cô, Từ Đồ nghĩ tới những lời Tần Xán vừa nói lo lắng không yên, liền hỏi: “Sau này, chúng ta sẽ phải xa nhau sao?”

“Không đâu.”

Cô gục đầu lên vai anh: “Vậy sẽ mãi mãi ở bên nhau hả anh?”

“Ừ.”

“Anh có giữ lời không?”

“Chắc chắn.”

Cô hôn môi anh: “Một lời đã định, anh hứa rồi nhé.”

“Được.”

...

Lúc Tần Xán trở lại, hai mắt đỏ hoe.

Cô ấy thu dọn đồ đạc đi ra, Tần Liệt đã đứng đợi sẵn bên ngoài cổng.

Tần Xán dõi mắt nhìn về con đường nhỏ phía xa xa rồi đặt hành lý lên, ngồi vào thùng xe.

Xe vừa khởi động, Từ Đồ hấp tấp chạy ra: “Cho em theo với, em cũng đi.”

Tần Liệt quay đầu lại: “Em đi làm gì?”

Cô lắc lư cái máy ảnh trong tay, leo lên xe: “Đi rửa ảnh ạ.” Đây là những bức ảnh đã chụp trong lễ cưới hôm qua, chụp rất nhiều người trong thôn, cô đã hứa sẽ rửa ra tặng cho mọi người.

Tần Liệt nhìn cô, không nói thêm gì, âm thầm đồng ý.

Xe lăn bánh đã một giờ chiều, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, thời điểm nóng nhất trong ngày.

Từ Đồ và Tần Xán chen chúc nhau trong thùng xe nhỏ.

Cô nhìn cô ấy, tìm chuyện nói: “Gần đến mùa thu rồi, chị có đem đủ quần áo không?”

Thật ra Tần Xán không hề giận Từ Đồ, trước giờ những gì Tần Liệt đã quyết, dường như không ai có thể thay đổi. Thế nên chuyện cô ấy phải rời đi là chuyện đã định, không liên quan tới Từ Đồ.

Cô ấy ‘xi’ một tiếng, quay mặt chỗ khác không thêm để ý tới cô.

Từ Đồ dán mặt sát lại: “Giận thật sao?”

Cô ấy liếc Từ Đồ, vì khóc nhiều nên hai mắt sưng húp, cay xè: “Em cứ nghe lời anh ấy đi, sớm muộn gì cũng có ngày bị anh ấy đem đi bán.”

Từ Đồ cười khúc khích: “Bán xong em lại chạy về.” Cô dùng vai huyých cô ấy.

Tần Xán xị mặt xuống, nói thầm một câu: “Đúng là da mặt dày.”

Từ Đồ chẳng thêm để ý chút nào, quàng tay người ngồi bên cạnh mình, lại pha trò dụ dỗ mấy câu, nhìn thấy nét cười xuất hiện trên khuôn mặt cô ấy, trong lòng mới dễ chịu hơn đôi chút.

Xe vừa ra khỏi cổng làng, tâm trạng Tần Xán bỗng chốc rơi xuống đáy, cô ấy hoảng hốt chăm chú dõi mắt nhìn về triền núi trải dài bất tận bên trái. Mặt trời đỏ xuống muôn ngàn tia nắng chói chang, bao phủ nơi đó như ảo ảnh xa xôi, như trong những giấc mơ không có thật.

Bỗng nhiên, đầu bên kia sườn dốc từ từ hiện ra một bóng người. Đứng dưới ánh mặt trời, thân hình hần cao lớn, hai chân thẳng tắp, cả người bị bao phủ trong ánh nắng rực rỡ, không nhìn rõ tướng mạo, càng không thấy được nét mặt.

Từ Đồ nheo mắt, thấy phản ứng của người bên cạnh, lập tức biết người đàn ông đó là ai.

Bóng hình hần cô độc kiêu ngạo lại bình thản, lặng lẽ đứng sừng sững, bờ vai rộng lớn tựa hồ có thể nâng đỡ cả bầu trời. Đây vốn hần phải là người đàn ông quang minh lỗi lạc, đứng trên đỉnh vạn người, có chỗ nào giống một kẻ tiểu nhân bi ối, hạ độc người khác, làm điều phi pháp.

Từ Đồ cắn chặt môi, bắt đầu hoài nghi những phán đoán của mình.

Người đàn ông trên sườn dốc, dường như cuối cùng cũng đã tìm được phương hướng, hốt hoảng lao theo phía chiếc xe chở Tần Xán.

Tần Xán bụm miệng, nước mắt tuôn trào, ra sức vẫy tay với hần.

Mỗi lần cô trở về Hồng Dương, hần đều đứng ở vị trí đó, tiễn cô đi.

Trong quá khứ không nhiều đau khổ bất lực như thế, vì cô biết cô sẽ trở về. Nhưng lần này, thái độ của Tần Liệt kiên quyết, vạn bất đắc dĩ, cô không tìm được lý do nào hợp lý để ở lại Lạc Bình.

Xe lăn bánh càng lúc càng nhanh, trên triền dốc người cứ mãi đuổi theo đuổi theo, rồi đứng khựng lại, như một kẻ bị vút bỏ, dõi mắt nhìn theo hướng xe chạy thật lâu, bất lực đắm thành thịch vào bả vai mình.

Tần Xán nhắm mắt lại, những giọt nước mắt đứt vỡ ào ạt tuôn xuống.

Cô lau nước mắt, tiếp tục vẫy tay với hần.

Bóng người trên sườn núi dần dần thu nhỏ lại chỉ còn một chấm đen, từ từ biến mất không còn nhìn thấy gì nữa.

Từ Đồ cũng cắn chặt khoe môi, cố gắng nín cười trêu: “Nhìn hai người kia, làm như là sinh ly tử biệt không bằng. Có phải không trở lại nữa đâu.”

Cánh tay Tần Xán rơi xuống, chống lên đầu gối, hồi lâu sau cất lời: “Chị sẽ không bao giờ bỏ anh ấy.”

Nhưng cô có ngờ đâu, cuối cùng khi cô trở lại Lạc Bình tìm hần, hần đã không còn ở đó nữa, chẳng biết đi về đâu.

Gặp lại, đã là chuyện của rất lâu, rất lâu sau này.

Tới Phan Vũ, Từ Đồ và Tần Xán đi vào tiệm rửa hình.

Tần Liệt đứng đợi ở bên ngoài, anh tựa lưng vào tường, rút một tờ giấy vắn thuốc, gấp đi gấp lại đến khi những nếp giấy nát vụn, anh vò trong lòng bàn tay, ném vào xó góc.

Đưa mắt nhìn về phía cửa, hai người đi vào trong cả buổi trời, đến giờ vẫn không thấy tăm hơi.

Anh lại rút tờ giấy khác, vắn một điếu thuốc, đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, rốt cuộc cũng không hút, tiện thể kẹp trên tai.

Lại đợi thêm mười lăm phút, hai người mới vội vội vàng vàng đi ra.

Tần Liệt đứng thẳng dậy: “Lâu vậy?”

Từ Đồ cảnh giác nhìn xung quanh: “Tâm sự ả.”

Ba người đi về phía đầu thị trấn.

Ba giờ chiều có một chuyến xe đồ đi thành phố Khâu Hóa, quãng đường đó mất khoảng hai tiếng đồng hồ. Sau đó trực tiếp đáp xe lửa đêm đi Hồng Dương, đến nơi vừa vắn đứng sáu giờ sáng hôm sau.

Đi như vậy tương đối an toàn cho phụ nữ.

Hai người đứng nói chuyện bên cạnh xe, Tần Liệt đưa túi trái cây vừa mua ở quầy hàng gần đó cho Tần Xán: “Lên đi, xe sắp chạy rồi.”

Tần Xán cụp mi mắt cảm lấy: “Dạ.”

Từ Đồ dặn dò: “Trên đường nhớ chú ý, đừng có ngủ quá trạm.”

“Biết rồi.” Cô ấy mỉm cười, sờ sờ đầu Từ Đồ: “Em đừng nghịch ngợm gây họa nữa, sau này nhớ nghe lời anh ấy.”

Cô gật đầu: “Ồ.”

Tần Xán bước lui về sau, khựng lại chốc lát, nhìn Tần Liệt: “Anh, em đi đây.”

“Đi đi.”

Tần Xán nói đùa: “Em đi thật đó, sau này ngàn vạn lần đừng kêu em về.” Cô ấy dụi mũi, mắt đỏ hoe: “Muốn em về, anh phải năn nỉ em.”

Tần Liệt mím chặt khóe môi, im lặng lại im lặng: “Đến thì gọi điện thoại.”

Xe rề rề lăn bánh rồi tăng tốc, bụi đất dưới bánh xe cuộn cuộn nổi lên mịt mù. Hai người nhìn theo xe đồ rồi đi cho đến khi biến mất cuối con đường.

Từ Đồ quay lại, thấy anh vẫn đang nhìn chằm chằm phía đằng xa: “Không nhớ để cô ấy đi ả?”

“Có gì mà không nhớ, dù sao ở trong thành phố vẫn tốt hơn so với nơi này.”

Ánh mắt anh để lộ ngập tràn sự quan tâm lo lắng, cho dù cố gắng che giấu đi nữa, vẫn bị người ta phát hiện dễ dàng.

Cốt nhục tình thâm, có thể nào không nghĩ tới.

Từ Đồ nhẹ nhàng ôm anh, pha trò dỗ anh vui: “Nhóc đáng thương của em, đừng buồn nữa, có em ở bên cạnh anh mà.”

Ánh mắt của Tần Liệt rơi trên khuôn mặt cô, khi cô ngẩng đầu, những lọn tóc rơi xuống, lộ ra gương mặt sáng mịn mượt mà, hai hàng lông mi như hai cái bàn chải nhỏ quét lên quét xuống.

Tần Liệt giả vờ nghiêm túc: “Không được làm nũng.”

Từ Đồ lại ôm chặt hơn: “Em không muốn đi học, em muốn ở lại đây luôn.”

“Nói ngốc nghịch gì vậy chứ.” Anh ôm cô, đi ngược vào trong thị trấn.

Từ Đồ theo bản năng lướt mắt nhìn xung quanh, vuốt tóc che mặt, sợ đụng phải người đàn ông áo đen lần trước.

“Dù sao em cũng không muốn đi.”

Tần Liệt nở nụ cười đắng chát, kỳ thật cho đến giờ phút này, anh chưa một lần dám hy vọng xa vời giữ cô ở lại nơi này, mãi mãi ở bên anh.

Hướng San đã đến làm ở Lăng Diệc được một thời gian, cũng có phần quen thuộc với đồng nghiệp xung quanh, những lúc nghỉ giải lao giữa giờ thường cùng mọi người đến phòng nghỉ uống cà phê, thỉnh thoảng tình cờ gặp nhau đúng buổi trưa cũng có thể ăn chung bữa cơm.

Cô ta làm ở bộ phận tài chính, văn phòng nằm trên tầng mười ba của khách sạn, chịu sự quản lý trực tiếp của trưởng phòng Triệu, làm việc ở tầng mười bốn.

Văn phòng của các lãnh đạo cấp cao nằm ở tầng trên cùng, có thang máy độc lập đi thẳng lên đó, mỗi khi có cuộc họp cấp cao đều là trưởng phòng Triệu tham dự, vì vậy cái gọi là chủ tịch tập đoàn Lăng Diệc, cô ta không có đường nào nhìn thấy.

Về chuyện này cô ta chẳng có gì lo lắng, vì ngoại trừ liên quan đến công việc, lão Dương và hẳn là bạn bè, sau này trên bàn ăn thiếu gì cơ hội gặp mặt. Nhưng chủ nhân của tấm card visit nhất được ở Phần Vũ kia, trước giờ cô ta chưa từng thấy đến đây.

Giữa trưa nay, Tiểu Vương ngồi bên cạnh nói: “Buổi chiều, Cao tổng sẽ dẫn người của Cục giám sát xuống kiểm tra chất lượng thực phẩm của khách sạn, nghe nói lần này làm rất nghiêm.”

“Vậy sao? Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Cao tổng.”

“Ừ, người đó nói năng thận trọng không bao giờ mỉm cười, lúc nào cũng lạnh như băng, cực kỳ nghiêm túc.” Tiểu Vương bĩu môi: “Hơn nữa đặc biệt chú trọng đến khâu giám sát chất lượng thực phẩm này.”

Hướng San nhìn cô ta: “Vì sao?”

“Cô không biết hả?”

Cô ta mỉm cười lắc đầu: “Sao thế?”

Tiểu Vương dáo dác nhìn xung quanh, trượt ghế lại gần: “Tôi cũng chỉ mới được nghe kể gần đây thôi.” Cô ta kể sất vào: “Nghe nói, nhiều năm trước ở khách sạn của chúng ta đã xảy ra một vụ ngộ độc tập thể.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Cô ta buồn chuyện: “Lúc đó, ông chủ khách sạn tên là Cao Thành, là em trai của vị Cao tổng hiện giờ của chúng ta, hai người hơn kém nhau khoảng mười mấy tuổi, là con riêng bên ngoài của lão chủ tịch. Lão chủ tịch rất yêu thương hẳn, nên giao toàn bộ hoạt động kinh doanh của tập đoàn cho một tay hẳn quản lý.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng hai người em gái và anh trai của lão chủ tịch đều đứng về phe của Cao tổng chúng ta, cùng liên kết chống lại vị chủ tịch trước. Ngay giữa thời điểm hai bên còn đang giằng co bất phân thắng bại, đã phát sinh một sự kiện.” Cô ta đập tay xuống bàn: “Chính là vụ ngộ độc tập thể đó.”

“Tôi nghe người ta đồn, là Cao Thành đã làm, mười hai mạng người, thật độc ác.” Tiểu Vương chắc chắn nói: “Đúng là quá tàn bạo, rốt cuộc cũng phải trồn chui trồn nhui.”

Hướng San hỏi tiếp: “Cái người tên Cao Thành đó, tại sao phải hạ độc?”

“Nói tới cũng thấy kỳ lạ, chẳng thể hiểu nổi, không ai biết động cơ là gì, nhưng nghe nói lúc đó chứng cứ vô cùng xác thực khiến cho lão chủ tịch tức giận tới mức phải nhập viện. Sau đó vì sợ phiền phức, sợ công bố mọi chuyện sẽ mất uy tín trên thương trường, nên đã âm thầm động tay động chân, chỉ không ít để ếm chặt tin tức, bưng bít không cho giới truyền thông đưa tin, cảnh sát chỉ điều tra nội bộ.”

Tiểu Vương nói tới miệng đắng lưỡi khô, bưng ly nước trong tay uống ừng ực một ngụm lớn.

Hướng San cười cười: “Mấy chuyện này đều là nghe nói, cũng không biết thật giả thế nào.” Cô ta nhìn đồng hồ: “Đi thôi, ăn cơm, vừa đi vừa nói tiếp.”

Hướng San đứng dậy, vuốt lại mép váy, cầm ví tiền bước đi trước.

Tiểu Vương nói đợi một chút, lại uống thêm ngụm nước nữa rồi mới sải chân đuổi theo.

Hai người cùng xuống thang máy, Tiểu Vương vẫn còn đang thao thao bất tuyệt đủ các loại tin đồn nhảm. Hướng San vừa vuốt tóc vừa cười cười nghe cô ta nói.

Tiểu Vương đang nói hăng say đột nhiên im bặt, bước chân khựng lại, nhỏ giọng: “Là Cao tổng.”

Hướng San thuận theo tầm mắt của cô ta nhìn qua, bên hướng phòng ăn có một nhóm người mặc âu phục, đang sải bước về phía bên này, đi đầu là một

người đàn ông vóc dáng cao gầy, tóc vuốt nếp gọn gàng, đáng đáp đại khái khoảng hơn bốn mươi tuổi.

Sắc mặt hắn ta u tối, nghiêm nghị lạnh lùng.

Tầm mắt Hương San di chuyển, bỗng khựng lại, bên cạnh hắn có một người đàn ông, cao gầy, mũi ưng, mắt hí, chính là gã đàn ông áo đen đã đụng phải ở Phàn Vũ hôm đó.

Mà lúc này, người đàn ông đó cũng đang nhìn sang phía cô ta.

Hương San vô cùng nhanh nhạy, nhìn hắn, lộ ra nụ cười xã giao thích hợp, gật đầu, kéo tay Tiểu Vương đi về hướng đại sảnh.

Gã đàn ông áo đen cau mày, nhìn theo bóng lưng cô ta, hồi lâu sau mới quay đầu lại.

Hôm xảy ra chuyện ở Phàn Vũ đến giờ, thời gian qua chưa lâu, hắn vẫn còn ấn tượng đã nhìn thấy cô ta ở đó.

Ngẫm nghĩ một lúc: “Cao tổng.”

Người đàn ông đi đầu hồ hững hờ nhìn hắn.

Gã đàn ông áo đen khúm na khúm núm, thấp giọng nói: “Cao tổng, hình như em nhìn thấy người phụ nữ ở Phàn Vũ hôm nọ.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Thời gian mãi miết trôi qua, hơn nửa tháng sau, Triệu Việt cũng quay về thành phố, khoảnh sân nhỏ bỗng chốc trở nên yên ắng tĩnh lặng. Bấy giờ ngoại trừ các thầy cô trong thôn thì chỉ còn Từ Đồ và Tiểu Ba thay phiên nhau lên lớp, trong trường lại thiếu giáo viên.

Khả năng của Từ Đồ chỉ đủ để dạy bọn nhỏ vẽ tranh, thế nên lúc nào cũng dạy nhanh xong lệ.

Mọi người ai nấy bận rộn riêng cô vẫn rảnh rang.

Giờ nghỉ trưa hôm nay, Từ Đồ chống tay lên bệ cửa sổ nhà bếp nhìn ra ngoài.

Lưu Xuân Sơn lại tới, hắn ngồi bên bục kéo cờ giữa sân trường, ngăn người nhìn qua bên này.

Tần Xán đi đã một thời gian, cơ hồ ngày nào hắn cũng tới đây, mặc quần thể thao và chiếc áo ngắn tay sậm màu, trên người không còn lem bẩn giống như trước. Mái tóc được Tần Xán cắt ngắn trước khi đi, bây giờ đã dài ra một chút, nhưng kỳ lạ là không thấy râu ria lởm chởm, cả khuôn mặt sạch sẽ gọn gàng.

Ánh mắt hắn ngây dại, cứ ngăn người nhìn qua bên này.

Từ Đồ khẽ thờ dài, đi ra.

Ở Lạc Bình, mùa hạ kéo dài, mùa thu đến khá muộn, buổi trưa trời vẫn nóng bức giống những ngày trước, mặt trời thổi lửa nướng chín mặt đất. Nhưng những cơn gió từ xa không ngừng thổi về mang theo hơi nước mát lạnh của sông suối núi rừng, khiến thời tiết dịu nhẹ hơn mùa hè không ít.

Từ Đồ chậm chậm bước qua, đứng dưới ánh mặt trời, bóng dáng nhỏ gầy che trên đỉnh đầu hắn.

Lưu Xuân Sơn ngược nhìn cô, cơ thể hắn chếch qua một bên, vẻ như không hài lòng cô đã ngăn cản tầm mắt, lại rướn cổ nhìn qua phía đối diện.

Từ Đồ không dám đến sát gần, cô ngồi xổm xuống trước mặt hắn, nhìn trong khoảng cách gần thế này, mới thấy trên gò má và cằm của hắn có rất nhiều vết thương nhỏ.

Cô mím môi: “Những cái đó do cạo râu bị sao?”

Ngón tay Lưu Xuân Sơn vẽ quệch quạc trên mặt đất, không thèm để ý tới cô.

“Chị Tần Xán dạy anh sao?”

Nghe đến tên cô ấy, rốt cuộc động tác ngón tay hắn cũng dừng lại, lẩm bẩm: “Xán Xán.”

Từ Đồ hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Hiển nhiên Luru Xuân Sơn không trả lời, cô quay lại nhà bếp, bung ra cho hán một bát cơm. Hôm nay, ăn cái trắng đậu hũ, bên trong nhồi thịt lợn; tay nghề của bà bác không tệ, mùi vị thanh đạm nhẹ nhàng, rất thích hợp ăn trong mùa này.

Từ Đồ cầm cái bát đưa tới phía trước: “Anh ăn đi.”

Luru Xuân Sơn không nhận.

Cô giờ một hồi lại rút tay về, đi tới trước mấy bước, ngồi song song với hán kể bên bực kéo cờ.

Từ Đồ đặt bát đĩa xuống giữa hai người, liếc hán một cái: “Trước đây, lúc chị Tần Xán chưa về, anh còn chơi với em, có chị ấy rồi, anh với chị ấy quán quýt như cây liền cành, không thêm đề ý tới em nữa.”

Cô nhặt cành cây khô dưới mặt đất, cầm trên tay hươu hươu.

Qua một lát sau, người bên cạnh chậm rãi nghiêng người qua, nhìn cô rồi bung bát cơm lên.

Từ Đồ nhìn thấy qua khoeo mắt liền dừng yên ở đó quan sát vài giây, tay hán không dày rộng thô ráp như tay Tần Liệt, mà ngược lại, các ngón tay thon dài, bàn tay mỏng và lớn, có thể nhìn thấy rõ từng khớp xương và đường gân.

Trước đây lúc nào cũng lem luốc bụi bẩn, bây giờ đã sạch sẽ hơn rất nhiều. Tóm lại, đôi bàn tay này nhìn vô cùng được mắt.

Từ Đồ vờ như tình cờ thu ánh mắt lại, quẹt quẹt nhánh cây xuống đất.

Cánh tay của người bên cạnh lại rục rịch di chuyển, Từ Đồ cảnh giác quay đầu nhìn, Luru Xuân Sơn bóc từ dưới đất lên một nhúm cát, tính rải vào trong bát.

Nhánh cây trong tay Từ Đồ lập tức chĩa về phía hán, hét to: “Không được nhúc nhích.”

Luru Xuân Sơn bị dọa run lên, không dám động đậy.

Từ Đồ: “Nếu anh dám rải vào, em sẽ đi mách với chị Tần Xán, bảo chị ấy không cần anh nữa.”

Luru Xuân Sơn lại lâm bầm: “Đừng... Muốn Xán Xán... Ngón tay hán từ từ buông ra, những hạt cát nhỏ trượt khỏi kẽ tay, gió lướt qua thổi cát bay đi.

Đôi vai hán rũ xuống thiếu não, hán chùi tay vào quần, bung cái bát lên, bóc cơm cho vào miệng.

Sống lưng Từ Đồ dần thả lỏng, nhánh cây vô thức vẽ nguyệt nguyệt: “Anh Xuân Sơn.” Cô hỏi: “Nhà anh ở đâu thế?”

Luru Xuân Sơn phảng phất như chẳng nghe thấy, miệng nhét đầy cơm phồng lên như cái trống, có mấy hạt dính bên khoeo môi.

Từ Đồ: “Anh còn người thân nào không?”

“...”

“Ba mẹ anh đâu?”

“...”

“Anh có anh chị em không?”

“...”

“Tên anh là Luru Xuân Sơn thật hả?”

“...”

Cô nhìn hán, Luru Xuân Sơn không đáp lại chữ nào, chỉ cụp mắt nhìn xuống, một bát cơm đầy áp mới mấy phút đã ăn xong. Hán chùi miệng, thả cái bát xuống, rồi tiếp tục đôi mắt nhìn về lớp học.

Từ Đồ đột nhiên nhớ tới trước đây khi Tần Xán chưa về, hán cũng thường xuyên xuất hiện ở nơi này, ngồi bên bực kéo cờ hoặc trong góc tường, lặng lẽ nhìn chăm chăm về một hướng đến thất thần. Vốn tưởng hán là người điên, nhưng đến giờ, cô mới biết, hết thảy đều vì Tần Xán.

Lúc cô ấy không ở đây, hán đợi cô ấy; lúc cô ấy ở đây, hán kể bên cô ấy.

Từ Đồ khẽ thở dài, bất chợt nghĩ đến gì đó, trộm liếc nhìn hán.

Giữa hai người vẫn cách nhau một khoảng, Từ Đồ cầm nhánh cây khều chân hân: “Anh biết chứ không?”

Rốt cuộc Lư Xuân Sơn cũng hạ cổ nghiêng đầu nhìn qua, gãi gãi cằm.

Từ Đồ háng nhẹ cổ họng, nhánh cây trên tay quẹt vài nét xuống đất, ngay ngắn viết ra hai chữ thật lớn.

Lăng Đình.

Cô dè dặt nhìn hân: “Hai chữ này đọc là gì?”

Ánh mắt Lư Xuân Sơn nhìn chòng chọc mặt đất, tựa như muốn nhìn xuyên thấu tận bên trong, dần dà, khuôn mặt vốn anh tuấn khí khái bỗng trở nên vận vẹo méo mó, khôe miệng co rút, những vết thương nhỏ nơi cằm giờ phút này càng toạc ra dữ tợn.

Từ Đồ run lên, co người lùi sang một bên.

Lư Xuân Sơn hất văng bát đĩa ra xa, găm gù: “Độc chết người, độc chết các người...”

Từ Đồ ngã ngòai ra bên cạnh, mông nện xuống đất.

Lư Xuân Sơn xộc hai tay vào tóc, nín chặt da đầu, ánh mắt đảo dác tìm kiếm xung quanh, sau đó đột nhiên đứng bật dậy, bỏ chạy ra xa.

Từ Đồ sợ run người nhìn trừng trừng theo hướng hân biến mất, hồi lâu sau mới lấy lại bình tĩnh. Mặt trời trước mặt quá chói chang khiến tầm nhìn của cô sáng lòa một mảng.

Biểu hiện của hân, về cơ bản đã có thể kết luận không tránh khỏi có liên quan tới tiền thân của Lăng Diệc. Từ Đồ cảm thấy như có một luồng hơi lạnh chạy dọc khắp cơ thể, bất giác nghĩ tới cái chìa khóa trong lúc khẩn cấp Hoàng Vi đã lên đui cho cô kia.

Cô ta để lại hai câu...

“Chi nhánh ngân hàng XX, đường Từ Ninh, số 5486.”

“Báo cảnh sát.”

Cô đã báo cảnh sát, nhưng không có đi tới chỗ ngân hàng cô ta đã nói.

Sau đó, cô đến Lạc Bình.

Bây giờ xem ra, Lư Xuân Sơn, Hoàng Vi và người đàn ông họ Cao kia; cơ hồ đều có liên quan tới tập đoàn Lăng Diệc. Mà gã đàn ông nọ cũng đã đuổi tới Phan Vũ, dường như tất cả mọi chuyện cứ kéo dài không dứt, chỉ một giây tiếp theo thôi sẽ chạm vào ngòi nổ, nổ tung.

Ánh mặt trời quá chói chang khiến cô cảm thấy hơi choáng váng, trán rịn ra lấm tấm mồ hôi, vừa thử cử động, trước mặt bỗng tối om.

Một bàn tay ấm áp che kín mắt cô từ phía sau, mùi hương quen thuộc đồng thời ủa vào chóp mũi, cô áp tay lên theo bản năng, cảm giác thô ráp nơi bụng ngón tay này chỉ thuộc về anh.

Tần Liệt cúi người thật thấp, đầu gối cạ vào lưng cô: “Biết anh là ai không nào?” Thanh âm trầm ổn mạnh mẽ.

Tìm Từ Đồ thoát cái lấy lại được nhịp đập bình ổn: “Chú Tần.”

Bàn tay Tần Liệt áp mạnh hơn, xấu xa xoa loạn trên mặt Từ Đồ, từ phía sau đỡ cô dậy: “Sao lại ngồi dưới đất thế này?”

Từ Đồ: “Anh không đi lên thị trấn sao?”

“Về bổ sung tài liệu.”

“Dạ.” Từ Đồ gỡ tay anh ra: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Anh hỏi: “Em ăn chưa?”

“Em cũng ăn rồi.”

Hai người đứng dưới trời nắng, chung quanh mấy đứa nhỏ đang chạy nhảy tung tăng như những chú chim tự do, rèm cửa sổ phòng học khép kín, có người đang nghỉ trưa.

Từ Đồ ngẩng đầu nhìn anh, trên vầng trán phẳng rộng phủ lấm tấm những giọt mồ hôi.

Từ Đồ kiễng chân, dùng lòng bàn tay lau: “Nóng quá hả anh.”

Tần Liệt nghiêng đầu tránh: “Bẩn lắm.” Anh nắm lấy cổ tay Từ Đồ, kéo vạt áo của mình lên lau sạch mồ hôi trong lòng bàn tay cô.

Từ Đồ nhoen miệng cười: “Em đâu có chê anh.”

“Để anh lau.” Anh giờ tay lau qua loa mấy cái: “Hiện giờ đang nghỉ trưa, đi ra phía sau nhé?”

“Dạ.”

Tần Liệt nắm tay cô đi trước, Từ Đồ lảo đảo bước theo, hai người đi ra sau núi.

Đi một quãng, bốn bề yên lặng chỉ có tiếng gà trưa xao xác từ đâu đó vọng lại, người bên cạnh không nói lời nào, Tần Liệt không khỏi nghiêng đầu nhìn cô, dường như cô trầm mặc hơn thường ngày, có đôi chút kỳ lạ.

Anh dỗi mắt nhìn xung quanh, thấy không có bóng dáng người qua lại liền kéo cổ tay nhỏ nhắn của cô vào bìa rừng bên cạnh, đặt lưng cô lên một thân cây to chắc nịch.

Tần Liệt xum xuê xòe rộng trên đầu phủ bóng râm xuống mặt đất, phiến lá bông đùa với gió nhẹ xào xạc đung đưa.

Tần Liệt đưa tay nâng cằm cô lên, cúi đầu phủ môi mình xuống.

Cái cọ môi khe khẽ dần biến thành những nụ hôn sâu, anh ép cô phải hé mở miệng nghênh đón anh. Từ Đồ nhón mũi chân, ngẩng cao đầu, bàn tay vòng qua, nhẹ nhàng áp lên thân cây xù xì dải dầu sương gió.

Cô nhắm mắt lại ngoan ngoãn đón nhận anh, bóng nắng loang lổ rơi trên khuôn mặt cô. Cô hé mắt ra một khe nhỏ, in sâu vào đáy mắt là những gì sáng sủa rạng ngời nhất, anh tồn tại cùng ánh mặt trời. Khoảnh khắc này, muốn bao nhiêu tươi đẹp đều mãn nguyện có đủ đầy bấy nhiêu.

Trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi niềm xúc động, nó thôi thúc cô nói ra hết tất cả mọi chuyện với anh.

Cô tin tưởng Tần Liệt, không phải sao?

Tần Liệt đang mài miết rong ruổi trong nụ hôn, không nhận được sự đáp lại của cô, anh chậm chậm mở mắt, chạm vào ánh mắt cô đang thừ ra dò dẫm, anh cũng dừng lại.

Răng môi không quần lấy nhau nữa, Tần Liệt đứng thẳng lên, những giọt nước bọt trong suốt bị tách ra giữa chừng, đọng lại bên khóe môi mỗi người.

Tần Liệt căng đuôi cơ quai hàm, dùng lòng bàn tay giữa ngón trỏ và ngón cái quẹt lên khóe môi mình, sau đó miết ngón cái lên môi người đối diện dịu dàng lau cho cô.

Anh cười: “Hôn đến phát ngốc hửm?” Lại lướt ngón tay âu yếm bẹo cằm cô: “Hay là hôn đến phản ứng rồi?”

Từ Đồ lườm anh.

Tần Liệt thì thầm: “Anh sờ nhé?” Nói xong bàn tay liền đi sâu xuống tìm mông cô.

Từ Đồ với tay ra sau đè lại.

Anh thuận thế véo hai cái: “Hay là... về nhà?”

“Ban ngày ban mặt, tư tưởng của anh có thể lành mạnh hơn một chút không?” Cô kéo tay anh ra, trong đầu vẫn còn đang nghĩ ngợi miên man, lẩm bẩm: “Giả như vậy rồi.”

Tần Liệt bóp chặt bàn tay nhỏ nhắn, mãi đến khi nghe thấy một tiếng khẽ xuyt xoa mới hài lòng buông ra.

Từ Đồ cúi đầu, đột nhiên hỏi: “Hồi đó, lúc khách sạn bồi thường, anh có nhìn thấy mặt mũi của ông chủ bỏ trốn kia không ạ?”

Tần Liệt bất giác nhíu mày: “Sao em lại thắc mắc chuyện đó?”

Từ Đồ hỏi tới: “Không nhìn thấy sao?”

“Không thấy.” Tần Liệt nói: “Chuyện xảy ra chưa bao lâu, hẳn ta đã bỏ trốn; sau đó cảnh sát phong tỏa hết tin tức. Lăng Đình là tập đoàn gia tộc, có tiếng tăm không nhỏ ở Hồng Dương, cũng có thể bên trong nội bộ bùng bít thông tin, dù sao, trên internet hoàn toàn không có bất kỳ thông tin gì về người đàn ông đó.”

“À.” Từ Đồ có phần thất vọng.

Gần đây, cô rất kỳ lạ, khiến anh không khỏi hoài nghi, Tần Liệt hỏi: “Em có chuyện gì muốn nói với anh không?”

Hai người đi sát vách tường, Từ Đồ giờ ngón tay vạch một đường lên tường, nói quanh co: “Anh nghĩ...” Cô ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Nghĩ gì?”

Từ Đồ cắn môi: “Anh cảm thấy Hoàng Vi có thể tự sát chỉ vì bị tung tin phẫu thuật thẩm mỹ không?”

Động tác của Tần Liệt thoáng khựng lại, sau đó dắt cô rẽ vào ngõ quẹo.

Còn chưa kịp mở miệng trả lời, đột nhiên phía đối diện có một người đâm sầm tới.

Nét mặt Tần Liệt nghiêm lại, vội vàng xoay người bảo vệ Từ Đồ.

Anh đưa lưng che chắn, người nọ tông mạnh vào anh, thân hình Tần Liệt khễ lung lay, nhìn kỹ lại hóa ra là Lư Xuân Sơn.

Anh lạnh giọng: “Cậu làm gì vậy?”

Lư Xuân Sơn hoảng hốt, hai chân không ngừng giẫm loạn xạ dưới đất, miệng nói lảm nhảm: “Chạy mau... Chạy... Bắt tôi...” Nói xong, ánh mắt sợ hãi liếc ra sau, quay đầu bỏ chạy.

Đội người đi rồi, Tần Liệt dõi mắt nhìn theo hướng hắn vừa chạy tới.

Phía trước có ba gã đàn ông đang tiến lại, hai gã cao lớn, một thấp gầy. Nhìn như là ngẫu nhiên đi ngang qua, nhưng ánh mắt gườm gườm sắc lạnh đảo mắt quan sát khắp bốn phía.

Cả thôn Lạc Bình chẳng có mấy người, Tần Liệt đều biết rõ như lòng bàn tay, nháy mắt đã nhìn ra bọn họ không phải người ở nơi này.

Hai gã đàn ông cao lớn thấy bóng dáng Lư Xuân Sơn thấp thoáng ở đằng xa, lập tức tăng tốc đuổi theo, gã đàn ông thấp gầy đi về phía Tần Liệt và Từ Đồ.

Tần Liệt: “Muốn tìm ai?”

Gã đàn ông thấp gầy đảo mắt lảo liên đánh giá Tần Liệt trước, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Từ Đồ, lia mắt trao đổi với hai gã đang ở phía xa kia, một lúc sau bình thản như không có gì xảy ra dời ánh mắt lại.

Gã ta mỉm cười tiến lên phía trước: “Xin hỏi, đây có phải là nhà của Lư Trường Lâm không?”

Tần Liệt: “Không phải.”

“Vậy, xin lỗi, có thể chúng tôi đã tìm nhầm chỗ. Gã đàn ông đó cười cười, giơ ngón tay ra dấu ok, rồi nhanh chóng sai chân đuổi theo hai gã kia.

Lông mi Từ Đồ run rẩy, cổ họng tắc nghẹn, mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Tần Liệt nhú chặt chân mày, nghiêng người nhìn theo, từ đầu tới cuối ánh mắt anh không rời khỏi mấy gã đàn ông lạ mặt kia.

Mới đầu, bọn chúng còn đi với tốc độ bình thường nhưng được một đoạn, tốc độ càng lúc càng nhanh dần, cuối cùng chạy bước nhỏ theo hướng Lư Xuân Sơn vừa vọt qua.

Tần Liệt thả tay Từ Đồ ra: “Anh đi xem thử có chuyện gì.”

Từ Đồ cơ hồ theo bản năng chụp tay anh lại: “Bọn họ...”

“Mấy kẻ đó rất khả nghi.” Tần Liệt vội vàng nhìn cô, dặn dò: “Em về trường học trước, đừng đi lung tung, anh qua đó xem thế nào rồi quay lại liền.”

“Đừng đi.” Từ Đồ hấp tấp bước theo tới trước mấy bước, cô cảm thấy cổ họng khô rát, môi cũng bỗng chốc trở nên khô khốc cứng đờ.

Ba gã kia lần dọc theo vách tường, bước chân ổn định thủ thế sẵn sàng nhắm thẳng vào mục tiêu phía trước. Lư Xuân Sơn nhón nhác nhìn ra sau, thấy bọn chúng vẫn còn bám theo, hoảng loạn tăng tốc nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, từng người một lần lượt biến mất sau lối rẽ.

Bước chân Tần Liệt khẽ di chuyển: “Không có việc gì đâu, em yên tâm.”

“Vừa rồi em định nói với anh...”

“Tôi về nhà rồi nói.” Tần Liệt rút tay ra, hôn nhẹ lên trán cô, vỗ về: “Ngoan, quay về trường học trước nào.”

Không đợi cô nói xong, Tần Liệt lập tức xoay người đuổi theo hướng mấy gã kia vừa biến mất. Anh dồn hết sự chú ý vào ba gã đàn ông xa lạ, nhất thời không phát hiện ra sự bất thường của Từ Đồ. Thế nên khi rút tay rời đi, anh đã không quay đầu lại nhìn cô lần nào.

Tốc độ của Lư Xuân Sơn và ba gã kia rất nhanh, Tần Liệt men theo tường rào phía sau trường tiểu học, quét mắt nhìn bao quát một vòng, thấy bóng dáng của mấy gã kia ngày càng thu nhỏ lại đang di chuyển rất nhanh ra sau núi.

Tần Liệt cảm thấy có gì đó bất thường, liền rào bước đuổi theo.

Ba gã kia xuôi theo chân núi đuổi vào tận trong rừng, một gã đàn ông cao lớn đã đuổi kịp Lư Xuân Sơn, túm lấy cánh tay hắn từ phía sau.

Lư Xuân Sơn phản ứng khá linh hoạt, chiều cao cũng xấp xỉ, đối đầu không thua kém bao nhiêu. Nhưng tâm trạng hắn kích động, đầu óc không điều khiển được tay chân, cánh tay vung vẩy loạn xạ gạt mấy gã kia ra. Hắn nhặt một hòn đá dưới đất, nhip chân, giương thế phòng thủ.

Mấy gã kia nhất thời không dám tới gần, trong phút chốc mọi thứ rơi vào tĩnh lặng.

Gã đàn ông thấp gầy cũng không dám nôn nóng làm bừa, thủ gọi một tiếng thăm dò: “Cao tổng?” Gã ta vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra hắn.

Lư Xuân Sơn di chuyển ánh mắt, dừng lại trên người gã, nhưng hai tròng mắt trống rỗng sợ hãi: “Đừng tới đây, độc chết người, độc chết các người...” Hắn lăm băm lập đi lập lại câu nói đó.

Gã đàn ông thấp gầy không ngừng quan sát, thân thể đang căng cứng thỉnh thoảng linh thả lỏng: “Cao Thành.” Gã ta di chuyển tới trước một bước nhỏ: “Anh không biết chúng tôi sao?”

“Đừng tới đây... Không phải tôi làm...” Hai mắt hắn đảo liên hồi đầy cảnh giác.

“Anh đã làm gì?” Gã đàn ông thấp gầy nháy mắt với hai gã kia.

Tâm trạng của Lư Xuân Sơn càng lúc càng kích động: “Tôi không làm gì... Không làm, đều là hắn làm...”

“Đừng rồi, anh nói đúng lắm, đều là hắn làm” Bàn tay của gã đàn ông thấp gầy hạ thấp xuống dưới từ từ tiếp cận lại gần, thấy hai gã kia đã im lìm không tiếng động vòng qua phía sau Lư Xuân Sơn, gã liền nhỏ giọng xoa dịu: “Chúng tôi đưa anh về Hồng Dương, đi với chúng tôi, giải thích mọi chuyện rõ ràng, anh sẽ được an toàn.”

Nghe gã ta nói như thế, cơ thể Lư Xuân Sơn đột nhiên khựng lại, sau đó phản ứng càng dữ dội hơn, hắn ném hòn đá trong tay về phía gã, xoay người bỏ chạy lên núi.

Nhưng hắn vừa quay mình chưa kịp di chuyển, thỉnh thoảng có hai bóng người chụp tới với một lực rất mạnh, hắn không tránh kịp, cũng tránh không thoát, bị hai gã kia ghim chặt xuống đất.

Lư Xuân Sơn rướn cổ, tiếng tức trời nghẹn ngào vỡ òa trong cuống họng.

Một trong hai gã cao lớn ấn chặt bả vai Lư Xuân Sơn, giờ hòn đá tính nện xuống trán hắn.

Nhưng ngay lúc đó...

“Mấy người muốn làm gì?” Tần Liệt đứng cách đó không xa, lạnh giọng hỏi.

Động tác của mấy gã đó thoát cái dừng lại, gã đàn ông thấp gầy nhìn anh, vẻ mặt âm u lạnh lẽo, hoàn toàn không có thành ý: “Ông anh đi đi, chuyện vớ vẩn chẳng liên quan gì tới mình, ông anh nhúng tay vào làm quái gì.”

“Vậy thì phải xem đó là chuyện gì.” Tần Liệt tiếp tục bước tới: “Rốt cuộc mấy người là ai? Muốn bắt một người điên làm gì?”

“Ông anh đừng lo chuyện bao đồng nữa.” Gã đàn ông thấp gầy tiến lên ngăn anh lại, bàn tay chống trên ngực Tần Liệt.

Gã này thấp hơn anh một cái đầu, da đen vàng, vì quá gầy nên hai gò má lõm sâu xuống, lộ ra xương sấu khiến cho khuôn mặt choắt nhọn như chuột, kết hợp với cái đầu đinh và hai mắt không ngừng lác liến, tốt hay xấu, chỉ cần dựa vào dáng vẻ bên ngoài đã có thể nhận biết mấy phần.

Tần Liệt cúi đầu nhìn xuống ngực mình, gạt tay gã ra, bên kia Lư Xuân Sơn vẫn còn đang bị đè dưới đất hoảng loạn hết to, ánh mắt sợ hãi hướng về phía anh.

Anh thu hồi ánh mắt, ngữ khí dịu lại: “Lạc Bình có ban quản lý thôn, nếu mấy vị có mâu thuẫn xích mích gì với người nằm dưới đất kia thì qua đó ngồi một

chút, sẽ có thôn trưởng đứng ra giúp mọi người lấy lại công bằng.”

“Không cần, đừng nói mấy lời vô dụng nữa.” Gã thấp gầy khinh khỉnh nhìn anh, dù cái đầu thấp hơn một khúc nhưng khí thế không hề thua kém.

Người nằm dưới đất tiếp tục giãy dụa dữ dội, một gã cao lớn đè chặt bả vai hắn: “Mẹ kiếp, đừng có nói tào lao với nó nữa, tao ở đây sắp không không chế được rồi.” Gã ta giơ tay lên, ném hòn đá lúc nảy qua chân gã thấp gầy.

Con người của gã thấp gầy căng ra, khom người tính nhắt lấy, nhưng có một bàn chân đã đi trước một bước đặt lên hòn đá kia.

Tần Liệt mặc chiếc quần rằn ri và đôi giày leo núi kiểu dáng của nhiều năm về trước, đường cong cơ bắp trên đùi căng ra, cẳng chân mạnh mẽ vững vàng như núi, giẫm trên hòn đá không mảy may nhúc nhích.

Cặp mắt của gã thấp gầy đảo lia lịa, cong khuỷu tay, tính tấn công phần dưới Tần Liệt.

Tần Liệt đã sớm nhìn ra ý đồ của gã, tay trái chặt mạnh xuống, tóm lấy cổ tay gã hất văng ra, gã kia sức trối gà không chặt lập tức lao đảo lùi ra sau mấy bước.

Một trong hai gã đàn ông cao lớn thấy vậy nôn nóng, nhất thời bỏ quên người đang bị đè bên dưới, gã ta đứng bật dậy khỏi mặt đất, dồn sức mấy bước, vung chân đá vào bụng Tần Liệt.

Hai cánh tay Tần Liệt đan chéo vào nhau thành hình cây kéo chặn đòn của đối phương, trúng cú này, lực va chạm không nhẹ, gã ta xiềng nghiêng mấy bước.

Thấy tình thế chuyển biến, gã đàn ông thấp gầy cũng xông tới, nhắt hòn đá dưới đất lên, tính đập vào thái dương anh.

Tần Liệt chéch đầu ra sau tóm lấy tay hắn, lòng bàn tay siết chặt khiến đối phương đau đớn buông hòn đá rớt xuống, anh bẻ ngoặt cánh tay gã hất sang bên phải, đầu gã ta giội mạnh vào thân cây, cơ thể nhũn nhão, nhất thời ngã oặt ra đất nửa ngày không dậy nổi.

Gã đàn ông cao lớn bất ngờ đứng phắt dậy, ánh mắt lao liên dòm dáo dát dưới đất một hồi rồi chạy ra nhắt một khúc gỗ mục trong bụi cỏ dại ven đường, hướng về phía anh phang xuống.

Tần Liệt giơ tay ra đỡ, gỗ mục không quá cứng, gãy ngang ở giữa, một nửa văng ra bắn ngược lên đầu vai gã kia rơi xuống đất. Tần Liệt nhân đó đá hất một cước trả lại cú ăn đá vừa rồi, anh túm chặt cánh tay đối phương quăng ngược qua vai, gã ta té lộn ngửa về trước, cơ thể anh linh hoạt xoay lại, tì đầu gối chặn trên ngực gã.

Chế ngự đối phương, phang phát chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Phía bên kia, Luru Xuân Sơn chỉ còn bị một gã đè bên trên, hắn thừa dịp đối phương không đề phòng, xô mạnh gã ta ra bật người dậy, chạy sâu vào rừng.

Gã này ngã lăn sang bên cạnh, thấy Luru Xuân Sơn bỏ chạy, trở mắt ra một lúc, nhất thời đờ người, đuổi theo không được mà ở lại cũng chẳng xong. Gã ta rón rén bò dậy, thừa dịp Tần Liệt đưa lưng về phía này, đi khom thấp người định đánh lén từ đằng sau.

Toàn bộ sự chú ý của Tần Liệt tập trung vào gã đàn ông cao lớn nằm dưới gôi mình, nhất thời không để ý tới phía sau.

Gã kia tới gần vùng chân lên, nhưng chưa kịp đạp xuống, đột nhiên cảm thấy phía sau ót chấn động như trời giáng, có thứ gì đó nện mạnh vào tận xương tủy, đau đến tắt thở. Gã ta lao đảo xoay người, không ngờ tên điên kia đã quay lại, đang giơ cao hòn đá sắc nhọn trên tay. Thấy gã quay đầu, hai cái đồng tử hoảng loạn co rút như lên cơn điên loạn, tới tập nện mạnh xuống đỉnh đầu gã ta thêm mấy nhắt.

Gã nọ không chống đỡ nổi, thân thể đổ gục xuống.

Tần Liệt nghiêm giọng ngăn cản: “Luru Xuân Sơn, dừng tay.”

Động tác của Luru Xuân Sơn khựng lại, bất giác hoàn hồn, ném hòn đá dính máu trong tay xuống, loạng choạng lui ra sau.

Trong rừng bỗng chốc im bật như tờ, Tần Liệt thu ánh mắt lại, nhìn xuống: “Rốt cuộc bọn mày là ai?”

Trông nết gã đàn ông cao lớn lão liên, rất biết xem xét thời thế: “Chúng tôi tới tìm Luru Trường Lâm có mấy món nợ cần thanh toán, vừa rồi hắn ta vừa nhìn thấy chúng tôi liền bỏ chạy,” gã dừng một lúc, hất cằm về phía Luru Xuân Sơn: “Cho nên nhất thời nhận nhầm người.”

“Ban ngày ban mặt, nhận nhầm cái gì?”

“Quả thật là nhận nhầm người, chỉ là chút chuyện hiểu lầm, bây giờ chúng tôi đi ngay đây.”

Ánh mắt Tần Liệt lộ ra nét nghi hoặc, nhưng anh cũng không muốn dây dưa với đám người này, lia mắt nhìn bọn chúng: “Bất luận mục đích của bọn mày là gì, Lạc Bình không có người bọn mày muốn tìm, cũng đừng tới đây gây sự, nếu còn lần sau, sẽ không đơn giản thế này đâu.” Anh đứng dậy, buông gã ra: “Cút đi.”

Một cao một thấp kia đều bị thương không nhẹ, chỉ có gã coi như lành lặn, đỡ trái đỡ phải diu hai gã kia lên, cúi gầm mặt ‘ậm ừ’ mấy tiếng, nghiêng ngả đi thẳng về hướng cổng thôn.

Đến tận khi bóng dáng của mấy gã kia hoàn toàn biến mất, Tần Liệt mới quay đầu lại, thấy Lư Xuân Sơn muốn đi lên núi, bèn gọi hắn.

Tần Liệt xoa cổ tay: “Vừa rồi, cảm ơn cậu.” Ánh mắt anh điềm tĩnh đặt trên người hắn: “Cậu biết bọn chúng sao?”

Lư Xuân Sơn lắc đầu: “Không phải tôi, không phải tôi làm... Tôi không làm gì hết.”

“Tại sao bọn chúng bắt cậu?” Anh thử thăm dò, chậm rãi bước tới trước mấy bước.

Lư Xuân Sơn đột nhiên kích động, vung vẩy cánh tay: “Hắn tìm tới đây, chạy mau, hắn tới đây...”

Mấy câu không đầu không đuôi, hoàn toàn hỏi một đường trả lời một nẻo.

Tần Liệt chưa kịp ngăn cản, hắn đã chạy tót vào rừng, loáng cái không còn thấy bóng dáng.

...

Mấy gã kia diu nhau ra đến cổng thôn, bên lề đường có hai chiếc xe gắn máy, đậu ở đó nửa ngày trời, bên trên đã phủ một lớp bụi đỏ.

Gã cao lớn hỏi: “Đầu mày bị thương sao rồi?”

Gã còn lại lột cái áo trên người xuống bùm vết thương trên đầu, lấy vạt áo lau máu chảy xuống mặt: “Thật con mẹ nó, đau trời giáng.”

“Hay là mày đi lên thị trấn gọi điện thoại cho Cao tổng, tiện thể xử lý vết thương luôn?” Dừng một lúc: “Mày đi được không?”

Gã ta ngẫm nghĩ: “Được, máu mà chảy không ngừng kiểu này chắc tao cũng toi mẹ nó, trước mắt mày tạm thời canh ở đây.”

“Ok, mày nói với Cao tổng, đã tìm được con nhỏ kia, nhìn nó giống với mấy bức ảnh mới đưa đến sau, bộ dạng thay đổi. Nhưng cái thằng tên Tần Liệt kia rất khó đối phó, đừng quên mang theo ‘chó lửa’. Gã cao giúp hắn cầm chìa khóa vào ô, bật lên: “Bây giờ, tụi tao đi trốn trước, tìm cơ hội trói con nhỏ đó lại, lúc ông chủ tới cũng bớt việc. Địa điểm gặp mặt là chỗ trên núi lúc nãy.”

“Ok.”

“Nói với Cao tổng, có thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Biết rồi.” Gã ta quần cái áo quanh đầu, siết chặt lại, vắt chân qua xe: “Nhớ để ý Cao Thành, đừng để xảy ra sơ suất gì đó.”

“Đi nhanh về nhanh.”

Gã nọ khởi động xe máy: “Cao tổng đang trên đường tới đây, phỏng chừng tối nay là tới.”

Buổi học này Từ Đồ không tập trung, cứ liên tục nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian phảng phất trôi qua chậm hơn thường ngày rất nhiều.

Sách giáo khoa bày trước mặt nhưng có nội dung cô giảng đi giảng lại đến mấy lần, thật sự không cách nào chú tâm được, đành phải ra một bài tập cho bọn nhỏ tự về.

Cô lại nhìn đồng hồ, đi tới đi lui hai vòng trong lớp rồi mà vẫn thấy bồn chồn đứng ngồi không yên. Mấy cô cậu học trò bên dưới rất nghiêm túc, tiếng bút chì không ngừng sột soạt cọ trên trang giấy.

Tâm trạng Từ Đồ trĩu nặng, trầm ngâm suy nghĩ chốc lát, thả nhẹ bước chân đi về phía cửa lớp.

“Cô ơi!”

Cô như chim sợ cành cong, bất giác giật thót mình, vội vàng nhìn qua hướng bên đó.

Cô bé ngồi ở vị trí kế bên cửa sổ giờ cao cánh tay: “Cô ơi, ếch vẽ như thế nào ạ?”

Tìm Từ Đồ nện thịch thịch trong lồng ngực, cô hít thở mấy giây, cố ra lệnh cho thân thể đang căng cứng của mình thả lỏng xuống, rồi đi đến bên cạnh cô bé.

Hiện giờ, cô không còn kháng cự với việc cầm bút giống như trước nữa, cộng với trong lòng đang ngổn ngang tâm sự, nên cũng không còn tâm trí nghĩ tới chuyện đó.

Đầu ngón bút lướt mấy nét lên trang giấy, lập tức phác họa ra một hình dáng giống con ếch như in.

Từ Đồ khom người: “Em nhìn rõ chưa?”

Cô bé học trò nửa hiểu nửa không gật đầu: “Đề em vẽ thử ạ.”

“Chỉ cần nắm được thứ tự trước sau, vẽ mấy lần sẽ đẹp.”

Cô bé nhoen miệng cười: “Dạ, cảm ơn cô.”

Từ Đồ đứng thẳng lưng lên, ánh mắt cứ vô thức giương cao nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên khựng lại.

Trái tim đang treo ngược trong cổ họng lập tức rơi xuống vị trí của nó.

Tần Liệt không biết đã đến tự lúc nào, anh dứt hai tay vào túi quần, nghiêng vai tựa vào khung cửa sổ. Thân hình cao lớn đứng sừng sững trước mặt, ánh mắt đăm đăm nhìn cô không chớp lấy nửa giây.

Ngón tay Từ Đồ siết chặt mép bàn, cắn môi nhìn anh.

Hai người đứng cách nhau giữa một rào chắn vô hình, chăm chú nhìn vào mắt đối phương.

Tần Liệt đột nhiên nở nụ cười nhẹ, khuôn mặt dần ra, như ngọn gió ấm áp mát lạnh.

“Ngốc rồi?” Anh dùng khẩu hình mấp máy nói.

Bỗng Từ Đồ thỉnh linh cất giọng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Một câu này của cô thốt ra, phá tan sự im lặng.

Mấy cô cậu bé lao nhao dùng bút, cả đám tò mò ngoáy đầu ngó qua phía bên này.

Cơ thể Tần Liệt cứng đờ, đứng thẳng dậy, cũng cất tiếng: “Không có gì.”

Cô lại hỏi: “Ba người lạ mặt kia đâu rồi? Tới đây làm gì? Bây giờ đã đi chưa ạ?”

Tần Liệt thu lại nụ cười, có chút bất đắc dĩ lướt mắt nhìn vào phòng học, che miệng ho khan một tiếng: “Em dạy trước đi, về nhà rồi nói.”

Anh xoay người định rời đi, Từ Đồ sốt ruột, thanh âm lại cao hơn mấy phần: “Rốt cuộc bọn họ đã đi chưa, tới làm gì vậy ạ?”

Tần Liệt thật hối hận đã chạy tới nhìn cô, trong phòng học đã có mấy học sinh khẽ xì xào bàn tán, cắn bút xem náo nhiệt.

Trong lòng Tần Liệt cũng đang có vô số nghi vấn, nhưng anh không giải thích gì nhiều, thăm nghĩ buổi tối về nhà sẽ nói tường tận hơn: “Bọn họ đến tìm một người đàn ông tên Lưu Trường Lâm, nhưng tìm nhầm chỗ, bây giờ đã đi rồi.”

Từ Đồ thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, cảm thấy có lẽ mình thật sự thần hồn nát thần tính, sợ bóng sợ gió rồi.

Ba người kia nhìn cũng không quen mặt, chắc không phải người do hấn ta phái đến, không thể nào trùng hợp ngẫu nhiên như vậy. Hơn nữa, đáng vẻ hiện giờ của cô không giống trước, lần trước lúc ở Phần Vũ người đàn ông áo đen kia còn không nhận ra, huống chi là bây giờ.

Tự an ủi chính mình như vậy, Từ Đồ dần dần lấy lại bình tĩnh, nhìn anh nở nụ cười yếu ớt.

“Vào dạy tiếp đi.” Người đàn ông ngoài cửa sổ khẽ hất cằm, chữ cuối cùng dùng một âm rất nhẹ: “Ngoan.”

Tần Liệt rời khỏi trường học nhưng không về nhà mà đảo một vòng trong thôn, không phát hiện thấy người nào khả nghi, anh đi thẳng tới nhà lão Triệu thảo luận chuyện của Lưu Xuân Sơn.

Bên kia, hai tiết dạy tiếp theo của Từ Đồ diễn ra khá suông sẻ, lúc kết thúc vừa vặn đúng bốn giờ chiều. Mùa này, trời tối nhanh hơn những ngày mùa hè tháng năm tháng sáu, mặt trời bắt đầu xuống núi, ánh sáng nơi đường chân trời chậm chậm rút đi.

Từ Đồ dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đi về, cô đứng trong phòng học nhìn ra ngoài, ánh mắt bỗng khựng lại, dừng ở bụi kéo cò phía đối diện.

Thường ngày vào giờ này, lúc nào cũng nhìn thấy bóng dáng của Lưu Xuân Sơn, hấn ngồi yên tĩnh ở đó, ánh mắt đăm đăm nhìn qua phía bên này. Nhưng bây giờ, bên kia trông rỗng, không có ai ở đó.

Từ Đồ dụi mũi, nghĩ đến trưa nay vì muốn biết được chân tướng sự việc nên cô đã hỏi mấy câu khiến hấn bị kích động, trong lòng khó tránh khỏi băn khoăn áy náy. Không biết bây giờ hấn đang ở đâu, trời còn chưa tối, khắp nơi đều có người dân trong thôn, cô định đi một chuyến đến nhà hấn thử xem sao.

Nghĩ vậy, Từ Đồ đi ra ngoài, nhưng khi bước tới cửa, bước chân đột nhiên khựng lại.

Đứng thẩn người một lúc, không biết nghĩ đến điều gì, như có ma xui quỷ khiến, Từ Đồ quay lại chỗ cũ, nhét thứ vẫn luôn mang theo bên người vào cái tủ kê bên bục giảng.

Bên trong tủ đều là những thứ linh tinh, cô nhét sâu xuống phía dưới đáy.

Đóng kỹ cửa tủ lại, phui phui tay, lúc này mới yên tâm rời đi.

Cửa rào trước nhà Lư Xuân Sơn đề mở, trong sân không có người, vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng mấy con gà mái bị nhốt trong lồng kêu ‘cục tác’ không ngừng.

Từ Đồ đẩy cửa hàng rào ra: “Anh Xuân Sơn, anh có ở nhà không?”

Cô chậm rãi đi vào trong sân, cánh cửa gỗ trước mặt khép hờ, Từ Đồ rướn cổ nhìn vào, bên trong tối om, yên ắng không một tiếng động.

“Anh Xuân Sơn?”

Từ Đồ kêu một tiếng rồi dừng lại đợi, nhưng trong phòng không có ai trả lời.

“Anh có nhà không?”

Cô nín thở, cả ngôi nhà chìm trong không khí trầm lặng ngọt ngào, đây vẻ đe dọa.

Từ Đồ vô thức rút chân lại, lòng bàn tay bắt gặp tóa ra một lớp mồ hôi, cô lùi về sau nửa bước, chuẩn bị lập tức rời khỏi.

Nhưng chưa kịp di chuyển, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng bước chân sột soạt, Từ Đồ cảm thấy có gì đó bất thường, hoảng sợ xoay người lại.

Nhưng chưa kịp nhìn thấy người đi vào, trước mắt đã tối sầm, một cái bao tải chụp xuống đầu, ngay sau đó, có vật nặng đập vào gáy, Từ Đồ chưa kịp giãy dụa, thân thể đã lung lay, trong nháy mắt, mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Nhưng chưa kịp di chuyển, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng bước chân sột soạt, Từ Đồ cảm thấy có gì đó bất thường, hoảng sợ xoay người lại.

Nhưng chưa kịp nhìn thấy người đi vào, trước mắt đã tối sầm, một cái bao tải chụp xuống đầu, ngay sau đó, có vật nặng đập vào gáy. Từ Đồ chưa kịp giãy dụa, thân thể đã lung lay, trong nháy mắt, mất đi tri giác.

Chạng vạng năm giờ rưỡi, Tiểu Ba dẫn bọn trẻ về đến nhà.

Sau giờ tan học, mấy cô nhóc Tàn Từ Duyệt nói cười líu lo nhảy chân sáo chạy về phòng, vừa đặt cặp sách xuống là lập tức phóng ra sân chơi.

Tiểu Ba mỉm cười dặn dò: “Đừng chạy xa quá, nhớ về sớm ăn cơm.”

Bọn nhỏ đồng loạt ‘dạ’ một tiếng, nháy mắt không còn thấy tăm hơi.

Tiểu Ba xoa xoa tay, xoay người vào bếp chuẩn bị nấu cơm tối.

Tàn Liệt từ trong phòng đi ra: “Từ Đồ đâu rồi?”

Tiểu Ba dừng lại, ‘o’ một tiếng ngạc nhiên: “Em ấy chưa về sao?” Cô ấy ngẫm nghĩ: “Em nhìn qua phòng học lớp hai mấy lần, thấy cửa không khóa, chắc là lại bị đám nhóc kia quần lấy, không cho đi rồi.”

Ánh mắt Tàn Liệt chìm xuống nặng nề, không nói gì.

Tiểu Ba với tay lấy cái tạp dề treo bên cạnh cửa đeo vào: “Hôm qua, sau khi tan học, bọn chúng cũng làm âm ỉ đòi Từ Đồ kể chuyện. Lúc đi ngang qua, em thấy trong phòng học vô cùng náo nhiệt, bên ngoài cũng có mấy đứa leo lên bệ cửa sổ ngồi nghe.”

Tàn Liệt dời mắt nhìn ra cổng, im lặng không nói gì, xoay người trở về phòng.

Anh liếc nhìn lên đồng hồ treo tường, nghĩ thầm, hôm qua cũng mãi hơn sáu giờ Từ Đồ mới về tới, nên ngả người vào lưng ghế, hít một hơi thật sâu, ngồi đợi thêm lát nữa.

Nửa tiếng trôi qua rất nhanh, bên ngoài, Tiểu Ba đã bê thức ăn lên bàn, chùi tay đi ra ngoài gọi bọn nhỏ về ăn cơm.

Tần Liệt lại ngược mắt nhìn đồng hồ, kim phút đã đi qua con số mười hai, trong lòng bồn chồn đứng ngồi không yên, anh đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài.

Sắc trời chuyển tối nhanh chóng, mặt trời đã chìm sâu vào ngủ yên trong thung lũng, màn đêm thôn tính nốt chút vệt nắng mong manh còn sót lại cuối ngày. Khói lam chiều vương vất một màu trắng u buồn như sương mờ bàng bạc phủ khắp thôn quê.

Tâm tư Tần Liệt rối bời không còn lòng dạ nào để ý tới bất cứ chuyện gì khác. Kỳ thật bình thường cô cũng về nhà rất muộn, vẫn giữ hết thói quen từ trước đến giờ, cái tính trẻ con thích chạy đồng nhảy tây, đến nhà ai cũng có thể ngồi tán dóc hăng say đến tối mờ tối mịt. Nhưng hôm nay đột nhiên anh cứ thấp thỏm không yên, mí mắt giật liên hồi, luôn cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Anh chạy thật nhanh băng qua dãy tường rào, đi vào trong sân trường, bước chân bỗng khựng lại.

Một loạt các cửa sổ, cửa ra vào của những phòng học thấp lè tè đóng chặt, đèn đuốc đã tắt ngúm, trong trường nào còn ai, sân trường rộng như vậy cũng chỉ lộ ra vẻ đìu hiu vắng lặng.

Tần Liệt bước nhanh tới phía trước, kẻ mắt sát lại gần, khum tay nhìn vào trong, băng ghế úp ngược đặt ngay ngắn trên bàn, nền nhà sạch sẽ, thùng rác phía trên bục giảng cũng đã được thu dọn.

Lần lượt nhìn qua hết các phòng học, từ đầu tới cuối không một bóng người.

Tần Liệt nghĩ ngợi vài giây, lập tức xoay người chạy thật thanh trở về, dọc đường có mấy ngôi nhà, anh đi vào hỏi thăm nhưng đều nhận được câu trả lời không nhìn thấy Từ Đồ.

Lúc về đến nhà, bên cạnh chiếc bàn dài chỉ có Tiểu Ba và mấy đứa nhỏ.

Tần Liệt không bước vào sân, anh chống tay lên cổng, lạnh giọng hỏi: “Từ Đồ về chưa?”

Tiểu Ba đặt đĩa xuống, nghe thấy anh hỏi vậy kinh ngạc: “Chưa ạ.”

Tìm Tần Liệt như chìm xuống vực thăm mịt mờ, quay mình đi ra ngoài.

Anh đi thẳng tới chỗ của Lưu Xuân Sơn, nhưng không ngờ chỉ mất công vô ích, chờ đón anh là căn nhà trống tênh, không một bóng người. Cửa lớn cửa nhỏ mở toang hoang, đồ đạc trong phòng dường như đã bị ai đó xáo trộn lục lọi, bừa bộn hơn bình thường rất nhiều.

Chẳng biết Lưu Xuân Sơn đã đi đâu, lại càng không nhìn thấy bóng dáng Từ Đồ.

Trong khoảnh khắc, Tần Liệt cảm thấy như tim mình ngừng đập, không biết phải làm thế nào. Một nỗi sợ hãi cắm sâu từ lòng bàn chân chạy dọc khắp cơ thể, nghĩ tới một khả năng nào đó, lòng hỗn loạn không yên.

Anh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, ép bản thân mình phải bình tĩnh, rồi xoay người đi về phía sau núi.

Nhưng chưa đi được mấy bước, đằng sau bất thình lình có người gọi anh.

Thu Song hót ha hót hải từ đằng xa chạy tới: “Chú Tần, mau về nhà.” Đứa nhỏ bị dọa hoảng sợ vừa chạy vừa khóc, nói năng lộn xộn: “Trong nhà có rất nhiều chú lạ mặt tới, mấy chú rất đáng sợ, không cho mấy bạn động đây, bảo con đi tìm chú.”

Tần Liệt siết chặt nắm tay, màu mắt bỗng chốc đen thẫm như vực sâu không đáy.

...

Lúc Từ Đồ tỉnh lại có chút mơ màng.

Cô chậm rãi mở mắt ra, phát hiện mình đang bị chụp trong một cái bao bố, hai tay bị trói sau lưng, nằm dưới sàn nhà ẩm thấp lạnh như băng. Vừa định thử cử động đôi chân cứng đờ, bỗng nghe thấy từ bên ngoài truyền tới một giọng nói ồm ồm, tìm Từ Đồ thất lại, tất cả các động tác lập tức ngưng bật.

“Cao tổng.” Có người lên tiếng: “Không ngờ có thể tìm thấy Cao Thành ở Lạc Bình, mấy năm nay, chúng ta kết hợp với cảnh sát nhưng không cách nào tìm được hắn, hóa ra hắn trốn ở cái nơi khi ho cò gáy này, khó trách.”

Cách vài giây, một giọng khác hỏi: “Bây giờ, nó đang ở đâu?”

“... Trốn rồi.” Gã cao lớn lấp bắp không nên lời, nhưng ngay sau đó lật đật nói tiếp: “Nhưng ngài đừng lo, chờ con nhỏ này tỉnh lại, em giải quyết nó trước, đợi lấy được mấy thứ nó đang giữ trong tay xong, em sẽ tiếp tục đi lùng Cao Thành. Bắt Cao Thành không khó, hôm nay em thấy thần kinh của

nó đúng là có vấn đề, hiện tại cũng chỉ là một thằng điên.”

“Không cần động thủ, quay về nhà chút tin tức cho cảnh sát được.”

Gã cao lớn hiểu ra, lập tức nắm lấy tay hắn ta, nín thở nói với mấy gã bên cạnh: “Vẫn là Cao tổng sáng suốt, chúng ta không cần nhúng tay vào cũng có thể giải quyết vấn đề, quả là một mũi tên trúng hai con chim.”

Cao Sầm hừ lạnh một tiếng: “Coi nó tỉnh chưa.”

Nghe thấy câu đó, Từ Đồ sợ đến nín thở, thu chặt nắm tay.

Có một bàn chân giẫm lên hông cô, lác qua lác lại mấy cái, thấy cô không có động tĩnh liền đạp mạnh lên bàn chân cô.

Từ Đồ cắn chặt môi, nhắm nghiền hai mắt, cố chịu đựng chờ cho cảm giác đau đớn kia từ từ qua đi.

“Ban nãy đánh mạnh quá, cái thân thể nhỏ này chẳng được tích sự gì.” Gã cao lớn cười nói, gã đàn ông thấp gầy lúc trước cũng đã tới nhập bọn, hai gã mở miệng bao bố, lộ đầu cô ra.

Khuôn mặt Từ Đồ thư thái, hô hấp ổn định, nằm yên lặng bình thản như thể đang ngủ.

Gã thấp gầy dùng mu bàn tay vỗ lên mặt cô, ngồi xổm xuống hỏi: “Con nhỏ này đang nắm tất cả chứng cứ của chúng ta sao? Nhỏ tuổi như vậy, nhìn không giống mà.”

Cao Sầm ngồi trên tầng đá cách đó không xa, hắn mặc bộ đồ thể thao đơn giản màu xám đậm, tóc vuốt ngược hết ra sau, cặp mắt giấu sau lớp kính râm khiến người ta không thể nào đoán được suy nghĩ.

Hắn nhìn người đang nằm dưới đất, không trả lời.

Gã đàn ông áo đen lần trước đụng độ Tần Liệt ở Lạc Bình tên Triền Cường, lần này cũng đi cùng. Gã bước lại gần Từ Đồ cúi thấp người nhìn, cảm thấy có vài phần quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu đó.

Gã ta nói: “Lúc con Hoàng Vi chết bọn mày không có mặt ở đó, con nhỏ này chính là người tui tao đã đụng phải lúc ra khỏi khách sạn, nó còn dùng điện thoại chụp ảnh lại. Lúc đó, đám cảnh sát có mặt quá nhanh nên không tóm được nó.” Triền Cường ngồi xổm xuống, nắm cằm cô nhìn trái nhìn phải: “Sau đó, kiểm tra lại camera giám sát mới phát hiện lúc Hoàng Vi chạy trốn đã lên đưa thứ gì đó cho nó, có lẽ là chứng cứ Hoàng Vi luôn dùng để uy hiếp chúng ta.”

“Chứng cứ?” Gã cao lớn đặt hông ngồi xuống: “Con điểm Hoàng Vi kia cũng đáng, bị người ta chơi nát như, nổ ra xì căng đan phẫu thuật thẩm mỹ mới nhớ tới Cao tổng chúng ta. Mấy chứng cứ đó cũng chẳng biết thật giả thế nào.”

“Thật.”

Mấy gã im bật, đồng loạt ngoái đầu nhìn về phía Cao Sầm.

Cao Sầm nói tiếp: “Con Hoàng Vi đã gửi cho tao một đoạn video clip, ghi lại hình ảnh lúc trước chúng ta lên kế hoạch hãm hại Cao Thành, nội dung nói chuyện và hình ảnh vô cùng sắc nét. Hắn ta chống nắm tay lên khoe miệng: “Nghe nói nó còn có chứng cứ khác.”

Hai hàm răng Từ Đồ khễ đánh vào nhau, mười ngón tay đang bị trói phía sau đan chặt lại.

Có gã đột nhiên nhớ ra, nhỏ toẹt nước bọt: “Thời điểm đó, đúng là con Hoàng Vi đang đi theo ngài, chúng ta phòng ngày phòng đêm, lại không phòng con điểm đó.”

“Bây giờ nói mấy lời này cũng vô dụng, mau đánh thức con nhỏ đó dậy đi.”

Lúc này, mấy gã mới sực nhớ tới chuyện trước mắt, gã cao lớn lập tức vỗ lên mặt Từ Đồ, thấy cô không có phản ứng gì liền đứng dậy khỏi mặt đất, giơ chân giẫm lên đầu vai cô, nghiền xuống thật mạnh, cơ hồ toàn bộ sức lực cơ thể hắn đều trút hết lên người cô.

Từ Đồ đau đến toàn thân run rẩy, rốt cuộc không chịu được nữa, cô nhú mồm, từ từ mở mắt ra.

Gã cao lớn túm cổ áo trước của Từ Đồ, xách cô đứng dậy.

Ánh mắt Từ Đồ mờ mịt một chập, lúc nhìn thấy mấy gã đàn ông đứng trước mặt, hai đồng tử tròn to, cuống cuống dịch mông ra sau: “Mấy người là ai? Vì sao lại bắt tôi?”

“Cô không biết?”

Từ Đồ vừa lẩn né vừa tập trung quan sát đám người nọ, cuối cùng ánh mắt rơi trên Cao Sầm, bất giác sửng người như thể đã nhận ra, hốc mắt ẩm ướt loang loáng nước, cúi gầm mặt không nói gì.

Gã đàn ông ngồi đối diện tháo kính râm xuống, cầm trên tay ngắm nghía một hồi: “Đã biết?”

Từ Đồ hít hít mũi, im lặng gật đầu.

Động tác trên tay Cao Sầm thoáng khựng lại, nhướn mày, hiển nhiên không ngờ cô có thể trả lời dứt khoát như vậy.

Còn nhỏ, nhưng nhìn qua không hề đơn giản.

Hắn ta hừ lạnh: “Biết là tốt, mấy lời nói nhảm cũng miễn đi, tôi nghĩ cô biết rõ mục đích chúng tôi đến tìm cô, giao hết mấy thứ đó ra đây, cô có thể đi, xong việc coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

“... Gì cơ?”

Cao Sầm ‘ha..à’ một tiếng thờ dài, cầm kính râm trên tay nhịp nhịp: “Nhìn xem, lại giả ngu.”

Gã cao lớn đi tới, vung chân tính đá Từ Đồ.

Trong tích tắc nước mắt của Từ Đồ lăn dài: “Đừng đánh tôi, tôi giao, tôi giao hết.” Cô chếch đầu né tránh.

Cao Sầm lạnh giọng quát một tiếng, không cho gã cao lớn hạ chân, hắn ta đứng dậy, bước tới ngồi xổm xuống trước mặt cô: “Trẻ con thông minh mới được người ta thương.” Hắn nhéo hai má Từ Đồ: “Đi động và chứng cứ để ở đâu?”

Hai vai Từ Đồ khẽ run rẩy, ánh mắt từ từ di chuyển dừng lại trên khuôn mặt hắn, vừa tính mở miệng bỗng đột nhiên im bất. Trước mặt có tổng cộng bốn người, một gã cao lớn và gã thấp gầy buổi sáng, gã đàn ông áo đen lần trước đã nhìn thấy ở Lạc Bình, còn một tên nữa chính là Cao Sầm.

Lúc này, tất cả bọn chúng đều đang tập trung quan sát cô, nhất thời không phát hiện được tình huống sau lưng. Ánh mắt Từ Đồ xuyên qua đám người đó, nhìn thấy một người đang lẩn nấp trong lùm cây rậm rạp cao tầm một mét phía đối diện, người nọ khuôn mặt anh tuấn, tóc húi cua, ánh mắt đề phòng lia qua lia lại nhìn bọn chúng.

Tầm mắt hai người giao nhau, không biết xuất phát từ sự hiểu ngầm ẩn ý nào mà tim Từ Đồ bất giác đập nhanh hơn, phảng phất nhìn thấy một tia hy vọng.

Cô lại khẽ dời mắt quan sát bốn phía, hốt hoảng vui mừng khi phát hiện ra cảnh vật xung quanh có đôi chút quen thuộc... con đường ruột dê nhỏ ngoằn ngoèo, uốn lượn quanh co luồn sâu vào trong núi, tảng đá lớn hình thù kỳ lạ ven đường, hai bên mọc đầy những bụi mâm xôi cao tầm một mét, um tùm chạy dài xa tít tắp.

Chính là nơi mà cô và Tần Tử Duyệt đã tới lần trước đây mà!

Từ Đồ không ngừng nghĩ ngợi, Cao Sầm bóp cằm cô: “Con nhóc, lại không thành thật? Trong đầu lại tính toán cái gì hả?”

“Không có.” Từ Đồ nói: “Điện thoại di động và chìa khóa két an toàn tôi đã để ở Hồng Dương, tôi dẫn mấy người đi lấy.”

Cao Sầm nhếch mép, con ngươi sắc bén: “Cô dẫn chúng tôi đi?”

Từ Đồ ‘ừ’ một tiếng: “Có thể thả tôi ra trước được không, vừa rồi bà vai bị chú kia đập đau quá.” Cô nhấn mặt: “Nếu tôi đã đồng ý đi với mấy người, tôi sẽ không chạy. Thật sự đau lắm.”

Cao Sầm cười lạnh: “Cô sẽ ngoan ngoãn vậy sao?” Hắn ta hất mặt Từ Đồ qua một bên: “Vậy mà trước đây còn dám giao ảnh chụp cho cảnh sát?”

Từ Đồ sứt sứt hít mũi, vừa rồi lẩn lộn trong bao tải đầu tóc rối bù, có mấy lọn dựng đứng trên đỉnh đầu: “Cũng vì lẩn trước hành động quá lỗ mãng, không nghĩ ngại có thể lực lớn, lợi hại đến vậy.” Cô lấy lòng nói tiếp: “Cho nên sau đó không dám báo cảnh sát, tự mình trốn đến nơi nông thôn hẻo lánh này, bây giờ có cho tôi mấy lá gan tôi cũng không dám. Huống chi, Hoàng Vi sống hay chết chẳng liên quan gì tới tôi, nói cho cùng, cô ta cướp ba tôi, trước đó chúng tôi còn có ân oán, chết càng tốt, tôi chẳng có lý do để gì giúp cô ta.”

Cô nói thẳng một mạch, cũng coi như có trình tự lớp lang, Cao Sầm hờ hững nhìn cô, mấy giây sau, hắn nhếch mép cười, hất cằm ra hiệu cho gã bên cạnh cời trói cho Từ Đồ.

Từ Đồ không khỏi xoay xoay cổ tay, một con đau nhức từ bà vai truyền tới, cô cố nén cơn đau, tiếp tục co duỗi hàm dưới.

Cô chậm rãi đứng dậy, mấy gã kia cảnh giác nhìn cô chòng chọc.

Từ Đồ lên tiếng: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về Hồng Dương.”

Trong lúc bọn chúng còn đang ngẩn người, cô đã di chuyển mấy bước nhỏ.

Đúng lúc đó, lùm cây phía đối diện bỗng rung lắc dữ dội, có người dè lên nhánh cây, cành lá gãy ngang lộ ra nửa cơ thể.

“Ai đó?” Gã cao lớn lập tức lia mắt qua, nhìn thấy người nọ: “Là Cao Thành!”

Gã ta hét to.

Lưu Xuân Sơn đang cúi thấp người chống tay dưới đất, nghe thấy tiếng hét, đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt thất thần nhìn qua phía bên này, vô cùng sợ hãi: “Đừng bắt tôi... Tôi không làm, tôi không có làm...”

Hắn thụt lùi ra sau, nháy mắt biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Gã cao lớn và Triển Cường lập tức chui vào bụi rậm đuổi theo.

Cao Sầm muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn.

Gã đàn ông thấp gầy phát hiện tình huống có gì đó không đúng liền xoay lại người tính bắt Từ Đồ, nào ngờ cô gái nhỏ này đã biến hình đổi dạng, miệng phồng lên vận sức đá một cước vào nơi sinh tử của gã, rồi quay đầu bỏ chạy ngược vào trong rừng.

Cao Sầm với tay tính bắt cô nhưng không được, ngoái lại nhìn gã bên cạnh, ánh mắt tàn nhẫn thâm độc: “Đuổi theo cho bố mày.”

Gã đàn ông thấp gầy lại bị Cao Sầm giáng thêm cho một cước, đau đến tắt thở, lồm cồm chui vào lùm cây.

Nhưng cánh rừng này quá lớn, cây cối dày đặc, không có lối đi, mỗi một góc cây đều vô cùng cao lớn, càng không thể nhìn thấy điểm kết thúc. Chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Không bao lâu sau, bọn chúng đã trở lại, Cao Sầm chấp tay sau lưng, sự hung ác tàn nhẫn lộ rõ trong đôi mắt, hắn ta dồn sức đập mạnh mấy gã bên cạnh: “Một lũ ăn hại!”

Gã cao lớn xoa chân, bất thành linh này ra ý kiến: “Cao tổng, có một cách.”

“Nói.”

“Đi tới nhà của cái thằng tên Tần Liệt, bọn chúng ở với nhau, em không tin, không tìm thấy con nhỏ đó.”

Cao Sầm tức tối thở hắt ra, ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi liếc mắt xem đồng hồ, mới sáu giờ rưỡi.

Hắn ta đi trước dẫn đầu: “Đi.”

Từ Đồ không phân biệt được phương hướng, chỉ biết cầm đầu chạy thẳng về phía trước, cố chịu đựng cơn đau dữ dội từ cả vai truyền tới, không ngừng dạt những nhánh cây trước mặt sang hai bên.

Cô biết mình không được phép dừng lại, nếu như lần này bị bọn chúng bắt được, có lẽ cái mạng sẽ không còn. Từ Đồ cũng biết, hắn ta nói giao nộp những thứ đó ra xem như giải quyết xong mọi chuyện cũng chỉ là cách nói lừa người. Cô là người tận mắt chứng kiến bọn chúng giết hại Hoàng Vi, cho dù có tiêu hủy chứng cứ, cũng không thể nào cho phép một quả bom hẹn giờ giống như cô còn đường sống.

Nhánh cây quệt lên mặt cô những vết xước nhỏ nhưng Từ Đồ chẳng còn cảm giác đau đớn, bốn bề tĩnh lặng tột cùng, có thể nghe thấy rất rõ tiếng đập dồn dập thùng thình của trái tim.

Không biết cái gì đang đợi mình phía trước, cũng không biết có gã nào đó sẽ đột nhiên xông ra hay không, cổ họng Từ Đồ bật ra những tiếng nức nở, cô hít hít mũi, ra sức quẹt nước mắt, dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuôi xuống dốc.

Không biết đã chạy bao lâu, cây cối phía trước ngày càng thưa thớt, sắc trời tối dần, trước mặt hiện ra những ánh đèn lác đác.

Khói bếp lượn lờ giữa không trung, có mùi củi đốt nhàn nhạt và mùi thơm thức ăn theo gió thoảng qua.

Từ Đồ thâm thía lòng, cảnh giác nhìn xung quanh. Quảng đường từ chân núi về nhà này, cô vừa chạy vừa trốn tránh ẩn nấp, tốc độ chậm hơn ban nãy rất nhiều.

Cô nép mình dọc theo bức tường, ló đầu nhìn ra ngoài, thấy cánh cổng sắt quen thuộc kia đang khép hờ mới khẽ khàng thở một hơi nhẹ nhõm. Sức lực toàn thân như cạn sạch, Từ Đồ kéo lê người tới gần, bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên trong truyền tới, cơ thể bất giác khựng lại.

Là tiếng của Tần Liệt: “Tôi không biết cô ấy đi đâu.”

“Mẹ kiếp, đừng có ở đây mồm mép bịp người, nó sống trong nhà mày, mày có thể không biết hả.”

“Hôm nay, sau khi tan học cô ấy vẫn chưa về.” Lúc này, trái lại Tần Liệt vô cùng bình tĩnh, bọn chúng tìm đến đây, chứng tỏ hiện giờ Từ Đồ đang được an toàn.

Từ Đồ khẽ tựa người vào vách tường sau lưng, cổ lắng nghe âm thanh từ rất xa vọng lại, nhưng không thể nào nhìn thấy được tình hình giằng co trong sân.

Cao Sầm ngồi bên chiếc bàn dài, giữ chặt Tần Từ Duyệt bên cạnh, mấy gã còn lại bao vây Tần Liệt ở giữa, Tiểu Ba ôm mấy đứa nhỏ khác trốn trong góc phòng.

Tần Liệt nói tiếp: “Đến giờ tôi vẫn chưa rõ, mấy người chỉ là người xa lạ? Đột nhiên chạy đến nhà tôi đòi người, chung quy cũng phải cho tôi biết lý do.”

Triển Cường gằn giọng: “Mày không cần biết lý do, chỉ cần giao người ra đây.”

“Không thể giao.”

Cao Sầm ngẩng đầu nhìn anh, nhếch mép: “Tại sao?”

“Người không có ở đây.”

Hắn cười cười, bàn tay phủ trên đầu Tần Từ Duyệt, vuốt ve từng chút một. Ban nãy, Tần Từ Duyệt vừa gọi ‘ba’ một tiếng, đã bị người này bắt tới đây, lúc này sợ hãi chỉ biết im lặng roi nước mắt.

Cao Sầm trượt tay xuống, túm tóc Tần Từ Duyệt, ép cô bé ngẩng đầu cao lên.

Tần Từ Duyệt cắn môi, nước mắt càng trào ra dữ dội.

Tần Liệt siết chặt nắm tay, nhìn Tần Từ Duyệt: “Trước hết, thả con bé ra...”

Chưa kịp nói dứt câu, gã cao lớn đã kề dao vào cổ anh, tàn nhẫn đá mạnh một cước: “Rốt cuộc có giao ra không?”

Bước chân Tần Liệt lao đảo, anh phui phui quần nhưng không đánh trả: “Bây giờ không được, cha cô ấy đã giao cho tôi phụ trách nửa năm, tháng sau mới đến kỳ hạn, lúc này không thể xảy ra bất cứ rủi ro nào.”

Cao Sầm cười khẩy: “Rất trọng tình.” Sắc mặt hắn ta đột nhiên chuyển lạnh: “Sau đó thế nào?”

Từ Đồ nắm chặt vạt áo, vo lại thành một nắm, đầu cúi rũ xuống ngực, cô cắn chặt môi, quên cả thở.

Qua thật lâu, rốt cuộc cái người hết đời quen thuộc kia cũng thốt ra một chữ: “Đi.” Giọng nói của Tần Liệt vô tình lạnh lẽo: “Sau đó không liên quan gì tới tôi.”

Tìm Từ Đồ đột nhiên đau nhói, biết rõ anh đang nói dối nhưng vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu, giống như khúc gỗ duy nhất cô có thể bám víu cũng sắp bị dòng nước cuốn trôi đi mất.

Cơ thể cô căng thẳng tột độ, không kiểm soát được cứ run rẩy từng hồi, thầm nghĩ, đám người bên trong chỉ muốn bắt cô, có lẽ bọn chúng sẽ không làm gì mấy người Tần Liệt.

Từ Đồ xóc lại tinh thần, vội vàng đưa mắt quan sát đường xá, nghĩ ngợi chốc lát, rồi xoay người chạy trốn.

Tần Liệt nói xong câu này, trong sân nhất thời yên tĩnh không một tiếng động. Tần Từ Duyệt mới đầu còn cố đè nén tiếng khóc, lúc này rốt cuộc không nhịn được nữa, cổ họng nấc nghẹn thút thít không ngừng.

Cao Sầm nhìn anh hồi lâu, từ từ đứng dậy: “Tao mặc kệ cái gì kỳ hạn, tóm lại tao cho mày một ngày, mày phải giao con nhỏ đó ra.” Hắn lờ Tần Từ Duyệt: “Con gái mày tạm thời đi theo tao, tối mai mày đem người tới nhà máy bỏ hoang bên ngoài thị trấn Phần Vũ tìm tao.”

Hắn nói tiếp: “Đổi nó lấy con gái mày, giao dịch này rất công bằng.”

Tần Từ Duyệt ‘òà’ một tiếng khóc nức nở.

Tần Liệt lạnh giọng: “Không được.”

Gã cao lớn lại kề con dao sát tới, Tần Liệt trở tay tóm lấy, bẻ ngoặt cổ tay gã, con dao rơi xuống đất, anh tống một cước vào bụng dưới gã, gã cao lớn rú thảm thiết văng ra ngoài.

Tần Liệt vọt mấy bước tới trước mặt Cao Sầm, muốn dắt tay Tần Từ Duyệt, nhưng chưa kịp chạm đến, trên trán đã bị một thứ lạnh ngắt gì vào.

...

Màn đêm hoàn toàn phủ kín, nhưng Từ Đồ mãi vẫn chưa trở về.

Trong sân chỉ có ba người đàn ông, A Phu và Hình Đại Vĩ nhận được tin tức cũng vội vàng chạy tới.

Tần Liệt chống khuỷu tay trên đầu gối, dõi mắt nhìn ra cửa, đầu lọc thuốc lá đã tích tụ thành một núi nhỏ dưới đất phía trước mặt, tro tàn theo gió thổi bay đi.

Qua thật lâu sau, anh đứng bật dậy, ném điếu thuốc xuống đất, đưa chân nghiêng tất rồi bước nhanh ra ngoài.

A Phu ngăn lại: “Anh đi đâu vậy?”

“Đi tìm Từ Đồ.”

“Anh biết cô ấy ở đâu sao?”

“Chỉ đoán đại khái.”

A Phu nhú mồm: “Em và Vĩ ca đi với anh.”

“Không cần.” Bước chân Tần Liệt dừng lại, vỗ nhẹ vai hắn: “Tạm thời dẫn Tiểu Ba và bọn nhỏ về nhà cậu trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mưa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Bước chân Tần Liệt thoăn thoắt lao đi trong bóng đêm, anh băng qua trường tiểu học Lạc Bình, xuôi về hướng đông chạy thật nhanh tới hồ Lạc Bình.

Trước đây, những nơi anh đã từng đưa cô đi thật sự quá ít ỏi, ngoại trừ lần đó, anh không biết phải đi nơi nào tìm cô.

Anh cố gắng hình dung những gì cô sẽ suy nghĩ, Từ Đồ rất thông minh, nhất định biết trong thôn không an toàn, sẽ không ngây ngốc đợi quanh quẩn ở đó. Trái lại, hồ Lạc Bình là nơi có rất ít người lui tới, địa hình xung quanh gấp ghe bí hiểm, nếu không phải là người trong thôn tuyệt đối sẽ không dễ gì tìm được. Anh nhớ lại, lần trước đã từng nói với cô, phía sau thác nước nhỏ có một hang động, khi còn nhỏ bọn anh thường đến bắt cá, sau khi bắt xong đều đem vào trong đó nhóm lửa nướng ăn.

Vị trí của hang động càng khuất hơn, nằm nép mình sâu trong góc, phía trước được cây cối um tùm che phủ, là một nơi ẩn náu rất tốt.

Tần Liệt theo bản năng ngoái đầu nhìn ra sau, bước chân tăng tốc nhanh hơn, càng thêm chắc chắn Từ Đồ sẽ ở hồ Lạc Bình.

Đoạn đường này bình thường đi phải mất gần nửa tiếng, nhưng lúc này chưa đầy mười lăm phút anh đã đến nơi.

Đứng trên phiến đá cao nơi cuối rìa đường núi, Tần Liệt dõi mắt nhìn về phía mặt hồ xa xa, trăng treo nơi đầu non, rắc xuống tầng tầng ánh sáng bạc lấp lánh.

Dòng thác chảy xuôi đêm ngày không ngơi nghỉ, bên bờ vắng lặng không một bóng người.

Bốn bề hết mực yên tĩnh, hoàn toàn không có cảm giác nguy hiểm đang rình rập xung quanh.

Tần Liệt không vội vàng đi xuống, anh tựa người vào thân cây, rút một điếu thuốc ra quấn, ánh mắt sắc sảo tựa chim ưng lia một vòng tìm kiếm xung quanh, không bỏ qua bất kỳ góc tối nào.

Anh khum tay châm thuốc, đưa lên khóe miệng rít mạnh một hơi, bốn bề yên lặng, chỉ có tiếng lá cây xào xạc lay động và tiếng sơn ca kêu đêm.

Tần Liệt lại dõi mắt nhìn về phía góc khuất bên cạnh thác nước, anh đứng thẳng người lên, lần này dùng tốc độ rất nhanh, môi siết căng hút mấy hơi liên tiếp, rồi ném tàn thuốc xuống đất giẫm tắt, giơ cao cánh tay lấy đà phóng xuống.

Hai chân anh tiếp đất, vọng bên tai là tiếng đá sỏi cạ vào nhau lạo xạo dưới gót giày, giữa đêm khuya thanh vắng, càng trở nên trống trải thanh u.

Tần Liệt đi thẳng một đường dọc theo bờ hồ, rẽ qua vách đá nhô ra giữa lùm cây rậm rạp, rồi ngoái đầu nhìn ra sau, lúc này đường núi đã hoàn toàn bị che khuất ngoài tầm nhìn. Anh nhảy qua dòng suối cạn nhỏ hẹp, giẫm lên ánh trăng đi về phía bên cạnh thác nước.

Bên trong hang động rất ẩm ướt nhưng vô cùng rộng lớn, dưới chân cơ hồ không có con đường bằng phẳng, lối đi là những tảng đá to nhỏ nhô lên hõm xuống khắp nơi. Trong góc có những giọt nước men theo vách đá rơi xuống giữa vào mặt đất vang lên những tiếng lòn tòn chậm rãi không ngừng.

Từ Đồ ôm đầu gối ngồi trong góc khuất bên cạnh cửa hang, im lặng đếm tiếng nước nhỏ xuống.

Ánh trăng không vào được nơi cô ngồi, những tia sáng bàng bạc hắt qua tán cây rơi xuống cửa hang, bên trong hang động đen kịt một màu đêm sâu thẳm, cơ hồ duỗi bàn tay trước mắt cũng không thể thấy rõ.

Cảm giác sợ hãi bao trùm khắp cơ thể lúc ban đầu dần dần qua đi, không biết ngồi đã bao lâu, cô nhẹ nhẹ hít thở, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua dài như vô tận, Từ Đồ mở điện thoại di động lên liếc nhìn thật nhanh, ghi nhớ thời gian, rồi vội vàng tắt màn hình. Trước mắt lại lần nữa chìm vào bóng tối, cô nắm chặt điện thoại trong tay, cả khuôn mặt vùi vào đầu gối.

Bất tri bất giác, Từ Đồ mơ màng cho rằng mình đã chìm vào giấc ngủ, nhưng một khắc sau đó, đột nhiên bừng tỉnh.

Cô nhìn chằm chằm cửa hang không chớp mắt, cảm giác có tiếng bước chân đang từ từ tiến lại gần.

Từ Đồ nghe thấy nhịp đập của trái tim mình ngày càng lớn dần, dường như lập tức vọt ra khỏi cuống họng.

Cô vô thức nuốt xuống, mò tay dưới đất, cầm cây gậy đã lụm lúc chiều lên.

Đột nhiên, nhánh cây bên cửa hang đung đưa mấy cái, sau đó im bật, qua mấy giây sau, có người đè ép cổ họng khẽ gọi: “Từ Đồ.”

Cây gậy trên tay Từ Đồ ‘cộp’ một tiếng rơi xuống đất, tiếng động hết sức rõ ràng.

Tất cả âm thanh bên ngoài đều im bật, một giây tiếp theo, nhánh cây bên cửa hang bị người dạt sang hai bên, thanh âm của anh lớn hơn: “Từ Đồ.”

Người đó công ánh trăng trên lưng, thân hình cao lớn cơ hồ che khuất hết cửa hang, khuôn mặt ẩn trong bóng đêm, nhưng hơi thở rối loạn của anh, âm điệu của anh khi gọi tên cô, chỉ vừa thốt chữ đầu tiên cô đã biết đó là giọng nói của anh, là anh.

Từ Đồ đứng bật dậy khỏi mặt đất, hấp tấp lao vào lòng anh, đầu cúi rù, những tiếng nức nở nghẹn ngào cũng theo đó mà tuôn ra, không còn phải đè nén nữa.

Tần Liệt ôm trọn cô vào lòng, bàn tay phủ lên gáy cô áp thật chặt vào lồng ngực mình, cánh tay anh kẹp chặt, dùng tất cả sức lực như muốn nghiền nát cô.

Mất mà tìm lại được.

Tần Liệt thở dồn dập, nhắm nghiền mắt lại rồi từ từ mở ra, anh biết, tất cả những quyết định trước đây của mình đã hoàn toàn sụp đổ trong khoảnh khắc này, lần nữa anh cho phép mình làm theo những gì trái tim mách bảo.

Hai người ôm nhau đi vào trong hang động, Tần Liệt luồn tay vào tóc cô, ngón tay siết chặt, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn anh.

Bên trong chỉ có bóng tối, kỳ thật không nhìn thấy được gì.

Tần Liệt hỏi ngắn gọn: “Em có sao không?”

Cổ họng của Từ Đồ đã tắc nghẹn đến không thể tưởng tượng, thanh âm lẫn khuất tiếng khóc rầm rức tui thân: “... Sao bây giờ anh mới tới.” Cô lại muốn chui vào lòng anh.

Tần Liệt không cho, đầu ngón tay ép chặt chân tóc cô, bằng trực giác ấn đầu xuống, môi chạm vào cằm cô, lần lên trên, chính xác ngậm môi cô.

Nụ hôn này dữ dội và bất chấp, lưỡi xông vào, không ngừng khuấy đảo liếm mút, răng môi quện chặt trao đổi nước bọt của nhau. Tần Liệt tựa một con mãnh thú đáng sợ muốn nuốt chửng cô vào bụng, cho tới bây giờ anh chưa từng kích động và mất kiểm soát đến thế này.

Từ Đồ gắng gượng chống đỡ, miệng nức nở không ngừng.

Không biết qua bao lâu, Tần Liệt chặt vật rời lưỡi đi, cơ thể anh chợt tách ra, trong bóng tối truyền đến tiếng vải vóc sột soạt ma sát vào nhau.

Từ Đồ liếm môi dưới sung tẩy, vươn cánh tay ra, đầu ngón tay chạm vào làn da trần trụi của anh. Cô áp bàn tay lên, thân thể anh hoàn toàn không có chút dấu vết mờ thừa, cơ bắp ở bụng dày và rắn chắc, các múi căng phẳng rõ nét, đường rãnh cơ đối xứng nhau sâu hoắm.

Từ Đồ mơ hồ cảm giác kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, thần kinh căng thẳng tột độ, sự buông thả phóng túng của lúc này khiến người ta càng thêm can đảm gắn kết chặt chẽ, trao hết tất cả cho nhau không chút sợ hãi.

Thân thể nóng bừng lên, cô nghiêng người tới trước, ấn xuống ngực anh một nụ hôn.

Tần Liệt thở hỗn hển, động tác càng gấp gáp, bàn tay đi xuống, dây thắt lưng lách cách một tiếng văng ra.

Anh lột trần chính mình, đồng thời mò tìm trên người cô, lấy điện thoại từ trong túi quần ra: “Mở khóa, bật đèn pin.”

Tần Liệt lạnh giọng ra lệnh. Từ Đồ làm theo.

Trong tích tắc, luồng sáng mạnh chiếu vào vách đá, hai người đứng trong hang động, cuối cùng cũng nhìn thấy lẫn nhau, rõ ràng tách ra chưa bao lâu, vậy mà cảm giác phảng phất như đã mấy đời.

Một tay Tần Liệt giữ gáy Từ Đồ, anh gấp người xuống, hung hăng cắn cổ cô, đến khi nghe thấy tiếng cô kêu lên nức nở, rốt cuộc không đành lòng, xuôi từ dải tai, vành tai đến gò má, dịu dàng mà điên loạn liếm mát.

Hơi thở dồn dập nồng đượm phả trên da thịt cô, Từ Đồ rung mình, không khỏi vòng tay ôm đầu anh.

Đèn pin trong tay lắc lư chao đảo, ánh sáng quét thành những đường ngang dọc bất định.

“Được không em?” Tay anh luồn vào quần cô, giọng nói khàn đặc.

Từ Đồ cắn môi, bị anh ép phải ngửa đầu ra sau, ngập ngừng giây lát, đầu ngón tay cô miết một đường xuống dưới, cuối cùng run rẩy cảm lấy của anh. Cứng rắn, sung to, khó mà nắm trong tay.

Tần Liệt không muốn kiềm nén bản thân nữa, anh đặt thân thể cô lên vách đá phía sau, lột áo cô ra, nút quần vừa cởi xuống, bàn tay dày rộng lập tức tiến thẳng vào, đi tìm hạt nhỏ kia.

Ngón trỏ và ngón cái kẹp lấy day nhẹ, ngón giữa xoay tròn miết xuống, Từ Đồ rướn người bật ra tiếng rên khẽ.

Những mảnh sáng lay động quét lên thân thể hai người, Tần Liệt khom gối, há miệng ngậm lấy căng tròn bên phải, không ngừng vờn quanh khiêu khích.

Cảm nhận được của cô ẩm ướt, anh dừng lại chốc lát, bàn tay trượt sâu xuống, đầu ngón tay tìm được lõi vào, vừa nhẹ nhàng cẩn thận nhưng cũng đầy mạnh mẽ chen vào.

Cơ thể Từ Đồ kéo căng: “Đau.”

Anh lập tức rút ra.

Tần Liệt đặt cô nằm xuống đồng quần áo, tách chân cô ra hai bên, chộp lấy điện thoại trên tay cô rọi vào. Nhìn thấy nơi non mềm đỏ, khí huyết toàn thân anh sôi trào cuộn ngược, nơi nào đó khó chịu muốn nổ tung, anh cắn chặt răng, cong ngón tay hướng vào trong dò tìm.

Từ Đồ vặn người né tránh: “Đau quá.”

Anh sắt đá nửa phần không lùi: “Bé con ngoan, cố chịu một chút.”

Cô còn đang muốn nói gì đó, bỗng cảm thấy ngón tay thô ráp của anh trượt lên trượt xuống dồn dập trong khe rãnh kia, nước càng thêm dư dả, cảm giác không trọng lượng từ nơi nào đó lan truyền khắp cơ thể, các đầu ngón chân và gan bàn chân nóng rẫy tê dại, eo hông ưỡn lên, đúng lúc đó, một vật to lớn bất thành linh đâm thẳng vào, gợn gâng dứt khoát, không chút do dự.

Khoái cảm qua đi, thân thể bị thâm nhập, Từ Đồ khó chịu nổi cảm giác xé rách đau đớn.

“A!” Cô hét lên.

Tần Liệt chỉ mới đi vào được đỉnh chóp, cố kìm nén không chuyển động, cúi người xuống hôn cô.

Từ Đồ vùng tay: “Anh ra đi.”

Nhưng lúc này anh hoàn toàn không biết thương tiếc, thân thể bất động không nhúc nhích, tay tìm xuống dưới nhẹ nhàng mong trốn giúp cô thả lỏng.

Thân thể vừa khó chịu lại tủi thân, Từ Đồ cào mạnh vào hai bên đùi anh, đột nhiên nhớ tới đoạn đối thoại đã nghe lén trong sân trước đó, khó tránh khỏi nước mắt lưng tròng, mấy giọt tí tách rơi xuống.

Cô giờ tay tát anh một cái, chỉ có bề ngoài, sức lực nhẹ hẫng.

Khuôn mặt Tần Liệt khê chếch qua, nhìn cô thế này muốn anh chết anh cũng cam lòng, tất cả động tác đều dừng lại, anh hôn hết những giọt nước mắt của cô: “Đã ở trong em rồi, lại bắt anh nhìn nữa sao?”

Từ Đồ giờ tay lên, lại đánh thêm một cái nhẹ như bông: “Anh nói một tháng sau, sống chết của em không liên quan gì tới anh.”

Tần Liệt lập tức phản ứng: “Em đã quay về?”

Từ Đồ nhìn anh im lặng không lên tiếng, chỉ thút thít lỗ mũi.

“Em tin sao?”

Từ Đồ cắn môi, sự chú ý của cô bị dời đi, không còn đau đớn như vừa nãy: “Nếu tin, em đã không để anh tìm được em.”

“Muốn anh tìm thấy em sao?” Anh khẽ khàng rướn eo, trên trán đã lấm đốm mồ hôi rớt xuống.

“Em không dám quay về, em sợ.” Cô khóc rầm rức: “Sợ anh không cần em. . .”

“Anh cần, sao có thể không cần em được.” Anh dỗ dành, cắn chặt răng, bất thành linh rướn người xuyên sâu vào.

?

Tiếng thút thít của Từ Đồ nghẹn ngang trong cổ họng, ngẩng đầu lên, đến nửa lời cũng thốt không ra.

“Từ Đồ. . .” Anh vùi đầu vào cổ cô, từng tiếng một gọi lớn tên cô: “Từ Đồ. . .”

Thanh âm của Từ Đồ nửa ngày sau mới tìm lại được, òa òa khóc, nói không thành tiếng.

Một hồi lâu sau, Tần Liệt vẫn nằm yên không chuyển động, gân xanh trên trán gồ lên giật giật, khoảnh khắc này hai cơ thể thật sự tan vào nhau, không bao giờ muốn tách ra nữa.

Đợi đến khi cô không còn kháng cự nữa, Tần Liệt chống tay xuống đất, chậm chậm nhún eo hông.

Thân thể đang căng cứng của cô dần được anh mở ra, nơi khép chặt từ từ hé mở, chân di chuyển, nhẹ nhàng vòng quanh thắt lưng anh.

Tần Liệt: “Còn đau không em?”

Từ Đồ cắn môi không nói.

“Cảm giác dễ chịu hơn chưa?”

“... Hơn một chút.”

?

Ánh mắt Tần Liệt tối sầm, bất ngờ giữ chặt eo cô, phối hợp với động tác bên dưới, va đập mãnh liệt.

Đầu Từ Đồ tì vào tảng đá, bên dưới khi đau đớn lúc tê dại, loại va chạm này khiến người ta kinh động tâm can lại không cách nào tự giải thoát, có khoảnh khắc cô lạc mất phương hướng không biết mình đang ở nơi nào, khẽ nhắm mắt lại, hé mở môi, những tiếng nấc ngắt quãng yếu ớt vô thức tràn ra khỏi cổ họng.

Gáy Tần Liệt tê rần, anh quỳ ngồi lên, càng thêm liều lĩnh bất chấp đâm vào, da thịt giã vào nhau phát ra tiếng trầm đục, trong hang động trống trải càng được khuếch đại lên ngàn vạn lần.

Ánh mắt anh tham lam, nhìn chăm chăm hai bầu ngực non mềm đung đưa lên xuống của cô.

Từ Đồ phát hiện ra, muốn đưa tay che lại.

Tần Liệt bắt lấy hai tay cô, khép chồng lên bụng dưới, hai bầu ngực căng tròn bị ép lại càng dựng đứng thẳng lên, ánh mắt anh chăm chăm trượt xuống, dừng ở nơi hai người giao hòa. . .

?

Từ Đồ: “Đau!”

“Đau ở đâu?” Xương quai hàm của anh căng cứng, tốc độ vẫn không giảm.

“Sau lưng.”

Động tác của Tần Liệt thoáng chậm lại, anh ôm hông cô, bế cô đứng dậy, hai chân Từ Đồ theo bản năng vòng quanh hông anh, thân thể không có điểm tựa liền ôm chặt cổ anh.

Hai người chuyển động kịch liệt trong tư thế đứng, Từ Đồ lên đỉnh, thở yếu ớt, cả người mềm rũ nhũn vào lòng anh.

Tần Liệt cũng không dám giãy vò quá lâu, anh cúi đầu, ngậm ngực cô, nhún một nhịp, nhanh chóng rút ra, phóng ra ngoài.

Sau khi kết thúc, anh ôm cô ngồi lên đồng quần áo, đặt cô trong lòng mình. Từ Đồ nhắm nghiền hai mắt, thân thể nhẹ tênh, phảng phất như không có hơi thở.

Tần Liệt khẽ lay cô: “Mệt lắm không em?”

“...”

“Từ Đồ?”

Từ Đồ cố mở mắt lên, mềm nhũn ‘um’ một tiếng, lâm trận xong rồi, giờ mới thấy cảm giác đau đớn đang dần trở dậy, cô nghiêng người, không dám ngồi thẳng, cánh tay thông xuống, nhẹ nhẹ cào cào chân anh, không nói gì.

“Anh lau cho em nhé?”

Cô lại cào cào anh.

Tần Liệt dịu dàng hôn lên trán cô, đặt cô xuống đồng quần áo, anh mặc quần, để trần nửa thân trên, cầm cái áo ngắn tay đi ra cửa hang.

Khe suối ở ngay bên cạnh, cách đó không xa, Tần Liệt ngồi xuống, cẩn thận vò cái áo mấy lần giặt thật sạch, vắt bớt nước để lại chút ẩm ẩm, rồi đứng dậy quay vào hang.

Anh lau sạch bụng dưới và mặt trong đùi cô, nhưng không dám đụng vào nơi đó, nương theo ánh sáng yếu ớt, nhìn thấy những vết máu nhỏ, Tần Liệt siết chặt cái áo trên tay, có hơi hận cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Sau khi lau sạch sẽ, anh mặc quần áo lại cho cô.

Tần Liệt ngã người vào vách đá, đặt Từ Đồ nằm sát trên người mình.

Trong nhất thời, không ai lên tiếng nói chuyện, tắt nguồn sáng từ điện thoại đi, hết thấy bốn bề đều yên tĩnh không một tiếng động.

Không khí ẩm ướt thấm vào da, phía sau vừa cứng lại lạnh lẽo, không thoải mái.

Tần Liệt chống một tay sau đầu, điều chỉnh tư thế, tay kia vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Từ Đồ.” Giọng nói của anh trầm lắng vững vàng.

Hồi lâu sau: “Dạ?”

“Có thể nói chuyện với anh một lát không?”

Đầu cô dụi dụi vào ngực anh: “Dạ.”

Tần Liệt: “Em đang giữ những thứ gì vậy?”

Tim Từ Đồ giật thót, chậm rãi mở mắt ra.

(P/s: Vậy là xong H chính thức rồi. Một tuần mình làm mấy chương, mình sẽ cố gắng dừng ở những chương không gây cần để các bạn khỏi bị hụt hẫng khi phải chờ lâu.

Mình rất thích ‘lần đầu tiên’ của truyện này, không phải vì nó dài ngắn, nhiều ít mà là vì tiến trình để nó diễn ra. Những chương sau này càng đọc càng thấy thương cái cách nam chính nghĩ cho nữ chính.

Những chương sau vẫn còn gây cần, và đảm bảo truyện sẽ hay đến chương cuối cùng.

À, vẫn luôn có thịt ăn nha.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Từ Đồ giật mình, chậm rãi mở mắt ra.

Cô bò dậy khỏi người anh, ngồi bó gối bên cạnh: “Kỳ thật, trưa nay em định nói với anh, nhưng sau đó đã bị bọn chúng bắt đi.”

Tần Liệt cũng nghiêng người ngồi dậy, bả cô đặt lên hai chân mình: “Bây giờ có chịu nói cho anh biết chưa?”

Từ Đồ không trả lời mà với tay tìm điện thoại, cô bật màn hình lên đưa tới trước mặt Tần Liệt: “Hồi chiều, lúc ra khỏi phòng học, em giấu nó trong cái tủ đứng kế bên bụi giảng, lúc quay về nhà em đã chạy tới đó lấy lại.” Ánh sáng yếu ớt của màn hình lóe lên, Từ Đồ mở album ảnh ra: “Để em cho anh xem mấy tấm ảnh này trước đã.”

Tần Liệt bị ánh sáng mạnh bất ngờ chói vào nên nheo mắt lại, khi nhìn thấy rõ hình ảnh trên đó, hơi thở của anh đột nhiên ngưng trệ, không khỏi giờ tay chụp lấy điện thoại, lướt ngón tay tới trước mấy cái.

Ảnh chụp không rõ nét, có lẽ đã chụp trong góc khuất thấp bên dưới. Đập vào mắt là ống thép và gậy gỗ, trên cao là không trung, còn có mấy nóc nhà, có lẽ là tầng thượng của một khu cao tầng nào đó.

Tấm ảnh thứ nhất bị mất hơn phân nửa, một gã đàn ông bóp cổ một người phụ nữ, một gã khác đang mò tìm thứ gì đó trên người cô ta.

Tấm thứ hai, gã đàn ông tát người phụ nữ té xuống đất.

Tấm thứ ba, gã đàn ông túm người phụ nữ lên, cánh tay chặn ngang cổ đối phương, lưng của người phụ nữ tì lên lan can, nửa người cô ta treo lơ lửng giữa không trung.

Tấm thứ tư, hai gã đàn ông bất ngờ quay phắt đầu lại, nhìn chòng chọc vào máy ảnh, ánh mắt lộ ra tia hung ác dữ tợn.

Tần Liệt dừng tay, nhìn cô: “Đây chính là mấy gã hôm nay đã đến đây sao.”

“Dạ.”

Anh tiếp tục lướt tới.

Tấm thứ năm, một gã đàn ông đứng yên, một gã nhìn về phía ống kính, nhưng trong bức ảnh đã không còn nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ kia.

Tấm thứ sáu hoàn toàn bị hồng.

Anh lại lướt liên tiếp mấy cái, Từ Đồ nói: “Hết rồi ạ.”

Tần Liệt nắm chặt điện thoại trên tay, trong lòng như có tảng đá đè xuống, không thể nói rõ tâm trạng lúc này.

Anh ôm chặt người phía trước: “Người kia là Hoàng Vi?”

“Dạ.” Từ Đồ làm tỏ trong ngực anh: “Để em kể cho anh nghe từ đầu, có một số việc đến tận hôm nay em mới hiểu rõ.”

Từ Đồ thuật lại: “Chuyện xảy ra trước đó nửa tháng, Hoàng Vi cầm một sổ giấy tờ chứng nhận tài sản của gia đình em đến ngã bài với em, bảo em đừng ngăn cản cô ta và Từ Việt Hải qua lại với nhau. Vì thế em bí mật tung tin tức cô ta phẫu thuật thẩm mỹ lên mạng, tin này sau đó bị báo chí làm rùm beng lên.” Cô nghĩ ngợi một lúc: “Chuyện xảy ra ngày hôm đó, kỳ thật do em đã theo dõi cô ta, muốn chụp lại hình ảnh cô ta qua lại với những người đàn ông khác để tiếp tục tung tin đồn.”

“Vi vậy, em đã tận mắt chứng kiến vụ giết người này?”

“Dạ.” Từ Đồ nói tiếp: “Em thấy cô ta và hai người đàn ông đi vào phòng, thầm nghĩ sẽ chụp được những thông tin khiến cô ta hết đường chối cãi, trong đầu còn tưởng tượng xi căng đàn này sẽ bùng nổ dữ dội cỡ nào. Em dán người trên cửa nghe cả buổi trời, nhưng rốt cuộc không nghe thấy được gì. Lúc em hết kiên nhẫn tính bỏ đi, cánh cửa đó đột nhiên bật ra...”

Cánh cửa bất ngờ bật mở, Hoàng Vi lao từ bên trong ra, hai người va vào nhau, thái độ của cô ta hết sức kỳ lạ cứ hốt hoảng nói xin lỗi Từ Đồ, rồi loạng choạng kéo cô ra xa mấy bước, bất tỉnh lịnh thì thắm vào tai cô hai câu.

Hoàng Vi nói những lời đó với tốc độ rất nhanh, đồng thời nhét vào tay Từ Đồ một cái chìa khóa.

Lúc ấy, Từ Đồ có phần sững sốt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng mơ hồ nhận thấy không khí có gì đó rất bất thường. Trước khi hai người đàn ông kia đi ra, cô lập tức điềm nhiên như không xoay người rồi đi.

Hoàng Vi thì vọt vào cầu thang lối thoát hiểm phòng cháy chữa cháy hướng ngược lại.

Cao Sâm và Triển Cường cũng lần lượt từ trọng phòng chạy ra, bọn chúng nhìn nhau chốc lát rồi lia mắt về phía Từ Đồ biến mất. Có lẽ do không nghĩ trong vài giây ngắn ngủi hai người kịp trao đổi với nhau, cũng có thể do cảm thấy trước mắt tóm được Hoàng Vi là quan trọng nhất, nên lập tức bám theo cô ta lên sân thượng.

Sau đó, Từ Đồ dùng điện thoại của khách sạn báo cảnh sát, định đi về nhưng do dự hết lần này tới lần khác, rốt cuộc vẫn men theo lối bọn người kia vừa chạy qua, đi lên tầng trên cùng.

Tần Liệt hỏi: “Những tấm hình này cảnh sát đã xem rồi sao?”

“Đã xem rồi ạ.” Thân thể hơi khó chịu, Từ Đồ đối tư thế: “Hôm đó, suýt chút nữa em đã bị bọn chúng tóm được. Kỳ thật em sợ lắm, muốn mặc kệ,

nhưng đấu tranh thật lâu, cuối cùng vẫn đi rửa ảnh ra. Em đứng nán nã trước cửa đồn cảnh sát hết mấy ngày, lúc đó có rất nhiều người ra ra vào vào, nhưng chỉ có một người cảnh sát lớn tuổi để ý tới em, em liền quyết định giao ảnh chụp cho hắn...”

Người cảnh sát đó họ Tôn, là trưởng cục cảnh sát quận Minh Tiền, thành phố Hồng Dương. Lúc đó, hắn ta quan sát Từ Đồ rất lâu, lúc nhận xấp hình, cứ lật đi lật lại từng tấm xem thật kỹ.

Hắn ta không mời Từ Đồ vào trong sở cảnh sát mà kéo cô vào một góc hẻo lánh gần đó.

Trong lòng Từ Đồ lập tức dấy lên nghi ngờ, cô muốn bỏ đi, nhưng bị đối phương ngăn lại.

Hắn ta hỏi: “Cô bé, mấy tấm ảnh con chụp quá mờ hồ, căn bản không chứng minh được điều gì, con còn chứng cứ nào khác không?”

“Có.” Cô vừa thốt ra đột nhiên khựng lại: “Không có.”

Tay cảnh sát lão làng lom lom nhìn Từ Đồ dò xét, hắn ta vỗ vai cô: “Con đừng sợ, nhất định phải phối hợp với cảnh sát, con giao hết các vật chứng ra thì mới có thể trợ giúp bọn chú phá án được.” Hắn ta nói tiếp: “Nếu như con không muốn dính tới thủ tục phiền hà rắc rối, thì không cần phải tới đồn cảnh sát, chú đi theo con về lấy.”

Từ Đồ cau mày, cảm thấy chuyện này càng lúc càng kỳ quái, vì vậy đã giả vờ hòa theo lời hắn: “Ngài nói đúng, kỳ thật con rất sợ phiền phức.” Cô khẽ sát lại gần nói với hắn: “Bằng không chúng ta hẹn thời gian địa điểm gặp mặt, con đem mấy thứ đó giao cho chú.”

Tần Liệt cắt ngang lời cô: “Em đến đó sao?”

“Dạ.” Từ Đồ nói: “Nhưng em núp trong góc khuất quan sát chứ không dám lộ diện, hôm đó quả nhiên thuộc hạ của Cao Sâm cũng tới.”

Từ Đồ trầm ngâm thật lâu, bẻ bẻ ngón tay anh: “Đó là lần đầu tiên em biết xã hội này dơ bẩn và thối nát đến vậy.” Giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt của cô va vào vách đá trong hang động vọng lại: “Sau đó, chuyện của Hoàng Vi được báo chí đưa tin là tự sát, những tấm ảnh em đã giao cho hắn ngày hôm đó và kết quả kiểm tra camera giám sát của khách sạn đều chìm lìm.”

Tần Liệt nhất thời không lên tiếng, anh quán một điếu thuốc đưa lên miệng hút: “Thế nên, đó chính là lý do em không tin tưởng anh?”

“Không phải anh cai thuốc sao?”

Tần Liệt không trả lời mà tiếp tục rít thêm một hơi, khói thuốc bay lên cay xè anh nheo mắt lại, ngón tay khảy tàn thuốc rồi bất ngờ đưa tới khoe môi cô.

Từ Đồ thoáng ngẩn ra, sau đó khẽ sát vào tay anh ngậm lấy, mùi vị nicotine đập dòn lan tỏa không khoang miệng, đã lâu rồi cô không hút thuốc nên khó chịu ho khan một tiếng.

“Lúc mới đầu không tin, nhưng sau đó thì tin.”

Tần Liệt không trả lời, ngược lại hỏi: “Em cũng không nói với ba em sao?”

“Dạ không.”

“Tại sao?”

Từ Đồ không hí hoáy nghịch tay anh nữa, lơ đãng nói: “Em ghét ông ấy, sao phải nhờ ông ấy giúp chứ?”

Anh lật lòng bàn tay lại, cầm tay cô: “Em không nên tự mình đối phó.”

“Không đâu, em không dám.” Từ Đồ kiên định lắc đầu: “Khi đó, Từ Việt Hải đưa em đến Lạc Bình, em muốn nhân cơ hội này chờ cho chuyện đó nguội đi, đám người kia không dễ chọc vào. Hơn nữa, Hoàng Vi sống hay chết không liên quan gì tới em, em định đợi mọi chuyện qua đi, em lại trở về Hồng Dương. Và lại, khi đó quan hệ giữa chúng ta không tốt lắm, nên em cảm thấy không cần thiết phải nói với anh. Đầu nghĩ bọn chúng lại đuổi theo tới tận nơi này... Lúc muốn nói thì đã muộn.”

Từ Đồ nói xong, vòng cánh tay quanh thắt lưng anh, dụi đầu vào ngực anh lấy lòng.

Ngoài cửa hang, những ngọn gió thổi qua lay động cành lá, ánh trăng mỏng manh xuyên qua khe hở rắc xuống, tiếng thác nước vọng rõ bên tai.

Tần Liệt vuốt ve lưng Từ Đồ, đưa điếu thuốc lên khoe miệng cô: “Muốn hút nữa không?”

“Dạ không.” Cô ngoan ngoãn lắc đầu, ngón tay khuyếch khuyếch da anh: “Anh cũng đừng hút nữa, vừa nãy em ngửi thấy cả người anh toàn mùi thuốc lá, trong miệng cũng vậy, thối chết.”

Tần Liệt dập tắt đầu thuốc, tách mặt cô ra khỏi lồng ngực mình, cúi đầu hung hăng hôn xuống.

Môi anh trần trọc ngậm lấy môi cô quyến luyến không rời, giờ khắc này anh bất chấp tất cả, không còn quan tâm tới những phản kháng và cảm xúc của cô nữa. Bởi vì không một ai có thể biết, mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi vừa qua, anh đã bị gầy vò hành hạ khủng khiếp đến mức nào. Sau này, không bao

giờ muốn buông tay, không bao giờ muốn tách rời, tốt nhất là lấy sợi dây thừng buộc chặt cô vào lưng quần đem theo suốt đời.

Tần Liệt khóa chặt cô trong ngực, phủ tay lên gáy cô, cơ hồ trút hết sức lực và yêu thương trong lòng mà điên cuồng hôn xuống.

Từ Đồ ‘um’ một tiếng, đẩy ngực anh.

Tần Liệt chậm rãi tách môi ra: “Sau này anh không hút nữa.”

“Dạ.”

“Trước khi hôn em, sẽ đánh răng sạch sẽ.”

Từ Đồ cười khúc khích, siết chặt thắt lưng anh.

Anh hỏi: “Máy giờ rồi?”

“Chín giờ rưỡi.” Từ Đồ bật sáng màn hình điện thoại.

Tần Liệt tỉ mỉ cảm lên đỉnh đầu cô, vuốt ve mông cô: “Vừa nãy, anh có làm em đau không?”

“Đau lắm”

Tìm anh thất lại, ôm cô không biết phải làm thế nào: “Để anh xem thử nhé?”

Từ Đồ lắc đầu nguầy nguậy.

Tóc cô cọ vào cằm anh, mùi hương của cô và hơi nước ẩm ướt cùng xông vào khoang mũi, Tần Liệt khẽ thở dài: “Thật sự không nên, đều là lỗi của anh.”

Lúc này đây, anh hối hận vô cùng, khoảnh khắc tìm được cô, không biết phải làm thế nào để trút hết những căng thẳng hỗn loạn trong lòng, nên đã quá phóng túng nuông chiều bản thân mình, mất hết khống chế. Cho dù anh dừng cảm hay nói đúng hơn là ích kỷ giữ cô lại bên mình, gạt hết những băn khoăn đắn đo trước đó, thì lần đầu tiên của cô, cũng không nên xảy ra trong tình huống như thế này.

Tần Liệt dán môi lên đỉnh đầu cô: “Đều là lỗi của anh.”

Từ Đồ hứ một tiếng: “Quả thực là cảm thú mặc đồ.”

Tần Liệt bất đắc dĩ cười cười: “Lần sau sẽ không như vậy, nhất định sẽ hầu hạ em thật tốt.”

Cô véo ngực anh nhưng da thịt anh quá cứng, véo nửa ngày không nhúc nhích, cuối cùng tìm được cái hạt nhỏ kia hung hăng xoắn một cái.

Tần Liệt nắm lấy tay cô, thật lâu sau không nói chuyện, bầu không khí trong hang yên tĩnh lạ thường, anh bình tĩnh cất lời: “Em có thể tự chăm sóc tốt cho mình không?”

“Anh có ý gì ạ?”

Tần Liệt không giấu diếm: “Duyệt Duyệt đã bị bọn người kia bắt đi, bọn chúng bảo anh tìm em, đưa em đến trao đổi.”

Thân thể Từ Đồ bất giác cứng đờ: “Bắt Duyệt Duyệt?”

“Ừ.” Tần Liệt thẳng người lên, đặt Từ Đồ ngồi xuống tảng đá bằng phẳng bên cạnh.

Từ Đồ không khỏi siết chặt nắm tay, trong lòng hốt hoảng lo lắng: “Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Tần Tử Duyệt không sao chứ? Con bé có bị hoảng sợ không?” Cô sực nhớ tới: “Còn một chuyện em chưa nói hết.”

“Chuyện gì?”

Từ Đồ nồn nồn nói rất nhanh: “Hoàng Vi đưa cho em một cái chìa khóa kết an toàn, em luôn giấu trong nhà ở Hồng Dương. Em không có đi đến đó xem thử nên cũng không biết bên trong đựng thứ gì. Hôm nay bị bọn chúng bắt đi em mới biết, chính là chứng cứ năm đó Cao Sâm hãm hại người khác.”

Tần Liệt im lặng không lên tiếng, đợi cô nói xong.

Từ Đồ nhìn sắc mặt anh: “Là chứng cứ vụ ngộ độc ở khách sạn Lăng Đình mấy năm trước.”

Sóng mắt Tần Liệt lay chuyển, đôi mắt sáng như đuốc thông suốt nhìn cô.

Từ Đồ nói tiếp: “Hơn nữa, anh không thể tưởng tượng được người hãm hại là ai đâu?”

“À?”

“Luu Xuân Sơn.”

Từ Đồ kể hết đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện cho Tần Liệt nghe, Tần Liệt nghe xong, lại hút thêm hai điếu thuốc, yên lặng suy nghĩ một hồi lâu mới từ từ tiêu hóa.

Anh cúi đầu, dụi đầu thuốc lên tảng đá dập tắt: “Nghe anh nói.” Anh nói với Từ Đồ: “Anh dạy em phải làm thế nào.”

Anh im lặng mấy giây, sắp xếp lại mạch suy nghĩ: “Tần Tử Duyệt đã bị bắt đi hơn hai tiếng, hiện giờ đang ở Phàn Vũ, mục tiêu của bọn chúng là em, cho nên con bé tạm thời an toàn.” Anh dừng lại: “Bọn chúng bảo đêm mai giao người, nhưng anh không thể đợi đến lúc đó được, bây giờ anh sẽ ra Phàn Vũ.”

“Em cũng muốn đi.” Cô đứng dậy, bên dưới cơ thể đau rát, không khỏi xuyt xoa một tiếng.

Tần Liệt càng thêm hối hận, mím chặt môi, ôm cô: “Em đã hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, quên rồi sao?”

Từ Đồ cúi gằm mặt, im lặng không nói gì.

Tần Liệt cầm cái áo thun ẩm ướt bên cạnh, nhanh chóng tròng lên người: “Hang động này tuyệt đối an toàn, em ở đây chờ đến khi trời hừng sáng, đợi cho cơ thể bớt khó chịu hãy đi.” Anh dừng lại mấy giây, vuốt tóc cô: “Đừng về Lạc Bình, đi tới phía trước, trực tiếp đi thẳng qua thôn Lạc Khát. Lần trước anh dẫn em tới nhà Luu Phương Phương, em còn nhớ đường không?”

Từ Đồ: “Dạ nhớ.”

“Thôn Lạc Khát có đường đi thẳng ra thôn Hoài, đến thôn Hoài rồi, trước hết em hãy gọi điện thoại cho ba em, nói cho ông ấy biết chứng cứ để ở đâu, giải thích rõ mọi chuyện, bảo ông ấy tìm người quen, báo cảnh sát.”

Từ Đồ cúi gằm mặt xuống, không chịu: “Em không muốn gọi điện cho ông ấy.”

Tần Liệt giữ hai vai cô: “Em phải gọi.” Giọng nói của anh chưa bao giờ nghiêm túc đến vậy: “Đừng tự lừa dối mình, nếu sự sống chết của Hoàng Vi không ảnh hưởng gì đến em, thì hôm đó trên đường từ Phàn Vũ về, em đã không liều mình nhặt điện thoại đến mức suýt nữa rơi xuống khe núi...” Anh dựng cô đứng thẳng dậy, cúi người hôn lên trán cô, ngữ khí quyến luyến dỗ dành: “Anh biết, em là đứa bé ngoan, từ trước đến giờ đều rất hiền lành tốt bụng và hiểu chuyện, đừng quyết định những thứ khiến mình phải hối hận, hơn nữa chuyện lần này quan hệ quá lớn, em không thể giấu diếm được.”

Anh dắt tay cô đi ra cửa hang: “Từ Việt Hải là ba em, cho dù ông ấy có làm sai nhiều chuyện, nhưng chắc chắn một điều, ông ấy tuyệt đối không bao giờ hại em.”

“Điểm này, em có thừa nhận không?”

Từ Đồ cảm thấy viên mắt cay xè, một giọt nước mắt vô thức rơi xuống: “Thừa nhận.”

Tần Liệt đưa ngón tay cái lau cho cô: “Vậy thì phải ngoan.” Trong lòng anh trống rỗng, chua xót nói tiếp: “Sau đó em lập tức đi nhờ xe trở về Hồng Dương.”

Từ Đồ bất ngờ mở to mắt: “Vậy còn anh?”

“Đợi mọi việc kết thúc, anh sẽ đi Hồng Dương tìm em.”

Từ Đồ ôm lấy thắt lưng anh, siết chặt đến tắt thở.

Tần Liệt biết cô sợ hãi điều gì, anh duỗi cánh tay ra sau, nhấn tâm gờ tay cô ra.

Anh nương theo chiều cao của cô, cúi người xuống, nhìn cô: “Lần này, anh muốn em tin tưởng anh.”

Giọng nói của anh cứng rắn kiên định, không cho phép cô nói không.

Từ Đồ gật đầu.

Bước chân Tần Liệt thoăn thoắt rồi đi không ngừng nghỉ một giây, để giày giẫm lên đá sỏi trên đường phát ra những tiếng lạo xạo, tiếng gió tiếng nước, tiếng lá cây cọ vào nhau. Nhưng đi thật lâu rồi, vậy mà quanh quẩn bên tai anh vẫn là tiếng cô khóc nghẹn ngào nức nở.

Hang núi trống trải ẩm ướt, chỉ có bóng tối vô tận và sự chờ đợi dằng dặc.

Cổ họng Tần Liệt đắng chát, cái áo ngắn tay dán sát vào da thịt, gió phàn phật tấp vào, vừa ẩm ướt vừa lạnh.

Anh thề, đây là lần cuối cùng anh bỏ cô lại một mình.

Bên ngoài thị trấn Phàn Vũ có một nhà xưởng bỏ hoang, trước đây là nơi gia công chế biến chè. Sau này nguồn cung cấp nguyên vật liệu khan hiếm, thua lỗ liên tục mấy năm trời, nên ông chủ đã dọn đến địa phương khác làm ăn, mấy nhà xưởng này cũng dần trở nên hoang phế.

Nguồn điện trong nhà xưởng không còn hoạt động, khoảng sân rộng chất đầy những đồ đạc tạp nham. Hai chiếc xe jeep đậu trong sân, đèn pha rơi vào cửa sắt phía trước, cánh cửa đóng chặt, bề mặt loang lổ màu sơn đỏ, nước sơn đã bị tróc gần hết, lộ ra lớp tôn rỉ sét bên trong.

Cao Sầm và Triển Cường ngồi trên xe, mơ màng ngủ.

Gã cao lớn bước xuống từ một chiếc xe khác, ôm bụng, đá gã đàn ông thấp gầy: “Mày coi chừng con nhò kia cho cẩn thận, tao đi vệ sinh.”

Gã thấp gầy gãi cằm, mở to mắt lia qua góc sân, miễn cưỡng: “Nó có thể chạy đi đâu chứ. Mày nhanh một chút.”

Gã cao lớn nhỏ giọng chửi: “Con mẹ mày lúc nào cũng ngủ.” Gã ta cúi thắt lưng, đi vào bìa rừng phía ngoài khoảnh sân, với giọng hét lớn: “Chờ tao xong, mày đi thay cho Dương Thông, đầu nó bị người ta đánh móp gáo, không chống đỡ lâu nổi đâu.”

“Biết rồi.” Gã thấp gầy lật người dậy, hùng hù hô hô mấy câu lại tiếp tục nhắm nghiền hai mắt.

Chẳng bao lâu sau, có người len lén chuồn vào, hẩn dấn người sát bờ rào, chạy nhanh mấy bước, thụp người nấp trong đám phế liệu chất đống phía sau.

Đèn pha của xe không rơi tới nơi đó, bên trong hoàn toàn không có chút động tĩnh nào, tựa hồ tất cả đều đang ngủ thiếp đi.

Hắn đảo lia mắt nhìn xung quanh, khom người sát đất, chạy thật nhanh về phía Tần Tử Duyệt.

Tần Tử Duyệt bị trói hai tay hai chân ngồi co rút trong góc sân. Cô bé khóc mệt, cơ thể ngoẻo sang một bên mơ màng ngủ, bỗng cảm thấy có người động vào dây trói, cô bé run rẩy, bất chợt bừng tỉnh, vừa tỉnh hết lên, đã có một bàn tay bịt miệng cô bé lại.

Tần Tử Duyệt trừng to mắt, nhìn thấy rõ người tới, hai đồng tử sáng bừng: “Chú điên!” Giọng nói của cô bé bị bóp nghẹt trong lòng bàn tay hắn.

Ánh mắt Lưu Xuân Sơn hoảng loạn, đặt một ngón tay lên môi: “Suyt!”

Tần Tử Duyệt ra sức gật đầu thật mạnh.

Lưu Xuân Sơn liếc nhìn về phía chiếc xe, hắn cời dây trói trên chân Tần Tử Duyệt rồi bế con bé chạy ra ngoài.

Nhưng chưa đi được mấy bước, bỗng có một tiếng ‘ầm’ trầm đục nặng nề vang lên, có người đập mạnh cửa xe, hét lớn: “Cao Thành!”

Lưu Xuân Sơn bất giác khựng người xoay lại, nhìn thấy Cao Sầm dứt hai tay vào túi quần đang đứng bên cạnh chiếc xe jeep. Gã ta không tiến lên phía trước ngăn cản, mà cười cười: “Nhiều năm không gặp, không nghĩ tới hai anh em chúng ta lại gặp nhau trong tình huống thế này.”

Lưu Xuân Sơn thả Tần Tử Duyệt xuống, kéo cô bé ra sau lưng mình, vội vàng lui lại mấy bước, thân thể hắn khẽ phát run, lắc đầu nguầy nguậy, hai chân không ngừng giẫm đạp dưới đất.

Hết thấy hành động đều không giống người bình thường.

Hai gã còn lại cũng bước xuống xe, Triển Cường muốn tiến lên phía trước nhưng Cao Sầm ngăn lại.

Gã ta quan sát Lưu Xuân Sơn vài giây, cười nói: “Cậu trốn mấy năm không về nhà, ba lo lắng cho cậu, sắp nằm liệt trên giường không dậy nổi.” Hắn ta đi tới phía trước hai bước: “Vừa khéo, nhân cơ hội này, cậu theo tôi về gặp ba.”

Lưu Xuân Sơn đột nhiên giật mình kinh hãi: “Tôi không về... Tôi không làm, tôi không làm gì hết...”

Cao Sầm: “Đã có gan làm, thì phải có gan chịu.”

“Không có làm, không có làm... Là anh hại tôi...”

Cao Sầm tiếp tục tiến lại gần: “Tôi là anh cậu, sao có thể hại cậu chứ?”

“Là anh hại tôi... Tôi không hạ độc, tôi không đi tù.”

Cao Sầm đưa tay về phía hắn: “Giao con nhóc kia cho tôi, cậu cũng theo tôi trở về.”

Lưu Xuân Sơn bất ngờ lùi ra sau một bước dài, cúi đầu nhìn Tần Tử Duyệt: “Cô bé không được.” Hắn cúi xuống, nhặt một cây gậy dưới đất lên, hướng về phía Cao Sầm: “Ba mẹ cô bé bị tôi hại chết, cô bé không được, cô bé không được...”

Cao Sầm cau mày, nhất thời không biết hắn điên thật hay giả vờ.

Lưu Xuân Sơn nhỏ giọng lắm bầm, thấy Cao Sầm không có ý định dừng lại mà vẫn tiếp tục đi thẳng về phía mình.

Khuôn mặt hắn bỗng trở nên méo mó, mắt trừng to sợ hãi, vung gây loạn xạ về phía Cao Sầm, nhưng chưa kịp đụng tới, thân thể đột nhiên cứng đờ, tròng mắt trắng dã, ngã lộn ra đất.

Tần Tử Duyệt ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, bật khóc hu hu.

Gã cao lớn ném cây gậy trên tay xuống, phui tay, kẹp Tần Tử Duyệt dưới nách đi ra góc sân.

Gã đàn ông thấp gầy đá đá Lưu Xuân Sơn, hỏi: “Cao tổng, làm gì bây giờ?”

Cao Sầm nhìn chằm chằm dưới đất một lúc, ánh mắt hung ác nham hiểm dòm gã thấp gầy, hung hăng đập mạnh mấy phát vào người gã.

Gã thấp gầy không dám hé miệng, cắn răng cố gắng chịu đựng cho qua.

Cao Sầm hướng về phía gã cao lớn: “Trói chặt nó lại, mày lái một chiếc xe, đưa nó về Hồng Dương trước.”

Gã cao lớn chạy tới: “Về trước?”

Cao Sầm hừ lạnh, nhếch môi: “Đưa thẳng tới đồn cảnh sát.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Gã cao lớn trói chặt Lưu Xuân Sơn lại, phối hợp với mấy gã kia nhét hắn vào cốp xe. Gã ta nghe Cao Sầm dặn dò thêm mấy câu rồi khởi động xe jeep, nghiêng ngang rồi đi.

Cao Sầm liếc nhìn ánh đèn hậu từ từ mất hút, hất cằm nói với Triển Cường: “Đem con nhỏ đó lên gác trói lại.”

Bên hông nhà xưởng có một cầu thang xoắn ốc ngoài trời, được làm từ sắt và ván gỗ, kiểu dáng thô sơ, phía trên có một tấm ván dài bắc ngang làm lối đi thông qua đầu bên kia nhà xưởng.

Triển Cường cấp cô bé con không ngừng khóc thút thút đi lên cầu thang, gã ta lạnh giọng quát mấy câu, đến khi cô bé im bất không dám lên tiếng nữa mới trói vào lan can ngay lối rẽ lên lầu.

Gã rảo mấy bước phóng xuống đất, lia mắt nhìn lên trên, hai chân Tần Tử Duyệt bị treo lơ lửng giữa không trung, mũi chân phải duỗi căng hết mức mới có thể miễn cưỡng chạm vào tấm ván gỗ.

Triển Cường: “Cao tổng, con nhóc kia sẽ không bị dọa chứ?”

Cao Sầm lạnh lùng trừng gã, bên tai mơ hồ truyền tới tiếng khóc tắc nghẹn có vẻ nén của cô bé, hắn ta chẳng quan tâm: “Đi kêu Dương Thông về đây, không cần canh chừng trong thị trấn nữa, có người muốn đi, nó cũng không ngăn được.” Cao Sầm mở cửa xe, ánh mắt nhìn vào một điểm mơ hồ: “Xem ra chuyện này sẽ sớm kết thúc, xóc lại tinh thần đi.”

Hắn khom người lên xe, dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt lại.

Đêm càng lúc càng nồng đậm, cánh rừng bao bọc phía ngoài sân không ngừng phát ra những tiếng lao xao kỳ quái rợn người. Ngoại trừ ánh đèn xe chiếu vào cánh cửa nhà xưởng, bốn bề đen kịt không thấy rõ năm ngón tay.

Triển Cường chấp tay sau lưng đi lòng vòng trước cửa, gã thấp gầy và Dương Thông ngồi trên đám mây mốc hồng hóc.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Dương Thông ngoác miệng ngáp dài, bỗng thấy cánh tay đau ngứa, gã ta ‘bóp’ một phát, trong tay dính đầy máu con muỗi bị đập chết. Gã gãi sồn sột, vung chân đá gã thấp gầy: “Mẹ mày, lại ngủ nữa hả?”

Gã thấp gầy gục đầu: “Mày canh đi, mấy ngày nay tao ngủ không yên, để tao chợp mắt một lát.” Gã ta đổi hướng tìm tư thế thoải mái, tiếp tục chống cằm nhắm mắt lại.

“Cao tổng bảo xóc lại tinh thần, tìm thuốc hút đi.”

Gã thấp gầy trề môi: “Con nhỏ đó đã chạy trốn từ kiếp nào, làm gì có chuyện thăng kia dễ dàng giao người ra như vậy. Mấy người chúng ta ngồi đây,

đúng là dư thừa.”

“Cảnh giác một chút vẫn tốt.”

Hai gã nói chuyện câu có câu không hồi lâu, một cơn gió mạnh thổi qua khiến đám lá cây ngoài kia càn khua vào nhau loạn xạ, mấy con chim ăn đêm dáo dác kêu văng trời, từ đằng xa mờ mờ xuất hiện những tia sáng.

Triển Cường nghiêng đầu, chăm chú nhìn về hướng phát ra ánh sáng.

Chẳng mấy chốc, tiếng động cơ xe máy ngày càng đến gần.

Cao Sâm lập tức mở choàng mắt, ngồi im không nhúc nhích, hai con mắt cú vọ nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu.

Đèn xe máy rọi sáng cả khoảng sân, người đàn ông cao lớn vạm vỡ kia khom thấp người ngồi lùi phía yên sau, trong tiếng ồn ào gầm rú phát ra từ pô xe khi tăng tốc, phóng như bay vọt vào trong.

Triển Cường vội né sang một bên, té bổ nhào xuống đất.

Chiếc xe lao tới, vững vàng quét ngang sân đứng phắt lại, khói từ đuôi xe cuốn theo bụi đường cuộn cuộn hất lên.

Gã cao lớn lập tức phóng xuống, rút con dao nhọn sau lưng ra, cân nhắc một lúc, chuyển tới vị trí đối diện, chờ thời cơ hành động.

Triển Cường cũng đứng dậy, trong tiếng ‘brum brum’ cao giọng hỏi: “Mày tới có một mình?”

Người vừa tới cất giọng trầm thấp: “Đúng.”

Gã thấp gầy phun nước bọt, chìa mũi dao vào anh: “Mày nghe không hiểu tiếng người hả? Tao bảo mày tìm con nhò kia, mày tới một mình làm con mẹ gì?”

“Không tìm được.”

“Không tìm được thì mẹ nó quay về tìm tiếp.”

Cao Sâm nheo mắt, bóng người trong kính chiếu hậu quá nhỏ, đối phương ngồi trên xe mô tô, cả người ẩn trong bóng tối, nhất thời không nhìn thấy rõ được tướng mạo.

Hắn ta quan sát một lúc, đẩy cửa xe đi xuống.

Ánh mắt mọi người đều ném về phía đó.

Cao Sâm đút hai tay vào túi quần, cười nói: “Tần tiên sinh quả nhiên can đảm, không giao người chúng tôi muốn mà dám một mình xông vào đây, khiến Cao tôi không khỏi khâm phục.”

Người vừa tới không nói gì, ánh mắt hướng về phía trước, khẽ liếc nhìn ra đằng sau tầng hai nhà xưởng. Ánh mắt của đám Cao Sâm đang tập trung trên người anh, không phát hiện những điều bất thường phía sau. Bên kia có một bóng người lấp ló, từ từ nhích lại gần lan can, trong bóng tối chỉ nhìn thấy lờ mờ đang làm gì đó.

Cao Sâm nói tiếp: “Là tìm không được, hay là không muốn giao nó cho bọn tao?”

Anh bước xuống xe, đi về phía hai gã kia mấy bước. Lúc này, đứng thẳng người lên rồi, mới thấy vóc dáng vô cùng cao lớn.

Cao Sâm nhíu mắt lại, trong lòng nhận thấy có gì đó bất thường.

Người vừa tới lên tiếng: “Thành thật mà nói, người không thể giao, nhưng tôi có đem thứ các người muốn đến đây.” Anh bình thần ngược mắt lên, bóng đen trên lầu đã cời dây trói cho Tần Từ Duyệt, cô bé sợ đến mức không còn biết gì, tiếng ghen ngào trong cổ họng dần dần không đè nén được nữa.

Lỗi tai Cao Sâm khẽ rục rịch, tính xoay đầu lại.

Người vừa tới lập tức lên tiếng trước một bước: “Tôi có một chiếc di động và một cái chìa khóa, đây là tất cả những thứ tìm được trong hành lý của cô ấy.” Anh đút tay vào túi quần, lấy ra hươu hươu trước mặt bọn chúng.

Trong tíc tắc, ánh mắt của tất cả mấy gã kia đều tập trung vào thứ trên tay anh, anh vung cái chìa khóa lên ném ra giữa sân.

Sắc trời tối đen như mực, cái chìa khóa rơi xuống đất, trong thời gian ngắn ngủi nhất thời không thể nào tìm ra.

Gã thấp gầy và Dương Thông lập tức ngồi xổm xuống tìm kiếm, bên kia Triển Cường và Cao Sâm nhìn anh chòng chọc.

Bóng đen bên trên đã cứu được người xuống, nhưng khi cô bé con nhìn thấy Tần Liệt liền hoảng hốt thốt lên một tiếng ‘ba’, sau đó không không chế

được nữa, bật khóc thành tiếng.

A Phu bịt miệng cô bé lại, cấp lên người, chạy vòng ra phía sau Tàn Liệt.

Cùng lúc đó, Tàn Liệt ném điện thoại về phía Triển Cường, nhanh chóng lùi ra sau mấy bước, phóng lên xe, tính giảm ga.

Bất thành linh, một tiếng nổ ‘đùng’ vang lên xé toạt màn đêm.

Cao Sâm bắn một phát chi thiên, ánh mắt tàn nhẫn, hét lớn: “Đứng im hết cho tao, không được nhúc nhích.”

Động tác của mọi người thoát cái khựng lại, Triển Cường phóng tới đá A Phu té quỵ xuống, mấy gã hợp sức giữ chặt hắn.

Cao Sâm chìa súng vào Tàn Liệt, mắt trừng trừng không chớp, ‘doàng’ một tiếng vang lên, thêm một viên đạn rời khỏi nòng.

Thân hình Tàn Liệt khẽ lung lay, hai hàng chân mày lập tức nhú chặt lại.

...

Bên kia, Từ Đồ nhảy xuống xe máy, nói lời cảm ơn với người ta: “Anh về nói với Lục bà bà, em sẽ trở lại thăm bà, cảm ơn anh khuya như vậy còn đưa em ra đây.”

Người chạy xe máy là con trai của Lục bà bà hàng xóm, hấn lo lắng hỏi: “Thật sự không về cùng sao? Một mình em con gái, nửa đêm nửa hôm tới Phần Vũ rất nguy hiểm.”

Từ Đồ xua tay: “Không sao đâu ạ.” Cô nhìn quanh quất một vòng rồi nhanh chóng chui tọt vào con ngõ nhỏ bên cạnh.

Đội người đi xa rồi, Từ Đồ dựa người vào tường ổn định lại hơi thở. Bốn bề tĩnh lặng như tờ, không có một ngọn đèn nào vì cô thấp sáng, chỉ có bóng tối khôn cùng, phẳng phất ẩn giấu bên trong vô vàn nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng cô.

Từ Đồ hít một hơi thật sâu, bật sáng màn hình điện thoại lên. Nhìn tín hiệu sóng phía trên chỉ còn một nấc nhỏ nữa là đầy, cô do dự chốc lát rồi mở bàn phím, nhập vào một dãy số.

Vì muốn chứng tỏ lập trường của mình nên rất lâu trước đây cô đã xóa hết số của Từ Việt Hải, nhưng dường như ngón tay cũng có trí nhớ, chẳng cần nghĩ ngợi, đã hiện ra đầy đủ mười một con số.

Mãi một lúc lâu sau mới có người bắt máy, lúc này Từ Việt Hải đã ngủ say.

Cô kể lại từ đầu đến cuối sự việc một cách ngắn gọn đầy đủ, nét mặt lạnh lùng, nhưng tốc độ nói rất nhanh.

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu không lên tiếng, Từ Đồ nắm chặt điện thoại, yên lặng chờ đợi.

Từ Việt Hải nghiêm túc hỏi: “Đồ Đồ, con nói thật không?”

“Thật.”

“Con đừng đùa ba.” Vụ việc này quan hệ quá lớn, ông vẫn không tin.

Từ Đồ nhú chặt chân mày: “Hiện giờ, bọn chúng đang giữ một đứa bé, muốn Tàn Liệt đem con tới trao đổi.” Cô khựng ngón tay vào vách tường: “Nhưng anh ấy không chịu tự mình đi.”

Từ Đồ cụp mắt xuống, giọng nói đột nhiên mềm mại nhỏ nhẹ: “Tàn Liệt bảo con gọi điện thoại cho ba, sau đó nhanh chóng quay về Hồng Dương. Nhưng con không nghe lời anh ấy, lên chạy theo.” Từ Đồ cắn môi ngập ngừng: “Con không còn cách nào khác, vì vậy muốn nhờ ba giúp đỡ.”

Trong ấn tượng của cô, đã rất lâu rồi cô không nói chuyện với Từ Việt Hải như thế này, không đợi bên kia lên tiếng, cô như bị thứ gì đó thôi thúc, lập tức xóc lại tinh thần, ngẩng phắt đầu lên: “Không tin, con gửi ảnh chụp qua cho ba.”

Từ Đồ ngắt điện thoại vô cùng dứt khoát, sau đó nhanh chóng gửi ảnh chụp qua cho ông, nghĩ ngợi một lúc liền xóa hết các thông tin cuộc gọi.

Cô ti gậy vào tường, nhất thời không biếp kế tiếp phải làm thế nào, mảng tường phía sau bị cô móc rơi ra những mảng vôi vụn nham nhor. Hôm nay, thời gian trôi qua dằng dặc nặng nề, nhưng đến giờ cũng đã bước sang ngày mới, đã hơn mười hai giờ đêm.

Từ Đồ đứng trong ngõ hẻm ló đầu ra ngoài, đồn cảnh sát nằm ở cuối con hẻm, khoảng cách rất xa, giờ phút này không nhìn thấy được chút tia sáng nào. Cô không dám tự ý báo cảnh sát, đám người đó vô cùng hung ác, Tàn Từ Duyệt đang ở trong tay bọn chúng, cô sợ bất cứ hành động nào của mình sẽ dẫn đến cục diện không thể cứu vãn.

Hơn nữa, Tàn Liệt không bảo cô làm như vậy.

Ngay thời điểm Từ Đồ do dự không yên, bỗng thành linh nghe thấy một tiếng súng từ phía đầu thị trấn truyền tới, trong đêm tối vắng vẻ tĩnh mịch càng

chấn động rung trời.

Tìm Từ Đồ bỗng quặn thắt, lập tức đổi mắt nhìn về phía đó, chưa tới mấy giây sau, lại truyền tới tiếng nổ thứ hai.

Cảm giác sợ hãi trước giờ chưa từng có nháy mắt phủ chụp xuống, Từ Đồ cắn chặt môi, co chân chạy thật nhanh về phía đó. Giờ khắc này đã không còn nhớ gì tới nguy hiểm nữa, trong lòng cảm Ứt không thôi, cơ thể nhỏ bé với dáng vẻ liều mạng lao đi thoăn thoắt, bất chấp tất cả, chỉ cầu mong anh được bình yên.

Trong sân nhà xưởng.

Tần Liệt và A Phu bị lừa vào giữa đám người kia, Tần Từ Duyệt ôm chặt hông anh, Tần Liệt khum tay che mắt con bé lại.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt.

Triển Cường đập vào khoeo chân A Phu, gã ta cúi người nhặt cái điện thoại nát bét từ dưới đất lên đập mạnh xuống trước mặt hắn: “Xem bọn tao như con nít ba tuổi mà đùa bỡn hả?”

A Phu bất động không nhúc nhích, ánh mắt dữ tợn nhìn gã.

Nhìn thấy ánh mắt đầy đe dọa đó, Triển Cường không khỏi lui về sau một bước, thấp giọng: “Fuck.”

Lúc này, đầu xe ô tô đã đổi hướng, hai chùm đèn pha sáng rõ bắn thẳng vào trong sân, tất cả mọi người đều lộ rõ trong ánh sáng, không thể ẩn nấp.

Cao Sâm dứt một tay trong túi quần, tay kia cầm súng: “Người đâu?”

Tần Liệt điềm tĩnh nhìn hắn: “Trốn, không tìm được.”

“Đồ đâu?”

“Không có ở chỗ tao.”

Cao Sâm tức giận gườm chân đá anh, Tần Liệt nhanh chóng lách người qua một bên né tránh.

Thân thể gã ta không khỏi chao đảo, sống an nhàn sung sướng ăn trên ngồi trốc quá lâu, ít vận động, lúc này thiếu điều muốn trật khớp hông.

Triển Cường lập tức vọt tới, kịp thời đỡ hắn lên.

Cao Sâm nghiêng chặt răng, chìa thẳng khẩu súng vào trán anh: “Né hả, mẹ nó mày né hả.” Gã trợn trừng hai mắt đầy tia máu, hất cao cằm: “Còn tránh nữa, có tin tao bắn chết mày không?”

Gã ta bây giờ chẳng khác gì chó cùng rứt giậu.

Nói không sợ là giả, họng súng rắn thép lạnh như băng kề sát đầu. Tần Liệt hạ thấp tầm mắt, nhìn thấy ngón trỏ của hắn run run, chỉ cần nó cong vào, cái mạng này sẽ không còn.

Anh nuốt cổ họng tắc nghẹn xuống, không khỏi ôm chặt Tần Từ Duyệt: “Đừng kích động, giết người là tội hình sự, mày cũng không sống được.”

Cao Sâm cười lạnh: “Trên người tao gánh không ít mạng người, thêm một mạng của mày không sợ nhiều.”

“Thả bạn tao và con bé ra, tao ở lại, xử trí thế nào, tùy mày.”

A Phu nhú chặt lông mày: “Anh Liệt.”

Tần Liệt gờ tay ý bảo hắn đừng lên tiếng.

“Đừng có ở đây chơi trò nhường nhịn, mày cho rằng tụi mày có thể ra khỏi đây sao?” Gã thấp gầy xen vào một câu.

Cao Sâm ấn mạnh khẩu súng trên tay vào đỉnh đầu anh: “Người ở đâu? Nói!”

Lúc này, Tần Liệt càng dứt khoát hơn: “Không biết.”

Cao Sâm nhìn anh, đột nhiên phá lên cười quái dị, hắn chìa họng súng xuống sát chân hai người rồi bóp cò.

Bùn đất tung tóe, bắn hết lên ống quần.

Tần Từ Duyệt sợ tới mức run rẩy không thể nào đứng vững được nữa, níu chặt thắt lưng Tần Liệt khóc nức nở.

Họng súng của Cao Sâm lại lần nữa hướng lên đầu Tần Liệt: “Có nói không?”

Tần Liệt không hề rảnh, nhìn hần trùng trùng, ánh mắt sắc bén dần sâu không thấy đáy.

Hai người đối mặt vài giây.

Cao Sâm tức giận tựa hồ mất hết lý trí, hung hăng gi mạnh khẩu súng vào đầu anh, ngón trỏ cong lại: “Tao thấy mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Tần Liệt không còn đường lui, chỉ còn cách chống cự, cân nhắc sẽ dựa vào tốc độ tước khẩu súng trên tay hần.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên có một âm thanh từ ngoài cổng truyền vào: “Cao Sâm.” Có người kêu tên gã.

Động tác của hai người bên trong khựng lại, thân thể Tần Liệt cứng đờ, nghiêng đầu qua.

Thân thể nhỏ bé của Từ Đồ xuyên qua bóng đêm, di chuyển từng bước tiến vào vùng sáng. Mồ hôi chảy dài trên trán ướt đẫm tóc mái, trên người mặc quần bò và chiếc áo thun trắng ngắn tay, là bộ đồ đã mặc lúc hai người tách nhau ra trong hang động mấy tiếng đồng hồ trước đó.

Hai mắt Tần Liệt đỏ quạch, không khỏi siết chặt nắm tay, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

Nhưng Từ Đồ không nhìn anh, cô giờ cao điện thoại, ngón tay đặt hờ hững trước màn hình. Cô nói: “Hạ súng xuống, những thứ ông muốn đang ở chỗ tôi.”

Khóe miệng Cao Sâm nhếch lên tia cười gằn, mọi thứ càng lúc càng trở nên thú vị, gã ta đứng yên không cử động, hừ lạnh: “Làm sao tôi biết, có phải cô lại tính chơi trò bịp bợm lần nữa không?”

“Ông không có sự lựa chọn, thấy không, chỉ cần ngón tay tôi chạm nhẹ vào,” cô huơ huơ về phía hần, trong đôi mắt hoàn toàn không có lấy một tia sợ hãi: “Những tấm ảnh này sẽ lập tức truyền lên internet, những chuyện bẽ bối trước đây của ông sẽ bị công bố rộng rãi.”

“Tôi lúc đó, không ai cứu nổi ông.” Từ Đồ lạnh giọng: “Bỏ súng xuống.”

Cao Sâm thoáng ngần ngừ, sau đó buông thõng tay, hạ súng xuống.

Từ Đồ thở nhẹ một hơi, quay qua nhìn Tần Liệt, đôi mắt anh thăm thẳm như đầm nước sâu không đáy, mặt mũi tối sầm nhìn cô.

Cao Sâm: “Được chưa, đưa điện thoại cho tôi.”

“Chưa được.” Từ Đồ đi về phía Tần Liệt, che chắn trước người anh: “Thả chúng tôi ra trước.”

“Cô tưởng tôi ngu hả?”

Từ Đồ nhếch môi nhìn gã.

Ánh mắt Cao Sâm đảo lia, bả vai buông lỏng mấy phần: “Thả bọn họ đi, nhưng cô thì không được. Cô phải theo chúng tôi về Hồng Dương, nếu tôi nhớ không lầm, cô đã nói vẫn còn đồ của tôi ở chỗ cô.”

“Tôi có thể nói cho ông biết địa chỉ, ông tự mình đến lấy.”

“Làm thế nào biết được cô có tiếp tục giờ trò lừa gạt hay không.” Cao Sâm không nói nhiều lời, tay cầm súng lia qua mấy người bọn họ: “Cùng chết hay là đi theo tôi, mau chọn đi.”

Từ Đồ im lặng không trả lời, qua mấy giây, Cao Sâm dần mất hết kiên nhẫn, hống súng lại chuẩn xác nhắm vào Tần Liệt.

Từ Đồ hoảng hốt, không biết dừng khi từ đâu ập đến, bất ngờ lên tiếng: “Tôi đi với ông.”

Cao Sâm nhíu mày, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người, trong chốc lát đã nhìn ra manh mối. Gã cũng chẳng có hứng thú quan tâm, cười cười: “Đưa điện thoại cho tôi trước.”

“Thả bọn họ đi trước.”

“Đưa điện thoại cho tôi.” Hần gằn giọng ngắt ngang.

Ánh mắt Từ Đồ cương quyết, nhìn gã ta không nói lời nào, ngón tay vẫn đặt hờ trên màn hình, ngay vị trí ‘gửi thông tin’.

Cao Sâm: “Thả người.”

Mấy gã kia, tôi nhìn anh anh nhìn tôi, trù trừ chốc lát, chậm rãi hạ tay cầm dao xuống.

Triển Cường đẩy mạnh A Phu ra ngoài.

Thân hình A Phu bất động không nhúc nhích, hất tay gã: “Nếu đi mọi người cùng đi, có bản lĩnh thì giết hết bọn tao đi.”

Triển Cường kẻ dao vào ngực hắn: “Con mẹ nó, tưởng tao không dám hả?”

“Tôi đi.”

“A Phu.” Tàn Liệt cả buổi trời không nói lời nào, đột nhiên lên tiếng kêu hắn.

A Phu nhìn anh.

Tàn Liệt gỡ tay Tàn Từ Duyệt ra, giao cô bé cho A Phu: “Chúng ta đi.”

A Phu trừng to mắt, kinh ngạc nhìn anh.

Tàn Liệt quay lại, chăm chú nhìn bóng lưng Từ Đồ, một lúc sau, đi tới phía trước mấy bước, bàn tay anh nắm lấy hai đầu vai cô, dùng sức bóp thật chặt.

Như một tín hiệu, sống lưng Từ Đồ thẳng tắp, đặt toàn bộ sự tập trung vào anh.

Tàn Liệt căn dặn: “Em hãy ngoan ngoãn phối hợp với bọn chúng, bọn chúng sẽ không làm hại em.”

Từ Đồ hiểu ý anh, cắn môi, cúi đầu ‘ạ’ một tiếng. Trên người anh có mùi mồ hôi lẫn mùi tanh của máu, hơi thở rất nặng nề, phả từng nhịp xuống những lọn tóc mai hai bên gò má cô.

Tàn Liệt đứng sau lưng cô, rất lâu không rời đi, đột nhiên, anh dịu dàng vén những sợi tóc của cô ra sau vành tai xinh xắn, vùi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên.

Tất cả ánh mắt đều đang tập trung vào đó, tuần nam mỹ nữ, hình ảnh này quá mức kích thích. Gã thấp gầy sờ sờ cằm, ánh mắt dâm loạn nhìn sòng sọc Từ Đồ hồi lâu, thúc thúc khuỷu tay vào Dương Thông.

Dương Thông lườm gã một cái, lại tiếp tục nhìn hai người bọn họ.

Môi Tàn Liệt dán sát vào cô, trần trọc như không nở xa rời, hôn dọc từ gò má lần trở lên vành tai tóc mai, dịu dàng ve vuốt nơi đó thật lâu không rời đi.

Gã thấp gầy bốn cọt hét to: “Đàn ông như thằng này vô dụng không xài được, không phải cuối cùng nó cũng vứt em đó sao.” Gã ta huyýt sáo: “Chi bằng đi theo anh, anh sẽ đối xử tốt với em.”

Mấy gã kia cũng phá lên cười sảng sặc.

Cao Sầm nhếch khóe môi, đảo mắt quan sát hai người một lát, lên tiếng cản trở tách ra.

Tàn Liệt đứng thẳng người lên, buông cánh tay xuống, lúc dứt người rời đi, nắm tay siết chặt run rẩy.

Chỉ vài giờ trước, anh đã hứa với cô; vậy mà trong khoảnh khắc, đã không giữ lời.

Anh lần nữa để cô lại một mình.

Chiếc xe jeep cuối cùng cũng lăn bánh rời đi, xuôi theo con đường duy nhất phía ngoài thị trấn Phàn Vũ chạy về hướng thành phố Khâu Hóa.

Triển Cường lái xe, Cao Sầm rút cuộc cũng cầm được điện thoại của cô trong tay, ngồi ở vị trí ghế lái phụ mở ra xem.

Gã thấp gầy và Dương Thông kẹp Từ Đồ ở giữa, dùng dây thắt lưng hai tay cô lại phía sau, để đảm bảo cho dù có mưu đồ tính toán cô cũng không thoát được.

Cao Sầm mở album ảnh lên, dễ dàng tìm thấy mấy tấm hình kia, hừ cười trong miệng, xóa từng tấm một: “Lục soát trên người nó xem có còn thứ gì khác không.”

Hắn nói với mấy tên phía sau.

Gã thấp gầy hơn hỏi: “Để em.”

Ánh mắt gã hau háu không ngừng dao động trên người Từ Đồ, bàn tay hướng tới trước ngực cô bóp hai cái: “Ấy dà, không ngờ cô em rất có vốn liếng nha.”

Từ Đồ cắn chặt khớp hàm, ra lệnh cho chính mình bất luận thế nào cũng phải nhẫn nhịn kiềm chế, im lặng không lên tiếng.

Bàn tay của gã thấp gầy lướt dọc từ thắt lưng cô xuống đến chân không ngừng xoa nắn: “Eo ra eo, mông ra mông, quả là, đáng người của em gái thật

tuyệt.” Gã hướng tới phía trước nói một câu: “Không còn gì khác.”

Triển Cường liếc gã qua kính chiếu hậu: “Xem bộ dạng của mày còn không bằng cầm thú, đến trẻ con cũng không tha.”

“Vậy thì sao.” Gã thấp gầy rướn cổ: “Thằng ban nãy cũng chẳng trẻ hơn tao bao nhiêu.”

“Người ta phong độ đẹp trai, còn mày là bộ dạng hèn hạ bi ối. Có thể giống hã.”

“Cái đầu mày, đầu xanh rau má.” Gã thấp gầy cười văng tục, gã đảo trông mắt rướn sát tới phía trước: “Cao tổng, chờ chính sự xong xuôi, thưởng em gái nhỏ này cho em chơi đùa một chút được không?”

Cao Sâm đang gối đầu lên thành ghế, uể oải nói: “Tùy mày.” Hắn ta lại nhìn chòng chọc vào kính chiếu hậu: “Cô có phát tán ảnh chụp ra ngoài không?”

Từ Đồ nghiêng đầu, ánh mắt không bỏ qua bất kỳ cảnh vật nào bên ngoài.

Gã thấp gầy nhắc cầm cô lên: “Cao tổng hỏi em đó, trả lời đi.”

Từ Đồ muốn phớt lờ không thèm để ý tới, nhưng bất giác nhớ lại những lời Tần Liệt đã căn dặn trước khi đi, liền ngoan ngoãn trả lời: “Không có. Đến Phan Vũ điện thoại mới có tín hiệu, ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng súng, lập tức chạy tới.” Cô dựng thẳng người lên tránh khỏi bàn tay gã thấp gầy: “Không có thời gian phát ra ngoài.”

Cao Sâm không dời ánh mắt lom lom nhìn cô qua kính chiếu hậu, Từ Đồ cũng nhìn thẳng vào đó đối mắt với hắn, cực kỳ tự nhiên chớp chớp mấy cái.

Triển Cường nói: “Hay là ngài gọi điện cho cục trưởng Tôn thử xem bên đó có động tĩnh gì không.”

Cao Sâm thu hồi tầm mắt, lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra đánh cuộc gọi đi.

Nói chuyện chưa tới năm phút, hắn cúp máy, biết mọi chuyện bên Hồng Dương đều bình thường, lúc này mới yên tâm.

Xe đi vào đoạn đường núi quanh co khúc khuỷu, hai bên là những vách đá uốn lượn lỏm chổm. Cao Sâm lật điện thoại của Từ Đồ lên, gỡ sim ra rồi bất ngờ ném mạnh ra ngoài, điện thoại va vào vách đá, ngay lập tức tan xương nát thịt.

Từ Đồ thán nhiên liếc nhìn, rồi nhanh chóng thu ánh mắt lại.

Đoạn đường sau đó, trong xe hoàn toàn yên tĩnh. Cao Sâm nhắm nghiền hai mắt, không biết có ngủ thật hay không.

Dương Thông bị thương trên đầu, chịu đựng tới lúc này cũng không thể chống đỡ nổi nữa, phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Từ Đồ nghiêng đầu, đưa mắt nhìn lướt qua đồng hồ trên bảng điều khiển, một giờ sáng, đã rời khỏi Phan Vũ hơn nửa tiếng đồng hồ.

Lại đi tiếp một đoạn, xe ra khỏi đường núi tiến vào đường quốc lộ bằng phẳng, phía trước hiện ra một tia sáng, một tấm biển màu đỏ cắm giữa lưng chừng không trung, hình như là bảng chỉ dẫn phương hướng cho người đi đường.

Tìm Từ Đồ đập thành thịch, không cách nào đè xuống được, hai tay bị trói ở sau lưng ướt đẫm mồ hôi đến mức có thể vắt ra nước.

Xe chạy, càng lúc càng đến gần nơi có tấm biển đỏ.

Cô không khỏi liếm liếm đôi môi khô khốc.

Triển Cường nhìn thoáng qua người ngồi ở vị trí phụ lái, nhẹ giọng gọi: “Cao tổng.”

Cao Sâm liếc gã một cái.

Triển Cường nói: “Chúng ta phải đổ thêm xăng, trên đường chỉ có một trạm xăng dầu này, nếu bây giờ không đổ sợ rằng sẽ hết giữa chừng không tới kịp Khâu Hóa.”

Từ Đồ bỗng cảm thấy trong xe yên tĩnh đến ngột thở, cô nhìn chằm chằm Cao Sâm, cảm giác thời gian dường như không hề trôi qua, mãi đến khi thấy hắn gạt đầu đồng ý, trái tim đang treo lơ lửng mới từ từ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Xe tiến vào trạm xăng dầu, tắt máy đổ nhiên liệu.

Dương Thông cũng ngồi dậy, đi vào nhà vệ sinh tháo nước. Triển Cường ôm một đồng thức ăn vừa mua từ cửa hàng tiện lợi lên, đóng cửa xe lại: “Cao tổng, không đi nhà vệ sinh sao?”

Cao Sầm nhắm hai mắt, xoa tay.

Xe đảo đầu hướng ra đường quốc lộ, Triển Cường điều chỉnh tư thế, chuẩn bị tiếp tục chạy về phía trước.

Đột nhiên Từ Đồ lên tiếng: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Xe jeep vừa chạy được hai mét, bỗng khựng lại, Triển Cường giãm phanh xe: “Sao vừa rồi cô không nói?” Gã nhìn Từ Đồ qua kính chiếu hậu.

“Vừa rồi không cảm thấy, bây giờ mới có.”

“Nhìn đi.” Chân phải hần dịch chuyển vị trí, chuẩn bị nhấn ga: “Muốn nhân cơ hội vào đó kêu cứu hả? Tường bọn tôi là kẻ ngu chác. Không chịu nổi thì giải quyết ở ven đường, đừng có giờ mấy trò mách lới lừa bịp nữa.”

“Tôi không giờ trò, trưa nay ăn bị đau bụng, không nhịn nổi rồi, anh không nghĩ thấy mùi sao?”

Gã thấp gầy khoa trương tránh né: “Thật hay giả vậy?”

Từ Đồ phớt lờ gã, đá vào lưng ghế Cao Sầm: “Tôi muốn đi vệ sinh, không nhịn được.”

“Nhịn không được thì làm luôn trong quần, dù sao người ôm lấy là cô, chẳng phải chúng tôi.” Hần khề nhấc mí mắt lên: “Lái đi.”

Lòng Từ Đồ nóng như lửa đốt, sợ sẽ vượt mất cơ hội duy nhất này. Cô nhìn qua nhìn lại ngoài cửa sổ, cúi gập người xuống, hai chân không kiềm được run rẩy, đến cả trán cũng tứa đầy mồ hôi. Không ai biết lý do cô cuống cuống nôn nóng, ngược lại cũng có chút công dụng.

Cô nói với tốc độ rất nhanh: “Cùng lắm tôi không đi vào nhà vệ sinh, mà chui vào lùm cây phía đối diện, tôi là một cô gái nhỏ, hai tay còn bị trói, nơi này hoang vu hẻo lánh, các người ba bốn người đàn ông to lớn thì có gì mà sợ. Ui da, tôi không chịu được nữa rồi, đau bụng quá.”

Xe đang lăn bánh trên đường lớn, Cao Sầm mất kiên nhẫn cau mày: “Dừng xe.” Hần khoát tay ra sau: “Đi đi.”

Trong lòng Từ Đồ mừng thầm, khề thở nhẹ một hơi, mặt nhăn nhó, lách qua gã thấp gầy nhào người tới trước.

Gã thấp gầy chuẩn bị mở cửa xe cho cô: “Em gấp cái gì, chờ đã, chờ đã.”

“Còm.” Cao Sầm kêu.

Động tác của gã ta dừng lại: “Có chuyện gì, Cao tổng.”

Cao sầm nói: “Mây và Triển Cường đi theo, coi chừng nó sát vào, không được cời trói, giúp nó cời quần lau chùi.” Hần ta cảnh cáo: “Nếu có sơ suất gì, tội bây cũng không cần sống nữa.”

Hai hàng lông mày của gã thấp gầy nhướng lên, cười gian xảo: “Ngài cứ yên tâm giao hết cho em.”

Hai gã kèm Từ Đồ xuống xe, băng qua khu rừng đối diện. Mấy giây sau, Cao Sầm cũng đi xuống, quay lại nhà vệ sinh của trạm xăng dầu lúc này.

Xe đậu bên lề đường không tắt máy, Dương Thông ngồi một lúc, mở cửa xe đi ra ngoài hít thở không khí, đứng gần đó kéo giãn gân cốt.

Đêm hôm khuya khoắt, trên đường không có nhiều phương tiện qua lại, nhưng đến đoạn đường này phần lớn đều cần tiếp thêm nhiên liệu nên trạm xăng dầu lúc nào cũng đèn đuốc sáng trưng, cửa hàng tiện lợi bên cạnh cũng có mấy hành khách đang đứng mua đồ.

Nhưng khu rừng phía đối diện trái lại chỉ có một màu tối om om, tiết trời vào thu, cây cối vẫn đang khoác trên mình chiếc áo sum suê tươi tốt, ánh trăng đơn bạc hắt xuống mặt đất những bóng lá đen thẫm trải rộng cả một vùng.

Khi ba người tiến vào trong, mới phát hiện nơi này tối đến không thể tưởng tượng, trước mắt như có tầng tầng vải bố đen phủ kín, chốc lát không cách nào phân biệt được phương hướng.

Triển Cường mở đèn pin điện thoại lên rọi đường, cảnh giác quan sát khắp chung quanh.

Đến chỗ khuất cách đường lớn một đoạn không xa, gã ta nói: “Được rồi, ngồi ở đây đi.”

Từ Đồ không nghe, tiếp tục rảo chân bước nhanh vào trong rừng.

Triển Cường giơ tay tóm cô lại, bóp chặt vai cô xô tới phía sau một thân cây to: “Cô muốn đi đâu? Cảnh cáo cô, mẹ nó đừng có giờ trò khôn vặt ra đây.”

Bà vai Từ Đồ bị gã cao lớn giẫm qua trước đó, đau đến hít thở không thông: “Chúng quy chỉ muốn tìm một nơi kín đáo không bị người ta nhìn thấy.”

“Nơi này không có người, chỉ có hai anh em bọn tôi, cô nhanh đi, không có thời gian ở đây dây dưa với cô đâu.” Gã xoay người, hạ thấp giọng lầm bầm: “Tự coi mình là chó sao, đi tiểu còn phải đánh dấu địa bàn, đánh hơi ngửi mùi trước.”

Từ Đồ chật vật hồi lâu mới đứng dậy được, hai tay bị trói sau lưng, hoàn toàn không có chỗ mượn lực chống đỡ. Cô lút mắt nhìn bốn phía xung quanh, đến nửa bóng người cũng không thấy, trong lòng thấp thỏm lo lắng không yên, không khỏi nhớ lại những lời vừa rồi Tần Liệt đã dặn dò trong nhà xưởng.

Mồ hôi túa thành dòng trên trán chảy dọc xuống gò má, Từ Đồ ra sức vịn vẹo hai tay, tìm cách thoát khỏi dây trói.

Nhưng hoàn toàn vô ích.

Đúng lúc đó, gã thấp gầy bỗng tiến lại gần mấy bước, đưa tay chạm vào khuỷu quần cô.

Từ Đồ lập tức lùi ra sau: “Anh muốn làm gì?”

Gã thấp gầy xoa xoa tay: “Giúp em cởi quần chứ làm gì, không phải tay chân em không tiện sao.”

Từ Đồ hoảng sợ không thôi, vội nói: “Cởi trói cho tôi, tôi tự làm.”

“Chuyện đó không được rồi.” Gã thấp gầy một phát chớp lấy cánh tay cô: “Ông chủ đã đặc biệt dặn dò, bọn anh cũng không dám trái ý.”

Gã ta nhảy mắt ra hiệu cho Triển Cường, gã kia không kiên nhẫn chờ nữa, vội nắm lấy Từ Đồ. Bên kia gã thấp gầy cúi người xuống, ngón tay linh hoạt gỡ khuy quần cô ra, cảm hai bên kéo xuống, lộ ra một phần bụng dưới và quần lót sáng màu.

Làn da cô trắng như tuyết, lại là khu vực cấm kỵ, trong bóng tối đen đặc của núi rừng, càng trở nên hết sức nổi bật.

Hai con ngươi của gã thấp gầy đỏ ngầu tia máu, không khỏi nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn Triển Cường.

Ánh mắt của gã Triển Cường cũng rơi vào nơi đó, nhất thời không dời đi.

Trong lòng Từ Đồ đã sợ hãi đến cực điểm, nhìn thấy ngón tay cái của gã chui vào lưng quần mình tính kéo quần bỏ xuống. Từ Đồ cắn chặt răng, hướng đầu gối tới phía trước dùng hết sức lực thúc mạnh vào cằm gã.

“A...” gã thấp gầy hét lên một tiếng đau đớn, thụt lùi về sau mấy bước, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Từ Đồ xoay người bỏ chạy, Triển Cường nhanh tay lẹ mắt vồ được cô, hung hăng ném trở lại: “Anh thấy con mẹ nó, em không phải muốn đi vệ sinh, muốn chơi đùa với bọn anh hả.”

Gã thấp gầy quệt vết máu trên khóe miệng, nhe răng nham nhở tiến lại gần: “Vậy thì bọn anh chơi với em.”

Hắn túm lấy lưng quần Từ Đồ nhanh chóng tuột xuống, không cần tốn bao nhiêu sức, toàn bộ phần bụng của cô đều lộ ra ngoài, thậm chí có thể nhìn thấy lỗ mò một ít vùng lông bên dưới.

Miệng của gã thấp gầy dính loang loáng vết máu, trong bóng đêm, đôi mắt hau háu đói khát trừng lớn như hai cái hố sâu đen ngòm.

Từ Đồ lâm vào tuyệt vọng, cắn chặt môi ra sức giãy dụa.

Cô bị đè vào thân cây, bàn tay gã thấp gầy nhanh chóng phủ lên.

Nhưng hắn còn chưa kịp chạm vào, bỗng cảm thấy từ phía sau lưng có một trận cuồng phong ập tới như vũ bão. Một người đàn ông thành lĩnh xuất hiện tung chân đạp thẳng vào ngực gã.

Cú đá này dùng hết sức lực bình sinh, gã thấp gầy ngã nhào xuống đất văng ra xa mấy mét.

Từ Đồ nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt u tối lạnh lùng, chưa đầy một khoảnh khắc, cô đã được kéo vào vòng tay anh. Ngực Tần Liệt phập phồng lên xuống kịch liệt, tiếng tim đập rất mạnh như thể muốn lao ra khỏi lồng ngực.

Chóp mũi tràn ngập mùi hương quen thuộc và an toàn, phút chốc, viên mắt cô cay xè.

Tần Liệt kéo cô ra sau, còn mình che chắn bảo vệ phía trước.

Một lúc sau Triển Cường mới lấy lại được phản ứng, hoàn toàn không ngờ xe đã đi một quãng đường xa như vậy mà anh còn có thể đuổi tới.

Gã ta lập tức hướng về phía phát ra ánh sáng huyết sáo một hơi, đồng thời rút dao ra nhắm thẳng ngực Tần Liệt đâm tới.

Tần Liệt nghe tiếng, nghiêng người né tránh lưỡi dao đối phương, gập khuỷu tay thúc mạnh vào xương sườn gã.

Triển Cường rên lên, vung tay đâm tới lần nữa, Tàn Liệt linh hoạt túm cổ tay hắn, xoay người ném qua vai, thân thể của đối phương rớt xuống, ngực nện mạnh vào đá tảng sắc cạnh, đau đến không dậy nổi.

Anh di chuyển ánh mắt, xương quai hàm siết chặt.

Lúc ánh mắt sắc lạnh đó ném tới chỗ gã thấp gầy, gã ta co rúm lại vì sợ hãi, không nhìn được léch mông ra sau.

Tàn Liệt vọt tới, một tay bóp chặt cổ gã, tay kia cong khớp xương, đâm thẳng vào mặt.

Những nắm đấm liên tục hạ xuống vang lên những tiếng ngọt ngào nặng nề, khuôn mặt gã be bét máu thịt, lúc đầu còn cố sức gầy dựa, sau đó cơ hồ chỉ có thể thoi thóp.

“Tàn Liệt, đừng đánh nữa anh.” Từ Đồ chưa bao giờ thấy anh mắt kiểm soát đến vậy, cô lo lắng hét to: “Có người tới.”

Cô liếc ra sau.

Triển Cường lao đảo đứng dậy khỏi mặt đất, nắm chặt con dao trong tay, đầu bên kia, Dương Thông cũng nhanh chóng vọt tới trước mặt bọn họ.

Trong tay hai gã đều có dao, mà Tàn Liệt tay không tác sát, còn phải che chắn cho cô...

Từ Đồ không dám tưởng tượng, lại hét lớn: “Tàn Liệt!”

Tàn Liệt nhanh chóng ngẩng đầu lên, tầm mắt khẽ chệch, nhặt lấy một hòn đá gần đó, vung tay, cắm giận nện mạnh xuống cổ tay gã thấp gầy.

Một tiếng rên la thảm thiết vang dội đất trời, khuôn mặt gã thấp gầy co rúm biến dạng, nháy mắt đau đến bất tỉnh.

Tàn Liệt kéo Từ Đồ dậy, chạy về hướng phát ra ánh sáng giữa đường quốc lộ, đối đầu trực tiếp với Dương Thông đang phóng tới.

Dương Thông dừng bước, đứng yên tại chỗ, thủ thế chờ đợi.

Tàn Liệt thấp giọng: “Chạy ra xe, ngồi ở ghế phụ lái.”

Anh đẩy cô sang phía khác, bên này chỉ né tránh Dương Thông chứ không ra tay đánh trả.

Anh đã phóng xe máy theo lối đường tắt điên cuồng đuổi theo cô, lúc gần sắp đến nơi, xe hết xăng, chỉ dựa vào hai chân mà lao tới đây. Anh không dám chậm trễ, không dám tưởng tượng Từ Đồ đi với bọn chúng sẽ gặp những nguy hiểm gì, phải cứu được cô là chấp niệm, là nỗi ám ảnh giúp anh chống đỡ, giúp anh đạt tới tốc độ cực hạn.

Lúc này, thể thực đã tiêu hao hơn phân nửa, thêm vào đó bả vai có thương tích, thật sự không thể tiếp tục dây dưa với đối phương quá lâu.

Anh thoát khỏi Dương Thông, vọt mấy bước tới bên cạnh Từ Đồ, túm cánh tay cô, ôm cô chạy.

Lao ra ngoài đường lớn, cách chiếc xe jeep chừng năm sáu mét.

Ánh mắt Tàn Liệt di chuyển, nhìn thấy có người chạy ra khỏi trạm xăng dầu.

Từ Đồ cũng nhìn thấy Cao Sầm, hai chân như bị chôn chặt xuống đất, Tàn Liệt dùng sức đẩy mạnh cô tới phía trước, kéo cửa bên ghế lái phụ ra, nhét cô vào.

Môi cô run rẩy: “Trên người Cao Sầm có súng.”

Tàn Liệt chỉ chân chừ trong tíc tắc, lập tức vòng qua phía đầu xe, chạy tới vị trí ghế lái.

Hai mắt anh nhìn chăm chăm hướng di chuyển của Cao Sầm, thấy hắn lấy từ trong túi ra vật gì đó, chìa về phía mình.

Tàn Liệt lao nhanh như tên bắn kéo cửa xe ra, Cao Sầm ngáp ngừng vài giây, cuối cùng tiếc mạng, không dám liều lĩnh rước thêm rủi ro, cây súng trên tay nhanh chóng thu về.

Tàn Liệt giẫm mạnh chân ga, bánh xe cuộn lên bụi đất mịt mù.

Cao Sầm xoay người, lái chủ của một chiếc xe đang dừng đỗ xăng bên cạnh xuống. Bên kia Triển Cường và Dương Thông cũng từ trong rừng chạy ra, cúi đầu chui lên.

Hắn xoay vô lăng, đuổi theo hướng chiếc xe jeep biến mất, tiếc rằng đây là một chiếc xe hơi gia dụng, tốc độ không theo kịp xe jeep, loáng cái đã bị bỏ xa tít tắp.

Tần Liệt nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, cho đến khi chùm đèn pha kia hoàn toàn biến khỏi tầm mắt, thần kinh căng cứng như sợi dây đàn mới dần nói lòng.

Xe vẫn chạy với tốc độ rất nhanh, anh nghiêng đầu nhìn Từ Đồ. Trong xe yên tĩnh lại mờ tối, Từ Đồ ngồi co rụt trong góc, đầu tóc rối bù, khuy quần bị mở, hai tay bị trói sau lưng, như vẫn còn đang chìm trong nỗi sợ hãi chưa thể lấy lại được bình tĩnh.

Cả hai trầm ngâm im lặng, giờ khắc này, ngược lại không biết phải nói gì.

Chiếc xe jeep vun vút lao đi dọc theo con đường quốc lộ, văng trắng treo giữa nền trời thăm thẳm, thuần khiết dịu nhẹ, rắc ánh sáng bàng bạc trên những nơi họ đi qua, tựa hồ đang đưa lối dẫn đường cho họ.

Qua thật lâu sau, Từ Đồ nhẹ giọng hỏi: “Tần Từ Duyệt đâu rồi anh? Con bé không sao chứ.”

Có lẽ do quá tập trung, Tần Liệt nắm chặt vô lăng, ánh mắt lạnh lùng, hồi lâu sau mới thả lỏng đôi chút: “Không sao, A Phu đưa nó về Lạc Bình rồi.”

“Dạ.”

Lại cách một lát.

Cô hỏi: “Chúng ta đi tới thành phố Khâu Hóa sao?”

“Ừ.”

Cô chủ động nói: “Em đã gọi điện cho Từ Việt Hải, nói rõ hết mọi chuyện với ông ấy, chắc ông đã báo cảnh sát rồi.”

Tần Liệt đáp lại một tiếng: “Ừ.”

Cô nhìn anh: “Cả ảnh chụp, em cũng gửi cho ông ấy. Nên chứng cứ cũng không bị mất.”

Cổ họng Tần Liệt trượt xuống: “Ừ.”

Sau đó không ai nói gì, leo thêm một đoạn đường núi, cuối cùng chiếc xe jeep cũng chạy vào đường cao tốc. Dọc hai bên là đèn đường trắng tấp, ánh sáng mờ nhạt được lan rộng ra, trên đường vẫn có rất ít xe cộ qua lại, nhưng ven đường dần xuất hiện rải rác nhà cửa và xí nghiệp, tựa hồ nguy hiểm đã rơi lại rất xa.

Từ Đồ tựa đầu vào cửa sổ xe, ánh mắt nhìn ra ngoài, nhẹ nhàng hít hít mũi, đôi mắt khẽ chớp, nước mắt rớt xuống.

Một giọt đã phá kén, những giọt tiếp theo cứ ào ạt tuôn ra không cách nào thu lại.

Tần Liệt mím môi, bàn tay siết chặt vô lăng khớp xương trắng bệch, bên tai là tiếng khóc nghẹn ngào rung rức của cô. Những cảm xúc anh cố kìm nén trong lòng không cách nào dần xuống được nữa, viên mắt cũng ửng đỏ.

“Từ Đồ.” Anh dịu dàng gọi cô.

Từ Đồ động đậy.

“Lại đây với anh.” Anh vươn tay kéo cô về phía mình.

Từ Đồ nương theo sức kéo đó, vùi mặt vào lồng ngực anh, nước mắt giàn giụa, hạ thấp giọng nói: “Sợ chết...”

Tần Liệt cảm thấy tầm nhìn của mình càng lúc càng mờ hồ, anh khẽ ngửa đầu ra sau, cánh tay dịu dàng vuốt ve lưng cô: “Không sao đâu, không sao rồi.”

Thanh âm của anh tắc nghẽn cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó, ôm chặt cô trong lòng không buông, một tay giữ vô lăng chạy thẳng một đường vào nội thành Khâu Hóa.

Số lần anh đến thành phố Khâu Hóa có thể đếm trên đầu ngón tay, anh cho xe chạy đến bờ sông.

Tần Liệt quan sát một vòng xung quanh, kéo phanh tay giữ xe đứng cố định rồi cởi dây trói cho Từ Đồ.

Từ Đồ định kéo khóa quần lên, nhưng anh không để cô làm mà chồm người qua tự mình kéo lên ngay ngắn, cài khuy lại cho cô.

Tần Liệt cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô: “Tìm một nơi trọ lại trước nhé?”

Hai mắt Từ Đồ sưng đỏ, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Dạ.”

Hai người bỏ lại xe, băng qua phía đối diện đường quốc lộ vẫy một chiếc taxi, anh nói với tài xế một địa chỉ còn lưu trong trí nhớ, xe lăn bánh tới một khách sạn nhỏ hẻo lánh.

Ông chủ tập mãi thành quen, mơ mơ màng màng ngủ, đến cả đèn cũng không bật, không cần nhìn người, không cần đăng ký, trực tiếp cầm chìa khóa lên lầu.

Cửa vừa đóng lại, Tần Liệt lập tức áp Từ Đồ lên cánh cửa, điên cuồng mãnh liệt hôn cô.

Đầu Từ Đồ thấp ở bên dưới, anh siết hông cô nâng lên, hai chân cô nhẹ hẫng lơ lửng khỏi mặt đất, toàn thân bị dính chặt trên cánh cửa.

Tần Liệt khê khép hai mắt lại, trong khe nhìn nhỏ hẹp vẫn có thể thấy lông mi cô đang run rẩy. Tim anh quặn thắt, từ từ giảm lực, nghiền nát cường ép biến thành dịu dàng quyến luyến, nhẹ nhàng hôn, tỉ mỉ phác họa từng đường nét cánh môi, đầu lưỡi cô.

Cánh tay Từ Đồ chậm chậm leo lên, ôm lấy cổ anh, hai chân cũng từng bước quán quanh hông anh.

Tần Liệt thoáng khựng lại, sau đó nâng mông cô lên, xoay người đặt cô xuống chiếc giường đơn trong phòng, lần nữa hạ xuống những nụ hôn đầy điên cuồng chiếm đoạt, từ môi đến cằm, từ tai đến cổ, như thể hủy diệt, xé nát cô ra ăn vào trong bụng cũng không đủ thỏa mãn.

Dây dưa thật lâu không rời, mắt thấy không thể nào dừng lại được nữa.

Bỗng bàn tay Từ Đồ vô tình trượt trúng cánh tay anh, Tần Liệt run lên, khê xuýt xoa thành tiếng.

Từ Đồ lập tức bật dậy, nghĩ tới mùi máu tươi trước đó, lật đật nhảy xuống giường mở đèn lên.

Cô với tay ra sau cái khuy áo lót lại: “Anh bị thương sao?”

Tần Liệt ở trần ngồi khom người trên giường, nghiêng đầu nhìn vết thương. Trên cánh tay trái của anh có một vết xước ngang dài khoảng năm sáu xăng ti mét, sém đen đỏ sẫm, máu chảy ra đã đông cứng trên vết thương, nhìn rất rợn người.

Vừa rồi bị cô đụng phải, hiện tại đang muốn nứt toát ra.

Từ Đồ sững người nửa giây, lúc cất lời âm điệu có phần run rẩy: “Trúng đạn?”

Tần Liệt nói: “Hơi nóng suột qua thôi, không sao.” Nhìn thấy môi cô trắng bệch rõ là đã bị hù dọa không ít, anh mỉm cười dỗ dành: “Nếu thật sự bị trúng đạn, lúc này đã mất hết máu rồi, còn có thể hôn em lâu như thế sao?”

Từ Đồ bốt căng thẳng đôi chút, ngồi xuống mép giường nhưng không dám nhìn thẳng vào vết thương của anh, lúc này đèn trong phòng sáng choang, mới phát hiện trên tay mình cũng dính không ít máu.

Cô níu tay anh: “Mau đến bệnh viện đi anh.”

Tần Liệt ‘ừm’ một tiếng: “Để anh gọi điện thoại cho ba em trước đã.”

Anh nhìn qua đầu giường, có điện thoại bàn, nhưng cầm lên không hề có tín hiệu, chỉ là thùng rỗng kêu to, đến cả đường dây kết nối cũng đã bị rút ra.

“Em có nhớ số điện thoại của ba em không?”

Từ Đồ đáp: “Dạ nhớ.”

Tần Liệt cầm giấy bút trên bàn, ghi lại một dãy số: “Anh xuống dưới lầu gọi điện thoại, em khóa chặt cửa, khi nào anh gọi em hãy mở.”

Từ Đồ ngoan ngoãn gật đầu.

Tần Liệt gọi cuộc điện thoại này cũng không mất bao nhiêu thời gian, trước hết báo tin bình an. Đầu bên kia rốt cuộc cũng đã có thể buông xuống mọi thấp thòem lo lắng, thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó, Từ Việt Hải đã đi đến cục cảnh sát, ông dặn dò anh mấy câu, nói kế tiếp sẽ phối hợp như thế nào.

Tần Liệt cúp máy, đứng bên dưới mấy giây rồi nhanh chóng sai bước lên lầu.

Anh mặc cái áo tay ngắn vào, dặn dò: “Em ngủ trước đi, ai kêu cửa cũng đừng mở.”

“Anh đi đâu vậy?” Cô đi theo mấy bước.

“Đi báo án.” Tần Liệt dừng lại bên cửa, hôn cô: “Sau đó xử lý vết thương, anh sẽ về nhanh thôi.”

“Em cũng đi.”

Từ Đồ túm chặt vạt áo anh, không bao giờ muốn xa anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Sau khi Tần Liệt trình bày xong toàn bộ vụ việc, đội trưởng Chu thuộc đội điều tra hình sự Liêu Hà, thành phố Khâu Hóa tiễn anh ra ngoài.

Hắn vươn tay: “Cảm ơn sự hợp tác của anh, phần còn lại cứ giao cho chúng tôi.”

Tần Liệt cũng đưa tay ra: “Làm phiền mọi người.”

“Nói gì vậy, đó là trách nhiệm của chúng tôi.” Hắn đội mũ cảnh sát lên, nhìn thời gian: “Đúng lúc cục cảnh sát hình sự Hồng Dương cũng vừa gọi điện tới, chúng tôi sẽ tích cực phối hợp hành động với bên đó, nhân lúc thông tin còn chưa bị rò rỉ, đối phương không kịp đề phòng, sẽ tranh thủ tóm gọn một mẻ.”

Tần Liệt gật đầu.

Đội trưởng Chu nói tiếp: “Đề Tiểu Lương tiễn hai người.” Hắn chỉ vào vết thương trên cánh tay anh: “Trước hết đi xử lý, sau đó tạm thời ở trong khách sạn, đừng đi lại xung quanh, bên ngoài có người canh gác, hai người có thể yên tâm.”

Tần Liệt khẽ gật đầu: “Cảm ơn ngài, đội trưởng Chu.”

Đội trưởng Chu lại nhìn đồng hồ: “Thời gian cấp bách, tôi đi mở cuộc họp triển khai hành động.” Tầm nhìn của hắn chệch về một bên, ánh mắt dừng trên băng ghế dài đối diện hành lang, nở nụ cười: “Xem ra cô bé mệt lắm rồi, mau đưa cô ấy về đi.”

Tần Liệt nghe vậy quay đầu lại, nhìn thấy dáng hình cô, ánh mắt lập tức dịu xuống hết đối diện.

Từ Đò nằm nghiêng trên chiếc ghế gỗ dài, hai chân cuộn tròn, cánh tay vòng quanh ôm trước ngực, bờ vai khẽ co lại, những lọn tóc đen nhánh rơi xuống, che khuất một bên gò má.

Có lẽ do cảm thấy cục cảnh sát an toàn nên khuôn mặt cô dần ra, hô hấp vô cùng ổn định.

Tần Liệt giờ tay chào Chu đội trưởng rồi nhẹ nhàng bước qua đó.

Anh nửa ngồi nửa quỳ, gác khuỷu tay lên đầu gối, khẽ sát lại gần nhìn cô.

Mặt môi đã rời cộng thêm sợ hãi quá mức, lúc này tinh thần được thả lỏng, cô ngủ rất sâu.

Tần Liệt nhìn một lúc, khẽ thổi lên khuôn mặt cô, những sợi tóc nhẹ nhàng bay lên, cô không tỉnh, thậm chí hai hàng chân mày xinh xắn cũng chẳng nhú lại chút nào.

Anh đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô ra sau gáy, lộ ra tròng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, ngón trỏ trượt từ sống mũi cô thẳng xuống cánh môi nũng nịu.

Tần Liệt mỉm cười đầy yêu chiều, lại dí ngón tay vào đầu chóp mũi cô đẩy lên trên.

Từ Đò ‘ừ’ nhẹ một tiếng, bị động tác của anh đẩy căng, môi khẽ hé mở, lộ ra mấy cái răng trắng muốt như vỏ sò.

Cô gãi gãi, mắt vẫn nhắm nghiền, né tránh tay anh.

Tần Liệt nghiêng đầu nhìn ra cửa, Tiểu Lương đã đợi ở ngoài đó cả nửa ngày.

“Từ Đò.” Anh khẽ gọi, sau đó sửa lại: “Đò Đò ơi...”

Hồi lâu sau: “... Dạ?” Rốt cuộc cô cũng mở mắt.

“Dậy nào em, đi về ngủ.”

“Dạ.” Từ Đò vẫn còn đang ngái ngủ, ánh mắt mông lung, một lúc sau mới phản ứng: “Xong hết rồi hả anh?”

“Xong rồi.”

“Dạ.”

Tần Liệt đỡ vai cô dậy rồi ngồi xuống bên cạnh cho cô tựa vào người mình, đành phải để sĩ quan cảnh sát Tiểu Lương đợi thêm chút lát, cho cô có thời gian tỉnh ngủ.

Từ Đồ dựa đầu vào vai anh, mơ màng ngoáy mũi, đột nhiên nhớ đến gì đó, ngồi bật dậy: “Em có đề lên vết thương của anh không?”

Tần Liệt ngồi khom người, nghiêng đầu sang trái: “Không có, bên này.”

Cô rướn cổ nhìn qua, lập tức tỉnh táo hẳn: “Chùng nào đi bệnh viện vậy anh?”

“Lát nữa.”

Cùng đi với hai người, ngoài Tiểu Lương còn có hai vị cảnh sát khác, lái xe đưa bọn họ đến bệnh viện nhân dân thành phố Khâu Hóa gần đó.

Tầm rạng sáng, phòng cấp cứu của bệnh viện khá vắng vẻ. Bác sĩ xử lý xong vết thương, kê một ít thuốc, dặn dò thêm mấy câu tránh chạm vào nước, chú ý không để bị nhiễm trùng.

Từ Đồ nhìn chằm chằm chỗ băng gạc kia, bên trong có màu vàng của thuốc sát trùng thấm ra. Sau khi rửa sạch vết thương, không phải là máu thịt trộn lẫn mơ hồ như cô sợ, chỉ là bị luồng khí nóng làm rách da, cũng không quá nghiêm trọng nên không phải khâu.

Tìm Từ Đồ roi xuống chỗ cũ, lõi bàn tay to rộng của anh đi thẳng một mạch, đau lòng nói: “Anh phải chịu ảm ức rồi, nhóc đáng thương của em.”

Tần Liệt bị cô kêu như thế, cả người chợt nổi gai lạnh, trừng mắt: “Không được gọi như vậy.”

Từ Đồ dẫu môi, càng nắm tay anh chặt hơn.

Rất cuộc bây giờ cô cũng đã sống lại, đã có thể nói đùa, ánh mắt nghịch ngợm nhìn lung tung, quan sát thành phố xa lạ này.

Tần Liệt nhìn đi chỗ khác, thầm thở một hơi dài. Đến giờ trong lòng anh vẫn còn sợ hãi, nghĩ lại mà rùng mình, nếu như anh tới trễ một bước, chuyện sắp xảy ra trong rừng không biết phải làm thế nào mới có thể cứu vãn.

Trời gần về sáng, nhiệt độ bỗng giảm mạnh. Trên đường đã có lác đác người đi lại, công nhân vệ sinh đường phố đã đổi sang áo dài tay.

Gió từ bờ sông thổi tới, mang theo vị lờ lợ ẩm ướt.

Từ Đồ thốt lên: “Anh siết đau em.”

Lúc này, anh mới hoàn hồn, khẽ nói lỏng sức bàn tay, hỏi: “Em có đói không?”

“Đói này giờ lặn.”

Tần Liệt vòng cánh tay trần của mình qua eo cô: “Muốn ăn gì nào?”

Từ Đồ xoa xoa bụng, híp mắt nhìn ngọn đèn xa xa: “Bây giờ, em đặc biệt thèm ăn một ly mì ăn liền nóng hằm hập, còn có trứng muối và chân giò hun khói nữa.”

“Chỉ yêu cầu như vậy thôi?”

“Đúng á.”

Tần Liệt cười nói: “Đi mua mấy món này.”

Bọn họ đi đến cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua đồ ăn và đồ dùng tắm rửa, sau đó trở về khách sạn.

Mấy người Tiểu Lương lái một chiếc Santana màu đen, đậu ở con hẻm nhỏ đối diện khách sạn, đầu xe hướng về phía cửa ra vào, tất cả mọi hoạt động đều nằm trong phạm vi giám sát của bọn họ.

Sắc trời dần chuyển sáng, đêm tối này sắp vĩnh viễn qua đi.

Tần Liệt khóa chặt cửa, kéo kín rèm cửa sổ lại rồi bật đèn lên.

Anh đặt những món đồ vừa mua lên bàn, quay đầu quan sát một lượt, điều kiện nơi này tốt hơn căn phòng ở Phan Vũ kia. Là phòng tiêu chuẩn, sàn nhà trải thảm, tường dán giấy trang trí, drap trải giường màu trắng, bồn tắm kiểu dáng góc giống hình bán nguyệt, kính mờ, thiết kế rất đơn giản.

Từ Đồ đang cúi đầu cởi dây giày, lật vớ ra, bình thường lười biếng quen rồi, thuận tay ném luôn sang bên cạnh.

Tần Liệt nhìn thấy, cúi xuống nhặt lên, cuộn hai chiếc lại với nhau rồi ném vào bồn rửa tay.

“Đi tắm trước nhé?” Anh hỏi.

Từ Đồ gật đầu, nhớ đến mấy lời vừa rồi bác sĩ căn dặn, do dự một lát: “Hay là tắm chung, em giúp anh tắm.”

Tần Liệt nhường nhường mầy, đương nhiên không có chuyện từ chối.

Cánh cửa kính mờ đóng lại, không gian nhỏ hẹp vô cùng chật chội, hai người cách nhau không đến một tấc, Từ Đồ đứng bên trong, không để cho nước bắn vào anh.

Cô nhúng ướt khăn, gấp lại thành một mảnh cỡ lòng bàn tay, nghiêm túc lau người cho anh thật cẩn thận từ trên xuống dưới.

Tần Liệt rũ mắt nhắm cô. Tiếng nước chảy không ngừng vang lên, sau lưng cô là tầng tầng hơi nóng phả ra như sương mù dày đặc.

Đột nhiên một chiếc khăn úp lên mặt anh, Từ Đồ nhón chân, khoác tay lên vai anh, lau qua lau lại.

Tần Liệt né đầu: “Để anh tự làm.” Anh nhìn cô: “Em tắm đi.”

“Dạ.” Từ Đồ đưa khăn cho anh, còn mình đi tới vòi sen, nước ấm từ trên xối xuống, tóc cô bết vào mặt.

Từ Đồ bó gọn ra sau vուն hai tay giữ lấy, mắt khép chặt, miệng hé mở khẽ khàng. Da thịt thân thể trắng ngần, những tia nước phản chiếu ánh đèn lấp lánh chảy dọc từ khuôn mặt cô xuống xương quai xanh, bầu ngực, bụng dưới và đầu gối, đến cả ngón chân cũng trong suốt óng ánh.

Toàn thân như được khám trong lớp thủy tinh mỏng cánh ve.

Từ Đồ mở mắt ra, sau tầng sương mù lằng đằng, ánh mắt anh không ngừng nhìn cô đắm đắm.

Tầm mắt cô nâng khẽ dời xuống bên dưới, thắc mắc: “Lúc nhỏ anh thường ăn gì vậy?”

“Hũm?”

Cô tắt vòi sen, vắt ráo khăn lau người: “Em cũng muốn ăn giống anh, có phải sẽ lớn lên không?”

Tần Liệt nghe không hiểu: “Ý em là gì?”

Từ Đồ cười hí hí, từ bên cạnh anh, cánh tay hạ xuống, nắm nơi đã sớm dưng đứng, tuốt một cái: “Sao lại lớn như vậy chứ!”

Cô nàng nói xong cười hắc hắc bỏ chạy, khuôn mặt Tần Liệt đen thui, với tay chụp một phát ném thẳng lên giường.

Hai người quay cuồng một trận.

Tần Liệt âu yếm hôn môi cô. Anh chống khuỷu tay xuống giường nằm sấp trên người cô, nương theo ánh đèn nhu hòa ngắm cô thật kỹ.

Hồi lâu sau, Từ Đồ lên tiếng: “Em tưởng sẽ không còn được gặp lại anh nữa.”

“Nói ngốc nghếch gì vậy.”

“Thật đó, lúc ở trong rừng em hoàn toàn tuyệt vọng, nếu gã thấp gầy kia thật sự làm gì, chắc em không sống nổi.”

Tần Liệt vuốt ve mái tóc cô: “Anh không dám nói, từ nay về sau sẽ không bao giờ có chuyện như thế này phát sinh thêm lần nữa. Nhưng cho dù có bất luận chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ dùng hết khả năng và tính mạng của mình để bảo vệ em.” Anh dừng một lúc: “Nhưng có một điều anh muốn em hiểu, không có gì quan trọng hơn mạng sống, miễn là còn sống, những ký ức đau đớn khổ sở đến một ngày sẽ phai nhạt trong trí nhớ. Tất cả đều là số mệnh, sẽ phải đi con đường nào, ông trời đã sớm xếp đặt cho em.”

Anh nói: “Cho dù tốt hay xấu, em cũng đều phải chấp nhận.”

Anh nhìn cô chốc lát: “Em hiểu không?”

Từ Đồ gật đầu, ánh mắt chột lóe lên tia lấp lánh, nhovn miệng cười: “Đó nhất định là con đường bằng phẳng tươi sáng, có anh bên cạnh.”

Tần Liệt cũng cười: “Em nói rất đúng.” Sau đó lại trịnh trọng nói tiếp: “Về sau không được phép nhắc tới mấy chữ chết chóc nữa.”

“Dạ.”

Từ Đồ đáp lại, ngón tay vẽ nhẹ lên cằm anh, nhắc tới trong rừng đột nhiên nghĩ tới: “Đúng rồi, tay anh có đau lắm không?”

Cô kéo bàn tay to rộng thô ráp của anh đến trước mặt, lật qua lật lại, khớp xương sưng đỏ, mấy vết tấy do đánh gã thấp gầy trước đó vẫn chưa tan.

Tần Liệt cố ý nói: “Đau.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Anh cười: “Em thôi cho anh đi.”

Từ Đồ bất giác nhớ lại đêm mưa ở Phan Vũ, cô liêu lĩnh đội mưa bám đuôi theo anh, hai người nấp dưới mái hiên nhà người ta trú mưa, cô nói tay đau, anh liền thôi cho cô.

Hai người bèn nhìn nhau cười, Từ Đồ chu miệng, từng hơi thở man mát dễ chịu phả lên mu bàn tay anh.

Cô hỏi: “Hết đau chưa anh?”

Hai mắt Tần Liệt sâu hun hút: “Hết rồi.” Anh bỗng chốc nâng người dậy, quỳ giữa hai chân cô: “Anh cũng thôi cho em.”

Từ Đồ còn chưa kịp phản ứng, hai ngón cái của anh đã nhẹ nhàng cẩn thận lật hai bên ra, cái lỗ nhỏ đáng thương hé mở, xung quanh đỏ và sưng, có dấu hiệu xé rách nhẹ nhẹ.

Tìm Tần Liệt quặn thắt từng hồi, không thể nói rõ được cảm xúc lúc này, hồi hận đau lòng, cả vui sướng phần khích.

Nghĩ nhiều phức tạp, anh không muốn nghĩ, vùi đầu xuống.

Từ Đồ cắn chặt mu bàn tay, một phen tắt đèn đầu giường.

Bên trong tối om, các giác quan càng nhạy cảm hơn.

Vừa bắt đầu, cô cảm thấy nhẹ hẫng, khoan khoái dễ chịu, có gió nhẹ thổi qua mát lạnh, sau đó tron mịn thấm ướt.

Mu bàn tay bị chính mình cắn đau, cô không kìm nén được nữa lập tức ưỡn người bày tỏ.

Tần Liệt vừa định có động tác tiếp theo, bụng của Từ Đồ hết sức lồi thò kêu lên kháng nghị.

Thân thể Tần Liệt cứng đờ, cười khò dừng cuộc. Lúc này mới nhớ ra từ lúc quay về tới giờ, hai người vẫn chưa ăn gì.

Anh hỏi: “Đói bụng sao?”

Từ Đồ lí nhí: “Dạ.”

Anh lấy lại nhịp thở bình ổn, đứng dậy bật đèn, đi đun nước nấu mì cho cô.

Đến khi ăn xong, ngoài trời đã lộ ra quãng sáng trắng mờ nhạt.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, anh ôm cô ngủ.

Chỉ vừa chợp mắt, cảm giác thời gian chưa qua được bao lâu, Tần Liệt bị một hồi tiếng gõ cửa đánh thức.

Anh bất giác bừng tỉnh, phản ứng mấy giây, xoay người lấy đồng hồ đeo tay của cô trên tủ đầu giường, tám giờ, chỉ mới ngủ chưa đến ba tiếng.

Từ Đồ mơ mơ màng màng: “Có người gõ cửa hả anh?”

Bên ngoài có người gọi tên anh. Là cảnh sát Tiểu Lương.

Tần Liệt lập tức đáp lại một tiếng, nhanh chóng mặc quần vào đi ra mở cửa.

Tiểu Lương thức suốt đêm hai mắt đỏ ngầu, trên người loáng thoáng mùi thuốc lá, nói với anh: “Tôi tới thông báo với hai người một tiếng.” Nét mặt hấn thả lỏng: “Cao Sầm và ba tên đồng bọn của hắn đã bị sa lưới.”

Tần Liệt tựa vào thành cửa, không ngờ có thể tóm được bọn chúng nhanh như thế.

Tiểu Lương nói tiếp: “Dựa vào biển số xe hôm qua anh cung cấp kết hợp với camera giám sát của trạm xăng dầu, đã tóm được gã đầu tiên là Vương Toàn An trong rừng, à, chính là gã thấp gầy hai người nói, sau đó tiếp tục lần theo dấu vết xe di chuyển...” Hắn nói liền một mạch, chợt dừng lại, gãi gãi ót, mỉm cười: “Không kể chi tiết nữa, chỉ thông báo cho hai người biết một tiếng. Chúng tôi đi trước, chờ hai người nghỉ ngơi xong, đi đến cục cảnh sát một chuyến, sau đó có thể trở về Hồng Dương bất cứ lúc nào.”

Tần Liệt vron tay: “Cảnh sát Lương, vất vả rồi.”

“Nên làm.”

Anh chỉ tay ra sau: “Hay là ngài đợi một lát, chúng ta cùng xuống dưới ăn sáng?”

Tiểu Lương xua tay: “Không cần không cần, hai người ngủ tiếp đi, tôi cũng về ngủ bù.”

Sau khi nói thêm mấy lời cảm ơn, Tần Liệt đóng cửa lại, xoay người vào, thấy Từ Đồ trốn dưới chăn dòm anh.

Anh liền đi tới giường ngồi xuống, ôm cả cuộn chăn lên, người trong lòng lộ ra hai cánh tay trần mảnh mai, mấy lọn tóc dựng thẳng trên đỉnh đầu.

Tần Liệt: “Nghe thấy hết rồi sao?”

Từ Đồ nhìn anh, nhếch miệng cười toe: “Nghe rồi.”

Tần Liệt cúi xuống hôn trán cô: “Bọn chúng sẽ bị trừng trị thích đáng, cho dù có chạy trốn bao lâu đi nữa, cuối cùng cũng không thể nào thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.”

Cô gật đầu lia lịa: “Dạ.”

“Muốn ngủ nữa không nào?”

“Dạ muốn.” Từ Đồ lại chúi xuống giường.

Tần Liệt cũng cúi đầu nằm xuống.

Từ Đồ nhào vào lòng anh, ngắm nhìn tia nắng vàng óng chiếu lên rèm cửa sổ.

Mặt trời đã mọc ở phía đông, bầu trời trong xanh quang đãng, thời tiết tươi đẹp khởi đầu một ngày mới.

Qua mấy phút sau, cô hỏi: “Chúng ta về Lạc Bình hả anh?”

Tần Liệt ôm vai cô: “Về Hồng Dương.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Tần Liệt tốn không ít sức lực để đỡ Từ Đồ về Hồng Dương, nói đến hết hơi, cuối cùng nét mặt vốn yêu chiều dịu dàng cũng lạnh xuống mấy phần.

Anh phủ chăn che kín thất lưng, khoanh hai tay dựa vào đầu giường.

Từ Đồ ngồi quỳ trên chiếc giường đơn bên kia, ôm góc chăn, mím môi giằng co với anh.

Tần Liệt nhìn cô, nhượng bộ ngoắc ngoắc tay: “Lại đây với anh.”

Từ Đồ lắc đầu nguầy nguậy: “Em không đi đâu hết, em muốn về Lạc Bình.”

“Em có thể ở đó cả đời sao? Lúc trước chúng ta đã thảo luận chuyện thi cử xong xuôi, em muốn nuốt lời hả?”

Cô nàng hờn dỗi bướng bỉnh: “Em không có nói.”

Tần Liệt nhin mấy giây: “Có nói hay không do anh quyết định, bây giờ đi ngủ, sau khi thức dậy lập tức xuất phát.” Anh trượt người xuống, muốn nằm im phớt lờ cô, kéo chăn lên đắp.

Nhưng cái chăn trong tay trượt mất, anh túm huyệt.

Từ Đồ nhanh như sóc kéo về phía mình, ôm cả đồng chăn bông trong lòng, toàn bộ thân thể anh lộ ra ngoài.

Tình huống này... hai chân anh co gập, cơ bắp trên đùi theo bản năng căng cứng giật giật.

Đôi mắt Từ Đồ còn đang ầng ậc nước, tầm nhìn thoáng dời xuống dưới, thấy nhóc đáng thương kẹp ở giữa, ‘phụt’ một tiếng bật cười.

Tần Liệt quả thật nhin hết nổi, bị cô nàng chọc cho phát hỏa, nghiêm mặt lại: “Có phải em thiếu bị trừng trị không?”

Đồ Đồ lúc này cười chảy cả nước mắt nước mũi, bả vai không ngừng run rẩy.

Tần Liệt kéo phẳng đồng chăn ra, ôm cô nàng đặt nằm ngang trên đùi mình, tét vô mộng hai phát.

Từ Đồ không ngừng giãy dụa, nhanh tay lẹ mắt, vói tay chụp mấy sợi lông trên bắp chân anh giật mạnh.

Tần Liệt đau đến hít hơi lạnh, giữ chặt eo cô, ngón tay mò vào khe rãnh kia vừa dịu dàng vừa kịch liệt khuấy đảo chơi đùa một trận, dần dà, cô nàng ngoan ngoãn triệt để, không ngừng run rẩy từng cơn.

Từ Đồ vui mặt xuống ga trải giường rên khê, thất lưng vô thức hạ xuống nâng cao mộng lên.

Đồng tử trong mắt anh càng lúc càng sâu hun hút, nhìn lòng bàn tay ướt rượt những sợi tơ nước trong suốt óng ánh, không còn khổng chế nổi nữa, muốn đao thật thương thật xông ra trận.

Khoảnh khắc tia lý trí cuối cùng sắp tuột khỏi đầu óc, chợt nhớ đến hôm qua cô mới trải qua chuyện đó lần đầu, trong lòng nhất thời dâng lên thương xót, rồi cuộc nhẹn xuống, ôm người ngồi dậy, ngó trần nhà tự mình hạ nhiệt.

Lúc này, Từ Đồ đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều, cuộn tròn trong vòng tay anh, mở to mắt im thin thít.

Tần Liệt: “Còn âm ỉ làm loạn nữa không?”

Từ Đồ đột nhiên hỏi: “Anh cứ kiên quyết đưa em về Hồng Dương, có phải muốn bỏ mặc em không?”

“Không phải.”

Cô ngẩng đầu: “Sao anh lại trả lời thẳng thắn dứt khoát như vậy? Một chút tình cảm cũng không có.”

Tần Liệt hết cách, dịu dàng nói: “Trước hết phải tập trung vào việc học, anh sẽ luôn ở Lạc Bình đợi em không đi đâu hết, trừ phi em không còn nhớ đường trở lại nơi đó.” Anh nói những lời chứa đựng ý nghĩ sâu xa trút hết từ tận đáy lòng, thoáng dừng lại chốc lát: “Chỉ có em bỏ anh, anh vĩnh viễn ở đó, không bao giờ buông tay em.”

“Vì sao ạ?”

Anh đáp có lệ: “Già rồi, không chịu nổi giày vò.”

Tần Liệt không nói những lời yêu thương dễ dỗ dành cô, những lời của anh tuy không đường mật ngọt ngào, nhưng lại chứa đựng biết bao chân thành khiến người ta vững dạ yên lòng.

Từ Đồ ôm chặt thất lưng anh.

Tần Liệt lại lặng lẽ cất lời: “Huống chi, vụ án của Hoàng Vi bây giờ mới bắt đầu điều tra. Em là nhân chứng quan trọng, cũng là người cung cấp tất cả các chứng cứ cần thiết, sau này sẽ cần sự phối hợp thường xuyên của em, sao có thể ở lại Lạc Bình được.”

Từ Đồ ngẫm nghĩ nửa ngày, cất giọng rầu rĩ: “Em biết rồi.”

Anh nghiêng đầu hôn trán cô.

Từ Đồ lại hỏi: “Nhưng hành lý của em vẫn còn ở Lạc Bình, phải làm sao bây giờ?”

“Trong đó có đồ gì cần dùng sao?”

“Có hai cái áo thun em đặc biệt đặc biệt thích, hay là...”

Sao Tần Liệt không nhìn ra mưu đồ của cô, ngắt ngang: “Mùa hè qua rồi, sang năm mặc.”

“Còn có một cặp tai nghe, âm thanh vô cùng vô cùng hay, không có nó buổi tối em ngủ không ngon.”

“Ngủ không cho phép nghe nhạc.”

“Còn có...”

Tần Liệt siết chặt cánh tay, áp đầu cô vào ngực mình, không cho cô nói chuyện, bản thân cũng nhắm mắt lại.

Thật vất vả mới dỗ được cô ngủ, Tần Liệt rón rén bước xuống giường.

Lúc này là mười một giờ trưa.

Anh mặc quần áo, đi xuống lầu gọi điện cho Từ Việt Hải, nắm tình hình diễn tiến mới nhất ở bên kia.

Từ Việt Hải đã cho người đi lấy chứng cứ cất trong két an toàn ở ngân hàng nợ, bàn giao cho cục cảnh sát thành phố Hồng Dương. Qua quá trình xem xét, các điều tra viên nhận thấy đây là một vụ án có quy mô lớn nên đã lập tức mở cuộc họp kín, thành lập tổ điều tra trọng án tạm thời, cho mời những thuộc hạ có liên quan đến Tôn Vĩ – trưởng cục cảnh sát quận Minh Tiền lên lấy lời khai. Thời điểm đó, bọn Cao Sầm đã bị tóm, đang trên đường áp tải về Hồng Dương. Vì Tôn Vĩ không biết mọi chuyện đã bại lộ nên nhất thời không kịp trở tay, không thừa nhận cũng không phủ nhận, từ đầu tới cuối luôn giữ im lặng.

Sau khi cúp máy, Tần Liệt lại gọi về nhà lão Triệu ở Lạc Bình.

Chưa tới mấy phút sau, A Phu đã gọi lại cho anh, hơi thở của hắn hồng hộc đầy lo lắng, biết anh đã an toàn cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Liệt hỏi: “Duyệt Duyệt đâu rồi? Con bé có sao không?”

“Chỉ bị sợ hãi, em đã đưa bọn họ về nhà em, mọi chuyện ở đây anh cứ yên tâm.” A Phu hỏi: “Khi nào anh về?”

Anh đặt tay lên mặt quày, dời mắt nhìn một nơi bất định: “Có thể sẽ hơi lâu, chuyện trong nhà và bên trường học, trước mắt phải phiền cậu trông coi đùm anh.”

“Chúng ta là anh em ruột thịt, anh khách khí quá.” A Phu lại hỏi: “Còn cô nhóc Từ Đồ kia sao rồi, chắc cũng bị dọa sợ không ít.”

“Không có việc gì, đang ngủ.”

A Phu nói: “Vậy thôi, anh làm việc của mình đi, mọi thứ ở nhà anh cứ yên tâm.”

Hai người lại trò chuyện mấy câu, lúc chuẩn bị gác máy, đột nhiên A Phu gọi anh một tiếng.

Tần Liệt đặt lại ống nghe lên tai, bên kia nói: “Duyệt Duyệt có nói với em một chuyện, bảo rằng trước khi chúng ta cứu con bé, có một người đã tới nhà xưởng tính mạng con bé đi.”

Tần Liệt khẽ nhủ mày, mím môi không lên tiếng.

A Phu nói tiếp: “Anh đoán không ra đâu, người đó là Lưu Xuân Sơn.”

A Phu không biết thân phận thật của Lưu Xuân Sơn, nên khó mà tin được một người điên có thể cứu người. Hắn tưởng con bé bị hoảng loạn nói năng lung tung, nên không định kể chuyện đó cho Tần Liệt nghe, nào ngờ bên kia lại đặc biệt quan tâm.

“Chuyện đại khái xảy ra khi nào?”

A Phu ngạc nhiên: “Mấy cái đó em không có hỏi.”

Tần Liệt lập tức nói tiếp: “Vậy sau đó cậu ta đâu rồi?”

“Duyệt Duyệt nói, bọn chúng có tổng cộng năm người, Lưu Xuân Sơn bị một người đưa đi trước, hình như đưa về đồn cảnh sát hay gì đó.” A Phu nghĩ ngợi: “Có chuyện gì hả anh? Lời nói của trẻ con, không rõ ràng lắm.”

Tần Liệt bên này lại trầm ngâm im lặng, hồi lâu sau nghe thấy bên kia hỏi, anh cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo A Phu cúp máy rồi đặt ống nghe xuống.

Tần Liệt không đi thẳng lên lầu mà ra chiếc ghế phía tiền sảnh ngồi một lúc.

Tiền sảnh âm u, cửa lớn làm bằng gỗ bên trên có khung kính nhỏ, chặn hết phần lớn ánh mặt trời bên ngoài.

Anh theo bản năng sờ sờ túi quần, nhưng không tìm được gì, liền đưa mắt nhìn về phía quày, đi tới hỏi ông chủ điều thuốc.

Ông chủ cười xởi lởi còn tiện tay ném qua cho anh cái bật lửa.

Tần Liệt khum đầu châm thuốc, rít hai hơi ngắn để sợi thuốc bắt lửa: “Cảm ơn.” Anh trả bật lửa lại: “Tôi gọi thêm cú điện thoại.”

Ông chủ ngẩng đầu lên: “Tùy ý, dù sao cũng tính vào tiền phòng.”

Tần Liệt không đáp lời ông ta, anh cảm ông nghe, do dự mấy giây, lại gọi điện cho Từ Việt Hải.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Từ tổng, có chuyện này tôi muốn nhờ ngài giúp đỡ.”

“Nói tôi nghe xem.”

Tần Liệt suy nghĩ một lúc: “Hôm qua, bọn thuộc hạ của Cao Sầm có đưa một người đàn ông về Hồng Dương, người này tên thật là Cao Thành, đầu óc có chút vấn đề. Tôi đoán hắn là đã bị đưa đến cục cảnh sát Minh Tiền bên kia, sợ hắn không tỉnh táo bị người ta hăm dọa, nên muốn phiền ngài hỏi thăm giúp.”

Nói xong, anh dừng lại, đầu bên kia điện thoại khá ồn ào, mơ hồ nghe thấy tiếng ò ề ề phát ra từ còi xe cảnh sát, hiển nhiên Từ Việt Hải vẫn còn đang ở cục cảnh sát chưa rời đi.

Ông đi ra phía ngoài tách khỏi đám đông kia, đến một góc yên tĩnh, cất giọng ảm áp hỏi: “Cậu lấy lập trường gì nhờ tôi giúp đây?”

Tần Liệt kẹp điều thuốc, một hồi lâu không hút, tàn thuốc đã tích tụ thành một đoạn dài. Anh duỗi ngón tay khảy lên thân thuốc, không nhún nhường không kiêu ngạo hết sức khiêm tốn nói: “Bỏ sang một bên không nói tới lập trường, trên thực tế xuất phát điểm của tôi và ngài đều vì Từ Đồ. Người đàn ông này và người mà buổi sáng ngài đến ngân hàng lấy hồ sơ chứng cứ kia cùng dính líu vào một vụ án.” Anh rít một hơi thuốc: “Mặt khác, tôi cũng có chút lòng riêng, tôi nuôi dưỡng cô bé có cha mẹ bị hại chết trong vụ án hạ độc tập thể đó, thế nên, nếu có thể với cao được làm bằng hữu với ngài, muốn nhờ ngài giúp để mất tôi chuyện này.”

Từ Việt Hải cười nhẹ nhàng mấy tiếng, không nói đồng ý hay từ chối, chỉ hỏi: “Khi nào cậu đưa Đồ Đồ về?”

Tần Liệt đáp lại: “Cô ấy đang ngủ, nếu quá muộn sẽ ở lại một đêm, sáng mai về.”

Từ Việt Hải cũng tán thành: “Đừng đi đường ban đêm. Tôi gọi cho một người bạn ở Khâu Hóa bảo chuẩn bị một chiếc xe, cậu ghi lại số điện thoại, khi nào về thì liên lạc trước với hắn.”

Tần Liệt lập tức tìm ông chủ lấy giấy bút ghi lại, Từ Việt Hải còn nói thêm: “Chuyện kia, tôi sẽ cho người đi thăm dò giúp cậu.”

Những lời này chính là ông ấy đã đồng ý, Tần Liệt nói cảm ơn rồi gác điện thoại, anh kẹp điều thuốc đưa lên miệng rít mấy hơi, đợi đến khi mùi khói trên người tan đi hết mới sải chân lên lầu.

Từ Đồ vừa chợp mắt đã đánh thẳng một giấc tới khi mặt trời lặn. Lúc tỉnh dậy, Tần Liệt đang ngồi tựa vào đầu giường bên cạnh xem tivi, điều khiển từ xa đặt trên đùi, không bật âm thanh.

Từ Đồ biếng nhác đuổi cột sống, ôm chần lật người, đưa lưng về phía anh.

Tần Liệt dịch sát lại, bàn tay chui vào chăn, bên trong nóng hầm hập: “Dậy rồi sao?”

Cô nàng giả vờ còn ngái ngủ, ưỡn oải hí mắt ngó ra ngoài cửa sổ: “Tối rồi hả anh?”

“Sáu giờ.”

Cô đột nhiên quay phắt đầu lại, hai mắt sáng rõ: “Nói vậy, hôm nay không phải về Hồng Dương à?”

“Sáng mai dậy sớm rồi đi.”

Từ Đồ lập tức lặn lông lốc bò dậy, toàn thân sôi sục như tiêm máu gà: “Vậy lát nữa chúng ta ra ngoài chơi nha anh, nha anh? Em còn chưa có đến Khâu Hóa lần nào!”

Tần Liệt mỉm cười yêu chiều, lấy quần áo của cô: “Để anh mặc đồ cho nào, rửa mặt xong đi ăn cơm.”

Hai người gọi điện thoại cho người bằng hữu kia của Từ Việt Hải. Xe được đưa tới, theo ý nguyện của cô nàng, chạy đến phố ẩm thực nổi tiếng ở thành phố Khâu Hóa ăn một bụng thức ăn nhanh chẳng có chút giá trị dinh dưỡng, rồi đi dạo hồi lâu trên khu phố dành cho người đi bộ. Đến khi tối muộn, rốt cuộc Tần Liệt phải dùng tới biện pháp cứng rắn mới tóm được cô nàng về.

Hai người ngủ một giấc, năm giờ sáng hôm sau anh đánh thức cô dậy, từ đây về Hồng Dương cũng phải mất mười mấy tiếng đồng hồ, anh muốn đưa cô trở về trước khi trời tối.

Xe lăn bánh khỏi thành phố Khâu Hóa, Từ Đồ ngủ bù trước, sau khi thức dậy thay tay lái cho Tần Liệt một lúc, ăn cơm trưa xong lại đổi tới phiên anh.

Từ Đồ ăn no bụng liền mệt mỏi buồn ngủ, cô tì người vào cửa kính, nghiêng đầu ngả lưng.

Cửa sổ phía bên ghế lái hạ xuống một nửa, khuỷu tay anh gác hờ trên khung cửa, ngón tay duỗi ra xoa trán. Cánh tay phía bên cô thả lỏng, vai hơi rũ xuống, lòng bàn tay nắm giữ vô lăng.

Đôi mắt anh tập trung, dáng vẻ khi lái xe vừa cẩn trọng vững vàng lại tao nhã lịch sự, đường nét sùn mặt nghiêng lại càng đẹp đến nhất nhất.

Đồ Đồ hạnh diện, đặc ý cười khích khích.

Sóng mắt Tần Liệt khẽ lay động: “Em cười gì thế?”

Từ Đồ nói: “Dáng vẻ anh lái xe đẹp nhất nhất nhất luôn.”

“Vậy à?” Tần Liệt nhếch khóe môi.

“Đương nhiên, trước kia em chỉ thấy anh lái mô tô hoặc là xe xúc đất, dĩ nhiên, cũng đẹp nhất nhất, nhưng không giống bây giờ.” Cô cảm thấy cực kỳ

thích dáng vẻ này của anh: “Thật khó tưởng tượng, anh mặc quần tây và áo sơ mi trông sẽ thế nào?”

Tần Liệt cười trêu: “Muốn xem sao?”

“Rất rất rất muốn.”

Cô háo hức thò đầu tới nhìn anh, ánh mắt đầy mong đợi câu trả lời, nhưng anh hỏi xong câu này lại không nói tiếp câu sau, Từ Đồ rồi rảmr “Nè! Em có cơ hội nhìn thấy không?”

“Có thể.”

Hỏi tiếp, anh không trả lời.

“Hừ.” Cô nàng mắt húng dựa người lại ra sau.

Tần Liệt đổi tay cầm vô lăng, giờ tay phải ra nắm tay cô: “Em nhắm mắt ngủ một lát đi.”

Từ Đồ tìm một tư thế thoải mái, ‘úy’ một tiếng: “Hay là anh kể chuyện cười cho em nghe đi, cho em chút thuốc thôi miên trợ ngủ.”

Tần Liệt ngẫm nghĩ: “Có một con thỏ trắng nhỏ đi ra bờ sông câu cá, ngày đầu tiên không câu được gì, nó lủi thủi đi về nhà. Ngày hôm sau, con thỏ trắng nhỏ lại ra bờ sông câu cá, cũng vẫn không câu được gì, nó lại tay không về nhà. Ngày thứ ba, con thỏ trắng nhỏ vừa ra tới bờ sông, một con cá lớn đã phóng bay lên mặt nước, hướng về phía nó rống to: “Nếu anh còn dám lấy cà rốt làm mồi câu, tôi sẽ bẹp chết anh!”

Đồ Đồ chớp chớp mắt mấy cái, không cười.

Tần Liệt lại kể thêm mấy truyện tương tự, Từ Đồ kháng nghị: “Không thích nghe loại này đâu.”

“Vậy muốn nghe loại nào?”

Từ Đồ xoa nắn mon trớn tay anh, cố tình hoạnh hợ: “Có chút sắc màu.”

Tần Liệt im lặng vài giây.

“Không có sao?”

Anh tranh thủ liếc nhìn cô một cái, nhủ mầy nghĩ ngợi chốc lát: “Có một truyện.” Ánh mắt anh lại nhìn thẳng về phía trước, tự mình cong môi cười trước: “Chuyện kể, có một người đàn ông mang theo con cá sấu cưng của mình đến quán rượu. Hắn biểu diễn một màn độc đáo, hắn bảo con cá sấu há miệng ra, sau đó đút người anh em bên dưới của mình vào, rồi khép miệng con cá sấu lại. Qua một phút sau, hắn cầm chai bia đập vào đầu con cá sấu, con cá sấu há miệng, người anh em của hắn hoàn toàn không bị tổn hại gì, lấy ra nguyên vẹn.”

Từ Đồ lập tức thắc mắc: “Sao đó thế nào?”

“Sau đó hắn có một đề nghị, hắn nói hắn sẵn sàng bỏ ra một trăm đồng, xem có ai đủ can đảm thử không. Trong quán rượu mọi người đều trầm ngâm, sau một hồi im lặng, có một cô nàng tóc vàng hoe thẹn thùng giơ tay lên, cô ta nói...”

“Cô ta nói gì?” Từ Đồ khản trương.

“Cô ta nói, ‘tôi có thể thử, nhưng anh phải hứa với tôi, không được dùng chai bia đập đầu tôi.’”

Chữ cuối cùng của anh vừa rơi xuống, trong xe lập tức im phăng phắc.

Tần Liệt nghiêng đầu nhìn Từ Đồ, cô vẫn không cười, mắt không chớp dòm anh lom lom.

Anh mất tự nhiên, cổ họng khê trượt xuống, buông tay cô ra, lúng túng rờ chớp môi: “Ngủ đi.”

Chưa tới một giây sau, Từ Đồ bất thành linh chồm người tới, dán sát miệng vào tai anh: “Anh kể truyện cười này, muốn bóng gió với em cái gì thế?”

Hơi thở của cô theo từng chữ nhẹ nhàng khiêu khích quét lên mặt anh, Tần Liệt nghiêng đầu né tránh: “Không bóng gió gì hết, em không thích nghe sao.”

Từ Đồ chống cánh tay sát bên chỗ ngồi của anh không nhúc nhích, cắn môi một lúc, bản thân tự đồ bưng mặt trước: “Anh, có muốn thử không?”

Hồ hấp của Tần Liệt ngưng trệ, ánh mắt theo bản năng liếc ra phía ngoài cửa sổ. Hai bên chỉ có đất trống đồi trọc và rừng cây, là một con đường quốc lộ khá vắng vẻ, vừa vận lúc này không có bóng dáng chiếc xe nào qua lại.

Anh không từ chối, cũng không nói đồng ý, vừa cứng ngắc nhếch miệng cười, đã cảm giác được bàn tay cô chạm vào.

Quả nhiên Từ Đồ cời dây thắt lưng của anh ra, chỉ mấy động tác đã kéo khóa quần xuống sát mép.

Tần Liệt hít thở không thông, chẳng còn sức lực để ngăn cản, phủ tay lên đầu cô đẩy đẩy ra, hai mắt tối sầm: “Đừng nghịch, đang lái xe đó.”

Từ Đồ cố ý kéo nó ra, bóp hai cái, cơ thể anh liền biến hóa. Cô nằm sấp nửa người phủ phục bò trên đùi anh, nuốt nước bọt, lại quan sát chốc lát rồi trúc trác há miệng ngậm lấy.

Cái này đúng là lấy mạng người, não bộ anh tê dại, gáy ớn ngứa ran. Từ Đồ chưa bao giờ làm như thế, Tần Liệt chịu đựng mấy cái cắn, chẳng mấy chốc, trán anh túa ra một tầng mồ hôi, tay chân cũng không còn nghe theo sự điều khiển, bánh xe quanh co, vẽ một đường vòng cung trên đường.

Tần Liệt cắn chặt răng, nhìn qua kính chiếu hậu thấy có xe đang chạy tới, anh bẻ ngoặt tay lái, cua vào con đường nhỏ bên cạnh, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy ra phía sau núi...

Xong xuôi, nửa ngày sau anh mới lấy lại được nhịp thở bình thường, hai người ôm nhau trò chuyện một lúc, xe mới lần nữa quay đầu chạy vào đường chính.

Từ Đồ có phần ai oán, co duỗi cơ hàm: “Sau này em không làm nữa đâu.”

“...Có thể từ từ tiến bộ mà.”

Từ Đồ lăm bằm một tiếng: “Nghĩ hay lắm” Cô ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không thềm để ý tới anh.

Tần Liệt nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô: “Ngủ đi.”

Sau khi bị giày vò một trận, rốt cuộc Từ Đồ cũng hơi buồn ngủ, từ từ nhắm mắt lại, ngả người vào lưng ghé đánh một giấc.

Tám giờ tối, cuối cùng xe cũng tiến vào nội thành Hồng Dương, Từ Đồ có chút không tình nguyện, nhưng vẫn chỉ cho anh hướng về nhà mình.

Tối nay, Từ Việt Hải cứ đi qua đi lại trong sân, hết cắt tia hoa cỏ lại chơi đùa với mấy con chim, chấp hai tay sau lưng không ngừng nhìn chăm chăm ra ngoài cổng lớn.

Mãi tới khi màn đêm buông xuống, rốt cuộc cũng có một loạt đèn pha chiếu vào sân, theo sau là mấy tiếng còi vang lên.

Từ Việt Hải lập tức thả tay xuống, khom người, neho mắt nhìn ra ngoài, phút chốc, nếp nhăn trên khóe mắt dần ra.

“Thím Chu, mau đi chuẩn bị thức ăn.” Từ Việt Hải hướng vào trong nhà la lên.

Sau đó liền rảo bước thật nhanh ra đón.

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Từ Việt Hải mở cổng lớn cho xe tiến vào.

Dừng lại ở cửa chốc lát, Từ Đồ bước xuống trước, Tần Liệt cho xe chạy vào trong sân đậu ở góc trống.

Trên mặt Từ Việt Hải tràn ngập nét cười: “Đồ Đồ, về tới rồi, con ăn cơm chưa?”

Ánh mắt Từ Đồ vẫn dõi về phía chiếc xe, nhìn Tần Liệt thành thực khéo léo xoay vô lăng. Hai mắt dán chặt vào kính chiếu hậu chăm chú nhìn người đàn ông bên trong, nét mặt không biểu lộ cảm xúc gì cũng không đáp lại lời ông.

Từ Việt Hải nói tiếp: “Mau vào nhà đi, trời lạnh như vậy, con xem con còn mặc áo ngắn tay.”

Từ Đồ không kiên nhẫn nhíu mày: “Lát nữa con vào.”

Cô thấy Tần Liệt bước xuống liền đi qua nắm chặt tay anh. Tần Liệt thoáng nghĩ ngợi rồi nhẹ nhàng thả tay cô ra, bàn tay dày rộng vịn hờ lưng cô, hai người đi đến trước mặt Từ Việt Hải.

Anh khẽ gật đầu: “Từ tổng.”

Trên mặt Từ Việt Hải không biểu lộ nhiều cảm xúc, gật đầu nhã nhặn mời anh vào phòng khách: “Vào nhà ngồi đi.”

Từ Đồ kéo Tần Liệt đi vào trong.

Tần Liệt rút tay lại, vẫn đứng yên tại chỗ.

“Vào đi anh.” Cô lại kéo.

Yết hầu Tần Liệt khẽ trượt xuống, nhìn thoáng qua Từ Việt Hải rồi hạ thấp giọng: “Lúc này anh đã nói với em gì nào?”

Từ Đồ không tình nguyện lắm bần: “Ngồi một lát có sao đâu mà.”

Lần này, Tần Liệt không chiều theo ý cô, anh quay sang nói với Từ Việt Hải: “Hôm nay đưa Từ Đồ về, không làm phiền ngài nữa, đợi mọi chuyện kết thúc, hôm khác tôi sẽ chính thức trở lại thăm hỏi ngài.”

Từ Việt Hải nhìn anh một lúc, lại nhìn bàn tay đang nắm chặt của hai người: “Vây cũng được.”

Tần Liệt mỉm cười gật đầu rồi xoa xoa đầu Từ Đồ: “Em phải nghe lời đó. Vào nhà đi nào.”

Thời điểm anh xoay người toan bước đi, Từ Việt Hải gọi lại: “Người hôm qua cậu nhờ tôi hỏi thăm, đã có tin tức.”

Tần Liệt: “Hiện giờ hần thể nào rồi ạ?”

“Trưa nay, hần bị đưa đến Minh Tiền, tạm thời đang bị giam giữ ở đó. Tôi đã đề cập qua, nên chắc sẽ không có chuyện gì bất trắc xảy ra.” Từ Việt Hải nói tiếp: “Hơn nữa, nhà họ Cao của Lăng Diệc cũng đã biết Cao Thành trở lại, nghe nói Cao lão tiên sinh hết mực yêu thương đứa con trai nhỏ này. Hiện giờ rốt cuộc cũng đã tìm được hần, nếu như điều tra rõ ràng mọi chuyện, Cao Thành thật sự vô tội, chắc chắn nhà họ Cao sẽ bảo vệ hần chu toàn.”

Tần Liệt: “Vây là tốt rồi.”

Lúc này, Từ Đồ mới biết Lưu Xuân Sơn cũng đã trở về Hồng Dương, nghĩ đến đó, không khỏi nhớ tới Tần Xán.

Tần Liệt chào tạm biệt Từ Việt Hải, xoay người rời đi.

Anh cúi đầu thả bước rất chậm, bờ vai phủ một quãng sáng màu cam, thân hình cao lớn chìm trong ánh đèn đường âm ỉ, hết đổi cô độc.

Chẳng mấy chốc, anh rẽ trái, biến mất khỏi tầm mắt cô.

Không hiểu sao tìm Từ Đồ bỗng dưng đau nhói, cô hấp tấp chạy ra ngoài cổng lớn.

Từ Việt Hải lập tức gọi với theo: “Từ Đồ, con quay lại đi, thể này đừng chạy ra ngoài.”

Cô coi như nể mặt, đáp một câu: “Con sẽ về liền ạ.”

Từ Đồ lao ra khỏi sân, nhìn sang trái, bắt được hình bóng của anh đang tiếp tục rẽ trái lần nữa.

Cô đuổi theo thật nhanh, sau khi rẽ qua khúc cua, từ phía sau nhào tới ôm chặt thắt lưng anh.

Thân thể Tần Liệt bị đẩy vọt tới phía trước, vội đưa tay giữ bàn tay trên hông mình, khoảng khắc đó tất cả cảm giác lạc lõng mất mát trong lòng anh đều được lấp đầy.

Nơi này là khu biệt thự cao cấp bậc nhất, các tòa nhà nằm cách nhau rất xa, xung quanh được bao phủ bởi cây xanh, có rất ít người qua lại, nhưng camera giám sát lắp đặt khắp nơi.

Ánh đèn ở mặt bên hông sân tối hơn lối vào cổng chính, Tần Liệt ngược mắt nhìn hệ thống camera rồi kéo cô ra bức tường phía sau bụi cây rậm rạp.

Từ Đồ xoay người nhào vào lòng anh, sồn măt dán sát lồng ngực anh, lắng nghe từng nhịp tim đập mạnh mẽ vững vàng.

Tần Liệt bị cô đè lên tường, không tách cô ra mà vòng tay ôm lấy: “Sao lại dính người thế này, hả?” Anh nói bằng âm điệu trầm thấp hết đổi dịu dàng, chẳng còn sót lại chút gì ngữ khí nghiêm túc trịnh trọng như khi ở trước mặt Từ Việt Hải.

“Vây anh có thích không?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Liệt hôn môi cô, cất giọng khàn khàn: “Thích.”

Cô hài lòng nheo miệng cười: “Anh thật sự muốn đến chỗ của chị Tần Xán sao? Sẽ không có gì bất tiện chứ ạ?”

Anh dừng một lúc: “Không có.”

“Chuyện của anh Xuân Sơn, anh nói cho chị ấy biết một chút.”

“Để tìm lúc nói.”

Từ Đồ gật đầu: “Vậy anh cho em địa chỉ đi, mai em đi tìm hai người chơi.”

Tần Liệt xoa nhẹ nhẹ lưng cô: “Ngày mai em đến cục cảnh sát, anh sẽ tới sớm một chút, đợi em ở đó.”

“Anh sẽ luôn ở bên cạnh em sao?”

“Sẽ mà.” Anh dỗ cô.

Hai người ôm nhau chốc lát, đằng xa có một chiếc xe trở tới, đèn pha rọi xuyên qua tán lá, lóe sáng rồi nhanh chóng lướt vụt qua.

Tần Liệt dỗ dành: “Vào nhà đi, đừng để ba em đợi lo lắng.”

“Dạ.” Từ Đồ buông anh ra: “Vậy buổi tối anh đừng có nhớ em quá đó.”

Cô nhón chân ngẩng cao cằm, chủ động tìm môi anh, có phần kích động dồn hết sức lực ép thân hình cao lớn kia vào tường, mãnh liệt mà hôn.

Tần Liệt khom người, luồn mười ngón tay vào tóc Từ Đồ, nâng gáy cô lên.

Hai người cắn mút kịch liệt chốc lát, Tần Liệt kìm nén tách cô ra: “Đừng hôn nữa, nhanh vào nhà nào.”

Cô hôn dỗi không vui: “Sao anh cứ đuổi em hoài?”

Tần Liệt lại tìm môi cô hôn khẽ một cái, có phần bất đắc dĩ thờ dài: “Anh không muốn để cha vợ tương lai của mình nhìn thấy anh và con gái cưng của ông thân mật.”

Tuy cô vẫn luôn giận Từ Việt Hải, không muốn thừa nhận ông, nhưng không thể phản đối, cách gọi ‘cha vợ tương lai’ này, thật khiến cô sượng rân đến không còn biết mình họ gì.

Thế là, Từ Đồ hết sức ngoan ngoãn cụp đuôi: “Vậy em vào nhé?”

“Đi đi.”

Cô nhìn anh cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng, cứ bước thụt lùi mãi đến khi biến mất vào khúc quanh.

Từ Đồ xoay người đi vài bước, lại dừng lại, chấp tay sau lưng chậm chậm lùi ra sau, không ngoài dự đoán, thấy anh vẫn còn đang đứng ở đó dỗi mắt nhìn theo.

Cô khoát khoát tay: “Anh về đi, ngày mai gặp.”

Tần Liệt khẽ mỉm cười: “Ngày mai gặp.”

Từ Đồ rào bước đi nhanh vào sân. Sau khi đóng cánh cổng sắt kia lại, cô xoay người quan sát một vòng sân nhà.

Ngập tràn hoa cỏ đủ muôn hồng nghìn tía, có cá có chim, có nước chảy gió reo, nhưng vẫn không thể nào gạt bỏ được không khí vắng vẻ lạnh lẽo.

Cô bước chậm rãi tới tiền sảnh đổi dép, thím Chu chạy ra đón: “Đây không phải là Đồ Đồ nhà chúng ta sao, ôi chao, cứ mặc thế này mà về à, có lạnh không?”

Thím Chu ôm vai Từ Đồ, Từ Đồ cười có lệ: “Không lạnh.”

“Ăn cơm chưa nào?”

“Dạ chưa.”

“Vậy thì mau lên lầu tắm rửa một cái, thay quần áo, chuẩn bị ăn cơm.” Trong nhà rất cuộc cũng có nhiều người, thím Chu vui mừng thể hiện hết lên mặt: “Thức ăn hôm nay đều là những món con thích.”

Hai người băng qua phòng khách lớn, thím Chu đưa cô tới chân cầu thang. Từ Đồ nghiêng đầu nhìn thấy Từ Việt Hải đang cầm cái muỗng đứng trong bếp, khom người nếm thức ăn.

Từ Đồ bước lên bậc thang: “Cám ơn thím Chu.”

Cô thông thả ngâm mình trong nước ấm, nấn ná trong phòng thêm một lúc mới thay quần áo sạch sẽ đi xuống lầu.

Trong phòng ăn chỉ có một mình Từ Việt Hải, ông đeo kính viễn, cầm điện thoại xem tin tức, thấy Từ Đồ đi vào, lập tức kéo cái ghế bên cạnh ra.

Nhưng đang kéo giữa chừng, Từ Đồ đã đi tới, ngồi xuống ở vị trí đối diện ông.

Thân hình Từ Việt Hải thoáng chốc cứng đờ, rút tay về: “Ăn cơm đi.”

Từ Đồ không nói gì, cầm đũa lên, lúc gấp thức ăn bàn tay bỗng khựng lại. Trên bàn đầy ắp thức ăn, chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết, đều là sơn hào hải vị, bào ngư vì cá quý giá đắt tiền.

Bàn tay Từ Đồ thu về, không hiểu sao trong lòng bỗng cảm thấy không thoải mái. Cô nghĩ đến lúc còn ở Lạc Bình, bữa cơm đầu tiên ăn rau cải và khoai tây, chỉ có một ít thịt heo om với bắp cải, người lớn ai cũng tiếc không nỡ ăn, nhường hết thịt cho mấy đứa nhỏ.

Thi thoảng bữa ăn được cải thiện, bất quá cũng chỉ có chút thịt bò hầm, sườn, hoặc làm thịt một con gà.

Một bàn thức ăn này của hôm nay tốn ít nhất bốn chữ số, đủ cho bọn trẻ trong núi ăn no bụng không biết bao nhiêu ngày. Trước kia, cô không thêm đề ý tới những thứ này, quen lãng phí tiền như nước, tưởng rằng cuộc sống vốn dĩ như thế. Nhưng lần này trở về cô mới biết, thì ra cuộc sống giữa người với người cách nhau trời vực, có những cái bạn không thêm đề ý tới, nhưng lại là thứ người khác phải luôn cố gắng nỗ lực để có được.

Nếu bản thân từ bỏ thói quen xấu, cho dù chỉ tiết kiệm được ít tiền, cũng có thể giúp mấy đứa nhỏ trong núi đỡ vất vả hơn rất nhiều.

Từ Đồ tự kiểm điểm mình một phen, nhất thời lại lo lắng, đã trễ thế này, không biết Tần Liệt có đến chỗ của Tần Xán chưa, có ăn cơm chưa, anh ăn gì, có đủ thức ăn không...

Từ Việt Hải thấy cô không động đũa, dè dặt hỏi: “Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Từ Đồ lấy lại tinh thần: “Không phải.” Cô tùy tiện gấp một miếng thức ăn đưa lên miệng: “Sau này đừng làm nhiều như vậy nữa.”

Ông có phần kinh ngạc: “Sao thế?”

“Lãng phí lắm ạ.”

Từ Việt Hải không khỏi nhú mày, cúi đầu nhường cặp mắt ra khỏi kính lão nhìn cô, cười nói: “Nghe theo con hết.”

Lần này Từ Đồ không tiếp lời, hai người ngồi bên chiếc bàn dài tự ăn phần của mình, không chuyện trò trao đổi, căn phòng lớn im lặng đến lạ thường.

Từ Việt Hải đứng dậy đi ra phòng khách mở tivi lên, rồi quay lại ngồi xuống bên bàn ăn.

Cuối cùng trong phòng cũng có tiếng động, ông mở lời gọi chuyện: “Hôm đó, sau khi chúng ta kết thúc cuộc gọi, ba có điện lại cho con nhưng không được. Nghe Tần Liệt nói, con bị đám người kia bắt đi, có sợ lắm không? Ba ba nghe xong, thiếu chút nữa lên con cao huyết áp.”

Từ Đồ xem nhẹ câu nói sau cùng kia, gấp một miếng cá: “Tần Liệt có nói với ba, là anh ấy đã cứu con không ạ?”

Từ Việt Hải đặt đũa xuống, nghĩ lại, lúc đó Tần Liệt chỉ nói mấy câu qua loa, báo bình an, ngoài ra không đề cập tới những chuyện khác.

Từ Đồ nói tiếp: “Nếu không có anh ấy, có lẽ hôm nay con đã không còn ngồi ở đây nữa.”

Từ Việt Hải chống khuỷu tay lên bàn, gỡ kính ra.

“Mạng của con là anh ấy đã cứu về.”

Ông đặt mắt kính xuống bên cạnh, dựa người vào ghế: “Nhắc tới Tần Liệt, ba không thể không nói với con.”

Từ Đồ nhú mày: “Nói chuyện gì ạ?”

“Hai đứa không thích hợp ở bên nhau.”

“Không thích hợp chỗ nào ạ?”

Từ Việt Hải nói tiếp: “Bất luận là bối cảnh gia đình, nền tảng vật chất, hay xuất thân, tuổi tác, hai đứa đều không thích hợp.”

Từ Đồ cũng không vội đáp trả, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Vậy theo ba thấy, thế nào là thích hợp?”

Ông nói: “Phải là một chàng trai trẻ tuổi đầy hứa hẹn, tuấn tú lịch sự, khiêm tốn vurun lên, ba không cần đối phương phải là người có tiền, thậm chí sau này công ty cũng sẽ giao hết lại cho bọn con quản lý.”

Từ Đồ cũng tựa người vào ghế: “Ba có chắc người như vậy không phải vì tiền của ba? Bọn họ sẽ thật sự coi trọng yêu thương con không?”

Từ Việt Hải thoáng hờn giận: “Vậy con có dám đảm bảo, Tần Liệt cũng không phải vì tiền không?”

“Anh ấy là người thế nào, hẳn là ba rõ hơn con.”

Chỉ một câu đã khiến Từ Việt Hải hoàn toàn không cách nào phản bác, hai người im lặng trong chốc lát, tiếng nhạc từ tivi trong phòng khách truyền ra.

Từ Việt Hải nói tiếp: “Nhưng tôi thiếu người này phải sống ở Hồng Dương.”

Từ Đồ lại lần nữa cảm thừa lên: “Con có thể đến Lạc Bình.”

Nghe thấy những lời này của cô, lồng ngực Từ Việt Hải không ngừng phập phồng, thái độ kiên quyết: “Nếu như vậy, ba tuyệt đối không đồng ý.”

Cô nhai thức ăn, nhàn nhạt nói: “Ba đồng ý thì đồng ý, ba không đồng ý cũng phải đồng ý.”

“Con...” Ông bị cô chọc cho tức không ít: “Nhất định phải ở bên cạnh nó sao?”

Lần này, Từ Đồ không đáp lại lời ông.

Qua thật lâu sau, bên kia bàn ăn cất lên một tiếng thờ dài, tựa hồ thỏa hiệp: “Hôm nay không nói những chuyện này nữa, ăn cơm trước đã.”

Từ Đồ không hé môi.

Ông nói sang chuyện khác: “Ngày mai con phải đi với ba tới đồn cảnh sát lấy khẩu cung, nói hết tất cả những gì con biết với cảnh sát, phối hợp bọn họ điều tra.”

Từ Đồ: “Ba đã lấy đồ gì đó trong ngân hàng rồi à?”

“Đã giao hết cho tổ điều tra rồi.” Từ Việt Hải không nhịn được nói tiếp: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, hửn con phải nói cho ba biết trước tiên, làm gì có đứa trẻ nào cứ cất giữ hết mọi chuyện trong lòng.”

“Cất giữ quen rồi.”

“Hồi đó con không nên đi tìm Hoàng Vi.”

“Ba nói đúng, là con hại chết cô ta, lỗi của con.”

Đôi đũa trên tay Từ Việt Hải khựng lại: “Ba không có ý này, ba...”

“Được rồi, còn muốn để cho người ta ăn cơm không?” Từ Đồ đột nhiên cảm thấy buồn bực trong lòng.

Nửa câu nói phía sau của Từ Việt Hải mắc kẹt trong cổ họng, lúc này đây ông hoàn toàn trầm mặc, một bữa cơm ăn không biết mùi vị, trên bàn ăn chỉ còn tiếng bát đũa chạm nhau.

Qua một lúc, Từ Đồ không khỏi ngẩng đầu nhìn ông, ông bưng bát lắng lẽn lùa cơm vào miệng.

Nửa năm không gặp, dường như ông đã gầy hơn trước đôi chút, lưng còng xuống, ngồi đơn độc một mình bên kia bàn ăn, nhìn thấy có phần xót xa.

Từ Đồ không khỏi nắm chặt đôi đũa, nghĩ đến những lời Tần Liệt đã dặn dò trên xe. Cốt nhục huyết thống là thứ cô không bao giờ bỏ được, hiện tại hận ông bao nhiêu cũng đều vì ngày xưa đã từng thương ông nhiều như thế.

Có đôi khi nhìn ông từ từ già đi, cũng đau lòng khó chịu, nhưng mỗi khi nghĩ đến cái chết của Hàn Giai Mai, nghĩ đến có lúc cô gần như mất đi ngón tay, nghĩ đến đám tiểu minh tinh vĩnh viễn không ngừng vây quanh ông, trái tim cô liền dựng lên một bức tường, bất giác xa cách cứng rắn.

Cô nghĩ, có lẽ cô sẽ không bao giờ thật sự tha thứ cho ông, thứ chần ngang giữa hai người, không chỉ là một chiếc bàn dài, mà là cái chết của Hàn Giai Mai.

Khoảng cách này mãi mãi không thể rút ngắn, vì Hàn Giai Mai đã không bao giờ còn có thể trở về.

Qua một hồi thật lâu, Từ Đồ thâm thờ dài trong lòng: “Sườn này ngon quá, nêm nêm vừa miệng, rất thơm.”

Bên kia, Từ Việt Hải bưng bát, ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng: “Thích thì bảo thím Chu ngày mai làm tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Trình tự thủ tục của bên cảnh sát vô cùng phức tạp, cứ lặp đi lặp lại câu hỏi, ghi chép hết lần này tới lần khác khiến Từ Đồ có chút phát phiền.

Cũng may mỗi lúc đi ra đều có thể nhìn thấy Tần Liệt đang đứng đợi bên ngoài hành lang.

Thời gian thấm thoát trôi qua, loáng cái đã hơn nửa tháng.

Tổ điều tra chuẩn bị hoàn tất tài liệu, chuyển giao toàn bộ hồ sơ lên cho viện kiểm sát, sau đó là quá trình chờ đợi phê duyệt. Toàn bộ hồ sơ vụ án hạ độc tập thể ở khách sạn Lăng Đình và vụ án sát hại Hoàng Vi được lật lại, tiến hành xét xử phúc thẩm.

(* Xét xử phúc thẩm: là việc Toà án cấp trên trực tiếp xét xử lại vụ án mà bản án, quyết định của Toà án cấp sơ thẩm chưa có hiệu lực pháp luật bị kháng cáo hoặc kháng nghị.)

Tiếp theo sau là cả quá trình dài dằng dặc đầy phức tạp rắc rối.

Cũng may thời gian còn lại không cần Từ Đồ phối hợp nữa, rốt cuộc Từ Việt Hải và Tần Liệt cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tầm nhá nhem tối, Tần Liệt đưa Từ Đồ về đến trước cổng, hai người đứng trong bóng tối găm cần một chập, anh lại đuổi cô vào nhà.

Bây giờ đang ở ngay dưới mí mắt của Từ Việt Hải, không giống như lúc còn ở Lạc Bình, có người cha nào nhìn lọt mắt người đàn ông giữa đêm giữa hôm còn chưa chịu đưa con gái mình về nhà đâu chứ.

Tần Liệt luôn suy nghĩ chu đáo cho Từ Đồ.

Từ Đồ dẫu mới bắt bẻ: “Mới hơn sáu giờ mà.”

Đã bước vào tháng mười, tiết trời cuối thu, đêm thường đến sớm.

Tần Liệt đẩy lưng cô: “Về nhà ăn cơm đi nào.”

“Em ăn với anh được không? Em muốn ăn lẩu.” Cô bỗng xoay người ôm lấy thắt lưng anh: “Em biết có một tiệm lẩu ngon ơi là ngon, giá lại rẻ nữa, chúng ta đi ăn được không anh?”

Tần Liệt búng trán cô: “Lại không nghe lời hửm?”

Từ Đồ ra vẻ đáng thương, dụi dụi cả khuôn mặt vào ngực anh. Thời tiết chuyển lạnh, không biết anh đã mua cái áo khoác đen này ở đâu, bên trong vẫn là chiếc áo thun ngắn tay và chiếc quần dài lúc trước, giặt rất sạch, có mùi hương xả phòng thoang thoang.

Từ Đồ lại cọ thêm mấy cái, thân thể mềm nhũn, cánh tay giấu kín trong áo khoác anh, bám người đến kinh khủng.

Tần Liệt cũng không nỡ buông tay, dịu dàng hôn trán cô: “Hai ngày nữa anh sẽ chính thức đến thăm hỏi Từ tổng là có thể ăn cơm cùng nhau.”

“Đến bàn chuyện kết hôn hả anh?”

Tần Liệt phì cười, bẹo cằm cô lắc qua lắc lại: “Sao da mặt lại dày thế này? Em mới bao nhiêu tuổi mà đã nghĩ tới chuyện lấy chồng hả.” Những thứ vẫn luôn đè nặng trong lòng khiến anh ngạt thở, bỗng chốc được lấp đầy bằng sự trong trẻo của cô: “Thảo luận chuyện học hành của em.”

Từ Đồ thất vọng bĩu môi: “Ồm.”

Anh lại nói thêm: “Nhân tiện đề cập luôn chuyện khác.” Anh dừng một lát: “Dĩ nhiên, còn phải xem Từ tổng có đồng ý không?”

Từ Đồ loáng cái nhảy dựng lên, giống hệt con sư tử nhỏ xù lông: “Chuyện của chúng ta, ông ấy đồng ý hay không thì có quan hệ gì chứ?” Cô nàng tức giận thờ phỉ phò chi anh: “Nếu anh dám vì vậy mà xa em, em sẽ, em sẽ...”

Cô nhất thời nghĩ không ra mấy từ hung bạo, chọc chọc ngón tay tới trước mặt anh, vẻ mặt hung hăng.

Ngón tay nhỏ nhắn suýt chút nữa chọc luôn vào mũi anh, Tần Liệt giỡn đùa ra sau, nắm tay cô, đưa lên khoe miệng hôn: “Sẽ không.”

Từ Đồ còn đang rối rắm ngẫm nghĩ, anh nói ‘sẽ không’, là sẽ không xa cô, hay là Từ Việt Hải sẽ không phản đối. Đang muốn hỏi lại, bỗng có hai chùm đèn pha lóe lên bên cạnh bọn họ, một lát sau, Đậu Dĩ từ trên xe lặn bước xuống, cả lo phát phơ đi về phía bên này.

Từ Đồ vừa trở lại Hồng Dương, hôm sau hẳn đã lập tức phóng tới. Lúc đó cô không thêm quan tâm tới hắn, trong lòng vẫn còn canh cánh chuyện bị hấn mạch lẻo.

Cô hừ một tiếng: “Anh tới làm gì vậy?”

Đậu Dĩ cười hi hi: “Chú Từ gọi anh tới ăn cơm.” Hắn nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh, vươn tay: “Đã lâu không gặp.”

Tần Liệt cười cười, giơ tay ra bắt tay hắn.

Đậu Dĩ liếc nhìn bàn tay hai người đang nắm chặt không rời kia, tỉnh rụi dời mắt đi chỗ khác: “Sao không vào nhà, đứng đây làm gì thế?”

Tần Liệt nói: “Hai người vào đi, tôi đi trước.”

Đậu Dĩ hiềm khi thân thiện: “Đừng đi, cùng vào chứ.”

“Đề hôm khác.” Tần Liệt nói với hắn, đồng thời cúi nhìn Từ Đồ, bẹo má cô: “Mau vào nhà đi, trời đang gió lớn.”

Cho dù Từ Đồ có da mặt dày không biết xấu hổ tới đâu đi nữa, thì cũng kiêng dè có người ngoài nên bót mề nheo đeo bám mấy phần, nhìn bóng dáng Tần Liệt dần biến mất, cô liếc Đậu Dĩ một cái rồi quay ngoắt mình đi vào sân.

Lúc ăn cơm, cô ngồi đối diện hai người nọ, bọn họ trò chuyện vô cùng rôm rả, Đậu Dĩ tóm được cơ hội không ngừng nịnh nọt tăng bốc Từ Việt Hải. Đây là thói quen đã hình thành nhiều năm, mặc dù bây giờ đã hoàn toàn hết hy vọng với Từ Đồ, nhưng cái tật xấu này vẫn không đổi được.

Những gì hắn nói, Từ Đồ nghe không lọt, chỉ tập trung uống mấy ngụm canh, sức nhớ tới một chuyện, càng lúc càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Cô bỗng nhiên đứng bật dậy, hai người bên kia cũng lập tức ngừng nói, kinh ngạc nhìn cô.

Từ Đồ đuổi tay: “Cho em mượn chìa khóa xe anh, em đi ra ngoài một chút.”

Từ Việt Hải theo bản năng hướng ra cửa hỏi: “Mượn thế này rồi, con đi đâu thế?”

“Hôm nay có hẹn với Tiểu Nhiên mà con quên mất.” Cô đáp một câu cho có lệ rồi mặc áo khoác vào, nhanh chóng đi ra cửa.

Từ Việt Hải cũng bước tới: “Sao ban nãy không nghe mấy đứa nói, Đậu Dĩ có đi cùng con không?” Ông biết đám trẻ bọn chúng chơi với nhau rất thân.

Cô cúi đầu thay giày: “Đạ không, Đậu Dĩ nói tối nay anh ấy còn có việc.” Từ Đồ cầm chìa khóa xe lên, nhìn Đậu Dĩ cảnh cáo: “Anh ăn xong nhớ đi sớm, coi chừng lỡ việc quan trọng.”

Sao Đậu Dĩ còn không biết, đây chính là thời điểm khảo nghiệm tình hữu nghị giữa bọn họ đấy mà, nếu hắn lại bán đứng cô một lần nữa, bạn bè ư, thôi xin miễn khỏi bàn.

Vì thế, hắn cười tí mắt: “Tối nay, con phải qua chỗ của ba con, ông ấy gọi con về mấy bận rồi.”

Từ Việt Hải nhìn hai người bọn họ, không nói gì chỉ gật gù, vừa tính dặn dò thêm mấy câu, Từ Đồ đã mở cửa, nhanh chóng chạy mất tăm.

Tần Liệt xách hai hộp mì ăn liền về, lấy chìa khóa mở cửa, trong phòng đen nhánh.

Anh quờ bên cạnh bật đèn lên, ánh sáng lơ mờ ảm đạm, chiếu vào bốn vách tường đầy những vết bẩn loang lổ.

Tần Liệt với tay đóng cửa lại, đá chiếc dép lê dưới chân ra, đặt hộp mì lên bàn.

Anh ngồi ở đầu giường, ngược mắt nhìn gói thuốc lá nằm trên góc bàn, ngẩn ngừ một lát, cuối cùng vẫn rút một điếu ra châm. Anh hút hai hơi rồi cắn điếu thuốc, mở nắp mì bỏ gia vị, sau đó đổ nước sôi vào.

Trong này còn chưa kịp dậy nắp, đã nghe thấy tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền vào.

Anh nheo mắt quay đầu lại, tiếng đập cửa càng lúc càng lớn hơn, Tần Liệt nhú mày, khảy tàn thuốc vào gạt tàn rồi đi ra mở cửa.

Cho là ông chủ nhà trở lên tìm, lúc mở cửa khoe miệng anh vẫn còn đang ngậm điếu thuốc, không ngờ lại thấy Từ Đồ đứng ở hành lang tối om mở to mắt nhìn mình, Tần Liệt cảm thấy không thể nào tin nổi.

Đứng sững người giây lát, anh theo bản năng lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, nhìn quanh quất tựa như muốn giấu đi, nhưng cuối cùng lại nhận ra tất cả chỉ là phí công vô ích.

Rốt cuộc anh cũng đối diện với ánh mắt của cô, xòe lòng bàn tay cam chịu số phận.

Hai người đứng ngoài cửa một chốc, Tần Liệt ném nửa mẩu thuốc còn lại xuống đất giẫm tắt, quyết định đánh đòn phủ đầu: “Giữa đêm giữa hôm, ai cho phép em chạy loạn tới đây hả?” Anh kéo cô vào phòng, đóng cửa lại.

Từ Đồ nhìn anh chằm chằm: “Không phải anh nói ở chỗ của chị Tần Xán sao?”

“Con bé ở chung với đồng nghiệp, anh đến đó không tiện.” Anh đã biết chuyện đó từ trước, nên tới giờ vẫn không nói cho Tần Xán biết chuyện mình tới Hồng Dương.

“Vậy sao anh không nói với em?”

“Ở đâu cũng vậy mà.” Anh ngồi xuống mép giường.

Từ Đồ đưa mắt quan sát căn phòng mấy lượt, chỉ chừng bảy tám mét vuông, như một cái hộp gỗ hẹp dài. Không có cửa sổ cũng không có tivi, chỉ có một chiếc giường đơn và một cái bàn nhỏ, lối đi chật hẹp, hai người qua một lúc không lọt.

Vách tường bị hun khói đến ố vàng, khăn trải giường kẻ sọc màu xanh da trời đã bạc màu, hai chiếc hộp đặt trên bàn bay ra mùi hương thoang thoang.

Từ Đồ nhìn ra sau, trong phòng không có nhà vệ sinh, lúc này khi đến cô có nhìn thấy ở cuối hành lang có một phòng tắm, hẳn là phòng tắm công cộng của toàn bộ tầng lầu này.

Nhà trọ nhỏ này đơn sơ hơn cả nơi hai người từng thuê ở Phần Vũ, cô sống ở Hồng Dương lâu như vậy mà không biết còn có nơi như thế này.

Từ Đồ cắn môi, đi tới đứng giữa hai chân Tàn Liệt, nâng đầu anh lên cúi xuống hôn.

Tính cách của cô vẫn còn quá trẻ con, không biết suy nghĩ chu đáo như vậy. Khi đó cô chạy trốn, Tàn Từ Duyệt bị Cao Sầm bắt đi, tất cả mọi chuyện đột ngột xảy ra khiến mọi người không kịp trở tay. Tàn Liệt đuổi theo suốt đêm tới Phần Vũ, cho dù có chuẩn bị, thì trên người anh có thể đem theo bao nhiêu tiền. Huống chi, hoàn cảnh ở Lạc Bình, anh có thể có bao nhiêu tiền đây?

Hốc mắt Từ Đồ đỏ hoe: “Anh ở một nơi như thế này, vì sao không nói với em?”

Tàn Liệt cười cười, bàn tay từ phía sau luồn vào áo cô, vuốt ve tấm lưng nhẵn mịn: “Em là cô bé con, biết nhiều như vậy làm gì?” Ngữ điệu của anh trầm thấp, nói xong anh ngẩng đầu lên hôn môi cô.

Cô không nghĩ ngợi nhiều, buột miệng nói: “Đừng ở đây nữa, đi khách sạn khác được không, em sẽ trả tiền.”

Bàn tay Tàn Liệt đột nhiên khựng lại, dừng vài giây rồi rút khỏi áo cô.

Tim Từ Đồ thất lại, ý thức được có lẽ mình đã nói sai rồi.

Tàn Liệt buông tay ra, trêu cô: “Muốn bao nuôi anh hả, bà cô nhỏ giàu có.”

Từ Đồ lập tức ra sức lắc đầu: “Em không có ý đó đâu.” Cô hấp tấp bước tới trước, dán sát vào người anh, viền mắt càng đỏ hơn, chưa tới mấy giây sau, một giọt nước mắt rớt ‘xoạch’ xuống cánh tay anh.

Thế này không ổn rồi, Tàn Liệt vội vàng ôm người đặt lên đùi mình, lau mấy giọt nước mắt kia đi, vừa hôn vừa dỗ dành.

Vốn dĩ anh cũng không quá để ý, đâu nghĩ cô lại có thể phản ứng mạnh thế này.

Tàn Liệt đau lòng hết cỡ, dịu dàng dỗ dành: “Được rồi mà, khóc gì chứ?”

Từ Đồ cũng giơ tay quệt nước mắt: “Anh giận sao?”

“Giận ở đâu nào.”

“Ai bảo mới nãy anh nói như vậy.” Từ Đồ bĩu môi: “Thấy anh ở một nơi thế này, em đau lòng nên mới nói những lời đó.”

Tàn Liệt duỗi hai tay qua hai khoeo chân cô, nâng cô đặt úp vào ngực mình: “Là lỗi của anh hết.” Anh nắm lấy cổ tay cô, cầm bàn tay nhỏ nhắn đánh lên mặt mình: “Thế này đã hết giận chưa?”

Từ Đồ cắn chặt môi.

“Ai cho phép nó dám bắt nạt em.” Lại một tiếng ‘bốp’ vỗ xuống.

Đánh đánh đã thôi, Từ Đồ ‘phì’ cười một tiếng, ra sức rút tay lại, ôm lấy cổ Tàn Liệt hôn lên mặt anh.

Tàn Liệt khẽ đóng cửa ra sức khóa, im lặng chốc lát: “Anh có tiền, em đừng lo lắng.” Anh lấy ra một cái thẻ ngân hàng, lách lư trước mặt cô: “Em xem, trong đó còn một ít, đủ dùng.”

“Vậy sao anh lại ở nơi này?”

Tàn Liệt nói: “Anh là đàn ông, lại một mình, ở chỗ lớn không phải lãng phí quá sao?”

Từ Đồ hít hít mũi: “Vậy em cũng ở đây luôn.” Cô giẫm hai chân lên nhau đá bay đôi giày, quấy khời anh, lẩn một cái tới sát góc giường.” Em gọi điện cho Từ Việt Hải, nói với ông ấy em sẽ không về.”

Ánh mắt Tàn Liệt sầm xuống muốn giật lấy điện thoại, nhưng Từ Đồ nhanh như sóc đứng bật dậy giẫm trên gối, bên này điện thoại đã gọi đi.

Tần Liệt chộp tới, cô dán sát người vào tường, giờ tay làm động tác ‘suyt’ bảo anh đừng lên tiếng, chẳng mấy chốc, đầu bên kia đã có người bắt máy.

Cô nói sẽ ngủ lại ở nhà Tiểu Nhiên, trong lòng Từ Việt Hải tựa gương sáng, chỉ biết thăm thờ dài, quả thật không quản được Từ Đồ.

Nói chuyện chưa tới mấy giây đã xong, cô ném điện thoại sang một bên, ngồi xếp bằng bên cạnh anh, lúc này hai mắt vẫn còn phấp phỏng. Tuy khuôn mặt Tần Liệt vẫn còn sa sầm nhưng cô nàng tỉnh rụi, chẳng hề sợ chút nào: “Phải làm sao bây giờ, em đã nói với ông ấy rồi.”

Tần Liệt bất đắc dĩ lắc đầu.

Từ Đồ nhìn lên bàn, mở nắp hộp mì ra lấy nửa nhựa xiên vào khuấy khuấy: “Em ăn trước nha?”

“Em chưa ăn cơm tối sao?” Cuối cùng anh cũng mở miệng.

Từ Đồ ‘um’ một tiếng mập mờ không rõ, giờ chân đá anh: “Mua chân giò hun khói cho em đi!”

Anh không nhúc nhích, cô lại đá tiếp.

Tần Liệt thật sự hết cách với cô nàng này, dở dành không được, hù dọa không xong, càng không nỡ la rầy.

Anh bẹo bẹo má cô, đứng dậy mặc quần áo: “Sao em tìm được tới đây?”

Về mặt Từ Đồ đầy đắc chí, phớt phờ nói: “Cái thẻ trên chìa khóa của anh có số phòng, mặt sau ghi tên khách sạn.”

Cái chìa khóa đó, hôm nay cô tình cờ nhìn thấy.

Tần Liệt hừ lạnh một tiếng: “Có được chút thông minh, nhưng chỉ toàn xài vào mấy chuyện vô bổ.” Anh mở cửa: “Khóa trái cửa lại, khi nào anh gọi hãy mở.”

Từ Đồ cắn cái nửa nhựa: “Dạ.”

Tần Liệt đi qua siêu thị nhỏ bên kia đường, lấy hai phần chân giò hun khói và trứng kho, lướt mắt dọc trên kệ, cầm thêm một gói ô mai mơ và khoai tây chiên. Anh bước sang dãy kệ đối diện, lấy một cái khăn màu hồng, cả bàn chải đánh răng và xà phòng.

Lúc đi ra phía trước quầy thanh toán, anh cúi đầu lấy tiền, bàn tay bỗng khựng lại, ánh mắt dừng trên chiếc kệ bên cạnh.

Nhân viên bán hàng: “49 tệ ạ.”

Tần Liệt khôi phục bình thường, tiếp tục móc tiền ra.

Lại cách mấy giây, nhân viên bán hàng nghi hoặc nhìn anh.

Tần Liệt cọ cọ sống mũi, lấy hộp đồ trên kệ đưa qua, tính chung vào.

Trong lúc chờ đợi anh hỏi: “Gần đây có chỗ nào bán ga trải giường không?”

“Anh đi thẳng tới ngã tư phía trước, rẽ trái, đi thêm chừng năm phút sẽ nhìn thấy một cửa hàng nằm đối diện bên kia đường.”

Tần Liệt nói cảm ơn rồi đi ra cửa, rảo chân bước nhanh về phía đó.

Từ Đồ đập nắp ly mì lại ngồi nghịch điện thoại chờ anh về, muốn đợi có chân giò hun khói rồi hai người cùng ăn.

Miệng cô nàng vẫn ngậm cái nửa nhựa, chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, Tần Liệt hạ thấp giọng gọi: “Từ Đồ ơi.”

Cô ‘dạ’ một tiếng, nhảy ra mở cửa.

Tần Liệt xách hai cái túi nylon, lấy xúc xích và trứng kho ra, đổ nước sôi vào hộp mì còn lại cho cô, còn mình ăn hộp đang dở trước đó.

Ăn xong, Tần Liệt thay drap trải giường mới mua, dẫn Từ Đồ đi tắm.

Cửa phòng tắm là cửa gỗ kiểu cũ, bên trên có bốn ô kính dán giấy mờ, ổ khóa lỏng lẻo, có thể nghe thấy rất rõ tiếng nước chảy rả rích bên trong.

Tần Liệt đứng ngoài cửa đợi đến khi cô tắm xong đi ra về phòng rồi, anh mới vào tắm rửa.

Hôm nay, anh tắm một cách nhanh chóng, như thể có gì đó thúc giục không thể dằn xuống được, tùy tiện vọt vào xối qua loa mấy cái, lau sạch rồi đi ra.

Từ Đồ đã chui rúc trong chăn, thấy anh đi vào, lộ mắt ra mỉm cười.

Lại loay hoay chốc lát, Tần Liệt đứng bên cửa: “Anh tắt đèn nhé?”

Từ Đồ giấu mình dưới chăn gục gặc đầu.

Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, không phải cái tối lờ mờ ảm đạm mà hoàn toàn không có chút nguồn sáng nào, đến giờ ngón tay lên cũng không thể nhìn thấy.

Tần Liệt mò mẫm đi tới giường nằm xuống, vừa vén chăn lên, thân thể mềm mại trơn mịn lập tức dán vào.

Trên người cô chỉ có áo ngực và quần lót nhỏ, còn chủ động giải thích: “Em không có đồ ngủ.”

Tần Liệt kéo cô nằm sấp lên người mình, vòng tay cới khuy áo ngực của cô ra: “Mặc nó sẽ không thoải mái.” Anh dán sát tai cô cất giọng trầm trầm, trong không gian yên ắng tĩnh mịch càng đặc biệt rung động lòng người.

Chẳng mấy chốc, trên người cả hai không có lấy một mảnh vải thừa.

Hai thân thể xoắn vào nhau, chân đan cài, cánh tay quấn lấy, hơi thở nặng nề, từng tác da thịt cọ xát khít chặt.

Từ Đồ run rẩy thủ thi: “Thời gian còn sớm, chúng ta có thể trò chuyện...”

Tần Liệt không tiến sâu hơn, bàn tay nhẹ nhàng dạo chơi trên da thịt cô, xoa bóp mon tròn bầu ngực bờ mông cô, rút đầu vào cổ cô: “... Em nói đi.”

“Trong phòng không có tivi còn tối đen thế này, buổi tối trở về anh thường làm gì?” Cô bị anh lật người đè xuống, eo bụng căng cứng, cảm giác được ngón tay anh đi vào.

Từ Đồ khẽ ‘um’.

Hơi thở của Tần Liệt thô sạt: “Nghĩ đến em.”

“... Còn gì nữa không?”

“Ngủ.”

Cô cảm nhận anh ở bên trong, qua mấy giây sau, bật cười thành tiếng: “Đây là một chuyện hay hai chuyện thế?”

Anh đột nhiên đẩy nhanh tốc độ và cường độ: “Tự mình lĩnh hội.”

Bàn tay Tần Liệt chuyển hướng, lòng bàn tay hướng lên trên, ngón giữa nằm sâu bên trong, bụng ngón cái cọ vào hạt nhỏ phía trước.

Từ Đồ bị chơi đùa đến tê dại, cổ gáy ngứa ran, thân thể rơi vào mộng cảnh, chẳng mấy chốc, có tiếng nước vang lên.

?

“Còn đau không em?” Tần Liệt gấp nửa người nằm úp sấp, luân phiên hôn hai đầu vú cô.

Còn chưa nhận được câu trả lời, đột nhiên nghe thấy một tiếng ‘rầm’ trầm đục nặng nề không hề báo trước phát ra từ căn phòng cách vách, cánh tay Tần Liệt run lên, đầu ngón tay đẩy vào chỗ sâu nhất.

Hai chân Đồ Đồ bất giác ép chặt lại kẹp lấy ngón tay anh, ưỡn người lên, tiếng hét bật ra khỏi cổ họng.

?

Vì nhà trọ tiết kiệm chi phí nên giữa các phòng chỉ ngăn cách bằng tấm ván gỗ, bên trong có động tĩnh gì, phòng bên cạnh đều nghe thấy rõ mồn một.

Tần Liệt lập tức rút tay ra, bụm miệng cô.

Bàn tay ướt đầm che nửa khuôn mặt, Từ Đồ nếm mùi vị của chính mình.

Hai người thở hổn hển trong bóng tối, còn chưa kịp có động tác tiếp theo đã nghe thấy bên kia vách tung bùng náo nhiệt. Đầu tiên là tiếng thành giường va vào ván gỗ, theo sau là tiếng thét chói tai của phụ nữ, như sóng thủy triều, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Nơi này vốn dĩ vàng thau lẫn lộn, có một số người vì muốn tiện lợi và tiết kiệm, nên chỉ thuê phòng làm xong là đi, tình huống như thế rất bình thường.

Từ Đồ khẽ cười thành tiếng, cất giọng lí nhí: “Mấy ngày qua, anh đều nghe âm thanh này hả?”

Tần Liệt không trả lời, nằm ngửa xuống giường, ôm Từ Đồ nằm sấp lên người mình, bàn tay vuốt ve hõm eo cô.

Tiếng động bên kia vách càng lúc càng lớn, không biết người phụ nữ kia sáng khoái hay đau đớn mà liên tục thét chói tai xin buông tha.

Tần Liệt nín nhịn đến cực hạn, dán sát tai cô, giọng khàn đặc: “Hôm đó làm, làm lần nữa được không em?” Anh kéo tay cô nắm của mình.

Từ Đồ nháy mắt lập tức phản ứng: “Không muốn đâu.”

“Ngoan nào, Đồ Đồ của anh...” Anh liếm vành tai cô thì thầm dụ dỗ, một tay miết dọc sống lưng, tay kia phủ lên đỉnh đầu cô ấn xuống dưới: “Ngoan nào, chỉ một lần thôi, được không em?”

Từ Đồ lăm bằm vài câu, hoàn toàn không có sức kháng cự với giọng điệu này của anh, miễn cưỡng trượt xuống dưới chân.

Một hồi sột soạt.

Anh cảm thấy hai bàn tay nhỏ nhắn luân phiên nhau nắm, qua mấy giây sau, chớp đỉnh ẩm ướt.

Mồ hôi trên đầu Tần Liệt túa ra, móng cứng cứng. Tất cả cảm giác đều đổ dồn về điểm đó, hương thụ cô vừa vụng về vừa có dốc sức lấy lòng.

Giọng nói của anh khàn khàn: “Nhẹ một chút em, đừng cắn...”

Tần Liệt quờ điện thoại di động trên bàn, chẳng chút nghĩ ngợi xốc mạnh chân ra, bật sáng màn hình lên nhòm người dậy, lập tức nhìn thấy cô bé con đang quỳ giữa hai chân mình.

Từ Đồ muốn rút lui, bị Tần Liệt nhẹ nhàng giữ sau gáy.

?

Bên kia vách đất rung núi chuyển, nhưng kéo dài chưa được bao lâu đã nhanh chóng im hơi lặng tiếng thu bình.

Tần Liệt ưỡn mông, liên tục dụ dỗ: “Dùng môi... di chuyển đầu lưỡi, dùng dùng răng...”

Anh vói tay bóp ngực cô: “Đúng, ngậm lấy, không dùng tay, ngoan nào...”

Quai hàm Từ Đồ mỏi nhừ, vậy mà anh hoàn toàn không có dấu hiệu mềm xuống, bình thường thương cô xót cô như vậy, mà giờ phút này giống như biến thành người khác, một chút cũng không thương tiếc.

Cổ họng Từ Đồ phát ra tiếng hu hu phản kháng, khurọi ngón tay vào đùi anh.

Đôi nam nữ ở phòng cách vách rầm rì nói chuyện, sau một hồi động tĩnh mở cửa rời đi.

Lần nữa chìm vào im lặng.

Tần Liệt kéo người bên dưới lên, hơi thở gấp gấp tìm môi cô, cảm xúc kìm nén nín nhịn quá lâu lập tức bùng nổ, như muốn nghiền nát cô ra, không ngừng gặm cắn dãi tai và cổ cô.

Hôn một lúc, anh bất ngờ rời ra, ngồi quỳ lên, nhanh chóng xé bao cao su mang vào. Tần Liệt tách hai chân Từ Đồ sang hai bên, cầm của mình, chậm chậm mà mạnh mẽ đi vào.

Từ Đồ ngửa đầu há miệng, bị anh húc vào vách tường: “Đau!”

Tần Liệt đi vào một nửa, bắt đầu dừng lại: “Vẫn còn đau sao em?” Hơi thở của anh dồn dập khàn đục.

Từ Đồ cắn môi không lên tiếng.

Anh cảm thấy tất cả kiên nhẫn của đêm nay đã cạn sạch, nằm sấp người xuống, một tay đặt lên đỉnh đầu cô, tay kia bóp mông cô.

“Đồ Đồ...” Anh gọi cô: “Cố chịu một chút...”

Tần Liệt hôn cô, sau đó bắt chấp tất cả thẳng tiến, toàn bộ đâm vào.

Dây dưa vài giây, vừa bắt đầu còn ra vào chậm chậm, sau đó một lần lại một lần va chạm mãnh liệt, đầu giường đụng vào vách gỗ ầm ầm rung lắc. Tần Liệt quỳ lên, hai tay siết chặt eo cô, thô bạo kéo xuống hướng mình đang đâm vào. Gân xanh trên trán nổi vằn, cắn chặt răng, nhìn chăm chăm nơi ra vào dồn dập đó, ánh mắt tiếp tục dời lên trên, nhìn bầu ngực nhấp nhô sóng gợn và biểu cảm trên khuôn mặt cô, trong mắt nhất thời choáng ngợp ngây ngất.

Thân thể cô mềm mại, trơn mịn không thể hình dung.

Tần Liệt trở nên điên cuồng, một trận sóng to gió lớn cán quét bên trong. Cuối cùng Từ Đồ bật hét lên, ngón tay xoắn chặt drap giường, cắn dập môi, cơ thể đón nhận từng cơn co giật liên hồi.

Rốt cuộc, cũng bùng nổ, Tần Liệt nằm phủ phục xuống cắn cầm cô.

Phun trào, động tác chậm dần, giây phút này tuyệt vời khôn tả.

Tần Liệt đề lên cô, sáng khoái lên đỉnh.

Sau khi xong xuôi, anh gục trên người cô, thật lâu không nhúc nhích.

Từ Đồ đẩy đẩy anh, giọng nói yếu ớt: “Không thờ được.”

Tần Liệt tung mình nằm xuống bên cạnh, kéo người vào lòng, màn hình điện thoại tối xuống, cô chạm vào, lại sáng lên.

Anh duỗi tay tìm thuốc lá trên bàn, Từ Đồ ngược mắt: “Muốn hút hà anh?”

Tần Liệt nhìn cô, không trả lời.

Từ Đồ nghiêng người qua, rút một điếu đưa lên miệng ngậm rồi bật lửa châm.

Cô thừa cơ hút trộm một hơi, sau đó đưa đến bên miệng anh, cực kỳ thấu hiểu lòng người: “Anh hút đi, già như vậy rồi cai thuốc gì chứ!”

Tần Liệt tét một cái lên mông cô.

Từ Đồ xoa xoa: “Em bỏ là được rồi, anh hút ít.”

Cô lại nằm xuống, kiệt sức sụi lơ trên ngực anh.

Một hồi lâu không ai nói chuyện, ánh sáng màn hình lại tắt ngủm, lần này cô không bật lên nữa. Trong phòng tối như hộp đen chỉ có đốm lửa đỏ trên đầu ngón tay anh chọt lóe chọt tắt.

Từ Đồ: “Anh nghĩ gì thế?”

“Không bao giờ để em ở một nơi như thế này nữa.”

Từ Đồ ngập tràn âm áp: “Nơi nào có anh, em đều ở được hết.”

Tần Liệt khẽ hôn đỉnh đầu cô, biết cô thèm thuốc, anh đưa đến bên môi cho cô hút nhẹ một hơi: “Ngày mai em có làm gì không?”

“Dạ không.”

“Chiều mai anh đến nhà em.” Tần Liệt nói: “Đến sớm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tầm bốn giờ chiều hôm sau, Tần Liệt đến biệt thự Từ gia.

Buổi sáng, lúc trở về Từ Đồ có nói qua với Từ Việt Hải. Ông không tỏ thái độ gì, vẫn thay quần áo chỉnh tề đến công ty, nhưng buổi chiều về nhà sớm hơn thường lệ.

Lúc chuẩn bị đi, Tần Liệt vướng phải một chuyện khó xử.

Từ Việt Hải thích sưu tầm ngọc và thư họa, nhưng với hoàn cảnh hiện giờ của anh quả thật lực bất tòng tâm. Nếu mang trà hay thực phẩm dinh dưỡng thì lại quá bình thường không thể hiện được thành ý, tóm lại, bất luận là đem theo thứ gì cũng đều có vẻ sơ sài.

Anh cũng biết hiện giờ không phải là cơ hội tốt để đi gặp Từ Việt Hải, nhưng đã đến bước này rồi, không còn đường lui nào khác.

Tần Liệt nghĩ đi nghĩ lại, nhớ tới Từ Việt Hải thích món ăn của Sơn Đông, anh cũng biết làm một số món ông ấy thích, trước đây khi đến nhà thăm hỏi cũng đã từng bộc lộ tay nghề, có điều từ khi về Lạc Bình, mấy năm nay không đụng tới, không biết có còn phát huy được trình độ lúc trước không.

Từ Đồ thấy anh biết nấu ăn, cực kỳ sùng sốt, cứ xoay tới xoay lui trong nhà bếp lẻo đẻo đeo theo như cái đuôi nhỏ.

Tần Liệt mệt với cô nàng tíu tít không ngừng, vướng víu tay chân, liền đẩy ra: “Đi nào, ra ngoài đợi.”

“Em có thể phụ anh mà.” Cô nhúp một miếng cà rốt trong đĩa ném vào miệng: “Trước đây, em không thấy anh nấu cơm bao giờ, toàn là mấy người chị Tiểu Ba dọn sẵn ra hết, anh chỉ việc ăn, sau đó phui tay đi về phòng không thèm để ý tới chuyện gì khác.”

“Làm việc mệt quá, không còn sức để nấu.”

“Cũng đúng ta.” Từ Đồ gật gù, đeo theo anh tới bồn rửa chén: “Vậy còn gì em chưa biết không?”

“Không.” Anh khom người rửa rau: “Đứng lui ra sau, coi chừng nước văng trúng.”

“Dạ.” Từ Đồ dịch ra một bước nhỏ.

“Sườn này em muốn hấp hay muốn kho tàu?”

“Anh làm gì em cũng thích hết.” Cô cười tí mắt, lại dán sát vào, bầu ngực căng tròn đụng vào cánh tay anh, vô tình cọ cọ: “Chỉ cần nghĩ tới sau này anh nấu cơm cho em ăn, liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc.”

Cánh tay Tần Liệt cũng cọ lại: “Sao hôm nay miệng ngọt thế này?”

“Ngày nào mà không ngọt chứ?” Từ Đồ kiễng chân, kéo cổ anh xuống hôn lên môi.

Tần Liệt theo bản năng nhìn ra cửa, lờm có: “Đừng nghịch loạn nữa, để người khác nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt.”

Từ Đồ luồn tay qua khuỷu tay anh, ôm lấy cánh tay anh: “Tối qua anh không nói như vậy.”

Anh nhướn mày: “Tối qua anh nói thế nào?”

Từ Đồ cong môi cười ranh mãnh, cổ ý bất chước anh đè thấp giọng nói: “Đồ Đồ, đừng cần... Sâu hơn đi em, ngoan, nhanh một chút, ngâm lấy, đừng dùng răng...”

Cô nàng còn chưa biểu diễn xong, Tần Liệt đã nhanh chóng giơ bàn tay ướt sũng bịt miệng cô lại, nghiêng răng nói: “Em không biết xấu hổ hả?”

Nghỉ tới đêm qua, trên lưng anh lại tủa ra một lớp mồ hôi. Sau khi cô nghỉ ngơi chốc lát, hai người lại tới một lần nữa, Từ Đồ cũng dần buông thả, rên rỉ như con mèo nhỏ, vừa mềm mại nũng nịu vừa biếng lười ưỡn oải, quả thật muốn mạng anh.

Từ Đồ cào tay anh, cười hích hích: “Xấu hổ sao?”

Tần Liệt đen mặt: “Em, lập tức ra ngoài cho anh.”

“Dạ.” Cô ngoan ngoãn đáp lại nhưng nào có chịu đi, nhón chân hung hăng hôn môi anh, còn cổ tình mút thật mạnh gây ra tiếng chụt chụt.

Cửa: “Ai dà, tôi vào không đúng lúc hả?”

Cả hai sững người, quay đầu nhìn.

Từ Đồ nhíu mày: “Sao anh lại tới nữa?”

Đậu Dị đứng tựa người bên khung cửa một hồi, bất mãn lắc lư đi vào: “Về mặt em thế này là sao chứ, đối xử với bạn bè vậy đó hả?” Hắn lúm một miếng cà chua, nhìn Tần Liệt: “Không ngờ anh còn biết nấu ăn?”

Tần Liệt: “Biết một ít.”

“Nấu cá sao?”

“Ừm. Cá chua cay.”

“Món này tuyệt hảo.” Hắn lại lấy một khúc dưa chuột.

Từ Đồ nhìn không lọt, bước lên giật lại: “Anh đừng có ở đây phá đám nữa, đang nấu cơm đó biết không?”

Đậu Dị: “Em không phá đám hả?”

Từ Đồ: “Em mới hỏi anh, sao anh lại tới đây chi nữa?”

“Chú Từ kêu anh.”

“Vậy lần sau anh có thể tìm lý do từ chối được không? Em vẫn còn giận anh biết chưa, anh là đồ phản bội.”

Đậu Dĩ cực kỳ ám ức: “Em ở Lạc Bình, trời cao hoàng đế xa, không phải do anh sợ em bị thiệt thòi nên mới nói với chú Từ sao!”

“Dù sao, đồ phản bội...”

“Từ Đồ.” Tần Liệt gọi cô.

“Dạ? Có em, có em.” Cô nàng lập tức đổi mặt, đút hai tay vào túi nhìn anh.

“Đi mua cho anh chai xì dầu.”

Từ Đồ: “...”

Tần Liệt sai cô nàng chạy việc vặt, đẩy người đi được rồi lại tiếp tục khom người rửa rau trong bồn.

Đậu Dĩ đặt nắm tay lên miệng, khụ khụ: “Tôi giúp anh?”

Tần Liệt liếc hần: “Cậu biết làm?”

“Chuyện nhỏ.”

Tần Liệt nhắc cầm, cũng không khách khí: “Nhặt rau mùi dưới đất đi.”

Đậu Dĩ nhìn qua, gạt đầu, xắn tay áo sơ mi lên từng nếp ngay ngắn: “Anh,” hần dừng lại: “... không để bụng việc tôi nói với chú Từ chuyện của hai người chứ?”

Tần Liệt không nhìn hần vẫn cúi đầu rửa rau, trả lời: “Từ Đồ rất may mắn có được một người bạn như cậu.”

Đậu Dĩ ‘hừ’ một tiếng xem thường, ngồi xổm dưới đất nhìn anh: “Anh muốn nói gì?”

Tần Liệt thoáng chốc không lên tiếng, anh tắt vòi nước, chống tay lên bàn đá cẩm thạch, những giọt nước nhỏ dọc xuống ngón tay. Thân hình cao lớn, cánh tay rắn chắc, tựa hồ từng khối cơ bắp đều đầy ắp năng lượng, lại đeo lên người tạp dề màu xanh, mang đến một vẻ âm áp rất khác.

Tần Liệt lên tiếng: “Đêm nay tôi về Lạc Bình.”

Động tác của Đậu Dĩ dừng lại, hỏi: “Đồ Đồ biết chưa?”

“Vẫn chưa nói.” Ánh mắt Tần Liệt khẽ sụp xuống, nhìn chằm chằm những quả ớt xanh đỏ trong bồn đến thất thần, nghe thấy cổ họng mình đắng chát: “Đợi về tới Lạc Bình rồi mới gọi điện báo, tránh cho cô ấy khóc sưng mắt.”

“Trước kia, con bé không thích khóc.” Đậu Dĩ đứng lên, ném một nửa rau mùi đã nhặt qua bên cạnh: “Anh muốn nói gì với tôi?”

Tần Liệt đứng thẳng dậy: “Cô ấy sẽ tham dự kỳ thi tốt nghiệp trung học năm sau, cậu thấy thế nào?”

“Thì, nhất định phải thi chứ. Trước đây, tôi có nói với chú Từ, thành tích của con bé quá kém, phỏng chừng không theo kịp lớp mười hai.” Hần nói tiếp: “Hay là mời giáo viên về nhà dạy kèm, một kèm một, chỉ dạy những thứ trọng điểm. Anh thấy sao?”

Tần Liệt gạt đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy.” Anh nhìn hần: “Tôi không ở bên cô ấy, đến lúc đó còn phải phiền cậu vất vả nhiều.”

Đậu Dĩ nghe anh nói vậy, nhướn lông mày, khóe môi khẽ cong lên: “Anh không sợ hai chúng tôi phát sinh chuyện gì sao?”

“Trước đây, cậu và Từ Đồ liên kết với nhau gạt tôi, đối mặt với chuyện như thế, người đàn ông nào cũng nóng nảy.” Anh thăm cười cười: “Bây giờ thì không, tôi tin cô ấy.”

Đậu Dĩ nghe xong, sống mũi cũng cay cay, lại cầm rau mùi nhặt qua loa mấy cọng: “Nhưng con nhóc đó mà nổi cáu lên, tôi sợ.” Hần nhún nhún vai: “Không quản được cô nàng.”

Tần Liệt: “Hay là cậu ghi lại số điện thoại, tới lúc đó gọi cho tôi.”

Đậu Dĩ liếc nhìn anh một cái, ngẫm nghĩ vài giây: “Cũng được.”

Hần lấy điện thoại ra, lưu lại số của nhà lão Triệu ở Lạc Bình, rồi nhờ thím Chu lấy giấy bút ghi lại số của mình đưa cho Tần Liệt.

Hai người thảo luận xong chuyện này lại tán gẫu thêm đôi ba câu, Đậu Dĩ cũng cực kỳ nể mặt, loay hoay trong nhà bếp phụ giúp Tần Liệt một tay.

Sống ở khu này, muốn tìm được chai nước tương thật chẳng dễ dàng, Từ Đồ lái xe đến siêu thị mua.

Về đến nhà, đậu xe xong, Từ Đồ xách chai nước tương đi vào nhà bếp, vừa băng qua phòng ăn liền chau mày thả bước chậm lại.

Từ Việt Hải chấp tay sau lưng, hơi khom người, ló đầu vào bếp không biết đang nghe cái gì.

Cô đi tới: “Ba làm gì đó?”

Từ Việt Hải giật thót, lập tức đứng thẳng lên, nhìn thấy thứ cô ôm trong tay, có phần không thể tin: “Mua nước tương hả?”

Từ Đồ giả lơ, sải chân đi vào nhà bếp.

Từ Việt Hải ho khan một tiếng, vội vàng nói tiếp: “Con đã từng ăn thức ăn Tàn Liệt nấu chưa?”

Cô nàng lập tức thẳng cái kết đứng lại, hết sức nhẹ nhàng hỏi: “Ba ăn rồi sao?”

“Ăn hai lần.” Ông hỏi vào vấn đề chính: “Hắn chỉ mang một ít đồ ăn tới thôi hả?”

“Chứ ba còn thiếu cái gì khác?” Từ Đồ nhìn cái chai trên tay ngẫm nghĩ, không nhận được ghen ông một câu: “Đúng rồi, lẽ ra con phải nhắc anh ấy, đem phụ nữ tới cho ba.”

Từ Việt Hải xuôi xị: “Con, đứa nhỏ này, có thể ăn nói thùy mị một chút không. Ý ba nói, hắn chỉ đi tay không đến gặp ba, như vậy thiếu coi trọng con.” Ông cụ giờ tính xoi mói.

“Tự mình xuống bếp còn chưa đủ coi trọng sao?”

“Nấu cơm ai không biết.” Bây giờ, Từ Việt Hải nhìn Tàn Liệt, nhìn sao cũng thấy không vừa mắt, đã quên tuột lúc trước mình tán thưởng khen ngợi hắn biết bao nhiêu, còn dám giao cả con gái cho hắn dạy dỗ. Lúc này, hoàn toàn nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

“Ai cũng biết, nhưng anh ấy làm không giống với bất kỳ ai khác.” Từ Đồ lườm ông: “VẬY lát nữa ba đừng ăn.”

Cô hừ một tiếng, xoay người, thông thả bước vào nhà bếp.

Từ Việt Hải lại nhìn vào trong, yên lặng thờ dài, chấp tay sau lưng đi ra phòng khách xem báo.

Toàn bộ nhà bếp giao cho đám người trẻ, thím Chu rảnh rang: “Từ tổng,” bà vừa lau bàn trà vừa mỉm cười nói: “Lâu lắm rồi trong nhà không náo nhiệt thế này. Trước đây, Đồ Đồ không thích ở nhà, rất hiếm khi nghe được tiếng cười của con bé. Lần này trở về đã hoàn toàn thay đổi, cũng nói chuyện yêu đương rồi, xem con bé cười rạng rỡ biết bao nhiêu.”

Từ Việt Hải ló mắt khỏi kính dòm qua.

Trong bếp vô cùng rộn ràng, Từ Đồ đầu võ miệng với Đậu Dĩ, tiếng cười nói không ngừng truyền ra ngoài, thỉnh thoảng có thêm một giọng nói khác hòa vào, nhẹ nhàng dỗ dành Từ Đồ.

Từ Việt Hải dôi mắt lại tờ báo, đẩy kính lên, không nói gì nhưng khóe môi khẽ cong lên một nét cười không dễ phát hiện.

Lúc ăn cơm, Từ Đồ ngồi bên cạnh Tàn Liệt, đối diện là Từ Việt Hải và Đậu Dĩ.

Trên bàn ăn bày bảy tám món đầy ăm ắp, hương sắc vẹn toàn, khiến người ta cứ muốn ăn ngay.

Tàn Liệt nhìn Từ Việt Hải, cất lời: “Tôi nhớ, ngài thích ăn cá viên hấp, ném thử một chút xem có vừa miệng không ạ.”

Từ Đồ cắn đũa, liếc nhìn Tàn Liệt, tự mình ăn trước.

Từ Việt Hải đáp lại một tiếng rồi thông thả gắp thức ăn đưa lên miệng, nhai thật kĩ.

Tàn Liệt: “Thế nào ạ?”

Ông không nhìn anh: “Hơi nhạt, mùi vị có phần không giống lúc trước.”

Tàn Liệt: “Có lẽ do cho ít muối, nhiều năm không vào bếp nên không nắm được liều lượng.”

Từ Đồ hừ lạnh một tiếng, lùa cơm vào miệng.

Bên kia Đậu Dĩ cũng nhào vào góp vui, ném thử cá viên hấp, rồi theo thói quen vuốt đuôi, hướng về phía Từ Việt Hải: “Đúng là hơi nhạt.”

Từ Đồ: “Anh có vấn đề gì hả.”

“Phát biểu ý kiến mà.”

Hai người cãi nhau mấy câu, trên bàn ăn cười cười nói nói, bữa cơm này trái lại còn hài hòa vui vẻ hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng.

Đĩa cá viên hấp đặt trước mặt Từ Việt Hải kia, loáng cái đã thấy đáy.

Từ Đồ đá đá Tàn Liệt, háp háp mắt, háp cảm ý bảo anh nhìn.

Tàn Liệt liếc cô nàng một cái cảnh cáo, hạ thấp giọng: “Ăn com ngoan nào.” Lại hỏi thêm: “Có muốn ăn canh không?”

Từ Đồ đưa chén qua: “Dạ muốn.”

Từ Việt Hải ăn xong một bát com đã sớm rời bàn, bình thường buổi tối chỉ ăn no bảy phần, hôm nay là ngoại lệ hiếm có.

Ông chấp tay sau lưng đi ra sân, trên góc lan can treo mấy lồng chim, nuôi bảy tám con họa mi, hai con vẹt, trong đó một con là vẹt kim cương, con kia là mầu đơn.

Từ Việt Hải thay nước xong, cầm một nhúm thóc treu chọc bọn chúng.

Sắc trời chìm vào tối, đèn chén tự động thấp lên quanh sân, ánh sáng từ nhà ăn chiếu ra ngoài cửa sổ, trong căn nhà vốn vắng vẻ lạnh lẽo này dường như cũng được lấp đầy chút hơi ấm.

Chỉ chớp lát, có người đến gần phía sau, ông đã sớm đoán được, nhìn qua hỏi: “Ăn xong rồi hả?”

Tàn Liệt đứng chếch phía sau, đáp ‘vâng’.

Từ Việt Hải không nói thêm gì, tiếp tục chơi đùa với mấy con vẹt, đợi hồi lâu thấy anh không lên tiếng liền chủ động cất lời: “Tối qua Đồ Đồ ở chỗ cậu phải không?”

Tàn Liệt thoáng sững người, vốn dĩ cũng đang đợi ông mở miệng hỏi chuyện, nhưng không ngờ lại là thắc mắc vấn đề này. Anh nghĩ ngợi đôi lát, rồi vô cùng thoải mái ‘vâng’ một tiếng.

Từ Việt Hải nhàn nhạt hừ lạnh: “Chuyện này cậu chơi không đẹp rồi.”

“Ngài nói rất phải.” Tàn Liệt khảng khái nhận lỗi: “Con lớn hơn cô ấy nhiều, lẽ ra nên kiểm chế hơn.”

Từ Việt Hải thật lâu không lên tiếng, cho mấy con vẹt ăn xong, trút hết thóc thừa trên tay vào hộp thức ăn.

“Cậu muốn ở bên Từ Đồ?” Cuối cùng ông hỏi.

“Dạ muốn.”

Từ Việt Hải nhìn anh: “Được, tôi sẽ không đề cập tới những chuyện hơn kém nhau quá nhiều tuổi, nền tảng vật chất không cân xứng. Nói thật, đứa con gái này tôi không quản nổi, nếu không lúc trước đã không đưa nó đến Lạc Bình cho cậu.” Ông dừng một lát: “Hoàn cảnh nhà tôi, cậu cũng rõ, tôi hỏi cậu, nếu như tôi nói, hai người muốn ở bên nhau, cậu nhất định phải cố gắng nỗ lực để thay đổi mối quan hệ giữa hai cha con tôi, cậu sẽ yêu cầu Đồ Đồ làm điều đó sao?”

“Yêu cầu Đồ Đồ làm dịu mối quan hệ với ngài ạ?”

“Đúng vậy.”

“Sẽ không.” Anh đáp rất kiên quyết.

Trái lại, Từ Việt Hải ngẩn người: “Tại sao?”

“Con sẽ không ép buộc cô ấy phải thay đổi suy nghĩ của mình, chiếc gai cắm trong lòng cô ấy ai rút cũng sẽ đau.” Tàn Liệt nói: “Những thứ khác cũng vậy, lời dễ nghe con sẽ không nói. Sau này con sẽ xem cô ấy như cô gái nhỏ chưa trưởng thành mà yêu thương chăm sóc, không để cô ấy phải chịu bất cứ tổn thương nào, không sứt mẻ không té ngã, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được.”

“Vậy nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Tàn Liệt nhìn ông, cười cười: “Lúc này, ngài vừa nói không quản được cô ấy.”

Từ Việt Hải thoáng sững lại, không khỏi nheo mắt, ngay sau đó, bật cười thật to: “Cậu đang uy hiếp tôi sao?” Ông lắc đầu, vỗ vai Tàn Liệt.

Tàn Liệt cũng cười, hơi cúi người: “Con không dám.”

Từ Việt Hải cười xong, đưa tay xoa xoa bụng, đi về phía con đường mòn giữa hai ao cá cách xa phía trước.

Tàn Liệt bước theo.

Từ Việt Hải lên tiếng: “Một điều kiện duy nhất. Cậu phải đến Hồng Dương.” Dáng vẻ ông vô cùng nghiêm túc: “Tôi chỉ có một đứa con gái này, không

thể nào để nó lên núi vào khe theo cậu được. Nếu hai người muốn ở bên nhau, cậu buộc phải lựa chọn.”

Tần Liệt im lặng trong giây lát, đáp lời: “Chuyện này con cũng đã suy nghĩ rất kỹ.” Đêm đó, khi tìm thấy Từ Đồ trong hang động, anh đã có quyết định. Anh nói: “Nhưng xin ngài cho con thời gian một năm.”

Từ Việt Hải khẽ gật đầu, nhưng ngay sau đó lại hươ hươ ngón tay: “Đợi đã, tôi còn chưa nói xong điều kiện.”

Tần Liệt: “Ngài nói đi ạ.”

.....

Từ Đồ bỏ khỏi bàn ăn, ăn nhiều đến mức no căng bụng hết chịu nổi, lách tới sofa ngồi im lìm bất động thờ phỉ phò.

Đậu Dĩ đi vào nhà vệ sinh, cô nhìn quanh quất không thấy Tần Liệt đâu.

Thím Chu cắt một đĩa dưa hấu bưng ra, đặt trên bàn trà.

Từ Đồ hỏi: “Thím thấy Từ Việt Hải ở đâu không?”

Thím Chu: “Hình như Từ tổng đang đi dạo trong vườn với khách.”

“À.” Cô lập tức đứng thẳng dậy, tiện tay nhúp hai miếng dưa hấu chạy ra sân.

Lúc cô tìm thấy hai người ở hành lang gấp khúc, bên kia tựa hồ đã nói chuyện xong.

Từ Việt Hải chấp tay sau lưng quay trở lại, thấy Từ Đồ chạy ra bèn cười hỏi: “Ăn xong rồi hả?”

“Ờm.” Cô nàng không tình nguyện ‘ậm ờ’ một tiếng, ngẫm nghĩ một chút lại chìa tay ra: “Thím Chu cắt dưa hấu.”

Từ Việt Hải nheo mắt mỉm cười, lập tức nói: “Con ăn đi.”

Người đi rồi, Từ Đồ bước tới trước, giơ hai tay đưa dưa hấu cho anh: “Hai người nói chuyện gì thế?”

“Em ăn đi, ngọt quá.” Anh đẩy lại, lấy từ trong túi ra điều thuốc: “Anh hút nhé?”

“Hút đi, lúc em không nhìn thấy, không phải anh cũng lên hút sao.”

Hai người ngồi xuống ghế, Từ Đồ cạp dưa hấu: “Rốt cuộc anh và ông ấy nói gì vậy ạ?”

“Tán gẫu một chút chuyện học hành của em.”

Vừa nghe thấy câu này, Từ Đồ lập tức im thin thít, ngoảnh đầu đi chỗ khác, tựa hồ không hiểu anh nói gì, yên lặng gặm dưa hấu.

“Mấy hôm nữa, sẽ tìm giáo viên dạy kèm cho em, anh không có yêu cầu cao với em, chỉ cần đủ điểm chuẩn là được.” Anh châm thuốc: “Nghe thấy anh nói không?”

Từ Đồ ngậm đầy một miệng dưa hấu, chột đứng lên đi tới giữa hai chân anh.

Hành lang dài nằm khuất sâu trong sân vườn, xung quanh là cây cối tươi tốt, trong đêm yên tĩnh, tiếng những con côn trùng rì rả vang lên như bản nhạc đồng quê, hát không biết mệt mỏi.

Tần Liệt ngẩng đầu, tầm mắt bỗng tối sầm lại, Từ Đồ ôm cổ anh, áp môi xuống.

Nước dưa hấu ngọt lịm từ miệng cô chuyển sang, Tần Liệt kẹp điều thuốc trên tay giữ lấy gáy cô. Anh lập tức há miệng, ngậm môi cô, lưỡi vọt vào liên tục khuấy đảo quần quýt.

Trước giờ anh không ăn đồ ngọt, nhưng lúc này đây, mùi vị trong miệng cô gái nhỏ lại ngọt ngào tuyệt vời biết bao.

Còn chưa rời đi, mà anh đã bắt đầu nhớ đến nhói lòng.

Tìm Tần Liệt quặn thắt, giữ cầm cô tách ra.

Đôi mắt cô sáng như bóng trăng, bóng trăng đêm nào treo trên đường làng, đi vào lòng anh rồi treo ở đó suốt đời. Vì cúi đầu nên cảm bẹo ra một chút thịt, cô mím môi, thờ hồn hèn nhìn anh.

Ánh mắt Tần Liệt giờ phút này khiến người ta chẳng thể nắm bắt, chẳng thể biết anh đang nghĩ gì. Điều thuốc kia anh cũng không hút mà giẫm chân dập tắt. Anh nhìn cô một lúc rồi bắt ngờ vui đầu thật sâu vào ngực cô, ôm cô thật chặt.

Hai người cứ ôm nhau như thế, Từ Đồ ngậy ngốc cảm miếng dưa hấu trên tay, bầu ngực bị anh đẩy căng lên, trong lòng cũng căng đầy.

Cô cất giọng dịu dàng: “Anh sao thế?”

Tần Liệt chậm rãi ngẩng đầu, đặt cô ngồi lên đùi mình: “Những gì anh vừa nói với em, em nhớ không?”

Cô không tình nguyện: “Nhớ mà.”

“Em phải cố kiên nhẫn, chuyện học không khó như thế đâu, đầu óc em thông minh, chỉ cần chú tâm một chút, chắc chắn không thành vấn đề.”

“Em biết rồi.”

“Bây giờ là tháng mười, còn hơn nửa năm nữa là tới tháng sáu, thời gian sẽ qua rất nhanh.” Anh hôn cô: “Biết không?”

“Dạ.”

Tần Liệt vỗ nhẹ mông cô, nhìn chăm chăm ánh đèn đường phía ngoài tường rào, chưa tới mấy giây mà sao hai mắt anh đau rát.

Anh cụp mắt nhìn xuống: “Cũng đừng nói chuyện với ba em như thế nữa, bây giờ em giận ông ấy, nhưng âu là con người, ai cũng sẽ đến một ngày không còn trên đời, đừng để đến lúc đó phải hối hận vì đã không đối xử tốt với ông.” Tần Liệt cảm miếng vỏ dưa hấu cô ăn xong, đặt xuống băng ghế: “Ít nhất, đừng nói chuyện gay gắt như thế, nghe thấy không?”

Cô mím môi: “Dạ.”

“Tức giận oán ghét sẽ dần phai nhạt, nhưng cốt nhục tình thâm là thứ em vĩnh viễn không bao giờ có thể thay đổi được.”

Khoang mũi Từ Đồ không khỏi cay xè, gật gật đầu: “Sao anh lại nói nhiều như vậy?”

Tần Liệt cười, hôn cô: “Tùy tiện tán gẫu một chút.”

“Thật lảm lòi mà.”

“Bây giờ lại chê anh phiền hả?” Tần Liệt tép vào mông cô, một tiếng ‘bốp’ vang lên: “Còn đám bạn kia của em nữa, bớt tụ tập chơi bời với mấy cô nhóc đó, mấy quán bar, karaoke linh tinh cũng không được đi nữa.”

“Có cần phải nghiêm khắc như vậy không?”

“Không hút thuốc, không được uống rượu, quần áo cũng phải mặc nghiêm túc kín đáo cho anh.”

Từ Đồ dẫu môi, ôm cổ anh: “Chú Tần. ...”

Tần Liệt bất ngờ hôn xuống nhưng không tiến sâu vào mà chỉ nhẹ nhàng cọ cánh môi cô.

Cổ họng anh chưa xót nghẹn đắng, môi run rẩy, cảm nhận từng chút một nhiệt độ trên cơ thể cô, mùi hương duy nhất của riêng cô.

Thật lâu sau, hai người mới chậm rãi tách ra.

Tần Liệt áp trán vào trán cô: “Mấy giờ rồi em?”

Cô nhìn đồng hồ trên tay: “Tám giờ rưỡi. Anh phải đi sao?”

Mấy giây sau, Tần Liệt: “Ừ.”

Từ Đồ đứng bật dậy: “Em tiễn anh.”

Sau khi chào Từ Việt Hải, Từ Đồ kéo tay Tần Liệt đưa anh ra cổng lớn.

Bên ngoài, trời nổi gió, cuốn những chiếc lá lìa cành bay xao xác hai bên đường.

Trước mặt là con đường đồ dốc rất rộng và bằng phẳng, giờ phút này hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng, không có lấy một bóng người qua lại. Đèn đường nắp mình trong những tán ngô đồng, những chiếc lá soi mình vào ánh vàng đã không còn nhận ra màu sắc ban đầu.

Hai người bước đi trên đường, Tần Liệt kéo cô đứng lại: “Về đi em, đừng đưa nữa.”

“Dạ.” Cô siết chặt tay anh: “Ngày mai thức dậy, em sẽ đi tìm anh.”

Tần Liệt không nói lời nào, rù mắt nhìn cô, tóc cô lại dài thêm đôi chút, gió thổi vương vào khóe mắt bờ môi, anh dịu dàng vén ra, vuốt ve khuôn mặt cô: “Vào đi thôi.”

“Anh đi trước đi.”

“Nhìn em đi.”

Từ Đồ nhoèn miệng cười: “Dạ.”

Ngón tay hai người vẫn đan vào nhau, Từ Đồ quay mình, đột nhiên Tần Liệt kéo cô lại, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Tần Liệt: “Hôn anh một cái.”

Môi mắt Từ Đồ cong veo như mảnh trăng đầu non, vòng tay ôm cổ anh, ngẩng đầu lên.

Đôi môi quện vào nhau. Tần Liệt nhắm mắt lại.

Phảng phất hết thảy âm thanh trên thế gian này đều thinh lặng, chỉ còn tiếng lá xào xạc bị gió khô khốc cuốn trôi dưới chân.

Tần Liệt: “Phải ngoan.”

“Em biết rồi.” Cô khoát khoát tay, cảm thấy đêm nay anh dịu dàng hơn bình thường đến lạ: “Tạm biệt anh.”

“Ừ.”

Từ Đồ xoay người, nhẹ nhàng sải bước đi ngược lên con đường dốc, dần dần hòa vào bóng ngô đồng. Cô quay đầu, nhìn thấy người đàn ông kia vẫn đứng đó, ánh đèn đường rụng từng giọt vàng xuống vai anh, dáng anh cao lớn, sống lưng thẳng tắp, hai tay đút trong túi áo khoác, lặng lẽ dõi nhìn theo cô.

Từ Đồ giơ tay lên, ra sức vẫy vẫy, hét to: “Anh nhớ ngủ sớm nha.”

Lúc cô về đến nhà, Đậu Dĩ đã rời đi.

Từ Việt Hải vẫn còn đang xem tivi trong phòng khách, kính lão để hờ trên sống mũi, mắt nhắm lại.

Cô quay đầu sải bước lên cầu thang, nghĩ tới những lời Tần Liệt vừa nói, chân bắt giắc khựng lại.

Từ Đồ gác tay lên tay vịn, qua mấy giây, chậm rãi nháy ra mấy chữ: “Xem tivi ạ?”

Từ Việt Hải giật mình nghiêng đầu qua, lập tức mỉm cười: “Tiễn Tần Liệt về rồi hả?”

“Dạ.” Trên mặt cô không có biểu hiện gì, cách mấy giây: “Ngủ sớm một chút.”

Cô không nghe xem Từ Việt Hải nói gì, ba bước chạy thành hai, nhanh chóng về phòng.

Ngâm nước ấm, tắm xong, Từ Đồ ngủ rất sớm.

Hôm sau, lúc thức dậy, mặt trời đã lên cao.

Từ Đồ rửa mặt sạch sẽ, cố ý chọn một chiếc áo hoodie dáng rộng đơn giản màu xám nhạt, mũ trùm đầu có dây rút, kéo khóa cá tính xéo vạt gấu; bên dưới là chiếc quần bút chì màu đen, đội mũ lưỡi trai, đi giày thể thao trắng.

Khuôn mặt không chút son phấn, chỉ vẽ nhẹ một lớp sữa dưỡng ẩm.

Nhẹ nhàng khoan khoái, đáng yêu vô cùng.

Từ Đồ soi gương, hài lòng ra khỏi cửa, cô đón xe buýt đi đến nhà trọ nhỏ tìm Tần Liệt.

Nhưng...

Khi đứng trong hành lang tối tăm u ám, phút chốc cô không biết phải làm sao.

Cửa phòng Tần Liệt không khóa, cô bật đèn lên, trong phòng trống hoác, không còn drap giường mới mua, chăn xếp chồng lên nhau ngay ngắn, không còn giống hôm trước cô đến.

Đứng bàng hoàng sững sờ một lát, cô đi xuống lầu hỏi ông chủ: “Xin hỏi có thấy người khách ở phòng 209 đâu không ạ?”

“Ai cơ?”

“Là người đàn ông cao lớn, tóc rất ngắn, mặc một chiếc áo khoác đen.” Cô lo lắng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi: “Tên Tần Liệt.”

“Ông chủ lật lại sổ ghi chép: “Đã trả phòng hôm qua.”

Cơ thể Từ Đồ chấn động, ngực bắt đầu đau nhói, còn đang muốn xác nhận thêm lần nữa, điện thoại đã có người gọi tới.

Trên màn hình là số điện thoại bàn cố định, nhìn có phần quen thuộc, cô cúi rử đầu, cảm giác mình đã biết được đáp án.

Từ Đồ cảm thấy hơi thở tắc nghẹn trong cổ họng, hốc mắt nóng lên, hình ảnh trước mắt bỗng chốc trở nên nhòe đi như sương mờ ảo ảnh.

Cô nhẹ nhàng chớp mắt, lúc tiếng chuông vang lên lần thứ hai mới nghe máy.

Đầu bên kia chỉ có thanh âm yếu ớt của sóng điện thoại, hai người không ai nói lời nào.

Từ Đồ đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ của nhà trọ ra, gió thu heo hắt tấp vào mặt, cô đi tới góc tường ngồi xổm xuống, áp điện thoại lên tai, mím chặt môi.

Chờ đợi mấy giây: “Đồ Đồ ơi...”

Những giọt nước đầu đầu trong khóe mắt lập tức vỡ òa rơi xuống.

“Đang ở đâu?” Thanh âm của anh pha lẫn chút khàn khàn.

“Bên ngoài nhà trọ.” Từ Đồ hít mũi: “Anh đi rồi sao.”

“... Vừa về tới Lạc Bình.”

“Dạ.” Cô quệt mắt, cố thả lỏng: “Em cứ thắc mắc, sao tối qua anh lại kỳ lạ hết sức, nói nhiều như vậy, cứ dục đặc dưng dăng không chịu đi, còn hôn tới hôn lui.”

“Đồ Đồ, em đừng khóc nữa.”

Từ Đồ cắn chặt môi: “... không có mà.” Cô nói: “Em biết sớm muộn gì anh cũng phải đi, nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy.” Cô duỗi ngón tay quệt mấy vệt nước trên mặt đất nhưng chưa kịp quệt xong lại có những giọt mới rơi xuống: “Lẽ ra tối qua anh nên nói với em, chưa có tạm biệt anh đáng hoàng nữa.”

“Anh sợ nói rồi không nỡ đi.”

“Vậy mà anh còn đi.” Cô chịu đựng một lát, rốt cuộc Từ Đồ chẳng màng gì nữa òa lên khóc nức nở.

Tiếng khóc của cô đi xuyên qua trái tim anh, đầu bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu.

Đường phố nhộn nhịp, Từ Đồ ngồi xổm bên cạnh một cây cột, co ro người nhỏ xíu ngồi khóc, người qua lại tò mò liếc nhìn nhưng không có ai ngừng lại.

Từ Đồ hỏi: “Là Từ Việt Hải không đồng ý sao?”

“Không phải.”

“Vậy sang năm thi xong em sẽ đi Lạc Bình tìm anh.”

“Đừng...” Tần Liệt nói xong một chữ này, thanh âm liền dừng lại, anh hít một hơi thật sâu: “Từ Đồ, cho anh một năm, anh sẽ đến Hồng Dương tìm em.”

Ngón tay của Đồ Đồ cứng đờ trên mặt đất.

“Ý anh là gì?” Cô ngừng khóc, chùi hết nước mắt, thất lung cũng thẳng hơn: “Anh sẽ rời khỏi Lạc Bình sao?”

“Ừ.”

Từ Đồ không dám tin: “Nhưng mà...”

“Chờ anh thu xếp ổn thỏa hết mọi chuyện ở đây, không còn lo lắng gì nữa, anh sẽ lập tức về Hồng Dương.”

“Anh nói thật sao?”

“Thật.”

Từ Đồ cầm điện thoại ngây ngốc, thật lâu không nói gì.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng ma sát nho nhỏ, Tần Liệt kéo cái ghế gỗ ngồi xuống, nghe thấy tiếng khóc bên kia dừng lại, trái tim quặn thắt mới dần thả lỏng.

Anh đi suốt đêm về Lạc Bình, còn chưa kịp về nhà đã vội vàng chạy thẳng đến nhà lão Triệu gọi điện thoại.

Tần Liệt cầm ống nghe, tay kia chống lên trán, vừa nhắm mắt lại trong đầu lập tức hiện ra dáng vẻ cô đáng thương, cuộn người khóc rầm rút.

Anh siết chặt nắm tay, chỉ muốn ôm cô vào lòng nâng niu vỗ về.

Cổ họng nghẹn đắng, Tần Liệt nói: “Một năm sẽ qua rất nhanh.”

Thanh âm bên kia rất nhỏ: “Nếu nhớ anh phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta sẽ gọi điện thoại cố định mỗi tuần.”

“Vậy cũng có ích gì.” Cô khẽ hít mũi một cái: “Nước xa không cứu được lửa gần.”

Tần Liệt cười cười: “Đúng vậy, ngán tay không với tới.”

Anh nói xong mấy lời này, dùng vài giây, bên kia phì cười một tiếng.

Nghe thấy cô cười, Tần Liệt cũng cười theo.

Lúc này, đang là giữa trưa, phòng họp là căn phòng nằm sát ngoài mái hiên, rồi cuộc ánh mặt trời cũng phá cửa sổ chui vào, từ trên cao chiếu xuống.

Tần Liệt giữ ống nghe, bên tai là tiếng cô cười khúc khích trong veo rạng ngời hơn ngàn tia nắng.

Ánh mặt trời rơi trên bàn, có lốm đốm bóng lá nhẹ nhàng lay động.

Đã cuối mùa thu, qua hết đông này, xuân sau sẽ không còn xa cách.

Trong lòng cô, một năm sẽ dài thế nào đây?

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Tam Giác Mùa Hè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.